

**ORIENTAL RESEARCH INSTITUTE
LIBRARY**

ACCESSION No. 5820
(651)

CALL No. ^T86-200

**SRI VENKATESWARA UNIVERSITY
TIRUPATI**

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமொழி.

அ, கூ, ய, கக, பத் துக்கள்.

651

இந்த க்ரந்தம்

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநத் துடனும்,

அப்பு அரும்பதத் துடனும்,

உரையுடனும்,

ஸபாபண்டிதரான

ஸ்ரீமான் புதுப்பேர் இளையவிலி

வித்வான், வெங்டாசார்யராலும்,

ஸ்ரீமான் புதுப்பட்டு

திருவேங்கடாசார்யராலும்,

நாநாதேசரீத அநேக கோசங்களின் ஸஹாயத்தினால்

பரிசோதிப்பிக்கப்பட்டு,

ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபகஸபையாரால்,

பராங்குச திருவவதாராதி ஓங்கு-வது ஸம்வத்ஸரமான

விரோதிகிருத் ஸம்வத்ஸரத்தில்

காஞ்சீபுரம்.

ஸ்ரீநிவாஸ அச்சுக்கூட்டத்தில்,

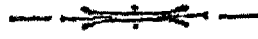
அச்சிட்டுப் ப்ரசரம் செய்யப்பட்டது.

1911.

விஜயதேவராம்.

ஸ்ரீமதேரர்மாநுஜாயநமஃ.

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்).

இச்சபையில் தமிழ்லிபியில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்.

தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யாநம், ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்			1	10	0
பாரதாதி தனிஸ்லோகம்	"	"	0	3	0
ராமசரமஸ்லோகம்	"	"	0	1	6
துஷ்கரஸ்லோக டிப்பணி			0	2	6
யதிதர்ம ஸமுச்சயம்			0	9	0
முதல் திருவந்தாதி	"	அரும்பத ப்ரதிபத ஸஹிதம்	0	9	0
இரண்டாம் திருவந்தாதி	"	"	0	6	0
மூன்றாம் திருவந்தாதி	"	"	0	6	0
நான்முகன் திருவந்தாதி	"	"	0	7	0
திருவிருத்தம்	"	அரும்பத ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்	1	14	0
திருவாசிரியம்	"	"	0	3	0
பெரிய திருவந்தாதி	"	ப்ரதிபத ஸஹிதம்	0	7	0
திருவெழுக்கூற்றிருக்கை	"	"	0	3	0
சிறிய திருமடல்	"	"	0	5	0
பெரிய திருமடல்	"	"	0	5	0
திருக்குறுந்தாண்டகம்	"	"	0	3	0
திருநெடுந்தாண்டகம்	"	"	1	0	0
திருப்பல்லாண்டு	"	"	0	8	0
இராமாநுச நூற்றந்தாதி உரையுடன்			0	8	0
பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்த்ரம் தாத்பர்ய ஸஹிதம்			0	7	0
ஷண்மத தர்ஸிநி			0	1	6
பெரியதிருமொழி-க-முதல்-கக, பத்துக்கள்.			8	0	0

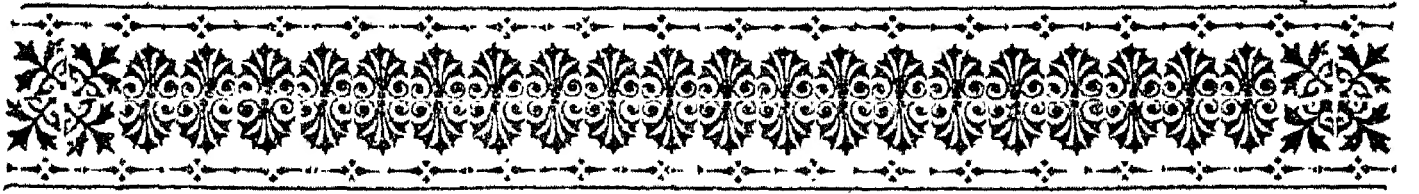
இப்படிக்கு,

ரா-திருவேங்கடத்தானய்ய,

கார்யதர்சி தநாதிகாரி.

ம-திருவேங்கடமுடையான்,

உபகார்யதர்சி.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி எட்டாம்பத்து முதல் திருமொழி
சி லையிலங் குப்ரவேசம்.

கீழ்த்திருமொழியிலே தன்னுடைய படிகளெல்லாம் காட்டிக்
கொடுக்க, அதுபவித்து பாஹ்ய ஸம்ஸ்லேஷாபேகைப்பிறந்து, அது
கிடையாத படியாலே ஒரு பிராட்டி தசையை ப(ஞ்)ஜித்து பிராட்டி
யுடைய அவஸ்த்தையைப் பார்த்து திருத்தாயார், தன் பெண்
பிள்ளையுடைய பாகரமிருக்கிறபடியாலும், தன்பக்கல் விரக்தியா
லும், ஆசைப்பட்ட விஷயத்தில் ப்ரேமத்தாலும், பிரிந்த விஷயத்
தின் வலக்ஷண்யத்துக்கு அதுருபமாக எதிர்த்தலையை அழிக்க
வல்ல குணங்கள் எவ்வளவாகவுடைத்தாயிருக்கும்; அவற்றிலே
கால்தாழ்ந்தமைதோற்ற அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளையும்,
சீலாதிகளையும், ஆண்பிள்ளைத்தனத்தையும் வாய்வெருவாநின்றான்.
என்றிதவசநமும் கேட்கிறிலள், தன் ஸ்தரீத்வமும் பார்க்கிறிலள்,
அவன் ஸ்வரூபமும் பார்க்கிறிலள், அதுதானும் பரத்வத்திலாதல்
விபவத்திலாதலன்றிக்கே, அவ்விடங்களெல்லாவற்றிலும்சொல்லுகிற
ஏற்றங்களெல்லாவற்றையு முடைத்தாயிருக்கிற திருக்கண்ணபுரத்
திலேபுக்கு அங்கேழுந்தருளியிருக்கிற சவரிப்பெருமானை ஸாக்ஷாத்
கரித்து அந்நீர்மையிலே அகப்பட்டாள்போலேயிராநின்றதென்று
வினவ்வந்தவர்களைக் குறித்துச்சொல்லுகிற பாகரமாயிருக்கிறது.

அநு.—சிலையிலங்குப்ரவேசம்.—கீழ்த் திருமொழியிலே, திருக்கண்ண
மங்கையில் எம்பெருமானுடைய போக்ய(ஹ்ரு)தையிலே ஈடுபட்டிருந்தவர்
திருக்கண்ணபுரத்தானைப் பிரிந்த பிராட்டிபடியைத்திருத்தாயார்சொல்லுகிற
படியாகப் பேசுகைக்கு ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (கீழித்யாதி). (கொடுக்க)
என்றவநந்தரம், “அப்போது சவரிப்பெருமாள் படியும் கண்டு” என்று கூட்டு
வது. (பஜித்து) என்றவநந்தரம் “பிரிந்திருக்கிற” என்றுகூட்டுவது. (ப்ரே
மத்தாலும்) என்றவளவுக்கும் (தோற்ற) என்றத்தோடே ஸம்பந்தம்.

சில ஆசார்யர்கள் பக்கனிலேசென்று சில அர்த்தங்களைக்கேட்டு, சரீரபேதத்தளவன்றிக்கே, ஜீவர்களுக்கும் பரஸ்பரபேத (ஜீவ) முண்டென்று அறிந்தகேதேசஜ்ஞாநமாத்ரத்திலே “ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஜகத் வைசித்ரியிருந்தபடியென்” என்றுகொண்டு ஆஸ்சர்யப்பட்டு எல்லாமறிந்தாரைப்போலே பூர்ணனாய் ஸ்வேதகேதுவானவன்பிதாவினருகே வந்திருக்க, பிதாவும் இவன் வடிவில் வேறுபாடுகண்டு “ஜ்ஞாதவ்யாம்சம் இன்னும்அநேக முண்டாயிருக்க, எல்லாமறிந்தாரைப்போலேயிராநின்றான், அவற்றையும் இவனுக்கு அறிவிக்க வேணும்” என்று பார்த்து, (க) [ஸ்வதேவ - ஸ்தப்தோஸி] பரிபூர்ணரைப்போலே எல்லாமறிந்தாயா யிராநின்றாய். [ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய - தமாதேசமப்ராக்ஷயம் பரிபூர்ண இவ லக்ஷயஸே] அந்த ஆதேசத்தைக் கேட்டாயோ? ஆதேஸம் - ப்ரஸாஸநம். (உ) “ஸ்வதேவ - ப்ரஸாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம்” என்று ஒன்றை அறியவே எல்லாவற்றையுமறிந்ததாய், ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களையும் ப்ரஸாஸிதாவாய் நியமிக்கக்கடவ ஸர்வேஸ்வரனையும் அறிந்தாயோ நீ என்ன; [ஸ்வதேவ - கோந்வாதேஸம்] ஆதேஸமாவதென்னென்ன; அவன் வேதத்தில் பூர்வபாக (ஶ்) த்திலே சிலவற்றையாதல், ந்யாயாதிகளிலே சிலவற்றையாதல் கேட்டவளவாய், வேதாந்தஜ்ஞாநமின்றிக்கே ஸர்வேஸ்வரனொருவனைக்கொண்டு “குலாலாதிகளுக்கு தண்டசக்ராதிகள்மாத்ரம்நிமித்தமும், ஸஹகாரியுமாமனவேஸ்வரன்” என்கிறநையாயிகபக்ஷத்தினளவன்றிக்கே “உபாதாநமும் தானேயாய், (ங) [ஸ்வதேவ - ப்ரஸாஸிதாரம்]

பிள்ளையின்படி கண்டு இப்படி அதுபவித்தாருண்டோ வென்ன; வேதாந்தங்களிலேயுமுண்டென்கிறார் (சிலஆசார்யர்களித்யாதி). (இவன்) என்றது - அருணபெனத்ரானு ஸ்வேதகேதுவை. (பிதா) என்றது - உத்தரலகணை. (ப்ரஸாஸநம்) என்றது - ப்ரக்ருத்யர்த்தமாய், ஸ்ருதியில் “தம்ஆதேச” என்ற க(ஶ்)ருந்தமான சப்தம் ப்ரஸாஸநம்பண்ணுமவனைச்சொல்லுமென்று கருத்து. ப்ரமாண பூர்வகம் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ப்ரஸாஸிதாரமித்யாதி). (வேதாந்தஜ்ஞாநமின்றிக்கே) என்றவநந்தரம், “இருக்க, இவனுக்குப் பிதாவானவன்” என்று சேஷம். (ஸர்வேஸ்வரனொருவனைக் கொண்டு) என்றது - ஸ்ரிய பதியையுட்கொண்டு யென்றபடி. இதுக்கு (என்றான்)

ஸ்யாம்' என்கிறகார்யமும்ப்ராஹ்மமேயாய், 'சித(சித்) சித்துக்களிரண்
டும் விசேஷணம்' என்றுகொண்டு வேதாந்திகள் போனவழியையும் அ
றியவேண்டுங்காண்'' என்றான். அங்குஅவனறியாதஅம்சம் அறிவிப்
பிக்கைக்காக பிதாகேட்டான்; இங்கு தன் பெண்பிள்ளையுடைய படி
களாலும், பேச்சாலும் "இவள் ஸர்வாதிகளுள் ஸர்வேஸ்வரனை மறு
பாடுருவ அறிந்தாள்" என்று அத்தைத்தானறிந்தமை தோற்றச்
சொல்லுகிறான். ராஜேந்தர சோழனிலே ஒருப்ராஹ்மணன்மகன்,
புத்த (புத்த) ரோடே ஸம்ப்ரதாயமுண்டாய், பூணூலையும் குடுமி
யையும் அறுத்துப்பொகட்டான்; கூரத்தாழ்வான் அங்கே நடந்த
வளவிலே, ஸிகா(ஶ)யஜ்ஞோப வீதங்களைத் தரித்துக்கொண்டுவந்து
புகுந்தான்; பிதாவானவன் "கூரத்தாழ்வானைச் சந்தித்தாயோ?"
என்றுகேட்டான்; புறம்புள்ளார், "நீ இதறிந்தபடி எங்ஙனே"
என்றுகேட்க, "ஆழ்வான் ஸந்திதியில் தமோபி பூதரும் ஸத்வஸ்த்த
(ஸ்த) ராவர்கள்காண்" என்கின்றான். *
மு, — சிலையிலங்குபொன்னாழி திண்படைத்

தண்டொண்சங்கமென்கின்றாளால்
மலையிலங்கு தோள்நான்கே மற்ற
வனுக்கெற்றேகாணென்கின்றாளால்
முலையிலங்கு பூம்பயலை முன்போட
அன்போடியிருக்கின்றாளால்
கலையிலங்கு மொழியாளர் கண்ணபுரத்
தம்மானைக் கண்டாள் கொலோ. (க)

பங்.	உரை.	பங்.	உரை.
சிலை	(என்பெண்ணணவள்)	திண்	பலிஷ்ட்டமான
	திருச்சார்ங்கம்(என்	படை	திருவாள் (என்றும்)
இலங்கு	ப்ரகாசியாநின்ற [றும்)	தண்டு	க (X) தை (என்றும்)
பொன்	ஸ்ப்ருஹணீயமான	ஒண்	அழகியதான
ஆழி	திருவாழி (என்றும்)	சங்கம்	ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம்

என்றத்தோடே அந்வயம். உத்தாலகன் ஸ்வேதகேதுவுக்கு அறிவிக்க வன்
றே ஜ்ஞாநத்தை அநுபவித்தது; இங்கு திருத்தாயார் அறிவிக்கவிதே அநுப
வித்தது; இதுத்ருஷ்டாந்தமாகக் கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அந்
கியாதி). அநுமித்த மாத்ரததிலே த்ருஷ்டாந்தமாகலாமென்று கருத்து.
நேரான த்ருஷ்டாந்தந்தன்னை ஐதிஹ்யமுகேந வருளிச்செய்கிறார் (ராஜேந்தர்
சோழனித்யாதி). ... (*)

கநஎஉ பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, க-பா, சிலையிலங்கு.

என்கின்றாள்	என்றும் சொல்லாநின்	முன்பு	முன்னே
ஆல்	கஷ்டம்; [ரூள்;	ஒட	செல்ல (அதன்பின்
அவனுக்கு	அந்த எம்பெருமானு	அன்பு	அபி(ஷ்)நிவேசம் [னே]
	க்கு	ஒடி	செல்லும்படி
மற்று	மேலும் (ஆபரணமாய்)	இருக்கின்றாள்	இருக்கின்றாள்;
மலை	மலைபோல்	கலை	சாஸ்த்ரங்கள்
இலங்கு	(அபே(நீ)த்யமாய்)	இலங்கு	விளங்காநின்ற
	விளங்காநின்ற	மொழியாளர்	வார்த்தையையுடைய
நான்குதோளே	நாலுதிருத்தோள்களு		வர்கள்(வர்த்திக்கிற)
	முண்டு	கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்தி
என்கின்றாளால்;			லெழுந்தருளியிருக்
எற்றே	இதோர் ஆய் சர்ய		கிற [ராஜனை
	மிருந்தபடி,		
காண்	(இதை) பாரீர்;	அம்மாளை	ஸ்வாமியான சவரி
முலை	முலையிலே	கண்டாள்	கண்ணாரக்கண்டு
இலங்கு	விளங்காநின்ற	கொலோ	ஸேவித்தாளோ?
பு	அழகியதான	இதில் "ஆல்"	என்பது - விஷாதத்
பயலை	(பிரிவினாலுண்டான)		யோதகம்.
	வைவர்ண்யமானது		

அவ.—முதற்பாட்டு. தன்பெண்பிள்ளை சொல்லக்கேட்ட இது தனக்கு ரஸித்தபடியாலே அப்பாகுரத்தைத்தன் வாயாலேயும் ஒரு கால் பேசி அநுபவிக்கப்பார்க்கிறாள்.

வ்யா.— (சிலையிலங்கித்யாதி) திவ்யாயுதங்களைத் தரித்தால் அவை ப்ரதிபக்ஷ நிரஸநத்துக்கு உறுப்பாயிருக்கு மதுவே யன் றிக்கே, ஆபரணங்களுக்கும் அழகுக்கும் முதல் விரலாயாயிற்

அநு.—முதற்பாட்டு, (சிலையித்யாதி) "என்கின்றாள்" என்கிற வர்த்த மாநத்தாலே, பெண்பிள்ளை சொல்வையும், வினவவந்தவர்கள் கேட்க ப்ர ஸக்தியுண்டாயிருக்க திருத்தாயார் அநுவதிப்பானென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (தன்பெண்பிள்ளையித்யாதி).

விரஹதசையில் வாய்வெருவும்போது ஸௌந்தர்யமன்றோ சொல்ல வேண்டுவது, திவ்யாயுதங்களைச் சொல்லுவானென்னென்ன வருளிச்செய் கிறார் (திவ்யாயுதங்களையித்யாதி). (முதல் விரல்) முதலெண்ணலாயிருக்கை. ஆயுதத்வாகாரம் - புரஸ்ப்பூர்த்திகரமாயிருக்க, ஆபரணத்வாகாரம். இவளுக்

றிருப்பது. திவ்யாயுதங்களை “இவை-ஆபரணங்கள்” என்றறியுந்தனை யும் உள்புக்காளாகையாலே “இவை ஆயுதம்” என்றிருக்கு மள வன்றிக்கே பூஷணமென்றிராநின்றான். ஆயுதமென்றிருப்பார்-எதிரி கள்; இங்ஙனையிருக்கவிதே ப்ரணயிநியாமவன் இத்தைச் சொல்லி வாய் வெருவுகிறது. முன்பு இவனை அநுபவித்தவர்கள் காணவேணு மென்று ஆசைப்படும்போது (க) “கூராராழி வெண்சங்கேந்திக் கொடி யேன்பால்வாராய்” என்றிறே ஆசைப்படுவது.

திவ்யாயுதங்களானவை, காந்தனுடைய இடைச்சரி, கடைச் சரி, அறுகாழிபோலே ஆபரணகோடியிலேயுமாயிராநின்றது. (உ) “ஆழியொடும் பொன்னார் சார்ங்கமுடையவடிகளை யின்னாரென்றறி யேன்” என்று வெடிவிளக்கெரித்துக்கொண்டிருந்து அநுபவித்து, காந்தன்போன வந்தரம் “இன்னாரென்றறியேன்” என்கிறானிறே. வ்ருத்த கீர்த்தநம் பண்ணுகிறபோது சொல்லுகிறவார்த்தையிறே. “ஆழியொடும் பொன்னார் சார்ங்கம்” என்று அடையாளம் சொல்லச் செய்தேயிறே, “இன்னாரென்றறியேன்” என்று கலங்குகிறது. பிரிந் திருந்து தூதுவிகிற விடத்திலும், (ங) “செருவொண் சக்கரம் சங்கு” என்றிறே அடையாளம் சொல்லிவிட்டது. “இன்னாரென்றறி

குத் தோற்றுக்கைக்கு நியாமகமெதென்ன வருளிச்செய்கிரார் (திவ்யாயுதேத் யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே). இவளைப்போலே ஆபரணகோடியாக்கி ஆசைப் பட்டாருண்டோ வென்னவருளிச் செய்கிரார் (முன்பித்யாதி).

எத்தனை சொன்னாலும் கோடித்வய ஸாதாரணமானவற்றைச் சொல்லு வானென்; இடைச்சரி முதலானவை இல்லையோ வென்னவருளிச் செய்கிரார் (திவ்யேத்யாதி). “இடைச்சரிபோலே” என்கைக்கு ப்ரணயிநிகளாய் ஈடு பட்டதுண்டோவென்ன (ஆழியொடுமித்யாதி). ஆசையால் இடைச்சரியைப் போலே ப்ரணயிநிகளையும் ஈடுபடுத்தும்படியான ஆபரணத்வம் இவற்றுக்குண் டென்று கருத்து. திவ்யாயுதச் சேர்த்தியிலே ஈடுபட்டாளென்கைக்கு நியா மகமென்னென்ன வருளிச்செய்கிரார் (வ்ருத்தேத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). திவ்யாயுதச்சேர்த்தியிலே ஈடுபட்டிருக்கைக்கு நியாமகாந்தரமருளிச் செய்கிரார் (பிரிந்தித்யாதி). தூதுவிடும்போதும் இவற்றையே அடையாளமாகச் சொல்லுவா னென்னென்னவருளிச்செய்கிரார் (இன்னாரித்யாதி). வ்ருத்தகீர்த்தநதசையில் ஈடுபட்டவளாகையாலே அத்தையே அடையாளமாகச் சொல்லித் தூதுவிட்

கருஎசு பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, க-பா, சிலையிலங்கு.

யேன்” என்று ஈடுபடுவதுதான் அழகிலேயிறே, அதுக்கு முன்பு திவ்யாயுதங்களாயிருக்குமே. ஸர்வேஸ்வரன்றனக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணப் புகுந்தவர்களும் (க) “சுடராழியும் பல்லாண்டு” “அப்பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு” என்று திவ்யாயுதங்களுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணவேண்டியிறேயிருப்பது.

(சிலை) (உ) [சுருவாஸநிந் வாஃ சூக்சுஸூ ச்ருநாசந்-ஸக்ரசாப நிபே சாபே க்ருஹீத்வா சத்ருநாசநே] என்று எங்களைத் தோற்பிக் கைக்கும் பரிகரமாயிருந்தது; இந்த்ரதறுஸ்ஸுபோலே எங்களுக்கு தர்ஸநீயமுமாய், எங்களுக்கு ஸத்ருவான வாலியை நிரஸிக் கைக்குப் பரிகரமுமாயிருந்தது. அதுகூலர்க்கு வைத்தகண் வாங்காதே கண்டுகொண்டிருக்க வேண்டும்படியாய், ப்ரதிகூலர் பிடித்த பிடியிலே மண்ணுண்ணும்படி யாயிருக்கும். அதன்றிக்கே, [சாபே] வில்வனிக்கும்படியை நினைத்தால் (ங) “ஸ்ரநாஹவாணாஃஸ்யுதே - ஸ்மரந்ராகவபாணநாம் விவ்யதே” என்னும்படியா யிருக்கும். அழகுக்கு உறுப்பாயிருக்கும் அதுகூலர்க்கு. [ஸ்மரந் ராகவபாணநாம்] பெருமாள் திருநாமத்தாலெழுத்துவெட்டின அக்ஷரங்களையும், திரு

டாளென்று கருத்து. ஆனால்இவளுக்கு ஒருகாலும் ஆயுதத்வாகாரம் நெஞ்சில் படாதோ வென்ன (அதுக்கித்யாதி). (அதுக்கு) - ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு. அதிசங்கைதீர்க்கைக்காக ஆயுதச் சேர்த்தியைக் காட்டச்செய்தேயும் அதுக் கும் பரியவேண்டும்படி அழகாயிருக்கையாலே, நாயகி ஈடுபடச்சொல்லவேணுமோ என்னும் பா (ஊ) வத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரனுக் கித்யாதி).

கீழெல்லாம் ஆக்ஷேபஸமாதாநருபேண ஸமுதாய தாத்பர்ய மருளிச் செய்து ப்ரதிபதம் தாத்பர்யமருளிச்செய்யக் கோலி ஆழி முதலானவையிருக்க, முந்துற “சிலை” என்று ஒரு விசேஷணமிடாமல் சொல்லுமதுக்கு நிரதிசயஸௌந்தர்யத்தில் ஈடுபாடென்று விவக்ஷித்து, இப்படி ஈடுபடுத்தின விடமுண்டோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (சக்ரசாபேத்யாதி). எடுத்த ப்ரமாணத்துக்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்து வாக்யார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (இந்த்ரேத்யாதி). கேவலம் வில்லும் கையுமாயிருக்கையே அழகாயிருக்கும்படியாக ஒரு தாத்பர்யமருளிச் செய்து, வில்லேறிட்டுப் பிடித்தபிடியாகத் தாத்பர்யாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அதுகூலர்க்கித்யாதி). ஸ்மரணமாத்ரத்தாலே வ்யதை(ஹ்) வரக்கூடுமோ, கண்டாலன்றோ வ்யதை வருவது என்ன; ப்ரத்

பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, க-பா, சிலையிலங்கு. கஙஎரு

ச்சரங்களினுடைய ஸந்நிவேசத்தையும் ஸ்மரியா நின்றுகொண்டு. [விவ்யதே] அவரொருகால் முன்னேநின்றுபோகச் செய்தேயும் எப்போது மொக்கமுன்னே நிற்கக் கண்டாப்போலே வ்யதி(டி)த்தான். [ராக்ஷஸஸ்வரஃ- விவ்யதே] இவன் ஆண்டபரிகரமடங்கலும் வினைக்கு உடலாயிற்றதில்லை; எடுத்தெடுத்துக் குலைக்கிறபோது சுளைப்பிடாமிட்டு அமுக்குகைக்கு உடலாமித்தனை. (சிலை) ஒன்றையிட்டு விசேஷிக்க வேண்டாதே தன்னையே சொல்ல அமைந்திருக்கிற ஸ்ரீசார்ங்கம்.

(இலங்குபொன்னாழி)மேகத்திலேமின்னி னுப்போலே ஸ்யாமளமான திருமேனிக்குப் பரபாக (ஊ)மாய்க்கொண்டு எல்லா ஆயுதங்களுக்கும் தலையாயிருக்கிற புகர்தோற்றும்படியாய் ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்கிற திருவாழி. (திண்படை) எதிரிகள் மேலிட்டாலும் பிற்காலிக்கவேண்டாதபடி திண்மையையுடைத்தான திருவாள்; அன்றிக்கே எதிரிகள் மேலே அழுந்தப்படச் செய்தேயும் தனக்கொருவிகாரமின்றிக்கே யிருக்கிறவாள். (படை) என்று ஆயுதஸாமான்யத்தைச்சொல்லக்கடவது; வாளையும் சொல்லக்கடவது. (தண்டு) அத்தோடொருகோவையானகதை. இப்படி ஒருவிசேஷணமிட்டுச் சொல்லவேண்டாதகதை(ஊ)யென்னுதல்; இதுக்குச்சொன்னவிசேஷணம் தன்னையே சொல்லிற்றும்படி யிருக்கிற தண்டென்னுதல்.

(ஒண்சங்கம்) (க) “கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ”

யக்ஷஸமாநாகாரமான ஸ்மரணம் அது என்றருளிச்செய்கிறார் (அவரொருகாலித்யாதி)* (சுளைப்பிடாம்) கம்பளி.

“அத்தோடு” என்றதுக்கு விவரணம் (இதுக்கித்யாதி). இவ்விரண்டிக்கும் திண்மை சொன்னது-திண்மையால் தோற்றின ஆகாரஸௌஷ்டவத்திலே தாத்தர்யமென்று திருவுள்ளம். இங்ஙனன்றாகில் ஆபரணத்வஸமாதிக் குச் சேராதிதே.

சங்குக்கு ஒண்மை - பகவத்ப்ரத்யாஸத்தி விசேஷமென்று விவக்ஷித்து நாலுவகையாக அவற்றை யருளிச்செய்கிறார் (கருப்பூரமென்று துடங்கி, நிற்கவமையுமிதே) என்னுமளவும். அதாவது ரஸஜ்ஞதையும், ஸுகஜீவநமும், ஐஸ்வர்யச்செருக்கும், அந்தரங்கதையும். அதில் ரஸஜ்ஞதையைக் காட்டுகிறார் (கருப்பூரமித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (படியிதே) என்றவந்தரம் “ரஸ

என்று தேசிகராயிருந்துவைத்து, ரஸவீசேஷங்கள் இவர்களுக்கும் தன்னைக் கேட்டறிய வேண்டும்படியாயிருக்கிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். ப்ரணயிக்களிதே வாக(X)ம்ருதத்துக்குதேசிகராயிருப்பார், அவர்களும் தன்னைக்கேட்டறியவேண்டும்படியிதே. (க) [உண்பது சொல்லிலுலகளந்தான் வாயமுதம் கண்படை கொள்ளில் கடல் வண்ணன்கைத்தலத்தே] ஸ்த்ரீஜாதியாக ஸ்பர்த்தை (ஓ)பண்ணும்படியாக பக(ஓX)வததுபவத்தில் வாஸநை பண்ணிப்போரும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். (உ) [மாதவன்றன்வாயமுதம் பொதுவாக வுண்பதனைப்புக்கு நீயுண்டக்கால் சிதையாரோவுன்னோடு] பகவத்ப்ரத்யாஸந்நையான அவள் அங்கீகாரங்கொண்டு ஜீவிக்கவிருக்கிறஸ்வஸாதாரணமான ஜீவநத்தை நீ ஒருவனுமே ஜீவித்தால், அவர்கள் உன்னோடு சிறு பாடுன்னாரோ? [செல்வப்பெரும் சங்கே] உன்னுடைய ஐஸ்வர்யச் செருக்கிறே - இங்ஙன் முன்னடி தோற்ற வேண்டாதொழிகிறது. அல்லாத ஆபுதத்துக்கு விரோதிகளிருந்த விடத்தே சென்று நிரஸிக்கவேணும்; இவனுக்குள்ளே அணுகநிற்கவமையுமிதே. (ங) “பூங்கொள் திருமுகத்து மடுத்தாதிபசங்கொலியும்” என்று உகப்பாரும் இச்சேர்த்தியைக் காணவேணுமென்றிதே ஆசைப்படுவது.

(என்கின்றனால்) அப்பாசுரத்தைத் தானொருகால் அநுஸந்திக்கையாகிறது - அதுக்கு அவத்யத்தை விளைவிக்கையிதே என்றாளாயிற்று; தான்சொன்னது அவள் சொன்னதுபோலிராமையாலே.

ஜ்ஞதை” என்றுசேஷம். ஸுகஜீவநந்தன்னை யருளிச் செய்கிறார் (உண்பத்யாதி). ஐஸ்வர்யச் செருக்கைக்காட்டுகிறார் (மாதவனித்யாதி). அந்தரங்கதையை உபபாதிக்கிறார் (அல்லாதவித்யாதி). இந்த ஒண்மை அதுகூலர்க்கு ஆசைப்படும்படி யிருக்குமென்னுமத்தை ஸப்ரமாணமாக வருளிச்செய்கிறார் (பூங்கொளிட்யாதி).

“ஒண்சங்கு” என்று வாய்வெருவினொன்னலாயிருக்க “என்குறள்” என்று - பெண்பின்னா சொன்னொன்று சொல்லுகைக்கு உட்கருத்தருளிச் செய்கிறார் (அப்பாசுரத்தையித்யாதி). தான் சொன்னது அவத்யமாவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தானிட்யாதி). அவளுடைய பா(ஓ)வபந்தம்தனக்கில்லையென்று கருத்து. “என்குறள்” என்னுதே “என்கின்றாள்” என்றவர்த்த

பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, க-பா, சிலையிலங்கு. கஙஎஎ

ஒருகால் கண்டுவிட்டால் பின்னை ப்ராதிகூல்யத்தினெல்லையிலே நின்றாரோடு, ஆறுகூல்யத்தினெல்லையிலே நின்றாரோடு வாசியறத் துடிக்கும்படியாயிற்றிருப்பது. (என்கின்றாளால்) தலைமகளுக்கு திவ்யாயுதங்கள் ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறாப்போலேயாயிற்று இவருக்கு மிருக்கிறபடி. இவள் சொல்லுகிறதுதன்னையே தானும் சொல்லச்செய்தே, இவள் சொல்லக் கேட்டாப்போலிருக்கிறதில்லையாயிற்றுத் திருத்தாயார்க்கு. “ (க) [நாஸு ஸ்ரீதஸிஷ்ஸ்ய-நாந்ருக்வேத விநீதஸ்ய] அதுஷ்ட்டேயார்த்தப்ரகாசகமான ருக்வேதம் சிக்ஷிதனானவனுக்கல்லது இப்படி வார்த்தைசொல்ல வொண்ணாது. [நாஉய் ஐரீய்ஹாஸி-நாயஜுர்வேததாரிணம்] யஜுர்வேதம் பாட(௪)தாரணந்தானே அரிது; அதைத்தரித்தவனுக்கல்லது இவ்வார்த்தைசொல்ல வொண்ணாது. [நாஉஸுமீதஸிஷ்ஸ்ய-நாஸாமவேத விதுஷம்] ஸாமவேதம் கா(௩)நவிசேஷங்களறிய அரிது, அதறிந்தவனுக்கல்லது இப்படிவார்த்தை சொல்லமுடியாது. [சுக்ருமீஷம் ஸுபாஷிஷம் -சக்யமேவம் ப்ரபாஷிதம்] இத்தை எல்லாவற்றையும் அதிகரித்தவனுக்கல்லது நம்முன்னே இப்படி வார்த்தைசொல்லலாமோ” என்றாரிறே பெருமாள். (என்கின்றாளால்) அடிதோறும் உருக்கினமை தோற்றியிருக்கிறது. ஆருக்கு நிலமானதிலே இவள் வார்த்தை சொல்லுகிறது. (சிலையித்யாதி)(என்கின்றாளால்)பைசல்கைசு, நோய்முக்கைசு என்னுமாபோலே இவளை பாதி(௮)க்கைசுக்கு இதெல்லாம் வேணுமோ?.

இவையேயோ இவனுக்காபரணம், மற்றுமுண்டோவென்ன; (மலையிலங்குதோள்நான்கே மற்றவனுக்கு) மற்று அவனுக்காபரணம்

மாந தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஒருகாலித்யாதி). “ஆல்” என்றதுக்கு உட்கருத்தருளிச் செய்கிறார் (தலைமகளுக்கித்யாதி). இப்படி சொல்லி ஈடுபட்டாருண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நாந்ருக்வேதேத்யாதி). மேலே “என்கின்றாள்” என்றதே அமையாதோ, இங்கும் “ என்கின்றாள் ” என்பா நென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அடிதோறுமித்யாதி). உருக்கினபடி தன்னை விவரிக்கிறார் (ஆருக்கித்யாதி). நித்யஸூரிகளுக்கு விஷயமானவற்றை இவள் சொல்லுவதே என்றீடுபாடு. “ ஆல் ” என்றது - விஷாதத்திலேயாக்கி வெறுப்பாகத் தாத்பர்யாந்தரம் (பைசலித்யாதி). (பைசல்) குட்டி. (கைசு) சிறுங்கை. (முக்கைசு) மூன்றுசிறுங்கை.

(க) ரா-கி-ந-உஅ.

கக௭அ பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, க-பா, சிலையிலங்கு.

ஆபரணத்துக்கு ஆபரணமாயிருப்பன தோள் நாலுமென்ற நின் றுள்; திவ்யாயுதங்களை அநுஸந்தித்தஇது, அவ்வாயுதங்களின் வழியே அவற்றைத் தரித்திருக்கும் திருத்தோள்களையும் கொண்டு போய் மூட்டிற்று. புறம்போரிடத்திலும் போகவேண்டாதபடியிறே விஷயந்தானிருப்பது. (க) [ஸ்ரீஹ்ருஷ்யஸ்தா-ஸர்வபூஷண பூஷார்ஹா] என்று ஆபரணங்களுக்கும் ஆபரணமாகக் கு அர்ஹ மாயிறே தோள்தானிருப்பது. ஆயுதங்களை ஆபரணமாகச் சொல் விற்றிறே. ஆயுதங்கள் அபாஸ்ரயமுமாய், ஆகர்ஷகமு மாயிருக்குமா போலே தோள்களும் அபாஸ்ரயங்களும்மாய் ஆகர்ஷகமுமாயிருக்கிற படி. (மலையிலங்கு) மலைபோலே விளங்காநிற்பதாய் கல்பகதரு பணைத்தாப்போலேயிருப்பன நாலு திருத்தோள்களென்னொன்றின் றுள். மலைபோலே எதிரிகளால் பேதி (ஐ) க்கவொண்ணாதபடியிருக்கை. (மற்றவனுக்கு) ஆயுதங்களை போந்திருக்கச்செய்தே அழகுக்கு வேண்டுவது, அதுக்குமேலே நாலுதிருத்தோளையுமுடையென்னொ னின்றான். “மற்று” என்பது துல்யவிகல்பங்களையிறே.

கீழ் திவ்யாபரணங்களைச் சொல்லி, இங்கே “மற்று” என்கை யாலே தோள்களும் ஆபரணமாயிருக்கவேணுமிறே. திவ்யாத்மகுணங்களிலும் திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திலுங்காட்டில் அநுபா(ஞ)வ்யமா

மற்றும் ஆபரணங்களைச் சொல்லவேண்டினால் ஹாராதிகளைச் சொல்லா மை தோள்களைச் சொல்லுவதென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (திவ்யேத் யாதி). அவை மூட்டிற்றென்பானென், தானே போய் அநுஸந்திக்கிறு ளென்ன வொண்ணாதோ வென்ன (புறம்பித்யாதி). ஆபரணங்களுக்கும் ஆப ரணங்களானபடி யெங்ஙனே யென்ன (ஸர்வேத்யாதி). எடுத்த ப்ரமாணத் தில் பூஷணபதம் ஆயுதங்களுக்கு வாசகமன்றே யென்ன; கீழே ஆபரணத் வம் சொல்லப்பட்டதிறே யென்கிறார் (ஆயுதங்களையித்யாதி). ஆயுதகோடி கடிதத்வமும் ஆபரண கோடிகடிதத்வமும் இரண்டும் அவற்றுக்குண்டான வோபாதி, திருத்தோள்களுக்கும் இரண்டாகாரமுண்டோ ஆபரண கோடி யாக ஒதுக்குகைக்கென்ன (ஆயுதங்களித்யாதி). அபாஸ்ரயமுமாய், விரோதி நிரஸநமுகத்தாலேபுகலாயிருக்கை. சப்தார்த்தம் (மலைபோலேயித்யாதி). “அவ னுக்கு” என்று விசேஷித்ததுக்குத்தாத்பர்யம் (ஆயுதங்களையித்யாதி).

“நான்கே” என்ற அவதாரணத்துக்குத் தாத்பர்யம் (திவ்யாத்ம குணங்

யிருப்பது திவ்யவிக்ரஹமிதே. ஸுபாஸ்ரய ப்ரகரணங்களில் த்யேயமாகச் சொல்லுகிறதும் அதுதன்னையிதே. திவ்யவிக்ரஹத்துக்கும், திவ்யாத்ம குணங்களுக்குமுள்ளே ஒன்றை உபாஸ்யமென்று சொல்லிற்று. இத்தைவிட்டு அவ்வருகேபோகச் சொல்லுகிறதன்று; அவ்வருகேயும் அதுபாவ்யமுண்டென்கைக்காகச் சொன்னதத்தனை. அங்ஙனன்றாகில் (க) “ஸ்வாஸ்யஸி - ஸதாபஸ்யந்தி” என்னக்கூடாதிதே. தந்தாமுடைய தபஸ்ஸாலே க்ஷீணபாபரான ருஷிகளைப் போலன்றிக்கே, பகவத்ப்ரஸாதமடியாக ஜ்ஞாநம் பிறந்த ஆழ்வார்கள் திவ்யவிக்ரஹமல்லதறியார்களிதே. நிலாத்துக்குறிபகவர், பட்டரை ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே சதுர்ப்புஜனாயிருக்கைக்கு ப்ரமாணமென்னென்றுகேட்க; அவர்சொல்லி வாய்மாவதுவதற்குமுன்பே (உ) “ஸ்வாஸ்யஸி ஸதாபஸ்யந்தி - தமஸி பரமோதாதா சங்கசக்ர க்ஷாதரம்” என்னுநின்றதேயென்ன; போக்கடி காணாமையாலே கோபத்தாலே கண்சிவக்க, ப்ரமாணகதிகள் இவையாயிருந்தது, பொறுக்குமத்தனையிதே என்றருளிச்செய்தார்.

(எற்றே) என்கிறது- “மலையிலங்கு தோள்நான்கே” என்னு, “இருந்தபடியென்” என்று தலைமகள் தான் ஆஸ்சர்யப்படுகிறாளாகவுமாம்; அதிமாத்ர ப்ராவண்யமாகாதென்று மீட்கப் பார்த்தவிடத்திலும் மீட்கவொண்ணாதபடி “இவ்விஷயத்திலே அவகாஹித்தபடியென்” என்று திருத்தாயார் ஆஸ்சர்யப்படுகிறாளாகவுமாம். என்னே காண் என்கிறாள் - இதோர் ஆஸ்சர்யமிருந்தபடியென்; நீங்களுமித்தைப் பாரிகொள்ளென நின்றுள். (காணென்கின்றாளால்) நான் அதிமாத்ர ப்ராவண்யமாகாதென்ன, மூத்தார்க்குமூத்து, என்னுடைய ஹிதத்துக்காக இப்பேற்றை இழக்கிறதென்னென்று விலக்ககளிலுமித்யாதி-என்றருளிச்செய்தாரித்யந்தம்).

“எற்றேகாண்” என்றதுக்கு இரண்டர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (எற்றேயென்கிறதித்யாதி). திருத்தாயார் ஆஸ்சர்யப்படுகிறபோது “என்கின்றாள்” என்றதுக்குப்பின்பு “எற்றேகாண்” என்றது அதுஸந்திப்பது. சப்தார்த்தம் (என்னேகாணித்யாதி). “காண்” என்றது- உபதேசபரமாகத் தாத்தர்யம் (நீங்களுமித்யாதி). “காண்” என்றது ஜாத்யபிப்ராயமாக வருளிச்செய்து, தாயின் விஷயமான உபதேசமாகக்கருத்து (நானித்யாதி). இங்கே “ஆல்”

கூட அஃ பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, க-பா, சிலையிலங்கு.

ப்பார்க்கிற என்னையும் தன்படியாக்கப் பாராநின்றான். நான் தன்னை என்படியாக்கநினைக்க, தான் என்னைத் தன்படியாக்கப் பாராநின்றான். இவ்விஷயத்தில் ப்ராவண்யந்தான், திருத்தாயார் க்கு அபிமதமாயிருக்கச்செய்தே அதிமாத்ரப்ராவண்யமாகாதென்று நிஷேதிக்கிறுளித்தனையிதே. (என்கின்றாளால்) இத்திவ்யாயுதங்க ளைச் சொன்னபோதுபோலன்றாய்த்துத் திருத்தோள்களைச் சொன்னபோ திருக்கிறபடி. இவளுக்கு திவ்யாயுதங்கள் அழகுக் கு உடலாமளவையிதே. அணைக்கைக்குப் பரிகரமிதே தோள்கள். (என்கின்றாளால்) நாமும் எல்லாமிவற்றைச் சொல்லுகிறோமிதே, இவள் சொல்லுகிறபோதிரூக்கிறபடி பாரிகோள். நாமும்எல்லாம் சொல்லிக் குறியழியாதே இராநின்றோம்; திருத்தாயாரை, இவள் “காண்” என்னப்பெறுமோ என்ன; பெறும்; (க) “குடத்தில் விளக்கே போல்கொம்பனார்காமம்புறப்படா, புறப்படில் ஆபுகுமாலையணிமலை மேல்பிடியேபோல நாடறியக்கவ்வைதரும்” இவள் அறிவுக்கு முன்பு மறைக்குமத்தனைபோக்கி, அறிந்தபின்பு மறைக்கைக் களவாமிதே.

(முலையிலங்கித்யாதி) இதர விஷயத்தில் ஸ்நேஹிக்கும் க்ரமமில் லையாகாதே பக(ஃX)வத்விஷயத்தில் தான்காட்டக்காணுமவர்களுக் கும், கதிர்பெருக்கி ஆர்ஜித்து கர்மத்தாலே க்ஷீணபாபராய் ஸ்நே

என்றதுக்கு பா(ஃ)வம்(நான் தன்னையித்யாதி). இத்தால் ஆஸ்சர்யத்தில் தாத் பர்யம் சொல்லிற்றாயிற்று. ஹர்ஷத்தில்தானே “ஆல்” என்கிறு ளென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (இவ்விஷயத்திலித்யாதி). சிலையிலங்கித்யாதி யில் ஓரடைவுபடச் சொன்னவள் இங்கே அவனுக்கு “மற்று மலையிலங்கு தோள் நான்கே” என்னுமல் அடைவுகெடக் குளிரச்சொன்னபடியைத்திரு வுள்ளம்பற்றி யருளிச் செய்கிறார் (இத்திவ்யாயுதங்களை யித்யாதி). இப்படி அடைவுகெடச் சொல்லுகைக்கு மூலமென்னென்ன (இவருக்கித்யாதி). “காண்” என்றது - திருத்தாயார் உபதேசிக்கிறதாகக்கருதி, “என்கின்றான்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (நாமுமெல்லாமித்யாதி). “காண்” என்று திருத் தாயார்க்குப் பெண்பிள்ளை சொல்லுகை - காமபீர்யஹாநியன்றோ வென்று சங் கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (திருத்தாயாரையித்யாதி).

அன்பின்கார்யமான வைவர்ண்யம் முன்பாகவும், அன்பைப் பின்பாகவும் அருளிச்செய்தது - விஷயவைலக்ஷண்யத்தாலும், ஹேதுவிசேஷத்தாலும் கூடுமென்கிறார் (இதரேத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (கதிர்பெருக்கி)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, க-பா, சிலையிலங்கு. கநஅக

ஹித்தவர்களுக்கும் வாசியிருக்கும்படி இதுவாயிற்று. அவர்களுக்கு அப்படியால் வந்த ஸ்நேஹம் முற்பட்டிறையிருப்பது. அதின்கார்ய மிறே பயலைமை; அங்ஙனன்றியே, இது பயலைமை முற்பட்டு ஸ்நேஹம் பிற்பட்டிருக்கிறதாயிற்று. முலையிலே விளங்காநிற்பதாய், பூத்தபயலைமை யென்னவுமாம். “பீர்க்குபூத்தது” என்று-வைவர்ண்யத்தைச் சொல்லக்கடவதிறே. பீர்க்கம் பூவையிட்டுத் தமிழர் சொல்லுவார்களிறே. அன்றிக்கே “பூ” என்கொண்டு அழகாய், முலையிலே விளங்காநின்றதுள்ள பயலைமையென்று முலைக்காபரணமான வைவர்ண்யமென்றுமாம். அதாவது-யௌவநத்தில் முத்தாஹாரம் துடக்கமானவை அல்லவாயிற்று; முலைக்காபரணம்வைவர்ண்யமாயிற்று. அபிமதனைப்பிரிந்து வைவர்ண்யத்தைத் தரியாவாகில் மரமுலையோபாதி யாமித்தனையிறே. பிரிந்து வைவர்ண்யமாகாதே யிருந்தாளாகில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் வாசியில்லையாம்; ஆகையால் இவளுடைய ப்ரணயத்வத்துக்கு நமஸ்காரமிறே.

(பயலைமுன்போடவன்போடியிருக்கின்றனால) நாட்டார்படியன்றிக்கே இராநின்றது இவள்படி. அன்புபட்டவிஷயத்தினுடைய அலாபத்தாலே பயலைமையுண்டாகக் கடவதாயிருக்க, பயலை வழிகாட்ட, அதைப் பின் செல்லா நின்றது அன்பு. கார்யத்துக்குப் பூர்வவ்ருத்தியாயிருக்குமதிறே-காரணம்; இதுஅப்படிபுத்திபண்ணு கைக்கு அவகாசம் வைக்கிறதில்லை. இங்ஙனே சொல்லுவானென்; ஒருவிஷயத்திலே அன்புபட்டு அதினுடைய அலாபத்தாலே வரும் தொன்றன்றோ பயலைமையென்னில்; அப்படியே இது திருத்தாயார் என்றவநந்தரம் “ஸாஸ்த்ரஜந்ய ஜ்ஞாநத்தை” என்றுசேஷம். தாத்தார்யமருளிச்செய்து சப்தார்த்தம் காட்டுகிறார் (முலையிலேயித்யாதி). வைவர்ண்யம் முத்தாஹாரத்திலும் ஆகர்ஷகமோ ஆபரணமென்கைக்கென்ன (அபிமதனையித்யாதி). நாயகனுக்கு ஸ்வவிஷயப்ரீதி ஸுசகமாகையால்ஆகர்ஷகமென்று கருத்து. (மரமுலை) ஆண் பெண் வேஷத்திலே கட்டினமரமுலை.

“ஆல்” என்று ஆஸ்சர்யப்படுகைக்குபாவம்(நாட்டாரித்யாதி). கீழ்வாக்ய விவரணம் (அன்பித்யாதி). இது ஆஸ்சர்யமானவழியென்னென்ன (கார்யத்துக்கித்யாதி). ஸ்ரோதாக்களுடைய சங்காதுவாத பூர்வகம் வாஸ்தவாகாரத் தைப்பற்ற பரிஹாரமருளிச் செய்கிறார் (இங்ஙனையித்யாதி - க்ரமத்திலே சொல்லுகிறுளென்னுமளவும்). வைவர்ண்யமுகத்தாலே அன்பு-முன்பு முண்

கந அஉ பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, க-பா, கிலையிலங்கு.

வார்த்தையாகையாலே, தாள்கண்டதுபவித்தவடைவே சொல்லுகிறாள். அன்பு முற்பட்டு இது பிற்பட்டாலும் முற்படப் ப்ரதிபத்திக்கு விஷயமாவது இதுவிதே. இவளுடம்பில் வைவரண்யமும் பேச்சும் கொண்டிதே இவள் விரஹத்தை நிச்சயிப்பது; இவளுக்கு முற்படப் ப்ரதிபத்திக்கு விஷயம் இதுவாகையாலே தான் ப்ரதிபத்தி பண்ணின க்ரமத்திலே சொல்லுகிறாள். விஷயவைலக்ஷணயத்தாலே க்ரம விபர்யாஸமும் பிறக்கும். (முலையிலங்கு பூம்பயலை) பர்வதத்திலும் ஏறும்போலேகாணும் வெள்ளம். அதாகிறது - இம்முலை கண்டார் வைவரண்யமடையக்கடவற்றை இதுதானடைந்ததென்கை. பிரிந்து நோவுபடும் லக்ஷணமிதுக்கில்லையென்கை.

நீ இதறிந்தபடி யென்னென்னில் (கிலையிலங்கு மொழியாளரித்யாதி). இவ்வைவரண்யந்தான் ஹேத்வந்தரக்ருதமென்று புத்தி பண்ணவுமாமிதே; அதுசெய்யவொண்ணாதபடி இவள் இவ்விஷயத் தென்று அதுமாநவிதயா அறியலாமானால் ஆஸ்சர்யப் படுவொன்னென்னில் அருளிச் செய்கிறார் (விஷயேத்யாதி). லோகத்தில் நாயக விஷயத்தில் நாயகிக்குச் சிலநாள் அன்புபிறந்து அது க்ரமேண முற்றினபின்பு வைவரண்யம் பிறக்கும் க்ரமம். விபர்யஸ்தமாய் பகவத்விஷயத்திலே கண்டவுடனே அதிமாத்ரப்ராவண்யமும், பிரிந்தவுடனே வைவரண்யமும் பிறக்கையாலே ஆஸ்சர்யப் படுகிறுளென்று கருத்து. “மெய்யிலங்கு” என்னவேண்டியிருக்க “முலை” என்று ஏகதேசத்தைச்சொன்னால் இவள் ப்ராவண்யத்துக்குக் குறை வாராதோவென்னில் (பர்வதேத்யாதி). அயோக்யஸ்த்தலத்திலும் உண்டாயிற்றென்கிறுரென்று கருத்து. இது அயோக்ய ஸ்த்தலமாவா னென்னென்ன (அதாகிறதித்யாதி). அவனே வைவரண்யத்துக்கு யோக்ய னாகைக்கு இவற்றுக்கேற்றமென்னென்ன (பிரிந்தித்யாதி). (லக்ஷணம்)வைலக்ஷணயத்தில் குறை. (இவள்பிரிய, யோக்யதையில்லாத இவையும் வைவரண்ய மடைந்தன) என்கையாலே இவள் ப்ராவண்யத்துக்குக் குறை தோற்று தென்று கருத்து.

நீ இவளுடைய வைவரண்யத்தை முந்துற அறியாதவள், இவள் முலையில் வைவரண்யத்தைக் கண்டபடி யெங்ஙனே, அவள் மறைத்துக்கொள்ளாளோ? என்று வினவவந்தவருடைய சங்கையை அநுவதிக்கிறார் (நீ இத்யாதி). இதுக்கு உத்தரம் (இவ்வைவரண்யந்தானித்யாதி). பேச்சைக் கொண்டுகண்டாலும் அன்பின் கார்யமாகத் தோற்றுமையாலே ஏதோவென்

தில் அகப்பட்டமையை நிச்சயித்துத் தருகிறது - இவள்பாசுரமாயிற்று. அதாகிறது - அவனுடைய திவ்யாயுதங்களின்பேரையிறே சொல்லுகிறது. (கலையிலங்குமொழியாளர்) அவ்வூரிலுள்ளார் லோகயாத்ரைக்கு உறுப்பாக “உண்ண உடுக்க” என்று சொல்லும் வார்த்தையிலே “இன்னதனைஸாஸ்தரம் கற்றார்கள்” என்று கற்றஸாஸ்தரப்பரப்படங்களும் தெரியும்படி வரிக்கொள்ளலாயிருக்கும். “கலை” என்கிறது - வித்யாஸ்த்தலங்களையடைய. மொழியிலே கலையிலங்கா நிற்கும் கலையிலங்கும்படியான பேச்சையுடையராயிருப்பார்கள்.

கண்ணுக்குத் தோற்றாததும் தங்கள் வார்த்தையிலே அறியும்படியிருக்குமவர்கள் நெடுநாள்பெற்று வளர்த்த என்னைட்டை ஸம்பந்தமற்று, அவ்வூரில் ஸம்பந்தம் தோற்றியிராநின்றது இவள் வார்த்தையிருக்கிறபடி. (க) [ద్రష్టృశక్యమౌధ్యం నానాస్థిశ్చ సర్వసృష్టౌ సర్వశ్చ. ధర్మశాస్త్రసంయతాః - త్రాஷ்டம் ശక్యమయోత్తయాయாம் నాவித்వాన్ దశనాஸ்தికః| సర్వేనరాస్స నార్యస్స తర్మశీలాస్సఁసమ్యతాః] அறுபதினாயிரம் ஆண்டு வன்னியமறுத்து நன்மைகளையுண்டாக்கிப் போந்த சக்ரவர்த்திக்கும் இரண்டு பொருளுண்டாக்கப் போச்சுதில்லை. ஓர் அவித்வானையாதல், வைதிகமான அர்த்தங்களை இல்லையென்பானொரு நாஸ்திகனையாதலுண்டாக்கப் போச்சுதில்லை. அப்படை வீட்டிலுள்ளார் “ராஜபுத்ரர்க

நிருக்கலாமே “அன்போடியிருக்கின்றாள்” என்றறிந்தபடி யென்னென்ன; இதுக்கு மூலமென்னென்றாய்ந்து வைவரண்யத்தையுங்கண்டு, இரண்டாலுமாகக் கண்ணமங்கைக்கு ஸந்நிஹிதமான திருக்கண்ணபுரத்தானையும் கண்டாளாக அறிந்தேனென்கிறாளென்று கருத்து. கலையாளரென்முமல், இப்படி “இலங்கு மொழியாளர்” என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அவ்வூரிலித்யாதி). (வரிக்கொள்ளுகை) வரியடைவே எண்ணிக்கொள்ளுகை.

இப்போது திருக்கண்ணபுரத்தை இப்படி விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (கண்ணுக்கித்யாதி வாக்க்யசதுஷ்டயத்தாலே). (இருக்கிறபடி) யென்றது - இருக்கிறபடியாலே யென்றபடி. அவர்கள் பேச்சைப்போலே இவள் பேச்சும் இதர விஷய வைராக்ய பூர்வகம் ததீயப்ராவண்யத்தை ஸஞ்சிப்பிக்கிறதென்கருத்து.

கூட அசு பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, க-பா, சிலையிலங்கு.

னாரேனுமொருவர் முடி சூடவமையாதோ” என்றிருக்குமவர்க ளல்லர், பெருமானே முடிசூடாவிடில் (க) [இஹைவநிதநம்யா மோ மஹாப்ரஸ்த்தாநமேவவா ராமேணரஹிதாநாஞ்ச கிமர்த்தம் ஜீவிதம்ஹிநம்] என்று பெருமாள் அபிஷேகம் பண்ணாத படைவீட் டிவிருப்பதில்லை, விழுந்தவிடமே சுடுகாடாகப்போகவமையும் என்றி றிருப்பர் புருஷர்கள்; ஸ்த்ரீகளும் (உ) [ராமமேவாநுகச்சத்த்வம ஸ்ருதிம் வாபிகச்சத] என்று பெருமாள் வழிமாறிப் போனாரென்று திறக்கவழைத்த பர்த்தாக் கள்முகம் பிளக்கத்தள்ளிக் கதவடைத்துக்கொள்ளுநார்கள். [த ரூஃ- தர்மஸீலாம்] ராமாநுவ்ருத்தியே பரமதர்ம மென்றிருக்கு மவர்களிறே. [ஸஃ-ஸம்யதாம்] ஸ்வப்ரயோஜநத்திலே நெஞ்சு செல்லாதவர்களாயிற்று. அப்படியிருக்கு மவர்களாயிற்று இவ்வூரிலுள்ளாரும்.

(கண்ணபுரத்தம்மாணைக்கண்டாள் கொலோ) ஸ்ரீவைகுண்டத் தில் ஸர்வஸ்மாத்பரனாயிருக்கும்; விபவங்களில் மறுஷ்யத்வே பரத்வ மாயிருக்கும்; அங்ஙனன்றிக்கே அவதாரங்களிற்காட்டில் அர்ச்சாவ தாரத்தில்பரத்வமுமகப்படஅறிந்தாளென்றுதோற்றியிராநின்றது. ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபவிக்கக்கொடுத் துக்கொண்டிருக்குமதாயிருக்கும், விபவங்கள் காதாசித்கமாக ஒரு விதரசபர்யாதிகளுக்குக் கொடுத்து விடுமதாயிருக்கும். பிற பாடர்க்கும்இழக்கவேண்டாதபடி (ங) “பின்னொர் வணங்கும்சோதி திருமுழிக்களம்” என்று எல்லார்க்கும் அநுபவிக்கக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறவிடமிறே அர்ச்சாவதாரம். ஒருவஸ்துவுக்கு குணத் தாலே உத்கர்ஷமானால் அவ்வேற்றமுள்ளதிங்கேயிறே. இங்கே உபாஸித்து அது விதேயமானவாறே அவ்வருகே ஒன்றை உபாஸி த்து, அது விதேயமானவாறே அதுக்கு மவ்வருகே ஒன்றைஉபாஸி

“அம்மாணை” என்று அர்ச்சாவதாரே பரத்வம்தோற்றச் சொன்னதுக்குக் கருத்து (ஸ்ரீவைகுண்டத்திலித்யாதி). குணபூர்த்தியுள்ள திங்கேயாகில் ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனை ப்ராப்யனாகச் சொல்லுவானென்னென்ன (இங்கே யித்யாதி வாக்யதவ்யத்தாலே). அர்ச்சாவதாரத்தில்குணபௌஷ்டிகல்யமெல்

த்து, அதுக்கவ்வருகே போகக்கடவதாக இங்ஙனையுமொரு க்ரமம் சொல்லுவது உபாஸகர்க்கு; முதலிலே ஸர்வப(ஃ)ரந்யாஸம் பண்ணினவர்களுக்கு இங்கே எல்லாம் புஷ்கலமாயிருக்குமிதே. கடலருகே போகாநின்றால், “கண்ணால் கண்டவளவேயுள்ளது” என்றிருக்குமவனுக்கு அவ்வளவேயன்றிறேயுள்ளது; அப்படி இவன் ப்ரதிபத்தியில் குறைபோக்கி “இங்கே எல்லாம் குறைவற்றிருக்கும்” என்று நினைத்திருக்குமவனுக்கு புஷ்கலமாயிருக்குமிதே. “நாம் இவ்விசையணித்தாக உகந்தருளப் பண்ணினவிடம்” என்று இவன் குறையநினைக்கில் இழக்குமித்தனை. உகந்தருளின விடத்திலே உபாதாநத்ரவ்யத்தை நிரூபித்தானாகில் மாத்ருயோநி பரீக்ஷயோடொக்குமிதே.

(கண்ணபுரத்தம்மாளை) உகந்தருளின தேசத்திலுண்டான ஏற்றமெல்லாம் தோற்றும்படி நிற்கிற ஸ்வாமியாயிற்று. (கண்டாள் கொலோ) ஸ்ராவணஜ்ஞாநமென்றுதோற்றியிருக்கிறதில்லை. கண்டவர்களுக்குத் தெரியுமாபோலே தெரியுமோ இவள் வார்த்தை கேட்டறிந்தநமக்கு. (கண்டாள் கொலோ) நெடுநாள் நோன்பு நோற்றுப்பெற்றதாயான முன்னே அறிந்த அம்சம் மறைக்கக்கடவதாயிருக்க, என்முன்னேஇப்படிவெளியிட்டுச்சொல்லும்போது அவ்விஷயத்திலே இப்படிஸக்ருத்தர்ஸந முண்டாயிற்றதாக வேணும். ஒருகால் கண்டால் பூர்வவாஸநையும் மறக்கும்படியான வைலக்ஷண்யமுள்ளது அவ்விஷயத்துக்கேயிதே. கலையிலங்கும்படியான பேச்சையுடையராயிருப்பார் அவ்வூரிலுள்ளார்; அப்படியே இவளுடைய பேச்சைக்கொண்டு இவள்திருக்கண்ணபுரத்திலேபுக்கு சவரிப்பெருமாளை ஸாக்ஷாத்கரித்தாளாகாதே என்று சொல்லலாயிராநின்றது. அகவாயிலோட்டமெல்லாம் வார்த்தையிலே தெரியுமிதே. திருத்தாயாராயும்பெண்பிள்ளையாயும்அநுபவிக்கிறார் ஆழ்வார்தாமேயிதே.

லாருக்கும் தோற்றுமைக்கு நியாமகம் (நாமித்யாதி). குறையநினைத்தால் இழக்கைக்கு உடலாவானென்னென்ன (உகந்தருளின வித்யாதி).

“கொலோ” என்று ஸம்ஸ்யிப்பானென்னென்ன (நெடுநாளித்யாதி). “அநுபவித்தாளோ” என்றாதே “கண்டாளோ” என்றதுக்குக்கருத்து (ஒரு காலித்யாதி). வர்த்தமாந தாத்பர்யம் (கலையித்யாதி). எத்தனைசொன்னாலும் பரபுத்தீயப்ரத்யக்ஷமன்றோ? எல்லாம்தெரியப்போமோவென்ன (திருத்தாயா

கநஅக ப்ரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, உ-பா, செருவரை.

ஆறுகள் பெருகிப்போகாநின்றால், வாங்க்கால்களாலும் பெருவாய்க்
கால்களாலும் வாய்த்தலைகளாலும் போனாலும் பின்னையும் கடவிலே
பு கு ம் அம்சம்விஞ்சியிருக்குமாபோலே, எல்லாநுடையதசையும்
தமக்கே பிறக்கிறது. இல்லையாகில் “கண்ணபுரத்தம்மாளைக் கவி
யன்சொன்ன” என்றுதலைக்கட்டவொண்ணாதிதே. (சிலையித்யாதி)
தன்பக்கலுள்ளதெல்லாம் விட்டாப்போலே, ஆசைப்பட்டவிஷயத்தி
லொன்றும் விடமாட்டுகிறிலளென்கிறாள். உகப்பாரையும் வாய்
வெருவப்பண்ணும் ; உகவாதாரையும் வாய்வெருவப்பண்ணும்.
(க) “சங்கென்னும் சக்கரமென்னும்”. (க)

மூ.— செருவரைமுன் ஞாசறுத்த சிலையன்றே
கைத்தலத்ததென்கின்றாளால்
பொருவரைமுன்போர்தொலைத்த பொன்னாழி
மற்றொருகை யென்கின்றாளால்
ஒருவரையும் நின்னொப்பாரொப்பிலா
வென்னப்பாவென்கின்றாளால்
கருவரைபோல் நின்றானைக்கண்ணபுரத்
தம்மாளைக்கண்டாள் கொலோ. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செருவரை	யுத்தோந்முகர்கனான எதிரிகளை	கைத்தலத்தது	திருக்கையில் இரானின் என்கின்றாளால் ; [றது
முன்	முன்பொரு காலத்தில்	பொரு	யுத்தம் செய்கிற
ஆசறுத்த	நிரஸித்த	வரை	மலைகளை
சிலையன்றே	ததுஸ்ஸன்றே	முன்பு	முன்னே

ரித்யாதி). ஒருவர்க்கே இரண்டவஸ்த்தையுமானால் “அதிமாத்ரப்ராவண்ய
மாகாது” என்கிற திருத்தாயாரானபடியாலே பகவத்ப்ராவண்யம் மட்டமாகா
தோவென்ன (ஆறுகளித்யாதி). இப்படிக்கொள்ளாதே திருத்தாயாரை ஒரு
பாகவதராக ஸ்வாபதேசம் சொன்னால் குற்றமென்னென்ன (இல்லையாகிலித்
யாதி). பெண்பிள்ளையின் ப்ராவண்யமே விஞ்சியிருக்கு மென்கைக்கு நியா
மகமேதென்ன; முதலடியிலே காணலாமென்று அதையெடுத்துக் கருத்த
ருளிச் செய்கிறார் (சிலையித்யாதி). விடமாட்டாமையை ஸத்ருஷ்டாந்தம்
உபபாதித்து ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (உகவாதாரையுமித்யாதி). (உகவாதார்)
ராவணாதிகள். ... (க)

ஓர்	ஒருகாலத்தில்	ஒப்பிலா	உபமாந ரஹிதனான
துலைத்த	அழித்த	என்னப்பா	எனக்குஸ்வாமியான
பொன்	அழகிதான		வனே!
ஆழி	திருவாழியானது		என்கின்றாளால்;
மற்றொருகை	வேறொரு திருக்கை	கரு	கறுத்த
	யில் இராநின்றது	வரைபோல்	அஞ்ஜனகிரிபோலே
	என்கின்றாளால்;	நின்றானே	(ஸுலபமாய் கண்ணுக்
ஒருவரையும்	ஒருவரும்		கிலக்காய்) நிற்கின்ற
நின்	உனக்கு [யால்]	கண்ணபுரத்தம்மாளைக்	கண்டாள்
ஒப்பார்	ஸத்ருஸ்ராகார் (ஆகை		கொலோ. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு.(செருவரை முன்னுசுறுத்த சிலையன் றோ கைத்தலத்த தென்கின்றாளால்) ஒருநாள்கண்டுவிட்ட என்னை நித்யாநுபவம் பண்ணிவைக்க வேண்டாவோ? அது செய்யாதொழி கைக்கு ஹேது - கையிலது விரோதிநிரஸநத்துக்குப் பரிகரமல்லா மையோ வென்கிறாள். பிராட்டியோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு ப்ரதிபந்தகரான ராவணாதிகளை நிரஸித்தஸ்ரீசார்ங்கமன்றோகையிலே யிருக்கிறது; அது என்னைக்கூட்டிக்கொள்ளுகைக்குப் பரிகரமா காதோ? என்னுடைய ப்ராப்திப்ரதிபந்தகமேயோ.? இங்ஙனே ஒரு வக்கிடந்துபோவது; என்னுநின்றாள். செருவருண்டு-செருச்செய்

அந.—இரண்டாம்பாட்டு. (செருவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே திவ்யா யுதங்களை ஆபரணங்களாக எண்ணி வாய்வெருவினபடி சொல்லிற்று. இப் படி பரமபோக்கியனானவன் வாராமகண்டு நம்பக்கல் ப்ரபலப்ரதிபந்தகங் களுண்டாகவேனுமென்று விசாரித்து இவற்றைப்போக்குகைக்குத்தன்கையில் ஒன்றும் காணாமையாலே அவன்கையிலே உண்டாகவேனுமென்று பார்த் தாள். “ஆபரணங்களாகத் தோற்றினவைதானே ஆயுதங்களுமாகவிருந்தன, இவை கையிலிருக்கவும் நான் கிட்டாதிருப்பானென்” என்று உடைகுலைப் படாநின்றாளென்கின்றாளென்று ஸங்கதி.

இதுதன்னைத் தாற்பர்யகதநமுகேந ஸுசிப்பிக்கிரூர் (ஒருநாளித்யாதி). ஆயுதாந்தரங்களிருக்கமுந்துறசிலையின் விரோதிநிவர்த்தகத்வத்தைச்சொன் னது - பிராட்டிக்கு உதவினதாகையாலே என்னுமிடம் தோற்ற விவரிக்கி னார் (பிராட்டியித்யாதி). “இராக்கதரை” என்னுதே, “செருவரை” என்

கநஅஅ பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, உ-பா, செருவரை.

வார். (க) [யுதிராமைவத்தயம்] யுத்தத்திலெதிரிட்டு வெல்லவொண்ணாது, அறுதபித்துக் கால்கட்டி வெல்லில் வெல்லு மத்தனை. (உ) “ஐயுஷ் ஐயுஷ் ஐயுஷ் ஐயுஷ் - த்விதாபஜ்யேயமப் யேவம் நநமேயம்” என்று ப்ராதிகூல்யத்திலே முதிர நின்றவர்கள்; அவர்களை. (ஆசறுத்த) யுத்தங்களை நிவர்த்திப்பித்த. “நமக்கோர் எதிருண்டாய்ப்போரப் பெறுவதுகாண்” என்று திரிந்த பையல் களை, வேறோரிடத்தில் “நாங்கள் எதிரிகள்” என்று நில்லாதபடி அவர்களை வாஸநையோடே போக்கின சிலையன்றோ கைத்தலத்தது. இதுதான் கடக்கவிருந்து எடுத்துக்கொண்டுவர வேண்டுவதாய் நான்! ஆறியிருக்கிறேனோ? அதுகையிலேயிருக்க நான் இப்படிப்பட வேண்டுகிற ஹேதுவென்? அழகுக்கோ கையில் பிடித்திருக்கிறது; விரோதிகளை நிரஸிக்கைக்கன்றோ? என்னுந்நின்றுள். (ங) [நநயுஷ் ஐயுஷ் - நத நுர்ப்பூஷணயமே] என்றாரிதே இளையபெருமாள். ஆபா தப்ரதீதியில் “அழகுக்கு உடல்” என்றே இருக்கையாலே “வீரத் துக்கு உடலன்று” என்றிருந்தீரோ என்றாரிதே. பிள்ளை திருக் கண்ணபுரத்ததாயர், விரோதிவர்க்கம் கூடிக்கொண்டு அறமிகைத்த வாறே “செருவரைமுன் ஆசறுத்தசிலையன்றோ கைத்தலத்தது” என்று விண்ணப்பம்செய்ய, ஒருகூணத்திலே முடிக்கிறோமென்று அருளிச் செய்தார்.

(பொருவரையித்யாதி) “இக்கைக்கு வில்லா னால் மற்றைக் கை ஒழிந்திருந்தது” என்று நான் ஆறியிருக்கிறேனோ? ப்ரணயிநிகளு டைய விரோதியைப்போக்கி நோக்குமதுவேயாய்த்தான் ஆறி யிருக்கிறேனோ? நாட்டுக்காக வந்த நலிவைப் போக்கினதுவுமில் லையோவெனக்கு என்கின்றான். சிறகெழுந்து பொருதுகொடு திரி

றதுக்கு ப்ரமாணபூர்வகம் தாத்தயம் (யுதிஇத்யாதி). “அன்றோ” என்ற ஸ்வரத்தால் ஸூசிதமான ஆபரணத்வாகாரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யரு ளிச் செய்கிறார் (அழகுக்கித்யாதி). “அன்றோ” என்ற மாத்ரத்திலே இவன் கார்யம் செய்யுமோவென்ன ஓரைதிஹ்யமருளிச்செய்கிறார் (பிள்ளையித்யாதி).

பிராட்டியைப்போலே ப்ரணயம் உனக்குண்டோவென்னும்சங்கையிலே “பொருவரை இத்யாதி” என்று திருவுள்ளம்பற்றி தாத்தயமருளிச் செய் கிறார் (ப்ரணயிநி இத்யாதி). (அறுகாழி) முத்ராமோதிரம். குவலயாபீட

(க) ரா-ஸா-நிக-சந. (உ) ரா-யு-நக-கக. (ங) ரா-அயோ-உக-உக.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, உ-பா, செருவரை. கநஅக

கிற மலைகளைப் பண்டியுத்தத்திலே முடித்த அழகிய திருவாழி யன்றோ மற்றைக்கையிலெடுத்திருக்கிறது. முன்பொரு காலத்திலே பர்வதங்களடையச் சிறகெழுந்து ஓரோப்ரதேசங்களிலே பறந்து வந்திருந்தவாறே அவ்வோவிடங்கள் நஸிக்குமாய், அத்தை, பெரு மாளுக்கு இளையபெருமாள் ப்ரதிபந்தகம் அறுத்துக் கொடுக்குமா போலே, இந்த்ரனுக்குத் தம்பியாய் உபேந்த்ர மூர்த்தியாய் வளர்ந் தருளுகிற காலத்திலே அவற்றின் பக்ஷங்களைத் திருவாழியையிட் டிச்சேதித்தானாகச் சொல்லக் கடவதிறே. (பொன்னாழி) அழகுக் குப் பரிகரமானத்தைக் கொண்டாயிற்றுத் திண்ணிய மலைகளினு டைய சிறகுகளை அறுத்தது. அன்றியே “பொருவரை” என்று குவலயாபீடமாய் அத்தைக்கதுப்பிலே மலங்கப் புடைத்தபோதை கையும்அறுகாழியுமாயிருந்தவிருப்பைச்சொல்லவுமாம். (க) “புகர்ச் செம்முகத்தகளிறட்ட பொன்னாழிக்கை யென்னம்மான்” என் னக்கடவதிறே. சிலருடைய நிர்ப்பந்தத்தாலே திருவாழியை மறைத்தானித்தனை போக்கி, கையில் திருவாழி ஒழிந்தன்றிறே யிருப்பது. (உ) “஁ஜு஁஁஁஁஁஁஁஁஁-ஆத்மாநம்மாறுஷம்மங்யே” என்று சூழ்த்துக்கொடுத்த அவதாரத்திலும் பெரியதிருவடிவந்து கார்யம் செய்து போனானிறே. இவன் மறைக்கப் பார்த்தாலும் (ஐ)“ஸ்வயம்ருஃ-ஸ்வயமாருரோஹ”என்றுவந்துஏறுநிற்குமிறே.

(ஒருவரையும் தியாதி) மற்றேதேனுக்கும் ஒப்புண்டானாலும் வீரவாசிக்கு உன்னோடு ஒப்பாரில்லாதவனே!. கையிலே ஸ்ரீஸார்ங்க த்தையும் திருவாழியையும் தரித்தால் இவனே ஸர்வாதிகனென்று தோற்றியிருக்குமாயிற்று. உனக்கு ஒப்பொருவரில்லாமையாலே உபமாநரஹிதனாவனே!. (என்னப்பா) ஸர்வாதிகனாய் “அரியன்”

நிரஸநதசையிலே திருவாழியாழ்வானிருக்க ஸம்பாவநையுண்டோ வென்று யோஜநாந்தரம் (சிலரித்தியாதி).

ஐகாரம் அவ்யயமாய், “ நின்னொப்பாரொருவருமொப்பிலா ” என்றந்
வயித்து சில ஆகாரத்தில் ஒத்தாராகிலும், இவற்றில் ஒப்பிலா வென்றர்த்த
மருளிச் செய்கிறார் (மற்றித்யாதி). “ ஒருவரும் நின்னொப்பார் - உனக்கு
ஸத்ருஸ்வராகார்; ஆகையாலே ஸர்வப்ரகாரத்திலுமொப்பிலா ” என்றர்த்தந்
தரத்தை தாத்தப்ரிய கதநமுடேந வருளிச்செய்கிறார் (கையிலித்யாதி வாக்ய
த்வயத்தாலே).

என்று கைவாங்கவேண்டாதபடி நிருபாதிக ஸர்வவித பந்துவாயுள் ளவனே!. நாட்டில் கையில் ஆயுதம் பிடித்தவர்களையெல்லாம் உகவார்களிறே. எனக்கு நிருபாதிக பந்துவாயுள்ளவனே என்ன நின்றான். கையும் திவ்யாயுதங்களுமாய், பண்ணின உபகாரம் இன்னவளவென்று பரிச்சேதிக்கலாயிருக்கிறதோ? நிருபாதிக பந்து வென்று தோற்றியன்றோ செயலிருக்கிறது.

(கருவரைபோல் நின்றானே) இக்கூப்பீடுமுன்பே தனக்குண் டென்னுமிடம் தோற்ற நின்றானாயிற்று. தன்னை உபகரிக்கைக்குத் தான் முற்பாடனாய் அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய் வந்துநிற்கிறபடி. (கரு வரை) அஞ்ஜநகிரிபோலேயாயிற்று கண்ணுக்கு விஷயமானபோது இருக்கிறபடி. (நின்றானே) வந்து காண்பார் தாழ்வேயாம்படி தன் னைக் குறைவறுத்துக்கொடுநிற்கிறவனை. (கண்ணபுரத்தம்மாளை) கருவரைபோலே இருக்குமது ஸ்ரீவைகுண்டத்திலுமுண்டிறே. அங்ஙனன்றிக்கே திருக்கண்ணபுரத்திலேவந்து ஸுலபனான ஸர் வேஸ்வரனை. (கண்டாள் கொலோ) ஸ்ரவணமாத்ரத்திலே பர்யவஸிக்கை யன்றிக்கே அவ்வடிவிலே கண்வைத்தாள்போலே யிருந்தது. (கண்டாள்) அவன் அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நிற்கையே யன்றிக்கே இவளும் ஆபி (ஃ) முக்கயம் பண்ணப்பெற்றது. வடி வழகிலும் ஓளதார்யம் தோற்ற நின்றநிலையிலும்போலே காணும் இவள் கண்விழித்தது. (2)

மூ.— துன்னுமாமணி முடிமேல் துழாயலங்கல்

தோன்றுமாலென்கின்றாளால்

யின்னுமாமணி மகாகுண்டலங்கள்

வில்வீசுமென்கின்றாளால்

பொன்னின்மாமணியார மணியாகத்

திலங்குமாலென்கின்றாளால்

கன்னிமாமதிள்புடைசூழ் கண்ணபுரத்

தம்மாளைக்கண்டாள் கொலோ.

(ஈ)

“நின்றானே” என்கையாலே பரமபதத்திலிருந்து வந்து இவள் முன்னே நின்றமைதோற்றுகையாலே, இப்படி வருகைக்கு மூலம் இவளைப்பெறுமை யாகையாலே, அத்தாலுண்டான கூப்பீடுண்டென்று தோற்றும் என்று விவக்ஷித்து அருளிச் செய்கிறார் (இக்கூப்பீடியாதி வாக்கிய த்வயத்தாலே). (ஓளதார்யம்) தன்னைக்கொடுக்கை. ... (2)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துன்னு	நெருங்கியிருப்பதாய்,	பொன்னில்	பொன்னுலே செய்யப்
மா	ஸ்ரேஷ்ட்டமான		பட்ட
மணி	ரத்நங்களாலே (அலங் கருதமான)	மா	ஸ்ரேஷ்ட்டங்களான
முடிமேல்	திருவபிஷேகத்தின்	மணி	ரத்நங்கள் அழுத்திய
	மேலே (சாத்தின)	ஆரம்	ஹாரமானது
துழாயலங்கல்	திருத்துழாய் மாலை	அணி	(அவ்வாரந்தனக்கும்)
	யானது		ஆபரணமாயிருக்
தோன்றுமால்	தோன்றுநிற்கிறது	ஆகத்து	திருமார்வில் [கிற
	என்கின்றாளால்;	இலங்குமால்	விளங்காநின்றது
மின்னு	ப்ரகாசிப்பதாய்		என்கின்றாளால்;
மா	ஸ்ரேஷ்ட்டமான	கன்னி	அழிவில்லாத
மணி	ரத்நங்கள் அழுத்திய	மா	ஒருவராலும் அழிக் க
மகரகுண்டலங்	திருமகரகுண்டலங்		வொண்ணாத பெரு
கள்	கள்		மையையுடைய
வில்	ஒளியை	மதிள்	திருமதிளாலே
வீசம்	வீசாநின்றதுகள்	புடை	பக்கங்களிலே
	என்கின்றாளால்;	சூழ்	சூழப்பட்ட
		கண்ணபுரத்தம்மாணைக்	கண்டாள்
			கொலோ. (ஈ)

அவ.— மூன்றும்பாட்டு. இத்தனை அதிமாத்ர ப்ராவண்ய மாகாதுகாண், எல்லாம் செய்தாலும் நாங்கள் சொல்லுகிற ஹித வசநத்தை நீ கேட்கவேணுங்காணென்று நீங்கள் சொன்னால், அவ னுடைய ஆபரணசோபை, கண்களுக்கு முற்படா நின்றது. உங்கள் வார்த்தை செவிப்படுகிற இத்தை நான்கேட்கவோ, கண்ணுக்கிலக் கான அவனழகிலே துவக்குண்ணவோ என்னொருநின்றான். †(சேஷித்வ ஸ-உசகமாயிருக்கவோ என்னொருநின்றான்).

அநு.— மூன்றும்பாட்டு. (துன்னுமாமணியித்யாதி) ஸங்கதி யருளிச் செய்கிறார் (இத்தனையித்யாதி). (இத்தனை) என்றது - “சிலையன்றோ கைத் தலத்தது” என்று வெறுக்கும்படியான என்கை. “தோன்றுமால்” என்றும், “வில்வீசம்” என்றும், “அணியாகத்திலங்கும்” என்று மிருக்கை யாலே கீழ்ப்பாட்டில் “சிலையன்றோ கைத்தலத்தது” என்று வெறுக்க அஞ்சி அவன் முன்வந்தானாக பா (ஈ) வநாப்ரகர்ஷம் பிறந்திருக்கத் தாய் முதலானா ரும் நிஷேதிக்க, நான் ஏதுக்காகவென்று விஷாதப்படுகிறுனென்றுகருத்து.

மது. ஆபரணம் மிகையானமார்பு. “வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி
வழிக்கும்படி ஆபரணத்துக்காபரணமான திருமார்பிலே, ஆபரணங்
களும் ஸ்ரீகௌஸ்துபமும்விளங்காநின்றது” என்னாநின்றாள். (கன்னி
யித்யாதி) சேமித் துவைத்த வஸ்துவை இவள் ஒருத்தியுமேஅறிந்து
கொண்டாள்போலே யிருந்தது. உள்ளிருக்கிற வஸ்துவின் சீர்
மைக்குத் தக்கபடி அரணாகப்போரும்படியிருப்பதாய் ஒருவரா
லும் அழிக்க வெண்ணாதுபடியான பெருமையையுடைய மதிளாலே
சூழப்பட்ட திருக்கண்ணபுரத்திலே வந்து ஸந்நிஹிதனானவனைக்
கண்டாள்போலே யிருந்தது. (ங)

மூ.— தாராயதண்துளபவண்டுமுத
வரைமார்பனென்கின்றாளால்
போராணைக்கொம்பொசித்தபுட்பாக
னென்னம்மானென்கின்றாளால்
ஆரானும் காண்மின்களம்பவளம்
வாயவனுக்கென்கின்றாளால்
கார்வானம்நின்றதிரும் கண்ணபுரத்
தம்மாணைக்கண்டாள் கொலோ. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தார்	பூத்த	போர்	யுத்தோந்முகமான
ஆய	நல்லதான	ஆணை	(குவலயாபீடமென்
தண்	குளிர்ந்திருந்துள்ள		கிற) யாணையினு
துளபம்	திருத்துழாய் மாலை		டய
	யிலே (படிந்த)	கொம்பு	தந்தங்களை
வண்டு	வண்டானது	ஒசித்த	பறித்தவனாய்,
உழுத	உழாநின்ற [மான	புள்	பெரிய திருவடியின்
வரை	மலை போல் (தருட		மேல் ஏறி
மார்பன்	திருமார்பையுடைய	பாகன்	நடத்தாநின்ற
	வன்	என்	எனக்கு
	என்கின்றாளால்;	அம்மான்	ஸ்வாமியர்னவன்

(ஆபரணமித்யாதி). அணிபதத்தில் மூன்றர்த்தத்தையும் அநுவதித்துக்
கொண்டு பொன்னினாரமும் மாமணியுமென்றவயித்து அர்த்தாந்தரம்
(வெறும்புறத்திலேயித்யாதி). (திருமார்பிலே) என்றது - திருஇருக்கும்
மார்வுலே யென்றபடி. ... (ங)

என்கின்றாளால்;	வாய்	திருவதரமிரா நின்றது
ஆரானும் (எனக்கு ஹிதம்		என்கின்றாளால்;
சொல்லி விலக்கு	கார்	கறுத்த
கிற நீங்கள்) யாரா	வானம்	மேகமானது [து
காண்மின்கள் பாருங்கோள் [கிலும்	நின்று	நித்யவாஸமாய் இருந்
அவனுக்கு அந்த எம்பெருமானு	அதிரும்	கோஷிக்கும் படியான
அம் அழகிய [க்கு]	கண்ணபுரத்தம்மாணைக் கண்டாள்	
பவளம் பவளம்போலே		கொலோ. (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (தாராயவித்யாதி) பூத்துத்தழைத்துச் செவ்வியையுடைத்தாய் குளிரந்திருந்துள்ள திருத்துழாய்மாலையிலே படிந்த வண்டானது, அத்திருத்துழாயில் மதுவானது புறப்பட்டு வண்டலிட்டுக்கிடந்த வரைபோன்ற மார்பிலே உழாநின்றதென்ன நின்றுள். இம்முலைகளைக்கொடுப்புக்கு நடலாம்படிசேறுசெய்து கிடக்குமாயிற்று மார்பு; ஆர் ஆசைப்பட்டுப்பெறாதே யிருக்கிறதை ஆர்பெறுகிறுளென்னநின்றுள். (போராணையித்யாதி). யுத்தோந்முகமான குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை அநாயாஸேநப் பறித்து, அச்செயலாலே என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவென்னநின்றுள். (க) “सङ्ख्ये षड्गुण - सक्क्यं पश्यत” என்றவர்க

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (தாராயவீத்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே உருவு வெளிப் பாட்டாலே கண்ணுக்குத் தோற்றுமோ வென்று அவளை மீளவும் அலைக்க, அவர்களுக்கும் காட்டாநின்றாளுென்று ஸங்கதி.

“தார்” பூவுடைத்தாய், “ஆய” நல்லதான, “தண்டுளபம்” என்று பிரித்தருளிச் செய்கிறார் (பூத்தித்யாதி). “ வண்டுழுத ” என்றத்தாலே தனக்கு ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு உபயுக்தமானவென்றொரு தாத்தர்யமருளிச் செய்து, வெறுப்பாகத் தாத்தர்யாந்தரம் (ஆரித்யாதி). களிறு தருபுணர்ச்சி யிலே அகப்பட்டமை சொல்லுகிறுளென்று அருளிச் செய்கிறார் (யுத்தேத் யாதி). ஆணைகளில் நின்றும் தன்னைப் பிழைப்பித்த உபகாரத்துக்குத் தோற்று, ஸம்ஸ்லேஷிக்கை களிறுதருபுணர்ச்சியாகிலும், களிற்றின்கையில் அவனகப்படப்புகில் செய்வதென்னென்று தனக்கு ப்ராணஸம்ஸயம் வந்தத்தை நிவர்த்திப்பித்தபடிக்குத் தோற்றுப்புணர்ந்தாளாகையாலே இங்ஙன் சொல்லலாமென்றுகருத்து.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, டு-பா, அடித்தலமும். கநகடு

ளிலே ஒருத்திபோலே காணுமிவன். பெரியதிருவடிமுதுகிலே யிருந்து, இருப்பைக்காட்டி என்னை எனக்கு உரியேனாகாதபடி பண்ணினவன்.

(ஆரானுங்காண்மின்கள்) ஹிதம் சொல்லி விலக்குகிறநீங்களும் பாருங்கோள். அழகிய பவளம்போலேயிருந்துள்ள திருவதரத் தைக் கண்டார்க்கு விட்டுப்போகலாயிருந்ததோ?. (கார்வான மித் யாதி) கார்காலத்திலே மேகமானது நின்று கோஷியாநிற்குமா யிற்று. (க) “ஓஹ்ஹ்ஹ்ஹ்ஹ் - ஓகமேகஸ்வநம்” என்கிறதுக்கு ஸ்மா ரகமாயிருக்கை. “ஹ்ஹ்ஹ்ஹ்ஹ்ஹ்-மேகோதயம்” என்னும்படியே எப் போதும் வர்ஷாவாய், ஆகாசம் அதிராநின்ற திருக்கண்ணபுரத்தம் மாணை. (கண்டாஸ்கொலோ) உக்திமாத்ரத்தில் மீளாதே அவ் விஷயத்தைக்கண்டு அநுபவித்தாளென்றுதோற்றியிராநின்றது. (ச)

மூ.— அடித்தலமும் தாமரையே அங்கைகளும்

பங்கயமே யென்கின்றாளால்

முடித்தலமும் பொற்பூணுமென்றெஞ்சத்

துள்ளகலாதென்கின்றாளால்

வடித்தடங்கண் மலரவளோ வரையாகத்

துள்ளிருப்பாளென்கின்றாளால்

கடிக்கமலம் கள்ளுருக்கும் கண்ணபுரத்

தம்மாணைக் கண்டாஸ்கொலோ. (டு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அடி	திருவடிகளுடைய	பங்கயமே	தாமரைபோலிராநின்
தலமும்	ப்ரதேசமும்		றதுகள்
தாமரையே	தாமரைபோல் போக்		என்கின்றாளால்;
	ய (ஹ்ஹ்) மாய்	முடி	திருவபிஷேகத்தினு
	இராநின்றது,		டைய
அம்	அழகிதான	தலமும்	ப்ரதேசமும் (அதிலே
கைகளும்	திருக்கைகளும்		சாத்தக்கடவதான)

திருக்கண்ணபுரத்தை “கார்வானம்நின்றதிரும்” என்று விசேஷித்த வளுக்கு உட்கருத்து, தன் பெண்பிள்ளை மேககம்பீரமான அவனுத்தியிலே ஈடுபடுமென்கையென்று விவக்ஷித்து அருளிச் செய்கிறார் (ஓகமேகஇத்யாதி). இதுக்கு முன்னே “அது” என்று கூட்டுவது. “அதிரும்” என்றவர்த்தமா நார்த்தம் (மேகோதய இத்யாதி). (ச)

கருக்கூ பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, டு-பா, அடித்தலமும்.

பொற்பூணும்	திருவாபரணமும் [ன	வரை	மலைபோல்விசாலமான
என்	என்னுடைய	ஆகத்து	(எம்பெருமான்) திரு
நெஞ்சத்து	மனதினுடைய [றும்		மார்வினுடைய
உள்	உள்ப்டதேசத்தினின்	உள்	மத்த்யத்திலே
அகலாது	பிரிகிறதில்லை	இருப்பாள்	வாஸம் செய்கிறாள்
	என்கின்றாளால்;		என்கின்றாளால்;
வடி	கூர்மையாய்	கள்	மதுவை
தடம்	விசாலமான	உகுக்கும்	ப்ரவஹியாநிற்பதாய்
கண்மலர்	மலர் போன்ற திருக்	கடி	பரிமளிதமான [கிற
	கண்களையுடைய	கமலம்	பங்கயங்கள் வர்த்திக்
அவளோ	அந்த பெரியபிராட்டி	கண்ணபுரத்தம்மாளைக் கண் டா ள்	
	யாரன்றோ		கொலோ. (டு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அடித்தலமித்யாதி) நம்முடைய உத்தேஸ்யமும் நிரதிசயபோக்யமாயிராநின்றது. (அங்கைகளும் பங்கயமே) அத்திருவடிகளிலே தோற்று விழுந்தவர்களை எடுத்தனைக்கும் கைகளும் தாமரைபோலே யிராநின்றது யென்னொன்றின் றாள். (முடித்தலமித்யாதி) அணைத்தபோதை ஸ்பர்ஸத்திலே துவக்குண்டு மேல்நோக்கிப் பார்த்தபோது இது ப்ராப்தவிஷய மென்று தோற்றும்படியிருக்கிற திருவபிஷேகமும், அதிலே சாத் தக்கடவ திருவாபரணமும் என்நெஞ்சைவிட்டுப் போகிறதில்லை யென்னொன்றின் றாள்; “எல்லாம் செய்தாலும் இத்தனை அதிமாத்ர ப்ரா

அநு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அடித்தலமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் “ஆரானுங் காண்மின்கள்” என்று காட்டச் செய்தேயும், அவர்களுக்கு உருவு வெளிப் பாடில்லாமையாலே, தங்கள் வார்த்தை இவள் நெஞ்சில் படும்படி சொல்லப் புக, இப்பெண்பிள்ளை அடிதுடங்கி முடியளவும்கண்டு உங்களுக்குத்தோற்றா மையாலே இங்ஙனே சொல்லி அலைக்கிறிகோள், என்நெஞ்சில் அவன் வடிவு அகலவில்லை யென்கிறுவென்று ஸங்கதி.

“அடித்தலமும்” என்ற ச(ஃ) காரத்துக்குக் கருத்து (நம்முடைய வித்யாதி). “கைகளும்” என்ற ச(ஃ)காரத்துக்கு ப்ராதாந்யமர்த்தமாய், அத்தையருளிச் செய்கிறார் (அத்திருவடிகளிட்யாதி). “என்நெஞ்சத்துள் ளகலாது” என்றது நேரே உத்தரமாகையாலே கீழ்ப்பாட்டிக்கும் இதுக்கு முண்டான ஸங்கதிதன்னை இங்கே ஸூசிப்பிக்கிறார் (எல்லாமித்யாதி). கீழ் பதத்தோடு இப்பதத்துக்கு ஸங்கதி என்னவுமாம்.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, சு-பா, பேராயிரம். கஉகௌ

வண்யமாகா துகாண்” என்று நாங்கள் சொல்லுகிற இத்தை நெஞ்சிலே கொள்ளவேணுங்காணென்பர்களே. நீங்கள் சொல்லுகிற வார்த்தை நெஞ்சிலே படுவது இவை என் நெஞ்சைவிட்டு அகலின்றோ.

(வடித்தடங்கணித்யாதி) மார்புக்காபரணம் - பிராட்டிபோலே காணும். சேர்ப்பாரும் அருகேயிருக்க, நான் எத்தைச் சொல்லி அகலுவது என்னுந்நின்றுள். எனக்குப் பற்றுசாரார் இருக்க, நான் என்ன கண்ணழிவு சொல்லிக் கடக்கப்போவது. ஓராளும் ஒரு நோக்கும்நேராய், போ(ஃ)த்தாக்களாவன்றிக்கேயிருக்கிற கண்ணையுடைய என் ஸ்வாமிநியன்றோ திருமார்விலே யிருக்கிறாள். அங்ஙனன்றியே அவன் ப்ரணயதாரையில் ஸ்ரோத்ரியனல்லென்று நான் ஆறியிருக்கிறேனோ? போக்யதையில்லாமையோ? ப்ராப்தனல்லாமையோ? சேர்ப்பாரில்லாமையோ? நான் எத்தைச் சொல்லி அகலுவது. (கடிக்கமல மித்யாதி) பரிமள ப்ரகரமாயிருந்துள்ள புஷ்பமானது மதுவை ப்ரவஹியாநிற்குமாயிற்று. மதுபாநம்பண்ண விருந்த வண்டுகளுக்கு ப்ரயோஜனமில்லாத படியாகவும், ஆஸ்ரயம் பொறுதபடியாலும், மதுவை உகாநிற்கும். அவ்வூரில் தாமரையில் படிந்த வண்டுகளால், அதில் மது வற்றப் பருகப்போகாதென்கை. (கண்ணபுரத்தம்மாணைக் கண்டாஸ்கொலோ) அவ்வூரில் பதார்த்தங்கள் போ(ஃ)த்தாக்களாவல்லாதபடி போக்யதை விஞ்சியாயிற்றுப் பது. அப்படி நிரதிசயபோக்யனை இவனை, இவன் அதுபவித்துச் சொல்லுகிறாள்போலே யிருந்தது. (டு)

மூ.— பேராயிரமுடைய பேராளன்

பேராளனென்கின்றாளால்

ஏரார் கனமகரகுண்டலத்த

னெண்ணோளனென்கின்றாளால்

“பொற்பூண்” என்ற ஆபரணச்சேர்த்திக்குச்சேர ஒருதாத்தப்ர்யம்(மார்வுக் கித்யாதி). தாத்தப்ர்யாந்தரம் (சேர்ப்பாரித்யாதி வாக்யத்ரயமும்). மூன்றாம் தாத்தப்ர்யம் (அங்ஙனன்றிக்கேயித்யாதி). இரண்டாம் தாத்தப்ர்யமே முக்கிய மென்னுமிடம் தோற்ற மூன்றடிக்கும் தொகுத்துத் தாத்தப்ர்யம் (போக்யதையித்யாதி). கமலங்களில் மது பெருகின போதைக்கு வண்டுகளில்லையோ வென்ன (மதுவித்யாதி). வண்டுகள் மதுபாநம் பண்ணி த்ருப்தியடைகையாலே இதுக்கு வேண்டுவதில்லையென்று தோற்றும்படி ப்ரவஹிக்குமென்று கருத்து. ... (டு)

கககஅ பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, கூ-பா, பேராயிரம்.

நீரார்மழைமுகிலே நீள்வரையே
யொக்குமாலென்கின்றாளால்
காரார் வயல்மருவும் கண்ணபுரத்
தம்மானைக் கண்டாள் கொலோ.

(கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆயிரம்	ஆயிரமான	என்கின்றாளால் ;	
பேர்	திருநாமங்களை	நீர்	ஜலத்தினால்
உடைய	உடையனானதா லுண் டான	ஆர்	நிறைந்த
பேராளன்	பெருமையை யுடைய	மழைமுகிலே	காளமேகமும்,
பேராளன்	பெரியோன்	நீள்	நீண்ட
	என்கின்றாளால் ;	வரையே	அஞ்ஜநமலையும்
வர்	அழகானது	ஒக்குமால்	ஸத்ருஹமாகா நின்ற எம்பெருமான்
ஆர்	நிறைந்திருந்துள்ள	என்கின்றாளால் ;	
கன	ரத்நங்களாலே சமைக் கப்பட்ட	கார்	நைல்யத்தால்
மகரகுண்டலத் திருமகர குண்டலங் தன்	களையுடையனும்,	ஆர்	நிறைந்த
எண்தோளன் எட்டுத் திருத்தோள்க ளையுடையவன்		வயல்	பயிர்களாலே
		மருவும்	சூழப்பட்ட
		கண்ணபுரத்தம்மாளைக் கண்டாள் கொலோ.	

(கூ)

வ்யா.— ஆறும்பாட்டு. (பேராயிரம்த்யாதி) குணசேஷத்தங்
களுக்கு வாசகமான ஆயிரம் திருநாமங்களையுடையவன். (பேரா
ளன்) (க) “வீஷ்ணுஸுபுத்ரவாந் - தேவோநாமஸஹஸ்ரவாந்” (உ)
“பேராயிரங்கொண்டதோர் பீடுடையன்-நாராயணன்” (ங) “நாமம்
பலசொல்லி நாராயணனென்று” “பால்பசுவையுடையவன்” என்னுமா

அந.— ஆறும்பாட்டு. (பேரித்யாதி) இப்பெண்பிள்ளை தங்கள் சொல்
களாதேயிருந்தபடியாலே இனி என்னென்று விசாரித்து, “உன்னை இப்படி
பிச்சேற்றினவன்பேர் சொல்லிக்காணாய்” என்று கேட்க, “நான் ஒருபேராகி
லிறே சொல்லுவது” என்றுகொண்டு, முன்பதுபவித்த அம்சத்தையெல்லாம்
வாய் வெருவாரின்றினுளென்கிறுளென்று ஸங்கதி.

ஆயிரம்பெருடையனாகையாலே “பேராளன்” என்று விவக்ஷித்து பல
ப்ரமாணங்கள் (தேவஇத்யாதி). இரண்டாம் பேராளனென்றதுக்கு ஸ்வா

(க) பாச-ஸபா-நஅ-கக.

(உ) தி-வாய்-கூ-ந-க.

(ங) ந-திருவ-அ.

போலே (க) “நாமம்பலவுமுடை நாரணன்” இந்த ஆயிரம்திருநாமங் களையுடையனாகையால்வந்த பெருமையையுடையவன். (பேராளன்) பெரியதிலே பெரியது கூடிற்றித்தனை. அத்திருநாமங்கள் தானும் அவன் பக்கலிலே புருகுகையாலே நிறம் பெற்றன என்ன நின்றுள். “பேராளன்” என்று அவன்-திருநாமாதிகளால் பரிச்சேதிக்கவொண் னாதபடி அபரிச்சேத்யஸ்வபாவனாவென்னுமாம். அன்றிக்கே, (பேராளன் பேராளன்) பெரியோன் பெரியோன் என்னநின்றுள். (ஏராரித்யாதி) நாமத்வாரா சொல்லும் ஸ்வரூபமிருக்கிறபடி சொல்லுகிறது. முன்பு அறுபவித்த அழகுகள் பின் நாட்டுகிறபடி. அழகு நிறைந்திருந்துள்ள ரத்நங்களாலே சமைக்கப்பட்ட திருமகர குண்டலங்களை யுடையனாய், அவைவந்து அலையெறியாநின்றுள்ள தோள்களெட்டையு முடையனென்ன நின்றுள். (எண்தோளன்) திருத்தோள்கள் நாலாயிருக்க ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களைத் தரித்தாப் போலேயும், நாலுதோளாயிருக்கச்செய்தே, ஆயிரந்தோள்போலே வ்யாபரித் துக்கடலைக்கடைந்தாப்போலேயும் நாலாயிருக்கச்செய்தே “எண்தோள்” என்கிறுளென்றபடி.

(நீரார் மழை முகிலித்யாதி) உபமாநம் கதிர்பெருக்கவேண்டி யிருக்கிறபடி. கடலைக் கழுத்தேகட்டளையாகப் பருகின மேகம் போலவும், அஞ்ஜநகிரிபோலேயுமிருக்கிற வடிவையுடையவென்ன நின்றுள். ஸ்ரமஹரதையும் அபரிச்சேத்யதையும் இரண்டையும் சொல் லுகிறது. (காரார் வயலித்யாதி) எங்குமொக்கப் பயிர்மாறுமை யாலே கறுத்த நிறத்தையுடைத்தான வயலாலே சூழப்பட்ட கரு வடைந்த பயிராகையாலே, எங்குமொக்கக் கறுத்தபடியே யிருக்கு மாயிற்று. முக்தர் என்றுமொக்க பஞ்சவிம்ஸதி வார்ஷிகராயிரு

பாவிகமான பெருமையுடையவென்றர்த்தமாய் இப்படி விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (பெரியதிலித்யாதி). விவரணம் (அத்திருநாமங்களித் யாதி). சப்தார்த்தம் (பேராளன் என்று இத்யாதி). ஆதரத்தால்த்விருத்தியென் கிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). “ஒக்குமால்” என்னுமளவுக்கும் தாத்தர்யமருளிச் செய்கிறார் (நாமேத்யாதி). தாத்தர்யாந்தரம் (முன்பித்யாதி). முன்பது வித்தபோது “தோள்நான்கே” என்றிருக்க, இங்கே “எண்தோள்” என்னக் கூடுமோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (திருத்தோள்களித்யாதி).

தாத்தர்யாந்தரம் (ஸ்ரமஹரதையுமித்யாதி). (க)

க்குமாபோலேயும், உள்ளிருக்கிறவன் நிறம்போலேயும், (க) “கரு நெற்கூழ் கண்ணமங்கையுள் காண்மும்” என்னக்கடவதிதே. இப் படி என்றும் வயல்கறுத்துச்சினைகொண்டிருக்குமத்தனை. (கண்ண புரமித்யாதி) அவ்வடிவில்கணவைத்தாள்போலேயிராநின்றது. (கூ)

பூ.— செவ்வரத்தவுடையாடையதன்மேலோர்

சிவளிகைக் கச்சென்கின்றாளால்

அவ்வரத்தவடியிணையு மங்கைகளும்

பங்கயமே யென்கின்றாளால்

மைவளர்க்கும்மணியுருவம் மரதகமோ

மழைமுகிலோ வென்கின்றாளால்

கைவளர்க்குமழலாளர் கண்ணபுரத்

தம்மாணைக்கண்டாள் கொலோ.

(எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செம்	சிவந்த	என்கின்றாளால்;	
வரத்த	ஸ்ரேஷ்ட்டமாய்	மை	கருநிறத்தை
உடை	தரிக்கப்பட்ட	வளர்க்கும்	வளராநின்றாள்
ஆடை	திருப்பரியட்டமும்,	மணி	நீலமணிபோன்ற
அதன்மேல்	அந்த பீதாம்பரத்தின் மேலே	உருவும்	திருமேனியும்
ஓர்	அத்விதீயமான	மரதகமோ	மரதகமணியோ
சிவளிகைக்	பொன்னெழுதின	மழைமுகிலோ	நீலமேகமோ
கச்சு	கச்சும்	என்கின்றாளால்;	
	என்கின்றாளால்;	கை	தன்கைகளால்
அவ்வரத்த	அப்படியே சிவந்த	வளர்க்கும்	(ஹோமம் செய்து) வளர்க்கப்பட்ட
அடியிணையும்	இரண்டு திருவடிக	அழலாளர்	அக்நியை யுடையவர்
அம்	அழகிய [ளும்]		கள் வர்த்திக்கிற
கைகளும்	திருக்கைகளும்	கண்ணபுரத்தம்மாணைக் கண்டாள்	
பங்கயமே	தாமரையே	கொலோ.	(எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (செவ்வரத்தவுடையாடை) அவனுடைய உடைவாய்ப்பிலே தோற்றமை தோற்ற வாய்விடாநின்றாள்.

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (செவ்வரத்தவீத்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் வடிவழகு பின்னாட்டின படியாலே மடி பிடித்து அதையே மீளவும் சொல்லா நின்றா ளென்று ஸங்கதி.

திருப்பீதாம்பரம்சாத்தினால் (க) “கூசீயஸ்யூதககீதல்- கௌஸேய புஷ்பிதகடதம்” என்கிறபடியே, திருவரை பூத்தாப்போலேயா யிற்றிருப்பது. (செவ்வரத்தவுடையாடை) சிவப்பாலும் ரக்தத் தாலும் இரண்டாலும் சிவப்பையே சொல்லுகிறது. அந்த சொல்லே வரவுமாம். அத்தோடு பர்யாயமான சொல் இரட்டித்து வரவு மாம். அப்போது அதுக்கும் மீமிசையென்று பொருளாய், அர்த் தத்தினுடைய அதிசயத்தைக் காட்டக்கடவது. சிவந்த, வரத்த - ஸ்ரேஷ்டமான என்றுமாம்; ஆக அறச்சிவந்தவாடைசாத்தும். அதுக்குமேலே “சிவனிகைக்கச்சு” என்று - கடங்கச்சு; பொன் னெழுதினகச்சு. அப்படியே சிவந்திருக்கிற திருவடிகளும், திருக் கைகளும் விகாஸாதிகளாலே தாமரையே.

(மைவளர்க்குமித்யாதி) கிட்டினதனையும் மையேமிருக்கிறவத் தனையாயிற்று. இருண்ட நிறத்தை வளராநின்றனள்ள நீலமணி போன்ற வெண்கை. (உ) “மல்குநீலச் சுடர்தழைப்ப” என்கிற படியே. (கைவளர்க்கும்) அவ்வூரிலொருவரும் தக்ஷிணைகொடுத்து ஹோமம் பண்ணுவிப்பாரில்லையாயிற்று. தன்கையால் வளர்க்கப் பட்ட அக்நியையுடையனாகையன்றோ அவன் பரியட்டமே பிடித்து அடைய இவருக்குச்சிவந்து தோற்றுகிறது. (எ)

மூ.— கொற்றப்புள்ளொன்றேறிமன்னாடே
வருகின்ற நென்கின்றாளால்

உடைவாய்ப்பேதென்ன (திருவித்யாதி). முதற்சொன்ன சொல்வே வந்தாலன்றோ மீமிசையென்ன (அந்தவித்யாதி).

திருமேனிக்கு விசேஷணமாக வருளிச்செய்து மணிக்கு விசேஷணமாக வருளிச்செய்கிறார் (இருண்டவித்யாதி). மணியை இத்தனை சித்தித்தாரு ண்டோ வென்ன (மல்கித்யாதி). (தக்ஷிணை) கைக்கூலி. அவர்கள் கூலி கொடுத்துப் பண்ணுவியாமல் தங்கள் கையாலே பண்ணுகிறார்களென்கைக்கு ஜ்ஞாபகமேதென்ன (தன்கையாலித்யாதி). இத்தால் இவர்கள் ஆளிட் டந்தி தொழாமல் தாங்களே செய்கையாலே உத்தரவேதியில் ப்ரஹ்மாவுக்கு ப்ரத்யக்ஷமானாப்போலே இவர்களுக்கும் அந்தர்யாமித்வேந வன்றிக்கே, ஸ்வயமேவ ஹவிர்ப்பாகம் கொள்ளுகையாலே எல்லாம் மிகவும் சிவந்து தோற் றுகிறதென்று தாத்பர்யம். (எ)

கச02 பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, அ-பா, கொற்றப்புள்.

வெற்றிப்போரிந்திரர்க்கு மிந்திரனே

யொக்குமாலென்கின்றாளால்

பெற்றக்காலவனாகம் பெண்பிறந்தோ

முய்யோமோ வென்கின்றாளால்

கற்றநூல்மறையாளர் கண்ணபுரத்

தம்மாணைக்கண்டாள் கொலோ.

(அ)

பதீ.	உரை.	பதீ.	உரை.
கொற்ற	(ஆஸ்ரிதருக்கு உபகரித் தத்தால் வந்த) ஜய முடையவனாய்,	ஒக்குமால்	ஸத்ருஸனாகும்படி யானவன்
ஒன்று	அத்விதீயனான	அவன்	அந்த எம்பெருமானு
புள்	பெரியதிருவடியின்	ஆகம்	திருமார்விலே
ஏறி	வீற்றிருந்து [மேலே	பெற்றக்கால்	அணையப்பெற்றால்
மன்று ஊடே	ஸர்வஸாதாரணஸ்த்த லத்திலே	பெண்	பெண்ணாக
வருகின்றான்	வாராநின்றான்	பிறந்தோம்	பிறந்தநாங்கள் [மோ
	என்கின்றாளால்;	உய்யோமோ	உஜ்ஜீவிக்கமாட்டோ
வெற்றிப்போர்	கேவலயுத்தம் செய்வ தாலேயே	என்கின்றாளால்;	
இந்திரர்க்கும்	இந் த்ரன் என்று	கற்ற	அப்யஸிக்கப்பட்ட
	சொல்லும்படி	நூல்	ஸாஸ்த்ரங்களையும்
	யான நஹுஷாதி	மறை	வேதங்களையும்
	களுக்கும் [த்ரனோடு	ஆளர்	உடையவர்கள் வர்த்
இந்திரனே	இந்த்ரனானதேவேந்	திக்கிற	
		கண்ணபுரத்தம்மாணைக் கண்டாள்	
		கொலோ.	(அ)

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (கொற்றவித்யாதி) கீழே இவள் அவனடியைப்
பிடித்தும், மடியைப்பற்றியும்படியை அநுபவித்ததைக்கேட்டவர்கள் இவ
ளுக்கு இப்படி அநுபவம்செல்லாநின்றால் முலையில் பூம்பயலைபிறக்கும்படி விர
ஹவ்யஸநம் நடக்கைக்கடியென்னென்றுகேட்க, இவளுக்குக்கிட்டவந்து ஸம்
ஸ்லேஷித்ததில்லாதே அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாய் வந்தாப்போலே தோற்றுகை
யாலே தன்னிடத்திலே வரவில் நிர்ணயம் பிறவாதே விரஹக்லேசத்தை
யடைந்தாளென்று அவள் வார்த்தையாலே அறிந்தாளாக அநுவதிக்கிறு
ளென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, அ-பா, கொற்றப்புள். கச௦௩

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. பிள்ளையமுதனார் இத்திருமொழிக்கு ப்ரவேசம் சொல்லாநிற்க, ராஜாக்கள் அந்தஃபுரக்கட்டிலே தெருவிலே பள்ளியந்துலாத்திலே ஏறி உலாவாநிற்பார்களாகாணென்றாப் போலே அநேகம்வாக்யசில்பங்களைப் பண்ணினார். அப்போது பால்யத்தாலே அவ்வடைவுகள் புத்திபண்ணப் பெற்றிலோம். அவற்றுக்கு இதில் பற்றுசேதென்று விசாரித்தோம். இதுவாகாதே என்று தெளிந்தோங்காணுமென்று இவ்வளவிலே பிள்ளை யருளிச் செய்தார்.

வ்யா.-(கொற்றப்புள்ளித்யாதி)ஸர்வஸாதாரண னானவன்விடாயர் இருந்தவிடங்களிலே சாய்கரகத்தைக் கொடுவந்து கொடுப்பாரைப் போலே, எல்லார்க்கும் உபகரிக்கும்அத்விதீயனானவன், வாஹநத்திலேஏறிஸர்வஸாதாரணஸ்த்தலத்திலே வாராநின்றான். “ஆர் இருஞ்சிக்கொள்ளப்புகுகிரார். ஆர் கையிலே பறியுண்ணப்புகுகிரான்” என்றறிகிலே னென்கின்றான். வந்தபடி தெரியாமல் வந்து, தன் கண்ணுக்குள்ளே யிருக்கக்காணும் இவனுக்கு ஓடுகிறது. வரப்புக்கால் பரதிபந்தகமில்லைகிடரென்னா நின்றான். (வெற்றிப்போரித்யாதி) வெறும்போரில் பூசலில் வந்தால் (க) “வீரீஸாஹுஷுபீஃ - வீர்யேஸாக்ஷாச்சசீபதே” என்னக்கடவதிதே. இந்த்ரனுக்கும் இந்த்ரனுண்டு மஹேந்த்ரன், வருத்ரவதாதிகளாலே பட்டம்சூடினவன்; அவனோடொக்குமென்னாநின்றான்.

பெரியதிருவடிமே லேறிவருவது - ராஜாக்கள் அந்த ஃபுரத்துக்கு வருமா போலே யிருக்கிறதென்று விவக்ஷித்து அரையர் இப்படி நிர்வஹித்தாரென்று ஸம்வாதத்துக்கு ஓரைதிஹ்யமருளிச் செய்கிரார் (பிள்ளையித்யாதி). (பள்ளியந்துலாம்) தண்டிகை. (வாக்யசில்பங்களை) வாக்யசாதூர்யங்களை.

“கொற்ற” என்றது-வெற்றியாய், அதுதானும் (உ) “வீரீஸாஹுஷுபீஃ - வீர்யேஸாக்ஷாச்சசீபதே” என்றாப்போலே உபகரித்தத்தால் வந்த வெற்றியென்று விவக்ஷித்து ஸத்ருஷ்டாந்த மருளிச் செய்கிரார் (ஸர்வஸாதாரணத்த்யாதி). “மன்னாடே” என்றவனுக்கு உட்கருத்து(ஆர் இருஞ்சியித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). மேலுக்கவதாரிகை (வரப்புக்காலித்யாதி). வெற்றிப்போரே-கேவலயுத்தமே நிரூபகமாகவுடையரான இந்த்ரனென்று சொல்லும்படியான நஹுஷன் போல்வார்க்கும் இந்த்ரனான சசீபதியை ஒக்குமென்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிரார் (வெறுமித்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே).

(பெற்றக்காணியாதி) அவன்மார்விதே அணையப்பெற்றால்
(க) “ஸ்ரீஸ்துஸ்ரீ ஸ்ரீஸ்துஸ்ரீ-ஸ்ரீஸ்துஸ்ரீ” என்று அவ
னோடே அணையப்பெறில் ஜீவித்தல், இல்லையாகில், (உ) “அஸ்நீஷ -
அஸந்நேவ” என்று நஸிக்கும்படியாயிருக்கிறநாங்கள்உஜ்ஜீவிப்போ
மென்னுநின்றோம். அவ்வூரில் விழுவேடுடுத்துக்கொண்டறிதல்;
புஸ்தகம் பார்த்தறிதல் செய்வாரில்லை; ஆசார்யோச்சாரணாச்
சாரண க்ரமத்தாலே கற்ற ஸாஸ்த்ரங்களையும் வேதங்களையுமுடைய
யராயாழிற்றெல்லாருமிருப்பது. அவ்வூரில் அவனையே கண்டா
ளாகவேண்டாவோ?, வேதமயன்மேலே வருகிறபடியையும் (ங)
“யமிந்த்ரமாஹு” இத்யாதிப்படியையும் சொல்
லும்போது. (அ)

மூ.— வண்டமரும் வனமாலே மணிமுடிமேல்
மணநாறுமென்கின்றாளால்
உண்டிவர்பாலன்பெனக் கென்றொருகாலும்
பிரிகிலே நென்கின்றாளால்
பண்டிவரைக் கண்டறிவதெவ்வூரில்
யாமென்றே பயில்கின்றாளால்
கண்டவர்தம்மனம்வழங்கும் கண்ணபுரத்
தம்மானைக்கண்டாள்வொலோ. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வண்டு	வண்டுகளானவை	மணந்தாறும்	விசேஷமாய் பரிமளம்
அமரும்	படிந்து கிடக்கிற		வீசாநின்றது
வனமாலே	திருத்துழாய் மாலையா		என்கின்றாளால்;
மணி	மணிகளழுத்தியினது	இவர்பால்	இவர் பக்கலிலே
முடிமேல்	திருவபிஷேகத்தின்	எனக்கு	எனக்கு
	மேலே	அன்பு	ஆசையானது

“அவனாகம்-பெற்றக்கால்” என்றநவயித்தருளிச்செய்கிறார் (அவனியாதி).
(விழுவேடுடுக்கை) க்ரந்தாபஹரணம்பண்ணுகை. (புஸ்தகம்) க்ரமாகதமான
க்ரந்தம். இத்தால் ஓராசார்யன் ஸந்நிதியில் கல்லாமையைச் சொல்லுகிறது.
வேதவான்களிருந்தவூரில் அவனைக் கண்டாளென்கைக்கு அடையாளமே
தென்ன; இவள் வார்த்தையிலே அறியலாமென்கிறார் (அவ்வூரிலித்யாதி).
“யமிந்த்ரமாஹு” என்றது-ஸர்வேஸ்வரனையே இந்த்ரஸத்ருஸாக வேதம்
சொல்லுகிறதென்றபடி. ... (அ)

உண்டு	இருக்கின்றது	என்றே	என்கிறபடியே
என்று	என்று சொல்லி	பயில்கின்றாள்	வாய்வெருவாரின்றாள்;
ஒருகாலும்	ஒருகாலும்	ஆல்	கஷ்டம்
பிரிகிலேன்	பிரியமாட்டுகிறிலேன்	கண்டவர்	சவரிராஜனை, ஸேவி
	என்கின்றாளால்;		த்தவர்கள்
பண்டு	முன்பு	தம்	தங்களுடைய
யாம்	நாம்	மனம்	மனதை
இவரை	இந்த எம்பெருமானை	வழங்கும்	ஸர்வஸ்வதாநமாய்
எவ்வூரில்	எந்த திவ்யதேசத்தில்		கொடுக்கும்படி
கண்டு	கண்ணாக்கண்டு		ஸுந்தரனான
அறிவது	அறிந்தது	கண்ணபுரத்தம்மானைக் கண்டாள்	
		கொலோ.	(கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வண்டமரும்) தன்நிலத்தில் நின்ற போது மணம் மட்டமாய், திருக்குழலிலே ஏறினவாதே இரட்டிற்று யிற்றிருப்பது. வண்டுகள் பரிமளம்போலேபடிந் துகிடக்குமாயிற்று. (உண்டிவர்) பண்டு உனக்கு இவ்விஷயத்திலே அன்புண்டென்று சொன்னால் இல்லாமை ஸாதிக்குமவள்தானே, இப்போது உனக்கு இவன்பக்கலிலே அன்புண்டென்னாநின்றாள். அத்தாலே பவித்த தென்னென்ன; ஒருகாலும் உங்களை அற ஸந்யஸித்துச் சொன்னே நென்கின்றாள்.

(பண்டித்யாதி) முதல் நாள்கண்டால் ஸ்வாபாவிகமான ஸ்வா மித்வத்தாலும் முகத்தில் தண்ணளியாலுமாக, “முன்பே கண்டறி யும் முகமாயிருந்ததீ, எவ்வூரில்தான் கண்டது” என்னும்படியிருக்

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வண்டித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் “மன்னாடே வருகின்றான்” என்னச் செய்தே கிட்டவந்தானாகக்கொண்டு திருத்துழாய் மணம் அலையெறியும்படியைச் சொல்ல, இத்தைக்கேட்டவர் “இதென்” என்று கேட்க, நாணிலியேனுக்கு முன்பு அன்புண்டென்ன நின்றுகொண்டு அவனைக் கிட்டக்கண்டு அழகில் வைலக்ஷணயத்தை நிர்ணயிக்கமாட்டாமல் ஆய்சர்யப்படுகிறுளென்று ஸங்கதி.

“அமரும்” என்றவர்த்தமாநார்த்தம் (வண்டுகள்! த்யாதி). * அவனை யொரு காலும் பிரிகிலேனென்ற இவர் எல்லாரையும் விட்டமை பவித்த தென்றரு ளிச் செய்கிறார் (ஒருகாலுமித்யாதி).

கச0௬ பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, கூ-பா, வண்டமரும்.

கும்; சி(பி)ரபரிசயம்பிறந்தால் பின்பு “முன்போரிடத்திலும் இவனைக் கண்டறியோம்” என்னும்படியாயிருக்கும். நித்யாபூர்வமானவிஷய மென்றபடி. சொன்னவிரண்டர்த்தத்தையும் அது காட்டுமோவென் ன; “பயில்கின்றாளால் என்ற துகண்டாயே, ஏற்றைக்கும் வார்த்தை இதுவேயன்றோ, இப்படியாக வேண்டாவோ” என்றுஜீயர். இருந்த படியால் அவ்வூரிலேபுக்கு அ வ னை க் கண்டாளாக வேணுமென் னென்ன; நெஞ்சிழந்தார் வார்த்தையாயிராநின்றதே இவளது; அப ிந்ருதசித்தை யன்றாகில், தாய்முன்னே அவ்வார்த்தை சொல்லா னிறே. வந்துகண்டவர்கள் நெஞ்சை மேலெழுத்திட்டுக் கொடா நிற்பர்களாயிற்று. (கூ)

ப்ரதமத்திலே கண்டபோது முன் கண்டாப்போலவும், பரிசயம் பண் ணும்போது காணாதாப்போலவுமாகிற இவ்விரண்டர்த்தத்தையும், “கண்டறிவ தெவ்வூரில்” என்கிற சப்தம் தானே காட்டும்படி எங்ஙனையென்னும் சங்கை யை அறுவதிக்கிறார் (சொன்னவித்யாதி). “பண்டு இவரைக்கண்டறிவ தெவ் வூரில்” என்கையாலேமுன்கண்டாப்போலவும், “எவ்வூரில் எங்கேகண்டது” என்கிற ஸ்வர விசேஷத்தாலே காணாதாப்போலவும் தோற்றுகையாலே ஒரு சப்தந்தானே இரண்டையும் காட்டுமென்று உத்தரம் திருவுள்ளம்பற்றி இர ண்டு நியாமகமருளிச் செய்தாரென்கிறார் (பயில்கின்றாளித்யாதி வாக்யத்ரயத் தாலே). அதாவது - “பயில்கின்றான்” என்கிறவர்த்தமாநபலத்தாலும், ப்ரதமத சையிலும் இதுவேவார்த்தையாகையாலும் இப்படியேஇரண்டர்த்தமாகத் தாத் பர்யம் கொள்ளவேணுமென்கை. அதுபவம் நித்யமாய்ச்செல்லும்போது, விஷ யம்-நித்யா பூர்வமாயிருக்கவேண்டுகையாலே அதுக்குடலாக ப்ரதமதசையிலே காணாதே கண்டவனுக்கும் கண்டாப்போலேயிருக்குமென்றும், பரிசீலிக்கப்பரி சீலிக்க, கண்டறியோம் கண்டறியோமென்றும் தோற்றியிருக்கும். இங்ஙனன் றாகில் இதரவிஷயத்துக்கும் இவ்விஷயத்துக்கும் வாசியற்றிருக்கும். வர்த்த மாநஸித்தமாக உத்தரோத்தராபவம் கிட்டாதென்று கருத்து. (இருந்தபடி யால்) இவள் வார்த்தையிருந்தபடியால். (என்னென்ன) என்றது - என் கொண்டென்ன வென்றபடி. சவரிப்பெருமானைக் கண்டவராயிருக்கு மவ்வூ ரிலுள்ளார், தங்கள் மனஸஸை, “வழங்கும்” ஸர்வஸ்வதாநமாகக் கொடுக்கும் படி இங்கிருக்குமவனை யென்று விசேஷிக்கையாலே, “இவளும் அவர்களைப் போலே நெஞ்சைக்கொடுத்துவிட்டாள்” என்று பலிக்குமென்று திருவுள்ளம் பற்றி கீழில்ப்ரஸ்நத்துக்கு உத்தரம் (நெஞ்சிழந்தாரித்யாதி). சப்தார்த்தம் (வந்தித்யாதி). மேலெழுத்திடுகை-தாங்களே ஸம்மதிக்கை. ... (கூ)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, க0-பா, மர்வளரும். கச0எ

மூ.— மாவளருமென்றோக்கி மாதரான்
 மாயவனைக் கண்டாளென்று
 காவளரும் கடிபொழில்சூழ் கண்ணபுரத்
 தம்மாணைக்கலியன்சொன்ன
 பாவளரும் தமிழ்மாலே பன்னியநூலினை
 யைந்து மைந்தும்வல்லார்
 பூவளரும்கற்பகம்சேர் பொன்னுலகில்
 மன்னவராய் புகழ்தக்கோரே. (க0)
 திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மா	மான்போலே	சொன்ன	அருளிச்செய்த,
வளரும்	விசாலமாய்	பா	சந்தஸ்ஸுக்கள்
மென்	ம்ருதுவான	வளரும்	வளரானின்ற,
நோக்கி	பார்வையையுடைய	நூல்	ஸ்ரஸ்த்ரமாகிறநூலால்
மாதரான்	பெண்ணானவள்,	பன்னிய	விஸ்தரிக்கப்பட்ட
மாயவனை	ஆஸ்சர்ய பூ (ஹ்) த	தமிழ்மாலே	தமிழ்மாலாருபமான
	னம்,	இவையைந்	} இப்பத்துப் பாட்டை
கா	பூந்தோட்டம்போலே	துமைந்தும்	
வளரும்	தானே பரவானின்ற	வல்லார்	அப்யஸிக்கவல்லவர்,
கடி	பரிமளத்தையுடைத்	பூ	புஷ்பங்கள்
பொழில்	சோலைகளாலே [தான	வளரும்	வ்ருத்தியடையானின்ற
சூழ்	சூழப்பட்ட	கற்பகம்	கற்பகவ்ருக்ஷங்கள்
கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்தில்	சேர்	சேர்ந்திருக்கிற
	எழுந்தருளி யிருக்	பொன்னுலகில்	பரமபதத்தில்
	கிற	மன்னவராய்	ஸ்வாமிகளாய் (நீத்ய
அம்மாணை	ஸ்வாமியான ச வ ரி		ஸூரிகளால்)
	ராஜனை,	புகழ்	புகழப்பட்டவராய்
கண்டாள்	கண்ணாரஸேவித்தாள்	தக்கோரே	ப்ராப்யராவர்கள். (க0)
என்று	என்ற விஷயமாய்		
கலியன்	ஆழ்வார்		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மாவளருமித்யாதி) இனி இவள்

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (மாவளருமித்யாதி) “கண்டாள்கொலோ”
 என்று ஸம்ஸயித்ததாக கீழெல்லாமிருக்க, இங்கே “கண்டாள்” என்றுநிர்ஸ
 யித்ததாக அநுவதிக்கப்போமோவென்ன (இனிஇவளித்யாதி). “மா” என்று

கச0அ பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, க0-பா, மாவளரும்.

மீளாதபடியானுள்ளதாயார் சொன்னவார்த்தையிறே. மான்
போலேயாய் பரப்பையுடைத்தாய் ம்ருதுவான நோக்கையுடைய
தன் அவயவசோபைக்கீடாக ஆச்சர்யபூதனானவனைக் கண்டா
னென்று. (காவளரும் கடிபொழில்) காவில்கடியானது, அதாவது-
சோலையில் பரிமளம், பூமியெங்கும் வெள்ளமிடாநின்றது. பொழில் -
பூமி. காவானது சிலர் இட்டாக்கினுப்போலே தானே வளராநின்
றுள்ள பொழில்சூழ்ந்த. அவைபோலேயாயிற்றுச் சூழ்ந்த சோலை
யுடைய விருப்பது. (பாவளரும்) சந்தஸ்ஸுக்களால் குறைவற்று,
லக்ஷணேபேதமுமான. உபரிதநலோகங்களுக்கடைய, கற்பகத்தைச்
சிறப்பாகச் சொல்லக்கடவர்கள். பரமபதத்தில் (க) “ஆண்மின்கள்”
என்கிறபடியே தாங்களே நிர்வாஹகராய் இவ்வருளுள்ளாரடங்க
லும் ஸாத்த்தயராவர்கள். (க0)

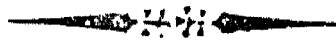
பெரியவாச்சான்பிள்ளைதிருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம்பத்து முதல்திருமொழி முற்றிற்று.

நாலுகால் பதார்த்தமாகையாலே (மான்போலே) என்றது. “காவில் - கடி
பொழில்சூழ்-வளரும்” என்றவயித்தருளிச்செய்கிறார் (காவில்கடியித்யாதி).
காவுபோலே- பூந்தோட்டம்போலே, ஸ்ரத்தையோடே தானேவளரும்தாய்,
கடி - பரிமளத்தையுடைத்தான, பொழில் - சோலை, அத்தாலே சூழப்பட்ட
திருக்கண்ணபுரம் என்றர்த்தாந்தரமருளிச் செய்கிறார் (காவானதித்யாதி வாக்
யத்வ்யத்தாலே). (அவை) பூந்தோட்டங்கள். “பன்னிய” நூலாலே பன்னப்
பட்ட வென்றாய் அருளிச்செய்கிறார் (லக்ஷணேபேதமான) என்று. (இவ்வரு
ளுள்ளாரடங்கலும்) இங்கிருந்து கற்றாரடங்கலும். (ஸாத்த்தயராவர்கள்) நித்ய
ஸூரிகளுக்கு ப்ராப்யராவர்களென்று கருத்து. ... (க0)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

அநு.—தெள்ளியீர்ப்ரவேசம்.—கீழ்த்திருமொழியில் “எற்றேகாண்” என்
றும் “ஆரானும் காண்மின்கள்” என்றும் இவள் வார்த்தையாலே இவ்வுப
தேசம்பலித்து, திருத்தாயார்க்கும் சவரிப்பெருமாளிடத்திலே பாவநாப்ரகர்ஷ
முண்டாயிற்றென்று திருவுள்ளம்பற்றி, வினவவந்தவர்களுக்குத் தன் பெண்
படி சொல்லுகிறவள் சவரிப்பெருமானே முன்னிட்டே இவள் விரஹதசை
சொல்லுகைகூடுமோ, ஸந்நிதியுண்டாகில் விரஹமில்லையென்று சங்கையிலே

பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, க-பா, தெள்ளியீர். கச0க

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

எட்டாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி

தெள்ளியீர் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—தெள்ளியீர் ப்ரவேசம்—“உண்டிவர் பாலன்பெனக்கு” என்று தன்மகள் பாசுரத்தைக்கேட்ட திருத்தாயார் இவள் அபஹ்ருத சித்தையானாள்போலே யிருந்தது. (க) “*யுன்ஸம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்*” என்கிற சக்ரவர்த்தித் திருமகனைக் கண்டாளல்லள். * கண்டவர்தம்மனம்வழங்கும்கண்ண புரத்தம்மாளைக் கண்டாளாமித்தனையென்று நினைத்து, முன்னிலையாய், சவரிப்பெருமாள்முகத்தைப்பார்த்து, “இவள் நெஞ்சைப் பறிக்கையன்றிக்கே கையில் வளையையும் பறிக்கவேணுமோ” என்கிறாள். கண்டவர்தங்களுடைய கண்ணையும் நெஞ்சையும் பறித்துக் கொண்டுபோம்வரிதே சக்ரவர்த்தித் திருமகன்; கண்டபோதே தந்தாமுடைய நெஞ்சுகளைக் கொள்ளலாகாதோவென்று எழுதிக் கொடுக்கும்படியிதே க்ருஷ்ணன் வடிவழகிருக்கும்படி. *

மூ.—தெள்ளியீர் தேவர்க்கும் தேவர்திருத்தக்கீர்

வெள்ளியீர் வெய்ய விழுநிதிவண்ணரோ

துள்ளுநீர் கண்ணபுரம் தொழுதாளிவள்

கள்வியோ கைவளை கொள்வதுதக்கதே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தெள்ளியீர்	அறிவுடையராய்,	வெய்ய	காய்ச்சின
தேவர்க்கும்	நித்யஸூரிகளுக்கும்	விழுநிதி	நல்லபொன்போன்ற
தேவர்	நிர்வாஹகராய், [கு	வண்ணர்	வடிவழகுவுடையரா
திரு	பெரியபிராட்டியாருக்		ன (உமக்கு)
தக்கீர்	தகுதியானவராய்,	கை	(பெண்ணினுடைய)
வெள்ளியீர்	சுத்தஸ்வபாவராய்,		கையிலிருக்கிற

ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (உண்டிவர் பாலித்யாதி). சக்ரவர்த்தித் திருமகனன்றிக்கே இவ்விஷயத்திலே நெகிழ்ந்தா ளென்கைக்கு இங்குத்தைக்குஆதிக் மேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கண்டவரித்யாதி). ... *
 (க) ரா-அயோ-ந-உக.

வீளே	வீளையை	துள்ளும்	களித்துவர்த்திக்கிற
கொள்வது	அபஹரித்துக்கொடு	கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை
	போகையானது	தொழுதாள்	ஓர் அஞ்ஜலி பண்ணினா
தக்கதோ	தருமோ?	கள்வியோ	இவள் கபடியோ? [ள்,
இவள்	இந்தப்பெண்,	ஓ!	இதென்ன அந்யாயம்!
கீர்	(அசேதநமான) ஜலமும்		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தெள்ளியீரித்யாதி) கைவளைகொள்
வது தக்கதேயென்ன; என்றாள்; “நமக்குக்கைவளைகொள்ளத் தகா
மையென்” என்று சுவரிப்பெருமாஸ்கேட்க, தகாதென்னுமிடத்தை
உபபாதிக்கிறாள் கீழ். (தெள்ளியீர்) தெள்ளிமை - அறிவுடைமை.
நீர்தாம் சாலவாசியறிவீரொருவரன்றோ? (க) “^{ஸீ}புருஷஸு^ரஜஃ
^{பு}ஷு^ஷஉ^{ந்}ந^ரஃ^வஃ-லோகேபுருஷஸாரஜஞ் புருஷா^உந்தரகோவிதம்”
என்றிறே பெருமானைச் சொல்லுவது. அப்படியே லோகத்தில்
புருஷர்களைக்கண்டால், “இவன் இன்னான், இவனுடைய அளவிது”
என்று வாசியறிந்துபோரக்கடவ நீர், பெண்பிறந்தார் வாசியறிய
வேண்டாவோ?; உம்முடைய ஸர்வஜ்ஞதைக்குப்போருமோ இவள்
கையில் வளையை அபஹரிக்கை. அதுகிடக்கிடம். (தேவர்க்கும்
தேவர்) (உ) “தெள்ளியார்பலர்கைதொழும் தேவனார்” என்கிறபடி
யே, அக்ஷிஷ்டஜ்ஞாநரான நித்யஸூரிகளுக்குநிர்வாஹகராயிருக்கக்
கடவநீர், ஓர் அப(ய)லைகையில்வளையை அபஹரிக்கைஉம்முடையமே
ன்மைக்குப்போருமோ?. நாட்டில் கூடத் தரதேவதைகளும்(ங) [ஸு^பக]

அந்.—முதற்பாட்டு. (தெள்ளியீரித்யாதி) “தெள்ளியீர்” இத்யாதி யானவைந்துபதங்களும் “தக்கதே” என்றதுக்குச்சேர உபயோகிக்குமென்கிரூர் (கைவளையித்யாதி). நாம்ஸர்வஜ்ஞரான மாத்ரத்திலே உம்முடைய பெண்பிள்ளையண்டையிலிருக்கவேணுமோ? (ச) “ननु ऋद्धि - सातापस्यन्ति” என்று இமைக்கொட்டாமலதுபவிப்பித்ததில்லையோவென்று கருத்தாகக் கொண்டு அதுகிடக்கிடுமென்று, மேலேயொன்றைச் சொல்லுகிறாளென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (அதித்யாதி). “தேவர்க்கும்” என்கிற சகாரம் அப்ரதாந்யத்திலேயாக்கி, சில அப்ரதாநதேவர்க்கும் கொடுக்கையே ஸ்வபர்வமன்றோ? உமக்குக் கேட்கவேணுமோவென்றும் தாத்பர்யத்தை யருளிச் செய்கிறார் (நாட்டிலித்யாதி). பெருமானுக்குக்கொடுக்கைஸ்வபாவமென்னுமத்தை

ஸுந்தீவாஹர்ஷஸ்ருதி - நாதாதாம் தேவாவரமர்ஷந்தி] என்கிறபடியே மதுஷ்யர்களுக்கு ப்ரத்யக்ஷத்ருஷ்டராஜால் வரங்கொடுத்தல்லது போகாரிதே. அத்தேவதைகள் தாங்கள் மதுஷ்யஸ்த்தாநீயரென் னும்படியிதே நித்யஸூரிகள்படி யிருப்பது. (க) “ஸுத்ருவோந்நித்யம்” ஸுந்தீவாஹர்ஷ-யத்ரபூர்வே ஸாதத்த்யாஸ்ஸந்தி தேவாஃ ” என்னக்கடவ திதே. அவர்களுக்கும் அபேக்ஷிதப(ஞ)லங்களைக்கொடுக்கக்கடவீரா யிதே தேவரிருப்பது. அந்தக்ஷுத்ர தேவதைகளுடையபடி இது வாஜால் உமக்குக் கொடுக்கத்தகுமோ? கொள்ளத்தகுமோ வென்கி ருள். பெருமாள் திருவயோத்தியையில் நின்றும்போந்து ஸ்ருங்கி பேரபுரத்திலே எழுந்தருளி, ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் மலைத்தேனையும் காட்டுப்பழமும் கொண்டு சென்று உபஹாரமாகக்கொடுக்க, “நாம் கொள்ளப் பிறந்தோமல்லோம்காணும், கொடுக்கப் பிறந்தவர்காணு ம்” என்றருளிச் செய்தாரிதே; ஆனால் பிறருடைமை கொள்ளத் தகுமோ? கொடுக்கத்தகுமோ வென்கிருள். உம்முடைய மேன்மை கிடக்கிடும். (திருத்தக்கீர்) (உ) “அஸ்தேநா ஜகதோ விஷ்ணுபதீ” (ங) “ஆஸ்திரீம்ஸர்வாநாந்-ஈஸ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்” என்று சொல்லுகிறபிராட்டிக்குத்தகுதியாயன்றோ தேவரிருப்பது. லோகத்தில் சேதநர் மூன்றுகோடியாயிதே யிருப் பது;—நித்யரும், முக்தரும், முமுகுக்ஷுக்களும், என்று த்ரிவிதமா யிதேயிருப்பது. ஸம்ஸாரிகள் (ச) “அஸநீவ - அஸநேவ” யிதே. அதில் நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகாய் தேவரோடே ஒப்புச் சொல்லலாம்படியிதேபிராட்டியிருப்பது. (ரு) “அலர்மேல் மங்கை” என்றும், (சு) “ஊழலவயோவுதும் ஊழலின்பலக் கண்! ராஹுநீஉருதி- துல்யஸீலவயோ வருத்தாம் துல்யாபிஜநலக்ஷணம்! ராகவோடர்

தர்ஸிப்பிக்கிரார் (பெருமானித்யாதி). நம்முடைய மேன்மைக்குக்குறையென்? நாம் கொடுக்கவே பிறந்தோமாகிலும், * நாரீணாமுத்தமையான இவளைப் பிரியமாட்டாமையொழிந்தோ மித்தனையன்றோ வென்னுமவர் கருத்தையுட் கொண்டு மேலும் சொல்லுகிறுளென்னுமிடத்தை ஸூசிப்பிக்கிரார் (உம்முடையவித்யாதி). தகுதியை உபபாதிக்கிரார் (லோகத்திலித்யாதி). பத்த(பத்து)ரு முண்டேயென்ன (ஸம்ஸாரிகளித்யாதி). நீர் அவளையும் பிரியாதேயிருக்கிற

(க) புருஷஸதி. (உ) யஜுர்-ச-ச-நள. (ங) ப்ரீஸதி.

(ச) தை-ஆ-சு-க. (ரு) தி-வாய்-சு-க-க-க. (சு) ரா-ஸ-க-சு-ரு.

கசகஉ பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, க-பா, தெள்ளியீர்.

ஹதி ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தகுதியாயிதே யிருப்பது; ஆனால் உம்முடைய ப்ரணயித்வத்துக்கு நமஸ்காரம். ஒரு பெண் பெண்டாட்டியை மார்விலே வைத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறநீர் ஓர் அப(உ)லேகையில்வளையை அபஹரிக்கைத் தகுதியோ வென்கிறாள்.

(வெள்ளியீர்) உம்முடைய ப்ரணயித்வம் கிடக்கிடும். நீர்தாம் ஹேயப்ரதிப (ஃ) டரன்றோ? ஒருத்திகையில்வளையை அபஹரிக்கை உமக்கு ஹேயமன்றோ. அதவா-நீர்தாம் சுத்த(ஃ)ஸ்வபாவரே, பரத் ரவ்யாபஹாரம்பண்ணுகை உம்முடைய சுத்திக்குப்போருமோ? (க) “[यौक्तेषु चिन्मयैः सुचिरेषु यौक्तेषु चिन्मयैः-யோர்த்தேசுசிஸ்ஸஹி ஸுசிர்நம்ருத்வாரி சுசிஸ்ஸுசி:]” என்கிறபடியே த்ரவ்யசுத்தியே ஸுத்தியென்றும், மண்ணாலும் நீராலும்பிறக்கும் ஸுத்தி, ஸுத்தி யல்லவென்றதிதே. அதவா “வெண்மை” என்று ஆர்ஜவமாயிருக்கிறது. மனோவாக்காயங்களினுடைய ஸத்யதை வருகிறபோது, “பிரியேன், பிரியில் தரியேன் ” என்றுசொன்ன சொலவுக்கும் பொகட்டுப்போகைக்கும் என்னசேர்த்தியுண்டு. (வெய்யவிழுநிதி வண்ணர்) “உம்முடையஸ்வரூபம்கிடக்கிடும். இவ்வடிவைப்படைக்கவும் கொடாதிருக்கவும்தகுமோ?, இவ்வடிவை அபேக்ஷித்தார்க்குக் கொடுக்கவன்றோதருவது” என்கிறாள். வெய்ய-காய்ச்சின, விழுநிதி-நல்லபொன்; இத்தால் (உ) “சுட்டுரைத்த நன்பொன்னுன் திருமேனி” என்கிறாள். “வெய்ய” என்கையால் - சுட்டுரைத்தவென்

தறிலோம், அதுக்கு நமஸ்காரமென்றுஉட்கருத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஆன வித்யாதி). முன்பு ப்ரமாணத்தைப் பண்ணுவித்துக்கொண்டு, ஜநக குலஸுந் தரியைக் காட்டிலே விட்டதறியோமோவென்று கருத்து.நாம் (ங) “नृजिह्वं यन्त्रिंशदक्षि - நஜீவேயம்க்ஷணமபி ” என்றிருக்குமவனன்றோ? மார்விலே வைத்துக்கொண்டே யிருக்கிறோம், லோகாபவாத பீதியால்அனுப்பினதைக் கொண்டு ப்ரணயித்வத்துக்கு நமஸ்காரமென்கிறதென் னென்ன சொல்லுகிறுளென்கிறார் (ஒருவித்யாதி).

“நமக்கு ப்ரணயித்வம்போகவேணுமோ? நம்முடைய ஸ்வரூபம் ஸ்வதந் த்ரமன்றோ? வேண்டினபோதுவேண்டினார் கைவந்திருப்போமோ?” என்னும் அபிப்ராயத்தின்மேலே உன்ஸ்வரூபத்துக்குத் தான்சேருமோ வென்கிறு ளென்றத்தை யருளிச்செய்கிறார்(உம்முடையவித்யாதி). ஸ்வரூபக (ங). த

(க) (உ) தி-வாய்-ங-க-உ. (ங) ரா-ஸு-சுடு-கௌ.

றது. “விழுநிதி” என்கையாலே நன்பொன்னென்கிறது. அதவா-
“வண்ணம்” என்று-ஸ்வபாவமாய், நிதியானஸ்வபாவத்தைச்சொல்
லுகிறது. அப்போது, பிறர்க்கு உடைமையாமத்தனைபோக்கி, பிற
ருடைமையை அபஹரிககுமோவென்கிறாள். இவன்படியை நேராகப்
பேசினாள்; தன்மகள்படியை முன்னுநுக்கொண்டாள்; இவன்படி
இதுவாவதாம்; இவள்படிஇதுவாவதாம்; இதென்ன அந்யாய
மென்கிறாள்.

இப்படி இவள்கூப்பிட்டவாறே*அயர்வறுமமரர்களதிபதியான பெரியமேணணிப்போடேயிருக்கிற சுவரிப்பெருமாள், “ஒரு பெண் பெண்டாட்டி கூப்பிடாநின்றான், அதுக்கடியென்” என்று விட்ட வாசலாலேபுறப்பட்டு எதிரேவந்து “வாரீர் எம்மைநீர் கூப்பிடுகிற தென்”என்ன; “கைவளைகொள்வது தக்கதே” என்கிறான். நீயே சொன்னாயிதே “திருத்தக்கீர்”என்று; அத்திருவினஸ்வபாவம் இவ் றுக்குண்டானபோதன்றோ கையில்வளையைக்கொள்ளத் தகாதொழி வது. அவ்ருக்குஸ்வபாவமேதென்னில்? ஸ்வலாபத் துக்கு (க)“ॐ॥ॐ॥ ॐ॥ॐ॥ - தத்தஸ்ய ஸத்ருஃ பவேத்” என்றன்றோ அவளிருப் பது. இவள்ஸ்வபாவம் ஸ்வலாபம் “ஸ்வயத்நஸாத்த்யம்” என்றிருந்

ஹேயப்ரதிபடதை- “வெண்ணை” என்று கீழ்ருளிச்செய்து, குணகதமான ஹேயப்ரதிபடதையாக விவக்ஷித்து அத்தை இரண்டுவகையாகவருளிச்செய்கிறார் (அதவேத்யாதி). (ஸத்யதை,) ஏகரூபதை. “உம்முடைய பெண்ணைக் கையில் வளையை நான் கையாலே கழற்றிக்கொண்டதுக்கு ப்ரமாணமில்லாமையாலே சுசித்வத்துக்குக்குறையில்லை, (உ) “சீநீட்ஃஷுர்ஜஃஷுருக்ஷண- தேநேதம் பூர்ணம் புருஷேண” என்கிற ப்ரமாணமுண்டாகையாலே நான் பிரிந்தவனுமல்லன், அத்தால் ஆர்ஜவத்துக்குக் குறையில்லை; அதாவ என்ஸ்வரூபத்துக்கும் ஹேயப்ரஸக்தியில்லையென்று சொல்லவல்லனென்று கருதி “பரார்த்நமன வ'டிவைப்படைத்தும்பிரித்தாய்” என்கிறுளென்றருளிச்செய்கிறார் (உம்முடையவித்யாதி). ஸ்வரூபமென்றது-குணங்களுக்கு முபலக்ஷணம். கீழ்பதங்களையும் தொழுதாளென்றத்தையும் கடாக்கித்து, “ஒ” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (இவன்படியிட்யாதி). நேராகஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளெல்லாம் மின்னிமுன்னே தோற்றுக்கையாலே கூப்பிடும்.

மேலுக்கவதாரிகை (இப்படியித்யாதி-உறைக்க நின்றாரென்னுமளவும்).

கசகச பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, க-பா, தெள்ளியீர்.

தாளே; இன்னமும் “விழிநிதிவண்ணர்” என்று ஸ்வபாவம் சொன்னாயே. “அந்நிதியுடையவன் கொடுக்கக் கொள்ளுமதொழிய மேல் விழுந்துகொள்ளுகை ஆத்மாபஹாரிகள்க்ருத்யமன்றோ? ஆனபின்பு இவ்வளையைக்கொள்ளத்தகுங்காண்” என்று சவரிப்பெருமாள் இதுக்கும் உறைக்க நின்றார். (துள்ளுநீர் கண்ணபுரம்தொழுதாளிவள்கள்வியோ?ஓ)படுகுலை படுகுலையென்கிறாள். தாபஹரமானதேசமாகையாலே அத்தேசஸ்வபாவத்தாலே ஓரஞ்ஜலிபண்ணினுள்ளென்னு, இவளை ஆனைக்கிடவேணுமோ? (துள்ளுநீர்) அசேதநமான ஜலமும் தன்னபிமதம்பெற்று களித்து வர்த்திக்கிற தேசத்திலே தன்சைதந்யம் தோற்ற ஓரஞ்ஜலிபண்ணினுள்ளென்னு, இதுகுறையாகவேணுமோ?. (கண்ணபுரம்தொழுதாள்) பராவஸ்த்தையைத் தொழுதாளோ? வ்யூஹங்களைத் தொழுதாளோ? அவதாரங்களைத் தொழுதாளோ? அர்ச்சாவதாரத்தில் நீர் நின்ற ஊரையன்றோ இவள் தொழுதது. (தொழுதாள்) ஆத்மாபஹாரியென்றிறே நீர் சொல்லிற்று. தொழுகை - ஆத்மாபஹாரிக்ருத்யமோ? (க) “ஸஸ்யே - நநமேயம்” என்றிருக்கையன்றோ தொழாதவர்கள் க்ருத்யம். (உ) “ஸஸ்யே - யஸ்யாஸ்யமி” என்றன்றோ இவள்ஸ்வரூபம். (ங) “ஸஸ்யே -

(உறைக்க நிற்கை) இவள் வார்த்தைக்குச் சலியாதிருக்கை. (இதுக்கும்) என்கிறச(ச)காரத்தாலே ப்ரதிபதமும் கல்பித்தப்ரத்யுத்திகள்கொல்லிக்கொள்வது என்னுமர்த்தத்தை ஸுசிப்பித்தார். இவ்வவதாரிகைக்குத்தாத்பர்யம்-அவன்புறப்பட்டவளவிலே முறைப்படுவாரைப்போலே “கைவளைகொள்வது தக்கதே” என்று அவன்பேரில் களவை ஏற்ற, அவன் இவன்பேரில்தானே களவைச்சுமத்த, “தொழுத விவள்கள்வியோ” என்கிறுள்ளென்று - தொழுகை ஸாதநமாய், அத்தாலே ஸ்வாதந்தர்யம் ஸுசிதமாய், அத்தாலே ஆத்மாபஹாரத்தையும், விழுநிதிவண்ணனாய் ஆசைப்படுகையாலே பரத்ரவ்யாபஹாரத்தையும் சுமத்தினுள்ளென்கை. (ஆனைக்கிடவேணுமோ) என்றது - அபராதி களை ஆணையின்காலில் இடுவாரைப்போலே அந்தஃபுரபரிகரத்தை ஆனைக்கிடவேணுமோவென்கை. நீர்மாத்ரத்தைச் சொல்லுகைக்குக் கருத்து (அசேதநேத்யாதி). (ச) “ஸஸ்யே - அர்ச்சயஸ்யஸர்வஸஹிஷ்ணு” என்பிற்படியேயிருக்கிற உன்னுடைய ஊரைத் தொழுதால் நீர் இத்தைக் குறையாக்கப்போமோ வென்னுமத்தைவ்யாவர்த்திபூர்வகமருளிச்செய்கிறார் (பரேத்

(க) ரா-யு-நக-கக. (உ)

(ங) ஜிதந்தா-க-நு. (ச) ர-ஸ்த-உ-கச.

“சீர்யு-பக்தாநாம்-நதேருபம்” என்றன்றோ உன்ஸ்வரூபம். உன்னுடையமானதுதோற்ற அஞ்ஜலிபண்ணினோ. இவருடையமையைக் கட்டிக்கொண்டுகிடக்கிற நீயன்றோ ஆத்மாபஹாரி: அவ்வளவேயோ ஸ்வர்ணாபஹாரமும் ஆத்மாபஹாரமும், பரமாத்மாபஹாரமும்மூன்றும் பண்ணினாய் நீயன்றோ வென்கிறாள். (இவள்கள்வியோ) இவளோகள்வி, நீயன்றோவென்கிறாள்.

(கைவளைகொள்வது தக்கதே) பிள்ளாய், தொழத்தொழ வெட்டுவாரைப்போலே தொழுதகையிலாபரணத்தைக் கழற்றுவாருண்டோ? கீழ்ச்சொன்ன “சிலையிலங்கு பொன்னாழி” என்கிறதன் கையில் வளைகளைக்கழற்றி இவள்கையிலிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கவன்றோ தருவது. (தக்கதே) நாட்டில்லக்ஷுத்ரப்ரணயிகளும் ப்ரணயிநிகளாயிருப்பார்க்குச் சிலஉபஹாரங்களைக் கொடுத்துக் கொடுபோரக் கடவதாயிருக்கும். பரமப்ரணயியாயிருக்கிற உனக்

யாதி). பூ(ஸ்)தரிந்தேசதாத்தர்யம் (உன்னுடையமான தியாதி). “கள்வியோ” என்னவே இவளென்னுமது ஸித்தமாயிருக்க, மீளவும் “இவள்” என்கையாலே, இதுக்குத் தாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார் (இவளிட்யாதி). “வண்ணம்” என்றது- திருமேனியானபக்ஷத்திலே ஒருதாத்தர்யமருளிச்செய்து, வண்ணம்-ஸ்வபாவமென்றபக்ஷத்திலே திருவுள்ளமாய், விழுநிதிவண்ணர் தெள்ளியீர் தேவர்க்கும் தேவராயிருந்துவைத்து இவள்கைவளை கொள்ளுகையாலே, நிதியான ஸ்வபாவமும் தெளிவுடையராயிருக்கிறபடியும் மேன்மையோடிருக்கிறபடியும் போய்விடுகையாலே ஸ்வர்ணாபஹாராதிகள் நீரேபண்ணினீரென்கிறாள் என்றருளிச்செய்கிறார் (அவ்வளவேயோவித்யாதி). தெளிவு - ஆத்மதர்மமாகையாலே அதில்லாமை தத(ஞ)பஹாரமன்றோவென்றுகருத்து.

“கை” என்றுவிசேஷித்ததுக்கு “தொழுதாள்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (பிள்ளாயிட்யாதி). “தெள்ளியீர்” இத்யாதியாலே பூஜித்துச் சொல்லச்செய்தேயும் கைவளைகொள்ளுகையாலே * நிற்பிள்ளை தானே இல்லம்புகுந்தென்மகளைக் கூவிக்கையில் வளையைக்கழற்றிக்கொண்டமைக்குப் ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகமாகையாலே, “பிள்ளாய்” என்றுஸம்போதித்தாளென்றுகருத்து. “கொள்வது- தக்கதே” என்றால், இனி எதுதான் தக்கதென்னவருளிச்செய்கிறார் (கீழிட்யாதி). “தக்கதே” என்கிற ஏகாரத்தாலே நிர்த்தாரணம் தோற்றுகையாலே லோகத்தில் ப்ரஸித்தமோ நிர்த்தரிக்கைக்கென்ன (நாட்டிலிட்யாதி). திருத்தக்கீரென்றத்தைக் கடாக்ஷித்து உட்கருத்து (சங்கித்

கசகக பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, உ-பா, நீணிலா.

சூக் கொடுபோகைதகுமோ?, (க) “சங்குதங்குமுன்கை நங்கை” என்
கிற அவனைப்போலே யிருக்கையன்றோதருவது; தக்கதல்ல. (உ)
“நக்ரூபம்- நதேரூபம்,” என்கிறாள். (க)

மு.—நீணிலாமுற்றத்து நின்றிவள்ளோக்கினுள்
காணுமோ கண்ணபுரமென்றுகாட்டினுள்
பாணனார் திண்ணமிருக்க வினியிவள்
நாணுமோ நன்றுநன்று நறையூரர்க்கே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இவள்	இந்தப்பெண்ணைவள்	திண்ணம்	த்ருடமாக
நீணிலாமுற்றத்	மூன்றும் ப்ராஸாதத்	இருக்க	இருக்கும்போது,
து	தில்	இனி	இப்படி இடைவிடாம
மின்று	இருந்து		ல் ஸிஷிக்கச் செய்
நோக்கினாள்	கண்டாள், (பிறகு)		தேயும்
கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை		
காணுமோ	பாருங்கோள்	இவள்	இந்தப்பெண்
என்று	என்று	நாணுமோ	மீளக்கூடுமோ? [மே
காட்டினாள்	காட்டாமின்றாள்;	நறையூரர்க்கே	அந்நறையூரர்கார்ய
பாணனார்	பாடுமவர்களான ஆசார்	நன்று நன்று	நன்றாய்த் தலைக்கட்டி
	யர்கள்		ற்று. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (நீணிலாவித்யாதி). (ங) “நநமீ
யம்- நநமேயம்” என்கிற ப்ரதிஜ்ஞைகூலந்து (ச) “கீட்யம்வ்யஸாநி-
க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ” என்கிறபடியே அவிவாதம் தோற்ற ஓரஞ்
ஜலி பண்ணினாளாகில் இதுகுறையோ என்றிறே கீழ்ச்சொல்லிற்று.
இத்தைக்கேட்ட சுவரீப்பெருமாள் “நீநம்மைக்குறை சொல்லக் கட
வையோ? உன்மகளைநியமித்துக்கொள்ளமாட்டாயோ; ஸ்த்ரீகளுக்கு
“நாண்மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு” என்கிற ஆத்மகுணங்களில் ப்ரதாந
குணமன்றோலஜ்ஜை; அதுஉன்மகளுக்குக்கில்லையானபின்பு அவளைநிய

யாதி). “தொழுதான்” என்றத்தைக் கடைக்கித்து * ஸரணுகதாநாம் பரா
பவம் உனக்குத் தகாதென்று சொல்லுகிறுளென்கிறார் (தக்கதித்யாதி). (க)

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (நீணிலாவித்யாதி) (ஸம்ஸர்க்கதோஷம்)என்

(க) தி-ச-வி-நு. (உ) ஜிதந்தா-க-நு.

(ந)-ராம-நக-கக. (ச)-காநட-பு-பூர்வ-கக-உக,

பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, உ-பா, நீணிலாமுற்றம். கசுகள

மிக்கவன்றோ அடுப்பது” என்ன; அவளுடைய உக்திவ்யாபாரங்க ளிருந்தபடியாலும், ஸம்ஸர்க்கதோஷமிருந்தபடியாலும், அவளைரிய மிக்க வென்பதொன்றுண்டோ? இவளை அடியிலே அலைவலையாக்கிப் புறப்படவிட்ட இவர்கார்யமே தலைக்கட்டிற்றேயென்கிறாள்.

(நீணிலாமுற்றத்து நின்றிவள் நோக்கினாள்) “மதுஷ்ய ஸஞ்சார மில்லாதப்ரதேசத்திலே இவளைக்கொடுபோய் இட்டுவைக்கவேமீளக் கூடும்” என்று நினைத்து நீணிலாமுற்றத்தே கொடுபோய்வைத்தாள். (நீணிலாமுற்றம்) அம்மதுஷ்யர்களுடைய வார்த்தையுங்கூடச் செவிப்படாதபடி ஒக்கத்தையுடைத்தான நிலாமுற்றம். முழுக்ஷு வானவனுக்கு சரீரஸம்பந்தாதிகளுள்ள விடத்து குத்தையும்பயமும் வர்த்திக்கச்செய்தேயும், பதார்த்தங்களினுடைய ஸந்நிதியில் கால் தாழ்கைக்கு யோக்யதையுண்டாமிதே, சரீரஸம்பந்தம் கிடக்கை யாலே. தத்பரிஹாரார்த்தமாக விவித்தஸேவியாய் வர்த்திப்பா னென்று சொல்லிற்றிதே. அப்படி யேதானும் பூர்வார்த்த(ஃ)நிஷ்ட டையாகையாலே, தன்மகளுக்கு இந்த அதிப்ராவண்யமுண்டாகைக் கடி ஸம்ஸர்க்கதோஷமிதே என்று நினைத்து, நிர்மாதுஷ்யமான நீணிலாமுற்றத்திலே வைத்தாள். (நின்றிவள் நோக்கினாள்) அந்நிலா முற்றத்தைக்கண்டவாறே * கொற்றப்புள்ளொன்றேறி மன்னாடே

றது-“பாணஞர்” என்று சொல்லப்பட்ட திருநறையூர் நம்பியாகிற ஆசார்ய ஸம்ஸர்க்கத்தை. (இவர்) என்றது-திருநறையூர் நம்பியை. (கார்யம்) என் றது -நாணமறப்பண்ணுகை.

அநு. — கைவளை கழலும்படியான தசைபிறக்க, இவள் நீண்ட நிலாமுற்றத்திலே போகக்கூடுமோவென்ன (மதுஷ்யேத்யாதி). (மீளக் கூடும்)பகவதலாபக்லேசத்தில் நின்றும் மீளக்கூடும். நீணிலாமுற்றமாவது- தளத்தின்மேல் தளமாக விருக்குமிதில், மூன்றும் தளமான ப்ராஸாதம். அந் யாபதேசத்தை யருளிச்செய்து, “ப்ரஜ்ஞாப்ராஸாதம்” என்று சொல்லப்பட்ட பகவதேகோபாயத்வஜ்ஞாந ஸஹிதமான நிலையில் நின்றும் பாகவத் விஷயத் தில் மூட்டினாள் என்னும் ஸ்வாபதேசத்தை யருளிச்செய்கிறார் (முழுக்ஷு வானவித்யாதி). (பதார்த்தங்கள்) விஷயங்கள். (நீணிலாமுற்றத்திலே) பாக வத நிஷ்ட்டையிலே. பாகவதாலாபக்லேசத்தாலே இட்டகாலிட்டகைகளா யிருந்த இவளை, “பாகவதரே உபாயம்” என்கிற ஜ்ஞாநமாகிறப்ராஸாதத்திலே ற்றிவிட்டால், எங்ஙனே நிற்கும்படி என்ன; பகவத்விஷயம்போலே இது பய ஹேதுவாகாமையாலே நின்றொளென்கிறார் (அந்நிலாவித்யாதி). பகவத்விஷயந்

கசகஅ பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, உ-பா, நீணிலாமுற்றம்.

வந்து அநயார்ஹமாக்கி ப்ரதமஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணினவிடம் போலே யிருந்ததி என்று* இட்டகாவிட்ட கைகளாயிருந்த இவள் எழுந்திருந்து தரித்துநின்றாள். இதுபோலேகாணும் ஆசார்யோப திஷ்டமான யதார்த்தஜ்ஞாநம் பிறப்பதற்குமுன்பு விஷயாந்தரங்க ளால் படும் கண்கலக்கமும், பின்புவகுத்த விஷயத்தில் புகுந்தால் (க) “అధస్-உஷஸఁXశో-ஷஸఁ - அதஸோ-உபயம் கதோபவதி” என்று நிர்ப்பயனாய் தரித்துநிற்கும் நிலையும். (இவள்ளோக்கினாள்) அவ் வளவேயன்றிக்கே லோகதர்ஸநமும் பண்ணக்ஷமையானாள்.

(காணுமோ கண்ணபுரமென்று காட்டினாள்) சுற்றும்கண்ணை யோட்டிப் பார்த்தவாறே திருக்கண்ணபுரம் கண்ணுக்கு விஷயமா யிற்று; அல்லாத ப்ரதேசங்கள் கிடக்க, திருக்கண்ணபுரம் கண்ணு க்கு விஷயமாக வேண்டுவானென்னென்னில்; இவளுக்கு அபிமதம் சவரிப்பெருமாள்பக்கவிலே யாகையாலும், இவள்தான் லக்ஷ்யத்தை யுடையளாகையாலும், திருக்கண்ணபுரம் கண்ணுக்குவிஷயமாயி ற்று. த்ரௌபதியை ஸ்வயம்வரிக்கவந்த ராஜாக்களுக்கு லக்ஷ்யத் தைக்காட்டி, அதின்கழுத்தற எய்யவல்லார்க்கு இவளைக் கொடுக்கக் கடவேனென்ன; அவர்களும் “அதின்கால் கண்டேன், வயிறுகண் டேன்” என்றாப்போலே சொன்னார்கள்; அர்ஜுநன் “அதின் கழுத் தைக் கண்டேன்” என்றானிறே. லக்ஷ்யமுடையனாகையாலும், இவ ளுடைய ஸ்வயம்வரத்திலே மிகவும் ஸ்ரத்தையை யுடையனாகை யாலும். (காணுமோகண்ணபுரமென்று காட்டினாள்) (உ) “தொண் தானே பயஹேதுவானபடி எங்ஙனெயென்ன; (இதித்யாதி). “இது” என் றது - பாகவதநிஷ்ட்டையை. (லோகதர்ஸநம்) என்றதுக்கு ஸ்வாபதேசம், பாகவதருடைய ப்ராப்யத்வ ப்ரதிபாதக விசேஷசாஸ்த்ர பரிசீலநம்.

(லக்ஷ்யத்தையுடையனாகை) இலக்குப்படநோக்கவல்லளாகை. விசேஷ ஸாஸ்த்ரவிசாரத்தாலே பாகவதர் ப்ராப்யரானால் எங்குமுண்டாயிருக்க, இவளுக்குத்திருக்கண்ணபுரத்திலே கண்படுகைக்கு த்ருஷ்டாந்தம். (த்ரௌ பதீத்யாதி). (லக்ஷ்யத்தை) மத்ஸ்யயந்த்ரத்தை. “காணும்” என்று பஹுவசநத்துக்குக் கருத்தை வெளியிடாநின்றனாகொண்டு, “ஓ” என்றது - போக்யதையால்வந்த ஹர்ஷஸூட்சகமென்றும், காட்டிகை - தனக்குப் ப்ரக்ருதி யென்றும் விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம்(தொண்டரித்யாதி). மதுஷ்யர்வார்த்தை

உரெல்லீரும் வாரீர்” என்றுப்போலே கண்ணால் கண்டவர்களையடங்க நீங்கள் கண்ணபுரத்தைக் காணிகோளென்னுநின்றுள். “உனக்கு இவ்வதிமாத்ரப்ராவண்யமாகாதுகாண்” என்றுநிஷேதிக்கிறதாயையுங்கூடத் திருக்கண்ணபுரத்தைப் பாராய் என்றுள். நல்லது கண்டால் தனியே அதுபவிக்கும் ப்ரக்ருதியன்றே. (கண்ணபுரமென்று காட்டினாள்) (க) “பிரானிருந்தமை காட்டினீர்” என்று அவனைக் காட்டினாள் தாயார்; அவனிருந்தவூரைக் காட்டுகிறாள்இவள். இதுபோலேகாணும் ஸதாசார்யனிற்காட்டில் ஸச்சிஷ்யனுக்கு உண்டானவாசி. “உனக்குப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் ஈஸ்வரன்திருவடிகளே” என்றுகாட்டிக்கொடுக்கும் ஆசார்யன்; “அவ்விரண்டர்த்தத்தையும்என்றெஞ்சிலேப்ரதிஷ்டிப்பித்தஉன்திருவடிகளன்றோஎனக்குப் புருஷார்த்தம்” என்றிறேஸச்சிஷ்யனிருப்பது. அதவா (காணுமோ கண்ணபுரமென்றுகாட்டினாள்) “திருக்கண்ணபுரத்தைக்காணிகோள், அஞ்ஜலியைப்பண்ணிகோள்” என்று சொல்லப்படுக்கு முடியச் சொல்லமாட்டாதே குறையும் ஹஸ்தமுத்தரையாலே காட்டினாள். அதவா (காணுமோ) என்கிறாள். “இக்கண்ணால் கொள்ளும்

கேளாத நீணிலாமுற்றத்தில் நின்றும் உபதேசிக்கையாலே, “ஓ” என்று எல்லாரும் கேட்கும்படி கூப்பிட்டும், அதுகேளாதார்க்கும் கையாலே காட்டினாள்என்று கருத்தாகவுமாம். “காணும்” என்று பூஜாவசநமாய் “ஓ” என்னுமது- ரஸ்யதையை ஸுசிப்பிக்கிறதாக்கி திருத்தாயார்க்கே காட்டினாள்என்று தாத்பர்யாந்தரம்(உனக்கித்யாதி). கண்டவர்களுக்கெல்லாம்காட்டப்போமோ? நிஷேதிக்கிற திருத்தாயார் அருகேயிருக்கவென்ன (உனக்கித்யாதி). இதுக்கு ஸ்வாபதேசம் (இதுபோலேயித்யாதி). “பகவானுகிற ப்ராப்யம் ஸித்திக்கைக்கு பாகவதாபிமாநமென்று இரு” என்று திருத்தாயாருபதேசிக்கத் தரித்து நின்றும், விசேஷசாஸ்த்ரதர்ஸநத்தாலே இவ்வர்த்தத்தை அறிவிப்பித்த ஆசார்யனே ப்ராப்யனென்னுமர்த்தத்தைத்தானே விண்ணப்பம் செய்வனென்று கருத்து. “காட்டினாள்” என்றதுக்கு, தான் அஞ்ஜலிபண்ணி இவளுக்குக் காட்டினாள்என்றர்த்தாந்தரம் (அதவேத்யாதி). “காணுமோ - நமக்குக் காணப்பெறுமோ” என்றுக்கி, “காட்டினாள்” என்றதுக்கு இப்படித்ரஷ்டவ்யத்தை நிஷேதிக்கையாலுண்டான க்லேசத்தாலே இரண்டுகையையும் மறித்துக் காட்டினாள்என்று மூன்றும் யோஜனையை யருளிச்செய்கிறார் (அத

கசஉ௦ பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, உ-பா, நீணிலாமுற்றம்.

ப்ரயோஜநம் திருக்கண்ணபுரத்தைக் காண்கையன்றோ? இத்தை நிஷேதிப்பாரும் சிலருண்டாவதே ” என்றுவிஷண்ணையாகிறு ளென்றுமாம். வட்மதுரைப்பிறந்தான்மகன், கோயிலாழ்வார் ஸந்நிதியிலே கண்ணைச் செம்பிளித்துக் கொண்டிருந்து ஜபித்தான். பட்டர் திருவடிதொழுவெழுந்தருளினவர் இத்தைக்கண்டு “கோயி லாழ்வார் கண்ணுக்கு விஷயமாயிருக்க கண்ணைச் செம்பிளித்திருப் பதே; இவன்கண்ணால் ப்ரயோஜநம் கொள்ளமாட்டானாகாதே” என்று வெறுத்தெழுந்தருளிஞர். அவனுக்கு ஒன்றிரண்டுமாஸத் துக்குள்ளே கண்கெட்டதிதே. இது இவருடைய உக்திவ்யாபார மிருந்தபடி.

(பாணனாரித்யாதி) ஸம்ஸர்க்கஜப்ராவண்யம் சொல்லுகிறாள். (பாணனார்)தலைமகன் பிரிந்தால் எதிர்த்தலையிலுண்டான மறத்தைப் போக்கி சேரவிடுகைக்காக பாணனைக் கொடுத்துவரவிடும்; அவர் களும் இன்சொற்களாலே அவர்கள் நெஞ்சிலே மறத்தைப்போக்கி சேரவிடுவார்கள். இங்கு பாணனாராகிறார் - சேதநர்க்கு ஸ்வாதந்தர் யத்தால் வந்த மறத்தைப்போக்கி சேஷத்வஜ்ஞாநத்தைஉணர்த்திச் சேரவிடுமாசார்யனிடே. “பாணனார்” என்கிறாள் காணுமிவள். (க) “பேராளன்பேரோதும் பெரியோர்” என்று தன்மகள் சொல்லக் கேட்டவளாகையாலே, இன்னார் இன்னார்க்குச் சொல்ல யென்ப தில்லையாகாதே, (உ) “ஸ்வரூபிணீ” ப்ரஹ்மநிஷ்டம் - ஸமித்பாணிஸ் ஸ்ரோத்ரியம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம் ” என்கிறபடியே தந்நிஷ்டனா

வேத்யாதி). “பாகவதவிஷயமே த்ரஷ்டவ்யம்” என்கைக்கு ஸம்வாதம் காட்டு கிறார் (வட்மதுரையித்யாதி). (கோயிலாழ்வார்) ஸ்ரீரங்கயிமாநம்.

“பாணனார்”-பாடுமவர்கள். “திண்ண” மத்ருடமாக. இனிஇவள்நாணுமோ என்கைக்குப் பாணனார் செய்ததென்னென்ன; (தலைமகளித்யாதி). ப்ராப்ய வைலக்ஷண்யத்தை உபதேசிக்கும் ஆசார்யன். ஸ்வாபதேசம் (இங்கித்யாதி). “பாணன்” என்றுதூதுவந்தவனைச்சொல்லவடுப்பதாயிருக்க, உபசரித்து “பாண னார்” என்கிறதென்னென்ன; (பாணனாரித்யாதி). மகள்சொல்ல, தாய் அத் தைக்கேட்கக்கூடுமோவென்ன (இன்னாரித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). அவ தாரிகையிலே சுவரிப்பெருமாள், “உன்பெண்பிள்ளையை நீ அடக்கி ஆளப் போகாதோ” என்னுமதுக்கு உத்தரம்இப்பதமென்னுமத்தையருளிச்செய்கிறார்

மிதுவே யாகாதே வேண்டுவது. (திண்ணமிருக்க) அவர்கள் அச(ஃ) லப்ரதிஷ்ட்டராயிருக்க. (இனி இவள்நாணுமோ) இப்படி இடை விடாமலிருந்து துஸ்ஸிகை பண்ணச்செய்தேயும், இவள் மீள் வென்பதொன்றுண்டோ? . (இனி இவள்நாணுமோ) ஸம்ஸர்க்கஜ ப்ராவண்யத்தாலும் மீளமாட்டாள். ஸ்வக(X)தப்ராவண்யத்தாலும் மீளமாட்டாள். “உனக்கு இதுவாகாதுகாண்” என்றுசொல்லுகிற நான் லஜ்ஜித்து மீளுமித்தனைபோக்கி, இவள்மீளுமோவென்கிறாள். ஆசார்யனாலும் பசையில்லையிறே. தான்ஸத்ப்ரக்ருதியன்றாகில் இரண்டும் வேண்டியிறேயிருப்பது.

(நன்றுநன்று நறையூரர்க்கே) இவள்கார்யமும் கிடக்கிடும், அச்சவரிப்பெருமாள் கார்யமும் கிடக்கிடும். அடியிலே இவள் கையில் மடலைக்கொடுத்துக் கொல்லையாக்கிப் புறப்படவிட்ட அந் நறையூரர்கார்யமே நன்றாய்த் தலைக்கட்டிற்றிறே என்கிறாள். (உ)

மு.—அருவிசோர்வேங்கடம் நீர்மலையென்றுவாய்

வெருவினாள் மெய்யம் வினவியிருக்கின்றாள்

பெருகுசீர்க் கண்ணபுர மென்று பேசினாள்

உருகினா னாள்மெலிந்தாளிது வென்கொலோ. (ந)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அருவி	மலையருவியானது	மெய்யம்	திருமெய்யமென்றும்
சோர்	ப்ரவஹியாநின்ற [ம்,	வினவி	கேட்டு
வேங்கடம்	திருவேங்கடமென்று	இருக்கின்றாள்	இராரின்றாள் ;
நீர்மலை	திருநீர்மலை	பெருகு	(ஆறுபோலே) பெருகா
என்று	என்றும்,	சீர்	நின்ற
வாய்வெருவி	அஹ்ருதயோக்திகளைப்		(குணபூர்த்தியாகிற)
னாள்	பண்ணினாள் ;		ஐஸ்வர்யத்தை
			யுடைய

(இப்படியித்யாதி). “இனி” என்றதுக்கு அர்த்தம் (ஸம்ஸர்க்கேத்யாதி). ஸ்வகதப்ராவண்யம், “கண்ணபுரம்” என்று காட்டுகையாலே ஸூசிதம். “இவள்” என்றதுக்குக்கருத்து (உனக்கித்யாதி). “இவள்” என்றதுக்கு-ஸத் ப்ரக்ருதியான இவள் என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யாந்தரம் (ஆசார்யனாலு மித்யாதி).

“நறையூரர்க்கே” என்ற அவதாரண வ்யாவர்த்த்யகதநபூர்வகம், “நன்று நன்று” என்கிற மீமிசைக்குத் தாத்பர்யம் (இவளித்யாதி). அடியிலே மட லைக் கொடுத்ததில்லையேயாகிலும், மடலெடுக்கும்படியான ஸ்வவைலக்ஷணய ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்தானென்று தாத்பர்யம். (உ)

கசஉஉ பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, ஈ-பா, அருவிசோர்.

கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமென்	உள்	ஹ்ருதயத்திலேயே
என்று	றும்	[னே	மெலிந்தாள் வாடினாள்,
பேசினாள்	பேசாநின்றாள் ; (உ ட	இ து வெ ன்	இதென்னகஷ்டம்.
உருகினாள்	(நீராய்)உருகாநின்றாள்;	கொலோ	(ஈ)

அவ. —மூன்றும்பாட்டு. “இனிஇவள்நா ணுமோ” என்றிறே கீழ்சொல்லிற்று. அந்தலஜைதா ணுண்டாவது- ஸத்தையுண்டான லிறே; “தான்பண்ணுகிற சிசிரோபசாரங்கள் கார்யமாய்த்தலைக்கட் டக் காண்கிறிலோம், என்னாய் முடியப்புகுகிறதோ” என்கிறாள். தாபார்த்தராயிருப்பார், தாபஹரனான ஜலநிலயனையிறேபற்றுவது; அவனைப் பற்றுமவளல்லளே இவள். அவனைப்பற்றுவார் முக்தப்ரா யரானஸநகாதிகளிறே; இவள் பற்றுவது அர்ச்சாவதாரரூபத்திலே யிறே. அதில்தனக்குத் தாபஹரமான திருப்பதிகளிலேசிலவற்றைச் சொல்லுகிறாள்.

வ்யா.—(அருவிசோர்வேங்கடம்) இதுக்கடியானஸஹ்யம் மாறா மையாலே ப்ரவாஹமும் மாறாதேசெல்லும். (க) “தெண்ணீர்பாய் வேங்கடம்” என்கிறபடியே ஸ்ரமஹரமான தேசமிறே. (நீர்மலை) அந்த அருவிவிழுந்தால் போக்குண்டாயிறேயிருப்பது. அங்ஙனன்

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (அருவியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே கண்ணபுரத் தம்மாணக்குற்றம் சொல்லுகிறதென், உன்பெண்ணையடக்கிக் கொள்ள வொண்ணாதோவென்ன ; திருநறையூர்நம்பி நாணறப்பண்ணிறொரென்ன; ஆகில் என்மேலே குற்றமில்லையென்றுவிட, திருத்தாயார் தன்னிலே தானே நொந்து தன்பெண்பிள்ளை படிகளைப்பார்த்து வினவ வந்தவர்களை நோக்கிப் புலம்புகிறுளென்று க (ஈ) ட்டஸங்கதி திருவுள்ளம்பற்றி, கீழ்ப்பாட்டோடே ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (இனியித்யாதி). “ஸத்தையுண்டானால் லஜை யுண்டாக்கலாம், அதுதானும் என்னாய்முடியுமோ” என்றுசொல்லுகிறுளென் று கருத்து. (தான்) என்றது- மகளை. (சிசிரோபசாரம்) வேங்கடத்தையும் நீர்மலையையும் நினைக்கை. தாபார்த்தையானால் (உ) “உபாஸ்யஸ்யஸ்ய- தாபார்த்தோஜலஸாராயிநம்” என்று கூராபத்திநாதனையன்றோ ஏத்தவடுப்பது, அர்ச்சாவதாரத்தைப்பற்றுவா னென்னென்ன; (தாபார்த்தனித்யாதி).

(ஸஹ்யம்) என்றது-ஜலம் பொசியும் மலை.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, ச-பா, உண்ணும். ௧௪௨௩

றியே சுற்றும்நீராய் அதினடுவே திருமலையாய், அதில் நடுவேயிறே
கண்வளர்ந்தருளுவது. (என்றுவாய் வெருவினாள்) அபஹ்ருத
ஹ்ருதையையாகையாலே அஹ்ருதயோக்திகளைப் பண்ணுகின்றாள்.
(மெய்யம் வினவியிருக்கின்றாள்) “ஆஸ்ரிதர்க்கு மெய்யேநின்று கார்
யம் செய்தவிட மென்றன்றோ திருமெய்யமென்று பேராயிற்று”
என்று கேட்கும். மறுமாற்றம்சொல்லுவாரில்லை. (௧) ஸ்ரீ - ஸ்தப்
தோஸி” என்றிராநின்றாள்.

(பெருகுசீர்கண்ணபுரமென்று பேசினாள்) இவ்வோதிருப்பதி
கள்போலேயுள்ளவளவும் ஸம்பத்தாயிருக்கையன்றிக்கே, ஆற்றுப்
பெருக்குபோலே மேன்மேலென வரையிட்டுக் காட்டும் ஐஸ்வர்யத்
தையுடைத்தான திருக்கண்ணபுரத்தை வாய்விட்டுப் பேசாநின்
றாள். (கண்ணபுரமென்று பேசினாளுருகினாள்) பேசுவதோரவஸ்த்
தையும், உருகுவதோரவஸ்த்தையுமின்றிக்கே, பேசினவாயோடே
நீர்ப்பண்டமாகாநின்றாள். (உள்மெலிந்தாள்) (௨) “అప్పేయ్యయ
య అప్పేయ్యయ- அச்சேத்யோயமதாஹ்யோயம்” என்கிறஆத்மவஸ்து
நின்றநிலையிலே வாடிற்றென்கிறாள். அதவா, சரீரம் உருகுவது
அந்தஃ கரணம் உருகினாவிதே; நெஞ்சமுருகிற்றென்கிறாள். (இது
வென்கொலோ) இவ்வாற்றாமைகளுக்கடி பாபமிதே. (௩) [సుధురా
సుధురీ వున్నాను - మదురానామநகரీ புண்யாபాபஹரீசுபா]
என்று அநவத்யம் நின்றதேசத்தைப் பேசவே பாபங்களும்போம்,
போக (ஹ்) ங்களுமுண்டாம் என்றதிதே ஸாஸ்த்ரம்; அது இவ
ளளவும் காணுதொழிகிறது என்பாபமிதே என்கிறாள். (௩)

மூ.—உண்ணும்நாளில்லை யுறக்கமும் தானில்லைப்

பெண்மையும் சாலநிறைந்திலள் பேதைதான்

கண்ணனார் கண்ணபுரம் தொழுங்கார்க்கடல்

வண்ணர்மேலெண்ண மிவட்கிதுவென்கொலோ. (௪)

(வரையிட்டு) என்றதுக்கு-அந்தந்த மலைகளையிட்டு என்றாய், திருமலை,
நீர்மலை, மெய்யமலை இவற்றையிட்டுப் பெருகுமென்று கருத்து; அதாவது-
அங்குள்ள கல்யாணகுணங்கள் இங்கே ஸம்ருத்தமாய் தோற்றுகிறதென்கை.
(ஐஸ்வர்யத்தை) என்றது-ஈஸ்வரஸம்பந்தியான குணபூர்த்தியை. இது பூர்வ
வாக்ய விவரணம். (௩)

(௧) சாந்தோ-சு-க-௩.

(௨) கீதை-௨-௨௪.

(௩)

கசஉச பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, ச-பா, உண்ணும்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உண்ணும்நாள் (இவளுக்கு)	பு ஜி க்	கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமென்
கும் நாள்		ஊர்	திவ்யதேசத்தை [கிற
இல்லை	இல்லை ;	தொழும்	தொழாரின்றாள்;
உறக்கமும் தான் நிதிரையும்		இவட்கு	இவளுக்கு
இல்லை	இல்லை; [ல்	கார்	கறுத்த
பெண்மையும் (இவள்) ஸ்திரீ த்வத்தா		கடல்	ஸமுத்ரம்போன்ற
சால	மிகவும்	வண்ணர்மேல்	வடிவழகையுடைய
நிறைந்திலன்	நிறைந்தவளன்று ;		ரானகண்ணன்
பேதைதான் (இன்னமும்) இளம்			மேல்
	பெண்தான் ;	எண்ணம்	எண்ணமிருக்கிறது;
கண்ணன்	கண்ணனெழுந்தருளி	இது வென்	இதென்ன ஆய்சர்ய
	யிருக்கிற	கொலோ	[ம்தான் (ச)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. “வாய் வெருவினாள், வினவியிருக்கின்றாள், பேசினாள், உருகினாள்” என்கிற இவ்வாற்றாமையான ஊண்டாவது தா(ஈ)ரகமுண்டானாவிதே; அது இருந்தபடி யென்னென்ன; அதுதானே இல்லையென்கிறாள்.

வ்யா.—(உண்ணும் நாளில்லை யுறக்கமும் தானில்லை) கீழுண்டான தசைகள் ஸ்வஸ்த்த தசைகளென்னும்படி யிருந்ததீ யென்கிறாள். ஊனுமுறக்கமு முண்டானாவிதே கீழ்பிறந்த அவஸ்த்தைகளுக்கு அவகாசமுள்ளது. (உண்ணுநாளில்லை) உபவாஸக்ருசையா யிராநின்றாள். “ஊணில்லை” என்கையன்றிக்கே “உண்ணும்நாளில்லை” என்கிறாள். பிராட்டி பெருமானைப்பிரிந்து பத்துமாஸம் உபவாஸக்ருசையாயிருந்தபோது, தேவேந்தரன் அம்ருதமயமான அந்நத்தைக் கொடுவந்து ராக்ஷஸரும் ராக்ஷஸிகளும் காணாமே கொடுக்க, அதை அமுதுசெய்தாளென்று ருஷி எழுதினான். இவளுக்கு அங்ஙனிருப்பது ஒருநாளாயில்லை யென்கிறாள். (உறக்கமும் தானில்லை) அஹோராத்ரம்கூடியிதே ஒருநாளாவது; அதில்பகலுக்கு க்ருத்யமான ஊணில்லையாகில், ராத்ரிக்கு க்ருத்யமான உறக்கமுண்டோ வென்னில், அதுவுமில்லையென்கிறாள். உறக்கமில்லை என்கையன்றிக்கே

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (உண்ணுமித்யாதி). “உறக்கமும்” என்றதுக்கு “ஊண்” என்றத்தோடே ஸமுச்சயமாகத் தாத்பர்யம் (அஹோராத்ரமித்யாதி). “தான்” என்ற தானை தன்மைக்குக்கருத்து (உறக்கமித்யாதி). “உறக்கமும்,

பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, ச-பா, உண்ணும். கசஉரு

உறக்கமுந்தானில்லை என்கிறது, உறங்குகைதான் வேணுமிதே; அதுதானே இல்லையென்கிறாள். பெருமாள் காட்டிலே எழுந்தருளினபோது, கண்வளர்ந்தருளப்பிக்கதையிலே இளையபெருமானைப் பார்த்து “மைதிலியான குழைச்சரக்குக் கூடப்போந்தாள்; உம்முடைய உறக்கத்தையும் சோம்பலையும் வழிநடந்தத்தால் வந்த ஸ்ரமத்தையும் பொகட்டுக் காவல்சோர்வுபடாமல் நோக்குங்கிடிர்” என்று பெருமானருளிச்செய்ய. (க) “अहं निद्रांश्च नृणां प्रसक्तंश्च पृथुक्- जहन्निद्रांश्च तन्तंश्च प्रसक्तंश्च पृथुक्” என்கிறபடியே அவற்றையெல்லாவற்றையும் பொகட்டாரிதே, அவரைப் போலே உண்டாய்விட்டவளன்றிதே இவள்.

(பெண்மையும் சாலநிறைந்திலள் பேதைதான்) பர்த்தநுஸம்ஸ்
லேஷத்தில் அவகாஹநமுண்டாகில் ஊனுமுறக்கமும் தவிரலாமிறே.
அப்பருவமல்ல கிடரென்கிறாள். (பெண்மை) ஸ்தரீத்வம்; ஸ்தரீத்
வத்தில் ஏகதேசமும் புதியதுண்டில்ள். அதவா (பெண்மையும்
சாலநிறைந்திலள்) பர்த்தநுஸம்ஸ்லேஷ ரஸஜ்ஞாநமுண்டித்தனை,
அதில்தலைநிரம்பிற்றிலள் என்கிறாள். பேரிளம் பெண்ணான அந்நிர
ப்பமில்லையாகிலும், மங்கையான பருவந்தானுண்டோ வென்ன;
(பேதைதான்) அதிமுகத்தை (நீ) யென்கிறாள்.

தானற்றாள்” என்னாதே, “இல்லை” என்றதுக்கு வ்யாவ்ருத்திபூர்வகம் தாத் பர்யம் (பெருமாளித்யாதி). நித்ரைதானே போயிற்றென்றுகருத்து.

ஊணும் உறக்கமும் இல்லையாகைக்கு ஸம்ஸ்லேஷரஸாதுசிந்தநமிறே ஹேது. அதுவே தா(ஹ்)ரகமாகாதோவென்ன ; அதுவுமில்லை என்கிறாரெ ன்றுவிவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (பர்த்தருஸம்ஸ்லேஷத்திலித்யாதி). “பெண் மையும்” என்ற ச(ஸ)காரத்தால் இதுவும் தா(ஹ்)ரககோடி கடிதமாக வேணு மென்றுகருத்து. (ஸ்தரீத்வம்) என்றது-தத்ப்ரயுக்தமான ஸம்ஸ்லேஷமென்ற படி. “சால” என்றதுக்கு நிறைந்திலாமையில் மிகுதியாகக்கீழ்ருளிச்செய்து, நிறையிலே மிகுதியாக வருளிச்செய்கிறார் (அதவேத்யாதி). “பேதை” என் றதுக்கு முந்தினபக்ஷத்தில் ஹேதுவாகை ஸ்பஷ்டமென்று திருவுள்ளம்பற்றி இரண்டாம்பக்ஷத்துக்குச்சேர அவதாரிகை (பேரிளமித்யாதி). “பேதை, பெதும்பை, தெரிவை, அரிவை, மடந்தை, மங்கை, பேரிளம்பெண்” என்கிற ஏழும் பருவத்திலும் முற்றப்பருவமென்றுகருத்து.

(க) ரா-அயோ-நுகூ-ந.

௧௪௨௬ பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, ச-பா, உண்ணும்.

(கண்ணனூரித்யாதி) இப்பருவமாயிருக்கிற இவளுக்கு தா (ஞ)ரக போஷகங்கள் வேண்டாவோ, இவையிருந்தபடி யென்னென்ன; (கண்ணபுரந்தொழும்) இது இவளுடைய தா (ஞ) ரகம். அது என்னம்புது, ஒருவரைத்தொழுதாளென்றால் தா (ஞ) ரகமா மோவென்ன; (கண்ணனூர்) (க) “எல்லாம் கண்ணன்” என்கிற க்ருஷ்ணனன்றோஉள்ளேநின்றான்; (உ) [ஐஹ்லிஷ்ஷுஷ்-பத்தாஞ் ஜலிபுடாஹ்ருஷ்டாஃ] என்றிறே ஸ்வேததஹிபவாஸிகள் இருப்பது. (ங) “தோற்றோம்” என்றும், (ச) “ஜிதம்” என்றும், அஞ்ஜலிமாறாதே இவர்களிருப்பது. அஞ்ஜலிமாவது ஸந்நிதிமாறிலிறே, அஞ்ஜலி யாலேஸர்வாவயவங்களும் புஷ்டமாயிறே அவர்களுக்கிருப்பது;

(கார்க்கடல்வண்ணர்மேலெண்ணம்) அவ்வூருக்குள்ளே ஒரு கடல் தேங்கிநுப்போலே நிற்கிற க்ருஷ்ணனுடைய வடிவையணைக்கவேணுமென்று மனோரதியாநின்றாள். அவனூரைத் தொழுகையாலே ஊண்போயிற்று. அவன்வடிவை மனோரதிக்கையாலே உறக்கமும்போயிற்றுஇவளுக்கு. (பெண்மையும்சாலநிறைந்திலள், பேதைதான், எண்ணமிவட்கிது) - ஆருடயோகராயிருப்பார்க்குப் பிற

பேரிளம்பெண்ணாகில்வருத்தஸம்ஸ்லேஷரஸாதுசிந்தநம்-தாரகமாகலாம் அதுவன்றாகில் பேதைத்தனத்துக்கு அடித்ததாரகாதிகள் வேண்டியிருக்க அதுவுமில்லை, இதுவுமில்லை என்றால், உல்லோகமாயன்றோ யிருக்கிறதென்னு மபிப்ராயேணப் ப்ரஸ்நத்தைக்கினப்புகிரார் (இப்பருவமித்யாதி). தொழுகைதா மாகக் கண்டவிடமுண்டோவென்ன (பத்தாஞ்ஜலிபுடா இத்யாதி).

ஸந்நிதியுண்டாகில் தொழுகை தாரகமாகலாம், பிரிவில் தாரகமானவழி யென்னென்னும் ப்ரஸ்நத்தில், “கார்க்கடலித்யாதி” என்றுவிவக்ஷித்தருளிச் செய்கிரார் (அவ்வூருக்குள்ளேயித்யாதி). இத்தால் மாநஸாநுபவத்தானே ஸந்நிதியுண்டானுப்போலேயிருக்குமென்றுகருத்து. “பேதைதான்” என்று நின்றாய்; எண்ணம் அவன்மேலேயாய், உறக்கமற்றொன்றொன்றாய்; இது பேரிளம்பிள்ளை; இப்படியன்றோ, இவைசேரும்படியென்னென்னும் ப்ரஸ்ந திலே “இவட்கிதுவென்கொலோ” என்கிறுளென்று விவக்ஷித்துத்தாத்பர்ய (பெண்மையுமித்யாதி). (ரு) “தும்படியாரெல்லாரோடுமொக்கவெண்ணியிரு தீர்” என்கிறபாகுரத்தையுட்கொண்டு “இவளுக்கு” என்று வ்யாவர்த்த்யா களைக் காட்டாநின்றகொண்டு கீழ்வாக்யத்தை விவரிக்கிரார் (ஆருடயோகர

(க) தி-வாய்-க-எ-க. (உ) பாரத- (ங) தி-வாய்-உ-க-எ.

(ச) ஜித-க-க.

(ரு) தி-மொ-ச-க-க.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, நு-பா, கண்ணனார். கசஉஎ

க்குமளவும் இவளுக்குப்பிறந்தபடியென். இதென்ன ஆய்சர்யமென்
கிறுள். (என்கொலோ) ஆருடயோகிகளான ருஷிகள்பக்கல் கண்டி
லோம். ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவித்த ஆழ்வார்பக்கல் கண்டிலோம்.
இருபத்தைந்து ஸம்வத்ஸரம் பகலோடு இரவோடுவாசியற அநுபது
நாழிகையுங்கூடவிருந்து அநுபவித்து, பின்பு பத்துமாஸம் பிரிய
க்ஷமையானுளிறே பிராட்டியும். அவளுக்கும் இதுகண்டிலோம்,
பருவமிதுவாவதாம்; தா (ஓ) ரகபோஷகங்கள் இவையாவதாம்.
இதென்ன ஆய்சர்யமிருந்தபடி யென்கிறுள். (ச)

பூ.—கண்ணனார் கண்ணபுரம் தொழுங்காரிகை
பெண்மையும் தன்னுடையுண்மை யுரைக்கின்றாள்
வெண்ணெயுண்டாப்புண்டவண்ணம் விளம்பினால்
வண்ணமும் பொன்னிறமாவதொழியுமே. (நு)

பநம்.	உரை.	பநம்.	உரை.
கண்ணன்	க்ருஷ்ணனுக்கு	வெண்ணெய்	வெண்ணெயை
ஊர்	வாஸஸ்த்தாநமான	உண்டு	(களவாய்) அமுது
கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை		செய்து
தொழும்	தொழுதத்தால்(வந்த)	ஆப்புண்ட	கட்டப்பட்ட
காரிகை	அழகுடைய (பெண்)	வண்ணம்	(அவன்)ஸ்வபாவத்தை
தன்னுடை	தன்னுடைய	விளம்பினால்	சொன்னால்,
பெண்மையும்	பெண்மையையும்	பொன்னிறமா	பொன்னிறமாயிருக்
உண்மை	வாஸ்தவத்தையும்	து	கிற
உரைக்கின்	சொல்லாநின்றாள்;	வண்ணமும்	தேஹசோபையும்
றாள்		ஒழியுமே	போய்விடுகிறது. (நு)

அவ.—அஞ்சாம்பாட்டு. “பெண்மையும் சாலநிறைந்திலன்”

யித்யாதி). ஆழ்வாருக்குக் கண்ணன் தா (ஓ) ரகாதிகளானுனித்தனை.
கண்ணனிருந்தவரைத்தொழுகையே தா(ஓ)ரகாதிகளாகையாலே வ்யாவ்ரு
த்தி சொல்லலாமென்று திருவுள்ளம். ... (ச)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கண்ணனாரித்யாதி) “சிலையிலங்கு” இத்யாதி
களாலே நாம் இவளை அடக்கி எம்பெருமானோடேசேர்த்து ஸம்ஸ்லேஷத்தை
வர்த்தி(நு)ப்பித்துவிடலாம். “பெண்மையும் சாலநிறைந்திலன்” என்றுசொல்
லுகையாலே ஸம்பாவிதமான ஸம்ஸ்லேஷரஸங்களை வெளியிடாதே அடக்கத்
தோடேயிருக்கிறாளோ என்று இவர்கள் கேட்க; என்னோடுதானே அவற்றின்
படிகளை வாய்விடுகிறாள், இவளுக்கு இனி அடக்கமுண்டோவென்கிறாளென்று
ஸங்கதியை ஸ்ப்புரிப்பிக்கிறாள் (பெண்மையித்யாதி). “பெண்மை” என்

பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, னு-பா, கண்ணனார். கசுஉக்

ஊக்கிட்ட உடம்புமாய் பெருமாஸ்கண்படும்படி நின்னாரிதே. அப்
படியேயிதே இவஸ்கையும் அஞ்ஜலியுமாயிருப்பது. “காரிகை” என்று
அழகு. இவ்வழகைக்கண்டால், அவன்மேல்விழுந் துகையும் அஞ்ஜ
லியுமாய் நிற்கவன்றோவடுப்பது. அத்தலை இத்தலையாயிருக்கிற இவ
ளுக்கு என்ன பெண்மையென்கிறாள். இத்தால் காயிகவ்யாபாரம்
சொல்லிற்று;

(பெண்மையித்யாதி)வாசிகவ்யாபாரம்,சொல்லுகிறாள். (பெண்மையும் தன்னுடைய யுண்மையுரைக்கின்றாள்) பெண்மை-ஸ்த்ரீத்வம். அதாகிறது-ஏதேனும் ஓரவஸ்த்தை பிறந்தாலும் உயிர்த்தோழிக்குங்கூட மறைக்கும்படியிறையிருப்பது. அவளும் இவளுடைய வ்யாபாரங்களைக்கண்டு, “இவளுக்குஒடுகிறதசைஇதுவாகாதே” என்றறியுமித்தனையிறே; ஆயிருக்கப் பெற்றதாயான எனக்கும் வாய்விடாநின்றாள்; இவளுக்கு என்னபெண்மையென்கிறாள். (தன்னுடைய யுண்மையுரைக்கின்றாள்) தன்னுடைய உள்ளிலுண்டான வ்யாபாரம்; அதவா, தன்னுடைய “உண்மை” உண்டு-ஸத்பாவம், அத்தைச்சொல்லாநின்றாள். (க) “अचक्षुःशब्दज्ञानं - ஆசசக்ஷதஸத்பாவம்” இத்யாதி. ஸ்ரீ பரதாழ்வான் வாராநின்றானென்று ஸ்ரீ குஹப்பெருமாள் கேட்டவநந்தரம், இளையபெருமாள் செய்தத்தை யெல்லாம் சொல்லத்துடங்கினார். “வந்தபோது செய்யும்படி சொல்லுகிறதென், ஓடம்நின்றதே, கோலிருந்ததே, தானும், தன்பரிகரமும் அக்கரைப்படும்படி காண்கிறேன்” என்று ஆக்ரஹசித்தனாயிருந்தான். அநந்தரம் ஸுமந்த்ரனுள்ளிட்டார் வந்து இளைய

“பெண்மையும்” என்ற ச (சு) காரம் விரோதத்திலேயாய், “உரைக்கப் போகாதத்தையும் உரைக்கின்றாள்” என்றாய், அத்தையருளிச் செய்கிறார் (அதாகிறதித்யாதி). பெண்மை யாவது-ஸம்ஸ்லேஷரஸஜ்ஞாதையாய், அத் தையும், ததநுகுணமான தன்னுடைய ஸத்வ்ருத்திவிசேஷங்களாகிற உண்மையும் - சொல்லத்தக்க விஷயமல்லாதாக்கி, கேளாதிருக்கத்தானே யுரைக்கின்றாளென்றது கூடுமோவென்ன; கானவரான கு (க) ஹப்பெருமான், ரகு குலத்தில்பிறந்து நாகரிகரான பரதாழ்வானுக்குத்தாமே உரைத்தாப்போலே என்றத்தை ஸம்வாதமாகவருளிச்செய்து வ்யாக்க்யாநம் செய்கிறார் (ஆசசக்ஷேயித்யாதி). “அத” என்றதுக்கு - ஆநந்தர்யமர்த்தமாகையாலே பூர்வ வ்ருத்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (வந்தபோதித்யாதி). “மஹாத்மநஃ” என்

(க) ரா-அயோ-அக்-க.

கசநூ பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, நு-பா, கண்ணனார்.

பெருமாள் ஸ்வபாவம் போலே காண் பரதாழ்வானுடைய ஸ்வபாவ மிருப்பது. அவனை நீ காணவேணுங்காணென்ன; இவனும்போய்க் கண்டவநந்தரம் “இவருடைய ஸ்வபாவமிருந்தபடியென்” என்று ஆச்சர்யப்பட்டு இவருக்கு நம்மால் கொடுக்கலாம் உபஹாரமென் னென்று பார்த்து, இவருக்கு ஸத்ருஸமான உபஹாரம் - இளைய பெருமாள் ஸ்வபாவங்களா மித்தனையென்று அவற்றைச்சொல்லத் துடங்கினான்; [ஆசசகேஷத ஸத்பாவம்] ஸத்பாவமாகிறது-ஸத் துக் கருடையஆசாரம், (க) ஸச்சுஹஸ்யஸுஹஸ்சக் - ஸச்சப்தஸ்ஸா துவாசகம்” (உ) “ஸாஹஸ்யஸுஹஸ்யஸு-ஸா தவக்ஷணதோஷாஸ்து” என்கிறபடியே ஸத்துக்களாவார் க்ஷணதோஷரிதே. [பாவம்] ஆசாரம். ஒருவன்- அர்த்தவான், அபிஜாதன், வித்வான், என்றறிவது-அவர்களதுஷ்ட டாநம் கொண்டு. அப்படியேயிதே இவருடைய அதுஷ்ட்டாந மும். “பெருமாள் கண்வளர்ந்தருளுகைக்குப் புல்கள் அறுப்பது. படுக்கை படுப்பது. தாமரைஇலையைப்பறித் துத்தண்ணீரைமுகந்து திருவடிகளை விளக்குவது, பின்னையும் தண்ணீரைமுகந்து அமுது, செய்யப் பண்ணுவது, சேஷித்தத்தை பிராட்டியை அமுதுசெய் யப்பண்ணுவது. கண்வளர்ந்தருளப்பண்ணி, கையும் வில்லுமாய்க் கொண்டு நம்மையும்கூட அசிர்த்து நோக்குவதாய்க் காணு மவருடைய ஆசாரமிருந்தபடி” என்று அவர் வருத்தாந்தத்தைச் சொல்லத் துடங்கினான். [லக்ஷ்மணஸ்யமஹாத் மநம்] கடலைக் கையாலே இறைக்கத்துடங்கினான். [லக்ஷ்மணஸ்யம ஹாத்மநம் ஸத்பாவம்-அப்ரமேயாய பரதாய-ஆசசகேஷ] கழியின் பெருமையைக் கடலுக்குச் சொல்லத்துடங்கினான். பரதாயாப்ரமே யாய ஆசசகேஷ] சேஷபூதனனால் “நான்பணிசெய்யக்கடவேன்” என்று சொல்லியோ பணிசெய்வது; அதுகிடக்க; (ங) [அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி] சொல்லிற்றெல்லாம் செய யக்கடவேனென்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி “ராஜ்யத்திலே இரீர்”என்ன;

றதுக்குத் தாத்தர்யம் (கடலையித்யாதி). “அப்ரமேயாய” என்றத்தாலே, “மஹாத்மா” என்று பரிச்சேதிக்கக் கூடாமையை விவக்ஷித்தருளிச் செய் கிறார் (கழியினித்யாதி). இளையபெருமாள் காட்டிலே ஸகலவிதகைங்கர்யங் களும்பண்ணியிருக்க, அவரைக் கழிஸ்த்தாநேயாக்கப்போமோவென்னவரு

மாட்டேனென்று பின்போகை-சேஷத்வக்ருத்யமோ? நெருப்பிலே புகச்சொன்னாராகில் அத்தைச்செய்தல், அதில் நன்றும்படி ராஜ்யத்திலேயிருக்கச் சொன்னாராகில், அத்தைச்செய்தல்; பின்போகச் சொன்னாராகில், அத்தைச் செய்தல்; இப்படி சொல்லிற்றுச் செய்கையன்றோ சேஷத்வக்ருத்யம். [குஹம்] நெடுநாள் பரிசயித்த பரதனுக்கு ஒருநாள் சீலித்த குஹன் சொல்லும்படியாவதே; இன்னான் இன்னார்க்குச் சொல்லுகை யென்றில்லையாகாதே; கற்றவர்களாமித்தனையாகாதே வேண்டுவது. [Xஹந்-கஹநகோசரம்] “காட்டில் மரத்திலும் மட்டையிலும் பழகிப்போந்த இவன் இளைய பெருமாள் பழகளைப்பேசிப் போந்தபடி கண்டதே” என்று ருஷிகொண்டாடுகிறான். அங்ஙனன்றிக்கே பெருமாளுடைய வ்யதிரேகத்தில் தூற்றிலே தலைமடுத்துக்கொண்டு கிடந்தவன், பரதனைக் கண்டவாறே புறப்பட்டா நென்னுதல்.

(வெண்ணெயுண்டித்யாதி) வாயாலே சொல்லுமளவேயோ? ஸகல க்ரணங்களாலும் சொல்லா நின்றான், இவளுக்கென்ன பெண்மை யென்கிறான். கீழ்ப்பாட்டிலே “கார்க்கடல் வண்ணர்மேலெண்ணம்” என்றவன் வடிவோடே அணையவேணுமென்று மனோரதித்து *முலையிலங்கு பூம்பயலை முன்போடவிதே இவளிருக்கிறது. “அவனாகிறான், ஒருத்தியுடைய உடைமையிலே ச(வ)பலனாய் அது கிட்டாமையாலே களவிலே இழிந்து, அது தன்னிலும் வாயது கையதாக அகப்பட்டு (க) “கட்டுண்டான்காண்” என்று சிலர்சொன்னால், “அங்ஙனே ஒருஸ்தர் உடைமையிலே சபலனாவானொருவனாகப்பெற்றோமிதே. அது கிட்டாதென்று விட்டுப்போகையன்றிக்கே

ளிச்செய்கிறார் (சேஷபூதனித்யாதி). (பின்போகச்சொன்னாராகில்) என்றது மீண்டெழுந்தருளித்தாம் அபிஷித்தராய்ப்போகச் சொன்னாராகிலென்றபடி (சீலித்த) கண்டவென்கை.

கேவலம் வாக்வ்யாபாரமன்றிக்கே, மநஸ்ஸாலும் வெளியிடுகிறுனென்னக்கோலி, அதுக்கு அடையாளமாக வைவர்ண்யமும் போகக்கண்டோமென்கிறுனென்று விவக்ஷித்து, கீழோடுமேலெல்லாங்கூட்டித்தொகுத்தபாவத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஸகலேத்யாதி). வைவர்ண்யம் வருகைக்கு மூலத்தைக் காட்டுகிறார் (கீழித்யாதி). மகளுடைய ஸந்தோஷ ப்ரகாரந்தன்னை விவரிக்க

௧௪௩௨ பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, கூ-பா, வடவரை.

களவிலே இழியப்பெற்றோமே, அதுதன்னிலும் அகப்பட்டுக்கட்டுண் ணும்படி எளியனாகப்பெற்றோமே” என்றவ்வபதா நங்களைக்கேட்ட மாத்ரத்திலே அவ்வுடம்போடே அணைந்தால் பிறக்கும் ஆஸ்வா ஸங்களடையப் பிறந்து ஸந்துஷ்டையானாள். அவாப்தஸமஸ்தகாம னானவன், ஒருத்தி உடைமையை ஆசைப்படுவதாம், ஸர்வசக்தி யானவன் களவிலேஇழிவதாம்; அதுதன்னிலும் அகப்பட்டுக் கட் டுண்ணும்படி எளியனாவதாம்; இனிநமக்கொரு குறையுண்டோ வென்கிறாள் ; (டு)

மூ.—வடவரைநின்றும் வந்தின்றுகணபுரம்

இடவகைகொள்வது யாமென்றுபேசினாள்

மடவரல்மாதிரென்பேதை யிவர்க்கிவள்

கடவதென் கண்டியிலின்றிவர் கொள்ளவே.

(சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
யாம்	நாம்	பேதை	பா(ஊ)லையாய்
வட	வடக்கிலுள்ள	என்	என்னுடைய
வரைநின்றும்	திருமலையில்நின்றும்	மாதர்	பெண்ணான
வந்து	வந்து	இவள்	இவள் [கு
இன்று	இன்றைக்கு	இவர்க்கு	இந்த எம்பெருமானுக்
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை	கடவதென்	என்ன செய்யப்ராப்தி
இடவகை	வாஸஸ்த்தாநமாக	இவர்	யுண்டு ;
கொள்வது	கொள்ளுகைக்காக	இன்று	இந்தஎம்பெருமான்
	(வந்தோம்),		இன்றையதினம் (இவ
என்று	என்று		ளுடைய
பேசினாள்	சொன்னாள் ;	கண்டியில்	நிதிரையை
மடவரல்	ப(ஊ)வ்யையாய்	கொள்ளவே	கொள்வதற்குப்ரயோஜ
			நமனென். (சு)

அவ.—ஆறும்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டிலே “தன்னுடையுண்மை யுரைக்கின்றாள்” என்றும், “வெண்ணெயுண்டாப் புண்டவண்ணம் விளம்பினால் வண்ணமும் பொன்னிறமாவதொழியும்” என்றும் சொன்னாள். அதிலுண்மை எது ; பொன்னிறம்போனபடியென்னெ ன்கிறார் (அவாப்தேத்யாதி). ... (டு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (வடவரையித்யாதி) “உண்மை” என்றது. - ஸத்வ்ருத்திவிசேஷம். அந்தஸத்வ்ருத்திதானும் ப்ரகாரப்ரகாரிபாவாநு ஸந் தாநத்தில் உறைப்பாலே அபேதாநுஸந்தாநமென்று விவக்ஷித்து விரஹதசை

கசநசு பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, கூ-பா, வடவரை.

அவளைப்போலே ஜகத்காரணரூபியைப்பற்று மவளன்றிறே இவள். அர்ச்சாவதாரரூபியையிறே இவள் அநுகரிப்பது. இவ்வர்ச்சாவதார ரூபத்தால் பிறக்கும் அநுபவமொழிய, அந்தந்த அவதாரங்களால் பிறக்குமநுபவத்தை நாய்க்கிடவென்றிருக்குமவளிறே இவள். ஆப் பான்திருவழுந்தூரரையரும், ஆழ்வார்திருநறையூரரையரும், இப் பாட்டைஅநுஸந்தித்து “இப்பாட்டுக்கு ஒருசேர்த்தி கண்டிலோம்” என்று பட்டர்பாடேவந்து, “இப்பாட்டிருக்கிறபடியென்” என்ற கேட்க; “மகளநுகாரத்தைத் தாய் அநுபாஷிக்கிறாள்” என்றருளிச் செய்தார். ஆரூடயோகராயிருப்பார் சிலர்வந்தால் (க) “**யோஷ்வஃ ஸ்நிஹத்வ ஸ்வாஃ**” யோபவார்யந்நிமித்தம் வாயதாகம நகாரணம்” என்கிறபடியே “நீயார், வந்ததெங்குநின்றும்” என்று கேட்கக்கடவதிறே. அப்படியே “நீஎங்கு நின்றும் வந்தது, வந்த காரணமேது”என்ன; “வந்தது இன்னிடத்தில்நின்றும், வந்தகார் யம் இன்னது” என்கிறாள்.

வ்யா—(வடவரைநின்றும்வந்து) வடக்கில் திருமலையில் நின்றும்

போமோவென்ன; இதுஸம்ப்ரதாயஸித்தமென்று ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (ஆப்பானித்யாதி). அர்ச்சாவதாரத்தை அநுகரிக்கிறாளாகில், “வடவரை நின்றேனும் யானேயென்னும்” “வண்டிருவரங்கனும்யானேயென்னும்” என்றும்போலே அநுகரியாமல், “வடவரைநின்றும்வந்துஇன்றுகண்ணபுரமிடவகை கொள்வதுயாம்” என்று அநுகரியாநின்றாள்; ஆராகிலும் கேட்டாரோவென்ன (ஆருடேத்யாதி). “பவாந் யாத்ருஸஃ, யத்ஸத்தாநம்வா, யந்நிமித்தம்வா-வாசப்தஸ்சார்த்தே, ஆகமநஸ்ய ப்ரயோஜநதயாகாரணஞ்ச யத்” என்று ப்ரஸ்நத்ரயம் பண்ணுவாரைப்போலே, தோழிமார்இவளுடைய பொன்னிறமொழியும்படியான வடிவில் வேறுபாடுகண்டு, “எங்கேயிருந்தெழுந்தருளிற்று, எழுந்தருளின கார்யமென், தேவரீர் ஆர்” என்றார்கள். அதுக்கு உத்தரமருளிச் செங்கிறுளாக அதுவதிக்கிறாரென்று கருத்து. (வந்ததெங்கு நின்றும்) என்றவநந்தரம் “ப்ரயோஜநமென்” என்று கூட்டுவது. (அப்படி) என்றவநந்தரம் “நீர்ஆர்” என்றுகூட்டுவது. (என்ன) என்ற வநந்தரம் “நான்சவரிப் பெருமாள்” என்று கூட்டுவது.

(2) “மாயாவீஃரமாஸந்தம் த்வக்த்வைகுணமு த்நமஃ॥ ச்வாமிபுஷ்பரிணீதீரீ
ரமயாஸஹ மோததே-மாயாவீபரமாநந்தம் த்நகத்த்வா வைகுண்ட முத்தம் ।

வந்து. (க)“திருமால்வைகுந்தமே தண் திருவேங்கடமே” என்று அத்தலையைப்பற்றி வருமவளன்றேஇவள். அர்ச்சாவதாரத்தைப் பற்றுமவளிறே. அர்ச்சாவதாரத்துக்குக்கொண்டக்கோல் நாட்டின தேசமிறே திருமலை. வந்தகார்யமேதென்ன (இன்றுகணபுரமிட வகைகொள்வது யாம்) இன்று திருக்கண்ணபுரத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுவதாகக்காண்வந்தது, இதுகாண் நாம் வந்தகார்யம், இது என்னுடைய உண்மையிருந்தபடி. (என்றுபேசினாள்) “உரைக்கின்றாள்” என்றாளிறேகீழ். அதைப் “பேசினாள்” என்றுதாயார் சொல்லுகிறாள்.

(மடவரலித்யாதி) திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களைப்போலேயோ? அலைவலைகளாய்ப் புறப்பட்டுப் பழிதூற்றி அநுகரித்தவர்களைப்போலேயோ? இவள் பந்துக்கள் சொன்னத்தைச்செய்துபோந்தவளன்றோ? (மடவரல்மாதர்) ப(டி)வ்யையானபெண். (என்பேதை) பந்துக்களுக்கு பவ்யையாய்ப் போந்தாளென்னுமளவேயோ? பெற்றெடுத்த என்வார்த்தையல்லதறியாதவளன்றோ?. (பேதை) ப்ராப்த யௌவநையாகில் என்வார்த்தை கொள்ளாதொழியவும் கூடுமிறே; பெற்றதமப்பனுக்கும் பர்த்தாவுக்கும் வாசியறியாத பருவம்கிடர்

ஸ்வாமிபுஷ்கரிணீதீரே ரமயாஸஹமோததே” என்று அதுக்கும் அடியுண்டாயிருக்க “அங்குநின்றும்” என்பானென்னென்ன (திருமாலித்யாதி). ஆகில் திருவரங்கத்திலுமோவென்ன; (அர்ச்சாவதாரேத்யாதி). (உ) “செஞ் சொற்கவிகாள்” என்கிற திருவாய்மொழியில் நித்யஸூரிகளுக்கு ஆழங்கால் படைமைக்கு உபதேசிக்கும்போது மற்றும் திவ்ய தேசங்களிருக்க, தெற்குத் திருமலையில் ஸௌசீல்யத்தையிறே ஆழங்காலாக வருளிச்செய்தது; அப்படியேவடமலையும் *கானமும் வாநரமுமானவற்றுக்கும் முகங்கொடுக்குமிட மாகையாலே அச்சீலத்தில் ஆழங்கால்பட்டு மற்ருன்றைச் சொல்வாளென்று கருத்து. (என்னுடைய உண்மை) என்றது-தன்பெண் தோழிமாரைக்குறித்துச்சொன்னது. இத்தால்நீயாரென்னும் ப்ரஸ்நத்துக்கு உத்தரம்சொன்ன படியாயிற்று.

இப்படி (ங) “சூர்ஷ: கீட்பு: கீட்பு: - குரவ: கிங்கரிஷ்யந்தி” என்று புறப்பட்டுப்போய் அநுகரித்தவர்களைப்போலே அநுகரித்தாளாகில், இனி நீ கை விடுமத்தனையன்றோ வென்னும் சங்கையிலே, “மடவரல்” இத்யாதி என்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (திருவாய்ப்பாடியிலித்யாதி). விவரணம் (அல வலையித்யாதி). (தனிசு)கடன். (பணயம்)பிச்சை.

கசநகா பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, எ-பா, தரங்கநீர்.

இவளுக்கு. (இவர்க்கு) அத்திருவாய்ப்பாடியில்பெண்களோடேஅது பவித்துவைதகத்தயமூர்த்தாபிஷித்தராயிருக்கிற இவர்க்கு. (இவள்) ஆருருக்ஷுவாயிருக்கிறஇவள். (கடவதென்) தனிசுடையார் பணய மெடுப்பாரைப்போலே இவள் கண்ணுறக்கத்தைக் கொள்ளுகைக்கு என்னப்ராப்தியுண்டு.

(கண்டியிலின்றிவர் கொள்ளவே) அவர்களைப் போலே அலை வலையானால், பின்புவேணுமாகில் கொள்ளுகிறார்; இன்றுஇவள் கண்ணுறக்கத்தைக் கொள்ளுகைக்கு என்ன ப்ரயோஜனமுண்டென்கிறார். கீழ் “வண்ணமும் பொன்னிறமாவதொழியும்” என்றாள்; “அந்தபொன்னிறமாவதுஎது,ஸ்வாபாவிகமானதன்நிறமாவதெது” என்ன; (க)“ய ஸ்ரீஸிங்ஹ-ஸ்ரீஸிங்ஹ-யஆத்மநிதிஷ்ட்டந், ஆத்ம நோ஽ந்தரம்” (உ) “யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய-யஸ்யாத்மாசரீரம்” என்று ஸ்ரு திகள் சொல்லுகிறபடியே சரீரசேஷத்வமும், சேஷசேஷிஜ்ஞாநமும், அந்தஜ்ஞாநத்தால் பிறக்கும்ஆநந்தமும், ஆக சேஷத்வஜ்ஞாநாநந்தங்கள்-தன்நிறமாகிறது; பொன்னிறமாகிறது-“தேவோ஽ஹம்,மநு ஷ்யோ஽ஹம்” என்று ப்ரவிஷ்டசரீரங்களிலே ஆத்மபுத்தியைப் பண்ணி(ங) “யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய-யஸ்யாத்மாசரீரம்” என்கிற தர்மங்களையேறிட்டுக்கொள்ளுகை. ஆருடயோகராயிருப் பார்க்குக் கிட்டாத ஸ்வபாவங்களடைய ஆருருக்ஷுவாயிருக்கிற இவளுக்குப்பிறப்பதே. இதோராஸ்சர்யமிருந்தபடி யென்னென்கிறாள். (சு)

மூ.—தரங்கநீர் பேசிலும் தண்மதிகாயினும்

இரங்குமோ வெத்தனைநாளிருந்தென்கிஞாள்

துரங்கம் வாய்கிண்டு கந்தானதுதொன்மையூர்

அரங்கமேயென்ப திவள்தனக்காசையே. (எ)

பொன்னிறம் போம்படி யென்னென்னும் ப்ரஸந்தத்துக்கு “கண்டியில்கொள்ளுகை” என்றது உத்தரமென்று விவக்ஷித்து ஸ்வாபதேசம் (கீழித்யாதி). துயில்கொண்டானென்கையாலே தேஹாத்ம ப்ர(ஶ்)மாதிக ளாகிற அஜ்ஞாநத்தைப்போக்குகையாலே பொன்னிறம் போனபடி சொல்லிற்றாய்த்தென்றுகருத்து. பாட்டுக்கெல்லாம் பிண்டிதார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (ஆருடேத்யாதி). ... (சு)

(க) ப்ருஹ-நி-எ-உஉ.

(உ) ப்ருஹ-நி-எ-உஉ.

(ங) வி-பு-சு-எ-உஉ.

பநம்.	உரை.	பநம்.	உரை.
தரங்கம்	திரைக்கிளப்பத்தை யுடைய	தரங்கம்	அஸ்வரூபியான கேசி யினுடைய
நீர்	ஸமுத்ரமானது [ம்,	வாய்	வாயை
பேசினும்	கோ (५५) விக்ஷி	கீண்டு.	கிழித்து (அதனால்)
தண்	குளிர்ச்சியையுடைய	உகந்தான் அது	களித்த கண்ணனுக்கு
மதி	சந்த்ரன்	தொன்மை	பழையதான
காயினும்	காயந்தாலும் (இவள்)	ஊர்	கோயிலான
இரங்குமோ	இளைக்குமோ?	அரங்கமே என்	திருவரங்கமென்பதே
எத்தனைநாள்	நெடுநாளாக	பது	
இருந்து	(இதுகளில்) இருந்து	இவள்தனக்கு	இவளுக்கு
என்கினான்	சுடுபட்டான்;	ஆசையே	ஆசையாயிருக்கிறது. (எ)

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. (தரங்கமீத்யாதி) “இவர்க்கு இவள் கடவதுஎன்” என்று-இவள் கண்ணுறக்கத்தை இவர்கொள்ளுகைக்குப்ராப்தியுண்டோவென்றும், “இப்படி இவரோடும் இவளோடும் கொள் கொடையற்றோ விருக்கிறது, கார்க்கடல் வண்ணர்மேலெண்ணெமென்றும், கண்ணபுரந்தொழுமென்றும், கண்ணபுரமென்று பேசினுளென்றும், *சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் அவனையாம்படியன்றோ அவளிருக்கிறது; அவரோடு அவளோடு ப்ராப்தியில்லையென்று சொல்லக்கடவையோ? அதுகிடக்கிடும், உன்

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (தரங்கநீரித்யாதி) வினவவந்தவர்கள் திருத்தாயாரைக்குறித்து நீ சவரிப்பெருமாள்மேல் குற்றம் சொல்லியும், நறையூரார் கார்யமே நன்றாயிற்றென்றும், “உள்மெலிந்தாளிது வென்கொலோ, நோவு படுமிவளுக்கு இதுவென்” என்று ஆஸ்சர்யப்பட்டும், கரணத்தாலும் கண்ணபுரத்தானைப் பற்றினுளென்றும், அவனே தானாக அதுகரித்தாளென்றும் சொல்லி, இவளை இப்படி படுத்துகைக்கு பஞ்சலக்ஷம் குடியில் பெண்களோடும் கலந்து விதகத்த(५५)ரான இவர்க்கு, முகத்தை (७) யான இவள் கண்ணுறக்கத்தைக்கெடுக்க ப்ராப்தியென்” என்றும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தால், பெண்ணின் விரஹக்லேசம்தீருமோ? இது தீரும்படியன்றோ நமக்குத்தேட்டமென்னும் கருத்தாலே ஆக்ஷேபிக்க; அதுக்குவெறுப்பாக “இனி என்செய்வோம், படுவதெல்லாம்பட்டாள், இன்னமும் படுகிறாள்” என்கிறுளென்று ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறார். (இவர்க்கு இவளித்யாதி).

இவள்தானே கரணத்தையும் அத்தலைக்காகக் கொடுத்துவிட்டாளே

கசநஅ பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, எ-பா, தரங்கநீர்.

மகஸ்தான் இவ்வீடுபாடுகள்தானே பொறுக்கக்ஷமையோ” என்ன;
“இவற்றுக்கு இளைக்குமவளோ இவள்” என்கிறாள்.

வ்யா.—(தரங்கநீர்பேசினும் தண்மதிகாயினுமிரங்குமோ) உறக்
கம்போய் கண்ணைவிழித்துப்பார்த்தாள், பிரிந்தார் இரங்கும்நிலம்
கடல்கரையாகையாலே, ஸமுத்ரதீரத்திலேயிருந்து அவன்றன்னோடு
ஸம்ஸ்லேஷிக்கிறபோதுபெரியஅபி(டி)நிவேசத்தோடேமேல்விழுந்து
அணைத்ததோளுக்கு ஸ்மாரகமாயும், ஸம்ஸ்லேஷிக்கிறபோது “அடி-
யேன், குடியேன்” என்றாப்போலே சொன்ன நீசபாஷணங்களுக்கும்
ஸ்மாரகமாயும், அணைக்கிறபோதை ஸ்பர்ஸஸௌக்க்யத்தால் வந்த
குளிர்த்திக்கு ஸ்மாரகமாயும் இவைநலியாநின்றால் இளைக்குமோ?.
(தரங்கநீர்பேசினும்) திரைக்கிளர்த்தியை யுடைத்தானஸமுத்ரம்
கோஷிக்கிலும். (தண்மதிகாயினும்) அந்தகடலிலே பிறந்தவனிதே
சந்த்ரன். ஸர்வபூதஸுஹ்ருத்தான அவன்இவள்ளவில் பாத(பு)க
னாப்போலே, ஸர்வப்ராணிகளுக்கும் ஆஹ்லாதகரான சந்த்ரன்
நெருப்பைமுகந்து தூவிலும், அவன்படி இதுவானால் இவர்கள்படி
சொல்ல வேண்டாவிதே. (க) “यच्छूलसंस्पृष्ट, यच्छूलसंस्पृष्टः - யச்
சீலஸ்ஸ்வாமீ, தச்சீலாப்ரக்ருதிஃ” இதே.

(இரங்குமோ) இளைக்குமோ; என்றாள். இவள் இளையாமைக்கு
ஹேதுவென்னென்ன; (எத்தனைநாளிருந்தென்கினாள்) முன்பே

யென்கிறார் (கார்க்கடலித்யாதி). (அதுகிடக்கிடம்) என்றது - அவர்க்கு ப்ரா
ப்தியுண்டாகிறது, இல்லையாகிறது, நமக்கு விசாரணீயமன்றென்கை. இனி
விசாரணீயந்தானேதென்ன (உன்மகஸ்தானித்யாதி). (இவ்வீடுபாடுகள்)
விரஹத்தாலுண்டான துஃக்கங்கள். “இளைக்கு மவளோ” என்றது - விரஹ
க்லேசமெல்லாம்பட்டே குண்டவளின்னம் படத்தக்கவென்றபடி.

(உறக்கம்போய்) என்றது - கீழ்ப்பாட்டில் “கண்டியில் கொள்ள” என்ற
த்தைப்பற்ற. நீர் என்றபதவாஸை (அணைக்கிறபோதையித்யாதி). “தண்”
என்கிறதுக்குத் தாற்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (அந்தவித்யாதி). (அவன்படி
இதுவானால்) என்றது - கண்ணபுரத்தான்படி விரஹாக்நியைக் கொளுத்து
மதானுலென்றபடி.

பேதையான இவள்நெடுநாள்விய்லிஷ்டையாகப் படுவதெல்லாம்பட்டா
னென்கிறது. (உ) “सुखीयुः काले - த்ருடியுகாயதே” என்னுமாபோலே

பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, எ-பா, தரங்கரீர். கசநக

நெடுநாள் இவற்றின்கையிலே அடியுண்டு தகணேறின இவள்இவற்றுக்கு ஈடுபடுமோ?. “எள்குதல்” -ஈடுபடுதல். விடுகத்தைப் பூட்டினால் அதில் பழக்கமில்லாதவன் நோவுபடுமிதே; அதிலே பழகிப் போந்தவன் விடுகம்பூட்டினால் கட்டிக்கொள்ளாய் என்று கிடக்குமிதே.

(துரங்கமித்யாதி) இவள் இப்படி நோவுபடாநின்றால் இதுக்குப் பரிஹாரம் பண்ணவேண்டாவோ, பெற்றநீயிதே பரிஹாரம் பண்ணுவாய்; அத்தைச் சொல்லிக்காணாயென்ன; அவளுக்குப் பரிஹாரமறிவேன் நானேயிதே. (அரங்கமேயென்பதிவள் தனக்காசையே) “திருவரங்கம்” “திருவரங்கம்” என்பது இவளுக்காசை. ஆனால் அதுசொல்லத் தட்டென்னென்ன; இவள்ஸத்ப்ரக்ருதியாகையாலே வாய்விடில் சிதிலையாகக்கூடுமென்று, வாய்க்காவலிட்டு வைப்பார்கள் பந்துக்கள்; (ஆசையே) வருந்திச் சொல்லப்புகில் அருகேயிருந்து “வாய், வாய்” என்பார்களிதே. திருக்கண்ணபுரத்தில் நிற்கிற க்ருஷ்ணனேயன்றோ இங்கும்; அவனில்காட்டில் இவனுக்குவாசியுண்டோ வென்னில், (துரங்கம்வாய்கீண்டு கந்தானது தொன்மையூர்) (க) “केशवः क्लेशनाशनः- கேசவஃ க்லேசநாசநஃ” என்றுபோக(ஃX)விரோதியான கேசியை அழித்தவனன்றோ? ஸ்ரீப்ருந்தாவரத்திலே பெண்களும் தானுமாக அநுபவியாநிற்க, இதுக்கு விரோதியாய்வந்த கேசியின் வாயைக்கிழித்துப் பெண்களுக்கு ஒருகார்யம் செய்தாயிருக்கையன்றிக்கே தன்னுடைய போக (ஃX) விரோதிபோயிற்று என்று உகந்தான்.

(தொன்மையூர்) பழையதானகோயில் ; கண்ணனூரென்கிற திருவாய்ப் பாடிபோலே பழையதாய், புராணபந்தமுமாயிதேயிருப்ப நெடுநாளாய் தோற்றுகையாலே என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (முன்பேயித்யாதி).

(இதுக்குப்பரிஹாரம்) என்றது-சவரிப்பெருமாள்காலக்கட்டிக்கொள்ளுகை. (பந்துக்கள்) என்றது-தாய்முறையான நங்கைமார்களை. பெற்றதாயாய் ப்ரிய பரையாயிருக்க, ஏகாந்தத்திலேயாகிலும் இவளாசையைத் தலைக்கட்டலாகா தோவென்ன (வருந்தியித்யாதி).

(புராணபந்தம்) புராணத்திலே ஸம்பந்தத்தை யுடைத்தாகை. தத் ப்ரதிபாத்யமென்கை. “தொன்மை” என்றுவிசேஷித்ததுக்கு ப்ரக்ருதோப

பது. திருக்கண்ணபுரமாகிறது - ஸமுத்ரமத்தயத்திலே. புதிதாகக் குடியேறின த்வாரவதிபோலேயிறே; (க) “வேலைமோதும்மதிள்” (உ) “வெள்ளியேயந்தமதிள்” என்றது-தனக்குஸ்மாரகமாய், நலிந்த சந்த்ரனுக்கும் கடலுக்கும் தோள்தீண்டியாயிறேயிருப்பது. தன்னேநோவுபடுத்தின கடலின்வாயை அடக்கும்போது கேசிவாயைக் கிழித்தவனாக வேண்டாவோ. நெருப்பைத்துவின சந்த்ரனை ஆறவிடும்போது தக்சாபத்தாலே நோவுபட, தன்னுடைய சந்த்ர புஷ்கரிணியிலே பரிசயிப்பித்து அவனுடைய க்ஷயத்தைப்போக்கின வனாகவேண்டாவோ.

(அரங்கமேயென்பதிவள் தனக்காசையே) திருக்கண்ணபுரமென்று சொன்னாதித்தனை; தானானதன்மை-கோயிலேயே சொல்லுகையென்கிறாள். கண்ணனூரேயது; இது-ஸ்ரீரங்கமிறே. (ங) “நக்ஷத்ரம் உபநிஷிதம்-நகஸ்சிந்நாபராத்யதி” என்னும்பெண்ணரசிறே. மயர்வற்றயதாஜ்ஞாநம் பிறந்தால் ஆருடயோகராயிருப்பார்க்கும் (ச) “அபௌஸஸர்ஜாஉதௌ” என்கிற அபஸ்ருஷ்டி வாச்யமான மூலப்ரக்ருதியும் அதின் கார்யமான சப்தாதிகளும் போனால்லது அறுபவம் பூர்ணமாகாதிறே. இங்கு கடலினுடைய ஸ்த்தாநத்திலே ப்ரக்ருதி, அதில்பிறந்த சந்த்ரஸ்த்தாநே சப்தாதிகள். (எ)

யோகம் காட்டுகிறார் (திருக்கண்ணபுரமித்யாதி). இத்தால் கோபிகாவஸ்த்தா பந்நையான இவளுக்குத் திருவாய்ப்பாடியில் க்ருஷ்ணன் போக (ஸ்ரீ) நிரவாஹகனாய், ஸ்ரீமத்த்வாரகையில் க்ருஷ்ணன் விரஹவர்த்தகனாகையாலே அவ்வூர்களும் அவனைப்போலே யிருக்குமென்று கருத்து. விரஹவர்த்தகமான படி யெங்ஙனையென்ன (வேலைமோதுமித்யாதி). திருவரங்கம் விரஹநிவர்த்தகமானவழி என்னென்ன (தன்னையித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

ஏவகாரார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (திருக்கண்ணபுரமித்யாதி). ஆசைப்படுகைக்கு பற்றாசேதென்ன (கண்ணனூரித்யாதி). அதில் அவனுக்குப்ராதாந்யம் தோற்றியிருக்கும், இதில் புருஷகார பூ (ஸ்ரீ) தைக்கு ப்ராதாந்யம் தோற்றியிருக்குமென்று கருத்து. இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசம் காட்டுகிறார் (மயர்வித்யாதி). ... (எ)

(க) தி-வாய்-க-க௦-க.

(உ) தி-வாய்-க-க௦-உ.

(ங) ரா-யு-ககக-சச.

(ச) மது-க-அ.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, அ-பா, தொண்டெல்லாம்.. கசசக

மூ.—தொண்டெல்லாம் நின்னடியே தொழுதுய்யுமா
கண்டு தான் கண்ணபுரம் தொழப்போயினாள்
வண்டலாம்கோதையென்பேதை மணிநிறம்
கொண்டு தான்கோயின்மை செய்வதுதக்கதே.

(அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டெல் லாம்	ஸகல பாகவதர்களும்	உலாம்	ஸஞ்சரியாநின்ற
நின்	தேவருடைய	கோதை	குழலையுடைய
அடியே	திவ்யதேசத்தையே	என்	என்னுடைய
தொழுது	அஞ்ஜலிபண்ணி	பேதை	முக்தை (நீ) யா ன
உய்யுமா	உஜ்ஜீவிப்பதை		பெண்ணினுடைய
கண்டு	பார்த்து	மணி	மணிபோன்ற
தான்	தாமும்	நிறம்	நிறத்தை
கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை	கொண்டுதான்	அபஹரித்து தான்
தொழ	தொழுவதற்கு	கோயின்மை	அநீதியை
போயினாள்	போனாள்;	செய்வது	பண்ணுவது
வண்டு	வண்டுகளானவை	தக்கதே	(உமக்கு) தகுமோ?.

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. முதற்பாட்டிலே [வெள்ளியீர், தொழுத இவள்கைவளை கொள்வதுதக்கதே] என்று தொழுத இவள் கையில் வளையைக்கொள்ளுகை உமக்குத் தகுமோவென்று இவள் சொன்னவாறே “தொழுத இவள்கையில் வளையைவாங்குகை தகுதியல்ல, தப்பச்செய்தோம்” என்று இசைந்து நின்றார் சவரிப்பெருமாள்; பின்புதன்னிலே “இவர்க்கிவள் கடவதென் கண்டியிலின்றி வர்கொள்ள” என்றும், “அரங்கமேயென்பதிவள்தனக்காசையே” என்றும் சொன்னத்தை சவரிப்பெருமாள் கேட்டார். (க) “ஸ்ரீ”

அந.—எட்டாம்பாட்டு. (தொண்டித்யாதி) பூர்வார்த்தத்தையெல்லாம் கடாக்கித்து ஸங்கதியருளிச் செய்கிறார் (முதலித்யாதி - இத்தனை யென்கிறு ளென்னுமளவும்). (இசைந்துநிற்கை) நெஞ்சநெகிழ்ந்து கொடுப்பதாகநிற்கை. (தன்னிலே) தங்களிலே. சவரிப்பெருமாள் முன்னிலையாய்தோற்றியிருக்கையாலே செவிப்படாமல், வினவ வந்தவர்களோடே ஏகாந்தமாகச்சொல்லச் செய்தே அவர்கேட்டபடி யென்னென்ன (ஸ்ர்வத இத்யாதி). (தன் அபி

(க) கீ-கந-கச.

௩௪௪௨ பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, அ-பா, தொண்டெல்லாம்.

ஸ்ரீமதஸ்தோத்ரம் - ஸர்வதஸ்யஸ்துதிமல்லோகே ” என்றிருக்குமவரிரே அவர். இப்படி இவள்சொன்னவாறே “வளைகொடுப்பதாக நினைத் திருந்தோம், இனிகொண்டு அதுகொடுக்கிறதென், இன்னம் எட்டு மதுண்டாகில் வாங்கஅமையாதோ?” என்று சவரிப்பெருமாள்சிவட் கென்று “உன்மகளுக்கு அரங்கமேயென்பதாசை என்றாய், அவ ளோடு நம்மோடு ப்ராப்தியில்லையென்றும் சொன்னாய், ஆனால் நம் னுருக்கு இவள்வருவானென், நாம்இவளைஅழைத்தோமோ, ஆசைப் பட்டவிடத்தேறப் போகலாகாதோ?”என்ன; “அதில்ஸம்சயமில்லை; அரங்கமேயென்பதிவள்தனக்காசை, நினைவுமதுவே, ஸ்வாபிமதஸித் திக்கு உறுப்பாக நாட்டார் செய்கிறதைக்கண்டு தனக்கும்தன்னபி மதம் ஸித்திக்குமோ? என்று தன்ஆசையாலேசெய்வான்முறைமை கண்டுபோனாளித்தனை” என்கிறாள். கார்க்கடல்வண்ணர்மேலெண்ண மென்றென்றே இவளுக்குமனோரதம். (க) “இலங்கொலிநீர்பெரும் பெளவம்மண்டியுண்ணபெருவயிற்றகருமுகிலேயொப்பர்வண்ணம்” என்று கடலைப் பருகின காளமேகம்போலேயிறே பெரியபெருமாள் வடிவிருப்பது. ஆகையாலே நினைவும் அங்கேயென்னுமிடம் ஸித் தமிதே.

(தொண்டெல்லாம்) இப்பரப்பெல்லாமென்கிறாள். தொண்டர்- பகவத்பக்தர்களெல்லாம், ஆர்த்தராயும், ஆத்ம ப்ராப்தி காமராயும், பகவத்ப்ராப்திகாமராயுமிருக்குமவர்கள். இவர்களுக்கு பந்த(ஐஸ்)த் திலும், ஆஸ்ரயணத்திலும் பேதமில்லையிறே. ப (ஈ) லத்திலேயிறே

மதம்) கோயிலில்வாழ்ச்சி. (செய்வான்முறைமை) செய்வார்களுக்குச்செய்யும் ப்ராப்தி. நினைவும்அதுவேயென்னப்போமோ “கார்க்கடல்வண்ணர்மேலெண் ணம்” என்றன்றோ சவரிப்பெருமாள் விஷயம் சொல்லிற்றென்ன வருளிச் செய்கிறார் (கார்க்கடலித்யாதி). அந்தப்பாட்டில் சவரிப்பெருமாள் விஷய மாகச்சொன்னாளையாகிலும், சவரிப்பெருமாள் சிவட்கென்று வேறுபட்டு நிற்கையாலே, இவளும்இப்போது திருப்பித் தாத்தர்யாந்தரம் விவக்ஷித்தா ளென்னலாமென்று திருவுள்ளம்.

(ஆர்த்தராயும்) என்றது - அர்த்தார்த்திகளுக்கு முபலக்ஷணம். ப்ர யோஜநாந்தரபரரையும் “தொண்டர்” என்னலாமோவென்ன (இவர்களுக் கித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, அ-பா, தொண்டெல்லாம். கச்சந.

பேதம். ஆகையாலே “எல்லாம்” என்கிறாள். “தொண்டெல்லாம்” என்று - பக்தரைக் காட்டுமோவென்னில்; “மஞ்சாஃ க்ரோசந்தி” என்னுமாபோலே. (தொழுதுய்யுமாகண்டு) சதுர்வித புருஷார்த்திகளும் உன்திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்து தந்தாம்அபிமதங்களைப் பெறக்கண்டு. (தொழுது) (க) “மஞ்சாஃ - பத்தாஞ்ஜனி புடாஃ” என்று காயிகமான வருத்தியிறே அஞ்ஜனி.

(கண்ணபுரம்தொழப்போயினாள்) நமக்கும் இங்கேகோயிலிலே சென்று புகலாமாகில் திருக்கண்ணபுரத்தைத் தொழுவோமென்று போயினாள். (நின்அடியேதொழுது) என்று உன்னையன்றே இவள் தொழுது, திருக்கண்ணபுரத்தையிறே; யதோபாஸநமன்றோப(க்) லம். ஐஸ்வர்யார்த்திகள் ஐஸ்வர்ய விசிஷ்டனையிறே பற்றுவது. ஆத்மப்ராப்திகாமன்சுத்திவிசிஷ்டனையிறேபற்றுவது. பகவத்ப்ராப்திகாமனும் (உ) ஸ்ரீமதேவாஸநமன்றோப(க்) லம் - ஸோஸ்ருதேஸர்வாங்கா மாந்” என்று குணவிசிஷ்டனையிறே பற்றுவது. இவளுந் இவ்வூரை ஆசைப்பட்டவளாகையாலே ஊரைத்தொழுகிறாள். யத்விசிஷ்ட வஸ்துவைப்பற்றினால் தத்விசிஷ்டவஸ்துவேயிறேப்ராப்யம்; க்ருஷ்ணனை ஆசைப்பட்டபெண்கள், க்ருஷ்ணன் மகனாகாமன் காலிலே விழுந்தார்களிறே. உடையவர்பெருமானாளுக்கு நெடுநாள் திருமஞ்ஜந மெடுத்து அவரை ஆஸ்ரயமாகப்பற்றி, பின்பிறே கோயிலிலே வந்

கண்ணபுரம் தொழப்போனது தனக்குமாத்ரம் கோயில்வாஸம் கிடைக்கக்காகப் போனாலல்லள், தன்னடியாரான நமக்கும் கோயில்வாஸம் கிடைக்கும்படி கிடர்போனது என்று வ்யாக்யாதா ஈடுபடுகிறார் (நமக்குமித்யாதி). ஊரைத்தொழுதாலும் நாமன்றோபலமென்ன; அன்றென்கிறாள்(நின்னடியேயித்யாதி). ஊரைத்தொழுதாலும்ஊரேபலமாவானென்னென்ன(யதோபாஸநமித்யாதி). அப்படியே பலமாக வேண்டுவானென்னென்ன (ஐஸ்வர்யேத்யாதி). “ப்ராப்யாநுகுணமாகப்ராபகம்” என்றருளிச்செய்து,ப்ராபகாநுகுணமாகப்ராப்யமென்கிறார்(இதித்யாதி). ப்ராப்யாநுகுணம்ப்ராபகமென்றதுக்கு உதாஹரணம் (க்ருஷ்ணனையித்யாதி). (ங) “மஞ்சாஃ - ஆத்மாவைபுத்ரநாமாஸி” என்கிறபடியே காமனைப் பற்றினார்களென்கை. ப்ராபகாநுகுணம் ப்ராப்யமென்றதுக்கு உதாஹரணம் (உடையவரித்யாதி). கண்ணபுரத்தைத் தொழு

(க) பார-சாந்தி-௩௩௭-௪௦.

(உ) தை-ஆ-க-உ.

(ங) மந்த்ரப்ர-சௌள்.

கச்சு பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, அ-பா, தொண்டெல்லாம்.

தது. தொண்டெல்லாம் என்கிறவர்களைப்போலே ஸாதநபேதம் கொள்ளுமவளன்றேஇவள். ப்ராபகவஸ்துவேப்ராப்யமென்று, (க) *தானுகந்தவூரெல்லாம் தன்தாள் பாடித்திரியுமவளிறே. “ஒருவர்க் குரியேனே” என்றதும் ஸாதநாந்தரங்களில்லையென்றதத்தனையிறே. (தான்போயினாள்) தொழுதாப்போலே குறியழியாமல் போரவல்ல ளாகிலன்றே போவது; தொழப்புக்கு நிறத்தைக் கொடுத்துப் போருவார் போருவர்களோ? (போயினாள்) ஸ்ரீமிதிலையில் பிறந்தா ரிலும், குண்டிநபுரத்தில் பிறந்தாரிலும் போருருண்டோ? வரக் கண்டவித்தனையன்றே செய்தது. (போயினாள்) *வேயினதோள் விசிறிப் பெடையன்னமென நடத்தவவள்போக்கு நீ காணப் பெற்ற தில்லை காணென்கிறாள்.

இப்படியிருக்கிற இவள்போனால் தன்னோடொக்க ரூபஸாம் யத்தைக் கொடுக்கவன்றேஅடுப்பது. நிவாரகரில்லாத தேசத்திலே தனிநிலத்திலே அடித்துப் பறிப்பாரைப்போலே இவள்நிறத்தையும் கொள்ளவேனுமோவென்கிறாள். (வண்டுலாங்கோதையென்பேதை) இவள்மயிரைமுடித்துப்பூவைச் சுற்றிவிட்டால் வண்டுகள்பறந்து வர்த்திக்குமதுக்கு வெருவி உள்ளேபுகுரும் பருவமென்கிறாள்.

தால், அரங்கத்தில் வாஸம்வருமோவென்ன (தொண்டித்யாதி). உகந்தரு ளின நிலங்களெல்லாம் ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாகவும் அதுஸந்திக்கும்வளாகை யாலே உன்னை ஒன்றுக்கு ஸாதநமென்றாலும் ஸாத்ய ஸாதநங்களுக்கு பே (நீ) த மில்லையென்று கருத்து. தேசத்தைத்தொழுகை ஸாதநாந்தரமாய் விழாதோவென்ன (ஒருவர்க்கித்யாதி). உன்னைப்ராப்யமாக்கி, தேசவாஸத்தை ஸாதநமாக்கிலிறே ஸாதநாந்தரமாவதென்றுகருத்து. திருவரங்கத்தைப்பெறு கைக்கு திருக்கண்ணபுரத்தைத் தொழுவந்தாளாகில் நம்வடிவில் கணவைப்பா னென் ; விஸ்வேஷித்து இப்பாபெடுவானென் ; என்னும் ப்ரஸ்நத்திலே “தான்” என்கிறுளென்று விவக்ஷித்து உட்கருத்து (தொழுதாப்போலேயித் யாதி). போயினுளென்று நீசொல்லி வெறுக்கைக்கு போகாதேயிருந்தார் சிலருண்டோ? தொண்டெல்லாமன்றே வந்துதொழுவதென்ன (ஸ்ரீமிதி லையித்யாதி). (குண்டிநகரத்தில் பிறந்தார்) விதர்ப்பராஜன் பட்டணமான குண்டிநகரத்திலே பிறந்த ருக்மணிப்பிராட்டி. தாத்பர்யாந்தரம் (வேயித் யாதி). (போக்கு) என்றது-போனபோக்கை யென்றபடி.

மேலுக்கவதாரிகை (இப்படியித்யாதி). “பேதை” என்று ஸமபிவ்யா

(க) திரு-நெ-சு.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, அ-பா, தொண்டெல்லாம். கச்சு

(தொண்டெல்லாம்) தொண்டெல்லாம்பண்டு இவனடியைப்பற்றிக்
கிடக்குமாபோலேகிடர், தானுகந்தவூரிலே வண்டிகள் இவள் மயி
ரைப்பற்றி கிடக்கும்படி. இது ஒப்பனையழகிருந்தபடி. (என்பேதை)
(க) “ஊஊஊ - மமஸுதா” என்கிறபடியே அபி (ஐ) ஜாதை
யென்கிறாள். (பேதை) முகத்தை (ஈ).

(மணிநிறங்கொண்டுதான்) உன்மகள்முகத்தையன்றே, விதக்
த்தைகளுக்கும் அவ்வருகேயன்றே இவள் பரிமாற்றம், இவள்நிறம்
கொள்ளக்குறையென்னென்ன; (உ) “நன்மணிவண்ணன்” என்கிற
படியே, உம்முடைய நிறத்தைக்கொடுக்கையன்றே தருவது; அது
கிடக்க, முகத்தையன்றே, ஸ்வரூபஜ்ஞாநமில்லாதவளன்றே, உம
க்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநமின்றியிலே யொழியவேணுமோ?. (கொண்டு
தான்) இவள் ஒப்பனையழகையும்கண்டால் ஆசைப்படுகைப்ராப்தம்;
அதுகுற்றமல்ல, கொண்டால் பின்னைக்கொடாதொழிகைக்ருத்ய
மோ. (கோயின்மைசெய்வதுதக்கதே) ராஜநீதியில்லாதார் செய்
வற்றை நீர்செய்யக்கடவீரோ? இழந்தவற்றை மீட்டுக்கொடுக்கை
யன்றே ராஜக்ருத்யம்; ராஜாக்களே வழிபறிக்கை - ராஜநீதியோ?
அமர்ந்தநிலத்திலேகொடுபோய் அநுபவிப்பிக்கையன்றே தருதி
யென்கிறாள். இவள் அடியில்தொழுதபோதே அமர்ந்தநிலத்திலே
கொடுபோனால், இங்குநாமும் நம்முடையாரும் வாயிலே மண்ணைப்
பொகட்டுக்கொள்ளவோ யென்றிறே அவனிருக்கிறது. (அ)

ஹாரலப்ய தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தொண்டெல்லாமித்யாதி). (தானு
கந்தவூரிலே வண்டிகள்) என்றது- தெய்வ வண்டிகளான எம்பெருமான்களை.

“தான்” என்றது - நீதானென்றாய், தானுக்கர்த்தம்-ஸர்வஜ்ஞாதையாய்,
அதுக்கு உபலம்பநம்தோற்ற உக்திப்ரத்யுக்திருபேணபா(ஐ)வம் (உன்மகளித்
யாதி). (ஸ்வரூபஜ்ஞாநம்) என்றது-தன்பருவத்தைப்பார்க்க வல்லனென்கை.
தானென்றத்தால் தோற்றின ஸர்வஜ்ஞதைக்கு ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டுகி
றார் (இவளித்யாதி). மேலுக்கவதாரிகை (அதுக்கித்யாதி). திருத்தாயார்
தானே தகாதென்ற அத்தை ஸர்வஜ்ஞானை அவன்செய்ய அடுக்குமோ
வென்ன; (இவளித்யாதி). இத்திருமொழியைத் தலைக்கட்டிவைத்துவாழலா
யிருக்க, அங்கே கொடுபோனால் ப்ரயோஜநமில்லையென்று கருத்து. (அ)

கசசக பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, கூ-பா, முள்ளெயிறு.

மூ.—முள்ளெயிறேய்ந்திலக்கூழை முடி கொட்டா
தெள்ளியளென்பதோர் தேசிலளென்செய்கேன்
கள்ளவீழ்சோலைக் கணபுரம்கைதொழும்
பிள்ளையைப்பிள்ளையென்றெண்ணப் பெறுவரே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எயிறு	(இவளுக்கு) த ந த ன் களினுடைய	என்செய்கேன் (இவளைப்பற்றி)என்ன செய்வேன் ;	
முள்	அங்குரமும்	கள்	மதுவானது
எய்ந்தில	நிரம்பவில்லை ; [கள்	அவிழ்	பெருகாநின்ற
கூழை	(இவளுடைய) குழல்	சோலை	சோலைகளையுடைய
முடி	முடிப்பதற்கு	கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை
கொட்டா	பிடிக்கொடுக்கவில்லை ; (இன்னமும்)	தொழும்	தொழாநின்ற (இப்படிப்பட்ட)
தெள்ளியள்	தெளிவுடையவள்	பிள்ளையை	பிள்ளையை
என்பது	என்று சொல்லும்படி யான	பிள்ளையென்று (தன்வயிற்றில் பிறந்த)	பிள்ளையென்று
ஒர்	ஒருவிதமான	எண்ண	எண்ணுவதற்கு
தேசிலள்	தேஜஸ்சையும் பெற்ற வளன்று ;	பெறுவரே	பெறுவார்களோ?.

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டிலே “என்பேதை மணி
நிறம் கொண்டுதான் கோயின்மைசெய்வது தக்கதே” என்று
நிவாரகரில்லாத தேசத்திலே வழியடிப்பாரைப்போலே முகத்தை
(நீ) யான இவள் நிறத்தைக் கொள்ளவேணுமோவென்று இவள்
சொன்னவார்த்தையைக்கேட்ட சுவரிப்பெருமாள், நீ நம்மை நியமிக்க
கக் கடவையோ. (க) “ஸ்ரீஸ்ரீக்ஷீ-ஸ்ரீஸ்ரீசுநஃ - ஸர்வஸ்யவஸீ - ஸர்
வஸ்யேஸாநஃ” என்று ஸர்வர்க்கும் நியாமகராயிருக்கிறநம்மை நிய
மிக்கக்கடவையோ? [மடவரல்மாதரென்பேதை] என்று - உன்மக
ளென்றும், உனக்கு பவ்வையென்றும் சொன்னாய்; அவளைநியமித்

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு (முள்ளித்யாதி) “ பிள்ளையென்றெண்ணப்
பெறுவரே” என்றத்தைக் கடைக்கித்து ஸங்கதி (கீழித்யாதி). அர்ச்சகபராதி
நராயிருந்த உம்மைநியமித்தாலும் நியமிக்கலாமித்தனைபோக்கி, உம்ஊரைத்
தொழுதவளை நியமிக்கக் கூடாதென்று கருத்து. பல்லெழாத பருவமென்று

பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, கூ-பா, முள்ளையி லு. கச்சள

துக்கொள்ளமாட்டாயோ? நீநம்மைநியமிக்கப்போராங்காணென்ன; இவள் பருவமிது, பா(ஞ)வமிது; ஆனபின்பு என்னாலே நியமிக்க லாயோ விருப்பது யென்கிறாள். இவளளவு இதுவாயிருக்க, இவ ளைப்போலே அவகாஹித்தாளொரு பெண்பிள்ளை வார்த்தை யாலே சொன்னான்றே அவளுடைய திருத்தாயார். (க) [முலையோ வித்யாதி] இவளளவு இதுவாயிருக்க, அவகாஹநமிருந்தபடி யென்; அளவன்றியிருந்ததீ என்றான்றே. [முலையோமுழுமுற்றும்போந் தில்) முலைபுரைகிறவித்தனை. வளருமளவும் செல்ல வரையிட்ட தில்லை, இதுபருவமிருந்தபடி. [திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகமே] திருமலையை விடாமல் சொல்லாநின்றாள். இது அவ காஹநமிருந்தபடி. [இவள்பரமே] இவளளவன்றிக்கே யிருந்ததீ என்றான்றே. அவளுடைய பருவமில்லையே இவளுக்கு; அவகாஹ நத்திலும் வாசிகமாத்ரமேயிதே அவளுக்குள்ளது. காயிகத்தால் வந்த அவகாஹநமுண்டே இவளுக்கு. பங்கு(ஐ)க்களாயிருப்பார்க் கும் அந்த(ஐ)ராயிருப்பார்க்கும் போகவொண்ணாதபடி பரமப்தத் துக்கு அடுத்தணித்தாய் அர்ச்சிராதிபோலே பெரியவேற்றமேற வேண்டியிதே திருமலையிருப்பது. அத்தனை துஷ்ப்ராபமாயன்றே திருக்கண்ணபுரமிருப்பது, இருந்தபடியே எல்லார்க்கும் புக்கது பவிக்கலாம்படியிதே திருக்கண்ணபுரமிருக்கும்படி. ஆகையால்இவ ளளவு இதுவாயிருந்தது. அவகாஹநத்திலெல்லையிதுவாயிருந்தது; ஆனபின்புஇவளைநியமிப்பாருண்டோவென்று பொதுவிலேசொல்லு கிறாள்.

பருவத்தில் குறைத்தலும், “கைதொழும்” என்று அவகாஹநத்தில் ஆதிக்கம் மும் சொன்னதுக்கு வ்யாவர்த்த்யம்காட்டத் திருவுள்ளம்பற்றி அதிஷ்ட்டிகையிடுகிறார் (இவ்ளையித்யாதி). (வார்த்தையாலே) என்றது “கற்கின்ற வாசகம்” என்றத்தைப்பற்ற. (புரைகிற) முளைக்கிற. காயிகமான அவகாஹநத்தாலுண்டான ஏற்றமன்றிக்கே, மாநஸாவகாஹநத்திலும் திருமலைக்கும் திருக்கண்ணபுரத்துக்குமுண்டான ஸ்வபாவபர்யாலோசனாரூப அவகாஹநமு முண்டென்கிறார் (பங்குக்களித்யாதி). பெறுவேனாவென்னாதே “பெறுவ ரே” என்கையாலே (பொதுவிலே) என்றது. இத்தால் (உ) “ஸுஸுஸுபூக்ஷ்ணீகரணீகரணீ - மமமத்பக்த பக்தேஷு ப்ரீதிரப்யதிகாபவேத்” என்ற உன்னாலும், இவ்வளவு அவகாஹிக்கப்போமோவென்றிருக்கிற என்ன

கச்சஅ பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, கூ-பா, முள்ளெயிறு.

வ்யா.—(முள்ளெயிறேய்ந்தில) எயிறு -தந்தம் ; முள்ளெயிறு-தந்தாங்கும். எயிறுநிரம்பிற்றில்லை. (கூழைமுடிகொடா) இவள் குழலை வாரி மெடுத்துப்பிடித்துக் கலிக்கட்டாகக் கட்டவென்று புக்கால் அதுக்குப்பிடிக்கொடாது. (தெள்ளியளென்பதோர் தேசிலள்) இப்படியிருந்தாலும் தன்வல்லபனைப் பத்துஇருபது பட்டினிகொண்டா ளென்னும் சொல்படைத்திலள். ஸர்வஜ்ஞானவன் மதிமயங்கும்படியான தேஜஸ்ஸைப்பெற்றிலள். (என்செய்கேன்) கீழில் இவளுடைய முகத்ததை சொல்லி மேல் இவளுடைய ப்ரபாவத்தை நினைத்து என்செய்கேனென்கிறாள். (என்செய்கேன்) இவளை நியமிக்கவடுக்குமோ? அநுவர்த்திக்கவடுக்குமோ வென்கிறாள்.

(கள்ளவிழித்யாதி) பூர்வாவஸ்த்தையைப்பார்த்து நியமிக்க அடாது. உத்தராவஸ்த்தையைப் பார்த்து அநுவர்த்திக்க வடுக்கு மென்கிறாள். இவளை அநுவர்த்திக்க வடுக்குமென்று ஸித்தாந்திக் கிறது எதுகொண்டென்ன ; இப்படிப்பட்ட பேரளவுடையளான பெரியவளன்றோவென்கிறாள். (கள்ளவிழ்சோலைக் கண்ணபுரம்) நித்ய வஸந்தமானதேசம். புஷ்பங்களில் கட்டவிழ்ந்து மதுவைப் ப்ரவஹிக் கும் சோலையையுடைத்தான தேசம். (கணபுரம்கைதொழும் பிள்ளை) (க) “ॐ” பால்யாத்ப்ருப்ருதி ஸுஸ்நிக்த்

லும், சேர்த்துவிடும் தோழிகளாலும் நியமிக்கப்படாதவளை என்வயிற்றில் பிறப் பைக் கருதி நியமிக்கவோ வென்கிறாள் என்றதாயிற்று.

(கலிக்கட்டு) குஞ்சி. தெள்ளிய தேஜஸ்ஸைப்படைத்தவள் ஜநககுல ஸுந்தரியென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அவள் திருவடி வந்தழைத்தாலும் (உ) “ॐ” - தத்தஸ்ய ஸத்ருஸம்பவேத் ” என்றுசொல்லி (ங) “ॐ” மூஸாந் ஜீவீஷ்ய- ஊர்த்தவம் மாஸாந் ஜீவிஷ்யே” என்றுநாளிட்டு (ச) “ॐ” நமாம்ஸம் ராகவோபுங்க்தே ” என்றத்தைக் கேட்டுவைத்தும், அதுக்கும் இசைந்துவிட்டாளே, அப்படி செய்யவறியாதா ளாய் தொழுதாளென்னும் தாத்பர்யத்தை ஸஞ்சிப்பிக்கிறார் (இப்படி யித் யாதி). (பத்து இருபது) என்றது - பத்துமிருபதுமென்றபடி. வாக்யார்த்தம் (ஸர்வஜ்ஞனித்யாதி).

பல்லெழாததசையிலும் பராவண்யமுடையாருண்டே இவளுக்கேற்ற மென்னென்ன (பால்யாத் ப்ருபுதியித்யாதி).

(க) ரா-பா-கஅ-உஎ.

(உ) ரா-ஸு-ஙஅ-கௌ.

(ச) ரா-ஸு-ஙக-சக.

தம்” என்று பிறந்தவன்றே கால்கடையிலே தொட்டிலிட்டுவளரும் படி ஸுஸ்நிகத்தராயிறே இளையபெருமானிருப்பது. இப்படியிருந்த அவரும் “ (க) ப்ராஜாஜிம் ப்ராஹ்மமாஸீநம்” என்று அவனைத்தொழுதாரித்தனையிறே. அவனுரைத்தொழுமவளிறே இவள். (பிள்ளையை) இப்படிப்பட்ட பெரியமுதன்மையை யுடையவளை.

(பிள்ளையென்றெண்ணப் பெறுவரே) தன்வயிற்றிலே பிறந்தாளென்கிறபந்த(ஐஸ்)த்தைக்கொண்டு நியமிக்கப்பெறுவார்களோ? (எண்ணப்பெறுவரே) நினைக்கத்தான் பெறுவார்களோ? நினைத்தாளாகில் (உ) “ஹரிஸம்ஸமரணம்பரம்” என்கிறபடியே ப்ராயஸ்சித்தம்பண்ண வேண்டியிறேயிருப்பது. (உ) “ஹ்ருதேபாபேதாபாவைய யஸ்யபும்ஸஃ ப்ராஜாயதே | ப்ராயஸ்சித்தந்து தஸ்யைகம் ஹரிஸம்ஸமரணம்பரம்”. [ஹ்ருதேபாபே] ஒருத்தன் ஒருபாபத்தை புத்தியூர்வகமாகப் பண்ணுவது. [அநந்தரம்] “தப்பச்செய்தோம், புருஷோத்தமன் அறியில்செய்வது என்” என்று அநந்தரம் ப்ராயஸ்சித்தத்துக்கு அதிகாரி. [யஸ்யபும்ஸஃ ப்ராஜாயதே] இதுக்கு இன்னொன்றில்லை. ஆரேனுமாகவுமாம். [ப்ராயஸ்சித்தந்து தஸ்யைகம் ஹரிஸம்ஸமரணம்பரம்] ஸர்வபாபங்களையும் போக்குமவனை நெஞ்சாலே ஒருகால்நினைக்கவமையும். [பரம்] ப்ராயஸ்சித்தங்களில் தலையானப்ராயஸ்சித்தம் இதுவேயென்கிறது. “பெரிய திருவடி எழுந்தருளச்செய்தே ஒரு பர்வதாக்கரத்திலே வைகித்தங்கப்படுக்கான்; அந்த பர்வதசிகரத்திலே ஒரு பெண்பெண்டாட்டி பகவத்குணங்களைப்பேசக்கேட்டு, ‘தான் ஸ்திரீயாயிருக்க பகவத்ப(ரு)ஜநத்திலே இத்தனை ருசியுண்டாவதே? இவள் ஒருபுண்யகேசுதரத்திலேயிருக்கப் பெற்றதில்லையே’ என்று வெறுக்க, அநந்தரம் விடிந்தவளவிலே இவன்போகநினைக்க, இவன் சிறகுகள் உதிர்ந்து எழுந்திருக்கமாட்டாதே யிருந்தான்.” என்று மஹாபாரதத்திலே ஆரண்யபர்வத்திலே எழுதிற்று.

ஆகவித்தால் சொல்லிற்றாய்த் து “பகவத்விஷயத்திலேஒருகீற்றுப் புகுர நின்றான் யாவனொருவன், அவன் பூர்வவ்ருத்தத்தைப் பார்த்

ஸ்வாபதேசம் (ஆகவித்யாதி). (க)

(க) ரா-அ-ச-சஉ.

(உ) வி-பு-உ-க-சஉ.

கசடு0 பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, க0-பா, கார்மலி.

துக்குறைய நினைக்கக்கடவனல்லன், அவனிருந்தபடியே உத்தேசம் பண்ணிக்கொண்டாட வடுக்கும்” என்கிற அர்த்தத்தை வெளியிடுகிறது. (க) “சுருவரீட்ச- துராசாரோபி” இத்யாதி. (க)

பூ. —கார்மலி கண்ணபுரத்தெம்மடிகளை

பார்மலி மங்கையர்கோன் பரகாலன்சொல்

சீர்மலி பாடலிவைபத்தும் வல்லவர்

நீர்மலி வையத்து நீடுநிற்பார்களே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கார்	மேகங்களாலே	சொல்	அருளிச்செய்த
மலி	வ்யாப்தமான	சீர்	காம்பீர்யமாகிற சீர்மை
கண்ணபுரத்து திருக்கண்ணபுரத்	திலே எழுந்தருளி	மலி	நிறைந்த [யால்]
	யிருக்கிற	பாடலிவைபத்	இப்பத்துப் பாட்டை
எம்அடிகளை	என்ஸ்வாமிவிஷயமாய்,	தும்	யும்
பார்	பூமியில் [ராய்]	வல்லவர்	அப்ய (ஜ்ய) ஸி க் க
மலி	மிக்கபுகழையுடைய	நீர்	கடலாலே [வல்லவர்]
மங்கையர்	திருநகரிக்கு	மலி	சூழப்பட்ட
கோன்	ஸ்வாமியான	வையத்து	பூமியிலே
பரகாலன்	ஆழ்வார்	நீடு	வெகுகாலம்
		நிற்பார்களே	வாழப்பெறுவர்கள்(க0)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. இத்தால் “கவிபாடிற்று இன்னாரை, பாடினேன் இந்நான், என்கவிதான் இன்னது, இதுகற்றார்க்கு பலம் இன்னது” என்று இவைநாலையும் சொல்லுகிறார்.

வ்யா.—(கார்மலி கண்ணபுரத்தெம்மடிகளை) ஸ்ரமஹரமாய், தர்ஸநீயமுமாய், உபகாரகமுமான மேகஸஞ்சாரங்களையுடைத்தான தேசம். (எம்மடிகளை) அம்மேகங்களைப்போலே தர்ஸநீயமான வடிவை யுடையனாய், ஸுலபனுமாய், பரமோதாரனுமாய், தன்னை உக

அந.—பத்தாம்பாட்டு (கார்மலியித்யாதி) “கார்மலி” என்றதை கண்ணபுரத்துக்கு விசேஷணமாக்கி அர்த்தஸ்வபாவத்தாலேவந்தகுணங்களை அருளிச் செய்துகொண்டு சப்தார்த்தம் (ஸ்ரமஹரமாயித்யாதி). “கார்மலி” என்றதை “அடிகளை” என்றதுக்கு விசேஷணமாக்கி அர்த்தாந்தரம் (அம்மேகங்களையித்யாதி). அன்றிக்கே “கார்” என்றபதம் தத்குணவாசகமாய், அந்தகுணங்க

வாதார் தலையிலே இடிவீழ விடக்கடவனுமான என் ஸ்வாமியை.
(க) “ $\text{ಗುಣೈಃ ಸೃಷ್ಟಮುಪಾಕೃತಃ}$ - குணீர்தாஸ்யமுபாகதಃ” என்றுகுணங்
களுக்குத்தோற்று அடிமை புகுகிறார்ல்லர் என்குடிநாதனென்கிறார்.
(பார்மலிமங்கையர்கோன் பரகாலன்சொல்) லோகத்தில் இருவர்
கூடின விடமெல்லாம் “இதோர் அவகாஹமே, இதொரு கவித்
வமே, இவருக்கு ருஷிகள்ஒப்போ? வேதங்கள்தான் ஒப்போ? அல்
லாத ஆழ்வார்கள்தான் ஒப்போ?” என்று நின்றார் நின்றபடி
கொண்டாடும்படியான பெரியபுகழை யுடையவர். “பரகாலன்”
என்று - பெயர்.

(சீர்மலிபாடலிவைபத்தும் வல்லவர்) தன்னைப்பொதிய வைக்
கோலில்லாதபடி விளையும் செம்போலே, சப்தம் அல்பமாய், பகவத்
குணங்கள் ப்ரகரமாயிருக்கிறபாடல். “இவைபத்தும்” என்று கையி
லேயிட்டுப்பார்ப்பாரைப்போலேசொல்லுகிறார். (வல்லவர்)இயலாக
வுமாம், இசையாகவுமாம், ஏதேனுமொரு ப்ரகாரத்திலே வல்லவர்
கள். (நீர்மலிவையத்து நீடுநிற்பார்களே) கடல் சூழ்ந்த பூமியிலே
சிரகாலம் வாழப்பெறுவார்கள். இதுகற்றருக்குப் பலம் ஸம்ஸாரத்தி
லிருக்கையோவென்ன; பரமபதத்திலே தெள்ளியீர் இல்லையே; தெள்
ளியீருள்ளது - இங்கேயன்றோ?. (உ) “ $\text{ಛಾನ್ ನೃಸೃಕ್ಷಚ್ಛಿ-ಪಾವೋ}$
நாந்யத்ரகச்சதி” என்றுதிருவடிರಾಮகுணங்களைக்கேட்டு, அத்தாலே
பூர்ணனாய், அத்தேசத்தேயிருந்தாப்போலே தெள்ளியீரை இங்கே

ளாலே ஸம்ருத்தமான தேசமென்றும், காரானது மலிந்திருந்துள்ள தேச
மென்றும் இரண்டர்த்தத்தைக் கூட்டியருளிச் செய்கிறாரென்னுதல்; மூன்றா
மர்த்தம் (மேகங்களையித்யாதி). அதவா “கார்மலி” என்றது தேசத்துக்கே
விசேஷணமாய், இப்படி விசேஷிக்கையாலேபலித்ததாத்தபர்யமென்று ஏகார்த்
தமேயாகவுமாம். (ஸுலபனுமாய்) என்றது - ஸ்வயத்நஸாத்த்யமன்றிக்கே
தன்னடையே வர்ஷிக்கையாலே மேகங்களுக்கு ஸௌலப்ப்யமுண்டென்று
திருவுள்ளம்பற்றி. என்னழகனை யென்னுதே “அடிகளை” என்றதுக்குக்
கருத்து (குணீரித்யாதி). பாரிலேபுகழ்மலிந்த என்றாக்கி “இவட்கிதுவென்
கொலோ” என்றவிடத்திலும் “முள்ளெயிறேய்ந்தில” என்கிறபாட்டிலும்விவ
க்ஷிதமான ஆழ்வாரில் வையலக்ஷணயத்தையுட்கொண்டுதாத்தபர்யம் (லோகத்தி
லித்யாதி).

(பொதிய) கோட்டைகட்ட. (தெள்ளியீரை) தெள்ளியீரென்கிற திரு

பாடக்கேட்டு பூர்ணராயிருக்கப் பெறுவார்கள். (க0)

பெரிய திருமொழி

எட்டாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

எட்டாம்பத்து மூன்றாந்திருமொழி,

கரையேத்தப் பரவெசம்.

వ్యా.—(క) “ఏతైర్నిమిత్తైరపరైశ్చ సుభూస్సమౌఢితప్రాగపి సాధు
 సిద్ధిః | వాతాతపక్లాంతమివ ప్రణప్తంవర్షేణబీజం ప్రతిసజ్జహర్ష - యథాతర్నిమిత్తతైః

ரபரைச்சஸுப்ருஸ்ஸம்போதிதா ப்ராகபி ஸா துஸித்தைஃ! வாதாத
பக்லாந்தமிவ ப்ரணஷ்டம் வர்ஷேண பீஜம் ப்ரதிஸஞ்ஜஹர்ஷ”
“கைவளைகொள்வதுதக்கதே” என்று தாயார்சொன்னவாமே, இத்
தைக்கேட்டு உணர்ந்தபெண்பிள்ளை தன்கையைப்பார்த்து, “இழந்
தேன்வரிவளை” என்கிறாள். கீழ்த்திருமொழியிலே “கைவளைகொள்
வது தக்கதே” என்று திருத்தாயார் சொன்னாள்; அவள்பலகாலும்
சொல்லக் கேட்கையாலும், இவள் அதுதன்னை வாய்வெருவுகையா
லும் கீழ்பிறந்த மோஹமானதுபோய், அல்பமறிவுபிறந்து, அது
மொழியை. (க0)

ஜீயார்திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—கரையெடுத்தப்ரவேசம். திருத்தாயார்வார்த்தை கேட்டுணர்ந்த மாத்ரத்துக்குத்ருஷ்டாந்தமருளிச்செய்கிறார் (ஏதாரித்யாதி). (ஸஞ்ஜஹர்ஷ) என்றவநந்தரம், “என்கிறபடியே பிராட்டி நிமித்தங்களாலே உணர்த்தப் பட்டாப்போலே உணர்த்தப்பட்டு பேசுகிறாள்” என்று பூரிப்பது. இங்கே உணருகைக்கு நிமித்தமென்னென்ன; (கைவளையித்யாதி). மணிநிறங்கொண்டதும், திருத்தாயார் கீழ்த்திருமொழியில் சொன்னாலேயாகிலும் கைமேலே காணலாயிருந்தது; வளை இழப்பாகையாலே, இத்தையே பேசுகிறாளென்று திருவுள்ளத்தே ஸங்க்ரஹேண வருளிச்செய்த ஸங்கதியை விஸ்தரிக்கிறார் (கீழிலித்யாதி). “கைவளைகொள்வதுதக்கதே” என்றொருகால் சொன்னதாயிருந்தாலும் “தெள்ளியீர் வளைகொள்வதுதக்கதே” “தேவர்க்கும் தேவரானவர் வளை கொள்வதுதகுமோ” என்றாப்போலே ப்ரதிபதம் ஹேதுகர்ப்பமாகையாலே பலகாலும் சொன்னவபிமதமென்கிறார் (இவளித்யாதி). “அதுதன்னையே) என்றவநந்தரம், “பரிஹரிக்கைக்கு வேங்கடம் முதலானவற்றை” என்று கூட்டுவது. ... *

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ஈ-தி, க-பா, கரையெடுத்த. கச்சுரு

தான் ஆஸ்வாஸத்துக்குடலாகை தவிர்த்து, தான்படுகிற வ்யஸந
த்தை அநுபாஷிக்கைக்கு உடலாக, அத்தாலே இரவல்வாயாலே,
தன்னிழவைச் சொல்லுகையன்றிக்கே தானே தன்னிழவுகளைச்
சொல்லிகூப்பிடுகிறாளாயிருக்கிறது.

மூ,—கரையெடுத்தசரிசங்கும் கனபவளத்தெழுக்கொடியும்
திரையெடுத்து வருபுனல்சூழ் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
விரையெடுத்ததுழாயலங்கல் விறல்வரைத்தோள் புடைபெயர
வரையெடுத்த பெருமானுக்கிழந்தே நென்வரிவளையே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கரை	கோ (ஸ்) ஷத்தை	விரை	பரிமளத்தை
எடுத்த	உடைத்தாய்	எடுத்த	உடையதான
சரி	வளைவுமுடையதான	துழாய்	திருத்துழாயின்
சங்கும்	சங்குகளையும்,	அலங்கல்	மாலையையுடையதாய்,
கனம்	செறிந்திருக்கிற	விறல்	மிடுக்கையுடையதாய்
பவளத்து	பவளத்தினுடைய	வரை	மலைபோலிருக்கிற
எழு	வளர்த்தியை யுடைய	தோள்	திருத்தோள்கள்
கொடியும்	கொடிகளையும் [தான	புடைபெயர	அசையும்படியாக
திரை	அலைகளானவை	வரை	கோவர்த்தந மலையை
எடுத்து	எடுத்துக்கொண்டு	எடுத்த	எடுத்தவனான
வரும்	வாராநின்ற	பெருமானுக்கு	பெரிய உபகாரகனான
புனல்	ஜலத்தாலே		ஸர்வேஸ்வரனுக்கு
சூழ்	சூழப்பட்ட	என்	என்னுடைய
திருக்கண்	திருக்கண்ணபுரத்தி	வரி	தர்மநீயமான
ணபுரத்து	லே	வளை	கைவளையை
உறையும்	நித்யவாஸம் பண்ணு	இழந்தேனே	இழந்துவிட்டேன். (க)
	கிறவனாய்,		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கரையெடுத்த) “கரை” என்று-கோஷத்
துக்குப்பெயர். சங்கானது திரைமேல் திரையாகப்போந்து ஏறுகிற
போது கரையில்பார்த்து நின்றார்கள், “ஒருசங்கினுடையவளவு
இருக்கிறபடியென்” என்றுசொல்லுகிற கோஷமாதல்; அன்றிக்கே

அரு.—முதற்பாட்டு. (கரையித்யாதி) “எடுத்த” என்றது - எடுவித்த
வென்றாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (சங்கானதித்யாதி).

கசஞ்சு பெரியதிருமொழி, அ-ப, ஈ-தி, உ-பா, அரிவிரவுமுகில்.

சங்குதனக்கே ஸ்வதஃ உண்டாயிருப்பதொரு கோஷமுண்டிதே; அதைச்சொல்லிற்றாதல். (கனவித்யாதி)செறிந்தபவளத்தினுடைய வளர்ந்தகொடியும், திரைகளானவை எடுத்துக்கொண்டு வாராநின்ற ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தான திருக்கண்ணபுரத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற.

(விரையித்யாதி) பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும்வந்த ஆபத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக கோவர்த்தநகிரியைத் தோளசையும் படி யெடுத்துக்கொண்டு நின்றனாயிற்று. மிக்க பரிமளத்தை யுடைத்தான திருத்துழாய் மாலையையுமுடைத்தாய், பெரியமிடுக்கையுமுடைத்தாய், மலைபோலேயிருக்கிற திருத்தோள்கள் அசையும்படியாக மலையையெடுத்துப் பரிஹரித்த ஆபதஸகனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு என்னுடைய தர்ஸநீயமான வளை இழந்தேன். (க)

மூ.—அரிவிரவுமுகில் கணத்தாலகில்புகையால் வரையோடும் தெரிவரியமணிமாடத் திருக்கண்ணபுரத்துறையும் வரியரவினணைத்துயின்னு மழைமதத்தசிறுதறுகண் கரிவெருவமருப்பொசித்தார்க்கிழந்தெனன் கனவளை (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உ.
அரி	கறுப்பானது	வரி	ரேகைகலைய
விரவும்	(கலந்து) பரவாநின்ற	அரவின்	திருவந்நவானுகிற
முகில்	மேகங்களுடைய	அணை	படுக்கைகளாக
கணத்தால்	ஸமூஹத்தாலும்	துயின்னு	கண்வளர்ந்தருளின,
அகில்புகை	(அவ்வூரிலுண்டான)	மழை	வர்ஷதாரைகள்
யால்	அகிற்புகைகளா		போலேயிருக்கிற
வரையோடும்	மலையோடு [லும்]	மதத்த	மதஜலத்தையுடைய
தெரிவு	பேதஜ்ஞாநமானது	சிறு	சிறுத்த [தாய்]
அரிய	(உண்டாக) அரிதான	தறுகண்	(க்ரௌர்யம் தேதாற்
மணி	ரத்நமயமான		றும்படிபார்க்கிற)
மாடம்	க்ருஹங்களையுடைய		கண்களையுடைய
திருக்கண்ணபுரத்துறையும்,			

சுத்தஸ்வபாவரும் ராகப்ரதாரும் நீர்மையிடும்படியான தேசத்திலிருந்த வனான மாத்ரமன்றிக்கே, அரியனசெய்தும் நோக்கினவனுக்கு இழந்தேன் வளையை இது வென்னென்னுமபிராயத்தை ஸ்பூரிப்பிக்கிரார் (பசுக்களுக்குமித்யாதி). (க)

கரி	சுவலயாபீடமானது		என்	என்னுடைய
வெருவ	அஞ்சும்படியாக		கன	க (ஈ) நமான
மருப்பொசித்	தந்தங்களை அநாயா			
தார்க்கு	ஸை முறித்துப் பொகட்டவனுக்கு			வளை இழந்தேனே. (௨)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (அரிவிரவுமுகில்கணத்தால்) கறுப்பானது எங்குமொக்கப் பரந்திருக்கிற காளமேகஸமுஹங்களாலும், அவ்வூரிலுள்ளார் உண்டாக்குகிற அகில்புகையாலுண்டானிருட்சியாலே மலைக்கும் மாடத்துக்கும் வாசிதெரிந்து ப்ரதிபத்தி பண்ணவொண்ணாதபடியாய், ரத்நமயமான மாடங்களையுடைத்தான திருக்கண்ணபுரத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற.

(வரியித்யாதி) நானாவான வரிகளையுடைத்தாய், நாற்றம், குளிர்ச்சி, மென்மைகளையுடைத்தாயிருக்கிற திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளி, வர்ஷதாரைகள்போலே யிருக்கிற மதஜலத்தையுடைத்தாய் வடிவில் பெருமைக்கு ஈடாகப்பெருத்திருக்கையன்றிக்கே, ஜாத்யுசிதமாம்படிசிறுத்துக்ரொளர்யமெல்லாம் தோற்றும்படி பார்க்கிற கண்களையுடைத்தாயிருந்துள்ள சுவலயாபீடமானது வெருவும்படியாக அதின்கொம்புகளை அநாயாஸை முறித்துப்பொகட்ட அச்செயலுக்கு வளைஇழந்தேன். (௨)

மூ.—துங்கமாமணிமாட நெடுமுகட்டின் சூலிகைபோம்
திங்கள்மாமுகில் துணிக்கும் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
பைங்கண்மால்விடையடர்த்துப் பனிமதிகோள் விடுத்துகந்த
செங்கண்மாலம்மானுக்கு இழந்தேனென் செறிவளையே. (௩)

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (அரியித்யாதி) “வரையெடுத்த பெருமானுக்கு” என்னுந்நினாய்; (௧) “சுதுரூபுஷ்ணீ ஸ்ரீகந்தர்வலஸேஷ்ய-மதுராம் ப்ராப்யகோவிந்தஃ கதம்கோருலமேஷ்யதி” என்றுதிருவாய்ப்பாடியில்பெண்களெல்லாம் வளை இழந்தார்களேயென்ன; மதுரையிலும் தொடர்ந்து போந்தேனென்கிறுளென்று ஸங்கதி.

“அரி” என்று - மா, என்றாய், அத்தாலே கறுப்பை லக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (கறுப்பானது) என்று. மாடங்களழகிலும், படுக்கை வாய்ப்பிலுமீடுபட்டு களிது தருபுணர்ச்சிகொடுத்து வளைஇழவாமை சொல்லுகிறுளென்று பாட்டுக்குத் தொகுத்தகருத்து. (௨)

கச்சுருக் பெரியதிருமொழி, அ-ப, ந-தி, ந-பா, துங்கமாமணி.

பந்.	உரை.	பந்.	உரை.
துங்க	ஸ்ரேஷ்ட்டமாய்,	மால்	பெரியவடிவையுடை
மா	பெருவிலையுனை		யதுகளான
மணி	ரத்நங்களையுடைய	விடை	எருதுகளை
மாடம்	க்ருஹங்களினுடைய	அடர்த்து	அழியச்செய்து,
நெடு	நீண்ட	பணி	குளிர்ச்சியைபண்ணக்
முகட்டின்	உச்சியிலிருக்கிற		கடவுளுன
சூலிகை	கூச்சானது,	மதி	சந்த்ரனுடைய
போம்	(ஆகாசத்தில்) போகா	கோள்	கூடியத்தை
	நின்ற	விடுத்து	போக்கி (அதனால்)
திங்கள்	சந்த்ரனையும் [டைய	உகந்த	உகப்பையுடையனாய்
மா	பெரியவடிவையு	செங்கண்	புண்டரீகாக்ஷனாய்
முகில்	மேகங்களையும்	மால்	வ்யாமோஹமுடையனா
துணிக்கும்	பேதிக்கும்படியான	அம்மானுக்கு	ஸர்வேஸ்வரனுக்கு[ன
	திருக்கண்ணபுரத்துறையும்,	என்	என்னுடைய
பைங்கண்	பசுமையானகண்களை	செறி	ஒருகாலும் கழற்ற
	யுடையதுகளாய்		வொண்ணாமல்
			அமைந்த
			வளை இழந்தேனே. (ந)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (துங்கமித்யாதி) ஓக்கத்தையுடைத் தாய், பெருவிலையுனை ரத்நங்களையுடைய மாடங்களிலுண்டான சூலமானது. (திங்களித்யாதி) சந்த்ரனையும், பெரியவடிவையுடைய மேகங்களினுடையவும் கீழ்வயிற்றை பேதி(ஞ்)க்கிற திருக்கண்ண புரத்துறையும்.

அந.—மூன்றும்பாட்டு. (துங்கமித்யாதி) நீ துடர்ந்து மதுரையில் செய்த அபதாநத்தில் ஈடுபட்டாலும் (க) “नखरसि कलालाभमதுஸ்ரோத்ரேண பாஸ்யதி” என்கிற பதினாறுமாயிரவர் பேச் சில் பிச்சேறியிரானோ? உன்மேலே மாலைறுமவனோவென்ன, (உ) “பின்னை கொல்” என்கிறபடியே நான் நப்பின்னையைப்போலே, “அவனைமாலேறும்படி யிருந்தவளன்றோ? நானும் அவனை இழக்க வழக்குண்டோ” என்னும் கருத் தாலே விடைகொண்டத்தைச் சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.

“சூலம்” என்றது - மகுடங்களின்கூச்சு. போந்திங்கள் - போகிற திங் கள் என்னுமது ஸ்பஷ்டமென்று மேலுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (சந்த்ர னையுமித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ந-தி, ச-பா, கணமருவும். கசடுஎ

(பைங்கண்மாலித்யாதி) பசுமையையுடைத்தான கண்களை யுடையவுமாய், பெரியவடிவையுடையவுமாயிருக்கிற ருஷபங்களை அழியச்செய்து, குளிர்ச்சியைப் பண்ணக்கடவனான சந்த்ரனுக்கு வந்தக்ஷயத்தைப்போக்கி, அதுதன்னைத் தன்பேராக நினைத்திருக்கிற புண்டரீகாக்ஷனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஒருகாலும் கழற்ற வொண்ணாத வளையை இழந்தேன். (ந)

மூ.—கணமருவுமயிலகவு கடிபொழில்சூழ் நெடுமறுகில்
திணமருவுகணமதிள்சூழ் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
மணமருவு தோளாய்ச்சி யார்க்கப் போயுரலோடும்
புணர்மருதமிற நடந்தாற்கிழந்தேனென் பொன்வளையே. (ச)

பந்.	உரை.	பந்.	உரை.
கணம்	ஸமூஹமானது	மருவும்	வ்யாப்தமான
மருவும்	அதிகமாயிருந்துள்ள	தோள்	திருத்தோள் களை யு
மயில்	மயில்களானவை		டைய
அகவும்	ஆடாநிற்பதுமாய்,	ஆய்ச்சி	யசோதைப் பிராட்டி
கடி	பரிமளத்தையுடைய		யானவள்
பொழில்	சோலைகளாலே	ஆர்க்க	கட்ட (உடனே)
சூழ்	சூழப்பட்டதாய்,	உரலோடும்	உரலோடு
நெடு	பெரிதான [தாய்	போய்	போந்து
மறுகில்	திருவீதிகளை யுடைத்	புணர்	ஒன்றாய் இணைத்துக்
திணம்	தார்ட்டய (காட்சி) த்		கொண்டிருக்கிற
மருவும்	பொருந்தின [தால்	மருதம்	மருதவ்ருக்ஷங்கள்
கணம்	க(ஈ)நமான	இற	முறிந்துவிழும்படி
மதிள்	ப்ராகாரத்தாலே	நடந்தாற்கு	நடந்த எம்பெருமானு
சூழ்	சூழப்பட்டதுமான	என்	என்னுடைய [க்கு
	திருக்கண்ணபுரத்துறையும்,	பொன்	ஸ்வலாக்க்யமா ன
மணம்	க (X) ந்தத்ரவ்யங்க		வளை இழந்தேனே. (ச)
	ளாலே		

“கோள்” என்று-சிறையாய், வ்யாதியாலுண்டான சிறை-க்ஷயமென்ற ருளிச் செய்கிறார் (சந்த்ரனுக்கு மித்யாதி). ... (ந)

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (கணமருவித்யாதி) நப்பின்னையிடத்திற்போலே மாலைறியிருந்தவனுக்கு என்னொநின்றாய்; அவன் ஆஸ்ரிதகரஸ்பர்ஸமுள்ள த்ரவ்யத்தில் அதிச(ய)பலனாகையாலே கட்டுண்டானோ? தெரியாதே நீ இங் ளனே புலம்புவானென்னென்ன; அந்தகட்டோடேதானே விரோதியைப்

கசடுஅ பெரியதிருமொழி, அ-ப, ஈ-தி, டு-பா, வாயெடுத்த.

வ்யா—நாலாம்பாட்டு. (கணமித்யாதி) திரள்மிக்கிருந்துள்ள மயில்களானவை தன்னுடைய ப்ரீதியாலே ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணுநிற்பதுமாய், பர்மளப்ரசுரமான சோலையையுடைத்தாய், பெரியதிருவீதிகளை யுடைத்தாய், திண்மைமிக்கிருக்கையாலே அரணாகப்போரும்படியான மதினையுடைத்தாயிருந்துள்ள திருக்கண்ண புரத்துறையும்.

(மணமித்யாதி) பிள்ளைபக்கல் பரிவாலே எப்போதுமொக்க கந்த(Xஈ)த்ரவ்யங்களாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட தோள்களையுடையயசோதைப் பிராட்டிபோல்வார் பந்தி(ஐஹி)த்தவற்றை அறுத்துக் கொடுபோகையன்றிக்கே கட்டினஉரலையும் இழுத்துக்கொண்டுபோய். பக(ஐX)தத்தாதிகள்விட்ட அஸ்த்ரங்களாகிவிநே நேரே மார்வைக்காட்டி நிற்பது. பரிவுடையளாய் கட்டினதுக்குப் பண்ணலாவதொருப்ரதிக்கிரியை இல்லை. ஆகையால் அத்தையும் இழுத்துக்கொடுபோய் இரண்டென்ன வொண்ணாதபடி நிர்விவரமாயிருக்கிற மருதுகள் முறிந்து விழும்படியாகப்போன முகத்த(X)னுக்கு என்னுடைய ஸ்லாக்க்யமான வளை இழந்தேன். (ச)

மூ.—வாயெடுத்த மந்திரத்தா லந்தணர்தம் செய்தொழில்கள் தீயெடுத்து மறைவளர்க்கும் திருக்கண்ணபுரத்துறையும் தாயெடுத்த சிறுகோலுக்கு உளைந்தோடித்தயிருண்ட வாய்துடைத்த மைந்தனுக்கு இழந்தேனென்வரிவளையே. (ஐ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வாய் எடுத்த	உச்சஸ்வரமாகச்சொல்லப்பட்ட	மறைவளர்க்கும்	வேதமர்யாதையை வளர்த்துக்கொண்டு போருகிற
மந்திரத்தால்	மந்த்ரங்களாலே	தாய்	திருக்கண்ணபுரத்துறையும், தாயான யசோதைப் பிராட்டி
அந்தணர்	ப்ராஹ்மணர்கள்	எடுத்த	கையிலே எடுத்த
தம்	தங்களுக்கு	சிறு	சிறிதான
செய்தொழில்	கர்த்தவ்யமான கர்மங்கள்	கோலுக்கு	கொம்புக்கு
தீ	அக்னிகளை		
எடுத்து	ஜவலிப்பித்து(செய்து)		

போக்கினவனுக்கு வரத்தட்டுண்டோவென்று * உரவிடையாப்புண்ட வண்ணத்தைப் பேசுகிறுளென்று ஸங்கதி.

“அகவுகை” ஆடுகையாய், அத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஸஸம்ப்ரமேத்யாதி). “மறுகில்” என்று - வீதிக்குப்பெயர். “திணம்” - திண்மை. (ச)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ௩-தி, கூ-பா, மடலெடுத்த. கசடுக

உளைந்து	பயந்து	துடைத்த	தடவிக்கொள்ளுகிற
ஒடி	ஒடிச்சென்று	மைந்தனுக்கு	ஸ்வாமிக்கு
தயிர்	தயிரை	என்	என்னுடைய
உண்ட	அமுதுசெய்த	வரி	ஸ்ரேஷ்ட்டமான்
வாய்	முகமெங்கும்	வளை இழந்தேனே. (௩)	

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வாயெடுத்த மந்திரத்தால்) உச்ச ஸ்வரமாக ப்ரயோகிக்கிறமந்த்ரங்களாலே ப்ராஹ்மணர் தங்களுக்குக் கர்த்தவ்யமானபடியாலே அக்ரியை ஜ்வலிப்பித்து வைதிகமர்யா தையை நோக்கிக்கொண்டுபோருகிற திருக்கண்ணபுரத்திலே வர்த்திக்கிற.

(தாயித்யாதி) அநுகூல ஸ்பர்ஸமுள்ள த்ரவ்ய மொழியச் செல்லாமையாலே வெண்ணெயையும் பாலையும் களவிலே அமுது செய்ய, அவை ஈட்டப்பட்ட வருத்தத்தாலே யசோதைப் பிராட்டி கையிலே கோலைக்கொள்ள “அவள்தாயிதே, அச்சமுறுத்துகைக்குச் செய்த செயலிதே” என்றறிய மாட்டாதே ஈடுபட்டோடி அமுது செய்த தயிரைக்காட்டி “நீ களவுகண்டாய்” என்பர்களைன்று பார்த்து அதை இல்லை செய்கைக்காக முகமெங்கும் தடவிக்கொள்ளுகிற இளிம்பனுக்கு நான் இளிம்புபட்டேன்.

மூ.—மடலெடுத்தநெடுந்தாழை மருங்கெல்லாம் வளர்பவளம் திடலெடுத்துச் சுடரிமைக்கும் திருக்கண்ணபுரத்துறையும் அடலடர்த்தன்றிரணியனை முரணழிய வணியுகிரால் உடலெடுத்தபெருமானுக் கிழந்தேனென்னொளிவளையே. (௬)

பந்ம்.	உரை.	பந்ம்.	உரை.
மடல்	மடல்களை	வளர்	வளராரின்றுள்ள
எடுத்த	எடுத்துக்கொண்ட	பவளம்	பவளமானது
நெடும்	நீளமான [தான	திடல்	மேடுகளிலே
தாழை	தாழைகளை யுடைய	எடுத்து	படர்ந்து
மருங்கெல்லாம் பக்கங்களிலெல்லாம்		சுடர்	ஒளியால்

அநு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வாயித்யாதி) “ஒருத்தி கையிலே கட்டுண்டும், அவள் விரோதியைப்போக்கி அவளுக்குத் தன்னைத்தந்தவன், இவ்வளவான எனக்கும் உதவானே” என்று அவனுடைய பவ்யதையிலேதுவக்குண்டு என் வளை இழந்தேனென்கிறுள்ளென்று ஸங்கதி.

(ஈட்டப்பட்ட) திரட்டப்பட்ட. (௭)

கசகூ0 பெரியதிருமொழி, அ-ப, க.-தி, எ-பா, வண்டமரும்.

இமைக்கும்	ப்ரகாசியாநின்ற	அணி	அழகான
திருக்கண்ணபுரத்துறையும்,		உகிரால்	நகங்களாலே [த்தை
அடல்	யுத்தத்திலே	உடல்	(அவனுடைய) சரீர
அடர்த்து	நெருக்கி	எடுத்த	பே (ஓ) தித்தவனான
அன்று	அந்த ஸமயத்திலே	பெருமானுக்கு	ஸர்வேஸ்வரனுக்கு
இரணியனை	ஹிரண்யனுடைய	என்	என்னுடைய
முரண்	மிடுக்கானது	ஒளி	ப்ரகாசியாநின்ற
அழிய	அழியும்படியாக		வளை இழந்தேனே. (சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (மடலித்யாதி) மடலினுடைய ஓக்க தையுடைத்தான நெடிதான தாழைகளையுடைத்தான பரிஸர மெல்லாம் வளர்பவளமானது திடல்களிலே மூடப்படர்ந்து ப்ரகாச ததைப்பண்ணாநின்றதுள்ள திருக்கண்ணபுரத்துறையும். யுத்தத்திலே நெருக்கி, அன்று ஹிரண்யன் மிடுக்கழியும்படியாகப் பிராட்டிமாநும் கண்டுகொண்டிருக்கும்படியாக உகிராலே அவனுடைய சரீரத்தை பே(ஓ)தித்து, த்தன் னுடையஸ்வரத்வத்தைநிலைநிறுத்தினவனுக்கு என்பருவத்திலே ஒருவனுக்கு உதவினவனன்றோ என்றிருந்தா யிற்று வளையிழந்தது. (சு)

மூ.—வண்டமரும் மலர்ப்புன்னை வரிநீழலணிமுத்தம்
தெண்டிரைகள் வரத்திரட்டும் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
எண்டிசையு + மெழுசுடருமிருநிலனும் பெருவிசும்பும்
உண்டுமிழந்த பெருமானுக்கிழந்தேனென்னொளிவளையே. (எ)

அநு.—ஆறும்பாட்டு. (மடலித்யாதி) சிறுகோலுக்கு உளைந்தோடும்படி யானமுகத்தனாயிற்று அவன்; நீயும் “வாயில்பல்லு மெழுந்தில” என்கிறபடியே பேதைப்பருவமாயாயிற்றிருப்பது, “வளை இழக்கும்படி வந்ததென்” என்ன; “ஒருத்தன் வரசியறிந்து திருநாமம்சொல்லி, அவன் விரோதியை அழித்தவ னன்றோ? நானும் அவன் வைலகஷண்யத்தாலே இப்பருவத்திலும் துஸ்ஸஹ மான விரஹத்தாலே நோவுபட்டால் வந்துதோன்றானோ” என்றாயிற்று வளை இழந்ததென்று சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.

“மடலையெடுத்த” என்ற சப்தார்த்தமாய், பலிதமருளிச்செய்கிறார் (மட லித்யாதி). அணி - அழகாய், பலிதார்த்தம் (பிராட்டிமாருமித்யாதி). உட் கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (என்னித்யாதி). ... (சு)

† (பா)-எழுசுடலும்.

பந்.	பா.	பந்.	உரை.
வண்டு	வண்டுகள்	எண் திசையும் எட்டுத் திக்குக்களையும்,	
அமரும்	படிந்திருக்கிற	எழு	எழாநிற்கிற
மலர்	புஷ்பங்களையுடைய	சுடரும்	(ஆதித்யாதி) தேஜஸ்ஸுகளையும்,
புன்னை	புன்னைமரத்தினுடை	இரு	பரப்பையுடைத்தான
வரி	இருண்ட [ய	நிலனும்	பூமியையும்,
நீழல்	நீழலினுடைய (நடுவில்)	பெரு	விசாலமர்ன
அணிமுத்தம்	வெளியான ப்ரதேசங்களிலே	விசம்பும்	ஆகாசத்தையும்
தெண்	தெளிவான	உண்டு	(ப்ரளயகாலத்தில்)
திரைகள்	நீர்களானவை	உமிழ்ந்த	விழுங்கி (பிறகு)
வர	முத்துக்களைக் கொடுவந்து		(வெளிநாடுகாண)
திரட்டிம்	சேர்க்காநிற்பதான	பெருமானுக்கு	உமிழ்ந்தவனான
திருக்கண்ணபுரத்துறையும்,		என்	ஸர்வேஸ்வரனுக்கு
		ஒளி	என்னுடைய
			ப்ரகாசமான
			வளை இழந்தேனே. (எ)

வ்யா.—எழாம்பாட்டு. (வண்டமருமித்யாதி) வண்டுபடிந்த பூக்களையுடைத்தான புன்னையினுடைய வரிநீழலிலே ஓரிடம் வெளியாய், ஓரிடம் நீழலாயிருக்குமாயிற்று; அதில் வெளியான ப்ரதேசங்களிலே தெளிந்த நீர்களானவை முத்துக்களைக்கொடுவந்து திரட்டாநிற்குமாயிற்று.

(எண்டிசையுமித்யாதி) எட்டுத் திக்குக்களையும், எழுவகைப்பட்ட கடல்களையும்; “எழுசுடரும்” என்று பாடமானபோது எழாநிற்கிற ஆதித்யாதிகளையும் நினைத்ததாகிறது. பரப்பையுடைத்தான பூமியையும் இவற்றுக்கெல்லாம் அவகாச ப்ரதானம் பண்ணுகிற ஆகாசத்தையும், ப்ரளயகாலத்திலே எடுத்துவைத்துப் பின்னே

அரு.—எழாம்பாட்டு. (வண்டித்யாதி) ஒருசிறுக்கனுக்காக ஒருகால் உதவினைதக்கொண்டு வளைஇழப்பாருண்டோவென்ன; ப்ரளயாபத்ஸகனன்றோ எல்லாரையும் ரக்ஷித்தவனன்றோ வென்றுகிடாய் நான்வளையிழந்ததென்கிறுளென்று ஸங்கதி.

நீழலிலும், முத்துக்களைத் திரட்டில் பரபாகமாயிராதென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (அதுவித்யாதி). (எ)

கசசஉ பெரியதிருமொழி, அ-ப, ஈ-தி, அ-பா, கொங்குமலி.

வெளிநாகொண உமிழ்ந்த ஸர்வேஸ்வரனுக்கு இழந்தே னென்வரி
வளையே. அவனுடைய ஆபத்ஸகத்வத்தை விஸ்வஸித்துக் கிடாய்
நான்கெட்ட தென்கிறாள். (எ)

மூ.—கொங்குமலிகருங்குவளை கண்ணாகத்தெண் கயங்கள்
செங்கமலமுகமலர்த்தும் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
வங்கமலிதடங்கடலுள் வரியரவினணைத்துயின்ற
செங்கமலநாபனுக் கிழந்தேனென் செறிவளையே. (அ)

பநீ.	உரை.	பநீ.	உரை.
கொங்கு	பரிமளத்தாலே	தடம்	விசர்லமான
மலி	வ்யாப்தமாய்	கடலுள்	ஸமுத்ரத்திலே
கரும்	கறுத்தநிறத்தை	வரி	தர்சநீயமான
	யுடைத்தான	அரவின்	திருவநந்தாழ்வானாகிற
குவளை	குவளைப்பூக்களை	அணை	படுக்கையில்
கண்ணாக	கண்களாகக்கொண்டு	துயின்ற	கண்வளர்ந்தருளுகிற
தெண்	தெளிந்த		வனம்,
கயங்கள்	பொய்கைகளானவை	செம்	சிவந்த
செம்	சிவந்த	கமலம்	கமலத்தை
கமலம்	தாமரைப்பூவாகிற	நாபனுக்கு	நாபியிலேயுடைய பத்
முகம்	முகத்தை		மநாபனுக்கு
அலர்த்தும்	விகசிப்பியாரின்ற	என்	என்னுடைய
	திருக்கண்ணபுரத்துறையும்,	செறி	(கையில்) அமைந்தி
வங்கம்	மரக்கலங்களாலே		ருக்கிற
மலி	வ்யாப்தமாய்		வளை இழந்தேனே. (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (கொங்கித்யாதி) பரிமளப்ரக்ரமாய்,
கறுத்தநிறத்தையுடைத்தாயிருந்துள்ள குவளைப்பூக்களைக் கண்ணா

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கொங்கித்யாதி) ப்ரளயகாலமாகையாலே எல்
லாரையும் ரக்ஷித்தான்; உனக்கு இப்போதென்ன ப்ரளயம்வந்தது வளை
இழக்கைக்கென்ன; எனக்கு விரஹத்தை யுண்டாக்கினான் அவனே யென்று
அவ்வழியாலே எல்லாஉற்றையு முண்டாக்கின திருநாபீகமலத்தை நினைத்தார்
என்று ஸங்கதி.

குவளையைக் கண்ணாக நிரூபித்து கமலத்தை முகமாக நிரூபித்தால்,
இரண்டுக்கும் யுகபத்விகாஸம் சொல்லக்கூடாமையால் “செங்கமல முகமல
ர்த்தும்” என்றதுக்கு செங்கமலமாகில் முகம் அலர்த்து மென்ன வெண்ணா

கக்கொண்டுதெளிந்த பொய்கைகளானவை சிவந்த தாமரைப் பூக்க ளாகிறமுகத்தை அலர்த்தாநின் னுள்ள திருக்கண்ணபுரத்துறையும்.

(வங்கமலியித்யாதி) மரக்கலங்களால் மிக்கிருப்பதாய் கண் வளர்ந்தருளுகைக்கீடான பரப்பையுடைத்தாயிருக்கிற கடனிலே தர்ஸநீயமான வடிவையுடையனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண் வளர்ந்தருளுகிற சிவந்த கமலத்தையுடைத்தான திருநாபியை யுடையவனுக்கு உத்பாதகனை விஸ்வஸித்து முடிந்தேனென்கிறாள்.

மூ.—வாராநூமிளங்கொங்கை நெடும்பனைத்தோள் மடப்பாவை
சீரானும்வரைமார்பன் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
பேராளனாயிரம் பேராயிரவாயரவனைமேல்
பேராளர்பெருமானுக் கிழந்தேனென் பெய்வளையே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வார்	கச்சாலே	பேராளன்	(அதனால்) பெருமை
ஆனும்	தாங்கப்பட்டதாய்		யையுடையனாய்,
இளம்	இளமையை யுடைத்	ஆயிரம்	ஆயிரமான
	தான	பேர்	திருநாமங்களை (ஸ்
கொங்கை	ஸ்தநங்களை யுடைய		தோத்ரம் பண்ணு
நெடும்	நீண்ட [ளாய்,		கிற)
பனை	மூங்கில்போலே	ஆயிரம்	ஆயிரமான
தோள்	தோளையுடையளாய்,	வாய்	முகங்களையுடைய
மடம்	பவ்யையான	அரவனைமேல்	திருவநந்தாழ்வான் மே
பாவை	பெரிய பிராட்டியார்		ல் (பள்ளிகொண்டி
	(வர்த்திக் கை யா		ருக்கிற) [வனான
	லுண்டான)	பேராளர்	பெருமையை யுடைய
சீர்	ஸம்பத்தாலே	பெருமானுக்கு	எம்பெருமானுக்கு
ஆனும்	வ்யாப்தமாய்	என்	என்னுடைய
வரை	மலைபோல் தருடமான	பெய்	ஸ்வலாக்கியமான
மார்வன்	திருமார்வை யுடையவ	வளை	இழந்தேனே. (கூ)
	திருக்கண்ணபுரத்துறையும், [னாய்]		

தென்று, செங்கமலம்போலே யிருக்கிற ஸ்தரீகளுடைய முகத்தை அலர்த்து
மென்றருளிச் செய்கிறார் (சிவந்தவித்யாதி). (தாமரைப்பூக்களை) என்றவநந்
தரம் “பேர்லே” என்றுசேஷம். (அ)

† இங்கு அரும்பதத்துக்கு அநுகுணமாயில்லை.

கசகசச பெரியதிருமொழி, அ-ப, ந-தி, க0-பா, தேமருவும்.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வாராளுமித்யாதி). வாராலே தாங்கப்பட்டிருப்பதாய், இளமையை யுடைத்தாயிருக்கிற கொங்கைகளை யுடையளாய், நெடியபண்போலே யிருக்கிற தோள்களை யுடையளாய், ஆத்மகுணோபேதையாய், நிருபாதிகமான ஸ்தரீத்வத்தை யுடையளாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியார் வர்த்திக்கையாலே யுண்டான ஸம்பத்தை யுடைத்தாய், வரைபோலே திண்ணியதான திருமார்வையுடையவன். (திருக்கண்ணபுரத்துறையும் பேராளன்) திருக்கண்ணபுரத்திலேவந்து ஸுலபனாகையால்வந்த ஏற்றத்தை யுடையவன்.

(ஆயிரம்பேரித்யாதி) தூங்குமெத்தைபோலே அசையாநின் றுள்ள திருவநந்தாழ்வான் மடியிலே ஏறட்டுக்கொண்டு ஆயிரவாயா லும் அநுபவத்துக்குப் பாசுரமான ஆயிரம் திருநாமங்களையும் சொல்லி ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையால் வந்த பெருமையுடையவ னுக்கு, யசோதைப்பிராட்டி தன் மடியிலே வைத்துக்கொண்டு ஆடுமாபோலேயாயிற்று. (இழந்தேனென் பெய்வளையே) தன்னை யொழியச் செல்லாமை யுடையார்க்குத் தன்னைக் கொடுக்குமவ னன்றோ?, நம் செல்லாமை பரிஹரியானோவென்று விஸ்வஸித்து வளையிழந்தேனென்கிறாள். (க)

மூ.—தேமருவுபொழில் புடைசூழ் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
வாமனனைமறிகடல்சூழ் வயலாவி வளநாடன்
காமருசீர்க்கலிகன்றி கண்டுரைத்த தமிழ்மலை
நாமருவி யிவைபாட வினையாய நண்ணுவே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பஃ.	உரை.	பஃ.	உரை.
தே	மதுவால்	பொழில்	சோலைகளாலே
மருவும்	வ்யாப்தமான	சூழ்	சூழப்பட்ட

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வாராளுமித்யாதி) “ஸகல ஜகதுத்பாதகன் ருனே உண்டாக்கினவிரஹம் அநுபவிக்கத் தீருமத்தனை, அவனேவருமளவும் ஆறியிருக்கவேணுங்காண்” என்ன; “தன்னைப்பிரியமாட்டாதாரைப் பிரியாம விருக்கவில்லையோ, என்னைப் பிரித்து வைப்பானென்” என்று வளைஇழந்தே னென்கிறுளென்று ஸங்கதி.

(பண்போலே)மூங்கில்போலே. “ஆயிரம்பேருடைய ஆயிரவாய்” என்று விசேஷித்ததுக்குக்கருத்து (தூங்கித்யாதி). ... (க)

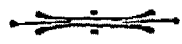
புடை	பர்யந்தங்களையுடைய,	சீர்	ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயை
திருக்கண்ண	திருக்கண்ணபுரத்		யுடையரான
புரத்து	திலே [கிற	கலிகன்றி	ஆழ்வார்
உறையும்	நித்யவாஸம்பண்ணு	கண்டிரைத்த	க்ருபையால் அருளிச்
வாமனனை	வாமநன்விஷயமாய்,		செய்த
மறி	ஸப்தியாநின்ற	தமிழ்மலை	இந்தத் தமிழ்த் தொ
கடல்	ஸமுத்ரத்தாலே	இவை	டையை
சூழ்	சூழப்பட்டதாய்,	நா	நாவிலே
வளம்	வளமையையுடைய	மருவி	பொருந்தும்படி
வயல்	வயல்களையுடைத்	பாட	பாட
	தான		
ஆலிநாடன்	திருவாலி நா ட் டை	வினையாய	ஸஹ்ருதயமாகப்பண்
	யுடையராய்,		ணின பாபங்களும்
காமரு	ஆசைபண்ணத் தக்க	நண்ணுவே	கிட்டாதுகள். (க0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (தேமருவுமித்யாதி) தேன்மிக்கிருந்
துள்ள பொழிலாலே சூழப்பட்ட பர்யந்தத்தை யுடைத்தானதிருக்
கண்ணபுரத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற வாமநனையாயிற்றுக்
கவிபாடிற்று. தன்னுடையபேற்றுக்குத் தான் அர்த்தியாய் வரு
மவனாயிற்று. (மறியித்யாதி) சப்தியாநின்றதுள்ள கடலாலே சூழப்
பட்டிருப்பதாய் பரந்த வயலையுடைத்தான ஆலிநாட்டையுடைய
ராய், எல்லார்க்கும் ஸ்ப்ருஹைபண்ணவேண்டும்படியான ஸ்ரீ
வைஷ்ணவ ஸ்ரீயை யுடையரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த இந்த
தமிழ்த்தொடையை நாவிலே பொருந்தும்படிபாட, ஸஹ்ருதய
மாகப்பண்ணின பாபங்களும் விட்டுப்போம்; உக்திமாத்ரத்தைச்
சொல்ல புத்தி(ஐதி)பூர்வமாகப் பண்ணின பாபங்கள் கிட்டா
வென்கிறார். (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

எட்டாம்பத்து முன்றாந்திருமொழி முற்றிற்று.

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (தேமருவுமித்யாதி) “வாமனன்” என்றதுக்கு
ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (தன்னுடைய வித்யாதி). ஆஸ்ரிதர்பேறே
தன்பேறென்று கருத்து. ... (க0)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

கசககா பெரியதிருமொழி, அ-ப, ச-தி, க-பா, விண்ணவர்தங்கள்.

எட்டாம்பத்து நாலாந்திருமொழி

விண்ணவர் தங்கள் ப்ரவேசம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

வ்யா.—(விண்ணவரித்யாதி) இப்பிராட்டி தன் இழவைச் சொல்லி பரவசையாய் விழுந்துகிடந்தாள்; தளர்த்தியாலே உடம்பு க்ருஸமாய், குழலும்பேணாதே பூவும் மறுத்துக்கிடக்குமிதே. இத்தை யறியாதே பழைய வாஸநையைக்கொண்டு மதுபாநம்பண் னுவதாகச் சிலதும்பிகள் வந்து பறந்தன; அத்தைப்பார்த்து (க) “வாஹிவாதயதஃ” காந் தாம்ஸ்ப்ருஷ்ட்வாமாமிஸ்ப்ருஸ” என்னுமாபோலே மது வுக்குக் க்ருஷியைப்பண்ணி மதுபாநம்பண்ணப்பாராயென்கிறாள். *

மூ.—விண்ணவர்தங்கள் பெருமான் திருமார்வன்
மண்ணவரெல்லாம் வணங்கும் மலிபுகழ்சேர்
கண்ணபுரத் தெம்பெருமான் கதிர்முடிமேல்
வண்ணநறுந்துழாய் வந்துதாய் கோற்றும்பி. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கோல்தும்பி	கோல்களிலேவர்த்திக் கிற தும்பியே?	புகழ்	ஸ்ரீலாதிருணங்கள்
விண்ணவர்	நித்யஸூரிகளுக்கு	சேர்	சேர்ந்திருக்குமவனாய்,
தங்கள்		கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்தில்
பெருமான்	நிர்வாஹகனாய்,		எழுந்தருளியிருக்
திரு	பெரியபிராட்டியாரை	கதிர்	கிற
மார்வன்	திருமார்வில் தரிப்ப வனாய்,	எம்பெருமான்	ஸ்ரீவேஸ்வரனுடைய
மண்ணவரெல்	லீலாவிபூதியிலுள்ளா	முடிமேல்	ப்ரகாசியாநின்ற
லாம்	ரெல்லாம்	வண்ணம்	திருவபிஷேகத்தின்
வணங்கும்	தொழும்படியாய்,	நிறும்	மேலே
மலி	அதிகமான		வர்ணத்தையும்,
			பரிமளத்தையும்
			(உடையதான)

அநு.—விண்ணவரின் ப்ரவேசம். (மறுத்து) மற்றுமறுத்தென்றபடி. நாயகனுடையமாலையில் பரிமளத்தைக்கொடுவந்துஊதினால் விரஹதாபம் தீர்ந்து பூவில் மதுசேர்ந்தால் உண்ணப்பார்க்கிற தாத்தர்யத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (அத்தையித்யாதி). *

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ச-தி, க-பா, விண்ணவர்தங்கள். கசுகள

துழாய்	திருத்துழாயிலே (படிந்து அங்குத்தை பரிமளத்தைக் கொண்டு)	வந்து ஊதாய்	இங்கேவந்து ஊதவேணும். (க)
--------	---	-------------	--------------------------

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (விண்ணவர்தங்கள் பெருமான் திருமார்வன்) நித்ய ஸூரிகளும் பிராட்டிமாரும் அநுபவிக்கிற விஷயமிதுவன்றோ? நான் உன்னைக் குடிக்கச் சொல்லுகிற வேப்பங்குடிநீர். (க) * சூட்டு நன்மலைகள் தூயனவேந்திக்கொண்டு நித்யஸூரிகள் அடிமை செய்யப்பிராட்டியும் தானுமாய் இருக்குமாயிற்று. (மண்ணவரெல்லாம் வணங்கும்) நித்யவிபூதியிலுள்ளாரெல்லாரும் அதிகாரிகளாயிருக்குமா போலேயாயிற்று இங்குள்ளாருமெல்லாம் அதிகாரிகளாம்படியாகத் தான்வந்து நிற்கிறநிலை. அங்கு அதிகாரிகள் ஒருவருமில்லாதாப்போலே இங்கு எத்தனையேனும் தாழ்ந்தாரும் அதிகாரிகளாம்படியாக வாய்த்துவந்து நிற்கிறது.

(மலிபுகழ்சேர்) சீலகுணம் ஸத்கார்யவாதம் கொண்டு அறிய

அநு.—முதற்பாட்டு. (விண்ணித்யாதி) “கோற்றும்பி துழாயில் படிந்து வந்ததென்று சொல்லுகைக்கு இங்கேமதுமாறியிராதோ?, உன்னைப்பிரிந்திறே அவனிருப்பது” என்று அக்குறையில்லை அவனுக்கென்னுமது தோற்ற ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (நித்யேத்யாதி). “தங்கள்” என்று விசேஷித்தத் தாலே நிரதிசயபோக்ய வஸ்துவினநுபவத்தாலுண்டான தானுனதன்மை தோற்றுகையால் அதுக்குக்கருத்து (இதுவித்யாதி). ஸூரிகள் அநுபவிக்கும் விஷயமானால் எனக்கென்ன; பூவும் மதுவுமுண்டார்கிலன்றோ நான்போவதென்ன; அதுக்கும் குறையில்லையென்று தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (சூட்டித்யாதி). இத்தால் செவ்விப் பூச்சூடுவாரும் சூட்டிக்கொள்ளுகைக்கு உடலாக ஒருசேர்த்தியுண்டாயிருக்க, மதுவெள்ளமிருக்கும்; இங்கே சூட்டுவாருமின்றியே சூடினதும் செருகாயிருக்கையாலே உனக்கு அநுபவிக்க அவகாசமில்லை யென்றதாயிற்று. ஸூரிபோக்யானு ஸ்ரீயஃ பதியை நான்குட்டுவதெங்ஙனையென்னுமபிப்ராயத்தில் “மண்ணவரித்யாதி” என்றுவிவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (நித்யவிபூதியிலித்யாதி).

இங்கே “மலிபுகழ்” என்கைக்குப்பரமபதத்தில்மலிவிலையோவென்ன; (சீலவித்யாதி). (ஸத்கார்யவாதம்) என்றது - முன்புண்டானதுக்கே கார்யத்வாஉவஸ்த்தாபத்தியென்று நிர்ணயிக்கும் வாதமென்றபடி. (அர்ய

கசகஅ பெரியதிருமொழி, அ-ப, ச-தி, உ-பா, வேதமுதல்வன்.

வேண்டும்படியாயிருக்கும். அங்கு ப்ரமாணங்கள்சொல்லவறியுமித்தனை. இங்கு எத்தனையேனும் தாழ்ந்தார்க்கும் முகம்கொடுத்துக்கொடுநிற்கிற நிலையைக்கண்ணாலேகாண்கையாலே அதுஸ்பஷ்டமாவது இங்கேயாயிற்று. (கதிர்முடிமேல்) இப்படி உபயவிபூதிக்கும் கவித்ததாகையாலே ஒளியையுடைத்தாயிருக்கிற திருவபிஷேகத்தின்மேலே. (வண்ணநறுந்துழாய்) செவ்விமாறாதே பரிமளத்தையுடைத்தாயிருக்கிற திருத்துழாயிலே படிந்து அங்குத்தைபரிமளத்தைக் கொடுவந்து இங்கே ஊது. (கோற்றும்பி) கோல்களிலும் பணைகளிலும் வைத்தமதுவைப்பாநம் பண்ணக்கடவ உன்னை. (க) “ॐஸ்ரீஸ்ரீ - ஸர்வரஸி” என்கிறவஸ்துவைப்போய் அதுபவி” என்றன்றோ சொல்லுகிறது. (க)

மூ.—வேதமுதல்வன் விளங்குபுரிநூலன்

பாதம்பரவிப் பலரும் பணிந்தேத்தி

காதன்மைசெய்யும் கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்

தாதுநறுந்துழாய் தாழ்ந்தாதாய் கோற்றும்பி.

(உ)

வேண்டும்படியாய்) என்றது-முன்புண்டானதே கார்யமாயிற்றென்னுமாபோலே அர்ச்சாவதாரத்தில் சீலகுணம் காணப்பட்டதாகையால் பரமபதத்திலும் தர்மையைக் கிபந்தநமாகவுண்டென்று அதுமானவிதயாஅறியவேண்டும்படியாயென்கை. அதுமான ப்ரமாணமே யன்றியே சப்தப்ரமாணமுமுண்டென்கிறார் (ப்ரமாணங்களித்யாதி). ப்ரத்யக்ஷமே இங்கு அமையுமென்று ஏற்றமருளிச் செய்கிறார் (இங்கித்யாதி). “துழாய்” என்றவநந்தரம் “படிந்து” என்று சேஷம்பூரித்தருளிச் செய்கிறார் (செவ்வியித்யாதி). இத்திருமொழியில் மலர் செருகாயிருக்கும்படியை உரைத்ததும் வந்தாதசெவ்வி பெற்றிருப்பதாகச் சொல்லுமதுவும், தும்பிகளைப்போகச் சொல்லிற்றும் ஸ்வாபதேசத்தில் இவ்விபூதியில் சப்தாதி விஷயங்களின் நிஸ்ஸாரதையும், பகவதநுபவத்தின் நிபதிசய ஸாரவத்தையும் சிஷ்யர்க்கு அறிவிப்பித்தமையாகக்கொள்வது. (க)

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (வேதமுதல்வனித்யாதி) “மண்ணவரெல்லாம் வணங்கும்” என்றொன்றாய்; மண்ணவரில் தேவதாந்தரங்களையும் வணங்காநிற்கக்காணாநின்றோமென்ன; (உ) “மானிடவரல்லர்” என்கிறபடியே அஸத்துக்களை மண்ணவரென்றும் சொல்லப்போகாது, வைதிகரெல்லாம்

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ச-தி, உ-பா, வேதமுதல்வன். கசகக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேதமுதல் வன்	வேதப்ரதிபாத்யனை மு த ன் மை ம யை யுடையனும்,	எத்தி காதன்மை செய்யும்	ஸ்துதித்து (அதனால்) ஸ்நேஹத்தை பண்ண(ப்ராப்த)னை
விளங்கு	(திருமேனியில்) விள ங்காநின்ற	கண்ணபுரத் தெம்பெருமான், [ம் தாது	தாதுகளையுடைத்தா பரிமளத்தையுடைய.
புரிநூலன்	திருயஜ்ஞோப வீ த த் தை யுடையனும்,	நறும்	தான
பலரும்	எல்லாரும்	துழாய்	திருத்துழாயிலே
பாதம்	திருவடிகளை	தாழ்ந்து	அவகாஷித்து
பரவி	பரக்கச்சொல்லி	ஊதாய்கோற்றும்பி. (உ)	
பணிந்து	ஸேவித்து		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (வேதமுதல்வன்) புருஷர்கள் தங்
கள் ஆஸ்ரயங்கள் தோற்றச் சொன்னவஸ்துவைப் பற்றச் சொல்லு
கிறேனோ? ஆகமாதிகளாலே சொல்லப்படுகிற வஸ்துவைப்பற்றச்
சொல்லுகிறதன்று. அபௌருஷேயமாகையாலே நிர்தோஷமான
வேதைக ஸமதிகம்யனாகையால் வந்த ப்ராதாந்யத்தையுடையவன்;
(விளங்குபுரிநூலன்) (க) “ஊர்ஜயஃ ப்ருஷஃ - ஹிரண்மயஃ புருஷஃ”
என்கிறபடியே அழகிய விக்ரஹத்தையும் அதிலே விளங்காநின்று
ள்ள திருயஜ்ஞோபவீதத்தையு முடையவன்.

(பாதமித்யாதி) திருவடிகளை அக்ரமமாக எத்தி அதிலே விழு
ந்து எல்லாரும் ஸ்தோத்ரம்பண்ணி ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணுகிற.
(உ) “ஸிந்தூரஸ்தவஃ- நிதித்யாஸிதவ்யஃ” என்று விதிக்கிற விஷயத்
திலேயன்றோ நான் உன்னைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. (தாதித்யாதி)
பூத்துச் செவ்வியை யுடைத்தாயிருக்கிற திருத்துழாயிலேதாழ்ந்து
இங்கேவந்து ஊதவேணும். (உ)

இவனையே தொழுவர்களென்றொன்றுகொண்டு வேதவேத்யத்வம் சொல்லு
கிறுளென்று ஸங்கதி.

(தங்கள் ஆஸ்ரயங்கள் தோற்றச் சொன்னவஸ்துவை) என்றது- தங்கள்
ஆஸ்ரயங்களானவற்றுக்கு மாஹாத்மயமுண்டானதாகத்தோற்ற வஸ்துவான
தேவதாந்தரத்தை யென்றபடி. விவரணம் (ஆகமேத்யாதி). (உ)

கசுஎ௦ பெரியதிருமொழி, அ-ப, ச-தி, ந-பா, விண்டமலர்.

மூ.—விண்டமலரெல்லாமுதிநீ யென்பெறுதி

அண்டமுதல்வ னமரர்களெல்லாரும்

கண்டுவணங்கும் கண்ணபுரத் தெம்பெருமான்

வண்டிருந்துழாய் வந்துதாய் கோற்றும்பீ.

(ந)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விண்ட	விகஸிதமான	கண்டு	கண்ணுரக்கண்டு
மலரெல்லாம்	புஷ்பங்களிலெல்லாம்	வணங்கும்	ஆஸ்ரயிக்கும்படியான
ஊதி	ஸஞ்சரித்து		வணுன
நீ	நீ		கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்,
என்	என்ன (ஸுகத்தை)	வண்டு	வண்டிகள் (படிந்துகிட
பெறுதி	பெற்றாய் (ஆகையால்)		க்கிற)
அண்ட	அண்டத்துக்கு	நறும்	பரிமளப்ரசரமான
முதல்வன்	நிர்வாஹகராய்	துழாய்	திருத்துழாயின் (பரிம
அமரர்கள்	தேவர்கள்		ளத்தைக்கொண்டு)
எல்லாரும்	ஸகலரும்		வந்துதாய் கோற்றும்பீ. (ந)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (விண்டு) திறந்து கிடந்தவாசலெல் லாம் நுழைந்து திரிவாரைப்போலேயிருந்ததீஉன்னுடையயாத்ரை. இதன் அலருமளவும்அவஸரம் பார்த்துநின்றால் மற்றுள்ளவற்றிலட ங்கலும் மது ஒழுகிப்போமே, இதுதன்னில் உள்ளது அல்பமாய், அஸத்திரமாயிருக்கும்; அதுதான்முதலிலே கிடையாது. கிடைத் ததோ அத்யல்பம்; அல்பபலத்துக்கு யதநம்பண்ணுவாருண்டோ ?

அரு.—மூன்றும்பாட்டு (விண்டவித்யாதி) “வேதவேத்யவஸ்து” என்று அத்தைச்சொல்லாநின்றாய், தேவதாந்தரங்களும் சிலப (ஸ்) லங்களைக் கொடு க்க, பெற்றிருப்பாரும்சிலருண்டேயென்ன;அதுகொடுப்பது-ஊதரபலத்தை யென்று, அத்தைத் தவிர்த்து பகவத்விஷயத்திலே மூட்டுகிறுளென்று ஸங்கதி.

“விண்ட” என்று விசேஷித்ததுக்குக்கருத்து (திறந்தித்யாதி). ஒடித் திரிய வேண்டுவானென்னென்ன ஹேதுத்வயம் (இதுவித்யாதி). விள்ளா மலரிருந்தால் விண்டமலரில் தேன் சுவறிப்போமென்று அங்கோட, அங்கு தானும் நாக்கு நனைக்கவுமில்லாமல் மற்றொன்றைத்தேடிப் போகையுமாய். இப்படிதிரிந்தபடி சொல்லிற்றாயிற்று. விஷயாந்தரங்களின் ஸ்வபாவமிருப் பது இங்ஙனென்று கருத்து. (ந)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ச-தி, ச-பா, நீர்மலிகின்றதோர். கசஎக

அண்டமுதல்வன்) அண்டத்துக்கு நிர்வாஹகன். (அமரர்களித்
யாதி) தங்களை ஆஸ்ரயணீயராக நினைத்து இறுமாந்திருக்கிறவர்க
ளெல்லாரும் அவ்விறுமாப்பைப் பொகட்டு திருவடிகளிலேவிழுந்து
ஆஸ்ரயிக்கும்படி திருக்கண்ணபுரத்திலேநிற்கிறவன். (வந்து) ஸஜா
தீயருடைய யாத்ரை அமையாதோ உனக்கு. (ந)

மூ.—நீர்மலிகின்றதோர் மீனாயோராமையுமாய்

சீர்மலிகின்றதோர் சிங்கவுருவாகிக்

கார்மலிவண்ணன் கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்

தார்மலிதண்டுழாய் தாழ்ந்துதாய் கோற்றும்பி. (ச)

பநீ.	உரை.	பநீ.	உரை.
நீர்	ஸமுத்ரத்திலே	கார்	அழகால்
மலிகின்றது	வ்யாபித்த	மலி	நிறைந்த
ஓர்	அத்விதீயமான	வண்ணன்	திருமேனியையுடைய
மீனாய்	மதஸ்யாவதாரமாய்,		ஞான
ஓர்	அத்விதீயமான		கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்,
ஆமையுமாய்	கூர்மாவதாரமுமாய்,	தார்	மாலையிலே
சீர்	வீரஸ்ரீயால்	மலி	வ்யாப்தமான
மலிகின்றது	பூர்ணமான	தண்	குளிர்ச்சியான
ஓர்	அத்விதீயமான	துழாய்	திருத்துழாயின் பரிம
சிங்க	நரஸிம்ஹத்தினுடைய		ளத்தில்
உருவாகி	வடிவையுடையனாய்,		தாழ்ந்துதாய் கோற்றும்பி. (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (நீர்மலிகின்றதோர் மீனாயோராமையுமாய்) கடலிலே அக்கடலைக் கண்செறியிட்டாப்போலே யிருக்கிற
வடிவையுடைய மதஸ்யமாய், (க) “அலைகடல்நீர்க்குழம்ப” என்னக்
கடவதிறே. கடலில் நீர்க்குழம்பிச் சேரும்படியிறே கொண்டவடி
விற்பெருமை. அன்றிக்கே ஜலசரஜாதியுமான வடிவையுடைய

அரு.—நாலாம்பாட்டு (நீரித்யாதி) அமரர்களெல்லாரும் கண்டுவணங்கு
கைக்கு இவன்செய்த ஏற்றமென்னென்ன; தன்னை அழியமாறி அவதரித்து
வேதப்ரதாநாதிகளைப் பண்ணினான் காணென்றுசொல்லுகிறுளென்றுஸங்கதி.

(கண்செறி) துழாய்முடியாய், அத்தாலே கடலை நெருக்கமாக வ்யாபித்
தமை தோற்றுகிறது. “நீர்” என்று கடலாய் கீழருளிச்செய்து, கேவலஜலமாக
வர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). “ஜலஸஜாதீயமாய்” என்றுபாடமான

கசுஎஉ பெரியதிருமொழி, அ-ப, ச-தி, டு-பா, ஏரார் மலர்.

ஆமையாய். (சீர்மலிகின்றதோர் சிங்கவுருவாகி) வரஸாயால்குறை வற்ற நரஸிம்ஹமாய் உகவாதவனுக்காகக்கொண்ட வடிவையோ நான் பற்றச் சொல்லுகிறது.

(காரித்யாதி) எல்லாருக்கும் மேல்விழுந்து பற்றவேண்டும்படியான வடிவையுடையனுமாய்க்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்திலே நிற்கிற ஸர்வேஸ்வரனையன்றோ பற்றச் சொல்லுகிறது. (தார்மலி) பூமிக்கு ஸ்ரமஹரமாயிருந்துள்ள திருத்துழாயிலே. (ச)

மூ.—ஏரார்மலரெல்லா முதிநீயென்பெறுதி
பாராருலகம் பரவப்பெருங்கடலுள்
காராமையான கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்
தாரார்நலுந்துழாய் தாழ்ந்துதாய் கோற்றும்பீ. (ரு)

பநம்.	உரை.	பநம்.	உரை.
ஏர்	அழகினால்	பரவ	பரவும்படியான
ஆர்	நிறைந்துள்ள	பெரும்	மஹத்தான
மலர் எல்லாம்	புஷ்பங்களில் எல்லாம்	கடலுள்	ஸமுத்தரத்திலே
ஊதி	ஸஞ்சரித்த	காராமையான	பெரிய ஆமையான
நீ	நீ [தை	கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்	
என்	என்னப்ரயோஜநத்	தார்	மாலையிலே
பெறுதி	பெற்றாய் ;	ஆர்	நிறைந்ததாய்
பார்	மண்ணில்	நறும்	பரிமளிதமான
ஆர்	மிக்கிருந்துள்ள	துழாய்	திருத்துழாயிலே
உலகம்	லோகங்களெல்லாம்	தாழ்ந்துதாய்கோற்றும்பீ. (ரு)	

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஏரார்மலரெல்லாமுதி) ஒன்றிலே உன்அபேஷைக் குறைவறக் கிடக்கிறதன்றே. நிறங்கொண்டு ப்ர(ந்)

போது நீரிலேதானே புஷ்டமாயிருந்துள்ள என்றுசப்தார்த்தம். “ஜலம் மிக் கிருந்துள்ள லோகமெல்லாம் பரம்பும்படியான” என்று பாடமானபோது - நீர்மலிகின்ற லோகத்திலே அதுக்குத்தக்கதோர் ஆமையுமாயென்று சப்தார்த்தம். மேலுக்கவதாரிகை. (உகவாதவித்யாதி). (ச)

அநு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஏராரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டுக்களிரண்டிலும் சொன்னவர்த்தந்தானே பின்னாட்ட அதை அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“எல்லாம்” என்றதுக்குக்கருத்து (ஒன்றிலேயித்யாதி). ஏரார் என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (நிறமித்யாதி). “என்பெறுதி” என்றதுக்கு உட்கருத்து

மிக்கிற இத்தனையிறே உள்ளது. எங்கும்புக்கும் ஆத்மரக்ஷணம் பண்ணினாயென்னும் வார்த்தை கேட்கப் பெற்றிலையே. (பாராரு லகம்பரவ) மணம்மிக்கிருந்துள்ள லோகமெல்லாம்பரவ. (பெருங்கட லுள் காராமையான) கீழ்ச்சொன்னதுதான் பின்னாடுகிறபடி. (காராமை) பெரிய ஆமை. (தாராரித்யாதி) பூமிக்குச் செவ்விபெற் றிருந்துள்ள திருத்துழாயிலே தாழ்ந்தாதாய். (ரு)

மு.—மார்வில்திருவன் வலனைந்து சக்கரத்தன்

பாரைப்பிளந்த பரமன் பரஞ்சோதி

காரில்திகழ்காயாவண்ணன் கதிர்முடிமேல்

தாரில்நறுந்துழாய் தாழ்ந்தாதாய் கோற்றும்பி.

(சு)

பந்.	உரை.	பந்.	உரை.
மார்வில்	திருமார்விலே	காரில்	கறுப்புக்கிருப்பிருப்பிட
திருவன்	பெரியபிராட்டியாரை	திகழ்	ப்ரகாசியாநின்ற [மாய்
	யுடையவனாய்,	காயா	காயாம்பூபோல்
வலன்	வலது திருக்கையில்	வண்ணன்	வடிவழகையுடைய
ஏந்தும்	தரிக்கப்பட்ட [வனாய்		னான எம்பெருமா
சக்கரத்தன்	திருவாழியை யுடைய		னுடைய
பாரை	பூமியை [னல்	கதிர்	ஒளியை யுடைத்தான
பிளந்த	பேதித்தவனாய் (அ த	முடிமேல்	திருவபிஷேகத்தின்
பரமன்	மேன்மையை யுடைய	தாரில்	மாலையிலிருக்கும் [மேல்
	வனாய், [யாய்	நறும்	பரிமளிதமான
பரஞ்சோதி	பரமமான தேஜோருபி	துழாய்	திருத்துழாயில்
			தாழ்ந்தாதாய் கோல்தும்பி. (சு)

அவ.—ஆறும்பாட்டு. நீ அங்கேசென்றால் முகம்தருவிப்பாரு முண்டு. அவன்றான் விரோதிநிரஸநசீலன்; என்றுமொக்க ஆபத்துக் களிலே உதவிப்போந்தவன். உதவாதொழியிலும் விடவொண் னாத வடிவழகுடையவன்; ஆனபின்பு அவன் பக்கவிலேசென்று இங்கே வந்துதப்பாராயென்கிறான்.

(எங்குமித்யாதி). (ரு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (மார்விலித்யாதி) ஆமைக்கநந்தரம் வராஹாவதார மாகையாலே அத்தைச்சொல்லிக்கொண்டு சேர்ப்பாருமுண்டென்கிறாரென்று ஸங்கதியை தாத்தர்யகதநமுகேந ஸ்ப்புரிப்பிக்கிரார் (நீயித்யாதி).

கசஎச பெரியதிருமொழி, அ-ப, ச-தி, எ-பா, வாமனன்.

வ்யா.—(மார்விற்திருவன்) திருமார்விலே பிராட்டி யெழுந் தருளியிருந்து அவன் தன்ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே இத்தலையில் குற் றங்கண்டு அழன்று கைவிடுமென்று தன்முழுநீர்மையாலே அவனை ஆற்றிப் பொருந்துவிடுமாயிற்று. (வலனைந்து சக்கரத்தன்) அவள் சொல்லவன்றிறே கையில் திருவாழியை ஏந்திற்று. (க)* எப்போ தும் கைகழலாநேமியானிறே. (பாரைப்பிளந்த பரமன்) அண்ட பித்தியிலே புக்குச்சேர்ந்து உருமாய்ந்துபோன பூமியைக் கைவிடா தே அதுக்கிடாயிருப்பதொருவடி வைக்கொண்டுபுக்கு, இடந்தெடுத் துக்கொண்டேறி, ரக்ஷணத்தில் தன்னை எண்ணினால் பின்னை ஒரு வரை எண்ணவொண்ணாதபடி யிருக்குமவன். (பரஞ்சோதி) எல் லார்க்குமொக்க ப்ராப்யனாயிருக்குமவன்.

(காரில் திகழ்காயாவண்ணன்) ப்ராப்யனன்றாகிலும் விடவொண் னாதாயிற்று வடிவழகு. கறுப்பு இத்தனையுமே அதுக்கேற்றமாகச் சொல்லலாவது; பரிமளமித்தனையும் அவனுக்கேற்றமா யிருக்குமா யிற்று. (கதிரித்யாதி) ஆதி(டி)ராஜ்யப்ரகாசகமான திருவபிஷேகத் தின்மேலேயுண்டான செவ்வியையுடைத்தான திருத்துழாயிலே படி ந்து இங்கே வந்துதப்பாராய். (சு)

மூ.—வாமனன்கற்கி மதுசூதன் மாதவன்

தார்மன்னுதாசரதியாய தடமார்வன்

காமன்றன்தாதை கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்

தாமநுந்துழாய் தாழ்ந்துதாய் கோற்றும்பீ.

(எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வாமநன்	வாமநாவதாரம் செய்	தார்	(ரக்ஷணத்துக்கு ஸூ
	தவனாய்,		சகமான)மாலையினால்
கற்கி	கல்கி அவதாரம் செய்	மன்னு	பொருந்தியிருக்கிற
	வ தா க தீக்ஷித்	தாசரதியாய	சக்ரவர்த்தித் திருமக
	திருக்குமவனாய்,		னாய்,
மதுசூதன்	மதுஎன்கிற அஸுரனை		
	நிரஸித்தவனாய்,		

(அழன்று)-கோபித்து. “பரமன்” என்றதினர்த்தம் (ரக்ஷணத்திலித் யாதி). (உ) “சர்வஜ்ஞேருஷஸ்பூர்ய- பரம்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய” என்றுசொல் லுகிற ஸ்ருதியை யுட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (எல்லார்க்கு மீத்யாதி).

“காரில் திகழ்” என்று விசேஷித்ததுக்குத்தாத்பர்யம் (கறுத்தித்யாதி).

(க) பெரியதிரு-அஎ.

(உ) சாந்தோ-அ-கஉ-உ.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ச-தி, அ-பா, நீலமலர்கள். கசஎடு

தடம்	விசாலமான [னம்,	தாமம்	மாலையாய்
மார்வன்	திருமார்வையுடைய	நறும்	பரிமளிதமான
காமன்தன்	மந்மதனுக்கும்	துழாய்	திருத்துழாயிலே
தாதை	உத்பாதகனான	தாழ்ந்துதாய் கோற்றும்பீ. (எ)	
கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்,			

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வாமனன்) தன்னுடைமை பெறு கைக்குத்தானே அர்த்தி(ஃ)யாய்வருமவன். (கற்கி) ப்ரதிபக்ஷத்தைத் துக்கைக்கக் கடவனாக தீக்ஷித்திருக்கிறவன். (மதுசூதன்) முன்பே முதல்களைப் பிடுங்கித் தந்தவன். (மாதவன்) இக்குணங்களுக்கடி யாக ஸ்ரியப்பதியாயுள்ளவன். (தாரித்யாதி) ரக்ஷணத்துக்குத் தனி மாலையிட்டிருக்கையாலே வளைத்துக்கார்யம் கொள்ளலாம்படி யிருக்குமவன்.

(காமன்தன்தாதை) அழகாலே நாட்டை வெருட்டித்திரி கிறகாமனுக்குங்கூட உத்பாதகன். (தாமமித்யாதி) மாலையாய் பரி மளிதமான திருத்துழாயிலே தாழ்ந்து இங்கே வந்துதாய். (எ)

மூ.—நீலமலர்கள் நெடுநீர்வயல்மருங்கில்

சாலமலரெல்லாமுதாதே வாளரக்கர்

காலன்கண்ணபுரத் தெம்பெருமான் கதிர்முடிமேல்

கோலநறுந்துழாய் கொண்டீதாய் கோற்றும்பீ. (அ)

பநம்.	உரை.	பநம்.	உரை.
நெடு	அதிகமான [டைய	ஊதாதே	ஊதவேண்டாம்;
நீர்	ஜலஸம்ருத்தியை யு	வாள்	வாளாயுதத்தை யுடை
வயல்	வயல்களிலுண்டான		யரான
நீல	நீலவர்ணமான	அரக்கர்	ராக்ஷஸர்களுக்கு
மலர்கள்	பூக்களிலும்,	காலன்	ம்ருத்யுவான
மருங்கில்	(அந்தவயலினுடைய)	கண்ணபுரத் தெம்பெருமான்,	
	பக்கங்களிலுண்	கதிர்	ப்ரகாசியாநின்ற
	டான	முடிமேல்	திருவபிஷேகத்தின்
சால	அதிகமான [லும்		மேலிருப்பதாய்
மலரெல்லாம்	பூக்க ளெல்லாவற்றி	கோலம்	அழகிய

அந.—ஏழாம்பாட்டு. (வாமனனித்யாதி) ஏனமாய் தன்னுடைமையை எடுத்தபடியை அநுஸந்தித்துச் சொன்னான் கீழ்; வாமநனாய் தன்னுடைமை யை ஏற்றளந்தமையைச் சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.

கசஎக பெரியதிருமொழி, அ-ப, ச-தி, கூ-பா, நந்தன்மதலை.

நதும் பரிமளிதமான கொண்டு கொடுவந்து
துழாய் திருத்துழாய்பரிமளத்தை ஊதாய்கோற்றும்பி. (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (நீலமித்யாதி) மிக்க நீரையுடைத் தாய் வயலிலே உண்டான நீலப்பூக்கள், அந்தவயலினுடைய பர்யந் தத்திலே உண்டான பூக்களெல்லாவற்றையும். (ஊதாதே) அல்பப்ர யோஜநத்துக்காகவும் யத்நியாதே. பூவாகில் மதுவின்றிக்கேயிருக் குமோவென்று ப்ர(ஜ்)மஜநகமாமதுவேயாயிற்றுள்ளது. (வாள்ரக் கர் காலன்) ஸாயுதரான விரோதிகளுக்கு ம் ம்ருத்யுவானவன், திருக் கண்ணபுரத்திலேவந்து ஸந்நிஹிதனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய புக ரையுடைத்தான திருவபிஷேகத்தின்மேலே யுண்டான தர்ஸநீய மான திருத்துழாய் மாலையிலே வந்துதாய். (அ)

மூ.—நந்தன்மதலை நிலமங்கைநற்றுணைவன்
அந்தமுதல்வ னமரர்கள் தம்பெருமான்
கந்தங்கமழ் காயாவண்ணன் கதிர்முடிமேல்
கொந்துநறுந்துழாய் கொண்டுதாய்கோற்றும்பி. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நந்தன்	ஸ்ரீ நந்தகோபருடைய	வண்ணன்	திருநிறத்தையுடைய
மதலை	திருமகனாய்,		னான எம்பெருமா
நிலமங்கை	ஸ்ரீ பூ (பூ) தேவிக்கு		னுடைய
நல்	நல்ல	கதிர்	ப்ரகாசியாநின்ற
துணைவன்	ரக்ஷகனாய்,	முடிமேல்	திருவபிஷேகத்தின்
அந்தம்	ஸம்ஹாரத்துக்கும்		மேல்
முதல்வன்	நிர்வாஹகனாய்,	கொந்து	கொத்தாய்
அமரர்கள் தம்	நித்யஸூரிகளுக்கு	நதும்	பரிமளிதமான
எம்பெருமான்	ஸ்வாமியாய்,	துழாய்	திருத்துழாயின் பரி
கந்தம்	கந்த (Xந்) மானது		மளத்தை
கமழ்	வீசாநின்றான்	கொண்டு	கொடுவந்து
காயா	காயாம்பூபோன்ற		ஊதாய் கோற்றும்பி. (க)

(வெருட்டி) பயப்படுத்தி.

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (நீலமித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரஸ்துதரான தாசரதியின் வீரப்பாட்டை அருளிச்செய்கிறுளென்று ஸங்கதி.

“நெடுநீர் வயலில் நீலமலர்கள் மருங்கில் சாலமலர்” என்று அந்வயித்தரு ளிச்செய்கிறார் (மிக்கவித்யாதி). (க)

பெரியதருமமாழி, அ-ப, ச-தி, க0-பா, வண்டமரும். கசுஎஎ

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நந்தனித்யாதி) நமக்கு அபூமியா யிருக்கிற விடத்திலே போகச் சொல்லுகிறேனோ? (நந்தன்மதலை) ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகனாய்வந்து அவதரித்து ஸுலபனானவன். (நிலமங்கை நற்றுணைவன்) பிறந்தது பூமிபாரத்தைப் போக்குகைக் காகவாயிற்று. (அந்தமுதல்வன்) ஸர்வஸம்ஹர்த்தாவுமாய், ஸர்வ ஸ்ரஷ்டாவுமானவன். (அமரர்கள் தம்பெருமான்) அயர்வறு மமரர்க ளதிபதி.

(கந்தமித்யாதி) பரிமளம் கந்தி(ந்)யா நின் னுள்ள, காயாம்பூப்போ லேயிருக்கிற திருநிறத்தையுடையவன். காயாவோடு ஒப்புச்சொல்ல லாவது நிறம்மாத்தரமே. (க) “ॐॐॐॐ- ஸர்வகந்தம்” என்கிற ஏற்றமே யுண்டு. கொத்தாய் பரிமளிதமாயிருந்துள்ள. (க)

மூ.—வண்டமரும்சோலை வயலாலினன்னுடன்

கண்டசீர்வென்றிக் கலியனொலிமாலை

கொண்டல்நிறவண்ணன் கண்ணபுரத்தானைத்

தொண்டரோம் பாட நினைந்துதாய்கோற்றும்பீ. (க0)

—(*)—

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கோல்தும்பி	கோலில் வர்த்திக்கிற தும்பியே !	வயல்	வயல்களையுமுடைய தான
தொண்டரோம்	ஸேஷபூ(ஸ்)தரான நாங்கள்,	ஆலி	திருவாலி யென்கிற
வண்டு	வண்டுகளானவை	நல்	நல்லதான [ராய்,
அமரும்	வாஸம்செய்கின்ற	நாடன்	நாட்டுக்கு நிர்வாஹக
சோலை	சோலைகளையுடைய தாய்	கண்ட	(கண்ணாலே) காணும் படியான

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நந்தனித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் தாசரதி யின் வீரவாசியை “வாளரக்கர் காலன்” என்று சொன்னாலாய், “காமன்றன் தாதை” என்று க்ருஷ்ணாவதாரத்தின் படிகளைச்சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.

“அந்தம்” என்று முடிவாய், அதுக்கும் முதலென்றபடியாய், அதுக்கும் நிர்வாஹகனென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (ஸ்ர்வேத்யாதி). “காரில்திகழ்” என்று கீழருளிச்செய்கையாலே “கந்தம் கமழும்” என்றது காயாவுக்கு விசே ஷணமாகமாட்டாதென்று, எம்பெருமானுக்கே விசேஷணமென்று ஸூசிப் பிக்கிரூர் (காயாவோடித்யாதி). (க)

கூசள அ பெரியதிருமொழி, அ-ப, ச-தி, க0-பா, வண்டமரும்.

சீர்	ஸம்பத்தையுடைய	நிறம்	வர்ணம்போன்ற
	ராய்	வண்ணன்	(ஸ்ரமஹரமான) வடி
வென்றி	ப்ரதிபக்ஷத்தை ஜயித்		வையுடையனான
	தவரான	கண்ணபுரத்	திருக்கண்ணபுரத் தி
கலியன்	ஆழ்வார்	தானை	லெழுந்தருளியிரு
ஒலி	ப்ரஸித்தியை யுடைய		க்கிற ஸர்வேஸ்வர
	தாகஅருளிச்செய்த		னை
மாலை	மாலாருபமான (இப்	பாட	பாடிம்படியாக
	பத்துப் பாட்டை	நினைந்து	உன்மனதில் வைத்
	யுங்கொண்டு)		துக்கொண்டு
கொண்டல்	மேகத்தினுடைய	ஊதாய்	ஊதக்கடவை. (க0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. நிகமத்தில் (வண்டித்யாதி) வண்டு களானவை மதுபாநமத்தமாய்க்கொண்டுத்வநியாநின்னுள்ள சோலை யையும் வயலையுமுடைத்தான திருவாலிநாட்டுக்குநிர்வாஹகராயுள் ளார், ப்ரமாணங்களிலே கேட்டுப்போகையன்றிக்கே கண்ணாலே காணலாம்படியான நிரவதிக ஸம்பத்தையுடையருமாய், ப்ரதிபக்ஷ த்தை வென்றிருப்பாருமான ஆழ்வார் ஒலியையுடைத்தாம்படி சொன்ன இத்தொடையைக்கொண்டு,ஸ்ரமஹரமானவடிவையுடைய னாய்க்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்திலேவந்து ஸந்நிஹிதனான ஸர் வேஸ்வரனை சேஷபூதரான நாங்கள் இவற்றைக்கொண்டு பாடிம்படி யாக நீ உன் ஹ்ருதயத்திலேகொண்டு அவன்பக்கலிலே அறிவித்து, எங்களுக்கு அவன்முகம் தரும்படிபண்ணி எங்கள் குறையைத் தீர் க்கப்பாராய்; இவரொருவரும் ஆஸ்வஸ்தராகவே எல்லாரும் ஆஸ்

அந.—பத்தாம்பாட்டு. (வண்டித்யாதி) சவரிப்பெருமானுடைய திருத் துழாயின்தேனிலும் பரிமளத்திலுமுண்டான போக்யநாதிசயம் இவ்வாழ்வா ரைமருளேற்ற, அத்தாலேதாமாகப்பேசும்போது பிராட்டி தசையைஅநுவர்த் தித்து, தும்பிகளைப்பார்த்து கண்ணபுரத்தம்மானைப்பாடுகையே ப(ஸ்)லமென் னுமிடம் தோன்றவருளிச் செய்கிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி வ்யாக்யாநம் செய்தருள்கிறார் (வண்டிகளித்யாதி). “தொண்டரோம்பாட” என்று எல் லாரையும் கூட்டிக்கொண்டதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (இவரித் த்யாதி). (க0)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, இ-தி, க-பா, தந்தைகாலில். கசஎக

வஸ்தர்காணும். (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

எட்டாம்பத்து நாலாம்பதிருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி

தந்தைகாலில் ப்ரவேசம்.

அவ.—அங்குத்தை ஸம்பந்தமுள்ளதொன்றைக்கொண்டுவந்து
என்னை ஆஸ்வஸிப்பிக்க வேணுமென்று சில தும்பிகளைப் போகவிட்
டாள். அவையும் போய் அவனைக் கொண்டுவந்தால், தானும் அவனு
மாக அநுபவிப்பதாக இவள் இலையகலப்பாரித்துக் கொண்டிருந்
தாள். அவன் வந்திலன்; அதுக்குமேலே பாத(படி)கபதார்த்தங்கள்
மிகைத்து அவற்றுக்கு ஆடல்கொடுத்து பதார்த்ததர்ஸநம்பண்
ணிப் போதுபோக்க வொண்ணாதபடி கண்டவிடமெங்கும் இருள்
மூடி ஹிதம் சொல்லுவாரும் அழைப்பாரும் தேட்டமாம்படியாய்
வந்துவிழுந்தது. தானும் ராத்ரியும் பாதகபதார்த்தங்களுமேயாய்
நோவுபட்டுத் திருவாய்ப்பாடியில் க்ருஷ்ணனைப் பிரிந்த பெண்க
ளெல்லாரும் ஒருஸந்த்யையில் பட்டபாட்டை இவள் ஒருத்தியும்
பட்டுக் கூப்பிடுகிறாளாய்ச் செல்லுகிறது. *

மூ.—

தந்தைகாலில்விலங்கற வந்துதோன்றிய தோன்றல்பின்றமியேன்
சிந்தைபோயிற்றுத்திருவருளவனிடப்பெறுமளவிருந்தேனை [றன்
அந்திகாவலனமுதுறு பசங்கதிரவை சுட வதனோடு
மந்தமாருதம் வனமுலைதடவந்து வலிசெய்வதொழியாதே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தந்தை	தமப்பனாரான வஸு	விலங்கு	விலங்கானது
	தேவருடைய	அற	அறந்துவிழும்படி
காலில்	காலிலிருக்கும்	வந்து.	எழுந்தருளி

அரு.—தந்தைகாலின்ப்ரவேசம். (அலைப்பாரும்) என்றது (க) “நிற்றி
முற்றத்துளென்று நெரித்தகையராய் எம்மை நீர் சுற்றியும் சூழ்ந்தும் வை
தீர்” என்கிறபடியே பாதி(படி)க்கு மவரைச் சொன்னபடி. ... *

(க) தி-வாய்-எ-எ-க0.

கசஅ0 பெரியதிருமொழி, அ-ப, இ-தி, க-பா, தந்தைகாலில்.

தோன்றிய	அவதரித்த	அமுதுறு	அம்ருதத்தால் மிக்க
தோன்றல்பின் முகத்த (ந) னுனக்ருஷ்		பசும்	பசுமையான
	ணன் பின்னே	அவை	அந்த
தமியேன்றன் (பிரிந்து) தனியிருக்		கதிர்	கிரணங்கள்
	கிற என்னுடைய	சுட	தவிக்க,
சிந்தை	மநஸ்ஸானது	அதனோடு	அத்தோடு [லானது
போயிற்று	போயிற்று.	மந்தமாருதம்	ம்ருதுவானதென்ற
அவனிடைய	அவனிடத்தில்	வனம்	அழகிய
திருவருள்	க்ருபையை	முலைதடம்	முலைத்தடத்தில்
பெறும்	பெறுவதற்கு	வந்து	புக்கு ஸ்பந்தித்து
அளவிருந்	அவஸரம் பார்த்திருந்	ஒழியாதே	இடைவிடாதே
தேனை	த வென்னை	வலிசெய்வது	பாதி (ஊடி)யா நின்
அந்திகாவலன் சந்த்ரனுடைய			றது.

வ்யா—முதற்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) பிறரால்வந்த விலங்கு பரிஹரிக்குமவன் தன்னால்வந்த விலங்கு பரிஹரியாதொழிவதே. ஸ்ரீவஸுதேவர் காலில் விலங்கு கழலும்படி வந்தவதரித்த முகத்தனுடைய ஸ்வபாவத்தை அநுஸந்தித்து ஆபத்துக்களிலே வந்து உதவும் ஸ்வபாவனாபின்பு அந்தபித்ராதிகளாவல்லாத ஆசையுடைய நமக்கு வந்து உதவானோவென்று பிரிந்து தனியிருக்கிற என் நெஞ்சானது அவன்பின்னேபோயிற்று. (திருவருளவனிடம் பெறுமளவிருந்தேனை) நெஞ்சு கைதாராத ஸமயத்தில் அவன் (க) “அருளாதொழியுமே” என்று அவனருள் பெறுவதாக அவஸரம் பார்த்திருந்தேன்றான். அவ்வருளின் கார்யம் பலியாமையேயன்றிக்கே த்வேஷகார்யமே தலைக்கட்டிற்று.

(அந்திகாவலனித்யாதி) பாடி-காப்பாரே களவு காணுமா போலே ராத்ரிதத்வத்துக்கு நிர்வாஹகனானசந்த்ரனுடைய.(அமுதுறுபசுங்கதிரவைசுட)விஷம்பாத(ஊடி)கமானால்அம்ருதத்தையிட்டிப்

அந.—முதற்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) வெறுப்பிலேயாக ஒரு தாத் பர்யமருளிச்செய்து சிந்தைபோகைக்கு உடலாகத் தாத்பர்யாந்தரம் (ஸ்ரீவஸுதேவரித்யாதி). மேலுக்கவதாரிகை (அவ்வருளித்யாதி).

“அந்தி” என்றது-லக்ஷணயா ராத்ரியாக வருளுகிரூர் (பாடியித்யாதி).

(க) ஈ-திருவ-கக.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, நு-தி, உ-பா, மாரிமாக்கடல். கசஅக

பரிஹரிக்கலாம். அம்ருதம் பாத(ஊ)கமா னால் பின்னைபரிஹரிக்கலாவ தில்லை. அம்ருதகிரணங்களானவை நெருப்பை முகந்து எறட்டிஓப் போலேசுட. (அதனோடுமந்தமாருதம்)அதுதானே அமையுமாயிற்று பாத(ஊ)கத்தில் உறைப்புக்கு. அத்தோடுசுட அளவுபட ஸஞ்சரியா நின் னுள்ளதென்றலானது தோற்றிற்று. (வனமுலைதடம்வந்து) அவ னுடைய கரஸ்பர்ஸமும் யாதோரிடத்திலுண்டாம், அவ்விடமெங் கும் புக்கு ஸ்பர்ஸித்துக் கொடுவாராநின்றதாயிற்று. (வனிசெய்வ தொழியாதே) அத்தென்றல்தனக்கு நாம் இத்தனைநலிந்தோமாகில் இனி ஓரளவிலே விடவமையாதோவென்று தயைபிறந்துகைவாங்க வுமாமிறே; அதன்றிக்கே இடைவிடாதே நலியாநின்றது. ராவணன் பண்ணின ப்ராதிகூல்யத்துக்கும் ஓரவதி உண்டாயிற்றிறே. இது பண்ணுகிற ப்ராதிகூல்யத்துக்கு ஓரவஸாரம்காணுதொழிகிறது. (க)

மூ.—

மாரிமாக்கடல் வளைவணர்க்கினையவன் வரைபுரை திருமார்பில் தாரினுசையில்போயின நெஞ்சமும்தாழ்ந்த தோர்துணைகாணேன் ஊரும் துஞ்சிற்றுலகமும்துயின்ற தொளியவன் விசும்பியங்கும் தேரும்போயிற்றுத்திசைகளும்மறைந்தனசெய்வதொன்றறியேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மாரி	மேகம்போன்றவனும்,	ஆசையில்	ஆசையினால்
மா	பெரிதான [னும்,	போயின	சென்ற
கடல்	ஸமுத்ரம் போன்றவ	நெஞ்சமும்	மநஸ்ஸும்
வளை	சங்குபோன்ற	தாழ்ந்தது (அவனிடத்திலே) கால்	
வணர்க்கு	வர்ணத்தையுடைய	தாழ்ந்தது;	
	பலதேவருக்கு	ஓர்துணை	உதவியானஒருவரை
இளையவன்	தம்பியானக்ருஷ்ண	காணேன்	காண்கிறிலேன்; [யும்
	னுடைய	ஊரும்	ஊரிலுள்ளாரும்
வரைபுரை	மலைபோன்ற	துஞ்சிற்று	உறங்கினார்கள்,
திருமார்வில்	திருமார்பிலிருக்கும்	உலகமும்	லோகங்களும்
தாரின்	மாலையில்	துயின்றது	உறங்கிற்று;

“மந்த” என்றதினர்த்தம் (அளவுபட) என்றது. “ஒழியாதே” என்கிற ஸ்வரத்துக்குத்தாத்பர்யம் (ராவணனித்யாதி). இப்பாட்டில் சப்தாதி விஷ யங்களின் ஸ்பர்ஸத்தின் பாத(ஊ) கத்வம் சொல்லிற்றென்று ஸ்வாப தேசம். (க)

கசஅஉ பெரியதிருமொழி, அ-ப, ௫-தி, உ-பா, மாரிமாக்கடல்.

ஒளியவன்	ஸூர்யனும்	திசைகளும்	திக்குக்களும்
விசம்பு	ஆகாசத்தில்	மறைந்தன	சூர்யமாயிற்று;
இயங்கும்	மயங்கினான்;	செய்வது	செய்யவேண்டுமதான
தேரும்	(அவனுடைய) தேரும்	ஒன்று	ஒன்றையும்
போயிற்று	மறைந்தது;	அறியேனே	அறிகிறிலேன். (உ)

வ்யா—இரண்டாம்பாட்டு. (மாரியித்யாதி) புறம்பொரு ரக்ஷக ரில்லாத வளவில் அணைத்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியான வடிவு படைத்தவன். மாரிபோலேயும் கடல்போலவுமிருக்கிற வடிவை யுடைத்தானவன். (வளைவணர்க்கிளையவன்) அவ்வடிவழகோபாதி யும் பெற்றல்லது நிற்கவொண்ணாதே யிருக்கிறதுகாணும் அவன் முன்பிறக்கப் பின்பிறந்ததுவும். (க) “सन्तैश्चैरुच्यते - ஸந்தேசைரித் யாதி”. க்ருஷ்ணன் தீம்பாலே புண்பட்டநெஞ்சை ஆற்றி இருவரையும் சேரவிடுவானிறே. (உ) “सुखमसुखं ह्यहो ह्यहो - ஹாராமஹாலக்ஷ்மண” என்னுமாபோலே. (வரையித்யாதி) ஒருப்ரயோஜனத்துக்காகப் போகினிறே அத்தைக்கொடுபோகலாவது. வரைபோலே யிருக்கிற

அந.—இரண்டாம்பாட்டு. (மாரியித்யாதி) க்ருஷ்ணனுடைய அநிஷ்ட நிரஸநகுணத்திலே- நெஞ்சு பறிகொடுத்த கோபிமார் அவஸ்த்தையைக் கீழ்ப் பாட்டில் அருளிச்செய்து, தோளும் தோள்மாலையுமான அழகிலே நெஞ்சு பறி கொடுத்தவளுடைய அவஸ்த்தையை அடைந்து அத்தைப் பேசுகிறு னென்று ஸங்கதி.

பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்தபா(ஜ)வமருளிச்செய்கிறார்(புறம்பித்யாதி). வளைபோலே - சங்குபோலேயிருக்கிற, வணர்க்கு-நம்பி மூத்த பிரானுக்கு என்றாய், அவரையிட்டு விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (அவ் வடிவியத்யாதி). “இளையவன்” என்றத்தால் தோற்றினபவ்யதையைச்சொன் னதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்து, பலதேவரென்னாதே “வளைவணர்” என் றத்தாலே சுத்தஸ்வபாவர். மூத்தவர், என்றத்தாலே தங்கள் நெஞ்சில் மறத் தையாற்றிச்சேரவிட ப்ராப்தரென்னுமிடம் தோற்றுகையாலே, அப்படிச்சேர விட்டாரோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸந்தேசைரித்யாதி). பிரிந்த தசையில் க(ஸ்)டகரை நினைத்துக் கூப்பிட்டதுண்டோ வென்ன, (ஹாரா மேத்யாதி).

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ரு-தி, ஈ-பா, ஆயன்மாய்மே. கசஅஈ

திருமார்விலேஇரண்டருகும் அருவிவிழுந்தாப்போலே இட்டமாலே
யைப் பெறவேணுமென்னும் ஆசையாலே போனநெஞ்சானது, ஒரு
கால் மீளுகையன்றிக்கே அங்கே அதிமாத்ரப்ராவண்யத்தையுடைத்
தாய்க்கொண்டு கால்தாழ்ந்தது.

(ஓர் துணைகாணேன்) போன நெஞ்சம்மீண்டதில்லை; நாயகனோ
பொகட்டுப்போனான்; இனி துணையாவாருண்டோ? ; நீதான் ஒருநிலே
யன்றோவிருக்கிறது; அவ்வூரிலுள்ளாரோவென்னில், அவர்கள் அப
ஹ்ருதசித்தராயிருக்கிறார்கள் சிலரல்லர்களே; ஆகையாலே நித்ரா
காலங்களிலே உறங்கத்தட்டில்லை. ஆக அலைப்பாரும்ஹிதம்சொல்லு
வாருமில்லையாயிற்று. (உலகமும் துயின்றது) அத்தோடு சேர்ந்த
லோகங்களும்டைய உறங்கிற்று. (ஒளியவனித்யாதி) ஆய்வாஸ
கரான ஆதித்யனும்போனான். தனக்கு ஸஞ்சரிக்கைக்கு ஸ்த்தல
மில்லாமைபோனானே. அவன் போனாலும் அவன் ஸஞ்சரிக்கும்
ரதஸந்நிதியுண்டாகில்தான் நான்ஜீவியேனோ?. (திசைகளும் மறைந்
தன) அவன் ஸந்நிதிகொண்டிறே திக்விபாகம் பண்ணுவது. அவை
யும்போய் மறைந்தன. (செய்வதொன்றறியேனே) புறம்புள்ளா
ரொருவருமில்லையாயிற்று அகவாய் குடிபோயிற்று. நாயகனோ
வந்தணுகிறிலன்; இனி எத்தைச்செய்வது. (உ)

மூ.—

ஆயன்மாய்மேயன்றி மற்றென்கையில் வளைகருமிறைநில்லா
பேயினொருயிருண்டிடம் பிள்ளை நம்பெண்ணுயர்க்கிரங்குமோ
தூயமாமதிக்கதிர்சுடத் துணையில்லை யிணைமுலைவேகின்றதால்
ஆயன்வேயினுக் கழிகின்ற துள்ளமு மஞ்செலென்பாரில்லையே. (ஈ)

பநம்.	உரை.	பநம்.	உரை.
ஆயன்	க்ருஷ்ணனுடைய	வளைகளும்	வளைகளும்
மாய்மேஅன்றி	வஞ்சநையொழிய	இறை	கூஷணகாலமும்
யற்று	வேருன	நில்லா	நிற்கிறதில்லை ;
என்	என்னுடைய	பேயினார்	பூதணையினுடைய
கையில்	கையிலிருக்கும்	உயிர்	ப்ராணனை

“ஓர்” என்றது-ஒரு என்றாய் தாத்பர்யம். (போனவித்யாதி). மேலுக்கவ
தாரிகை (நீ தானித்யாதி). கோபிமார் பலராகையாலே ஒருத்தி தன்தசை
யைப்புலம்ப மற்றொருத்தி தோழியாய் கேட்கிறாளென்று கருத்து. “தோழி
நாமிதற்கென் செய்தும்” என்றிறேயிருக்கிறது. ... (உ)

கசஅச பெரியதிருமொழி, அ-ப, நு-தி, ந-பா, ஆயன்மாயமே.

உண்டிமம்	புஜித்த	[ன்	இல்லை	இல்லை;
பிள்ளை	பாலஞ்சன க்ருஷ்ண		இணை	சேர்ந்திருக்கிற
நம்	நம்முடைய		முலை	முலைகள்
பெண்	பெண்ணின்		வேகின்றது	தவிக்கப்படுகிறது
உயிர்க்கு	ப்ராணனுக்கு		ஆல்	கஷ்டம் [கள் ;
இரங்குமோ	துக்கிக்குமோ?		ஆயன்	க்ருஷ்ணனுடைய
தூய	களங்கமில்லாத		வேயினுக்கு	குழலுக்கு [சும்
மா	மஹத்தான		உள்ளமும்	(என்னுடைய) நெஞ்
மதி	சந்த்ரனுடைய		அழிகின்றது	அழியாநின்றது ;
கதிர்	கிரணங்கள்		அஞ்செலென்	அஞ்செலென்று
சுட	தவிக்க,		பார்	சொல்லுவர்களும்
துணை	(அத்தை அவிக்க)		இல்லையே	இல்லை. (ந)
	ஸஹாயபூதர்			

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (ஆயனித்யாதி) க்ருஷ்ணன் பிரிகிற போது “பிரியேன், பிரியல் ஆற்றேன்” என்று பிரிந்துபோனான். அங்ஙனன்றிக்கே இவைசடக்கெனப் பிரிந்து கொடுநின்றது. (க) “तृष्यन्मयाऽप्युत्थितं रक्षन्मयाऽप्युत्थितं - गौतमिन्मयाऽप्युत्थितं - कौतुकिन्मयाऽप्युत्थितं” என்னுமாபோலே. [ஆஸுசைதில்யமுபயாந்தியாபுந்தி]கடுகப்பிரிந்து கொடுநிற்கக்கண்டவித்தனை. கைப்பட்டாரடைய விட்டுப்போகிற காலமாகாதே. (இறைநில்லா) இறையும்நில்லா. அவன்போனபின்பு ஒருகஷணமும் தங்கிற்றில்லை. (பேயித்யாதி) முதலிலே பூதனைகையிலே அகப்பட்டு நம்மை நலியப் பார்த்தவன் இன்றாகநம்பக்கவிலே இரங்குமோ? ; அடியிலேதுடங்கிற்றிலனே அவன் பெண்பிறந்தாரைநலிய.

அந.—மூன்றும்பாட்டு. (ஆயனித்யாதி)கீழ் இரண்டுபாட்டிலும் நெஞ் சிழந்தார்படியைப் பேசினான், குழலோசையிலே அகப்பட்டு வளை இழந்த வள்படியை யடைந்து நோவுபடுகிறாளென்று ஸங்கதி.

“மாயம்” என்றது - பிரியேனென்று பிரிந்து போகையாய், அத்தை அருளிச் செய்கிறார் (க்ருஷ்ணனித்யாதி). வளைகளென்ன வமைந்திருக்க “என் கை” என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்து (கைப்பட்டாரித்யாதி). பரி விலேஒருதாத்தபர்யமருளிச்செய்து பூதனையையும் பெண்பிறந்தாரிலே ஒருத்தி யாக்கி தாத்தபர்யாந்தரம் (அடியிலேயித்யாதி). (ந)

(தூயமாமதிக்கதிர்சுட) மறுவற்ற சந்த்ரனுடைய கிரணங்க ளானவை நெருப்பை ஏறட்டிச்சுட. (துணையிலைஇணைமுலை வேகின் றதால்) அவிப்பாரின்றிக்கே ஒழிந்ததே. தான் கண்டபடியே வேவா நின்றதாயிற்று. (ஆயனித்யாதி) இவ்வளவில் வாராதேயிரானென் கிற நெஞ்சையுமழித்துக் கொடுவந்து தோற்றாநின்றதாயிற்று, இடையனாதுகிறகுழல். ப்ராஹ்மணர் ஊதுகிற குழலுக்கு அகப் படாள் காணுமிவள். (அஞ்சலென்பாரில்லையே) (க) “ஊஊஊ - மாசு சஃ” என்பாரொருவரையும் காண்கிறதில்லை. (௩)

மூ.—

கயங்கொள்புண்டலைக்களிற்றுந் துவெந்திறற்கழல்மன்னர்பெரும்போரில் மயங்கவெண்சங்கம் வாய்வைத்த மைந்தனும்வந்திலன் மறிகடல்நீர் தயங்குவெண்டிரைத்திவலை நுண்பனியெனும் தழல்முகந்திள முலைமேல் இயங்குமாருதம் விலங்கிலென்னுவியை யெனக்கெனப்பெறலாமே.

பநம்.	உரை.	பநம்.	உரை.
கயங்கொள்	வ்ருணஜலம் மா ரு ம	கடல்	ஸமுத்ரத்தின்
	லிருக்கிற	நீர்	ஜலத்தில்
புண்	வ்ருணத்தை	தயங்கும்	அசைந்து வாராநின்ற
தலை	தலையிலேயுடைய	வெண்	வெண்மையான
களிற்று	ஆணைகளே	திரை	அலைகளாலுண்டான
உந்து	நடத்தவல்லராய்,	திவலை	ஜலகணங்களாகிற
வெம்	க்ரூரமான	நுண்	ஸூக்ஷ்மமான
திறல்	பலத்தையுடையராய்,	பனியெனும்	பனியென்றுசொல்லப்
கழல்	வீரக்கழலையுடைய		படுகிற
மன்னர்	அரசர்களின்	தழல்	நெருப்பை
பெரும்	மஹத்தான	முகந்து	க்ரஹித்துக்கொண்டு
போரில்	யுத்தத்தில்	இள	இளமையான
மயங்க	அறிவு கலங்கும்படி	முலைமேல்	முலையில்
வெண்	வெளுத்த	இயங்கும்	வீசாநின்ற
சங்கம்	ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந்யத்தை	மாருதம்	தென்றலானது
வாய்வைத்த	வாயில்வைத்து (ஊதி	விலங்கில்	மீளில்
	ன) [னும்	என்	என்னுடைய
மைந்தனும்	மிடுக்குடையக்ருஷ்ண	ஆவியை	ப்ராணனை
வந்திலன்	வருகிறிலன்;	எனக்கென	எனக்குரித்தாக
மறி	திரைக்கிளர்த்தியை	பெறலாம்	அடையக்கூடும். (ச)
	யுடைய		

கசஅக பெரியதிருமொழி, அ-ப, ௫-தி, ௫-பா, ஏழுமாமரம்.

வ்யா.— நாலாம்பாட்டு. (கயங்கொளித்யாதி) எப்போது மொக்க மதித்திருக்கையாலே துறட்டியாலே குத்துண்டு, அறுக்கயமான புண்ணைத்தலையிலே யுடைத்தாயிருக்கிற ஆனைகளை மேற்கொண்டு தங்கள் கருத்திலே நடத்தவல்லாராய், பெருமிடுக்கராய், வீரக்கழலையுமுடைய ராஜாக்கள் யுத்தத்தில் மயங்கும்படியாக (க) “*सखाद्धं रूपास्ते*” எனக் கோஷோதார்த்தராஷ்ட்ராணாம்” என்கிறபடியே ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந்யத்தைத் தீருப்பவளத்திலே வைத்துத் திபகஷத்தை அழியச்செய்த மிடுக்கனும் வருகிறிலன்; ரக்ஷகனானவன் இவ்வளவில்வந்து உதவற்றிலன்; பாத(பு)கபதார்த்தம்தானே இனிக்ருபைபண்ணிமீளில் நான் எனக்கு உரியேனாயிருக்கலாம்;

(மறிகடலித்யாதி) கிளர்த்தியை யுடைத்தாயிருந்துள்ள கடலில் நீரிலே அசைந்து வாராநின்றுள்ள வெளுத்த திரையாலுண்டான திவலையாகிற நுண்ணியபனியென்று சொல்லப்படுகிற நெருப்பை முகந்து விரஹஸஹமல்லாத முலையிலே எறட்டிக்கொண்டுஸஞ்சரியாநின்றுள்ள தென்றலானது. (விலங்கில்) ஓரளவில் ஸ்த்ரீவதமன்றோ இதாமோவென்று மீளில். பாத(பு)கரே ரக்ஷராகவேண்டும் தசைகாணும். “ராவணா நீ என்னைப் பெருமானோடேசேர்க்கவல்லையே” என்றாளிறே பிராட்டி. நான் எனக்கு உரியேனாயிருக்கலாம்.

மூ.—

ஏழுமாமரம் துளைபடச் சிலைவளைத்திலங்கையை மலங்குவித்த ஆழியான்மக்கருளிய வருளொடும் பகலெல்லைகழிகின்றதால் தோழிநாமிதற்கென்செய்தும் துணையில்லை சுடர்படுமுதுநீரில் ஆழ வாழ்கின்றவாவியை யடுவதோரந்திவந்தடைகின்றதே. (௫)

அநு—நாலாம்பாட்டு. (கயங்கொளித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் குழலோசைக்கு வளைஇழந்தவள் படியை அருளிச்செய்தாராய், இதில் சங்கொலியில் ஈடுபட்டு நோவுபடுமவள் படியை அடைந்தருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(துறட்டி) அங்குசம். (அறுக்கயமான) என்றது-கயம்போலே சீயும், ரக்தமும் மாறுதிருக்கிற வென்கை. மேலுக்கவதாரிகை (ரக்ஷகனான வித்யாதி).

முன்அலை பின்அலையை மறிக்க அது கிளம்புகையாலே (கிளர்த்தியை) என்றது. (ச)

(க) கீதை-க-கக.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, நு-தி, நு-பா, ஏழுமாமரம். ௧௪௮௭

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏழு	ஏழான	நாம்	நாம்
மா	பெரிய	இதற்கு	இதுக்கு
மரம்	ஸாலவ்ருக்ஷங்கள்	என்செய்தும்	என்னசெய்வோம்,
துளைபட	துளைப்படும்படி	துணை	உதவிசெய்பவர்
சிலை	ததுஸஸை	இல்லை	இல்லை;
வளைத்த	வளைத்தவனாய்,	சுடர்	சூர்யனும்
இலங்கையை	லங்கையை	படம்	தான் தோற்றின
மலங்குவித்த	கலங்கப்பண்ணின	முதுநீரில்	ஸமுத்ரத்தில்
ஆழியான்	கணையாழியையுடைய சக்ரவர்த்தித்திரு	ஆழ	மூழ்கி (அஸ்தமிக்க)
		வாழ்கின்ற	ஜீவநத்தில் நசையை யுடைய
நமக்கு	நமக்கு [மகன்	ஆவியை	ப்ராணனை [ன
அருளிய	க்ருபைபண்ணின	அடுவது	முடிக்கப்பண்ணுவதா
அருளொடும்	க்ருபையோடுகூட	ஓர்	அத்விதீயமான
பகல்எல்லை	மத்யாஹத்தின் முடி	அந்தி	ஸந்த்யையானது
கழிகின்றது	போகாநின்றது; [வும்	வந்து	வந்து
ஆல்	கஷ்டம்,	அடைகின்ற	தோன்றாநின்றது. (நு)
தோழி	ஸகியே	தே	

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஏழுமாமரம் துளைபட) பிறரை
விஸ்வஸிப்பித்துக் கார்யம் செய்யுமவன்கிடர்; விஸ்வஸித்து ஆசை
யோடே யிருக்கிற எனக்கு உதவாதொழுகிறான். (இலங்கையித்
யாதி) இலங்கையை ஒருவர்கூறை எழுவருக்குடும்படிபண்ணின.
(ஆழியான்) கைகேயியுடைய வரத்தில் அகப்படாதது கையிலே அறு
காழியொன்றுமேபோலே. (நமக்கருளிய) நமக்கு அவன்பண்ணின
அருளோடேகூட அதினுடையப(ந்)லருபமானபகலும்போய் நின்ற
தாயிற்று. அருள்போகவே பகலும் போமிறே.

அநு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஏழித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் பூமிப்பீரட்டியின்
பாரத்தை இறக்கவேண்டி வெண்சங்கு ஊதினசெயலில் ஈடுபட்டு அவன்படி
யாகப் பேசினார்; பெரியபிராட்டிக்கு ஆஸ்வாஸகரமான திருவாழிமோதிரத்
தில் துவக்குண்டு அவன்படியாகப் பேசுகிறுளென்று ஸங்கதி.

கோபிமார்க்கும் க்ருஷ்ண ஸம்ஸ்லேஷத்தால் அவனுடையபலபடிகளும்

கசஅஅ பெரியதிருமொழி, அ-ப, ந-தி, கூ-பா, முரியும்வெண்டிரை.

(தோழிநாமிதற்கென்செய்தும்) இனிஇரண்டப்(உ)லைகளிருந்து
நோக்கிக்கொள்ளவோ. (துணையில்லை) அவனிருந்தானாகில் அப்
பொழுதைப் பிழைக்கவுமாம்மே. (சுடர்படுமுது நீரித்யாதி) ஆதி
த்யனானவன் தான் தோற்றின கடலிலேபுக்கு அஸ்தமிக்க, ஆய்
வாஸகரனான அவனைஇழந்து, பின்னையும் ஜீவிப்பதாக நசைபண்ணி
யிருக்கிற ப்ராணன்களை முடிப்பதாக அத்விதீயமாயிருப்பதொரு
ஸந்த்யைவந்து தோன்றாநின்றது. (டு)

மூ.—

முரியும்வெண்டிரை முதுகயம்தீப்பட முழங்கழலெரியம்பின்
வரிகொள்வெஞ்சிலை வளைவித்தமைந்தனும் வந்திலனென்செய்கேன்
ன்றியும்வெங்கதிர் துயின்றது பாவியேனினை நெடுங்கண் துயிலா
கரியனாழிகையூழியில்பெரியன கழியுமாறறியேனே. (கூ)

பநம்.	உரை.	பநம்.	உரை.
முரியும்	கிளர்த்தியையுடைய	என்செய்கேன்	என்னசெய்வேன்,
வெண்	வெளுத்த	எரியும்	ப்ரகாசியாநின்ற
திரை	அலைகளையுடைய	வெங்கதிர்	வெப்பத்தையுடைய
முதுகயம்	பழமையான ஸமுத்ர		ஸூர்யன்
	மானது	துயின்றது	அஸ்தமித்தான்
தீப்பட	நெருப்புக்கொளுத்தி எ	பாவியேன்	பாவியானஎன்னுடை
	ரியும்படி,	இனை	பாஸ்பர ஸத்ருஸ்மா
முழங்கு	தவநியாநின்ற உள்ள	நெடும்	விசாலமான
அழல்	நெருப்பை	கண்	கண்கள்
எரி	எரியாநின்ற உள்ள	துயிலா	உறங்கிற்றில்லை.
அம்பின்	அம்பையுடைய	ஊழியில்	கல்பங்களைக்காட்டிலும்
வரி கொள்	அழகையுடையதான	பெரியன	பெரிதான
வெம்சிலை	வெவ்விய ததுஸ்ஸை	கரிய	கறுத்த [யானது
வளைவித்த	வளைத்த	நாழிகை	(ராத்ரியின்) நாழிகை
மைந்தனும்	மிடுக்குடைய சக்ரவர்த்	கழியுமாறு	ஒழியும்படியை
	தித் திருமகனும்	அறியேனே	காண்கிறிலேன். (கூ)
வந்திலன்	வருகிறிலன்;		

பார்த்திருக்கை யுண்டாகையாலே ராமாவதாராபதாநத்திலும் ஈடுபடலா
மென்று திருவுள்ளம். பகலையருளின ப(ஃ)லமென்று பாதகமல்லாமையாலே.
(அப்பொழுதை) என்றது - பாத(ஃ)கமான ஸந்த்யர்காலத்தை. ... (டு)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ௫-தி, கூ-பா, முரியும்வெண்டிரை. கசஅக

வ்யா.—ஆரூம்பாட்டு. (முரியுமித்யாதி) கிளர்ந்து ஸஞ்சரியா நின்ற உள்ள வெருத்த நீரையுடைத்தான முதுகயமுண்டு - கடல்; அது. (தீப்பட) நெருப்புக்கொளுத்தி எரிய. விக்ரமசோழதேவர் “இதென்ன வைக்கோல் போர்தான்”. (முழங்கு) த்வநியுண்டாம் படி நெருப்பெரியா நின்ற உள்ள. (க) “ $\text{द्विष्टं वाक् सञ्ज्ञा-}$ தீப்த பாவக ஸங்காசை” என்கிறபடியே நெருப்பைத்தூவாநின்ற உள்ள அம்பை யுடைத்தாய் தர்ஸநீயமாயிருக்கிற வில்லை வளைத்த மிடுக்கன்வரு கிறிலன். (என்செய்கேன்) இனிஒரபலையிருந்து நோக்கிக் கொள் ளவோ?.

(எரியும் வெங்கதிர்துயின்றது) தன்னுடைய ப்ரகாசத்தாலே, பதார்த்த தர்ஸநத்தைப் பண்ணுவித்து ஆஸ்வாஸத்தைப் பண்ணக்கடவனான ஆதித்யனும்போய் அஸ்தமித்தான்; ஈஸ்வரபார தந்தர்யத்தையேமுடிய அதுஷ்டித்து ஒரளவில் தோற்றாதே நித் ரையிலே அந்யபரனான். (பாவியேனினை நெடுங்கண் துயிலா) லோகத்ருஷ்டியான தான் கண்ணுறங்கினால் என்கண்ணுறங்க ஆகா தோ? (கரிய) தனக்கு அநபிமதமான ராத்ரி கறுத்திருக்கையாலே அதுக்கவயவமான நாழிகையும் கறுத்திருக்குமோ வென்கிறான்; அன்றிக்கே கொடிதான நாழிகை யென்னவுமாம்; அன்றிக்கே அந்த ஸந்த்யாகாலமானது. (கரியநாழிகை) அந்திகாலம். (கழியுமாறறி யேன்) இது ஒருகால் கால்வாங்கிற்றும்படி அறிகிறிலேன். பண்டு சிலகல்பங்கள் கழியும்படி கேட்டிருந்தோம். இந்நாழிகை கால்வாங்க வும் காண்கிறிலோம். (கூ)

அநு.—ஆரூம்பாட்டு. (முரியுமித்யாதி) கையும் அறுகாழியுமான வதில் ஈடுபட்டவள் படியாகக் கீழருளிச்செய்து, கையும் வில்லுமாயிருந்து கடலைக் கலக்கினவன் வீரத்திலே அகப்பட்டவள்படியை யடைந்து அருளிச்செய்கிற ரென்று ஸங்கதி.

(போர்தான்) என்றவநந்தரம் “என்றார்” என்றுசேஷம்.

(லோகத்ருஷ்டியான) என்றது-ஆதித்யனை. ஸந்த்யாகாலமானபடி யெங் றனையென்ன நியாமகம் (கரியவித்யாதி). கவிகள் சொல்லுவார்களென்று கருத்து. ... (கூ)

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (கலங்கவித்யாதி). பிராட்டிக்காகக் கடலைக் கலக் கின வீரத்தையதுஸந்தித்தவள்படியே யன்றிக்கே, பிராட்டிக்காகக் கடலைக்

(க) ரா-யு-கூ-௨௨.

கசகூ0 பெரியதிருமொழி, அ-ப, ரு-தி, எ-பா, கலங்கமாக்கடல்.

மூ.—

கலங்கமாக்கடல் கடைந்தடைத்திலங்கையர் கோனதுவரையாகம்
மலங்கவெஞ்சமத்தசெரம்துரந்த வெம்மடிகளும் வாரானால்
இலங்குவெங்கதிரிளமதி யதனெடும் விடைமணியடுமாயன்
விலங்கல்வேயின தோசையுமாயினி விளைவதொன்றறியேனே. (எ)

பநீ.	உரை.	பநீ.	உரை.
மா	பெரிதான	கதிர்	கிரணங்களையுடைய
கடல்	ஸமுத்ரமானது	இளமதியத	பால சந்த்ரனோடே
கலங்க	கலங்கும்படியாக, (அதுதன்னை)	னெடும்	
கடைந்து	மத (ஓ) னம் செய்து	விடை	வ்ருஷ்பத்தினுடைய
அடைத்து	அணைகட்டி	மணி	(கழுத்தில் கட்டின)
இலங்கையர்	இலங்கையிலிருக்கும் ராக்ஷஸர்க்குடைய	அடம்	மணியின் ஓசையும் (என்னை) முடியாநின் றது;
கோனது	ராஜாவான ராவணனு	ஆயன்	இடையான கண்ண னாகிற
வரை	மலைபோல்த்ருடமான	விலங்கல்	(வேத) பர்வதத்திலுண் டான
ஆகம்	மார்வானது	வேயினது	மூங்கிலால் செய்யப் பட்ட குழலின்
மலங்க	துடிக்கும்படி	ஒசையும்	த்வ (ஓ) றியும்
வெம்சமத்து	யுத்தத்திலே	ஆய்	ஆகிவிட்டது;
அசெரம்	கொலையம்பை	இனி	இனிமேல்
துரந்த	நடத்தின [ம்	விளைவது	நேரிடும்படியான
எம்அடிகளும்	ஸ்ர்வஸ்வாமியானவனு	ஒன்று	ஒன்றையும்
வாரான்	வருகிறிலன்;	அறியேனே	அறிகிறிலேன். (எ)
ஆல்	கஷ்டம்;		
இலங்கு	விளங்காநின்றதாய்		
வெம்	தபியாநின்ற [ன		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கலங்கவித்யாதி) ஒருவராலும் பரிச்
சேதிக்க வரிதானகடலானது கீழ்மண்கொண்டு மேல்மண்ணெறியும்
படி பிராட்டிக்காகக்கடைந்து, அவள் தனக்காகவடைத்து, லங்கை
க்கு நிர்வாஹகனவனுடைய வரைபோலே திண்ணிதான மார்

கடைந்தசெயலிலும், அடைத்தசெயலிலும்துவக்குண்டாளொருத்திபடியால்
அருளிச்செய்கிறுரென்றுஸங்கதி.

“மாக்கடல், கலங்க” என்றநவயித்தருளுகிறார் (ஒருவராலித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ௫-தி, அ-பா, முழுதிவ்வையகம். கசகக

விலே அம்புதைத்துத் துடிக்கும்படி யுத்தத்திலே கொலையம்பை நடத்தின ஸர்வஸ்வாமியானவனும் வருகிறிலன்.

(இலங்கித்யாதி) விளங்காநின்றுகொண்டு சுடுகிற கிரணங்களை யுடைய பாலசந்த்ரனோடே வருஷபத்தினுடைய கழுத்தின் மணி ஓசையும் முடியாநின்றது. இவைதான்போருமிறே பாத(ஈடி)கத்து க்கு.அதுக்குமேலே(ஆயனித்யாதி)இடையனுடையகையில் அபிஜாத மாயிருந்துள்ள குழலோசையுமாய் என்னை முடியாநின்றது. (இனி விளைவதொன்றறியேனே) நான்முடியவே அவனைக்கிடையாது; அவன்போகவே அவனாலே நோக்கப்படும் விபூதித்வயமும் இல்லை யாம்; ஆனபின்பு இது எவ்வளவாய்த் தலைக்கட்டு மென்றறியேன்.

மூ.—

முழுதிவ்வையகம் முறைகெடமறைதலும் முனிவனும்முனிவெய்த மழுவினால்மன்னராருயிர்வவ்விய மைந்தனும் வாரானால் ஒழுகுநுண்பனிக்கொடுங்கியபேடையை யடங்க வஞ்சிறைகோலித் தழுவுநள்ளிருள்தனிமையில் கடியதோர் கொடுவினையறியேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இவ்வையகம்	இந்தலோகமானது	ஒழுகு	பெருகாநின்றுள்ள
முழுது	அடங்கலும்	நுண்	அஸஹ்யமான
முறை	மர்யாதையானது	பனிக்கு	பனிக்காக
கெட	குலையும்படியாக [ம்	ஒடுங்கிய	ஒடுங்கிக் கொண்
மறைதலும்	மறைந்துபோனதாலு		டிருக்கிற
முனிவனும்	ஜமதக்நிபகவானும்	பேடையை	பெண்பறவையை
முனிவெய்த	சீறினதாலும் (அது ஹேதுவாக)	அடங்க	அடங்கும்படியாக
மழுவினால்	மழுவாலே		(பக்திகளானதுகள்)
மன்னர்	கூத்தரியர்களுடைய	அம்	அழகிதான
ஆர்உயிர்	அருமையான ப்ராண	சிறை	பக்தங்களினுடைய
	ன்களை	கோலி	கீழ்பாகத்தில்
வவ்விய	போக்கினவரான	தழுவும்	அனைக்கும்படியான
மைந்தனும்	ஸ்ரீபரசுராமாழ்வானும்	நள்ளிருள்	நல்லிருள்நடுவில்
வாரான்	வருகிறிலன்;	தனிமையில்	தனியாயிருப்பதைக்
			காட்டிலும்

“விலங்கல்” வேதபர்வதத்திலுண்டான. “வேய்” என்றத்தால் பலிதம் (அபிஜாதமாயிருந்துள்ள) என்றது. (எ)

கச்சு2 பெரியதிருமொழி, அ-ப, ரு-தி, கூ-பா, கனம்செய்மாமதிள்.

கடியது க்ருரமாயிருக்கிற கொடுவினை கொடியபாபத்தையும்
ஓர் ஒருவிதமான அறியேனே அறிகிறிலேன். (அ)

வ்யா.— எட்டாம்பாட்டு. (முழுதித்யாதி). ப்ராஹ்மணரை முன்னாகக்கொண்டு நடக்கக் கடவதான க்ஷத்ரிய மர்யாதையான து குலைய, அத்தாலே ஜமதக்நிபகவான் சீற; அதுவே துவாக இதுக்கு நிமித்தபூதரான க்ஷத்ரியரை இருபத்தொருபடிகால் மழுவாலே துணித்துப்பொகட்ட மிடுக்கையுடைய ஸ்ரீபரசுராமாழ்வானும் வருகிறிலன். க்ஷத்ரியமர்யாதையைக் குலைக்கையாலும், பிதாவைப் பரிபவிக்கையாலும் ராஜவம்சத்தைத் திரட்டி வைத்து அறுத்துப் பொகட்டானாயிற்று.

(ஒழுகித்யாதி) கூடுகளினுள்ளே வந்து பாயாநின்ற உள்ள நுண் ணிய பனிக்கு ஒடுங்குகிறபேடையை அடங்கும்படியாக சிறகைவிரி த்துபக்சிகள் அணைக்கிற காலத்திலே பிரிந்துதனியிருக்கிற இருப்பிற் காட்டிலும். (கொடியதோர் கடுவினையறியேனே) (க) “अक्षय्यं
ஹ் ஸ்ரீஷ்ய- அவஸ்யமநுபோக்தவ்யம்” என்கிறபடியே அநுபவித்தல் லது நசியாதபடி க்ருரமாயிருப்பதொரு பாபமுண்டாக வறிகிறி லேன். இன்னமிதிற் காட்டில் நரகத்தில் போய் அநுபவிப்பதொரு அநுபவந்தானுண்டாக வறிகிறிலேன். (கூ)

மூ.—

கனம்செய்மாமதிள் கணபுரத்தவனொடும் கனவினிலவந்தந்த மனஞ்செயின்பம்வந்துள்புக வெள்கியென்வளை நெகவிருந்தேனை சினஞ்செய்மால்விடைச் செறுமணியோசையென் சிந்தையைச்சிந்து அனந்தலன்றிலினரிசூரல் பாவியேனாவியை யடுகின்றதே. [விக்கும்

அந.—எட்டாம்பாட்டு. (முழுதித்யாதி). பிராட்டிக்கு அரியன செய்த செயலிலே* பண்டைநாள்படியே கீழ்அருளிச்செய்து, லோகத்தில் மர்யாதா பங்கம் பிறவாமல் அத்தை ஸ்த்தாபிக்கப் பிறந்த மமுவேந்தியன் மிடுக்கில் ஈடு பட்டு, அவன்படியை யருளிச்செய்கிறாரென்று சங்கதி.

“இவ்வையகமுழுதும் முறைகெட மறைதலாலும், அத்தால் முனிவர் முனிவெய்தத்தாலும் மழுவினாலித்யாதி” என்று விவக்ஷித்து அருளுகிறார் (ப்ராஹ்மணரையித்யாதி). “இதிலும்க்ருரமான நரகமில்லையோ” என்ன அரு ளிச்செய்கிறார் (இன்னமித்யாதி). ... (அ)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, டி-தி, கூ-பா, கனம்செய்மாமதிள். கசகூங்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கனம்	க (ஃ) நமாக	இருந்தேனை	இருந்த வென்னை
செய்	செய்யப்பட்டதாய்	செறு	பாதி (ஹ்) யாநின்ற
மா	பெரிதான	சினம்செய்	கோபத்தையுடைய
மதிள்	மதிளையுடையதான		தாய் [யதான
கணபுரத்தவ	திருக்கண்ணபுரத்தி	மால்	பெரியவடிவை யுடை
னெடும்	எழுந்தருளி இரு	விடை	வ்ருஷபத்தினுடைய
	க்குமவனோடே	மணி	மணியினுடைய
கனவினில்	ஸ்வப்நகல்பமாம்படி	ஒசை	த்வ (ஹ்) நியானது
அவன்	அந்த எம்பெருமான்	என்	என்னுடைய
தந்த	கொடுத்த	சிந்தையை	மனதை [து
மனம்செய்	மனதிலுண்டான	சிந்துவிக்கும்	சரிதிலமாக்கா நின்ற;
இன்பம்	ஸுகமானது	அனந்தல்	அனந்தலையுடைய
உள்	உள்ளே	அன்றிலின்	அன்றிலினுடைய
வந்து	வந்து [லே	அரி	பாதகமான தழுதழுத்
புக	ப்ரவேசிக்க (அத்தா	குரல்	பேச்சானது [த
வெள்கி	ஈடுபட்டு	பாவியேன்	பாபத்தைப்பண்ணின
என்	என்னுடைய		என்னுடைய
வளை	கைவளையானது	ஆவியை	ப்ராணனை
நெக	கழலும்படி	அடுகின்றதே	ஹிம்ஸியா நின்றது.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கனஞ்செய்த்யாதி) திண்ணிய தாய் அரணாகப்போரும்படியான மதிளையுடைய திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிறவனோடே ஸ்வப்நகல்பமாம்படி அவன் தந்த. (மனஞ்செய்தின்பம்) மாநஸமாத்ரமாய், பாஹ்ய ஸம்ஸ்லேஷ மில்லாமையாலே அதுஉள்ளேவந்துபுகுர அத்தாலேஈடுபட்டுகையில்

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கனஞ்செய்த்யாதி). கோபிமார் தசைகளை யடைந்து நோவுபட்டார் கீழெல்லாம். இதில் *சிலையிலங்கு பொன்னாழியில் பிராட்டியாயே நோவுபடுகிறாரென்று ஸங்கதி.

“கனமாகச்செய்யட்டமதிள்” என்றாய் தாத்தர்யமருளுகிரார் (திண்ணிய வித்யாதி). “கனவினில்” என்றது - லக்ஷணயாஸ்வப்நஸத்ருஸ்மான மாந ஸாதுபவத்தைச் சொல்லுகிறதென்றுதிருவுள்ளம்பற்றியருளுகிரார்(ஸ்வப்நேத்யாதி). “வெள்கி” என்றதின் அர்த்தம் (ஈடுபட்டு) என்றது. “செறு” என்ற

கசகச பெரியதிருமொழி, அ-ப, இ-தி, க0-பா, வार्கொள்.

வளைகழலும்படியாக இருந்த வென்னை. (சினமித்யாதி) சீற்றத்தையும்தெரியவடிவையுமுடைத்தான வ்ருஷபத்தினுடைய கழுத்திலே யுண்டாய் கண்ணுக்கு ஆபாஸமாய் கார்யத்தில் முடித்து விடவற்றான மணியினுடைய த்வநியானது என்னுடைய ஸ்ருதயத்தை சிதிலமாக்காநின்றது. (அனந்தலித்யாதி) அனந்தலையுடைத்தான அன்றிலினுடைய தழுதழுத்தபேச்சானது. (பாவியேனாவியை யடுகின்றதே) கண்டதுக்கெல்லாம் பாத்த்ய (ஊடி) கோடியிலே அந்வயிக்கும்படி மஹாபாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய தர்மிலோபத்தைப் பண்ணுகையிலே ஒருப்படாநின்றது. (க)

மூ.—

வர்கொள்மென்முலைமடந்தையர் தடங்கடல்வண்ணனைத்தாள்நயந் ஆர்வத்தாலவர் புலம்பியபுலம்பலை யறிந்துமுன்னுரைசெய்த [து வர்கொள்பூம்பொழில் மங்கையர்காவலன்கலிகன்றியொலிவல்லார் ஏர்கொள்வைகுந்தமாநகர்புக்கிமையவரோடும் கூடுவரே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வர்கொள்	கச்சையை யுடைய	தாளை	திருவடிகளை
மென்	ம்ருதுவான [தாய்	நயந்து	ஆசைப்பட்டு
முலை	ஸ்தநங்களை யுடைய	ஆர்வத்தால்	அபிநிவேசத்தாலே
மடந்தையர்	பெண்கள் [ரான	அவர்	அவர்கள்
தடம்	விசாலமான	புலம்பிய	கூப்பிட்ட
கடல்	ஸமுத்ரம்போன்ற	புலம்பலை	கூப்பிடை [ணி
வண்ணன்	திருமேனி நிறத்தை	அறிந்து	அப்படியே புத்திபண்
	யுடையனான எம்	முன்	முதலிலே
	பெருமானுடைய	உரைசெய்த	கூப்பிட்ட,

தின் தாத்தாயம் (கண்ணுக்கித்யாதி). (கார்யத்தில்) பாதி (ஊடி) க்கையில். “அரி” சத்ருவான வென்னுதல்; சப்தார்த்தமாய்பலிதம் (தழுதழுத்த) என்றது. நாகைத்துடர்ந்துபோகிற விடையின் மணிக்குரலும், போக (ஹ்) மத்த்யத்தில் போக (ஹ்) தசையில் பிரிவைஅதிசங்கை பண்ணிக்கதறும் அன்றில் குரலும் தன்னாயகன் வரவுக்கும் பிரியமாட்டாமல் கதறுகைக்கும் ஸ்மாரகமாய் பாதி (ஊடி) க்கு மென்று கருத்து. ... (க)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, இ-தி, க0-பா, வார்தொள். கசகரு

கார்தொள்	மேகஸஞ்சாரத்தை யுடையதாய்	வல்லார்	அப்ய (ஃ) ஸி க் க வல்லவர்கள்
பூம்பொழில்	பு ஷ் ப ச் சோலைகளை யுடையதான	ஏர்தொள்	அழகையுடைய
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள் ளார்க்கு	வைகுந்தமா நகர்	நித்யவிபூ (ஃ)தியில்
காவலன்	ரக்ஷகராயிருக்கிற	புக்கு	ப்ரவேசித்து
கலிகன்றி	ஆழ்வார்	இமையவரோ டும்	நித்யஸூரிகளோடே
ஒலி	ஒலியையுடைத்தாம் படி (அருளிச்செய் த இத்திருமொழி யை)	கூடுவரே	கூடி (புநராவ்ருத்தி யி ல் லா த) பேற் றைப்பெறுவார்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (வார்தொளியாதி) ப்ராப்த யௌவ
நைகளான திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள் க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை
ஆசைப்பட்டு கிட்டாமையாலே அபிநிவேசம் கரைபுரண்டுகூப்பிட்ட
கூப்பிடைபுத்திபண்ணி அவ்வவஸ்தை பிற ந் து கூ ப் பி ட் ட .
(கார்தொளியாதி) நிரந்தரம்மேகஸஞ்சாரத்தையுடைத்தானபரந்த
பொழிலையுடைய திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ரக்ஷகராயுள்ள ஆழ்வார்
ஒலியையுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த இத்திருமொழியை அப்பய
ஸிக்கவல்லார். (ஏர்தொளியாதி) பிரிவாற்றாமை கூப்பிடுவது
தவிர்ந்து நித்யவிபூதியில் நித்யஸூரிகளோடேகூடி (க) “ஓஹம்
ஓஹம்- அஹம்நம்ஹம்நம்” என்கிறபடியே ஹர்ஷத்துக்குப்
போக்குவிட்டுக் கூப்பிட்டுப் பின்னை ஒருகாலும் புநராவ்ருத்தியில்
லாதபேற்றைப் பெறுவர். (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளை சரணம்.

பெரியதிருமொழி

எட்டாம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி முற்றிற்று.

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (வார்தொளியாதி). “நயந்து” என்றதி
னர்த்தம் (ஆசைப்பட்டு) என்றது. ... (க0)

ஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

கசகக பெரியதிருமொழி, அ-ப, சு-தி, தொண்டிருய்யும்ப்ரவேசம்.

பெரியதிருமொழி
எட்டாம்பத்து ஆறந்திருமொழி
தொண்டிருய்யும்ப்ரவேசம்.

அவ.—ஆதித்யனும் வந்து உதிக்கிறிலன்; நாழிகையும் கற்பத் திற் காட்டில் நெடிதாய்ச் செல்லாநின்றது; அநுகூலபதார்த்தங்க ளும் பாதகமாகாநின்றன; ஒருதுணைகாண்கிறிலேன்; ஸத்தையுங் கூட அழியுமளவாகாநின்றது; இது எவ்வளவாய்த்தலைக்கட்டுமோ? அறிகிறிலேனென்றார் கீழ்ற்றிருமொழியிலே; ஸம்ஸாரஸ்வபாவத் தாலே இவைதான் ஒருபடிப்பட்டு நில்லாவிதே. ஆகையாலேஆதித் யனும் ஒருகால்வந்து உதிக்கக்கூடுமிதே. இவைதான் அகஞ்சுரிப் பட்டவாதே சொன்னவார்த்தையும் செவிப்படும்; அவன் வந்தில னென்று நீர்நம்மைச் சொன்னவிடம் தப்பச்சொன்னீர்; நாம்திருக் கண்ணபுரத்திலேவந்து நிற்கிறது ஏதுக்காக; ஆஸ்ரிதார்த்தமாக வன்றோ இங்குவந்து நிற்கிறது; நமக்காகவென்று நீர் அறிந்தீராகில் நமக்கொருகுறைகளும்மில்லை; நினைத்தவன்றே எல்லாம் செய்கைக்கு ஒருதட்டுமில்லை யென்றிருந்தீராகில், இனி அவ்வருகுள்ளவையுமெல் லாம் தன்னடையே வருகிறதென்று ஆறியிருக்க வமையாதோ வென்று அவன் ஸமாதாநம்பண்ண, ஸமாஹிதராய் ஆழ்வார்தம் இடையாட்டத்தில் தாம்கைவாங்கியிராநின்றார்; அவனோவந்து உதவுகிறிலன்; இதுஎவ்வளவாய்த் தலைக்கட்டுகிறதோவென்று ஒரு நீர்ச்சாவியாய்க்கிடக்கிற அநுகூலவர்க்கத்தைப்பார்த்து, நீங்கள்இங் னன்றோவுபடவேண்டா; நமக்குஉஜ்ஜீவிக்மைக்குஒருவிரகுண்டென் ன; அதாகிறது ஸர்வேஸ்வரன் நம்முடைய ரக்ஷணத்திலே உத்

அந.—தொண்டிப்ரவேசம். கீழே “பாவியேனாவியை யடுகின்றதே” என்றுநிரதிசய க்வேசத்தை யடைந்தவர், இத்திருமொழியில் “உய்யும் வகை கண்டேன்” என்று களிக்கைக்கு ஸங்கதியேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆதித்யனுமித்யாதி). (இவைதான்) என்றது-ஆதித்யாதிகள் தானென்றபடி. (இவைதானகஞ்சுரிப்பட்டவாதே) என்றது - இவற்றாலுண்டான ஆற்றமை கள் தான் ஸங்குசிதமானவாதே யென்கை. (சொன்னவார்த்தை) கண்ண புரத்தான் சொல்லும்வார்த்தை யென்றபடி. (ஸமாஹிதராய்) என்றவநந் தரம் பரோபதேசம் பண்ணுகிறாரென்று ஸங்கதிகூட்டுவது. பரோபதேச ப்ரகாரத்தை யருளிச் செய்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாதி). ... *

பெரியதிருமொழி, அ-ப, கூ-தி, க-பா, தொண்டிருய்யும். கசுகள

யுக்தனாய்க்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸந்திஹிதனான் ; நாமும் அவனை ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிப்போம்; போருங்கோளென்கிறார்.

மூ.—

தொண்டிருய்யும் வகைகண்டேன் துளங்காவரக்கர் துளங்கமுன் திண்தோள்நிமிரச் சிலைவளையச் சிறிதேமுனிந்ததிருமார்பன் வண்டார்கூந்தல் மலர்மங்கை வடிக்கண் மடந்தைமாரோக்கம் கண்டான்கண்டுகொண்டுகந்த கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்	பகவத் கைங்கர்ய பரர்	ஆர்	நிறைந்துள்ள [ளான
	களே! (நான்)	கூந்தல்	மயிர்முடியை யுடைய
உய்யும்	உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உறுப்	மலர்மங்கை	பெரிய பிராட்டியா
	பான		ரோடும்
வகை	ஒருஉபாயத்தை	வடி	கூரிதானவாள் பேர்
கண்டேன்	கண்டேன்;		லே யிருக்கிற
முன்	முன்பு	கண்	திருக்கண்களை யுடை
துளங்கா	அச்சப்படாமலிருக்கிற		யளான [டும்
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்கள்	மடந்தை	ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியோ
துளங்க	அஞ்சும்படியாகவும்,	மா	(ஐகத்ரக்ஷணத்துக்கு
திண்	பலிஷ்ட்டமான		ச்சேர்த்தியுண்டாக
தோள்	திருத்தோளானது		வேணுமென்று)
நிமிர	நிமிரும்படியாகவும்,		மஹத்தான
சிலை	ததுஸ்ஸானது	நோக்கம்	ஸங்கல்பத்தை
வளைய	வளையும்படியாகவும்	கண்டான்	பண்ணா நின்ற வெம்
சிறிதே	(ஐகத்தில்) சிலராக்ஷ		பெருமான்
	ஸர்களையே	கண்டுகொண்	(ஏகாந்தமான ஸ்த்தல
முனிந்த	அழியச் செய்தவனாய்,	டு	மென்று) கண்டு
	(அதனாலுண்டா	உகந்த	ஸந்தோஷித்தருளின
திரு	வீரலக்ஷ்மியை [ன)	கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை
மார்வன்	திருமார்வி லுடையனா	நாம்	நாம்
வண்டு	வண்டுகளாலே [ய்,	தொழுதுமே	தொழுவோம். (க)

வ்யா—முதற்பாட்டு. (தொண்டர்) (க) “வழுவிலாவடிமை

அந.—முதற்பாட்டு. (தொண்டரித்யாதி) அल्पமாக முனியவேண்டு

(க) தி-வாய்-ந-ந-க.

க்சகூஅ பெரியதிருமொழி, அ-ப, கூ-தி, க-பா, தொண்டிருய்யும்.

செய்யவேண்டும்” என்றுபாரித்துக் கொண்டிருக்கிறவர்களே! (உய்யும்வகைகண்டேன்) (க) “అసన్నే వ స భవతి-அஸந்நேவ ஸ பவதி”என்னும் நிலைகழிந்து அவனை ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்ைகக்கு ஒருவிராகு கண்டேன்; அதே துஎன்றால், (கண்ணபுரம் நாம்தொழுதும்). (துளங்காவரக்கர்துளங்க) இதுக்குமுன்பு அச்சமிருக்கும்படி புதியதுண்டறியாத ராக்ஷஸஜாதியானது அஞ்சும்படியாக. (திண்டோளித்யாதி) ப்ரதிபக்ஷமென்றால் சலியாத தோளானது நிமிரும்படியாகவும், வில்லானது வளையும்படியாகவும். (சிறிதேமுனிந்த) ஜகது பஸம்ஹாரத்தோடே தலைக்கட்டுமளவன்றிக்கே ராக்ஷஸஜாதியளவிலே முனிந்தானாயிற்று. ஸங்கல்பத்தாலே இத்தையெல்லா முண்டாக்குமவன் சீறினால், பின்னை ஒன்றாக அழியுமத்தனையிறே. (திருமார்பன்) வீரஸ்ரீக்குக் குடியிருப்பான மார்வுபடைத்தவன்.

(வண்டாரித்யாதி) அச்சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்ய வேணுமென்னுமதுவும் உண்டாகப் பெற்றதாயிற்று. (வண்டார் கூந்தல் மலர்மங்கை) தொழுவார் குற்றம்காண்கைக்குஅவஸரமில்லாதபடி மயிர்முடியாலே அவனைத் துவக்கும் பெரியபிராட்டியார். (வடிக் கண்மடந்தை) ஒருமயிர் முடிவேண்டாதே தன்னோக்காலே அவனை ஒடியெறிந்திட்டு வைக்கும் கண்ணையுடைய ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி. (மாரோக்கங்கண்டான்) (உ) “ஒண்டொடியாள்.திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப கண்டசதிர்” என்னுமாபோலே ப்ரஜைகளுடைய ரக்ஷணத்துக்கு இவர்களும் தாமுமானசேர்த்தி யுண்டாகவேணுமென்று பார்த்து வைத்தானாயிற்று. (கண்டுகொண்டித்யாதி) அவனும் நாமும் இவர்களும் சேரவர்த்திக்கைக்கு ஏகாந்தமான ஸ்த்தலமென்று உகந்த திருக்கண்ணபுரத்தைத் தொழுவோம். (க)

வானென்னென்ன; (ஸங்கல்பேத்யாதி). மலர்மங்கையென்று மேலேதிருவைச்சொல்லுகையாலே இதுவீரஸ்ரீயாக வருளிச் செய்கிறார் (வீரேத்யாதி).

ப்ராப்யகோடியிலேயாக வருளிச்செய்து க (ஸ) டகத்வ விவக்ஷயாதாத் பர்யாந்தரம் (தொழுவாரித்யாதி). “வடி” என்று கூர்மையாய், அத்தாலே கூரிதானவாளாய், “அதுபோலேயிருக்கும்கண்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (ஒருவித்யாதி). மலர்மங்கையோடும், வடிக்கண்மடந்தையோடும் கூடி,மஹத்தானநோக்கத்தை-ஸங்கல்பத்தை, கண்டான்-பண்ணினானென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (ஒண்டொடியாளித்யாதி). ... (க)

மூ.—

பொருந்தாவரக்கர் வெஞ்சமத்துப்பொன்ற வன்றுபுள்ளூர்ந்து
பெருந்தோள்மாவி தலைபுரளப் பேர்ந்தவரக்கர் தென்னிலங்கைப்பக
இருந்தார்தம்மையுடன்கொண் டங்கெழிலார் பிலத்துப்புக்கொளி
கருந்தாட்சிலைகைக் கொண்டா னுர்கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே.

பந்ம்.	உரை.	பந்ம்.	உரை.
பொருந்தா	பொருந்தாமலிருக்கிற	இருந்தார்தம்	இருந்த ராக்ஷஸர்களை
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்கள்	மை	யும்
வெஞ்சமத்து	யுத்தத்திலே	உடன்கொண்	கூட்டிக்கொண்டு
பொன்ற	முடியும்படியாக	டு	
அன்று	அக்காலத்தில்	அங்கு	அவ்விடத்திலிருந்து
புள்ளூர்ந்து	திருவடியைமேல்	எழில்	அழகாலே
	கொண்டு	ஆர்	வ்யாப்தமான
பெரும்	பெரிதான [யனான	பிலத்து	பாதாளத்திலே
தோள்	தோள்வலியையுடை	புக்கு	ப்ரவேசித்து
மாவி	மாலியினுடைய	ஒளிப்ப	மறையும்படியாகவும்
தலை	தலையானது	கருந்தாள்	வயிரம்பற்றின
புரள	புரளும்படியாகவும்,	சிலை	தநுஸ்ஸை
பேர்ந்த	அவனை யொழிய மற்	கை	திருக்கையிலே
	று முண்டான	கொண்டான்	தரித்தவனுடைய
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்கள்,	ஊர்	ஊரான
தென்	தெற்கு திக்கிலுள்ள	கண்ணபுரம்	நாம்தொழுதுமே. (உ)
இலங்கை	இலங்காநகரத்தில்		

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. அது பிராட்டி பக்கல் ஓரத்தால்
செய்த செயலன்றோ, நாம் அதற்குப் பிற்பாடரானேமேயென்ன;
அதுவேண்டா; அவன் விரோதி நிரஸநசீலனென்கிறார்.

வ்யா.—(பொருந்தாவித்யாதி) ஸர்வதா(ஞ)நாம் அநுகூலித்தாலும்

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (பொருந்தாவித்யாதி) ஸங்கதிதன்னேற்
றமே காட்டுகிறார் (அதுவித்யாதி). (அது) துளங்காவரக்கனான ராவணவதம்.
(விரோதி)என்றது-ஆஸ்ரிதவிரோதியென்கை.

(க) “‘‘நமேத்வேஷ்யோஸ்திநப்ரியஃ’’ நமேத்வேஷ்யோஸ்திநப்ரியஃ’’ என்
றிருக்கிற நாம்’’ என்று ஈஸ்வரோக்தியாகக்கண்டு கொள்வது. (அநுகூலித்

கரு00 பெரியதிருமொழி, அ-ப, சு-தி, ஈ-பா, வல்லியிடைமாள்.

பொருந்தாமையிலே நிலைநின்ற ராக்ஷஸஜாதியானது யுத்தத்திலே முடியும்படியாகத் திருவடியை மேற்கொண்டு மிக்க தோள்வலியை யுடைய மாவிதலையானது புரளும்படியாக, அவனையொழிந்த மற்று ள்ளராக்ஷஸர்கள் புற்றுப்போலே என்றுமொக்க துர்வர்க்கம்மாறாத லங்கையிலுண்டான ராக்ஷஸரையும் கூட்டிக்கொண்டு போக (ஃX) பூமியான பாதாளத்திலே புக்கு மறைய வயிரம்பற்றித் திண்ணி தான வில்லைக் கையிலே பிடித்தவனுடைய ஊரான திருக்கண்ணை புரத்தை நாம் தொழுதோம். (உ)

மு.—வல்லியிடையாள் பொருட்டாக மதிள்நீரிலங்கையார்கோவை அல்லல்செய்து வெஞ்சமத்துளாற்றல் மிகுத்த வாற்றலான் வல்லாளர்க்கர் குலப்பாவைவாட முனிதன்வேள்வியைக் கல்விச்சிலையால் காத்தானார் கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வல்லி	கொடி போன்ற	ஆற்றலான்	பெரியோனாய்,
இடையாள்	மத்யப்ரதேசத்தை	வல்லாள்	வலிய ஆண்மையை
	யுடையளான பிர-		யுடையரான
	ட்டியின்	அரக்கர்	ராக்ஷஸர்களுடைய
பொருட்டாக	ரிமித்தமாக	குலப்பாவை	குலத்திலுண்டான
நீர்	கடலை அகழாகவுடை		தாடகியானவள்
	யதாய்,	வாட	முடியும்படியாக
மதிள்	மதிளையுடையதான	முனிதன்	விஸ்வாமித்ரருடைய
இலங்கையார்	இலங்கையிலுள்ள ரா	வேள்வியை	யாகத்தை
	க்ஷஸர்க்கு	கல்வி	ததுர்வியாப்யாஸ
கோவை	நியாமகனாயிருக்கிற		தசையிலிருந்த
	ராவணனை	சிலையால்	வில்லால்
அல்லல்செய்து	துடுக்கப்படுத்தி	காத்தான்	ரக்ஷித்தவனான எம்
வெஞ்சமத்துள்	யுத்தத்திலே		பெருமானுடைய
ஆற்றல்	வலிமையால்	ஊர்	ஊரான
மிகுத்த	அதிகனான	கண்ணபுரம்நாம்	தொழுதுமே. (ங)

தாலும்) என்றவந்தரம் “பொருந்தார்களேயென்று நினைத்து” என்றுபுரிப் பது. “கருந்தான்” என்று விசேஷித்ததின் கருத்தையருளிச்செய்கிருர் (வயி ரம்பற்றி) என்றது. ... (உ)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, சு-தி, ஈ-பா, வல்லியிடையாள். கருக

அவ.—மூன்றும்பாட்டு. ப்ரஸ்துதமான ராமாவதாரம் பின் னாட்டினபடி சொல்லுகிறது.

வ்யா.(வல்லியித்யாதி)கொடிபோன்றஇடையையுடையபிராட்டிக் காகக் கடலை அகழாகவுடைத்தாய், மதிளையுடைத்தான லங்கையி லுள்ளார்க்கு நான் நியாமகனல்லேனோ வென்றிருக்கிறவனை. (அல் லல்செய்து) தேரை அழித்து, வில்லைமுறித்து, அவன் முதுகுகாட் டும்படிபண்ணி எளிவரவு படுத்தினபடியைச் சொல்லுகிறது. யுத்த த்திலே இன்றுபோய் நாளைவாவென்னவல்ல வில்வலியையுடைய வன். (ஆற்றல்மிகுத்த) வலிமிகுத்தபெரியோன்; கைபுகுந்த சத்ரு வைக்கடுக முடித்துவிடாதே, இன்றுபோய் நாளைவாஎன்றானிறே. நீ இளைத்த ஸமயத்திலே உன்னை அழிக்கை போராதுகாண். (க) “ಆಜ್ಞಾಸ್ಯ - ஆஸ்வாஸ்ய” இவன் இளைத்தால் தன் பரிகரத்திலுள் ளாரை ஆஸ்வஸிப்பிக்குமாபோலே நீ போய் ஆஸ்வஸித்துவாவென் றானிறே.

(வல்லாளித்யாதி) பருவம்நிரம்புகிறதற்குமுன்னே செய்த செயல் இதுவன்றோ? (வல்லாளரக்கர் குலப்பாவைவாட) வலிய ஆண்மையையுடைய ராக்ஷஸஜாதிக்காகக் கண்காட்டியானவள்முடி யும்படியாக. (முனியித்யாதி) ருஷியினுடைய யாகத்தை. ஸ்ரீபரசு ராமாழ்வானைவென்று தன்னதானவில்லை வாங்குவதற்குமுன்பே பிடித்தவில்லைக்கொண்டு காத்தானார். (ஈ)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (வல்லியித்யாதி) (ப்ரஸ்துதமான) என்றது - முதற்பாட்டில் ப்ரஸ்துதமானவென்கை. “நீர்மதிளிலங்கை” என்றநவயித் தர்த்தம் (கடலையித்யாதி). “ஆற்றல்” என்று வலிமையாகக்கீழருளிச்செய்து க்ருபையாக விவக்ஷித்துத் தாத்தபர்யாந்தரம் (நீஇளைத்தவித்யாதி). (க) “ಆಜ್ಞಾಸ್ಯನಿರೂಪಿಸಿದನಿ” ಆ ದಾಖಲಂ ದ್ರಷ್ಟೃಸಮேதಃ - ஆஸ்வாஸ்யநிர்யாஹி ரதீஸதந்வீததாபலம் த்ரக்ஷயஸிமே ரதஸ்த்த” என்று உக்தார்த்தத்தை ப்ரமாண ப்ரதர்ஸபூர்வமாக விவரிக்கிறார் (ஆஸ்வாஸ்யேத்யாதி).

ஒருவீரத்தை யதுஸந்தித்து மீளவும் ஒருவீரத்தை அதுஸந்தித்தவர்க் குக்கருத்து (பருவமித்யாதி). “பாவை” மரப்பாவை; அதைப்போலே த்ரஸ்ர நீயை என்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (கண்காட்டியான) என்று. “கல்விச்சிலை” ததுர்வித்யாப்ப்யாஸதசையில் சிலையென்றாய், இப்படி விசேஷித்ததுக்குத் தாத்தபர்யமருளுகிறார் (ஸ்ரீ பரசுராமாழ்வானையித்யாதி). ... (ஈ)

கடு02 பெரியதிருமொழி, அ-ப, கூ-தி, ச-பா, மல்லைமுந்நீர்.

மூ.—மல்லைமுந்நீரதர்படவரிவெஞ்சிலைகால் வளைவித்துக்
கொல்லைவிலங்குபணிசெய்யக் கொடியோனிலங்கைபுகலுற்றுத்
தொல்லைமரங்கள்புகப்பெய்து துவலைநிமிர்ந்து வானணவக்
கல்லால்கடலை யடைத்தா னூர்கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொடியோன்	க்ரூரனான ராவணனுடைய	பணி	கைங்கர்யத்தை
இலங்கை	இலங்கையில்	செய்ய	பண்ணும்படியாகவும்,
புகல்	ப்ரவேசிப்பதை	தொல்லை	பழையதான
உற்று	உத்தேசித்து,	மரங்கள்	வ்ருக்ஷங்கள் [யாக
மல்லை	அதிகமான	புக	(பறியுண்டு) புகும்படி
முந்நீர்	மூன்றுவகைப்பட்ட ஜலத்தையுடைய	பெய்து	(ஸமுத்ரத்திலே) ட்ர
	கடலானது		வேசிப்பித்து
அதர்பட	வழிபடும்படியாக	துவலை	ஜல பிந்துக்களானதுக
வரி	(அழகான) வரி களை யுடையதாய்,	நிமிர்ந்து	கிளர்ந்து [ள்
வெம்	வெம்மையை யுடைய	வான்	ஆகாசத்தில்
சிலைகால்	ததுஸ்ஸை [தான	அணவ	ஸ்பர்சிக்கும்படியாகவு,
வளைவித்து	வளைத்தும்,	கல்லால்	மலைகளாலே [ம்
கொல்லை	அரண்யங்களிலுண் டான கிளைகளிலே	கடலை	ஸமுத்ரத்தை
	திரியாநின்ற	அடைத்தான்	கட்டினவனான சக்ர
விலங்கு	வாநரங்கள்		வர்த்தித் திருமக
			னுக்கு
		ஊர்	வாஸஸ்த்தாநமான
			கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே. (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (மல்லைமுந்நீரதர்பட) “மல்லை” என்று-
மிகுதி. ஜலராசியாய்மூன்றுவகைப்பட்டஜலத்தையுடைத்தான கட-
லானதுவழிபட; (க)“ಅಪ್ರಮೇಯೋನು”-அப்ரமேயோமஜேஹாத

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (மல்லையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் சக்ரவர்த்தித்
திருமகனுடைய வீரரஸத்தில் ஈடுபட்டுப் பேசினாராய், அவ்வளவன்றிக்கே
கடலைவற்றக் கோல்தொடுப்பது, குரங்கைக்கொண்டு பணிகொள்வது, கல்லை
மிதக்கப்பண்ணுவதான அப்புதரஸத்தில் ஈடுபடுகிறாரென்று ஸங்கதி.

“மல்லை” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அப்ரமேய

(க) ரா-யு-கக-நக.

திஃ” என்று ஒருவராலும் பரிச்சேதிக்கவரிதான கடலானது வழிப் பட. (வரிவெஞ்சிலைகால்வளைவித்து) தர்ஸநீயமான வரிகளையுடைத் தாய், பிடித்தபிடியிலே எதிரிகள் அஞ்சும்படியான வெம்மையை யுடைத்தான வில்லைவளைத்து. (கொல்லைவிலங்கு பணிசெய்ய) ஒரு காலும் பூசல்கண்டறியாதே என்றுமொக்கப்பணையிலே திரியக்கடவ குரங்குகள் பணிசெய்ய; அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்த(௩௩)ரான திரு வடிதிருவநந்தாழ்வான் துடக்கமா னார் செய்யக்கடவகைங்கர்யத்தை இடக்கை வலக்கைவாசியறியாத திரியக்குக்கள்செய்ய. (கொடியோ னிலங்கை புகலுற்று) அவன்பண்ணினக்ரௌர்யத்தைத்திருவுள்ளத் தாலே முன்னோட்டுக்கொண்டு கொடியோனென்கிறார். ஜநகனும் ஜநதியும் ஓரிடத்திலேயிருக்கப் பொறுத க்ரௌர்யமிறே. [இலங்கை புகலுற்று மல்லைமுந்நீர் அதர்பட வரிவெஞ்சிலைகால் வளைவித்துக் கொல்லைவிலங்கு பணிசெய்யக் கல்லால் கடலை யடைத்தானார்].

(தொல்லைமரங்கள் புகப்பெய்து) இதுக்குமுன்பு பறியுண்டறி யாத பழைய மரங்களடையப்பறியுண்டுபோம்படி அதிலேப்ரவேசிப் பித்து. (துவலைநிமிர்ந்துவானணவ) அடைக்கிறபோதைத் திவலைக ளானவை கிளர்ந்து ஆகாசாவகாசத்தை இடமடைக்க, நீரிலே இட் டால் ஆழக் கடவமலைகளைக்கொண்டு கடலையடைத்த சக்ரவர்த்தித் திருமகனுக்கு வாஸஸ்த்தாநமான. (ச)

மூ.—ஆமையாகி யரியாகி யன்னமாகிஅந்தணர்தம்
ஓமமாகி யூழியாகி ஓ உவரிசூழ்ந்தநெடும்புணரிச்
சேமமதிள்சூழிலங்கைக் கோன்சிரமும் கரமும்துணித்துமுன்
காமன்பயந்தான் கருதுமுர்கண்ணபுரம்நாம்தொழுதுமே.(௩)

இத்யாதி) .(க) ““ஊஷ்யஸ்யஸு ஸ்வநுஃ - பத்ப்யாம்யாந்து ப்லவங்கமா ஓ” என்றத்தைக் கடாக்கித்து வழிப்பட்யென்றது” என்று திருவுள்ளம்பற்றிசப் தார்த்தமருளுகிறார் (தர்ஸநீயேத்யாதி). கொல்லை - வரம்பில்லாத நிலமாய், அத்தாலே காட்டை விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஒருகாலுமித்யாதி). பணை - சாகை. கொல்லைஎன்றது -மர்யாதை யில்லாமையைச் சொல்லுகிறது என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யாந்தர மருளுகிறார் (அஸ்ப்ருஷ்டேத்யாதி). அந்வயம் காட்டுகிறார் (இலங்கையித்யாதி). ... (ச)

கருசு பெரியதிருமொழி, அ-ப, சு-தி, ரு-பா, ஆமையாகி.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆமையாகி	கூர்மரூபமாய்,	இலங்கை	இலங்கைக்கு [டைய
அரியாகி	நரஸிம்ஹரூபமாய்,	கோன்	ராஜாவான ராவணனு
அன்னமாகி	ஹம்ஸரூபமாய்,	சிரமும்	தலைகளையும்
அந்தணர்தம்	ப்ராஹ்மணர்களுடைய	கரமும்	தோள்களையும்
ஓமமாகி	யாகரூபமாய்,	துணித்து	அறுத்தவனான சக்ர
ஊழியாகி	காலரூபமாய்,		வர்த்தித் திருமக
நெடும்	விசாலமாய்	முன்	முன்பு [னய்
உவரி	உப்புமயமான	காமன்பயந்தா	காமனுக்கு உத்பாதக
புணரி	கடலாலே	ன்	னுமானக்ருஷ்ணன்
சூழ்ந்த	சூழப்பட்டதாய்	கருதும்	விரும்பிவர்த்திக்கிற
சேமம்	காவலான	ஊர்	திவ்யதேசமான
மதிள்	மதிளாலே		கண்ணபுரம்நாம்தொழுதுமே. (ரு)
சூழ்	சூழப்பட்டதான		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஆமையித்யாதி) ஆஸ்ரித ரக்ஷணம் ஒருதலையானால் தன்னைப்பேணாதே ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனாயிற்று. (ஆமையாகி) கூர்மரூபமாய். (அரியாகி) ஹயக்ரீவமாய்; ஸிம்ஹ மென்றுமாம். (அன்னமாகி) இழந்தவேதசக்ஷுஸ்சை மீட்டுக் கொடுக்கைக்காக அன்னமாய், ப்ராஹ்மணருடைய ஹவிஸ்ஸுக் கொள்வான்தானேயிறே. காலமே சேஷித்திருந்துள்ள காலமாகி. ஒருவருமில்லாதவன்றுதான் உளனாயிருக்குமிதே. (உவரியித்யாதி) ஓங்கினதிரைகளை யுடைத்தான உவரியான கடலாலே சூழப்பட்டிருப்பதுமாய், ஒருவராலும் ப்ரவேசிக்க வரிதான மதிளையுடைத்தான லங்கைக்கு நிர்வாஹகனான ராவணனுடைய தலைகளை அறுப்பது, தோள்களைத் துணிப்பதாய்க்கொண்டு போதுபோக்காகக் கொன்றபடி. (முன்னித்யாதி) நாட்டைத்தன் வடிவாலே பகட்டித்

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஆமையித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் அப்புதரஸத்தை யதுஸந்தித்து அவ்வளவன்றிக்கே சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடையரௌத்ரரஸத்தை அதுஸந்திக்கப்பார்த்து, முன்னும் பின்னுமுண்டான அவதாரங்களில் வித்யாப்ரதான போக (ஷ்⁶X) ப்ரதானங்களிலுண்டான சாந்திரஸ ஸ்ருங்கார ரஸங்களையும் சேர்த்து அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“நெடுமுவரிப்புணரியாலே சூழ்ந்த” என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றிசப்தார் த்தமருள்கிறார் (ஓங்கினவித்யாதி). “சேமம்” என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (ஒருவராலுமித்யாதி). (ரு)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, சு-தி, சு-பா, வருந்தாதிருநீ. கருங்கு

திரிகிற காமனுக்கும் உத்பாதகனு க்ருஷ்ணன் விரும்பி வர்த்திக்
கும் தேசம். “உலகு” என்றுபாடமாகில் லோகத்தைச் சூழ்ந்த
பெரிய கடலென்றபடி. (ரு)

மூ.—

வருந்தாதிருநீ மடநெஞ்சேநம்மேல் வினைகள்வாராமுன்
திருந்தாவரக்கர் தென்னிலங்கைச் செந்தீயுண்ணச் சிவந்தொருநாள்
பெருந்தோள்வாணற்கருள்புரிந்து பின்னைமணானாகிமுன்
கருந்தாள்களிறென் றெசித்தானார் கண்ணபுரம்நாம்தொழுதுமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மடநெஞ்சே நீ	ஸாதுவான மநஸ்ஸே நீ	ஒருநாள்	ஒருகாலத்தில்
வருந்தாது	க்லேசியாமல்	பெரும்	அதிகமான [ன
இரு	இருக்கக்கடவை;	தோள்	புஜங்களையுடையனா
நம்மேல்	நம்பக்கல்	வாணற்கு	பாணஸுரன் விஷயத்
வினைகள்	பாபங்கள்	அருள்	க்ருபையை [தில்
வாரா	வரமாட்டாது,	புரிந்து	பண்ணாநிற்பனாய்,
முன்	முன்னே	பின்னை	நப்பின்னைப் பிராட்டி
திருந்தா	திருந்தாமலிருக்கிற	மணானாகி	வல்லபனுமாய், [க்கு
அரக்கர்	ராக்ஷஸருடைய	முன்	முன்னே
தென்னிலங் கை	தெற்கிலுள்ள இலங் [கையை	கரும்	கறுத்திருக்கிற
செம்	சிவந்த	தாள்	கால்களையுடைய
தீ	ஜ்வாலையை யுடைய அக்நியானது	களிறுஒன்று	ஒருகுவலயாபீடத் தை
உண்ண	புஜிக்கும்படியாக	ஒசித்தான்	நிரஸித்தவனான கண் ணனுடைய
சிவந்து	சீறினவனாய்,	ஊர்	திவ்யதேசமான
		கண்ணபுரம்நாம்	தொழுதுமே. (சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (வருந்தாதிருநீ) பூர்வவ்ருத்தத்தை
அநுஸந்தித்து “நாம்என்படக்கடவோம்” என்றுக்லேசியாதே நிர்ப்
பயமாக விருக்கப்பார். (மடநெஞ்சே) ஸாதுவான நெஞ்சே! உன்

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (வருந்தாதித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டுக்களில் தொண்ட
ருக்கு உபதேசித்துவிட்டு ப்ரஸ்துதமான ராமக்ருஷ்ணாவதாரங்களில் விரோகி
நிரஸந சீலதையை நெஞ்சுக்கும் அறிவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கரு0கூ பெரியதிருமொழி, அ-ப, கூ-தி, எ-பா, இலையார்.

னையே பார்த்து பகவத்ப்ரபாவமொன்றையும் பாராத நெஞ்சே!. பாபங்களைக் கூடுபூரித்துவைத்து வருந்தாதிருக்கும்படி யெங்ஙனே யென்னில் ; (நம்மேல்வினைகள்வாரா) “நாம்பண்ணினவையன்றோ” என்று அவை நம்பக்கல் வந்துகிட்டவற்றோ? ; ந்யஸ்தப (ஞ) ரரை நலியமாட்டாவிதே. (க) “நயவேனித்யாதி” (உ) “ஆரேயித் யாதி” சொல்லிக்கொள்வது. அவன் ஏறிட்டுக்கொண்டு போக்க எங்கேகண்டோமென்னில் (முன்னித்யாதி) பிராட்டி தன்ப்ரதிபந் தகத்தைப்போக்குகைக்குத்தான்யத்நித்ததுண்டோ? ப்ரதிபந்தகம் ப்ரபலமானதனையும் அவனுக்குக் கார்யம் செய்தோமாம்படி யன்றோ அவன்படி. மால்யவான்போல்வார் சொன்னஹிதத்துக் குக்கேளாத ராக்ஷஸருடைய லங்கையை. (செந்தீயுண்ண) முன்பு ராவணபயத்தாலே பாகாதிகளுக்கு வேண்டுவ துஸஞ்சரித்துஉடம்பு வெளுத்திருக்கக்கடவ அக்நி தன்நிறம் பெற்று புஜிக்கும்படியாக, (சிவந்து) சீறி.

(பெருந்தோள் வாணற்கருள்புரிந்து) அநேகம் தோள்படைத் தோமென்று அபிமாநித்திருக்கிற பாணனுடைய தோள்களாயிரத் தையும் துணித்து, அவனுக்கு தேஹயாத்ரை நடத்தும்படியாக இர ண்டி கையைக்கொடுத்தானாயிற்று. நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்ல பனுமாய் முன்குறுத்துத்திண்ணிதான தாளையுடைய குவலயாபீ டத்தை அநாயாஸேந முறித்தானார். (கூ)

மு.—இலையார்மலர்ப்பூம்பொய்கைவாய் முதலைதன்னுலடர்ப்புண்டு கொலையார்வேழம்நடுக்குற்றுக்குலைய வதனுக் கருள்புரிந்தான் அலைநீரிலங்கைத் தசக்ரீவற்கிளையோற் கரசையருளிமுன் கலைமாச்சிலையா லெய்தானார் கண்ணபுரம்நாம் தொழுதுமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொலையார்	மதித்துக்கிடக்கிற	ஆர்	வ்யாப்தமாய்
வேழம்	யானையானது,	மலர்	விகஸிதமான
இலை	இலைகளால்	பூம்	புஷ்பங்களையுடைய

நாம்பண்ணினால் நம்மைக்கிட்டவன்றோ வடுப்பதென்ன வருளுகிறார் (ந்யஸ்தேத்யாதி). திருந்தாவென்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (மால்ய வானித்யாதி). தீயாகில் சிவந்திராதோ? “செம்” என்று விசேஷிப்பானென் னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (முன்பித்யாதி). (கூ)

(க) க-திருவ-கூச-

(உ) ந-திருவ-உள.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, சு-தி, எ-பா, இலையார். கடுள்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொய்கைவாய் ரைஸ்ஸிலே (புக்கு அங் முதலேதன் ஒருமுதலையால்[குள்ள] னால் அடர்ப்புண்டு நெருக்குண்டு நடுக்குற்று நடுக்கமுற்றதாய் குலைய ஒருவ்யாபாரமின்றிக் கே இருக்கும் போது அதனுக்கு அந்தயானையின்விஷ யத்தில் அருள்புரிந்தா க்ருபைபண்ணினவ ன் னாய், [ற] அலை அலைகளை (எறியாநின் நீர் ஸமுத்ரத்தாலே சூழப் பட்ட இலங்கை இலங்காநகரத்துக்கு (ராஜாவான)		தசகரீவற்கு ராவணனுடைய இளையோற்கு தம்பியானவிபீஷணன் வானுக்கு அரசை லங்காராஜ்யத்தை (கொடுத்து) [ய் அருளி க்ருபைபண்ணினவன முன் (அதுக்கு) முன்னே கலை மாயாம்ருகத்தை மா பெரிதான சிலையால் ததுஸ்ஸினால் எய்தான் முடித்தவனான எம் பெருமானுடைய ஊர் திவ்யதேசமான கண்ணபுரம்நாம் தொழுதுமே. (எ)	

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (இலையித்யாதி) இலைகளால் மிக்கிருப்ப
தாய் பரப்புமாறப்பூத்து தர்ஸநீயமான பொய்கையிலே போய்ப்
புக்கு ஒரு ஜலசரஸத்வத்தாலே நெருக்குண்டு மதித்துக் கொடு
திரிகிற ஆனையானது விழுக்காடறியாதே வேற்றுநிலத்திலே புக்கு
அகப்பட்டு தன்வ்யாபார மற்று முதலையினுடைய வ்யாபாரமேயாய்
அத்தாலே நடுங்கிக்குலைய, அவ்வவஸ்த்தையிலே வந்து உதவினான்.

(அலைநீரித்யாதி) ராவணன் பண்ணினப்ராதிசூல்யம் தம்பியள
வும் வந்தேறுவதாயிருக்கச் செய்தேயும் அத்தைப்பாராதே அவன்
தம்பிக்கு ராஜ்யத்தைக்கொடுத்தானாயிற்று; அதுக்கு முன்பு தமய
னுடைய வைரத்துக்குஹேதுவாய்க்கொண்டுவந்தமாயாம்ருகத்தை
ஒரம்பாலே முடித்தவன். (எ)

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (இலையித்யாதி) துஷ்டமான ஓராணையைக்
கொன்றதைக் கீழ்ப்பாட்டிலருளிச் செய்தார். அந்தப்ரஸங்கத்திலே அநு
கூலமான ஆணையைக்காத்தமைதோற்ற அத்தையும், ராமாவதாரத்தில் அப
தாநத்தையும் நெஞ்சக் கறிவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

முதலையென்னுதே “தன்னால்” என்றத்தாலே நிகர்ஷம்தோற்றுமென்று
விவக்ஷித்தருளுகிறார் (ஒருஜலசரஸத்வத்தாலே) என்று. ... (எ)

௧௫௦௮ பெரியதிருமொழி, அ-ப, சு-தி, அ-பா, மாலாய்மனமே.

மூ.—மாலாய் மனமே யருந்துயரில் வருந்தாதிருநீ வலிமிக்க
காலார்மருதும் காய்சினத்தகழுதும் கதமாக் கழுதையும்
மாலார்விடையும் மதகரியும் மல்லருயிரும் மடிவித்து
காலால்சகடம்பாய்ந்தா னூர் கண்ணபுரம்நாம்பொழுதுமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மாலாய்	பிச்சேறின	மாலார்	பெரியவடிவையுடை
மனமே -	நெஞ்சே		த்தான
நீ	நீ	விடையும்	வ்ருஷபங்களையும்,
அரும்	(அதுபவித்து) தலைக்	மத	மதத்தையுடைத்தான
	கட்டவொண்ணாத	கரியும்	குவலயாபீடத்தையும்,
துயரில்	துக்கங்களில்	மல்லர்	(சாணூரன்முதலான)
வருந்தாது	க்லேஸிபாமல்		மல்லர்களுடைய
இரு	இரு;	உயிரும்	ப்ராணன்களையும்
மிக்க	அதிகமான	மடிவித்து	நிரஸித்தவனாய்,
வலி	பலத்தையுடைத்தாய்	காலால்	திருவடிகளால்
காலார்	வேருன்றியிருந்துள்ள	சகடம்	சகடாஸூரனை
மருதும்	மருதவ்ருஷங்கலையும்	பாய்ந்தான்	(துகளாய்ப் போம்படி)
காய்சினத்த	அதிகமானசீற்றமுடை		நிரஸித்தவனு
	யளான [யும்]		மானக்ருஷண
கழுதும்	பேயான பூதனையை		னுடைய
கதம்	கோபத்தையுடைய		
மா	குதிரையையும்,	ஊர்	திவ்யதேசமான
கழுதையும்	கழுதையையும்,		கண்ணபுரம்நாம்பொழுதுமே. (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (மாலாயித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஸ்ரீகஜேந்த்
ராழ்வானுக்கு (க) దివ్యంబు సకలస్త్వ- திவ்யம் வர்ஷஸஹஸ்ரம்” என்று பதி
னாயிரம் ஸம்வத்ஸரம் க்லேசப்பட்டு ஸ்வயத்நநிவ்ருத்தி பிறந்தபின்வந்து உத
வினான்; ஸ்ரீவீரேஷணாழ்வானுக்கு(உ) “తృతీయైశ్వర్య- த்யக்த்வா
புத்ராம்ஸ்சதாராம்ஸ்ச” என்று ப்ராப்யாபாஸங்களையும்விட்டு சரணம் புகுரு
கையாலே அரசளித்தான்; எனக்கங்ஙனே யிருப்பதொரு நிலையுமின்றிக்கே
(ங) “వశ్యులంఘితునః-சஞ்சலம் ஹிமநஃ” என்கிறபடியே நின்றவாநில்லாதஸ்வ
பாவத்தை யுடைத்தாயிருக்கை உண்டாகையாலே எங்ஙனே வந்திருப்ப
தென்ன; பாஞ்சாலிக்கு விரோதிகளென்று பேர்பெற்றவற்றை யெல்லாம்

பெரியதிருமொழி, அ-ப, சு-தி, சு-பா, குன்றல்மாரி. கடுக

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (மாலாயித்யாதி) “முன்பு பண்ணின பாபங்களை அநுஸந்தித்து என்படக்கடவோம்” என்று பிச்சேறின நெஞ்சே அநுபவித்துத் தலைக்கட்டவொண்ணாத துக்கங்களில் நீக்லேசியாதிரு. என்கொண்டு வருந்தாதிருப்பதென்றால் (வலியித்யாதி) அவன்படி இதுவன்றோ? மிக்க பலத்தையுடைத்தாய் வேருன்றியிருந்துள்ள மருதும், மிக்க சீற்றத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற பூதனையும்; கோபத்தையுடைத்தாயிருந்துள்ள குதிரையும், கழுதையும், பெரியவடிவையுடைத்தான வருஷபங்களும், மதத்தையுடைத்தான ஆனையும், மலைதுள்ளினுப்போலே கிளர்ந்துவருகிற மல்லருடைய ப்ராணன்களும் இவற்றையடைய நிரஸித்து முலைவரவு தாழ்த்ததென்று சீறிநிமிர்த்த திருவடிகளுக்கு இலக்காய் சகடாஸுரன் துகளாய்ப் போம்படி பண்ணினவன். (அ)

பூ.—குன்றல்மாரிபழுதாக்கிக் கொடியேரிடையாள் பொருட்டாக வந்தாள் விடையேழன்றடர்த்தவானோர் பெருமான்மாமாயன் சென்றான் தூதுபஞ்சவர்க்காய்த்திரிகால்சகடம்சினமழித்துக் கன்றல்விளங்காயெறிந்தா னூர்கண்ணபுரம்நாம்பொழுதுமே

பநம்.	உரை.	பநம்.	உரை.
குன்றல்	கோவர்த்தநமலையால்	இடையாள்	மத்ய (ஃ) ப்ரதேசத்
மாரி	கல்மழையை	பொருட்டாக	தையுடையளான
பழுதாக்கி	வ்யர்த்தமாம்படி பண்		நப்பின்னைப்பிராட்
	ணினவனாய்,	வன்	டிக்காக
கொடி	கொடிபோலே	தாள்	பலிஷ்ட்டமான
ஏர்	அழகையுடைய	ஏழு	கால்களையுடைய
		விடை	ஏழான
			வ்ருஷபங்களையும்

கையாலும்காலாலும் கொன்றுநின்றக்ருஷ்ணன்படி அதுவாயிருக்க “உனக்கு நிலையுமுண்டாக்குவன்; நீக்லேசிப்பானென்” என்று மீளவும் நெஞ்சைத்தேற்றுகிறார் இரண்டு பாட்டிலுமென்று ஸங்கதி.

காய்தலும்-கோபமாய், சினமும்-கோபமர்கையாலே(மிக்கசீற்றத்தை)ன்றது. கீழ்ச்சொன்னவற்றுக்குவிசேஷணங்களிட்டு, மல்லர்க்கு விசேஷணமிடாமையாலே இவர்கள் மிடுக்கு ப்ரஸித்தமென்று திருவுள்ளமாகையாலே அதுக்குத் தரத்பர்யம் (மலையித்யாதி). ... (அ)

கருக௦ பெரியதிருமொழி, அ-ப,கூ-தி, க௦-பா, கருமாழிகில்தோய்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	அக்காலத்தில்	கால்	கால்களையுடையன
அடர்த்த	அழியச்செய்தவனாய்,	சகடம்	சகடாஸுரனுடைய
வானோர்	நித்யஸூரிகள் பரிய	சினம்	சினத்தை
	விருக்கும்படியான	அழித்து	போக்கினவனாய்,
பெருமான்	மேன்மையை யுடைய	கன்றால்	தேநுகாஸுரனால்
	னாய்,	விளங்காய்	விளவின் காயாக நின்ற
மாமாயன்	ஆஸ்சர்ய சேஷ்டிதங்		வஸுரனை
	களை யுடையனாய்,	எறிந்தான்	பொகட்டு நிரஸித்தவ
பஞ்சவர்க்காய்	பஞ்சபாண்டவர்களுக்		னுமான க்ருஷ்ண
	காக		னுடைய
தூது	தூத (யூத) னாய்	ஊர்	திவ்யதேசமான
சென்றான்	(தூர்யோதனன் பக்க	கண்ணபுரம்நாம்	தொழுதுமே. (கூ)
	லில்) சென்ற வன		
திரி	ஊருகிற [ய்,		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (குன்றலித்யாதி) மலையைஎடுத்து இந்த்ரன் வ்யாபாரம் வ்யர்த்தமாம்படிபண்ணி, கொடிபோலே அழகிய இடையையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக வலிய தானையுடைய ருஷபங்களேழையு மழியச் செய்த. (வானோர் பெருமான்) * அயர்வறு மமர்களதிபதி. நித்யஸூரிகள் பரியவிருக்கும் மேன்மையையுடைய தன்னைக்கிடர் தன்னைப்பேணுதே இவற்றின்காலிலே பொகட்டது. (மாமாயன்) ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களை யுடையவன். தன்னைப்பேணுதே கால்நடையே கழுத்திலே ஓலைகட்டிப் பாண்டவர்களுக்காக தூர்யோதனன் பக்கலிலே தூதுபோனவன். ஊருகிற காலையுடைத்தான சகடத்தினுடைய சினத்தைப்போக்கி, இருவரும் தங்களிலே க்ருதஸங்கேதாராய்வர ஒருவனைக் கொண்டு ஒருவனை நிரஸித்தவன். (கூ)

மூ.—கருமாழிகில்தோய் நெடுமாடக் கண்ணபுரத் தெம்மடிகளைத் திருமாமகளாலருள்மாரிச் செழுநீராலிவளநாடன் மருவார்புயல்கைக் கலிகன்றிமங்கை வேந்தனொலிவல்லார் இருமானிலத் துக்கரசாகி யிமையோரிதைஞ்சவாழ்வாரே. (க௦) திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (குன்றலித்யாதி) ஸ்ரோதாக்களைக் குறித்து வ்யாக்க்யாதா நடுபாடிதோற்றத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (நித்யஸூரிகளிட்யாதி). (இவற்றின்) விடைகளின். “வலியதாள்” என்றுவிசேஷிக்கையாலே (காலிலே) என்றது. ... (கூ)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, சு-தி, க௦-பா, கருமாழிகில்தோய். கருகக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கரு	கறுத்தும்	புயல்	மேகம்போல் (என்று
மா	பெரிதான		மொக்கக் குறைவ
முகில்	காளமேகங்களானது		றக் கொடுக்குமதா
தோய்	தங்கும்படியாய் [கள்		ன) [ராய்
நெடு	உயரமான	கை	திருக்கைகளையுடைய
மாடம்	கருஹங்களையுடைய	மங்கை	திருமங்கைக்கு
கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத் தி	வேந்தன்	ராஜாவுமான
	லே எழுந்தருளி	கலிகன்றி	ஆழ்வார்
	யிருக்கிற	ஒலி	ஒலியை யுடைத்தாம்
எம் அடிகளை	என்ஸ்வாமியான க்ரு		படி அருளிச்செய்
	ஷணன்விஷயமாய்,		த இத்திருமொழி
திருமாமகளால்	பெரிய பிராட்டியாரு		யை [லவர்
	டைய க்ருபைக்கு	வல்லார்	அப்ய (ஃ) ஸிக்க வல்
	பாத்ரரானதால்	இருமானிலத்து	பூலோகஸ்வர்க்க லோ
அருள்மாரி	அருள்மாரி என்றே தி	க்கு	கங்களுக்கு
	ருநாமமுடையராய்,	அரசாகி	ராஜாவாயிருந்து (பிறகு)
செழு	ஸம்ருத்தமான	இமையோர்	நித்ய ஸூரிகள்
நீர்	ஜலத்தையுடைத்தான	இறைஞ்ச	திருவடிகளில் வணங்
ஆலிவளநாட	திருவாலிநாட்டை யு		கும்படியாக
ன்	டையராய்,	வாழ்வாரே	வாழ்வர்கள். (க௦)
மருவார்	(வர்ஷா காலத்திலுண்		
	டாய்) பூர்ணமான		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (கருமாழிகிலித்யாதி) நீர்கொண்டெழுந்தகாளமேகங்கள்வந்து தோயும்படிஒங்கினமாடங்களையுடைத்தான திருக்கண்ணபுரத்திலே என்ஸ்வாமியைக் கவிபாடிற்று. பெரிய பிராட்டியாருடைய முழுநோக்குக்கு இலக்கானபடியாலே “அருள்மாரி” என்றதுதன்னையே திருநாமமுடையராறாயிற்று. ஜலஸம்ருத்தியையுடைத்தான திருவாலி நாட்டையுடையவர்.

என்று மொக்க உண்டாய், குறைவறவர்ஷிப்பதான புயலுண்டாகிலாயிற்று இவர் கைக்கு ஒப்புச் சொல்லலாவது. என்று மொக்கக் குறைவறக் கொடுக்கிறவர்க்கு காதாசித்கமாகத் தோற்றிப் ப்ராதேசிகமாக வர்ஷிக்கிறது ஒப்பாகமாட்டாதே. திருமங்கைக்கு

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (கருமாழிகிலித்யாதி) “புயல்” என்று-மேகமாய், அத்தை, “மருவார்” காலத்தோடு பொருந்துதலாலே பூர்ணமான வென்று

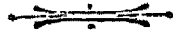
கருகஉ பெரியதிருமொழி, அ-ப, எ-தி, வியமுடையின் ப்ரவேசம்.

ராஜாவான ஆழ்வார் ஒலியையுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த இத் திருமொழியை வல்லார். (இருமாதிலத்துக்கரசாகி) (க) “ஐஃகம் ஸ்ரீராம - பெளமம் மனோரதம்ஸ்வர்க்கயம்” என்கிறபடியே அலங்காரங்களை யெல்லாம் பெற்று. (இமையோ ரிறைஞ்சவாழ் வாரே) இவ்வளவிலே போகாதே, பரமபதத்திலே போய்ப் புக்கு (உ) “பதியினில் பாங்கினில்” என்கிறபடி நித்யஸூரிகள் திருவடிகளிலே விழும்படியான பேற்றைப்பெறுவர். (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

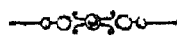
பெரியதிருமொழி

எட்டாம்பத்து ஆறந்திருமொழிமுற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி எட்டாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி
வியமுடையின் ப்ரவேசம்.

அவ.—“வருந்தாதிரு” என்றார், என்னவாசிகண்டு வருந்தா திருப்பதென்ன; பரமபதம் நமக்கு ப்ராப்யமாகிறதும் ப்ராப்யனான வன் நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலேயன்றோ? ஆனபின்பு பிராட்டி மாரோடு சேதநரோடு ப்ரஹ்மாதிகளோடு வாசியற எல்லார்க்கும் ஒக்கப்ராப்யனானவன்றான் தனக்கு ப்ராப்யமென்று விரும்பி வர்த்

விசேஷித்ததுக்குக்கருத்து (என்றுமொக்கவித்யாதி). (அலங்காரங்களை) என்றது-சத்ர சாமராதி ராஜசிஹ்நங்களை. ... (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அந.—வியமுடையின்ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே திருக்கண்ண புரத்தை ப்ராபகமாகத் தொழச்சொன்னார்; இதில் ப்ராப்யமென்கிறாரென்று விவக்ஷித்து ஸங்கதி யருளுகிறார் (வருந்தாதித்யாதி). (என்னவாசி) என்றது- திருக்கண்ணபுரத்தை ப்ராபகமென்னவே ப்ராப்யமான பரமபதம் கைபுகுந்த தோ வில்லையோவென்கை. ... *

பெரியதிருமொழி, அ-ப, எ-தி, க-பா, வியமுடைவிடை. கடுகந்

திக்கிற தேசம் திருக்கண்ணபுரம்; ஆனபின்பு நமக்கும் அவ்விடமே
ப்ராப்யமென்று அத்தேசத்தை அதுபவிக்கிறார். *

மூ.—வியமுடைவிடையின முடைதர மடமகள்

சூயமிடைதடவரை யகலமதுடையவர்

நயமுடைநடையன மிளையவர் நடைபயில்

கயமிடைகணபுர மடிகள் தமிடமே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இளையவர்	(திருக்கண்ணபுரத்தி ல் வர்த்திக்கும்) ஸ்த ரீகளுடைய	விடைஇனம்	ஏழுவ்ருஷபங்களும்
நடை	நடையழகை	உடைதர	முறியும்படியாகப்பண் ணி (அதனால்)
பயில்	(கற்றுக்கொண்டு) பழகி	மடமகள்	ஆத்ம சூனோபேதை
நயம் உடை	ஆநந்தத்தை விளைவிக் குமதான	சூயம்	யானநப்பின்னைப் பிராட்டியின்
நடை	நடையழகையுடைய	இடை	ஸ்தநங்களாலே
அனம்	ஹம்ஸங்களை யுடைய தான	தடம்	நெருக்கப்பட்டதாய்,
கயம்	பொய்கைகளாலே	வரை	விசாலமான
இடை	வ்யாப்தமான	அகலமது	மலைபோலிருக்கிற
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமான	உடையவர்	திருமார்வை
வியம்	வேறுபாட்டை [து,	அடிகள் தம்	உடையவரான,
உடை	உடையதுகளான	இடம்	நமக்கு ஸ்வாமியான கண்ணனுடைய வாஸஸ்த்தாநம். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வியமுடை விடையினமுடைதர)
“வியம்” என்று வேறுபாடு. அதாகிறது - கம்ஸப்ரேரிதமாய் வந்த
வையிறே. அன்றிக்கே, “வியம்” என்று - ஓக்கமாய், பயாவஹமாம்
படி மலைபோலே பெரியவடிவை யுடைத்தாயிருந்தபடியைச் சொல்
லுதல். இப்படியிருக்கிற வ்ருஷபங்களேழும் பசளைக்கலம்போலே
யுடைய. (மடமகளித்யாதி) ஆத்மசூனோபேதையான நப்பின்னைப்
பிராட்டியுடைய சூயங்களுண்டு - குசங்கள்; திருமுலைத்தடங்கள்.
அவைநெருக்குகிற மலைபோலே அகன்ற திருமார்பையுடையவன்.

அநு.—முதற்பாட்டு. (வியமுடையித்யாதி) (பசளைக்கலம்) பச்சைப்
பாணை. (அவைநெருக்குகிற) என்றது - அவற்றாலே நெருக்குண்கிற வென்ற

† அரும்பதாநுகுணமாக “நயமடநடை” என்றிருக்கவேணும்.

கடுகசு பெரியதிருமொழி, அ-ப, எ-தி, உ-பா, இணைமலி.

அன்றிக்கே, “குயமுடை” என்று பாடமானபோது, “குயமுடைத் தடவரை” என்கிறதை மெலித்து “குயமுடைதடவரை” என்று கிடக்கிறது.

(நயமித்யாதி) கண்டார்க்கு ஆகர்ஷகமாம்படி தர்ஸநீயமான நலையையுடைத்தான அன்னங்களானவை அங்குத்தை ஸ்தரீகரு டைய நடையிலேகுருகுலவாஸம்பண்ணாநிற்குமாயிற்று. (கயமிடை கணபுரமடிகள்தமிடமே) பொய்கைகளாலே நெருங்கியிருந்துள்ள திருக்கண்ணபுரம் நமக்கு ஸ்வாமியானவனுடைய வாஸஸ்த்தாநம்.

மு.—இணைமலிமருதினொடரு திறவிகல்செய்து

துணைமலிமுலையவள் மணமிகு கலவியுள்

மணமலிவிழவினொட்டிய வரளவிய

கணமலிகணபுரமடிகள்தமிடமே.

(உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மணம்	கல்யாணகுணங்கள்	இற	இற்றுவிழும்படியாக
மலி	மேன்மேல் உண்டா		(நடந்தவனாய்,)
	கும்படியான	துணைமலி	அதிகமான சேர்த்தி
விழவினொடு	திருநாளிலே		அழகையுடைய
அளவிய	அந்யோந்யம் கலந்தி	முலையவள்	ஸ்தநங்களை யுடைய
	ருக்கிற		ளான நப்பின்னைப்
அடியவர்	பூநீ வைஷ்ணவர்களு		பிராட்டியி னுடை
	டைய		ய
கணம்	ஸமூஹத்தாலே	மணமிகு	ஸ்வயம் வரத்திலுண்
மலி	வ்யாப்தமான [து,		டான
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமான	கலவியுள்	ஸம்ஸ்லேஷத்தில்
இணைமலி	நன்றாய் சேர்த்தியை		(ஆசையாலே)
	யுடைத்தான	எருதினொடு	வ்ருஷபங்களோடே
மருது	மருதவ்ருக்ஷங்களா	இகல்	யுத்தத்தை
	னதுகள்	செய்து	பண்ணினவருமான
			அடிகள் தம்இடமே. (உ)

படி. (மெலித்து) மெல்லொத்தாக்கி.

“நயம்” என்றரஞ்ஜநீயதையும் “மடம்” என்று - மடப்பதையு முடைய நடைஎன்று லக்ஷணயா இவ்வர்த்தம். விவக்ஷித்தருளுகிறார். (கண் டார்க்கித்யாதி). (க)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, எ-தி, ந-பா, புயலுறுவரைமழை. கடுகடு

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (இணைமலி) சேர்த்திமிக்கிருந்
துள்ள மருதுகளானவை இரண்டும் தன்னிலொன்றென்னலாம்படி.
க்ருத்ஸங்கேதமாய்ப் பொருந்திநிற்கிற மருதுகள், இவன் தவிழ்ந்து
போகிற போக்கிலே இற்றுவிழும்படி. (எருதித்யாதி) ருஷபங்க
ளோடேகூட யுத்தம்பண்ணி சேர்த்தி அழகு மிக்கிருந்துள்ளமுலைத்
தடங்களையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய ஸ்வயம்வரத்திலுண்
டான ஸம்ஸ்லேஷம் பெறுகைக்காக. (மணமித்யாதி) கல்யாணங்
கள்மேன்மேலுண்டாகிறதிருநாளிலே; அன்றிக்கே, “மணம்” என்று
கை கோக்கைக்குப்பேராய், நெருங்கக்கோத்துக்கொண்டு ஸேவித் து
நிற்கிறதிருநாளிலே. (அடியவரளவியகணமலிகணபுரம்)ஸ்ரீவைஷ்ண
வர்களுடைய நெஞ்சுகலந்ததிரள் மிக்கிருந்துள்ளதிருக்கண்ணபுரம்.
மணமிக்க உத்ஸவத்துடனே அடியவர்கூடின வென்றுமாம். (உ)

பு.—புயலுறுவரைமழை பொழிதரமணிநிரை

மயலுறவரைகுடை யெடுவியநெடியவர்

முயல் துளர்மிளைமுயல் துளவள விளைவயல்

கயல் துளுகணபுரமடி கள்தமிடமே.

(ங)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முயல்	யத்நியாநின்ற	மிளை	சிறுதூறிலிருந்து) புறப்
துளர்	களைக்கொட்டுகளை		பட்ட)
	(உடையவர்கள் மு	முயல்	முசல்களான துகள்
	கத்திலே)	துள	துள்ளும்படியாகவும்,

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (இணையித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டிலே நப்பின்
னைப்பிராட்டியும் தானுமாயிருக்கிற சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்கிற * மதிமுக
மடந்தையர் உண்டாகையாலே வைகுந்தமாநகர்போலே ப்ராப்யமாயிருந்த
தென்று அதுபவித்தார்; இதில் இவ்விருவருமான சேர்த்தியிலே * அடியார்
குழாங்கள் அடிமைசெய்கிறபடி யுண்டாகையாலே ப்ராப்யமென்றதுபவிக்கிற
ரென்று ஸங்கதி.

“இகல்” என்றதினர்த்தம் - யுத்தமென்றது. (பெறுகைக்காக) என்
றதுக்கு (பண்ணி) என்ற கீழ்பதத்தோடே அந்வயம். (கல்யாணங்கள்)
ஒப்பணையால் வந்தருபகுணங்கள். “அளவிய” என்றதுக்கு அந்யோந்யம்
கலந்திருக்கையாக வருளிச்செய்து, திருநாளோங் கலக்கையாக அர்த்தாந்தர
மருளுகிறார் (மணமித்யாதி). “மணமலிவிழவினாடி அடியவரளவியகணமலி
கணபுரம்-இணைமலிமருதிற நடந்து - துணைமலிமுலையவள் மணமிகுகலவியு
ளாசையாலே, எருதினாடி-இகல்செய்திருக்கிறவடிகள் தமிடமே” என்று சில
பதங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு அந்வயம் கண்டுகொள்வது. ... (உ)

கடுகக் பெரியதிருமொழி, அ-ப, எ-தி, ந-பா, புயலுறு.

வளம்	அழகானது [யான	மணி	(க்ருஷ்ணனையே ரக்ஷ
விளை	விளையும்படி நேர்த்தி		கனாகப் பெறுத
வயல்	கழனிகளில் (உழுகிற		லாகிற) அழகை
	வர்கள்முகத்திலே)		யுடைய
கயல்	மதஸ்யங்களானதுகள்	நிரை	பசுக்கூட்டமானது
துளு	துள்ளும்படியா கவுமி	மயல்	(புத்தியில்) மயக்கத்
	ருக்கிற		தை
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமான	உற	அடைந்து (கலங்கும
புயல்	மேகங்களில் [து,		ளவில்)
உறு	(இந்த்ரன்) ப்ரவேசி	வரை	கோவர்த்தநமலையை
	த்து	எடுவிய	எடுத்தவனாய்
வரை	கல்மயமான	நெடியவர்	ஐகத் ரக்ஷணத்தில்
மழை	மழையை		முக்கயனான
பொழிதர	வர்ஷிக்கும்போது		அடிகள் தம் இடமே. (ந)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (புயலித்யாதி) மேகத்திலேபோய் புக்கொன்றி, அவன் கல்வர்ஷத்தைவர்ஷிக்க, இந்த்ரன் கருத்தைப் பின்சென்று வர்ஷிக்குமத்தனையிறே. (மணிநிரைமயலுற) தன்னையே ரக்ஷகனாக வுடைத்தாயிருந்துள்ள பசுநிரையானது அறிவு கெட்டுக்கலங்க. “மணி” என்று - அழகாய், அதாகிறது - அவனும் ரக்ஷிக்கத்தானும் ஒருதலைபற்றுக்கையன்றிக்கே அவனே ரக்ஷகனும் படியிருக்கை. மலையைக் குடையாகவெடுத்துப் பரிஹரித்து ரக்ஷணத்தில் தன்னை எண்ணினால் பின்னை ஒருவரில்லாதபடி யிருக்கிறவர்.

அரு.—மூன்றும்பாட்டு.(புயலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், அடியார்களுக்குழாங்களை யுடைய தேசம்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியையுடைய தேசமென்றதுபவித்தார். திருவுள்ளமானது-(க) “வக்ஷஸாம் நக்ஷத்ரம் - பஹுதாஸந்தததுக்கவர்ஷிணி” என்கிறபடியே *ப(ந)வ தூர்திரமேநடையாகுகிற லீலாவிபூதியிலே யிருக்கிற கண்ணபுரத்தை ப்ராப்யமென்கிறபடியென்னென்ன; அரியனசெய்து அவ்வர்ஷத்தைப் போக்குவானுள்ள தேசமாகையாலே ப்ராப்யமென்னக் குறையில்லையென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

இந்த்ரன் மேகத்திலேபோய் புகுகையாவதென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இந்த்ரனித்யாதி). நெடியவரென்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ரக்ஷணத்திலித்யாதி).

(க) ஸ்தோத்ரரத்நம்-சகூ.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, எ-தி, ச-பா, எதலர்நகைசெய. கடுகள்

(முயல் துளர்மிளைமுயல் துள) யத்நியாநின் றுள்ள துளருண்டு - களைக்கொட்டு; அத்தைக்கொண்டு களைபறிக்கிறவர்கள் முகத்திலே, மிளையுண்டு-சிறுதுறு, அதில் நின்றும் புறப்பட்ட முயல்களானவை இவர்கள் முன்னே துள்ளுமாயிற்று. (வளவிளைவயல்) அழகிய வயலிலே உழுகிறவர்கள் முகத்திலே கயல்கள் துள்ளாநிற்குமாயிற்று, குறுஞ்சினிலமும், மருதநிலமும் கலந்தாப்போலே காணுமிருப்பது.

மூ.—எதலர்நகைசெய விளையவரளைவெணய்

போதுசெய்தமரிய புனிதர்நல்விரைமலர்

கோதியமதுகரம் குலவியமலர்மகள்

காதல்செய்கணபுர மடிகள் தமிடமே.

(ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நல	நல்லதான	எதலர்	சத்ருக்களான சிசுபா
விரை	பரிமளத்தையுடைய		லாதிகள்
மலர்	பூவில் (இருக்கிற மதுவை)	நகைசெய	சிரிக்கும்படியாக
கோதிய	பாநம்பண்ணின	இளையவர்	பெண்களால்
மதுகரம்	வண்டிகளாலே	அளை	கடைந்துவைத்த
குலவிய	குழப்பட்ட	வெணய்	வெண்ணெயை
மலர்மகள்	பூவையிருப்பிடமாக	போதுசெய்து	அழுதுசெய்து
	வுடைய பெரிய	அமரிய	பூர்ணைய்
	பிராட்டியார்	புனிதர்	புனிதருமான
காதல்செய்து	விரும்பிவர்த்திகும்		அடிகள் தம் இடமே. (ச)
	படியான [து		
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமான		

(முகத்திலே) என்றதின்விவரணம் (முன்னே) என்றது. முயல்துள்ளுதலையும், கயல்துள்ளுதலையும் சொல்லுகிறவர்க்குத்தாத்பர்யமென்னென்ன வருளுகிரார் (குறுஞ்சியித்யாதி). (குறுஞ்சி)மலைச்சார்பு-கொல்லேநிலமென்கை.

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (எதலரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் துக்கவர்ஷத்தைப் போக்குமவன் நிற்கையாலே ப்ராப்யதேச மென்னுநின்றீர்; நமக்கு கிஞ்சித்கரிக்கப் பெற்றாலிறே நமக்கு ப்ராப்யதேசமாவதென்ன; அதுக்குக் குறையுண்டோ? அவன் ஆஸ்ரித கரஸ்பர்ஸமுள்ளதிலே அபிநிவிஷ்டனன்றோ? நமக்கு கிஞ்சித்கரிக்கைக்கு உறுப்பாக பிராட்டி விரும்பிவர்த்திக்கிறவிடமென்றருளுகிராரென்று ஸங்கதி.

கடுகஅ பெரியதிருமொழி, அ-ப, ஏ-தி, டு-பா, தொண்டரும்.

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (ஏதலர்நகைசெய) சத்ருக்களுண்டு - சிசுபாலாதிகள்; அவர்கள் சிரிக்கும்படியாகபெண்கள் அனைந்த வெண் ணையை அக்காலத்திலே அழுதுசெய்து அதுதனக்கு தா (ஞ) ரக மாயிருந்த விருப்பில் புரையற்றிருக்குமவன். (நல்விரையித்யாதி) மிக்கபரிமளத்தை யுடைத்தான பூவில் மதுபாநம் பண்ணின வண்டு களானவை தந்தாம் செருக்காலே அவற்றைக்கோதி, அது - ஆத்த ஸாரமானவாறே அத்தை விட்டுப்போந்து கொண்டாடிச் சூழப் பரவாநின்னுள்ள பூவை இருப்பிடமாகவுடைய பெரிய பிராட்டியார் விரும்பி வர்த்திக்கிற திருக்கண்ணபுரம் புனிதரான வடிகளுக்கு ஸ்த்தாநம்.

மூ:—தொண்டருமமரரும் முனிவரும் தொழுதெழ

அண்டமொடகலிடமளந்த வரமர்செய்து

விண்டவர்படமதிளிலங்கை முன்னெரியெழக்

கண்டவர்கணபுரமடி கள்தமிடமே.

(டு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமான	செய்து	செய்து,
	து	விண்டவர்	சத்ருக்கள்
தொண்டரும்	ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களும்	பட	முடியும்படியாகவும்
அமரரும்	ப்ரஹ்மாதேவர்களும்	முன்	முன்பு
முனிவரும்	ஸநகாதிருஷ்டிகளும்	மதிள்	மதிளையுடைத்தான
தொழுது	பணிந்து	இலங்கை	இலங்காநகரத்தை
எழ	உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக	எரி	அக்நியானது
அண்டமொடு	ஆகாசத்தோடே	எழ	கிளர்ந்து வ்யாபாரிக்
அகலிடம்	பூமிப்பரப்படங்கலும்		கும்படியாகவும்
அளந்தவர்	அளந்தவனாய்,	கண்டவர்	பண்ணினவனுமான
அமர்	யுத்தத்தை		அடிகள்தம்இடமே.

(டு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தொண்டருமித்யாதி) ஸ்ரீவைஷ்

(ஆடி) என்றவநந்தரம் “அவைகள்” என்றுசேஷம். ... (ச)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தொண்டருமித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் பெண் கள் அனைந்த வெண்ணையழுதுசெய்தானென்னொன்றிற்; “அவர்கள் அவனை யல்லது அறியாதபடி மிகவும் வ்யாமுகத்தரன்றோ? நாம் கிஞ்சித்கரிக்கும் போது தாத்ருஸப்ரேமம் பிறக்கமாட்டாமையாலே செய்ததுகுற்றமாய் விழா தோ” என்று அஞ்சினநெஞ்சுக்கு அவன்ப்ரயோஜநாந்தர பரனுக்காகத்தன்னை இரப்பாளனுக்கியும், அவர்களை அழித்தும் செவ்வையாகப் பரியுமவனாயிருப்பா னொருவன், அதுக்கு நமக்கஞ்சவேண்டா வென்கிருரென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, எ-தி, கூ-பா, மழுவியல்படை. கருகக

ணவர்களும் ப்ரஹ்மாதிகளும் ஸாகாதிகளும் தொழுது உஜ்ஜீவிக்
கும்படியாக அந்தரிஷுத்தோடே பூமிப்பரப்பை அளந்தவர். (அமர்
செய்து) பூசல்செய்து. (க) “ஹிஸுஷ் ஹீஸுஷ்-த்விதாபஜ்யேயம்” என்று
பொருந்தாமையிலே நின்றவர்கள் முடிய; ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும்
கூடக்கணிசிக்கவரிதான ஊரை அக்ரியானதுகிளர்ந்து வ்யாபரிக்கும்
படி பண்ணினவர். (ரு)

மூ.—மழுவியல்படையுடையவனிடம் மழைமுகில்
தழுவியவுருவினர் திருமகள்மருவிய
கொழுவியசெழுமலர் முழுசியபறைவைபண்
எழுவியகணபுரமடி கள்தமிடமே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திருமகள் மருவிய	பெரியபிராட்டியார் நித்யவாஸம் பண்ணு கையாலே இளமை யையுடையதாய்,	உடையவன்	உடையவனான எம்.
கொழுவிய செழு மலர்	ஸ்ரீலாக்கியமானதாய் அழகியதான புஷ்பங்களிலே	இடம்	பெருமானுக்கு வாஸஸ்த் தாநமுமான
முழுசிய பறவை பண்	மூழ்கிக்கிடக்கிற வண்டுகளுடைய கா (70) நத்தாலே	கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமான து
எழுவிய மழுவு இயல்படை	வ்யாப்தமாய், [தை மழுவுஎன்கிற ஆயுதத் விதேயமான ஆயுத மாக	மழை	ஜலத்தாலே (ஸம்ருத்த மான)
		முகில்	மேகம்போலே
		தழுவிய	ஸ்ரீரமஹரமான
		உருவினர்	திருமேனியை யுடை யனான அடிகள்தம் இடமே. (கூ)

வ்யா.—ஆரம்பாட்டு. (மழுவித்யாதி) மழுவைத் தனக்கு

“விண்டவர்” என்றது-நெஞ்சுவிண்டவரென்றாய், சத்ருக்களைச்சொல்லு
கிறதென்றருளிச் செய்கிறார் (த்விதேத்யாதி). ... (ரு)

அரு.—ஆரம்பாட்டு. (மழுவித்யாதி) அவன்கலந்து பரிமாறும் ஆஸ்ரித
வ்யாமுகத்தனாகிலும், ஒருதலைக்காமமாய் விழாதோ? இத்தலையிலும் ப்ரேமம்
விளையவேண்டாவோவென்ன; அதுக்கு அவன் திருமேனியைக் காணவே
ஸகலதாபங்களும் தீர்ந்து காதலும் கடல்புரைய விளையுமென்கிறாரென்று
ஸங்கதி.

கருஉ௦ பெரியதிருமொழி, அ-ப, ஏ-தி, ஏ-பா, பரிதியொடு.

விதேயமான ஆயுதமாக வுடையவனுடைய ஸ்த்தாநம். (மழைமுகி வித்யாதி) மேகம்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவர். (திருமகனித்யாதி) பெரிய பிராட்டியார் நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே இளைதாய் கொழுவியதாய் அழகியதான பூவிலே முழுகின வண்டி னுடைய பண்கிளர்ந்த திருக்கண்ணபுரம் அடிகள் தமிடமே. (சு)

மூ.—பரிதியொடணிமதி பணிவரைதிசைநிலம்

எரிதியொடெனவினவியல் வினர்செலவினர்

சுருதியொடருமறை முறைசொலுமடியவர்

கருதியகணபுர மடிகள் தமிடமே.

(எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சுருதியொடு	நல்லஸ்வரத்தையுடை	திசை	திக்குக்கள்
அரு	அரிதாயிருக்கிற [த்தான	நிலம்	பூமி
மறை	வேதங்களை	எரி	ஜ்வலியாரின்ற
முறை	முறையிலே	தீ	அக்நி
சொலும்	சொல்லாநிற்கிற	என	என்றுசொல்லப்படுகிற
அடியவர்	தாஸஜநங்களாலே	இன	இப்படிப்பட்டபதார்த்
கருதிய	ப்ராப்யமென்று விரும்பப்பட்ட		தங்களை
கணபுரம்	திருக்கண்ண புரமான	இயல்வினர்	ப்ரகாரமாக உடைய
பரிதியொடு	ஸூர்யனுடன் [து		ராய்
அணி	அழகான	செலவினர்	நடத்திக் கொண்டு
மதி	சந்தரன்,		போருகிறவரான
பணிவரை	ஹிமவான் முதலான குலபர்வதங்கள்		அடிகள் தம்இடமே. (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பரிதியித்யாதி) ஆதித்யனோடே தர்ஸநீயமான சந்தரன், குலபர்வதங்கள், திக்குக்கள், பூமி, எரிகிற அக்நி

“மழுவியல் படையுடையவனுடைய விடமான கணபுரமடிகள் தமிடம்” என்றவயம். ... (சு)

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (பரிதியித்யாதி) அவன்திருமேனி நமக்குக் காதல் விளைக்குமென்றாலும் போனகாலத்திலே நாம் விழுகராய்ப் போந்தபடியை நினைத்தால் அச்சமாயிருக்கிறதேயென்ன; அத்தசையிலும் நம்மைவிடமாட்டாதே ஸர்வவ்யாபகனாய் ஆபி (ஐ) முக்கியம் பார்த்திருந்தானவனென்று சொல்லாநின்றகொண்டு அடியவர் பலரும் நமக்கு உசாத்துணையுண்டாகையாலே நமக்குப் பூர்வவ்ருத்தத்தை நினைக்கவும் விரகில்லை யென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி; அ-ப, எ-தி, அ-பா, படிபுல்கும். கடுஉக

என்று சொல்லப்படுகிற இப்படிப்பட்ட பதார்த்தங்களைத் தமக்கு
ப்ரகாரமாகவுடையராய் நடத்திப்போருகிறவர். இத்தால் ஜகதா
காரதையைச் சொன்னபடி. (சுருதியித்யாதி) நல்ல ஸ்வரத்தை
யுடைத்தாய் தன்னைப்பெறிலும் பெறவரிதாயிருக்கிற வேதங்களை
“அவன்சேஷி, நாம் சேஷபூதர்” என்றிருக்கிறமுறையிலேசொல்லு
கிற அடியார்த்தங்களுக்குப்ராப்யமென்று புத்திபண்ணி வர்த்திக்கிற
திருக்கண்ணபுரம். (க) “வேதநாவர் விரும்பும் திருக்கண்ணபுரம்”
என்னக்கடவதிதே. (எ)

மூ.—படிபுல்குமடியிணைப் பலர்தொழமலர்வைகு

கொடிபுல்குதடவரை யகலமதுடையவர்

முடிபுல்குநெடுவயல் படைசெலவடிமலர்

கடிபுல்குகணபுர மடிகள் தமிடமே.

(அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முடி	நாத்துமுடிகளோடே	படி	பூமியை
புல்கு	கூடியிருக்கிற	புல்கும்	அளந்துகொண்ட
நெடு	விசாலமான	அடியிணை	திருவடிகளை
வயல்	வயல்களிலே	பலர்	ஸகலரும்
படை	கலப்பையை	தொழ	ஆஸ்ரயிக்கும்படியாக,
செல	நடத்தியதாலும்	மலர்வைகு	பெரியபிராட்டியாரா
அடி	காலாலே	கொடி	லே
செல	குழப்புவதாலும் (அரு கிருந்த)	புல்கு	ஆஸ்ரயிக்கப்பட்டதா
மலர்	தாமரைப்பூக்களுடை	தடம்	விசாலமான [ய்
கடி	பரிமளத்தாலே [ய	வரை	மலைபோலிருப்பதுமா
புல்கு	வ்யாப்தமான [து	அகலமது	திருமார்வை [ன
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமான	உடையவர்	உடையனான
		அடிகள் தம் இடமே.	(அ)

“பனிவரை” என்றுஹிமவானைச் சொன்னது உபலக்ஷணமாயருளுகிறார்
(குலேத்யாதி). இயல்வு - ஸ்வபாவமாய், அதினர்த்தம் (ப்ரகாரேத்யாதி)
“செலவினர்” என்றதுக்கர்த்தம்(நடத்தியித்யாதி). (தன்னை)ப்ரதிபாத்யனான
ஈஸ்வரனையென்றபடி. ... (எ)

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (படியித்யாதி) பூர்வவ்ருத்தத்துக்கும் நினைக்க
விரகில்லை யென்னவே நெஞ்சு உகந்து, நாம்கிஞ்சித்கர்த்து உஜ்ஜீவிப்போ
மென்று நினைத்து கிஞ்சித்கரிக்க உபகரணங்கள் வேணுமேயென்ன; அவற்

(க) தி-வாய்-கூ-க0-கூ.

கடுஉஉ பெரியதிருமொழி, அ-ப, எ-தி, கூ-பா, புலமனு.

வ்யா.-எட்டாம்பாட்டு. (படியித்யாதி) “படி” என்று-பூமி; அத்தை புல்கும் அடியிணையுண்டு-பூமிப்பரப்பை அளந்துகொண்டதிருவடிகள். (க) “ஸங்கைஸ்ஸுரானாம்” என்கிறபடியே அவற்றை யெல்லாருமொக்க விருந்ததே குடியாக ஆஸ்ரயிக்க; மலர்வைகு கொடியுண்டு - பெரியபிராட்டியார், அவள் விரும்பி அணையாநின் னுள்ள பெரியவரை போன்றிருந்த மார்வையுடையவர். (முடியித் யாதி) நடுகைக்காக எங்குமொக்கப் பரம்பிக்கிடக்கிற முடிகளையுடை த்தான பரந்தவயலிலே கலப்பையைக் கொடுபுக்குநடத்தி. (அடி செல) அடைவிலே காலாலே ஒருகால்குழப்புவர்கள். அவ்வளவிலே இடையிலே தப்பிக்கிடந்த தாமரைப்பூவானது பரிமளத்தைப் புறப் படவிடாநிற்குமாயிற்று. (அ)

பூ.—புலமனுமலர்மிசை மலர்மகள் புணரிய

*நிலமகளெனவின மகளிர்களிவரொடும்

வலமனுபடையுடை மணி வணர்நிதிசுவை

கலமனுகண புரமடிகள் தமிடமே.

(கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நிதிசுவை	பொற்குவைகளை யுடைத்தான	புலன்	இந்தரியங்களானது கள்
கலம்	மரக்கலங்களாலே	மனு	அழுந்தி கிடக்கும்படி யாக(அழகையுடை ய)
மனு	வ்யாப்தமான [து		
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமான		

றுக்கும் குறைவில்லை. திருவுலகளந்த * பத்தியுழவன் அடிபட்ட ஆஸ்ரித முக கமலங்களோபாதி அவ்வூரில் உழவரடியாலு மடிபட்ட தாமரைப்பூ பரி மளம் அலையெறியாநிற்கும்; வேண்டினபடி இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்யலாமென்று திருவுலகளந்த அபதாநத்தையும் பிராட்டியோட் டைச் சேர்த்தியையும் தாமரைகளின் ஸம்ருத்தியையும் அருளிச்செய்கிற ரென்று ஸங்கதி.

மலரிலே வைகு-வர்த்திக்கிற கொடியென்று சப்தார்த்தமாயருளிச்செய் கிறார் (மலரித்யாதி). (முடிகளை) நாத்துமுடிகளை. “செல” என்றத்தை “படை” என்றத்தோடநவயித்தது மாத்ரமன்றிக்கே “அடி” என்றத்தோடும் அநவயித்துக்கொள்வதென்று திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரதீக க்ரஹணம் பண்ணு கிறார் (அடிசெல) என்று. ... (அ)

(க)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, எ-தி, ௧௦-பா, மலிபுகழ். ௧௫௨௩

மலர்மிசை	புஷ்பத்தில் (நித்ய வாஸம்பண்ணை நிற்கிற)	மகளிர்கள் இவரோடும் வல	ஸ்தரீத்வத்தையுடைய இவர்களோடும் [ரான வலதுதிருக்கையிலே
மலர்மகள்	பெரியபிராட்டியார்	மனு	பொருந்தியிருக்கிற
புணரிய	நித்யஸம்ஸ்லிஷ் டையாயிருக்கிற	படை	திருவாழியை
நிலமகள்	ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியார்	உடை	உடையனுமாய்,
எனவின	என்றிப்படி சொல்லப் படுகிற	மணி வணர்	நீலமணிபோலிருக்கிற நிறத்தையுடையனான அடிகள் தம்இடமே. (க)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (புலனித்யாதி) கண்டாருடைய இந்தரியங்கள் பிணிப்புண்ணும்படியாயிருக்கிற மலரைத் தனக்கிருப் பிடமாகவுடையளாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியார், தன்னோடு நித்ய ஸம்ஸ்லிஷ்டையாயிருக்கிற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி யென்றிப்படி சொல் லப்படுகிற நிருபாதிக ஸ்தரீத்வத்தை யுடையராயிருக்கிற இவர்க ளோடும், வலத்திருக்கையிலே மன்னாநின்றதுள்ள திருவாழியை யுடையனுமாய், நீலமணிபோலே குளிர்ந்திருந்துள்ள வடிவையுடை யவர். பொற்குவைமாறாத மரக்கலங்களையுடைய திருக்கண்ணபுரம். கடலொரு புறமாயிருக்கும்போலே காணும். (க)

மூ.—மலிபுகழ்கணபுரமுடைய வெம்மடிகளை வலிகெழுமதிளயல் வயலணிமங்கையர் கலியனதமிழிவை விழுமியவிசையினோடு ஒலிசொலுமடியவ ருறுதுயரிலரே. (க௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வலி	தார்ட்டய (தூ) த்தா லுண்டான	வயல்	வயல்களாலே
கெழு	பெருமையை யுடைய	அணி	அலங்கரிக்கப்பட்ட
மதிள்	மதிளினுடைய	மங்கையர்	திருமங்கைக்கு நிர்வா ஹகரான
அயல்	ஸபீபத்திலே யிருக்கிற		

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (புலனித்யாதி) கீழில் ஆராதனோபகரணமும் குறைவற்ற தேசமாகையாலே ப்ராப்யமென்றதுபவித்தார்; இதில் இருவர்க்கும் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி குறைவற்ற விஷயமென் றதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“வணர்” என்றது-வண்ணரென்றாய் (வடிவையுடையவர்) என்றது.(க)

கலியன	ஆழ்வாருடையதாய்	விழுமிய	அழகியதான
மலி	(பரமபதத்திற் காட் டில்) அதிகமான	இசையினோடு	ஸ்வரத்துடன்
புகழ்	புகழையுடைய	ஒலிசொலும்	அப்ய (ஐ) ஸிக்கவல்
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை	அடியவர்	லரான
உடைய	வாஸஸ்தாநமாகவுடைய	உறு	ஆஸ்ரிதர்கள்
எம்அடிகளை	என் ஸ்வாமிவிஷயமா	துயர்	அநுபா(ஐ)வ்யமாய்
	ன	இலரே	நேர்ந்திருக்கிற
தமிழ்இவை	இத்திருமொழியை		பாபங்களை
			அடையார்கள். (க0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மலிபுகழித்யாதி) பரமபதத்திற்காட்
டில் மிக்க புகழையுடைத்தாயிருக்கிற திருக்கண்ணபுரத்தை வாஸ
ஸ்த்தாநமாகவுடைய என்ஸ்வாமியைக் கவிபாடிற்று. வலிமிக்கிருந்
துள்ள மதினினருகே யுண்டான வயலாலே அலங்கருதமான திரு
மங்கைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்தவை. (விழுமிய
விசையினோடு) அழகிய இசையோடேகூட. (ஒலிசொலுமடியவர்)
இத்திருமொழியை வண்குறிஞ்சி என்று சொல்லுவார்கள். இத்தை
அப்ப்யஸிக்குமவர்கள். (உறு துயரிலரே) அவர்களுக்கு (க) “அவ்யஸு
ஷ்ஹ்- அவஸ்யமநுபோக்தவ்யம்” என்கிற பாபங்கள் கிட்டாது.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளை சரணம்.

பெரியதிருமொழி எட்டாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி முற்றிற்று.

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (மலிபுகழித்யாதி) “ மலிபுகழ் ” என்றதுக்கு
ப்ரகரணேசிதமாகப் பரமபதத்திலும் ப்ராப்யபூமியென்னும் தாத்பர்யத்தை
யருளுகிறார் (பரமேத்யாதி). (க0)

ஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

அநு.—வானோர்ப்ரவேசம். தொண்டிருய்யும் வகையிலே திருக்கண்ண
புரத்துக்கு அரிஷ்ட நிவர்த்தகதயா ப்ராபகத்வத்தை யநுஸந்தித்து கீழ்த்திரு
மொழியிலே ப்ராப்யமென்றது ஸந்தித்தார். அவ்வளவுமன்றியே அவன்
ருளே உம்மைப் பெறவேணுமென்று திரியாநின்றான் ; நீர் அவன்படியைக்
காணீரென்று ஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்குகையாலே அவன் படிகளையும் இத்
தேசத்திலே கண்டேனென்று ஜ்ஞாநஸாதநதயா அநுஸந்திக்கிறாரென்று

பெரியதிருமொழி எட்டாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி

வானோர் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—வானோர், திருக்கண்ணபுரம் ப்ராப்யமென்றார்கீழ்; நமக்கு ப்ராப்யமென்னுமளவேயோ? அவன் அநாதிகாலம் எதிர்க்குழல்புக்குத்தட்டித்திரிய நாம் அத்தை அறியாதே யிருந்துதிரிந்தநாளில் இழவெல்லாம் தீரும்படியான தேசமன்றோவென்கிறார்.

மூ.—வானோரளவும்முதுமுந்நீர் வளர்ந்தகாலம் வலியுருவில்
மீனாய்வந்து வியந்துய்யக்கொண்ட தண்தாமரைக்கண்ணன்
ஆனவருவிலானாய நவனையம்மா வினாவயலுள்
கானார்புறவில் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வானோரளவும்	தேவர்கள் எல்லையள	கண்ணன்	திருக்கண்களை யுடையன
முது	பழமையான [வும்	ஆன	அழியாத [ய்
முந்நீர்	ஸமுத்ரப்ரவாஹமான	உருவில்	ஸ்ரீரத்தையுடைய
	து	ஆனாயன்	இடையனாயவதரித்த
வளர்ந்தகாலம்	வளர்ந்தகாலத்திலே	அவனை	அந்தகண்ணனை,
வலி	மிடுக்கையுடைத்தான	அம்	அழகிதாய்
உருவில்	ஸ்ரீரத்தையுடைய	மா	பரப்பையுடைய
மீனாய்	மதஸ்யருபமாய்	வினா	வினாயும்படியான
வந்து	வந்தவதரித்து	வயலுள்	வயல்களையுடைத்தாய்
வியந்து	(ரக்ஷகமாய்வைத்தகட	கான்ஆர்	காடுகள் நிறைந்த
	லே வளர்ந்துவருவ	புறவில்	பர்யந்தங்களையுடைத்
	தைக்கண்டு) ஆஸ்		தான [லே
	சர்யப்பட்டு	கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்தி
உய்யக்கொண்	ஐகத்ரக்ஷணம் பண்	அடியேன்	ஸேஷபூதனை அடி
ட	ணின	யேன்	யேன்
தண்	குளிர்ந்த	கண்டுகொண்	காணப்பெற்றேன்.
தாமரை	தாமரைப்பூபோன்ற	டேனே.	(க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வானோரித்யாதி) தேவர்கள் எல்லையளவும் செல்லக் கடல்வெள்ளம் பரந்தநாள், அத்தையடையத் தன்

ஸங்கதியை யருளுகிறார் (திருக்கண்ணபுரமித்யாதி).

கருஉக பெரியதிருமொழி, அ-ப, அ-தி, உ-பா, மலங்குவிலங்கு.

னுடைய ஒருசெலுவிலே யடக்கவல்ல மிக்கையுடைய மத்ஸ்ய மாய்வந்து. (வியந்துய்யக்கொண்ட) நாம் ரக்ஷகமாக விட்டகடல் தானே பாத (ஈடி) கமாவதே? இருந்தபடி யென்னென்று விஸ்மயப்பட்டுன்னுதல்; அன்றிக்கே வேறுபட்டு. ஜகத்காரணபூதனான தான் ப்ரஹ்மாதிகளளவிலே தன்னை அமையவிட்டால் தான் நின்ற நிலைக்கு இதுசேராதாயிருக்குமிதே. அங்ஙனுமன்றிக்கே விஜாதீயமான வடிவையுடையனாகையாலே வந்த நெடுவாசியைச் சொல்விற்றுகவுமாம். (தண்தாமரைக்கண்ணன்) (க) “ஃஸ்யஸ்யக் கமலலோசநம்” என்னக்கடவதிதே.

(ஆனாவருவிலானாயன்) ஸதாஏகரூபமான வடிவை இதரஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு வந்தவதரித்தவன். ஆனாவரு-கெடாதவரு வென்றபடி. அழகியதாய் பரந்திருந்துள்ள வயலையுடைத்தாய். கானார்ந்திருந்துள்ள பர்யந்தத்தை யுடைத்தான திருக்கண்ணபுரத்திலே. ஒருபுறம் காடாயிருக்கும்போலே காணும். (அடியேன்கண்டு கொண்டேனே) சேஷபூதனான நான் காணப்பெற்றேன். (க)

மூ.—மலங்குவிலங்கு நெடுவெள்ளம் மறுகஅங்கோர்வரைநட்டு

இலங்குசோதியார முத மெய்துமளவோராமையாய்
விலங்கல்திரியத் தடங்கடலுள்கமந்து கிடந்தவித்தகளை
கலங்கல்முநீர் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மலங்கு	மத்ஸ்யவிசேஷங்கள்	இலங்கு	(போனப்ராணன்களை
விலங்கு	தடுமாறும்படியாக		மீட்கைக்கீடாய்)
நெடுவெள்ளம்	ஸமுத்ரவெள்ளமான		ப்ரகாசியாநின்ற
மறுக	கலங்கும்படியாக [து	சோதி	தேஜஸ்ஸால்
அங்கு	(ஆழத்துக்கு அ வ தி	ஆர்	பூர்ணமான
	யில்லாத) அ ந த	அமுதம்	அம்ருதமானது
	ஸமுத்ரமத்யத்தில்	எய்துமளவு	தோன்றும் வரையில்
ஓர்	அத்விதீயமான	ஓர்	அத்விதீயமான
வரை	மந்தரபர்வதத்தை	ஆமையாய்	கூர்மரூபியாய்க் கொ
நட்டு	நிறுத்தி		ண்டு

அரு.—முதற்பாட்டு. (வானோரித்யாதி) (செலுவிலே) கீழ்வயிற்றிலே. வேறுபாட்டை விவரிக்கிறார் (ஜகதித்யாதி).

அம்மாவித்யாதிக் கர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (அழகியதாயித்யாதி). (க)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, அ-தி, ந-பா, பாராரளவும். கடுஉஎ

விலங்கல் திரிய	மந்தரபர்வதமானது நான்குபக்கமும் ஸஞ்ச ரிக்கும்படியாக	வித்தகனை	ஆய்சர்யாவஹனான எம்பெருமானை
தடம்	விசாலமான	கலங்கல்	கலங்காநின்ற
கடலுள்	ஸமுத்ரத்தில் (அந்த பர்வதத்தை)	முந்நீர்	ஸமுத்ரததையுடைய
சுமந்துகிடந்த	த (ஈ) ரித்துக்கொண் டு கிடந்தவனாய், (ஆகையாலே)	கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டு கொண்டேனே.	(உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (மலங்குவிலங்கு நெடுவெள்ளம்)
ஜலப்ராசர்யமுள்ள விடத்தில்போலே காணும் மலங்குகள் தான்
வர்த்திப்பது. உள்ளுக்கிடந்த பதார்த்தங்களடங்கலும் அங்கே இங்
கே தடுமாறும்படி கடல்குழம்ப, அங்கு ஆழத்துக்கு அவதியில்லாத
விடத்திலே மலையைக்கொடுபுக்கு நிறுத்தி, போனப்ராணன்களை
மீட்கைக்கீடான தேஜஸ்ஸையுடைத்தான அம்ருதமானதுதோற்று
மளவும் நீருக்கிரயாதவடிவையுடைய ஆமையாய், மலேதிரிந்துவரும்
படியாகப் பரப்பையுடைத்தான கடலிலே அதுக்கு தா(ஈ)ரக பூத
னாய்க்கொண்டு கிடந்த விஸ்மயநீயனை. (கலங்கலித்யாதி) கடல் ஒரு
புறமாயிருக்கும்போலே. (உ)

மூ.—பாராரளவும் முதுமுந்நீர் பரந்தகாலம் வளைமருப்பில்
ஏராருருவத்தேனமா யெடுத்த வாற்றலம்மானைக்
கூராரரலிரைகருதிக் குருகுபாயக் கயலிரியும்
காரார்புறவில் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாராரளவும்	பூமிப்பரப்படங்கலும்	மருப்பில்	கொம்பையுடைய
முது முந்நீர்	ஸமுத்ரமானது	ஏர்	அழகால்
பரந்தகாலம்	சூழ்ந்தகாலத்தில்	ஆர்	பூர்ணமான [தான
வளை	வளைந்திருக்கிற	உருவத்து	ஸ்ரீரத்தையுடைத்

அந.—இரண்டாம்பாட்டு. (மலங்கித்யாதி) எதிர்சூழல்புக்குத் திரிகிற
அவதாரங்களில் தமக்கு ஜ்ஞாந ப்ரதானம் பண்ணுவதாக வேதப்ரதமான அவ
தாரத்தை யறிந்தபடியை யருளிச்செய்தாரீழ்; தம்முடைய ஸகலபாரத்தை
யும் ப (ஈ) ரிக்கப் பிறந்தானென்று மலேசுமந்த கூர்மரூபியைக் கண்டபடியை
யருளுகிறாரென்று ஸங்கதி.

(மலங்குகள்) மத்ஸ்யவிசேஷங்கள். “அங்கு” என்று விசேஷித்ததுக்
குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஆழத்துக்கித்யாதி). ... (உ)

கடுஉஅ பெரியதிருமொழி, அ-ப, அ-தி, ச-பா, உளைந்தவரியும்.

ஏனமாய்	வராஹரூபியாய் (அந்த பூமியை)	இரை கருதி	ஆஹாரமென்று எண்ணி (அந்தமத்ஸ் யங்களின்மேல்)
எடுத்த	எடுத்து வந்தவனாய் (அதனாலே)	பாய	பாயும்போது
ஆற்றல்	மி க் க வ லி மை யை யுடையனான	கயல்	மத்ஸ்யங்களானதுகள்
அம்மாணை	ஸர்வேஸ்வரனை,	இரியும்	ஒடாநிற்குமதாய்,
கூர்ஆர்	மிகவும் தீக்ஷணமான (மூக்கையுடைத் தான)	கார்	மேகங்களாலே
குருகு	நாரைப்புகழியானது	ஆர்	வ்யாப்தமான
ஆரல்	மத்ஸ்யங்களை	புறவில்	பர்யந்தங்களை யுடைய துமான
		கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டு கொண்டேனே. (ங)	

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (பாராரித்யாதி) பூமிப்பரப்பையடை
யக் கடல்கொண்டகாலத்து வளைந்த கொம்பையுடைய ஏனமாய்.
(ஏராருவத்து) ஆயிரம்பண்ணை ப்ரளயம் கொண்டாலாகாதோ இப்
படி அழகுநிறைந்தவராஹ விக்ரஹத்தை ஒருகால் காணலாமாகில்.
(எடுத்தவாற்றலம்மாணை) அண்டபித்தியிலே சென்று சேர்ந்த பூமி
யை இடந்தெடுத்துக் கொண்டேறுகைக்கீடான வலியையுடைய
ஸர்வேஸ்வரனை.

(கூராரித்யாதி) கூரியவாயலகையுடைத்தான குருகானது
ஆரலை ஆமிஷமென்று புத்திபண்ணிப்பாய கயல்களானவை இரியா
நிற்கும். (காராரித்யாதி) மேகங்களினுடைய நிரந்தரஸஞ்சாரத்தை
யுடைத்தான பர்யந்தத்தோடுகூடின திருக்கண்ணபுரத்திலே. (ங)

மூ.—

உளைந்தவரியும் மானிடமுமுடனாய்த் தோன்றவொன்றுவித்து
விளைந்தசீற்றம் விண்வெளும்ப வேற்றோனகலம்வெஞ்சமத்து
பிளந்துவளைந்தவுகிராணைப் பெருந்தண் செந்நெற்குலைதடிந்து
களஞ்செய்புறவில் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (ச)

அநு.—மூன்றும்பாட்டு.(பாரித்யாதி) தம்முடைய பா(ஹ்)ரங்களைச்சுமக்
கும்படியே யன்றிக்கே ஸம்ஸார ப்ரளயத்தில் நின்று மெடுககவல்லவெனென்று
வராஹாவதாரத்தை அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

ஆழ்வாருடைய ஈடுபாடுதோற்றத் தாற்பர்யமருளுகிறார் (ஆயிரமித்யாதி).
(பண்ணை) ப்ரகாரம்.

(இரியாநிற்கும்) ஒடாநிற்கும். பயத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (கடலையித்
யாதி). (ங)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, அ-தி, ச-பா, உளைந்தவரியும். கருஉக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உளைந்த	ஸகலரையும் பயப்படு த்துமதான	வளைந்த	வளைந்துகிடக்கிற
அரியும்	ஸிம்ஹரூபமும்	உகிராணை	திருவுகிரையுடையவ னான எம்பெருமா
மானிடமும்	மனுஷ்யரூபமும்	பெரும்	பெருத்ததாய் [னை
உடனாய்	பொருந்தும்படி	தண்	அழகியதான
ஒன்றுவித்து	சேர்த்து	செந்நெல்குலை	செந்நெல்குலைகள்
தோன்ற	நரஸிம்ஹனாய்த்தோன்ற	தடிந்து	(வெட்டினபிறகும்): வயிரம்பற்றி
விளைந்த	அப்போதுண்டான[உ,	களம்செய்	பரிமாற்றம்மாறாமலிருக் கிற
சீற்றம்	சீற்றத்தைக்கண்டு	புறவில்	பர்யந்தங்களையுடைத் தான
விண்	தேவலோகமெல்லாம்	கண்ணபுரத்து	அடியேன் கண்டு கொண்டேனே. (ச)
வெதும்ப	நடுங்கும்படியாக		
வெம்சமத்து	யுத்தத்திலே		
வேற்றோன்	சத்ருவான ஹிரண்ய		
அகலம்	மார்வை [னுடைய		
பிளந்து	இருகூறும்பிளந்து (அதனால்)		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (உளைந்தவித்யாதி) தன்னுடைய தோற்றரவிலேசத்ருபக்ஷமானது சூலைந்தோடும்படியிருக்கிற ஸிம்ஹமும், உளைமயிருமாய், மதுஷ்யவேஷமும் சேராதவடிவிரண்டும்சேர்ந்துதோன்ற, அப்போது பிறந்தசீற்றத்தைக்கண்டு ரக்ஷயகோடியிலே அந்வயித்ததேவலோகம். “எவ்வளவாய்த்தலைக்கட்டுகிறதோ?” என்றஞ்சு; வேற்றோனுண்டு - சத்ருவான ஹிரண்யன்; அவனுடைய மார்வை யுத்தத்திலே பிளந்து வளைந்த திருவுகிரையுடையவனை. (பெருந்தணித்யாதி) பெருத்தழகியதாயிருந்துள்ள செந்நெற் சூலைகளை வயிரத்தை வெட்டுமாபோலே வெட்டி பரிமாற்றம் மாறாத பர்யந்தத்தையுடைத்தான. (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (உளைந்தவித்யாதி) ஸம்ஸார ப்ரளயத்தில்நின்ற தம்மை யெடுக்கவல்லவன்படியை அநுஸந்தித்தவுடனே ஸம்ஸாரபீஜமான அஹங்காராதி விரோதிகளை நகர்கரத்தாலே போக்க வந்தானென்று * நரங்கலந்த சிங்கத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“உளைந்த” - உளையப்பண்ணின வென்றுகி அருளுகிறார் (தன்னுடைய வித்யாதி). “தடிந்து” என்றபத வாஸநையை அருளுகிறார் (வயிரமித்யாதி). “களஞ்செய்” என்றவர்த்தமாநார்த்தமருளுகிறார் (பரிமாற்றம்மாறாத) என்று.

கடுங் பெரியதிருமொழி, அ-ப, அ-தி, நு-பா, தொழுநீர்.

மு.—

தொழுநீர்வடிவில் குறளுருவாய் வந்து தோன்றிமாவலிபால்
முழுநீர்வையம் முன்கொண்ட மூவாவுருவில்மமாணை
உழுநீர்வயலுள் பொன்கிளைப்பவொருபால் முல்லைமுகையோடும்
கழுநீர்மலரும் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (நு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொழும்	ஸகலரும் வணங்கும்	அம்மாணை	ஸர்வேஸ்வரனை
நீர்	படியான	உழுநீர்	உழுக்கையே ஸ்வபாவ
வடிவில்	நீர்மையையுடைய		மாக உடைத்தான
குறளுருவாய்	வடிவையுடைத்தான	வயலுள்	வயல்களிலே
	வாமந வேஷத்தை யு	பொன்	பொன்னானது
	டையவனாய்க்கொ	கிளைப்ப	விளையும்படியாகவும்,
	ண்டு	ஒருபால்	ஒருபக்கத்தில்
வந்துதோன்றி	வந்தவதரித்து	முல்லை	முல்லை புஷ்பமும்
மாவலிபால்	மஹாபலி பக்கல்	முகை	கருமுகில் புஷ்பமும்
முழுநீர்	ஸமுத்ரத்தாலே குழ	கழுநீர்	செங்கழுநீரும்
	ப்பட்ட	மலரும்	விகஸிக்கும்படியானது
வையம்	லோகத்தை		மான
கொண்ட	யாசித்துப் பெற்றவனா	கண்ணபுரத்து	அடியேன் கண்டுகொ
மூவா	ஸதா ஏகரூபமான [ன	ண்டேனே.	(நு)
உருவில்	விக்ரஹத்தையுடைய		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தொழுநீரித்யாதி)(க)“அவசாஃ ப்ரதி பேதிரே” என்கிறபடியே கண்டார்க்குத் தொழுதல்
லது நிற்கவொண்ணாத வடிவையுடைய வாமநவேஷத்தையுடைய
னாய் வந்தவதரித்து, கடல்குழந்த ராஜ்யம் மஹாபலியதாய், அவன்
பக்கலிலேதான்இரந்துபெற்றானும்படிபெற்ற.(மூவாவுருவில்மமாணை)
ஸதா ஏகரூபமான விக்ரஹத்தையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை. தோன்
றுகிற வாமநவேஷமன்று கிடர் இவனுக்கு நிலைநின்ற வடிவென்கி

அநு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தொழுநீரித்யாதி) தம்முடைய விரோதியை
நகாக்ரத்தாலே போக்கினவளவேயன்றிக்கே (க)“அடிக்கீழ் கொள்ளுமப்பன்”
என்கிறபடியேதம்மைத் திருவடிகளின்கீழ்வைத்துக்கொள்ள வந்தவனென்று
ஸ்ரீவாமநாவதாரத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கண்டார்தொழுகையே நீர்மையாய் ஸ்வபாவமாயிருக்கிற வடிவென்று

(க) பார-உத்யோ.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, அ-தி, கூ-பா, வடிவாய். கடுங்க

ரார். (உழுநீர் வயலுள்பொன்கிளைப்ப) உழுகையே ஸ்வபாவமாக
வுடைத்தான வயலிலே பொன்னானது வந்துதோன்றும். பொன்
படுகுட்டமாயிற்று. பொன் படாதிடமடைய முல்லை, கருமுகை,
செங்கழுநீர் இவையெல்லாம் மலராநிற்சுமாயிற்று. (டு)

மூ.—வடிவாய்மழுவே படையாக வந்து தோன்றிமூவெழுகால்
படியாரரசு களைகட்ட பாழியாணை யம்மாணைக்
குடியாவண்டு கொண்டுண்ணக் கோலநீலம்மட்டுகுக்கும்
கடியார்புறவில் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வடி	கூரான	வண்டு	வண்டிகள்
வாய்	முகத்தையுடையதா ன [தை	குடியா	(தாரபுத்ராதிகளோடு) கூட்டமாக
மழுவே	மழுவென்கிற ஆயுதத்	கொண்டு	மதுவைக்கொண்டு
படையாக	ஆயுதமாக வுடைய பரசுராமனாய்	உண்ண	புஜிக்கும்போதும்
வந்துதோன்றி	வந்தவதரித்து	கோலநீலம்	அழகிய நீலோத்பலமா
மூவெழுகால்	இருபத்தொருபடிகால்	மட்டு	மதுவை [னது
படி	பூமியில்	உகுக்கும்	ப்ரவஹியாநிற்சுமதாய்
ஆர்	நிறைந்து கிடக்கிற	கடி	பரிமளத்தால்
அரசு	கூத்தரியர்களை	ஆர்	வ்யாப்தமான
களைகட்ட	நிரஸித்த	புறவில்	பர்யந்தங்களை யுடைய துமான
பாழியாணை	பலத்தையுடையவ	கண்ணபுரத்து	அடியேன் கண்டுகொ
அம்மாணை	ஸர்வேஸ்வரனை, [னான	ண்டேனே.	(சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (வடிவாய்த்யாதி) வடித்தவாயை
யுடையமழுவே ஆயுதமாகவந்து தோன்றி இருபத்தொருபடிகால்

விவக்ஷித்தருளுகிறார் (அவஸா இத்யாதி). (பொன்படுகுட்டம்) பொன்
விளையுமாகரம். (டு)

அநு.—ஆறும்பாட்டு. (வடிவாய்த்யாதி) தன்னடிக்கீழ் கொள்ளுமவனே
யன்றிக்கே, ப்ரக்ருதி ப்ரக்ருதங்களாயுள்ள ஸகல ப்ரதிபந்தகங்களையும் அறு
க்க வல்லவனென்று ஸ்ரீபரசுராமாழ்வாணை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(வடித்த) கூராக்கின. குட்டிகளோடும் பார்யைகளோடும் உண்ண,

கருகஉ பெரியதிருமொழி, அ-ப, அ-தி, எ-பா, வையமெல்லாம்.

பூமி நெளியும்படியாகவந்து தோன்றின கூத்தரியகுலத்தை அறுத்
துப்பொகட்ட வலியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை. (குடியாவித்யாதி)
பசல்களோடும் குட்டிகளோடும் வண்டிகள்வந்துபுஜிக்க, பின்னையும்
தர்ஸநீயமான நீலமானது மதுவை ப்ரவஹியாநிற்கும். கடலிலே
ஒரு சிறுங்கையை புஜிக்குங்காட்டில் கடல்வற்றாதிதே. பரிமளப்ரசுர
மான பர்யந்தத்தையுடைய திருக்கண்ணபுரம். (சு)

மூ.—

வையமெல்லாமுடன் வணங்க வணங்காமன்னனாய்த்தோன்றி
வெய்யசீற்றக்கடியிலங்கை குடிகொண்டோட வெஞ்சமத்து
செய்தவெம்போர்நம்பரனைச் செழுந்தண்கானல் மணநாறும்
கைதைவேலிக் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வையமெல் லாம்	உலகமெல்லாம்	வெஞ்சமத்து வெம்	க்ருரமாயுத்தத்திலே க்ருரமான
உடன்	உடன்பட்டு	போர்	யுத்தத்தை
வணங்க	திருவடிகளில் ஆஸ்ர யிக்கும்படியாய்	செய்த	பண்ணின
வணங்கா	(தான் ஒருவரையும்) வணங்காதவனான	நம்	நம்முடைய
மன்னனாய்	சக்ரவர்த்தித் திருமக	பரனை	ஸ்வாமியை
தோன்றி	வந்தவதரித்து [னாய்	செழும்	அழகியதாய்
வெய்ய	கடுமையான	தண்	குளிர்ந்ததான
சீற்றம்	சீற்றத்தையுடைத் தான	கானல்	நைதல் நிலத்தையும்
கடியிலங்கை	அரணாகப் போரும்படி யானமதினையுடைய லங்கர்நகரத்திலுள் ளார்	மணம்நாறும்	மிககபரிமளத்தையு டைத்தான
குடிகொண்டு	பார்யா புத்ராதி குடிக	கைதை	தாழையையும்
ஓட	ஓடும்படியாக [ருடன்	வேலி	வேலியாக வுடைத் தான
		கண்ணபுரத்து	அடியேன் கண்டுகொ ண்டேனே. (எ)

வுண்ணவற்றாதோவென்ன வருளுகிறார் (கடலிலேயித்யாதி). ... (சு)

அரு.—எழாம்பாட்டு. ஸகலப்ரதிபந்தகங்களும் போக்குமளவன்றிக்கே
தன்னையேநாளும் நான்வணங்கும்படி தன்சேஷித்வம்தோற்றவந்தவனென்று
சக்ரவர்த்தித் திருமகனை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“எல்லாம்” என்றதுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (உகந்தாரித்யாதி). (எ)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, அ-தி, அ-பா, ஒற்றைக்குழையும். கடுநக

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வையமித்யாதி) உகந்தாருடன் உக வாதாருடன் வாசியறதன்னை வணங்கத் தான் ஒருவரையும் வணங் காத ராஜனாய்த்தோன்றி, வெவ்விய சீற்றத்தையுடைய கடியில ங்கை குடிகொண்டோட யுத்தத்திலே வெவ்விய போரைப்பண் ணின நம்முடையஸ்வாமியை. (செழுந்தணித்யாதி) அழகிய குளி ர்ந்த நெய்தல்நிலத்தையும் பரிமளத்தையுமுடைத்தான தாழையை யும் வேலியாகவுடைத்தான திருக்கண்ணபுரம். (எ)

மூ.—

ஒற்றைக்குழையும் நாஞ்சிலுமொருபால் தோன்றத்தான்தோன்றி வெற்றித்தொழிலார் வேல்வேந்தர் விண்பாற்செல்லவெஞ்சமத்து செற்றகொற்றத் தொழிலானைச் செந்தி மூன்றுமில்லிருப்ப கற்றமறையோர் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒற்றை	ஒருகாதித் தொங்குகிற	கொற்ற	ஜயத்தையே
குழையும்	குண்டலம் (ஒருபக்கத்	தொழிலானை	தொழிலாக வுடையவ
ஒருபால்	ஒருபக்கத்தில் [திலும்)	னை	
நாஞ்சிலும்	கலப்பையும்	செம்	சிவந்த ஜ்வாலைகளோடு
தோன்ற	தோன்றும்படி	கூடிய	
தான்	தாமே	தீமூன்றும்	(கார்ஹஸ்த்யாதி)மூன்
தோன்றி	பலராமனாய்த்தோன்றி	று அக்ரிகளும்	
வெற்றி	ஜயத்தையே	இல்	க்ருஹங்களில்
தொழிலார்.	வ்யாபாரமாக வுடைய	இருப்ப	இருக்க
வேல்	ஆயுதத்தைதரியாநின்	கற்ற	வேத ஸாஸ்த்ரங்களை
வேந்தர்	ராஜாக்கள் [ற	கற்றவர்களான	
விண்பால்	வீரஸ்வர்க்கத்துக்கு	மறையோர்	ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்
செல்ல	செல்லும்படியாக	கிற	
வெஞ்சமத்து	யுத்தத்திலே	கண்ணபுரத்து அடியேன்கண்டு	
செற்ற	அழியச்செய்வதா	கொண்டேனே. (அ)	
	லுண்டான		

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (ஒற்றையித்யாதி) கையும் கலப்பையுமாய்ப் பிறந்த நம்பி மூத்தபிரான் விஜயத்திலே தாம்தோற்று “ஜிதந்தே” என்னப்பண்ணினானென்று அவ்வவதாரத்தையநுஸந்திக்கிறாரென்றுஸங்கதி.

கடுங்சு பெரியதிருமொழி, அ-ப, அ-தி, கூ-பா, துவரிக்கனிவாய்.

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (ஒற்றைக்குழையுமித்யாதி) ஒரு காதுக்குழையும் கலப்பையும் ஒருபால்தோன்றத்தான் வந்து வெற்றியே தொழிலாகவுடைய வேலையுடைய ராஜாக்கள் விண்ணிலே செல்ல, யுத்தத்திலேசெற்ற வெற்றியைத் தொழிலாகவுடையவனை. (செந்தீயித்யாதி) த்ரேதாக்கிகள் தங்கள் க்ருஹங்களிலேயிருக்கை. த்ரேதாக்கி முகத்தாலே பகவத்ஸமாராதநம் பண்ணுகையாலே ஹவிஸ்ஸைக் கொள்ளத் தங்கள் க்ருஹங்களுக்குள்ளே ஸர்வேஸ்வர னெழுந்தருளியிருக்கும்படி சுற்றப்ராஹ்மணர். (அ)

பு.—

துவரிக்கனிவாய் நிலமங்கை துயர்தீர்த்துய்யப் பாரதத்துள்
இவரித்தரசர்தமொற விருள்நாள்பிறந்த வம்மானை
உவரியோதம் முத்துந்தவொருபா லொருபாலொன்செந்நெல்
கவரிவீசும் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துவரி	இலவந்தம் பூப்போலே யும்	இருள்	நன்றாய் இருண்ட
கனி	கோவைப்பழம்போலே யும் (இருக்கிற)	நாள்	க்ருஷ்ணபக்ஷா ஷ்ட மியில்
வாய்	திருவதரத்தை யுடை யளான	பிறந்த	அவதரித்தவனான
நிலமங்கை	பூபூமிப்பிராட்டியான	அம்மாளை	ஸ்வாமியான கண்ண பிராளை
துயர்	கஷ்டமானது [வள்,	உவரி	ஸமுத்ரத்தினுடைய
தீர்த்து	நிவ்ருத்தமாகி	ஒதம்	அலைகளான துகள்
உய்ய	உஜ்ஜிவிக்கும்படி	ஒருபால்	ஒருபக்கத்தில்
பாரதத்துள்	பாரதயுத்தத்திலே	முத்து	முத்துக்களை
இவரித்த அரசர்	எதிரிட்டராஜாக்கள்	உந்த	ஒதுக்கும்படியாகவும்
தமொற	தமொறும்படியாக	ஒருபால்	ஒருபக்கத்தில்
		ஒண்	அழகிதான

(ஒருகாது) என்றது கலப்பையை ஒருதோளிற் சுற்றிக்கொண்டு புறப்படு கையாலே ஒருகாதிற் குழையே புறம்புள்ளாருக்கு தோற்றுமென்னும் கருத் தாலே யென்றுகொள்வது. (விண்ணிலே) வீரஸ்வர்க்கத்திலே. “செற்ற” நசிப்பித்த. “மறையாளர்” என்னவமைந்திருக்க, “சுற்ற” என்கையாலே ததர்த்தஜ்ஞாநநிஷ்ட்டராம்படி சுற்கை பலிக்கையாலே, அத்தை அருளுகிறார் (த்ரேதாக்கிமுகத்தாலே யித்யாதி). ... (அ)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, அ-தி, க-பா, மீனோடாமை. கருநடு

செந்நெல்	செந்நெலானது	கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டு கொண்டேன். (க)
கவரி	சாமரங்களை	
வீசம்	வீசாநிற்குமதான	

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு, (துவரிக்கனிவாயித்யாதி) இலவந் துவரிகள்போலேயும் கோவைக்கனிபோலேயு மிருக்கிற வாயை யுடைய நிலமங்கை க்லேசம்கெட்டு உஜ்ஜீவிக்மைக்காக. (பாரதமித் யாதி) பாரதஸமரத்திலே இவரித்தரசர் என்னுதல்; அன்றியே பாரதத்திலே அரசர்தடுமாற இவரித்தென்னுதல். இவர்தல் - ஏறு தல். (இருள்நாள்பிறந்த வம்மாளை) அபரபகூத்திலே அஷ்டமியிலே நள்ளிருளிலே பிறந்தவனை. (உவரியித்யாதி) ஓரருகு கடல் திரை யானது முத்தைத்தள்ள; ஓரருகு அழகியசெந்நெலானது கவரியெ றட்டும் கண்ணபுரம். (க)

பூ.—மீனோடாமை கேழலரிசுறளாய் முன்னுமிராமனாய் தானாய்பின்னுமிராமனாய் தாமோதரனாய்க் கற்கியும் ஆனன்றன்னைக் கண்ணபுரத்தடியன் கலியனெனவிசெய்த தேனாரின்சொல் தமிழ்மலை செப்பப்பாவம்நில்லாவே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மீனோடு	மதஸ்யருபியாயும்	பின்னும் இரா பலராமனாயும்	
ஆமை	கூர்மருபியாயும்	மனாய்	
கேழல்	வராஹருபியாயும்	தாமோதரனாய் க்ருஷ்ணனாயும்	
அரி	ந்ருஸிம்ஹனாயும்	கற்கியும் கற்கியாயும்	
குறளாய்	வராமனாயும்	ஆனன்றன்னை அவதரித்தருளின	
முன்னும்இரா பரசராமனாயும்		எம்பெருமானை	
மனாய்	[னாயும்]	கண்ணபுரத்து திருக்கண்ணபுரத்தி	
தானாய்	சக்ரவர்த்தி த்திருமக	லே (ஸேவித்து)	
		அடியன் சேஷபூதரான	

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (துவரியித்யாதி) தம்மை ஜிதமென்னப் பண்ணின நம்பிமூத்தபிரானை அதுஸந்தித்துத் தம்முடைய ஸகலபாரங்களும் தீர்க்கப் பிறந்தகண்ணனை அதுஸந்திக்கிருரென்று ஸங்கதி.

(இலவந்துவரிகள்) என்றது - முன் இலவமரத்திற்சிவந்த பூவென்றபடி. “இருளையுடையநாள்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ப்ரமாண ப்ரஸித்தியுமுட் கொண்டு தாத்பர்யமருளுகிரார் (அபரேத்யாதி). (எறட்டும்) வீசம், ... (க)

கருநகர் பெரியதிருமொழி, அ-ப, கூ-தி, கைம்மானம் ப்ரவேசம்.

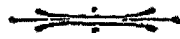
கலியன்	ஆழ்வாராலே	சொல்	சொற்களை யுடையது
ஒலி	ஒலியுடன்		மான
செய்த	அருளிச் செய்யப்பட்ட	தமிழ் மாலை	இத்திருமொழியை
	டதாய்	செப்ப	அப்ய (ஐ) ஸிக்க
தேன்	அம்ருதத்தாலே	பாவம்	பாபமானது
ஆர்	பூர்ணமான	நில்லாவே	நிற்கமாட்டாது. (க0)
இன்	அழகிதான		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மீனோடித்யாதி) மதஸ்யாதிதசாவ தாரங்களையும்பண்ணி ஜகத்ரக்ஷணம்பண்ணின தன்னைத் திருக்கண் ணபுரத்திலே கண்டடிமைபுக்க ஆழ்வாரருளிச்செய்த தேனோடொ த்த நல்லசொல்லையுடையதமிழ்மாலை சொல்லப் பாவமானதுபோம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

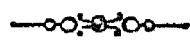
எட்டாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

எட்டாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி

கைம்மானம் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—தாம் நெடுங்காலமிழந்த விழவுகளெல்லாம்தீர திருக் கண்ணபுரத்திலே தம்மை அதுபவிப்பதாக வெழுந்தருளியிருந்தா னென்றார் கீழ்த்திருமொழியிலே; இதில் இப்படி என்னிழுவெல் லாம் தீர்க்கவந்தெழுந்தருளி நிற்கிற திருக்கண்ணபுரத்திலே கரு வரைபோல் நின்றானுக்கு அடியேன் வேறொருவர்க்குரியேனல்லே னென்கிறார்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (மீனோடித்யாதி) “ஆர்தல்” பொருந்துதலாய், அத்தால்பலிதம் (ஒத்த) என்றது. (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

கைம்மானம் ப்ரவேசம்.—கீழ்த்திருமொழியில் அவனுடைய பலபடி களையும் காட்டுகையாலே ஜ்ஞாநப்ரதாநதேச மென்றார். அந்த ஜ்ஞாநகார்ய மான க்ருதார்த்ததாநுஸந்தாநத்தாலே இனி ஒருவர்க்கும் சேஷமன்றென்றது ஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதியை அருளுகிறார் (தாமித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, அ-ப, கூ-தி, க-பா, கைம்மானம். கருங்

மு.—கைம்மானமதயானை யிடர்தீர்த்தகருமுகிலை

மைம்மானமணியை யணிகொள்மரதகத்தை

எம்மானையெம்பிரானை யீசனையென்மனத்துள்

அம்மானையடியே னடைந்துய்துபோனேனே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கை	துதிக்கையினுடைய	அணிகொள்	அழகுடையதான
மானம்	பெருந்தன்மையை யு	மரதகத்தை	மரதகமணிபோன்றவ
	டையதான		னாய்,
மத	மதித்திருக்கிற [ய	எம்மானை	எனக்குஸ்வாமியானவ
யானை	கஜேந்தராவ்நானுடை		னாய்,
இடர்	(முதலையால் நேர்ந்த)	எம்பிரானை	எனக்கு உபகாரனான
	துக்கத்தை	ஈசனை	ஸ்ரீவேஸ்வரனாய்
தீர்த்த	போக்கினவனாய்,	என்	என்னுடைய
கருமுகிலை	காளமேகம்போன்ற	மனத்துள்	ஹ்ருதயத்திலே (நித்ய
	வடிவையுடைய		வாஸம்பண்ணுகிற)
	னாய்,	அம்மானை	ஸ்ரீவேஸ்வரனை
மை	மைபோன்ற நிறத்தை	அடியேன்	சேஷபூ (ஃ) தனான
	யுடைய,	அடைந்து	ஆஸ்ரயித்து [நான்
மானம்	பெருவிலையான	உய்ந்து போ	உஜ்ஜீவித்துப்போனே
மணியை	மணிபோன்றவனாய்,	னேனே	ன். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கைம்மானமிய்யாதி) முன்கைமிடுக்
காலே எல்லாவற்றையும் தூக்கி அடித்துப் பொருகுகிறோமென்றிருக்
கிறபெருந்தன்மையையுடையமதயானையைஇடர்தீர்த்த, காளமேகம்
போன்றவடிவையுடையவனை. மைபோன்ற நிறத்தையுடைய பெரு
விலையான மணிபோன்றவனை. அழகிய மரதகத்தை; அவ்வடிவழ
காலே என்னையெழுதிக்கொண்டவனை. எனக்கு உபகாரகனான ஸ்ரீ
வேஸ்வரனை. (என்மனத்திய்யாதி) என்றெஞ்சிலே யிருக்கிற ஸ்ரீ
வேஸ்வரனை. அடைந்து உஜ்ஜீவித்துப்போனேன். (க)

அந்.—முதற்பாட்டு. (கைம்மானமிய்யாதி) “மானம்” பேரளவாய்;
இப்படி விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (முன்கையிய்யாதி). “மானம்”
பெருமையாய், அதின்தாத்பர்யம் (பெருவிலையான) என்றது. ... (க)

கருநா. பெரியதிருமொழி, அ-ப, கூ-தி, உ-பா, தருமானம்.

மூ.—தருமானமழைமுகிலைப் பிரியாது தன்னடைந்தார்
வருமானம்தவிர்க்கும் மணியை யணியுருவில்
திருமாலையம்மாளை யமுதத்தைக் கடல்கிடந்த
பெருமாளை யடியேனடைந் துய்ந்து பிழைத்தேனே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தரு	கல்பகதருபோன்றவ னாய்,	திருமலை	ஸ்ரீயஃபதியாய்,
மானம்	பெரிதான [னாய்,	அம்மாளை	எனக்கு ஸ்வாமியாய்,
மழைமுகிலை	காளமேகம் போன்றவ	அமுதத்தை	அம்ருதம்போன்றவனா
பிரியாது	ஒருகாலும்பிரியாமல்	கடல்	திருப்பாற்கடலிலே [ய்
தன்னடைந்	தன்னைச்சேர்ந்தவர்க	கிடந்த	கண் வளர்ந்தருளுகிற
தார்	ளுக்கு		வனுமான
வரும்	வரும்படியான	பெருமாளை	ஸர்வாதிகனான எம்பெ
மானம்	அவமாநங்களை		ருமாளை
தவிர்க்கும்	போக்குமதான	அடியேன்	தாஸபூதனான நான்
மணியை	சிந்தாமணிபோன்றவ	அடைந்து	ஆஸ்ரயித்து
அணி	அழகிதான [னாய்,	உய்ந்து	உஜ்ஜீயித்து
உருவில்	வடிவையுடையரான	பிழைத்தேனே	பிழைக்கப் பெற்றேன்.

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (தருமான மித்யாதி) அபேக்ஷித்
தார்க்கு அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுக்கக் கடவதாயிருந்துள்ள கல்பக
தருபோலவும், அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகக் கொடுக்கக் கடவதான
பெரிய மேகம்போலவுமானவனை. தன்னைச்சேர்ந்தார்க்குவரும் அவ
மாநங்களைப்போக்கும் மணியை. “மணியை” என்கிறது - சிந்தா
மணியை. அழகியவடிவையுடைய ஸ்ரியஃபதியை; ஸர்வசேஷியை.
என்னைச் சாவாமைக் காத்தவனை; என்னுடைய ரக்ஷணத்திலே உத்
யுக்தனாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (தருமானமித்யாதி) ஆனைக்கூக்குரல் கேட்
டோடி வந்தபடியைக் கீழருளிச்செய்தார்; ஆனைக்கூக்குரல் கேட்கவேணு
மென்று அணித்தாகக்கிடந்த கிடையை அநுபவித்து க்ருதார்த்தனானென்
கிறாரென்று ஸங்கதி.

தருவைப்போலவும், மானமழை முகில்போலவுமானவனென்று சப்
தார்த்தமாய் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அபேக்ஷித்தார்க் கித்யாதி). ப்ரக்ருதோப

பெரியதிருமொழி, அ-ப, கூ-தி, ஈ-பா, விடையேழ். கருங்க

வாதிகளை. ப்ரஹ்மாதிகளுக்காகக் கடலிலேவந்து கண்வளர்ந்தரு
னின் பெரியவனை. அடியேனடைந்துய்ந்து பிழைக்கப்பெற்றேன்.

மூ.—விடையேழன்றடர்த்து வெகுண்டு விலங்கலுறப்

படையாலாழி தட்டபரமன் பரஞ்சோதி

மடையார்நீலம்மல்கும் வயல்கூழ் கண்ணபுரமொன்

றுடையானுக் கடியேனொருவர்க் குரியேனே.

(ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	அந்தகாலத்திலே	ஆர்	பரந்திருக்கிற
விடைஏழ்	ஏழுவ்ருஷபங்களையும்	நீலம்	நீலோத்பலங்களாலே
வெகுண்டு	சீறிக்கொண்டு	மல்கும்	வ்யாப்தமான
அடர்த்து	நிரஸித்தவனாய்,	வயல்	வயல்களாலே
விலங்கல்	தரிகூடபர்வதத்தில்	கூழ்	கூழப்பட்ட
உற	சேரும்படியாக	கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமொ
படையால்	வாநரஸேனையால்	ஒன்று	ன்றையே
ஆழி	ஸமுத்ரத்தில்	உடையானுக்	(நித்யவாஸமாக)
தட்ட	ஸேதுபந்தநம்பண்ணி	கு	உடையானு எ ம்
	னவனாய்,		பெருமானுக்கு
பரமன்	(ஸர்வஸ்மாத்பரனாய்,	அடியேன்	சேஷபூ (ஈ) தனான
பரஞ்சோதி	பரமதேஜோருபியாய்,	ஒருவர்க்கு	வேறுசிலர்க்கு
மடை	மடைகளிலே	உரியேனே	பவ்யனாவேனே? (ஈ)

அவ.—மூன்றும்பாட்டு. இதுதான் உமக்கு எத்தனைகுளிக்கு
நிற்குமென்ன; நான் பிறர்க்குரியேனல்லே நென்கிறார்.

வ்யா.—(விடையித்யாதி) சீறி ருஷபங்களேழையும் நெரித்து
தரிகூடசிகரத்திலே சென்றுகிடும் படியாக * கானவெண்குரங்கும்
முசுகும் படையாகக் கொண்டு கடலை யடைத்த. அன்றிக்கே அஸ்
தமய பர்வதத்திலே ஆதித்யனஸ்தமித்தா நென்னும்படி திருவாழி
யாலே ஆதித்யன் தேஜஸ்ஸைத்தடுத்து மறைத்த. (பரமன்) ஸமா
திக தரித்ரன். (பரஞ்சோதி) பிராட்டிக்கு வந்த ப்ரதிபந்தகத்தைப்
போக்கி அத்தால் வந்த தேஜஸ்ஸையுடையனாயிருக்கிறவன்.

(மடையித்யாதி) மடைகளடைய மிக்கநீலத்தை யுடைத்தான

யோகியாக தாத்பர்யமருளிச்செய்து சப்தார்த்த மருளுகிறார் (ப்ரஹ்மாதீத்
யாதி). (ஈ)

கருசு பெரியதிருமொழி, அ-பு, கூ-தி, ச-பா, மிக்காணை.

வயலாலே சூழப்பட்ட திருக்கண்ணபுரத்தைத்தனக்கு வாஸஸ்த்தா நமாக வுடையவனுக்கு. ஸ்ரீவைகுண்ட் நாதனாயிருக்கு மிருப்புக் கவ்வுருகே ஒன்றுபோலே காணுமிது. (அடியேன்) சேஷபூதனான நான். (ஒருவர்க்குரியேனே) வேறுசிலர்க்கு உரியேனல்லேன். இத்தால் தம்ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறார். பிறர்க்குரியேனல்லேனென்னுமிடம் சொல்லுகிறார். அஸாதாரண விபூதியுத்தனவனுக் கென்னுமிடம் சொல்லுகிறார். (ந)

மூ.—மிக்காணைமறையாய் விரிந்தவிளக்கையென்னுள்
புக்காணைப்புகழ்சேர் பொலிகின்ற பொன்மலையை
தக்காணைக்கடிகைத் தடங்குன்றின் மிசையிருந்த
அக்காரக்கனியை யடைந்துய்ந்து போனேனே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மிக்காணை	ஸர்வாதிகளாய்,	தக்காணை	க்ருபாவாளாய்,
மறையாய்	வேதப்ரதிபாத்யளாய்,	கடிகை	திருக்கடிகையாகிற
விரிந்த	பரிச்சேதிக்க வொண்	தடம்	விசாலமான
	ணைதவளாய்,	குன்றின்	மலையினுடைய
விளக்கை	விளக்குபோல் ஸ்வயம்	மிசை	சிகரத்தில்
	ப்ரகாசளாய்,	இருந்த	எழுந்தருளி யிருக்கிற
என்	என்னுடைய	அக்காரக்கனி	சர்க்கரையைப்போல
உள்	ஹ்ருதயத்திலே	யை	வும் கோவைப்பழம்
புக்காணை	புகுந்தவளாய் (அதன		போலவும் போ
	லுண்டான)		(ஃ) க்கயபூதனான
புகழ்சேர்	புகழையுடையளாய்		எம்பெருமானை
பொலிகின்ற	ப்ரகாசியாநின்ற	அடைந்து	ஆஸ்ரயித்து
பொன்மலை	பொன்மலைபோன்ற	உய்ந்து போ	உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றே
யை	வளாய்,	னேனே	ன். (ச)

அந்.—மூன்றும்பாட்டு. (விடையித்யாதி) ஸங்கதிதன்னை யருளுகிறார் (ஸ்ரீவைகுண்ட் தேத்யாதி). (அஸாதாரண விபூதியுத்தன்) என்றதுக்கு “வானவர்நாடி” என்னும்படியான பரமபதமன்றிக்கே *நான்முகனாற்பெற்ற நாடான லீலாவிபூதியுமன்றிக்கே, *தானாகந்தவூர் திருப்பதிகளாகையாலே இதுவே அவனுக்கு அஸாதாரண விபூதியென்று கருத்து. ... (ந)

அந்.—நாலாம்பாட்டு. (மிக்காணையித்யாதி) “ஒருவர்க்குரியேனே” என்றார்கீழ். அதுக்கடி அவனுடைய நிரதிசயபோக்யதையென்று அக்காரக் கனியை அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, கூ-தி, ரு-பா, வந்தாய். கருசக

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (மிக்காணை) ஸர்வாதிகளை. (மறை யாய் விரிந்தவிளக்கை) வேறொன்றால் காணவேண்டாதே தனக்குத் தானே ப்ரகாசகமாயிருப்பது. ப்ரமாணங்களாலே அறியப்பார்க்கு மன்று அவற்றாலே ப்ரகாசிக்கிற மேன்மைக்கு எல்லையன்றிக்கே யிருப்பது. (என்னுள்புக்காணை) என்ஹ்ருதயத்திலே தானே புகு ந்தவனை; “ஒருஸம்ஸாரி சேதநனுடைய ஹ்ருதயத்திலே அவனுக் கபேகையின்றிக்கே யிருக்கத்தானே போய்புகுவதே? இதொரு நீர்மை யிருக்கும்படியே” என்று இருந்ததேகுடியாக எல்லாரு மொக்கச்சொல்லுகையாலே வந்தமிக்கபுகழையுடையனாய்க்கொண்டு உஜ்ஜ்வலனாயிருக்கிறவனை, பரமதார்மிகனை. திருக்கடிகையாகிற மலை யின்மேலே அக்காரம்போலேயும் கனிபோலேயும் நிரதிஸயபோக்யனா யிருக்கிறவனை. (சு)

மூ.—வந்தாயென் மனத்தேவந்து நீபுகுந்தபின்னை
எந்தாய் போயறியாயிதுவே யமையாதோ
கொந்தார் பைம்பொழில்சூழ் குடந்தைக்கிடந்துகந்த
மைந்தாவுன்னையென்றும் மறவாமைப் பெற்றேனே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எந்தாய்	எனக்கு ஸ்வாமியான வனை!	போய்அறியாய் நித்யஸூரிகள் பக்கல் போவதாகவும் நினைக்கிறிலே;	
வந்தாய்	(நானிருந்தவிடத்தே) வந்தாய்;	இதுவே (இனி) இந்தபேறே அமையாதோ போதாதோ?;	
என்	என்னுடைய	கொந்து கொத்துக்களாலே	
மனத்தே	ஹ்ருதயத்திலே	ஆர் பூர்ணமாய்	
நீ	நீயே	பைம்பொழில் அழகியதான சோலைக ளாலே	
வந்து	கிட்டி	சூழ் சூழப்பட்டதான	
புகுந்தபின்னை	ப்ரவேசித்தபிறகு	குடந்தை திருக்குடந்தையில்	

“விளக்கு” என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (வேறொன்றாலித்யாதி). மறைக்கு ப்ரதிபாத்யனாய், அத்தாலும் ஆராலும் பரிச்சேதிக்கப் போகாதபடி விரிந்தவ னென்று சப்தார்த்தமாய்தாத்பர்யமருளுகிறார் (ப்ரமாணங்களாலே யித்யாதி). புகழித்யாதிக்குக் கீழ்பதத்தைக் கடைக்கித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஒரு வித்யாதி). “தக்கான்” - தகவுடையவன் என்றாக்கித் தாத்பர்யமருளுகிறார் (பரமதார்மிகனை) என்று. (சு)

கடுசஉ பெரியதிருமொழி, அ-ப, கூ-தி, கூ-பா, எஞ்சா.

கிடந்து	கண்வளர்ந்தருளி	என்றும்	என்றைக்கும்
உகந்த	(அதனால்) உகப்பையு	மறவாமை	மறவாமலிருக்கும்படி
மைந்தா	மைந்தனே? [டைய		யாய்
உன்னை	உம்மை	பெற்றேன்	ப்ராபித்தேன். (டு)

அவ.—அஞ்சாம்பாட்டு. நாம் என்னஉபகாரம்பண்ணினோமா கத்தான் இப்படி கிடந்து படுகிறதென்ன;

வ்யா.—(வந்தாயித்யாதி) இதுக்கு மேற்பட நீ பண்ணக் கடவதொருஉபகாரமுண்டோ? (வந்தாய்) நானிருந்தவிடம்தேடி நீயே வந்தாய். இவன் வந்திடுவானுக்கென்றுமிராத என்ஹ்ருதயத்திலே நீயேவந்து புகுந்தபின்பு, என்ஸ்வாமியானவனே! நித்யஸூரிகள் பக்கல் போவதாகவும் நினைக்கிறிலே. (இதுவேயமையாதோ) இனி இதுக்குமேற்பட ஒருவனுக்குப் பேறுகையாவதென்? கொத்துக்கள் மிக்கு அழகியதாயிருந்துள்ள பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருக்குட ந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளி. “நாம் ஆஸ்ரிதர்க்கு உறுப்பாகப் பெற்றோமிதே” என்று அத்தரலே உகந்து இவர்களுக்கு விடவொண்ணாதபடி நவீக்ருதமான யௌவனத்தை யுடையனாயிருந்தவனே! இப்படி உபகாரகனான உன்னை மறவாதொழியப் பெற்றேன். நீயோ தீரக்கழிய உபகரித்து நின்றாய்; நான் அந்த உபகாரத்தை மறவாதொழியப் பெற்றேன். இனிஇதுக்குமேற்பட பேறுண்டோ?

மூ.—எஞ்சாவெந்நரகத்தழுந்தி நடுங்குகின்றேற்கு

அஞ்சேலென்றடியேனை யாட்கொள்ளவல்லானே

நெஞ்சேநீநீனையாதிதைப்போது மிருத்திகண்டாய்

மஞ்சார்மானிகைசூழ் வயலாலிமைந்தனையே.

(கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எஞ்சா	(ஒருகாலும்) குறைவில்லாத	அஞ்சேல்	“பயப்படாதேகொள்”
வெம்	வெவ்வியதான	என்று	என்று சொல்லி
நரகத்து	நரகத்திலே	அடியேனை	சேஷபூதனான என்னை
அழுந்தி	ஆழங்கால்பட்டு	ஆட்கொள்ள	தாஸபூதனாக ஆக்கிக் கொள்ள
நடுங்குகின்றே	நடுங்குகிற எனக்கு	வல்லானே	ஸமர்த்தனாய்,
ற்கு			

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வந்தாயித்யாதி) பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்துத் தாத்தார்யம் (இதுக்கித்யாதி). “பெற்றேன்” என்கிற ஸ்வரத்துக்குடலாகக் கருத்தருளுகிறார் (நீயோவித்யாதி). (டு)

மஞ்ச	மேகம் (வரையில்)	மைந்தனை	ஸ்வாமியை
ஆர்	வ்யாப்தமான	நெஞ்சே	மனமே
மாளிகை	க்ருஹங்களால்	நீ	நீ
சூழ்	சூழப்பட்டதாய்	இறைப்போது	க்ஷணகாலமும்
வயல்	வயல்களோடே கூடி	நினையாது	நினையாமலே
	னதுமான	இருத்திகண்	இராரின்றாய்.
ஆலி	திருவாலியில் எழுந்	டாய்	(சு)
	தருளி யிராநின்ற		

அவ.—ஆறும்பாட்டு. நெஞ்சைப்பார்த்து அதினுடைய நினைவைக் காதாசித்தமாக்கி அவன் நமக்கு உபகரித்துநின்றான். நீ தப்பச் செய்யாநின்றாயென்கிறார்.

வ்யா.— (எஞ்சாவித்யாதி) யமன் தண்டலானால் பண்ணின பாபத்தைக் கணக்கிட்டு அதுக்குத் தக்கபலத்தை அறுபவிப்பித்து பின்னை விட்டடிப்பார்கள்; அங்ஙனன்றிக்கே ஸம்ஸாரத்துக்கே ஹேதுவான பாபத்துக்கு ஓரவதியில்லாமையாலே ஒருகாலும் குறைந்துகாட்டாதாயிற்று. ஒருகாலும் குறையாதே யிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே தரைகாணவொண்ணாதபடி அழுந்தி, நடுங்குகிற வென்னை, “நானுண்டே, நீ அஞ்சாதேகொள்” என்று, (அடியேனை யாட்கொள்ளவல்லாளை) க்ஷத்ரிய புத்ரன்தலையிலே முடியை வைத்தாப்போலே.

(நெஞ்சே நீ நினையாதிறைப்போதுமிருத்திக்கண்டாய்) நீஜ்ஞா நப்ரஸரத்வாரமன்றோ? “நீ நினை” என்று என்னைப் பேரிக்கவேண்டாவோ? ஒருக்ஷணகாலமும் நீ நினையாதேயிராநின்றாய். (மஞ்சாரித்யாதி) நினைக்க அருமைப்படவேண்டும்படி அவன்றன்னை யரியனாகித்தான் நீ நினையாதிருக்கிறாயோ?. மேகபதத்தளவும் ஒங்கின மாடங்கள் சூழந்திருப்பதாய், வயலோடு கூடின திருவாலி யிலே வந்து ஸந்நிஹிதனான மைந்தனையே. (சு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு.—(எஞ்சாவித்யாதி) கீழ்தாற்பர்ய மருளிச்செய்து சப்தார்த்தமருளுகிறார் (ஒருகாலமித்யாதி). “அடியேன்” என்றத்தாலே ஆட்கொள்ளப் பார்ப்தனென்னுமது தோற்றுமென்று த்ருஷ்டாந்தமருளுகிறார் (க்ஷத்ரியேத்யாதி). ... (சு)

கருச்சு பெரியதிருமொழி, அ-ப, கூ-தி, எ-பா, பெற்றார்.

மு.—பெற்றார் பெற்றொழிந்தார் பின்னும் நின்றடியேனுக்கு
உற்றொய்வளர்த் தென்னு யிராகி நின்றானே
முற்ற மாமதிகோள் விடுத்தானே யெம்மானே
எத்தால்யான் மறக்கேனிது சொல்லென்னேழைநெஞ்சே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பெற்றார்	பித்ராதிகள்	நின்றானே	இருக்குமவனாய்,
பெற்று	அடியேனை (பெற்ற பின்பு)	முற்ற	பருவம் நிரம்பாத்
ஒழிந்தார்	(யௌவந விரோதியெ ன்று) பொகட்டுப் போனார்கள்;	மாமதி	சந்த்ரனுடைய
பின்னும்	பின்பு	கோள்	கூடியத்தை
அடியேனுக்கு	சேஷபூதனான எனக்கு	விடுத்தானே	போக்கினவனுமான
உற்றொய்	ஸகலவிதபந்துவாய்	எம்மானே	என்ஸ்வாமியை
நின்று	நின்று	எத்தால்	எந்தமார்க்கத்தாலே
வளர்த்து	உஜ்ஜீவிப்பித்து (அத	யான்	நான்
என்	என்னுடைய [னால்)	மறக்கேன்	மறப்பேன் ; [தான்
உயிராகி	ப்ராணபூதனாய்க் கொ ண்டு	இது	இந்தவிஷயத்தை
		என்	என்னுடைய
		ஏழை	அஜ்ஞதையையுடைய
		நெஞ்சே	மனமே!
		சொல்	ஈசொல்லு. (எ)

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. உமக்கித்தனை அதிமாத்ர நிர்பந்த மென்
னென்ன; இவ்விஷயத்தை விட்டுப்போய் பின்னை நீ ஆரை நினைக்
கவிருக்கிறாய்;என்? புறம்பு நினைக்க ஒருவருமில்லையோ வென்னில் ;
இது வன்றோ புறம்புள்ளார்படி.

வ்யா.—(பெற்றார் பெற்றொழிந்தார்) பித்ராதிகள் ராகாந்தராய்
ப்ராணைகளை உத்பாதித்து யௌவந விரோதி யென்று பொகட்டுப்
போக நிற்பர்களாயிற்று. பின்னையும் இவனுக் கொரு உறவு முறை
யொழியச் செல்லாதிதே பண்ணிப் போந்த வாஸநையாலே, அவ்
வளவில் அவர்கள் வழியாலேநின்று முகம்கொடுக்குமாயிற்று. தன்
கைபார்த்திருக்கவேண்டுமபடியான பருவத்தையுடைய வெனக்கு

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (பெற்றாரித்யாதி) “உற்றொய்” என்று விசே
ஷித்ததுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (பின்னையுமித்யாதி). வாக்யார்த்தமருளு
கிறார் (தன்கையித்யாதி).

* எல்லா உறவு முறையும் தானேயாய் நின்று நோக்கி. (என்னு யிராகிநின்றானே) தாய் தகப்பன் பொகட்டவன்றும் நான் ஜீவிக்க வேணுமென்றிருக்குமிதே இச்சேதநன்தான்; அப்படி தனக்குப் பரி வனாதானாயும் நோக்கினு னாயிற்று.

பருவம் நிரம்பாதசந்த்ரனுக்கு வந்த க்ஷயத்தைப்போக்கித்தன் னுடைய ரக்ஷகத்வத்தைக்காட்டி என்னை யெழுதிக்கொண்டவன். (எத்தாலயான் மறக்கேன்) பண்ணின உபகாரம் அளவுபட்டு மறக் கவோ? புறம்பேயும் ஒரு புகலுண்டாய் மறக்கவோ? (இது சொல் லென் னேழை நெஞ்செ) ஸம்ஸாரத்தே சில வீடவுமாய் பற்றவுமா யிருக்கிற விருப்பைக் கொண்டு பகவத்விஷயத்தை மறக்கலா மென் றிருக்கிற நீ சொல்லு. (எ)

மூ—கற்றார்பற்றறுக்கும் பிறவிப்பெருங்கடலே
பற்றுவந்தடியேன் பிறந்தேன் பிறந்தபின்னை
வற்றாநீர்வயல்கூழ் வயலாலியம்மாளைப்
பெற்றேன் பெற்றதுவும் பிறவாமைப்பெற்றேனே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அடியேன்	நான்	நீர்	ஜலஸம்ருத்தியை
கற்றார்	ஜ்ஞானிகள்		யுடைத்தான
பற்று	ஸங்கங்களை [மதான	வயல்	வயல்களாலே
அறுக்கும்	நிவர்த்தித்துக்கொள்ளு	கூழ்	கூழப்பட்ட
பிறவி	ஸம்ஸாரமாகிற [திலே	வயலாலி	திருவாலியில் எழுந்த
பெரும்கடலே	பெரிதான ஸமுத்ரத்		ருளி யிருக்கிற
பற்று	ஒருநிமித்தமாக	அம்மாளை	ஸர்வேஸ்வரனை
வந்து	வந்து	பெற்றேன்	ப்ராபித்தேன்;
பிறந்தேன்	ஜநித்தேன் ;	பெற்றதுவும்	அந்தபேற்றையும்
பிறந்தபின்னை	பிறந்தபின்பு	பிறவாமை	(விச்சேதம் பண்ணக்
வற்று	ஒருநாளும் வற்றுமலி		கடவ) மருபிறப்பில்
	ருக்கிற	பெற்றேன்	லாதபடி
			அடைந்தேன். (அ)

“முற்று” என்றதுக்கர்த்தம் (பருவமித்யாதி). இதுசொல்லென்னும் படி பிடிக்கைக்கு நெஞ்சுசொல்லமாட்டுமோ வென்னும் சங்கை தீரத்தாத் பர்யமருளுகிறார் (ஸம்ஸாரத்தையித்யாதி). “ஏழை” என்று - அஜ்ஞதை யாய், அதின்தாத்பர்ய மென்னவுமாம். ... (எ)

கருசுசு பெரியதிருமொழி, அ-ப, கூ-தி, அ-பா, கற்றார்.

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. உமக்குஉற்றான்நின்றவன்பண்ணின
வுபகாரந்தானென்னென்ன; ஸ்வாநுபவத்துக்கு விச்சேதம் வாராத
படிபண்ணித் தந்தவனன்றோ வென்கிறார். அதுக்கு உம்முடைய
பக்கல் உள்ளதென்னென்னில்;

வ்யா.—(கற்றாரித்யாதி) அறிவுடையார் (க) “இந்நின்றநீர்மை
யினியாமுறாமை” என்றுகழித்துக்கொள்ளத்தேடும் ஸம்ஸாரமாகிற
பெருங்கடலிலேதிரைமேல் திரையாகக்கொண்டுபோந்து ஏறடுமா
போலே ஒருஜம்மம் ஒருஜம்மத்திலே தோள்மாற * மாறிமாறிப்
பலபிறப்பும் பிறந்துபோந்தேன்; இப்படிப்பிறந்து போராநிற்கச்
செய்தே நான்பிறந்த ஸம்ஸாரத்திலே அவன்வந்து ஸந்திஹிதனாக
யாலே அவனைப் பெற்றுக்கொண்டு நின்றேன்.

(வற்றாரீரித்யாதி) ஒருநாளும் நீர்மாறாத வயல்கூழ்ந்த திரு
வாலியிலேநிற்கிற ஸர்வேஸ்வரனைப் பெற்றேன். (பெற்றதுவும்)
அந்தபெற்ற பேறுதானும். (பிறவாமைபெற்றேன்) இப்பேற்றுக்கு
விச்சேதத்தைப் பண்ணக்கடவஜம்மம் மறுவலிடாதபடி. பெற்றே
னென்னுதல்; அன்றிக்கே இப்பேற்றுக்கடியாக என்பக்கல் ஒருநன்
மை பிறவாதிருக்கச்செய்தே பெற்றேனென்னுதல்; அங்ஙனன்றிக்கே
பெற்றேனென்னும் உபகாரஸ்ம்ருதியும் வர்த்தியாதபடி. பெற்றே
னென்னுதல்; உபகாரஸ்ம்ருதி அதுவர்த்தித்தவன்று ப்ரத்யுபகாரம்

அநு.—எட்டாம்பாட்டு (கற்றாரித்யாதி) (விச்சேதம் வாராதபடி) என்ற
துக்கும் “பிறவாமை” என்கிற பதத்துக்குச் சொன்னயோஜனைக்கும் சேரத்
தாத்தபர்யம்கண்டு கொள்வது. அதாவது - இனி ஒருபிறப்பும் வாராதபடி.
யென்னும்பகூத்தில், அநுபவவிச்சேதத்துக்கு ப்ரஸக்தியில்லாதபடி யென்
கிறது; நன்மை - பிறவாமை யென்கிற பகூத்தில் நாம்பண்ணின நன்மை
யாலே அநுபவம் வந்ததாகில் வேண்டினபோது அநுபவிக்கவும், மற்றைப்
போது ஆறியிருக்கவுமாயிருக்கையாலே விச்சேதப்ரஸக்தியுண்டு. உபகார
ஸ்ம்ருதிபிறவாமையென்கிற பகூத்தில் ப்ரத்யுபகாரம் தேடித்தடுமாறவேண்
டுகையால் விச்சேத ப்ரஸக்திவரும். ஆகையால் இம்முன்று யோஜனைக்கும்
அநுகுணமாக இப்படிதாத்தபர்யம் கொள்ளவேணுமென்கை.

“பற்றுவந்து” நிமித்தமாகவந்து என்றாய் அதைஉபபாதிக்கிறார் (திரை
யித்யாதி). மேலுக்கவதாரிகை (இப்படியித்யாதி). (அ)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, கூ-தி, கூ-பா, கண்ணார். கடுசுள

தேடி நெஞ்சாறல் படவேண்டும்படி யிருக்குமிதே. அதுவேண்டாதே “ப்ராப்தம்இது” என்றிருக்கும்படி உபகரித்தானாயிற்று.

மூ.—கண்ணார்கண்ணபுரம் கழிகை கழகமமும்

தண்ணார்தாமரைசூழ் தலைச்சங்கமேல்திசையுள்

விண்ணோர்நாண்மதியை விரிகின்றவெஞ்சுடரை

கண்ணார்க்கண்டுகொண்டு களிக்கின்றதிங்கென்றுகொலோ.(க);

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்	கண்களுக்கு	நாள்மதியை	சந்த்ரனைப்போலே நித்
ஆர்	பூர்ணவிஷயமான		யாதுபாவ்யனாய்,
கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்திலும்,	விரிகின்ற	உதயமாகாநின்ற
		வெம்	வெவ்வியதான
கழிகை	திருக்கழிகையிலும்,	சுடரை	தேஜஸ்ஸையுடைய
கழி	பரிமளத்தால்		ஸூர்யனைப்போன்
கமமும்	வ்யாப்தமாய்		ற ப்ரதாபமுடைய
தண்	குளிர்ச்சியால்		எம்பெருமானை
ஆர்	பூர்ணமுமான	இங்கு	இவ்விடத்திலேயே
தாமரை	தாமரைகளாலே	கண்ணா	கண்களுக்கு பூர்ண
சூழ்	சூழப்பட்ட	கண்டு	ஸேவித்து [மாக
தலைச்சங்கம்	தலைச்சங்காட்டில்	களிக்கின்றது	ஆநந்திப்பது
மேல்திசையுள்	மேல்பார்ஸ்வத்திலும்	என்றுகொலோ	எந்தகாலம். (க).
விண்ணோர்	நித்யஸூரிகளுக்கு		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்ணார்கண்ணபுரம்) கண்டார்க்குக்கண்மாறவைக்க வொண்ணாதபடியான திருக்கண்ணபுரம், திருக்கழிகை, பரிமளத்தைப் புறப்படவிடாநிற்பதாய், ஸ்ரமஹரமான தாமரைகளாலே சூழப்பட்ட தலைச்சங்காட்டில் மேல்பார்ஸ்வத்தில்.

(விண்ணோர்நாண்மதியை) நித்யஸூரிகளுக்கு என்று மொக்க அநுபாவ்யனானவனாயிற்று இங்கேவந்து ஸுலபனானான். (விரிகின்ற வெஞ்சுடரை) உதயகாலத்தில் ஆதித்யனைப்போலே ப்ரதாபம்

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்ணாரித்யாதி) நெஞ்சும் தாமுமாய் உசா விக் கொண்டு அநுபவியாநின்றாரீழ். இப்படியிருக்கச்செய்தே கண்கள்தான் யுகபதஅநேக திவ்யதேசங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்க வேணுமென்றசைபபட்டு அது இங்குப் பிறவாமையாலே பதறுகிறுரென்று ஸங்கதி.

கண்ணுக்குப் பரிபூர்ணமானவிஷயமென்றாய், தாத்பர்யமருளுகிறார் (கண்டாரித்யாதி).

கருசுஅ பெரியதிருமொழி, அ-ப, கூ-தி, க0-பா, செருநீர்வேல்.

விஞ்சியிருப்பது, கண்ணுலே முகக்கலாயிருப்பது. (கண்ணித்யாதி)
ஒருதேசவிசேஷத்திலேபோனால் ஸதாதர்ஸநத்தாலே(க) “அஃஃஃ
ஃஃஃஃஃ - அஹமந்நமஹமந்நம்” என்று களிக்குமத்தை இங்கே
கண்ணுலேகண்டு களிக்கப்பெறுவதுஎன்றோ வென்கிறார். இங்கே
கண்ணுலே காண்கையாவதென்னென்னில்; இவருடைய த்வரையிருக்கிறபடியிறே. (க)

மூ.—செருநீர்வேல்வலவன் கலிகன்றிமங்கையர்கோன்
கருநீர்முகில்வண்ணன் கண்ணபுரத்தானை
இருநீரின் தமிழின்னிசைமலைகள் கொண்டுதொண்டிர்
வருநீர்வையமுய்ய விவைபாடியாடுமினே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கரு	கறுத்தும்	இரு	அதிகமான
நீர்	ஜலபரிதமுமான	நீர்	நீர்மையுடையதாய்
முகில்	மேகம்போன்ற	இன்	இனியதான
வண்ணன்	திருமேனி நிறத்தை	தமிழ்	தமிழ்நுபமான
	யுடையரான	இன்	இனியதான
கண்ணபுரத்	திருக்கண்ணபுரத்தில்	இசை	காநநுபமான
தானை	எழுந்தருளி யிருக்	மலைகள் கொ	மாலாநுபமான ப்ரபந்
	கிற சவரிப்பெரு	ண்டு	தத்தைக்கொண்டு
	மாள் விஷயமாக,	தொண்டிர்	கைங்கர்ய பரர்களான
செரு	யுத்தம் செய்கையே		நீங்கள்
நீர்	ஸ்வபாவமாகவுடைய	வரும்	(பூமிப்பரப்படங்கலும்
வேல்	வேலாயுதத்தை		சூழ்ந்து) வாராநின்ற
வலவன்	வலது திருக்கையிலு	நீர்	கடலாலே சூழப்பட்ட
	டையராய்,	வையம்	லோகங்கள்
மங்கையர்	திருமங்கைக்கு	உய்ய	உஜ்ஜீவிக்கும்படி
கோன்	ராஜாவான	இவை	இப்ப்ரபந்தத்தை
கலிகன்றி	ஆழ்வார் (அ ரு ளி ச்	பாடி	காநம்செய்து
	செய்த)	ஆடுமினே.	ஆடக்கடவீர்கள்.(க0)

(என்னென்னில்) என்றது-காண்கைக்குத் தடையென் னென்றபடி.
(த்வரை) என்றது - நினைத்தபோதே அங்கேபோய் காணவேணுமென்னும்
த்வரை யென்கை. ... (க)

(க) தை-ப்ருகு-ய-கூ.

கருடு பெரியதிருமொழி, அ-ப, க0-தி, க-பா, வண்டார்,

றாரே; கண்ணாலே கண்டுகளிக்கை பேறாலு அதுக்குத்தன்கைபார்த்
திருக்கவேண்டும்படி யிருக்கிறவனைக் கேட்போமென்று பார்த்து நீ
சொல்லென்கிறார். உம்முடைய அநந்யகதித்வத்தை ஆவிஷ்கரித்து
கைங்கர்யத்தையொழியச் செல்லாத உம்முடைய சாபலத்தை
ஆவிஷ்கரித்தநீர், கைங்கர்யம் பெற்றீரே; வாசிகமான வடிமைசெய்
யா நின்றீராகில் இனிவேண்டுவதுண்டோவென்று அதை இவர்
திருவுள்ளத்திலேபடுத்த, அத்தாலே இனியராய்த்தலைக்கட்டுகிறார்.*

மு.—வண்டார் பூமாமலர்மங்கை மணநோக்கம்

உண்டானே உன்னையுந் துகந்துன்றனக்கே

தொண்டானேற்கு என்செய்கின்றாய் சொல்லுநால்வேதம்

கண்டானே கண்ணபுரத்துறையம்மானே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வண்டு	வண்டுகளாலே	கண்டானே	வெளியிட்டவனுமான
ஆர்	பூர்ணமாய்	கண்ணபுரத்	திருக்கண்ணபுரமென்
பூ	அழகியதாய்	துறை	கிற திவ்யதேசத்
மா	பரப்புடையதுமான		தில் வர்த்திக்குமவ
மலர்	புஷ்பத்தில் நித்ய வா	அம்மானே	ஸ்வாமியே! [னா
	ஸம்பண்ணுநின்ற	உன்னை	உம்மை
மங்கை	பெரியபிராட்டியாரு	உகந்துகந்து	மிகவும் உகந்து
	டைய	உன்றனக்கே	உனக்கே
மணம்	மங்களாவஹமான	தொண்டா	அடிமைசெய்யவேணு
நோக்கம்	வீக்ஷணத்தை	னேற்கு	மென்றிருக்கிறஎன
உண்டானே	(தாரகமாக) உடைய	என்செய்கின்	(நீ) என்னசெய்வதாய்
	வனாய்,	றாய்	நினைத்திருக்கிறாய்
நால்	நான்குவிதமான	சொல்லு	சொல்லவேணும். (க)
வேதம்	வேதங்களையும்		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வண்டாரித்யாதி) வண்டுகள் ஜாதி
யாகப்படிந்திருப்பதாய், தர்ஸநீயமாய் பிராட்டிக்கு நினைத்தபடி

கொலோ” என்றுவிடாய்த்தவர் “காட்டினாய் கண்ணபுரத்துறை யம்மா
னே” என்று களிக்கப்ரஸக்தி யென்னென்னும் சங்கையிலே ப்ரஸக்தியைக்
காட்டாநின்றகொண்டு ஸங்கதியருளுகிறார் (கண்ணாலேயித்யாதி). களிக்கப்
பெறுதநாளிலே சொல்லாநின்றாரென்று கீழோடேஅந்வயம். (அதுக்கு)
காலாவதிக்கு.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ௧௦-தி, ௧-பா, வண்டார். ௧௫௫௧

வர்த்திக்கைக்கீடான பரப்பையுடைத்தான தாமரைப்பூவையிருப்
பிடமாகவுடைய பெரியபிராட்டியாருடைய நோக்கை தா(ஞ)ரகாதி
களாகவுடையவனே! (உன்னை) அவளோடுகூடி யிருக்கிறஉன்னை.
ப்ரஹ்மசாரி யெம்பெருமானை யன்றாய்த்து இவர்உகந்திருப்பது.
(உகந்துகந்து) மிகவுழுகந்து. (உன்றனக்கே தொண்டானேற்கு)
தாயும் தமப்பனும் சேரவிருக்க அநுவர்த்திப்பாரைப்போலே, அவ
னுமவருமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்ய வேணுமென்றாய்த்து
இவர் ஆசைப்பட்டிருப்பது. பிராட்டியும் அவனுமான சேர்த்தி
யிலே அடிமைசெய்யவேணுமென்னும் சாபலத்தையுடைய எனக்கு.

(என்செய்கின்றாய் சொல்லு) நீ செய்தருளப் பார்த்ததென்
சொல்லு. ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் அவளும் அவனுமானசேர்த்
தியிலேயாயிற்று இவர்நினைத்திருப்பது. உபாய பா (ஞ) வத்தில்
குறைவறவிருக்கிற நீ செய்தருளுவதாக நினைத்திருக்கிறதென்
சொல்லு. (என்செய்கின்றாய் சொல்லு) தம்முடைய உகப்பைப்
பேற்றுக்குப் பரிகரமாக நினைத்திருக்கிறிலர்; அவன் நினைவே பேற்
றுக்குப் பரிகரமாக நினைத்திருக்கையாலே சொல்லுஎன்கிறார். (நால்
வேதம்கண்டானே)ப்ரளயகாலத்தில் இவற்றினுடையஆநூபூர்வியை
ஸ்மரித்திருந்து வெளியிடுகையிறே-இவற்றைக் காண்கையாவது.
நித்யமானவேதத்திலு ஸாக்ஷாத்காரத்துக்கு மேற்படவில்லையிறே.
அன்றிக்கே பட்டர் அருளிச்செய்தாராகச் சிறியாத்தான்பணிக்கும்
படி; “இதுகர்த்தரி அன்று, கர்மணிகிடாய்” என்றுப்ராப்யப்ராபகங்

அரு.—முதற்பாட்டு. (வண்டாரித்யாதி). “மணமான” மங்களாவஹ
மான நோக்கமென்றர்த்தம் விவக்ஷித்து தா(ஞ) ரகாதிகளென்று ஆதிபத ப்ர
யோகம் பண்ணுகிறாரென்று கண்டுகொள்வது. உனக்கென்னுதே “உன்ற
னக்கு” என்றத்தாலே தோன்றின ஸம்பந்தவிசேஷத்தை ஸத்ருஷ்டாந்த
மாக வருளுகிறார் (தாயுமித்யாதி).

(குறைவறவிருக்கிறநீ) என்றது-புருஷகாரத்தோடு கூடியிருக்கிற நீ
யென்கை. “சொல்” என்று நிர்பந்திக்கக் கூடுமோவென்ன அவன் நினை
வைக்கேளாதே தீராமையாலே கேட்கிறாரென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய
மருளுகிறார் (தம்முடைய வித்யாதி). (இது) என்றது - “கண்டான்” என்ற
பதத்தை. (கர்மணிகிடாய்) என்றது-காணப்பட்டானென்று சொன்னபடி
கிடாயென்கை. (௧)

கருநீர்ப் பெரியதிருமொழி, அ-ப, ௧௦-தி, உ-பா, பெருநீரும்.

களிரண்டும் அவனே யென்னுமிடத்தையாயிற்று வேதங்கள் வெளியிட்டது. (கண்ணபுரத்துறையம்மானே) ப்ரமாணங்களிலே கேட்டுப்போகையன்றிக்கே கண்ணாலே கண்டதுபவிக்கலாம்படி திருக்கண்ணபுரத்திலேவந்து ஸுலபனான நீ சொல்லு. (௧)

மூ.—பெருநீரும்விண்ணும் மலையுமுலகேழும்

ஒருதாராநின்னுளொடுக்கிய நின்னையல்லால்

வருதேவர்மற் றுளரென் றென் மனத்திறையும்

கருதேன்நான் கண்ணபுரத்துறையம்மானே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்ணபுரத்துறையம்மானே?		மற்று	வேறான
பெருநீரும்	ஸமுத்ரத்தையும்	தேவர்	தேவதைகள்
விண்ணும்	ஆகாசத்தையும்	உளர்	இருப்பார்கள்
மலையும்	மலைகளையும்	என்று	என்பதையே
உலகுஎழும்	ஸப்தலோகங்களையும்	நான்	நான்
ஒருதாரா	ஒருமாலையாக	என்	என்னுடைய
நின்னுள்	உன்னிடத்திலேயே	மனத்து	மனதில்
ஒடுக்கிய	சேர்ப்பித்துக் கொண்	இறையும்	கொஞ்சமும்
நின்னையல்லால் உன்னைவிட்டு [உ]		கருதேன்	நினைத்தறியேன். (உ)
வரும்	(“நானேப்ராப்யன்” என்று) வாராநின்ற		

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. “உன்றனக்கே தொண்டானேன்” என்றாரே; இங்ஙனசொல்லுவாரென்ன? புறம்பே ஆஸ்ரயிப்பாரும் ஆஸ்ரயணீயருமாயன்றோ விருக்கிறதென்ன; அவர்கள் செய்தபடி செய்கிறார்கள்; எனக்கு முன்னம் இதர விஷயங்களில் புத்தியில்லை யென்கிறார்.

வ்யா.—(பெருநீருமித்யாதி) கடலும் ஆகாசமும் குலபர்வதங்களும் லோகங்களேழும் இவற்றையடையப்ரளயத்தில். (ஒருதாரா) ஒருமாலையாக. (நின்னுளொடுக்கிய) ஒருபூவை விழுங்கிஞாப்போலே யாயிற்று வருத்தமற்றிருந்தபடி. அன்றிக்கே (ஒருதாரா) ரக்ஷணத்துக்குத் தனிமாலையிட்டு நிற்கிறவனே! இவற்றையடையவும் திருவயிற்றிலேவைத்து நோக்கின உன்னையல்லது.

அந்.—இரண்டாம்பாட்டு (பெருநீருமித்யாதி) (என்றாரே) என்றவந்தரம் “இதுக்குமறுமாற்றம் காணாமையாலே” என்றுகூட்டுவது. (என்ன) என்றதுக்கு - ஈஸ்வரனுக்கபிப்ரேதமாகக் கொண்டென்று கருத்து.

ஸம்போதநமாக வர்த்தமருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). ... (உ)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ௧௦-தி, ௩-பா, மற்றுமோர். ௧௫௫௩

(வருதேவரித்யாதி) ப்ரளயம் வந்தபோதாக உன்வயிற்றிலே போய்ப்புக்கு நீ வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்டவாறே நான் ஆஸ்ரயணீயனென்று வருவதொருதேவதை யுண்டாக நான் அறியேன். (இறையும்) பூர்வபக்ஷத்வேநவும் நினைத்தறியேன். (கண்ண புரத்துறை யம்மானே) ப்ரளயாபத்தைப் பரிஹரித்து இன்று ஆஸ்ர யணீயனென்னுமிடம் தோற்ற நீ வந்து ஸந்திஹிதனாக நானெங்ஙனே வேறுசிலரை ஆஸ்ரயணீய ரென்றிருக்கும்படி. ஸம்ஸாரப்ரளயத் தைப் பரிஹரிக்கைக்காகவிதே நீ இங்குவந்து நிற்கிறது. (௨)

மூ.—மற்றுமோர்தெய்வமுள தென்றிருப்பாரோடு

உற்றிலே னுற்றது முன்னடியார்க்கடிமை

மற்றெல்லாம்பேசிலும் நின் திருவெட்டெழுத்தும்

கற்றுநான் கண்ணபுரத்துறையம்மானே.

(௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்ணபுரத்துறையம்மானே?		கற்று	அப்யஸித்து (அந்த
மற்றும்	“உன்னைவிடவேறான்		திருவஷ்டாக்ஷரம்)
ஓர் தெய்வம்	ஒரு தெய்வமானது	மற்றெல்லாம்	மற்றுமுள்ள அநேகார்
உளது	உண்டு”		த்தங்களை
என்றிருப்பா	என்று சொல்லுமவர்க	பேசிலும்	சொல்லிற்றேயாகிலும்
ரோடு	ளோடு	உற்றதும்	(நான்) அர்த்தமாக
உற்றிலேன்	ஸம்பந்தமுடையே		உணர்ந்து அறுதி
	னல்லேன்;		யிட்டது
நான்	அடியேன்	உன்	உம்முடைய
நின்	உம்முடைய	அடியார்க்கு	சேஷபூதர்களான
திருவெட்டெ	திருவஷ்டாக்ஷரத்தை	அடிமை	பாகவதர்களுக்கே
ழுத்தும்			சேஷபூதனாயிருப்ப
			துதான். (௩)

அவ.—மூன்றும்பாட்டு. வேறுசிலரை ஆஸ்ரயணீயரல்லரெ ன்று நினைத்திருக்குமளவேயோ? தாமஸபுருஷர்களோடு ஸம்பர்க்க முமில்லை. ஸாத்விகரையொழியக் காலம் செலுத்தவும் மாட்டே னென்கிறார். (௧)* எண்ணாதமானிடத்தை யெண்ணுமவனுமல்லேன். * (௨) பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும் பிரியுமவ னல்லேனென்கிறார்.

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (மற்றுமித்யாதி) இவர்கொல்லாலேதானே உக்தார்த்தத்தை த்ருடிகரிக்கிறார் (எண்ணாதவித்யாதி).

(௧) ௧௧-௬-௭.

(௨) ௭-௪-௪.

௧௬௫

வ்யா.—(மற்றுமோர்தெய்வ முளதென்றிருப்பாரோடுற்றிலே
ன்) தேவதாந்தர ஸ்பர்ஸமுடையாரோடு எனக்கொரு ஸம்பந்தமு
மில்லை. (உற்றதுமித்யாதி) அவர்களைவிட்டு உன்னளவில் நின்றவனு
மல்லேன். இவ்வதுஷ்ட்டாநம் தான் நீர் எங்கேயார் சொல்ல பரிக்ர
ஹித்திரென்ன; நீ சொன்ன முதல் வார்த்தைக்கு அர்த்தமாக நான்
நினைத்திருப்பது இதுவென்கிறார். இதுபின்னை அநேகார்த்தங்க
ளைச்சொல்லுமே? ஜீவஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும், நம்முடைய
ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும்; ஜீவவஸ்துக்களுக்கும்நமக்குமுண்டான
ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லும்; ப்ராப்திபலமான கைங்கர்யத்தளவும்
வந்திருக்குமேயென்ன; அது அநேகார்த்தங்களைச் சொல்லிற்றேயா
கிலும் அதில்எங்குமாக நான் அறுதியிட்டிருக்குமர்த்தம்-அநந்யார்
ஹசேஷத்வம்; அதுதான் ததீயசேஷத்வ பர்யந்தமாயல்லதிராது.

(ஸ்பர்ஸமுடையாரோடே) என்றது“மற்றுமோர் தெய்வமுடையாரோடு”
என்னுதே, “உளதென்றிருப்பாரோடு” என்கையாலே மாநஸஸ்பர்ஸமுடை
யாரென்கை. “மற்றெல்லாம்” இத்யாதிக்கு உக்திப்ரத்யுக்திமுகேந தாத்பர்ய
மருளுகிறார் (இவ்வதுஷ்ட்டாநமித்யாதி). (முதல்வார்த்தை) என்றது - (க)
“நான்கண்டுகொண்டேன் நாராயணுவென்னும் நாமம்” என்னும்படி உபக்ர
மத்தில் சொன்னதிருமந்த்ரம். (ப்ராப்தி) என்றது - சேஷசேஷிபாவ ஸம்
பந்த நிபந்தநமான முறையென்கை. (எங்குமாக) ஸகலபதார்த்தங்களிலு
மாக. (அறுதியிட்டி) என்றது - ஜ்ஞாதவ்யதயா அறுதியிட்டிவென்கை. ஜீவ
ஸ்வரூபம் ஆஸ்ரயதயா ப்ரஸக்தமாகையாலும், பகவத்ஸ்வரூபம் விஷயதயா
சொல்லவேண்டுகையாலும், தத்விஷயகைங்கர்யம் சேஷத்வகார்யமாகத்தன்ன
டையே வருமாகையாலும், அநந்யார்ஹசேஷத்வமே ஜ்ஞாதவ்யமாகையால்,
அது-பாகவதபர்யந்தமானாலிறே நிலைநிற்பது; ஆகையாலேஉன்னடிமையாகை
யாயிற்றுப்ராதாந்யேந தோற்றுமர்த்தமென்று இவ்வாக்யத்துக்குத்தாத்பர்யம்.

“நின்திருவெட்டெழுத்தும் கற்றுநான் வல்லது” என்றதுக்கு நீஎன்னை
உனக்கே அடிமையென்னுமர்த்தத்தை அறிவிப்பிக்கிறவார்த்தையிலேதானே
“அடியார்க்காட்படுத்த வல்லவார்த்தை இது” என்று நான்தானே அர்த்தம்
பண்ணவல்லது அது, என்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்துகீழ் உக்தி ப்ரத்யுக்தி
ரூபேண தாத்பர்யமருளிச்செய்து, கீழ்மேல்பாட்டுக்களில் நீதியைவிடமாட்டா
மல் “கண்ணபுரத்துறையம்மானே” என்று ப்ரதீகம் க்ரஹித்துத்தாத்பர்யமரு
ளிச்செய்ய, அதுக்குமேலே எழுத்துக்கற்றதும், “நான்வல்லது கண்ணபுரத்து

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ௧௦-தி, ௩-பா, மற்றும்மீமார். ௧௩௩௩

(கண்ணபுரத்துறை யம்மானே) இதுவன்றோ நீ இங்குவந்திருந்து ஒதுவித்தவர்த்தம். கீழும்கண்ணபுரத்துறையம்மானேயென்று போருகையாலே இதுவும் அப்படி நடத்தப் பார்க்குமன்று அகூரமேறிவரும். அதுக்காக “கற்றுநான்வல்லது கண்ணபுரத்தானே” என்னுதல். அன்றிக்கே ரீதிபேதம் பிறவாமைக்காக “கண்ணபுரத்துறையம்மானே! நின்திருவெட்டெழுத்தும் கற்றுநானுற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை” என்றாவது. “உன்னளவில் நின்றவனல்லேன்” என்றபோது, “அவன் திருவுள்ளமென்படுகிறதோ?” என்று நஞ்ஜீயரருளிச்செய்ய; பிள்ளை “* அல்லிக்கமலக்கண்ணனாகிறான்” என்றருளிச்செய்தார். (௧) “நீக்கமில்லாவடியார் தமடியாரடியாரெங்கோக்கள்” என்று இவர் பாகவதசேஷத்வத்தளவிலே நின்றவாதே, அவன் * அல்லிக் கமலக்கண்ணனானான். ப்ரபந்நனுடைய லக்ஷணமாகிறது - ஸ்ரியப்பதியே உபாயோபேயங்களென்றிருக்கையும், தேவதாந்தர ஸ்பர்ஸமும், தாமஸபுருஷர்களோடு ஸம்பர்க்கமுமின்றிக்கே யிருக்கையும். பாகவதரையொழியச்செல்லாமை யுண்டாயிருக்கையும். தர்மியை அநுபந்தித்திருக்கும் தர்மங்களை

றையம்மானே” என்று சேரப்பிடித்துக் கொள்ளுமளவிலே பதினாறு எழுத்தாய்விழுகையாலே கீழ்அடிகளில் ஸங்க்கையைக்கு ஏற்றம் வருமென்று காட்டாநின்றனுகொண்டு ரீதிபேதத்தை அங்கீகரித்து “கண்ணபுரத்தாய்” என்று பாடத்தைக் காட்டுகிறார் (கீழுமித்யாதி). இப்பகூத்தில் “அதுநான் வல்லது” என்றத்தைவிட்டு பன்னிரண்டு எழுத்தாகவே அதுஸந்திப்பதென்று திருவுள்ளம். இப்படி பாடமே பஹுகோசஸித்தம். முந்தினது உண்டான விடத்தில் கண்டுகொள்வது. அவனருளிச்செய்த திருமந்த்ரத்துக்கு ஸாப்தமானவர்த்தம் - பகவதந்யார்ஹசேஷத்வமாயிருக்க, இவருக்குக் கருத்தாகவெண்ணிற்று-அவனடியார்க்கடிமையானால், அவனுக்கு முகச்சளிப்பு வாராதோவென்ன; வாராது; ப்ரத்யுத ஆநந்தமேயுண்டாமென்று ஸம்வாதமுகேந தாத்பர்யமருளுகிறார் (உன்னளவிலித்யாதி). மூன்று பாட்டாலும்பலித்த ப்ரமேய விசேஷந்தன்னையருளுகிறார் (ப்ரபந்நனுடையவித்யாதி). பாகவதர்களை யொழியச் செல்லாமை ஸ்வரூபமானால், திருமந்த்ரத்தில்இத்தை சப்தார்த்தமாகச்சொல்லாமல்போவானென்னென்னவருளுகிறார் (தர்மியையித்யாதி). பகவத்விஷயத்தில் அநந்யார்ஹசேஷத்வம் சொன்னபோதே அவ

க்ருஞ்சு பெரியதிருமொழி, அ-ப, க0-தி, ச-பா, பெண்ணாளுள்.

நேரே வ்யவஹரித்ததில்லையேயாகிலும் தர்மியைச் சொன்னபோதே தர்மங்களுமெல்லாம் சொல்லிற்றாமிநே. (ந)

மூ.—பெண்ணாளுள் பேரிளங்கொங்கையினரழல்போல்

உண்ணாநஞ்சுண்டு கந்தாரை யுகந்தேன்நான்

மண்ணாளா வானெடுங் கண்ணி மதுமலராள்

கண்ணாளா கண்ணபுரத்துறையம்மானே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மண்ணாளா	ஸ்ரீ பூம்பிராட்டிக்கு வல்லபனாய்	பேர்	பெரிதாயும்
வாள்	ப்ரகாசமாயும்	இளம்	இளமையுடையது
நெடும்	விசாலமுமான[யளாய்	கொங்கையின்	ஸ்தந்திலிருக்கிற
கண்ணி	திருக்கண்களையுடை	ஆர்	பூர்ணமாய்
மது	மதுஸ்யந்தியான	அழல்போல்	அக்நிபோன்றதாய்
மலராள்	புஷ்பத்தில் வாஸம்	உண்ணா	ஒருவராலும் புஜிக்கப் படாததுமான
	பண்ணுமவளான	நஞ்சு	விஷத்தை
	பெரியபிராட்டியா	உண்டு	புஜித்து (பூதனையை முடித்து, அதனால்)
கண்ணாளா	வல்லபனுமான	உகந்தாயை	உகப்பையுடைய உன்
	கண்ணபுரத்துறையம்மானே!	நான்	நான் [னை
பெண்	ஸ்த்ரீரூபமாய்	உகந்தேன்	ஸந்தோஷித்தேன்(ச)
ஆளுள்	வடிவுடையாளானபூத		
	னையினுடைய		

அவ.—நாலாம்பாட்டு. அக்குணங்களெல்லா முண்டானாலும் நாம் விரும்பியிருத்தல் வலியபுருஷகாரமுண்டாதல்செய்தவன்றன் றே,அதுகார்யகரமாவது வென்ன;நஞ்சு தா (ஞ) ரகமான உனக்கு ஆகாதில்லை; பிராட்டிமார் எனக்குப் புருஷகாரமானபின்பு என் கார்யத்துக்குக் குறையுண்டோவென்கிறார்.

வ்யா.—(பெண்ணாளுள்) பேயாயிருந்துவைத்துப் பெண்ணா ளுள். நிருபாதிக ஸ்த்ரீத்வமுள்ளது யசோதைப் பிராட்டிக்கிறே. அவளாகத்தன்னைபா(ஞ)வித்துவந்தாளாயிற்று.(பேரிளங்கொங்கை)

னுக்கு அநயார்ஹரான இவர்களை யொழியச் செல்லாமை சொல்லிற்றாமெ ன்றுகருத்து. ... (ந)

அந.—நாலாம்பாட்டு. (பெண்ணித்யாதி) கீழ்மூன்று பாட்டோடும் ஸங் கதிகாட்டுகிறார் (இக்குணங்களித்யாதி).

பெருமையையும் இளமையும் இரண்டும் அருளிச்செய்ததுக்குத் தாத்

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ௧௦-தி, ௫-பா, பெற்றாரும். ௧௫௫௭

ஏறிட்டுக்கொண்டதொழியபேயான படியாலே முலைபெருத்திருக்கு
மிதே. யசோதைப் பிராட்டியாக வறுகரித்து வருகையாலே இள
மையும் கிடக்கும். அக்நிகல்பமான விஷமாயிற்று; நெருப்பைவாயி
டுவார் இல்லையிதே; (உண்ணாநஞ்சு) அறிவுடையார் புஜித்தறியாத
விஷத்தை தா (தா) ரகமாக புஜித்து ப்ரதிகூலையான பூதனையை
முடித்து “அநுகூலர்விரோதிபோகப் பெற்றோம்” என்று உகந்த
வுன்னை உகந்தேன்நான்.

(மண்ணாளாவித்யாதி) விஷம்தாரகமான உனக்கு ஆகாதாரில்
லை. நீ கைவிடப்பார்க்குமன்றும் விடவொண்ணாத புருஷகாரமுண்டு.
(மண்ணாளா) பொறைதானாயிருக்கை. தான் பொறையாளாயிருக்கு
மளவன்றிக்கே, செய்தகுற்றங்களை அவன் திருவுள்ளத்திலே படாத
படி, (க) “सकृन्नुषुःसुहृदि-நகஸ்சிந்நாபராத்த்யதி” என்று அவனை
யும் பொறுப்பிக்குமவளாயிற்று. நோக்காலும் போக்ய(போக்ய)தை
யாலும் அவன் தன்வழியே போம்படி நியமிக்குமவளாயிற்று. (கண்
ணபுரத்துறையம்மானே) இவையெல்லாம் உண்டானாலும் கார்ய
மாகாதிதே நீ தூரஸ்த்தனாயிருந்தாயாகில்; அக்கண்ணழிவையும்
அறுத்துவைத்தாயே. (ச)

மூ.—பெற்றாரும் சுற்றமுமென்றிவை பேணேன்நான்

மற்றாரும் பற்றிலேனாதலால் நின்னடைந்தேன்

உற்றனென் னுள்ளத்து வைத்தருள் செய்கண்டாய்

கற்றார்சேர் கண்ணபுரத்துறை யம்மானே.

(௫)

பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஏறிட்டித்யாதி). விஷத்தைபுஜித்தாலும் உகப்பு
வருமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரதிகூலையித்யாதி).

“வாணெடுங்கண்ணி” இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (தானித்
யாதி). திருவுள்ளத்தில்படாதபடி நோக்காலுமித்யாதியை ஏகமாக அந்
யித்துக்கொள்வது. இப்படிமயக்கி அவனை வசிகரிக்கவல்லானோவென்ன
வருளுகிறார் (நகஸ்சிதித்யாதி). (அவனையும்) என்றது- சொல்மிறுங்கனான
திருவடியையுமென்றபடி. ... (ச)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பெற்றாரித்யாதி) “கீழேதேவதாந்தரங்களிலும்
தேவதாந்தர ஸம்பந்திகளிடத்திலும் பற்றிலேன்” என்றீராகிலும் சரீரஸம்
பந்திகளிடத்திலும் ரக்ஷகத்வ ப்ரதிபத்தியும், ஸ்வரக்ஷணைஸ்வாந்வயமும்
தீர்ந்தாலிதே அதிகாரிபூர்த்தியுள்ளது. அதுவேண்டாவோவென்று பகவத

கருநாபு பெரியதிருமொழி, அ-ப, -கந்தி, இ-பா, பெற்றாரும்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கற்றார்சேர்	(ஸகலசாஸ்த்ரங்களை யும்)கற்றவர்வர்த்தி க்கிற	ஆதலால்	ஆகையால்(நிராலம்பனா னநான்)
கண்ணபுரத்துறையம்மானே?		நின்னடைந்	உம்மையே ஆஸ்ரயித்
நான்	அடியேன்	தேன்	தேன் (ஆகையால்)
பெற்றாரும்	மாதாபித்ராதிகளும்	உற்றான்	“இவன் நமக்கு உதவா னவன்”
சுற்றமும்	உறவாளிகளும்	என்று	என்று
என்றிவை	என்றிப்படிப்பட்டவர் களை எல்லாம்	உள்ளத்து	உம்முடைய திருவுள் ளத்திலே
பேணேன்	பந்துக்களாக விரும்ப மாட்டேன்;	வைத்து	வைத்துக்கொண்டு அ டியேன் பக்கல்
மற்றாரும்	மற்றுயாரிடத்திலும்[ன்	அருள	க்ருபையை
பற்றிலேன்	ஸங்கமுடையேனல்லே	செய்கண்டாய்	செய்தருளவேணும்.

அவ.—அஞ்சாம்பாட்டு. நாமும் உகந்து, வலியபுருஷகாரமு முண்டாய், ஸுலபனுமானாலும் நீர்புறம்பு பற்றற்று அகிஞ்சநராய் வருமன்றன்றோ அதுகார்யகரமாவதென்ன; என் குறையறுத்து வைத்தேன்; நீ உன்தலையில் குறைகிடவாதபடி பரிஹரித்துக்கொள் ளாயென்கிறார்.

(பெற்றாரித்யாதி) நான் வேறுசிலரை பந்துக்களென்று நினைத் திருப்பதில்லை. (மற்றாரும் பற்றிலேன்) ஐயோ? இவனுக்குப்புறம் பொருவருமில்லை யென்பாரையு முடையேனல்லேன்; புறம்பொரு வருமில்லையாகில், நீர் உண்டேயென்ன; நானும்எனக்குக் கழுத்துக்க ட்டி. (ஆதலால் நின்னடைந்தேன்) நிராலம்பனாய் விழுமவனுக்கு ஒருதரையிலே விழவேணுமே. (க) “~~நமஸ்கிருத்யை~~ - ஸதம் நிபதி தம்பூமௌ”.

பிப்ராயத்தைக் காட்டாநின்று கொண்டு ஸங்கதியருளுகிறார் (நாமுமித்யாதி). (அகிஞ்சநராய்) என்றது “மற்றாரும்”. என்றவிடத்தில் நாமும் அந்விதராகை யாலே ஸ்வரக்ஷணத்தில் ஸ்வாந்வயமற்றவரென்கை.

நின்னடைந்தேனென்ன வமைந்திருக்க “ஆதலால்” என்றுவிசேஷித் தவருக்குக்கருத்தை யருளுகிறார் (நிராலம்பநேத்யாதி).

(க) ரா-யி-ககக-ஸஸ.

கருகூ 0 பெரியதிருமொழி, அ-ப, க0-தி, எ-பா, வெள்ளைநீர்.

பார்த்திருந்து (சரீரவியோகஸமயம்)	நாம்	“நாம்
பார்த்திருந்து	அஞ்சுதும்	பயப்படுகிறோம்”
அங்கு அந்த அந்திமதசையில்	என்று	என்று
பற்றாது கிட்டாமல்	தொடாமை	ஸ்பர்ஸியாமலிருக்கும்
சோத்தம் சோத்தமென்றுதாழ்ந்		படி
தார் சொல்லும் சப்	நீ	தேவரீர்
தத்தைச் சொல்லி	காத்திபோல்	காத்திருப்பாய்போலும்.

அவ.—ஆறும்பாட்டு. நீ என்குற்றங்கள்பாராதே என்னைக் கொள்ளுமளவுபோராது; செய்த குற்றங்கள் ஆராய்வதாக நீ இட்டயமாதிதனும் என்பக்கல் வாராதபடி பண்ணவேணுமென்கிறார்.

வ்யா.—(ஏத்தியித்யாதி)உன் திருவடிகளை ஏத்தி (க) “வழுவினா வடிமை செய்யவேண்டுநாம்” என்கிற மனோரதத்தையுடையராயிருக்குமவர்களை. (பார்த்திருந்து) அவர்களுடைய சரீரவியோகஸமயம் பார்த்திருந்து. அவ்வவஸ்த்தையிலே அந்திமஸமயத்திலே யமபடர்வந்துகிட்டாதே.

(சோத்தநாமஞ்சுதுமென்று)அவர்கள் அநுகூலராயிருப்பாரைக்கண்டால் சொல்லுவன இச்சப்தங்கள்.(உ) “இறைஞ்சியும் சாதுவராய்ப்போதுமின்கள்” என்கிறபடியே, “அவர்களைக்கண்டால் நாங்கள் அருகுவாரோம்” என்று கடக்கப் போம்படியாயன்றோ உன்ஸ்வபாவம். (கண்ணபுரத்துறையம்மானே) அவ்வவளவுகளறிந்து நோக்குகைக்காகவன்றோ இங்குவந்து நிற்கிறது. (சு)

மூ.—வெள்ளைநீர்வெள்ளத்தனைந்த வரவணைமேல்

துள்ளுநீர்மெள்ளத்துயின்ற பெருமானே

வள்ளலே யுன்றமார்க்கென்றும் நமன்றமர்

களளர்போல் கண்ணபுரத்துறையம்மானே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெள்ளை நீர்	திருப்பாற்கடலினுடைய	வெள்ளத்து	வெள்ளத்திலே
		அணைந்த	அணைத்துக் கொண்டு
			கிடக்கிற

அநு.—ஆறும்பாட்டு. (ஏத்தியித்யாதி) உன் சேவடியெண்ணியிருப்பாரை நீ காத்திருப்பாயென்று அந்யாபதேசேந வதுஸந்தித்தது - ஸ்வகதமானதசையென்று விவக்ஷித்து ஸங்கதியருளுகிறார் (நீ யித்யாதி).

அவ்வவளவுகள் - அந்தந்த அவஸ்த்தைகள். (சு)

(க) தி-வாய்-ந-ந-க. (உ) ச-திருவ-சுஅ.

அரவணேமேல் திருவநந்தாழ்வான் மே	பெருமானே ஸர்வாதிகனாய்,
லே	வள்ளலே உதாரணமான
துள்ளும் துள்ளாநின்ற	கண்ணபுரத்துறை யம்மானே?
நீர் திவலைகள் (ஸ்பர்ஸிப்ப	உன்றமார்க்கு உன்னடியார்பக்கல்
தால்)	என்றும் எந்த காலத்திலும்
மெள்ள மெள்ள	நமன்தமர் யமபடர்கள்
துயின்ற திருக்கண் வளருமவ	கள்ளர்போல் சோரரைப்போல் மறை
னாய்,	ந்துவர்த்திப்பர்கள்.

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. அவர்கள்கிட்டாமையேயோ? உன் ப்ர பாவத்தாலே அவர்களுக்கு மறைந்து வர்த்திக்கவேண்டும்படியா யன்றோ இருக்கிறதென்கிறார்.

வ்யா.—(வெள்ளையித்யாதி) திருப்பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ் வான்மேலே. (துள்ளுநீர்) கடலில் சிறுதிவலைகளானவை திருமேனி யில் ஸௌகுமார்யத்துக் கீடாகவந்து துடைகுத்த. (மெள்ளத் துயின்ற பெருமானே) ஆர் யமவஸ்யராகிறார்; ஆர்கூப்பிடுகிறார், என்றுகூக்குரல்கேட்கும்படி செவிதாழ்த்துக்கொண்டு மெள்ள கண் வளரும் ஸர்வாதிகனே!

(வள்ளலே) ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் பண்ணின ஒளதார்யவெள்ள மிருந்தபடியென். (உன்றமார்க்கென்றும்) உன்னுடையாரைக் கண் டால் யமபடர்கிட்டாமையேயோ? மறைந்தன்றோ வர்த்திப்பது. (கண்ணபுரத்துறையம்மானே) காக்கிற நீ ஸந்நிஹிதனாயிருக்க, அவர்கள் எங்ஙனே வெளியிலே திரியும்படி. (எ)

மூ.—மாணாகிவையமளந்ததுவும் வாளவுணன் பூணகம்கீண்டதுவுமீண்டு நினைந்திருந்தேன் பேணாதவல்வினையே னிடரெத்தனையும் காணேன்நான் கண்ணபுரத்துறையம்மானே. (அ)

அந.—ஏழாம்பாட்டு. (வெள்ளையித்யாதி) ஸங்கதியை யருளுகிறார் (அவர்களித்யாதி). அவர்கள் - யமபடர்.

துள்ளுநீராலே மெள்ளத் துயிலுகிறுனென்று விவக்ஷித்து நீராலே துயி லுகையை வெளியிடுகிறார் (கடலித்யாதி). ... (எ)

அந.—எட்டாம்பாட்டு. (மாணாகியித்யாதி) “நண்டு” என்றது நீட்டிக்கிடக்

கடுகூஉ பெரியதிருமொழி, அ-ப, ௧௦-தி, அ-பா, மாணாகி.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்ணபுரத்துறை யம்மானே?		ஈண்டு	இப்போது
மாணாகி	(நீர்முன்பு) ப்ரஹ்ம சாரியாய்	நினைந்திருந்தேன்	நினைத்திருந்தேன் ;
		தேன்	(அதனால்)
வையம்	லோகங்களை [யும்,	பேணாத	(ஆத்மாவுக்கு ஒருஹிதமும்) செய்யாதவனாய்
அளந்ததுவும்	அளந்துகொண்டதை		
வான்	வாளாயுதமுடையன	வல்வினையேன் கொடிய	பாபங்களைப் பண்ணினவனுமா
அவுணன்	ஹிரண்யனுடைய [ன		
பூண்	ஆபரணங்களாலே (அலங்க்ருதமான)	நான்	அடியேன் [ன
ஆகம்	மார்வை	இடர்எத்தனை	ஸகலபாபங்களையும் (இப்போது)
கீண்டதுவும்	கிழித்ததையும் (நான்)	காணேன்	காணவில்லை. (அ)

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. நீபாபங்களைக் கனக்கக்கூடுபூரித்து வைக்கஅதினுடையப(ஃ)லாநுபவத்தைப்பண்ணுவிக்குமவர்களுக்கு மறைந்து வர்த்திக்கைக்கு வேண்டுகிற ஹேதுவென்னென்ன; நீ ஆஸ்ரிதர்க்காக உன்னை அர்த்தியாக்கின படியையும், விரோதிநிரஸந சீலனாயிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்தேன். அவைவாஸநையோ டே போய்நிற்கக் கண்டேனென்கிறார்.

வ்யா.—(மாணாகி) உண்டென்று இட்டபோதோடு இல்லையென்று தள்ளிக் கதவையடைத்தபோதோடு வாசியற முகமலர்ந்து போம்படி இரப்பிலேதகணேறினவடிவையுடையனாய் பூமிப்பரப்பையடைய அளந்துகொண்டதும், சிறுக்கனுக்காக ஸாயுதனை ஹிரண்யனுடைய ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதமான மார்வைக்கிழித்ததுவும். (ஈண்டுநினைந்திருந்தேன்) நீமுற்காலத்திலே செய்தசெயலை நான்இப்போது நினைத்திருந்தேன்.

(பேணாதவித்யாதி) தேஹாத்வயதிரித்தமா யிருப்பதோர் ஆத்மாஉண்டென்று அதுக்கொருநன்மைபாராதே, தேஹாத்மாபிமானியாய் மஹாபாபங்களைத் திரட்டினநான், அவையடங்களும் நிஸ்

கிறதாய், அதுதானும்இன்று மென்றபடியாகையாலே இப்படிவிசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (நீயித்யாதி).

ஆத்மாவைப்பேணாதவனாய் வல்வினையேனானவென்று அர்த்தம்விவக்ஷித்தருளுகிறார் (தேஹாதீத்யாதி). போக்குமவன் கிட்டிநிற்கையாலே போம்

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ௧௦-தி, கூ-பா நாட்டினாய். கடுகந்

ஸேஷமாகப்போய்க் கொடுநிற்கக்கண்டேன். (கண்ணபுரத் துறையம்
மானே) போக்குமவனளவுக்கு ஈடாயன்றோ போமதினளவு இருப்
பது. (அ)

மூ.—நாட்டினாயென்னையுனக்கு முன்தொண்டாக
மாட்டினேனத்தனையே கொண்டென்வல்வினையைப்
பாட்டினாலுன்னை யென்நெஞ்சத்திருந்தமை
காட்டினாய் கண்ணபுரத்துறையம்மானே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்ணபுரத்துறை யம்மானே?		வல்வினையை	கொடியபாபங்களை
முன்	ப்ரதமத்திலே	மாட்டினேன்	போக்கினேன்; (மேலு
என்னை	அடியேனை		ம்)
உனக்கு	உமக்கு	பாட்டினால்	அடியேன் பாடின
தொண்டாக	தாஸ பூ (ஐ) தனாக		பாட்டினால்
நாட்டினாய்	ஸத்திரப் படுத்தினாய்;	என்	என்னுடைய
	(பிறகு அடியேன்)	நெஞ்சத்து	மனதில்
அத்தனையே	அந்தக்ருபாவி சேஷத்	உன்	உம்முடைய
கொண்டு	தைக்கொண்டே	இருந்தமையை	இருப்பை
என்	அடியேனுடைய	காட்டினாய்	அறிவித்தாய். (கூ)

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. உம்முடையவிரோதி போனபடி
தானென்? நீர்பெற்ற பேறுதா நென்னென்ன;

வ்யா.—(நாட்டினாயென்னை யுனக்குமுன் தொண்டாக) முந்

பாபங்கள் தூரப்போயிற்றென்று தாத்பர்யத்தை யருளுகிறார் (போக்குமவ
னித்யாதி). ... (அ)

அந்.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நாட்டியித்யாதி). முதற்பாட்டுத்துடங்கி
இவ்வளவும், கைங்கர்யத்தில் தம்முடையசாபல்யத்தையும், தம்முடையஅநந்
யகதித்வாதிகளையும், அவனுக்குத்தாம்அறிவிப்பித்து “இப்படிப்பட்ட எனக்கு
கண்ணாலே உன்னைக் கண்டுகளிக்கப்பெறுகையென்று சொல்” என்றுகேட்க,
ஈஸ்வரனும் இவர்திருவுள்ளத்திலே களிப்புண்டாம்படி அடிமைகொண்ட
மையை அறிவிப்பித்து, இத்தையும் அவர் திருப்பவளத்தாலே கேட்கவேணு
மென்று ஆசையாலே கேட்கிருனாக கீழ்ப்பாட்டோடே ஸங்கதியை தர்ஸிப்
பிக்கிறார் (உம்முடைய வித்யாதி).

முன் என்னை உனக்கு நாட்டினாயென்ற யருளுகிறார் (முந்துறவித்யா

கடுகூச பெரியதிருமொழி, அ-ப, க0-தி, க0-பா, கண்டசீர்.

துறமுன்னம் நீ செய்தது இவனை நம்முடையானென்று அங்கே நாட்டுங்களென்றாய். நீ எனக்கு ப்ரதமஸுக்ருதமாகச் செய்தது இவனை நம்முடையனாக அங்கே நாட்டுங்களென்று சொன்னாய். (மாட்டினேனித்யாதி) நானும் அவ்வளவைக்கொண்டு உன்னைப்பற்றின ராஜகுலத்தாலே அநாதிகாலம் புத்திபூர்வமாகப்பண்ணின பாபங்களை நிஸ்சேஷமாகப் போக்கினேன்.

(பாட்டினுலித்யாதி) விரோதிபோகப் பெற்றவளவேயோ? அதுபோனால் பெறக்கடவ கைங்கர்யத்தையும் பெற்றேன். வாசிக மானவடிமையும் செய்யப்பெற்றேன். நாம்பாடின கவியினுடைய மதிப்பிருந்தபடியால், இதுநம்மால் வந்ததாகக்கூடாது, உள்ளே யிருந்து பாடுவிக்கிறொருத்த ஜுண்டென்றறிந்த விதுகொண்டே நீ என்ஹ்ருதயத்திலேயிருக்கிற விருப்பை நிஸ்சயிக்கலாம்படி பண்ணினாய். (கண்ணபுரம்) இவரைப்பாடுவித்த மூக்கோட்டையிருந்த படி. (கூ)

மூ.—கண்டசீர்க் கண்ணபுரத்துறையம்மாளை
கொண்டசீர்த்தொண்டன் கலியனொலிமாலை
பண்டமாய்ப்பாடுமடியவர்க் கெஞ்ஞானமும்
அண்டம்போயாட்சி யவர்க்கதறிந்தோமே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்ட	கண்ணுலே கண்டதுப	உறை	நித்யவாஸஸ்த்தலமா
	விக்கலாம்படியான		க வுடையரான
சீர்	ஸம்பத்தையுடைய	அம்மாளை	ஸர்வேஸ்வரனை,
கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்தை	கொண்ட	(எல்லாரும் நெஞ்சி
யே			லே) கொள்ளும்
			படியான

தி). (என்றாய்) என்றவநந்தரம் “என்கை” என்றுசேஷம். ஏதத்விவரணம் (நீ எனக்கித்யாதி). (அங்கே) என்று அடிமையெழுதிக்கொள்ளும் அக்கணக்குத் திட்டத்திலென்கை. தொகைமுறியான எட்டெழுத்தில் முதலெழுத்திலேதானே பகவதநயார்ஹ சேஷபூதரிலே நீருமொருவரே என்று அறிவிப்பித்தானென்று திருவுள்ளம்.

மலையாளத்தில் “மூக்கோட்டை” என்கிறபூரை நினைத்தால் கவிகளுக்

சீர்	வைபவமுடைய	அடியவர்க்கு	தாஸ பூ)ஃ)தர்களு
தொண்டன்	பகவத் கைங்கர்ய ஸ்ரீ	எஞ்ஞான்றும்	எந்தகாலத்திலும் [க்கு
	யை யுடையரான	அண்டம்போய்	பரமபதத்தில்சென்று
கலியன்	ஆழ்வாராலே	ஆட்சி	ஆளுகைஉண்டாகக்
ஒலி	ஒலியுடன் அருளிச்		கடவது;
	செய்யப்பட்ட	அவர்க்கு	இத்தை அப்யஸித்த
மாலே	மாலாருபமான இத்		வர்களுக்கு
	திருமொழியை	அது	அந்தபேறுஸித்திக்கு
பண்டமாய்	நிதியாகக்கொண்டு		மென்பதை
பாடும்	பாடுமவர்களான	அறிந்தோம்	அறிந்தோம். (க0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (கண்டசீரித்யாதி) உண்டான ஸம் பத்தை ப்ரமாணங்களிலே கேட்டுப் போகையன்றிக்கே கண்ணாலே கண்டநுபவிக்கலாம்படி நிரவதிக ஸம்பத்தை யுடைத்தான திருக் கண்ணபுரத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரனை. (கொ ண்டசீர் தொண்டன்) ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயைச் சொன்னால் அதிலே சிலர்விப்ரதிபத்தி பண்ணுகையன்றிக்கே “ஆழ் வாராகில் தொண்டர்” என்று எல்லாரும் நெஞ்சிலே கொள்ளும் படியான நன்மையை யுடையராயிருப்பாராயிற்று. இதில் விமதி விஷயமன்றிக்கேயிருக்கை. ஆழ்வார் ஒலியையுடைத்தாக வருளிச் செய்தமாலே.

இவற்றை நிதியாகக்கொண்டு பாடுமடியார்களுக்கு காலத்தவ முள்ளதனையும் (க) “ஆண்மின்கள்வானகம்” என்கிறபடியேபரமபதம் குப் பாட்டுக்கிளம்புமாபோலே இவருக்குத் திருக்கண்ணபுரத்தை நினைத்தால் பாட்டுக்கிளம்புமாகையாலே இவரைப் பாடுவித்த மூக்கோட்டை என்கிறது.

அந்.—பத்தாம்பாட்டு. (கண்டவித்யாதி) “கண்ட” என்றத்தாலே பரம பதத்தை வ்யாவர்த்திக்கிற தென்றருளுகிறார் (உண்டானவித்யாதி). (விமதி) விப்ரதிபத்தி.

பண்டமாவது - பண்டே அமர்ந்திருக்கிற வைப்பாகச் சேமித்ததாக்கி யருளுகிறார் (இவற்றையித்யாதி). (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

கடுகூகூ பெரியதிருமொழி, அ-ப, க0-தி, க0-பா, கண்டசீர்.

ஆட்சியாகக்கடவது. (அதறிந்தோமே) ஸர்வேஸ்வரன் என்
பக்கல் பண்ணின ஓரமிருந்தபடி கண்டேனுக்கு இத்தை அப்
ப்ய(ஜ்ய)ஸித்தவர்களுக்கும் அவ்வளவு சென்றல்லது பர்யவஸிக்க
வொண்ணாததென்னுமிடத்தை அழகிதாகவறிந்தோம். (அண்டம்)
ஆகாசம்; பரமாகாசம். * * * * * (க0)

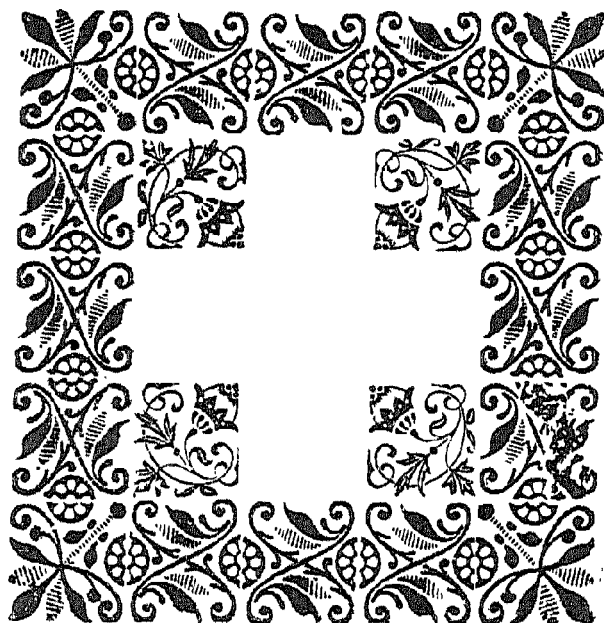
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி

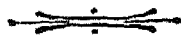
எட்டாம்பத்து பத்தாம் திருமொழி

முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரிய திருமொழி ஒன்பதாம்பத்து முதல்திருமொழி

வங்கமாமுந்நீர் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—“பாட்டினாலுன்னை யென்றெஞ்சத் திருந்தமை காட்டினாய்” என்றுபாடின கவிதன்னை நீரேமதிக்கும்படி கவிபாடவல்லீருமாயிருந்தீர்; (க) “தானுகந்த லூரெல்லாம் தன்தாள்பாடி” என்கிறபடியே எங்கும்புக்கறுபவிக்க வேணுமென்னு மபிநிவேச முண்டாயிருந்தது. இங்கிருக்கும் நாள்தானே (உ) “வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டுநாம்” என்றுஎல்லாவடிமையும்செய்யவேணுமென்று நீர்மனோரதித்திருந்தபடியே கவிபாடி அடிமைசெய்கிறீர். பின்பு இத்தேஹாவஸாதத்திலே அவ்வருகே கொடுபோய் (ங) “அஃஃஃ ஸுஃஃஃ ஸுஃஃஃ - அஹமந்நமஹமந்ந மஹமந்நம்” என்று நீர் பேசும்பேச்சு தன்னையும் அங்கேகேட்கிறோம். “ஆனபின்பு உமக்கோரிடத்திலும் ஒருகுறைகளுமில்லை; நாம்உகந்த நிலங்களெங்கும் புக்குக்கவிபாடும்” என்று தான்திருக்கண்ணங்குடியிலே நிற்கிற நிலையைக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு (ச) “வெள்ளை நீர்வெள்ளத்தனைந்த வரவணைமேல்” என்கிறபடியே நம்முடைய ரக்ஷணத்திலே உத்யுக்தராய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளினவன்றானே இங்கே திருக்கண்ணங்குடியிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானென்று அங்கே கவிபாடி அதுபவித்து ஹ்ருஷ்டராகிறார். *

அநு.—வங்கமாமுந்நீர் ப்ரவேசம். கீழிரண்டு திருமொழிகளோடும் இத்திருமொழிக்கு ஸங்கதியருளுகிறார் (பாட்டினாலித்யாதி). (அபிநிவேசமுண்டாயிருந்தது) என்றது - “கண்ணார் கணபுரம்கடிகை” என்கிற பாட்டைக் கடைக்கித்து. “உன்றனக்கே தொண்டானேற் கென்செய்கின்றாய்” என்று கைங்கர்யசாபலத்தை ஆவிஷ்கரித்தமையைப் பற்றவருளுகிறார் (இங்கித்யாதி). *

(க) திருநெ-க. (உ) தி-வாய்-ங-ங-க. (ங) தை-ப்ரு-க-க (ச) அ-க-எ.

கடுகூஅ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க-தி, க-பா, வங்கமாமுந்நீர்.

மூ;—

வங்கமாமுந்நீர் வரிநிறப்பெரியவாளரவினணைமேவிச்
சங்கமாரங்கைத் தடமலருந்திச் சாமமாமேனியென்தலைவன்
அங்கமாறைந்துவேள்வி நால்வேதமருங்கலை பயின்றெரிமூன்றும்
செங்கையால்வளர்க்கும் துளக்கமில்மனத்தோர் திருக்கண்ணங்குடி

[யுள்நின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை
வங்கம்	மரக்கலங்களை யுடைய	என்தலைவன்	எனக்கு ஸ்வாமியான
	தாய்		ஸ்ரீவேஸ்வரன்,
மா	பெரிதான	அங்கம்ஆறு	ஆறுவிதமான ஸ்ரீகஷா
முந்நீர்	ஸமுத்ரத்திலே		தி அங்கங்களிலும்
வரி	(அரேகமான) வரிகளை	ஐந்துவேள்வி	பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களி
	யுடையராய்		லும்
நிறம்	அழகிய நிறத்தை	நால்வேதம்	நாலுவகைப்பட்ட
	யுடையராய்		வேதங்களிலும்
பெரிய	(பெருமானும் பிராட்டி	அரும்	அருமையான வேதா
	யும் சேரவர்த்திக்		ர்த்தங்களைத் தெரி
	கைக்கீடான) பரப்		விக்கும்
	பை யுடையராய்	கலை	இதிஹாஸாதிகளிலும்
வாள்	(மென்மை முதலான)	பயின்று	(அப்யஸித்து) பழகின
	குணங்களை யுடை		வர்களாய்,
	யருமான	எரிமூன்றும்	கார்ஹஸ்த்த்யாதிமூன்
அரவின் அணை	திருவநந்தாழ்வானாகிற	செம்	றக்கிகளையும்
	படுக்கையில்	செம்மையுடைய	செம்மையுடைய
மேவி	திருக்கண் வளர்ந்தரு	கையால்	கைகளாலே
	ளுகிறவராய்,	வளர்க்கும்	ஆதா (ஹ) நம்பண்
சங்கம்	ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வா		னுமவர்களாய்,
ஆர்	நிறைந்த [அலே	துளக்கம்இல்	(ஸ்ரீவேஸ்வரனேரகஷ
அம்	அழகிதான் [ராய்,		கன் என்றமார்க்கத்
கை	திருக்கைகளை யுடைய		தில் நின்றும்) சலி
தடம்	விசாலமான		யாத
மலர்	தாமரைப்பூவை	மனத்தோர்	மனதையுடையருமா
உந்தி	திருநாபீ (ஹ) கமலத்		னவர்கள் வர்த்திக்
	திலேயுடையராய்,		கிற
சாமம்	நீலமேகஸ்யாமளமான	திருக்கண்ணங்	திருக்கண்ணங்குடி
மாமேனியன்	பெரிய திருமேனியை	குடியுள்	என்கிற திவ்யதேச
	யுடையருமாய்,		த்திலே [ரூன்.
		நின்றானே	எழுந்தருளி இருக்கின்

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க-தி, உ-பா, கவளமாகதத்த. கடுகுக

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வங்கமா முந்நீர்) மரக்கலங்களையுடைத் தான பெரியகடலிலே. கடலுக்குச் சிறப்பாக இட்டுச் சொல்லக்கடவ திறே மரக்கலங்களை. (வரியித்யாதி) நானாவான வரிகளையும் அழ கிய நிறத்தையுமுடையனாய், பிராட்டிமாருக்கும் தனக்கும் நினைத்த பரிமாற்றங்களெல்லாம் பரிமாறுகைக்கீடான பரப்பையுமுடைய னாய், மென்மை, குளிர்ச்சி, நாற்றம் துடக்கமானவற்றையு முடைய னான திருவநந்தாழ்வான்மேலே படுக்கை வாய்ப்பாலே பொருந்திக் கண்வளர்ந்தருளி, அழகிய திருக்கையிலே ஏந்தின ஸ்ரீபாஞ்சஜந் யத்தையுமுடையனாய், ஜகத்காரணமான தாமரைப்பூவைத் திருநாபி யிலே யுடையனுமாய், கண்டார் கண்குளிரும்படி ஸ்ரமஹரமான திருமேனியையுடைய என் ஸர்வாதிகள்.

(அங்கமித்யாதி) ஸீக்ஷாதிகள், பஞ்சமஹாயஜ்ஞம், நாலுவகைப் பட்டவேதம், வேதார்த்தத்தை விசதீகரிக்கக் கடவதான இதிஹா ஸாதிகள் இவற்றிலே வாஸநையுடையருமாய், ஸ்தநந்தயப்ரஜையை உணர்ந்து நோக்கும்தாயைப்போலே அக்நித்ரயத்தையும் ஆதா(த) நம்பண்ணிநோக்கும் கையையுடையருமாய், “ஒருகர்மத்தை அறு ஷ்ட்டியாநின்றோம், அதுநமக்கு ரக்ஷகமன்று, ஸர்வேஸ்வரனே ரக்ஷ கன்” என்றிருக்குமிருப்பில் குலைத்தலுடைய நெஞ்சை யுடையான் றிக்கே யிருப்பாருமானவர்கள் வர்த்திக்கிற திருக்கண்ணங் குடி யிலே நின்றானே. (க)

மூ.—

கவளமாகதத்தகரிய்யப் பொய்கைக் கராம்கொளக் கலங்கியுள்நினைந்து துவளமேல்வந்துதோன்றி வன்முதலைதுணிபடச் சுடுபடைதுரந்தோன் குவளை நீள்முளரிக் குமுதமொண்கமுநீர்கொய்மலர் நெய்தலொண்கழனித் திவளம்மாளிகைகூழ் செழுமணிப்புரிசைத்திருக்கண்ணங்குடியுள்நின்றானே.

அந.—முதற்பாட்டு. (வங்கமாவித்யாதி) திருப்பாற்கடலிலே வங்கங் களுண்டோ வென்னவருளுகிறார் (கடலுக்கித்யாதி). “தடம்” என்று மலருக்கு விசேஷணமிட்டத்தாலே ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பத்திபலிக்கையால் அத்தை யருளுகிறார் (ஜகதித்யாதி).

“அருங்கலை” என்றது - அருமையான பதார்த்தங்களை விசதீகரிக்கும் கலையென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (வேதேத்யாதி). ... (க)

கடுஎ0 பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க-தி, உ-பா, கவளமாகதத்த.

பநம்.	உரை.	பநம்.	உரை.
வளம்	கவளங்களை யுடையதாய் [யதுமான]	தூரந்தோன்	ஏவினவனான எம்பெரு மான்,
மாகதத்த	அதிகமதத்தையுடை	சுவளை	சுவலயங்களென்ன
கரி	யானையை	நீள்	நீண்ட
பொய்கை	ஸரஸ்ஸிலிருக்கிற	முளரி	தாமரைகளென்ன
கராம்	முதலையானது	குமுதம்	ஆம்பலென்ன
கொள	(வாயில்) கொள்ளும்	ஒண்கழுநீர்	செங்கழுநீரென்ன
	போது (அந்தயா	கொய்	பறிக்கைக்கு யோக்ய மான
கலங்கி	கலக்கமுற்று [னை]		
உள்	மநஸ்ஸில் [து]	மலர்	புஷ்பங்களை யுடைய
நினைந்து	எம்பெருமானைச் சிந்தித்	நெய்தல்	நெய்தல் புஷ்பங்க ளென்ன (இவைக
துவள	துவரும்போது		
உய்ய	அது உஜ்ஜீவிக்கும்படி	ஒண்	தர்ஸூயமான [ளாலே]
மேல்வந்து	ஸரஸ்ஸின்மேலே வந்	கழனி	வயல்களை யுடையதாய்,
தோன்றி	தோன்றினவனாய், [து]	திவனும்	ப்ரகாசியாநின்ற
வன்	த்ருடமான மனதை யுடைய	மாளிகை	க்ருஹங்களென்ன
		செழுமணி	ரத்நமயமான
முதலை	முதலையானது	புரிசை	மதின்களென்ன (இவைகளாலே)
துணிபட	துண்டாய் அறும்படி		
சுமி	ஜ்வலியாநின்ற	சூழ்	சூழப்பட்டதுமான
படை	திருவாழியை		திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே.

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கவளமித்யாதி) கவளம்கொண்
டிருப்பதாய், மிக்க மதத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற ஆனையானது
தன்செருக்காலே தன்நிலமல்லாத பொய்கையிலேபுசுரு, தன்நில
மாகையாலே நினைத்தபடி வ்யாபரிக்கவல்லமுதலையின்வாயிலே அகப்
பட்டு, தன்னால் பரிஹரித்துக்கொள்ள வொண்ணாமையாலே கலங்கி

அர.—இரண்டாம்பாட்டு. (கவளமித்யாதி) கையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய
மாய்க்கொண்டு படுக்கைகொண்டவனென்று கவிபாடினார்; இதில்கையும்
திருவாழியுமாய்ப்புறப்பட்டுப்(யு)க்தரக்ஷணம்பண்ணினபடியைக்கவிபாடுகிற
ரென்று ஸங்கதி.

“மாகதத்த”-மிக்க சினத்தையுடையவென்றாய்பலிதம் (மிக்கவித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க-தி, ந-பா, வாதைவந்தடர. கருள்த

(க) “சுநந்-உ-பி-சுநந்-மநஸா-உ-சிந்தயத்தரி” என்கிறபடியே நெஞ்
சால் நினைக்க, ஆகாசாவகாசத்தைவெளியடைத்துக்கொண்டுவந்து
தோற்ற, சா(சு)பத்தாலே திண்ணியநெஞ்சையுடைய முதலை (உ)
“சிந்நம்-பிந்நம்” என்கிறபடியே துணிபடும்படி ப்ரதி
பகஷத்தின்மேலே நெருப்பையுமிழா நின்ற உள்ள திருவாழியை ஏவி
னவன். (சுவனையித்யாதி) சுவனே, தாமரை, ஆம்பல், செங்கழுநீர்,
பறிக்கைக்கு யோக்யமான மலரையுடைத்தான நெய்தல்இவற்றாலே
தர்ஸநீயமானவயலை யுடைத்தாய், ஒளிவிடாநின்ற உள்ள மாளிகை
கள், ரத்நமயமான மதின்கள் இவற்றையுடைத்தான திருக்கண்ணங்
குடியுள் நின்றானே. (உ)

மு.—

வாதைவந்தடரவானமும்நிலனும் மலைகளுமலைகடல்குளிப்ப
மீதுகொண்டுகளும் மீனருவாகி விரிபுனல் வரியகட்டுடொளித்தோன்
போதலர்புன்னைமல்லிகை மொவல் புதுவிரை மதுமலரணைந்து
சீதவொண்டென்றல் திசைதொறும்மழும் திருக்கண்ணங்குடியுள்நின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வாதை	(ப்ரளயத்தில்) நலிவா	மீனருவாகி	மதஸ்யரூபமாய்,
வந்து	மேலேவந்து [னது	விரி	பரப்பையுடைய
அடர	வ்யாபரிக்க	புனல்	நீரை
வானமும்	ஆகாசமும்	வரியகட்டு	அழகிய தன்வயிற்றிலே
நிலனும்	பூமியும்	ஒளித்தோன்	அடக்கினவனான எம்
மலைகளும்	மலைகளும்		பெருமான்
அலை	அலையை எறியாநின்ற	போது	காலத்திலே
கடல்	ஸமுத்ரத்திலே	அலர்	விதஸிக்கிற
குளிப்ப	முழுகிக் கிடக்கும்போ	புன்னை	புன்னை
	து (இவற்றை)	மல்லிகை	மல்லிகை
மீதுகொண்டு	தன்மேல் ஏறிட்டுக்	மொவல்	மூல்லை (இவைகளினு)
	கொண்டு [யுடைய	புது	நவீனமான [டைய]
உகளும்	ஸந்தோஷத்தை	விரை	பரிமளத்தையும்

“கவளமா கதத்தகரிபைப் பொய்கைக்கராங்கொள, அதுகலங்கி உள்நினைந்து
துவளும்போது அதுமேல்வந்து தோன்றி” என்றந்வயம். (உ)

கடுஎஉ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க-தி, ச-பா, வென்றிசேர்.

மது	தேனையுமுடைய	தென்னல்	தென்னல்காற்றானது
மலர்	புஷ்பங்களிலே [தான்	திசைதோறும்	திக்குக்கள் தோறும்
அணைந்து	ஸம்பந்தித்து	கமழும்	வ்யாபரிக்கும்படியான
சீத	குளிர்ந்ததாய்	திருக்கண்ணங்குடியுள்	நின்றானே.
ஒண்	மந்தமாக ஸஞ்சரிக்கிற		

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (வாதையித்யாதி) எங்குமொக்கப் ப்ரளயமாய் நலிவானதுமேலிட, ஆகாசமும் பூமியும் குலபர்வதங்தளும் கடலிலேபுக்கு அகப்பட, இவற்றையடையத்தன்மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு தரிக்கவற்றும், பெரியகளிப்பையுடைய மத்ஸ்யரூபியாய் பார்தபுனலைத் தன்செலுவிலேகதேசத்திலே அடக்கினவன். (போதித்யாதி) காலத்திலே அலருகிற புன்னை மல்லிகை மௌவல் இவற்றினுடைய செவ்விப்பரிமளத்தையும் தேனையுமுடைத்தான் மலரிலேபுக்கு அதின்வெக்காயம் தன்மேற்படாதபடிபோந்து குளிர்ச்சியையுடைத்தாய் மந்த(ந்)ரமாக ஸஞ்சரிக்கிற தென்றலானது திக்குக்கள் தோறும் கமழாநின்றுள்ள. திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே. (ந)

மு.—

வென்றிசேர்திண்மை விலங்கல்மாமேனி வெள்ளெயிற்றொள்ளெரித்தறுகண்பன்றியாயன்றுபார்மகள் பயலைத்தீர்த்தவன் பஞ்சவர்பாகன் ஒன்றலாவுருவத்துலப்பில் பல்காலத்துயர்கொடி யொளிவளர்மதியம் சென்றுசேர்சென்னிச்சிகர நன்மாடத்திருக்கண்ணங் குடியுள்நின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வென்றிசேர்	ஐயமுடையதாய்,	எரி	அக்நிக்கு ஸமானமான
திண்மை	வன்மையையுடைய	தறு கண்	க்ரூரத்ருஷ்டியையு
விலங்கல்	மலைபோலே [தாய்,		முடைய
மா	பெரிதான்	பன்றியாய்	வராஹமாய் [த்திலே
மேனி	வடிவையும்	அன்று	ப்ரளயம்கொண்டகால
வென்	வெளுத்திருக்கிற	பார்மகள்	ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியி
எயிறு	தந்தங்களையு முடைய		னுடைய
ஒன்	அழகிதான் [தாய்,		

அநு.—மூன்றும்பாட்டு. (வாதையித்யாதி) ஒருநீர்ப்புழுவால் வந்த நோவைப் பரிஹரித்த வளவன்றிக்கே ப்ரளயாபத்திலகப்பட்ட ஜகத்தின் நோவைப் பரிஹரித்தானென்று கொண்டாடுகிறாரென்று ஸங்கதி.

(செலுவில்) கீழ்வயிற்றிலே. (மௌவல்)முல்லை. (ந)

பெரியதிருமொழி, கூ-பு, க-தி, இ-பு, மன்னவன். கருள்

பயலை	வைவர்ண்யத்தை	உயர்	உயர்ந்திருந்துள்ள
தீர்த்தவன்	போக்கினவனாய், [கு	கொடி	கொடிகளானவை
பஞ்சவர்	பஞ்சபாண்டவர்களுக்	ஒளிவளர்	மிக்கதேஜஸ்ஸை
பாகன்	ஸாரதியாய் நின்றுஉப		யுடைய [வும்
	கரித்தவனுமான எ	மதியம்	சந்திரமண்டலத்தள
	ம்பெருமான்	சென்று	கிட்டி.
ஒன்றலா	அநேகமான	சேர்	சேரும்படி
உருவத்து	வடிவையுடைத்தாய்	சென்னி	உந்தங்களான [ய்
உலப்புஇல்	முடிவின்றிக்கே	சிகரம்	சிகரங்களையுடையதா
பல்காலத்து	அநேககாலம் செல்லு	நல்	அழகிதான [ய
	வதாய்	மாடம்	கருணங்களையு முடை
			திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே.

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வென்றியித்யாதி) வெற்றியையுடைத் தாய், திண்ணிதாய், மலைபோலே பெரியவடிவையும் வெருத்த எயிற் றையுமுடைத்தாய், அக்ரிகல்பமாய் ஜாத்யுசிதமான வட்டணித்த கண்ணினையுமுடைத்தான வராஹமாய், பூமியைப் ப்ரளயம்கொண்ட தென்று அதைஎடுத்து ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்குவந்த வைவர்ண்யத் தைப் போக்கினவன்; பாண்டவர்களுக்கு ஸாரதியானவன். (ஒன்ற லாவித்யாதி) நானாவான வடிவையுடைத்தாய் முடிவின்றிக்கே அநேககாலம் செல்லுவதாய் உயர்ந்திருந்துள்ள கொடிகளானவை சந்திரமண்டலத்தளவிலே சென்றுசேரும்படி ஒங்கின சிகரங்களை யுடைத்தாய், அழகிய மாடங்களை யுடைய திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே. (சு)

மூ.—

மன்னவன்பெரியவேள்வியில் குறளாய்முவடி நீரொடும்கொண்டு பின்னுமேழுலகுமீரடியாகப் பெருந்திசையடங்கிட நிமிர்ந்தோன் அன்னமென்கமலத்தணி மலர்ப்பீடத்தலைபுனலிலைக் குடைநீழல் - செந்நெலொண்கவரியசைய வீற்றிருக்கும் திருக்கண்ணங்குடியுள்நின்றானே.

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (வென்றியித்யாதி) கீழே - ஒருப்ரளயாபத்ரக்ஷ ணம் பண்ணின்வனென்றார்; அவ்வளவேயோ? அடிபட்டுஉருமாய்ந்தபூமியை உத்தரீர்த்தும், அதின்பா(து)ரத்தை இறக்கியும், ரக்ஷித்தவனென்றுஸ்தோ த்ரம் பண்ணுகிறாரென்று ஸங்கதி.

“தறுகண்” என்றதினர்த்தம் (வட்டணித்த) என்றது. “சென்னி” என்ற தினர்த்தம் (ஒங்கின) என்றது. ... (சு)

கருஎசு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க-தி, நு-பா, மன்னவன்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மன்னவன்	மஹாபலியினுடைய	நிமிர்ந்தோன்	வளநதவனான எம்பெ
பெரிய	பெரிதான	அன்னம்	ஹம்ஸமானதுருமான்.
வேள்வியில்	யாகத்திலே	மென்	ம்ருதுவான
குறளாய்	வாமநருபியாய்சென்று	கமலத்து	தாமரையிலுண்டாய்
நீரோடு	(அவன் கொடுத்த) நீ	அணி	அழகிதான
	ரோடு	மலர்பீடத்து	புஷ்ப பீடத்திலே
மூவடியும்	மூன்றடியையும்	அலை	அலையெறியாநின்ற
கொண்டு	ஸ்வீகரித்து	புனல்	ஜலத்திலுண்டான
பின்னும்	பிறகு	இலை	இலையாகிற
ஏழலகும்	ஏழுலோகங்களையும்	குடை	குடையினுடைய
சுரடியாக	இரண்டடியாலே	நீழல்	நீழல் கீழே
	அளப்பதாக	செந்நெல்	செந்நெலானது
பெரும்	பரந்திருக்கிற	ஒண்	அழகிய
திசை	திக்குக்கள்	கவரி	சாமரத்தை
அடங்கிட	(திருவடிகளுக்குள்	அசைய	வீசும்படியாக
	ளே) அடங்கும்படி	வீற்றிருக்கும்	இருக்கும்படியான
	யாக	திருக்கண்ணங்குடியுள்	நின்றனே.

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மன்னவனித்யாதி) மஹாபலியுடைய, அர்த்தித்தார் அர்த்தித்ததெல்லாம் கொடுக்கிறயாகத்திலே வாமந வேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்துக்கொண்டு போய்புக்கு, அவன் வார்த்த நீரோடு மூன்றடியையும்கொண்டு ஸ்வீகரித்து, அநந்தரம் பூமிப் பரப்பையடைய இரண்டடியாலே அளப்பதாகப் பரந்ததிக்குக்கள டங்களும் திருவடிகளுக்குள்ளே அடங்கும்படிவளர்ந்தவன். (அன்ன மித்யாதி) அன்னமானது தன்கால் பொருக்கும்படி ம்ருதுவான கமலத்திலேயுண்டான அழகியபீடத்திலே அலைகிற புனலிலேயுண்

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு (மன்னவனித்யாதி) பூபாரத்தை இறக்கினமாத்ர மன்றிக்கே, அந்யசேஷமாய்போன லோகங்களையும் அடிக்கீழ்கொண்டவனன் ரோவென்று புகழுகிறாரென்றுஸங்கதி.

வேள்விக்குப் பெருமையாவதென்னென்னவருளுகிறார் (அர்த்தித்தாரித் யாதி). மஹாபலிதானே அபீஷ்டதாநம் பண்ணுகையாலுண்டான பெருமை யென்றுகருத்து. ... (டு)

பெரியதிருமொழி, க-ப, க-தி, கூ-பா, மழுவினல். கருளரு

டான இலையாகிற குடைநீழல்கீழே செந்நெலானது சாமரம்வீச,
ஐஸ்வர்யத்தாலுண்டான வ்யாவ்ருத்தியடையத் தோற்றும்படி
யிராநின்றதாயிற்று. (ரு)

மூ.—

மழுவினலவனியரசை மூவெழுகால்மணிமுடி பொடிபடுத்தித் திர
குழுவார்புன லுள்குளித் துவெங்கோபம்தவிர்ந்தவன்குலைமலிகதவி
குழுவும்வார்கமுகும் குரவுநற்பலவும் குளிர் தருகுதமாதவியும்
செழுமையார்பொழில்கள் தழுவுநன்மாடத்திருக்கண் ணங்குடியுள்ளின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மூவெழுகால்	இருபத்தொருபடிகால்	கமுகும்	பாக்கு மரங்களும்
அவனி	பூமியில்	குழுவும்	குராமரங்களும்
அரசு	ராஜாக்களுடைய	நல்பலவும்	நல்லபலாமரங்களும்
மணிமுடியை	மணியினு லலங்கரித்த	குளிர்	குளிர் ததியை
மழுவினல்	பரசுவால் [தலைகளை]	தரு	தரும்படியான
பொடிபடுத்து	பொடியாகச்செய்து	குதம்	மாமரங்களும்
	(அவர்களுடைய)	மாதவியும்	குருக்கத்திமரங்களும்
உதிரக்குழுவு	உத்தமையுமாகிற		(ஆகிய இவைகளு
வார்புன லுள்	பரவாறுத்திலே	செழுமை	செழிப்பால் [டைய]
குளித்து	ஸ்நாநம்பண்ணி	ஆர்	நிறைந்துள்ள
வெங்கோபம்	யிக்கோபத்தை	பொழில்கள்	கோலைகளாலே
தவிர்ந்தவன்	போக்கினவனான பரசு	தழுவும்	குழப்பிட்டதாய்,
	ராமன்,	நல்	நல்லதான
குலைமலி	குலைகளாலேநிறைந்த	மாடம்	கருணங்களை யுடைய
கதவி	வாழைகளுடைய		துமான
குழுவும்	தோப்பும்		திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே.
வார்	உயர்ந்திருக்கிற		

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (மழுவினலித்யாதி) குணலேசமுள்ள மாவலி
யைத் தலையறுக்க மாட்டாதே தன்னை இரப்பானாக்கி லோகரக்ஷணம் பண்
ணிஞனென்றாகிழ்; அப்படி குணலேசமும் தேடிக்காணாதே துர்மாரிகளாய்,
அதிலும் தோற்றுரை நிர்மூலமாக்கி லோகரக்ஷணம் பண்ணுமவனன்றோ
வென்று சொல்லுகிறாரென்று ஸங்கதி.

கடுஎசு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க-தி, எ-பா, வானுளார்.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (மழுவினால்) மழுவைக்கொண்டு பூமியில்
ராஜாக்களை இருபத்தொருபடி-கால் அறுத்து, அவர்களுடையருதிர
வெள்ளத்திலே குளித்து, உதகக்ரியையும்பண்ணி மிக்ககோபம்
தவிர்த்தவன். சூலைமிக்கவாழைத்தோப்பும், திரண்டுஉயர்ந்தகமுகும்,
குரவும், நன்றானபலாவும், குளிர்ந்தநிழலைத்தருகிற மாவும், குருக்கத்
தியம் அழகுமிக்கிருந்துள்ள பொழில்கள் சூழ்ந்திருப்பதாய், அழகிய
மாடங்களையுடைத்தான, திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே. (சு)

பு.—

வானுளாரவுரைவலிமையால் நலியும்மறிகடலிலங்கையார்கோனைப்
பானுநேர்சரத்தால்பனங்கனிபோலப்பருமுடியுதிரவில்வளைத்தோன்
கானுலாமயிலின்கணங்கள்நின்றாடக் கணமுகில்முரசநின்றதிரத்
தேனுலாவரிவண்டின்னிசைமுரலும் திருக்கண்ணங்குடியுள்நின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வானுளாரவுரை	இந்த்ராதி தேவர்களை	வளைத்தோன்	வளைத்தவனுன சக்ர
வலிமையால்	மிடுக்காலே	வர்த்தித்திருமகன்,	
நலியும்	ஹிம்ஸியாநிற்பானாய்	கான்	காட்டிலே
மறி	திரைக்கிளப்பத்தை	உலா	ஸஞ்சரியாநின்ற
	யுடைய	மயிலின்	மயில்களினுடைய
கடல்	ஸமுத்ரத்தால் சூழப்	கணங்கள்	கூட்டங்கள்
	பட்ட	நின்றாட	நின்றாடும்படியும்
இலங்கையார் கோன்	லங்கைக்கு நிர்வாஹக	கணமுகில்	திரண்டமேகங்கள்
	னான ராவணனுடைய	முரசம்	வாத்யம்போல்
பரு	த்ருடமான	நின்றதிர	த்வநிக்கும்படியும்
முடி	ஸிரஸ்ஸுகள்	தேன்	தேனிலே
பாது	ஸூர்ய கிரணம்போல்	உலா	ஸஞ்சரித்தும்
நேர்	தீக்ஷணமான	வரி	அழகியதான
சரத்தால்	அம்புகளாலே	வண்டு	வண்டுகள்
பனம்கனிபோல	பனம்பழம்போல்	இன்	இனிய
ல		இசை	காந்ததை
உதிர	அறுந்துவிழும்படி	முரலும்	பண்ணும்படி மிராநின்ற
வில்	ததுஸ்ஸை	திருக்கண்ணங்குடியுள்	நின்றானே.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப,க-தி,அ-பா, அரவுநீள்கொடியோன். கருள்ள

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வானுளாரித்யாதி) தன்மிடுக்காலே காவலாகவைத்த இந்த்ராதிகளையும் நலியாநிற்பானாய், திரைக்கிளப் பத்தையுடைத்தானகடலை அகழாகவுடைத்தான லங்கைக்கு நிர் வாஹகனாயிருக்கிற ராவணனை ஆதித்யகிரணம்பொலே கூரியஅம்பு களாலே வரப(உ)லத்தாலேபூண்கட்டின முடிகளானவை பனம்பழம் போலே உதிரும்படி வில்லைவளைத்தவன். (கானித்யாதி) காட்டிலே திரியக்கடவதான மயில்களினுடைய திரள்களானவை ஆட, திரண்ட மேகங்கள் வாத்யம்போலே த்வரிக்க, மதுபாநமத்தமான வண்டுகள் இனியஇசைபாடா நின்றன. ராவணனோடு பொருதஸ்ரமம் ஆறும் படி ஆடல்பாடல்கேட்டுப்போதுபோக்கியிருக்கலானதேசமாயிற்று.

மூ.—

அரவுநீள்கொடியோனவையுளாசநத்தை யஞ்சிடாதேயிடவதற்குப் பெரியமாமேனியண்டமூடுருவப் பெருந்திசையடங்கிட நிமிர்ந்தோன் வரையின்மாமணியும் மரதகத்திரளும்வயிரமும் வெதிருதிர்முத்தும் [னே திரைகொணர்ந்தூந்தி வயல்தொறும்சுவிக்கும் திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்ற

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அரவு	ஸர்ப்பத்தை	பெரிய	பெரிதாய் வளர்ந்த
நீள்கொடி	நீண்டத்வஜத்திலுடை	மாமேனி	பெரியவடிவானது
யோன்	ய தூர்யோதநன்	அண்டம்	அண்டத்தில்
அவையுள்	அந்தஸ்பையில்	ஊடுருவ	உள்ளே தைக்கும்படி
ஆசநத்தை	பொய்யாஸநத்தை	பெரும் திசை	பெரிய திக்குக்களும்
அஞ்சிடாதே	அஞ்சாமல்	அடங்கிட	(தன்னிலே) அடங்
இட	இடம்போது		கும்படியாக
அதற்கு	அதற்காகவே	நிமிர்ந்தோன்	வளர்ந்தவனான க்ருஷ்ணன்,

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (வானுளாரித்யாதி) ஆஸுரப்ரக்ருதிகளான ராஜ லோகத்தை வென்றபடி அநுஸந்தித்தாரகீழ்; இவ்வளவேயோ? கைவிஞ்சி பெருமிடுக்கனாய், தலைபத்துப் படைத்தவனையும்வென்று லோகரக்ஷணம் பண்ணினானென்று ஏத்துகிறாரென்று ஸங்கதி.

வானுளாரையென்னாதே, “அவரை” என்று விசேஷிக்கையாலே பலி தத்தையருளுகிறார் (குவாலாகவைத்த) என்று; திக்பாலகதயாப்ரமாணப்ர ஸித்தரென்று கருத்து. “பானு” என்று - பாநுவென்றாய், அதினர்த்தம் (ஆதித்யன்) என்று. (எ)

கருள் அ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க-தி, கூ-பா, பன்னியபாரம்.

வரையின்	ஸஹ்யபர்வதத்திலிருக்	உதிர்	உதிர்த்தா நின்னுள்ள
	கிற	முத்தும்	முத்துக்களையும்,
மா	ஸ்ரேஷ்ட்டங்களான	திரை	அலைகளானவை
மணியும்	ரத்நங்களையும்,	கொணர்ந்து	கொண்டுவந்து
மரதகத்திரளும்	மரதகக் கூட்டங்க	உந்தி	தள்ளி
	ளையும்,	வயல்தொறும்	கழனிகள்தொறும்
வயிரமும்	வயிரங்களையும்,	குவிக்கும்	குவிக்கும்படியான
வெதிர்	மூங்கில்கள்	திருக்கண்ணங்குடியுள்ளின்றானே.	

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (அரவுநீள் கொடியோன்) ஸர்ப்பத் த்வஜனென்னக்கடவதிதே துர்யோதநனை. அவன்றன் ஒலக்கத்தி னுள்ளே ஆஸநத்தை “ஜகத்துக்கு வேர்ப்பற்றானவனை அழிக்கப்புகா நின்றோம்” என்று கூசாதேயிட, அதுவே ஹேதுவாகப் பெரியவடி வானது அண்டாவகாசத்தை ஊடுருவ திக்குக்கள் தன்பக்கலிலே அடங்கும்படியாக வளர்ந்தவன். (வரையித்யாதி) ஸஹ்யபர்வதத்தி லிருக்கிற ரத்நங்கள், மரதகத்திரள், வயிரமென்கிற ரத்நவிசேஷங்கள், மூங்கிலுதிர்த்த முத்துக்கள், இவற்றை திரைகளானவை தன்னில டங்காமையாலே கொடுவந்துதள்ளி வயல்களிலே குவியாநிற்கும்.

மூ.—

பன்னியபாரம் பார்மகட்கொழியப் பாரதமாபெரும்போரில் மன்னர்கள்மடிய மணிநெடும்திண்டேர் மைத்துனர்க்குய்த்தமாமாயன் துன்னுமாதவியும் சுரபுனைப்பொழிலும்குழந்தெழு செண்பகமலர்வாய் தென்னவென்றளிகள் முரன்றிசைபாடும் திருக்கண்ணங்குடியுள்ளின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பன்னிய	(பொறுக்கமாட்டா தெ	ஒழிய	போம்படி
	ன்று)சொல்லப்பட்	பாரதமாபெரும்	மஹாபாரதயுத்தத்
	ட	போரில்	திலே
பாரம்	பூபா(ஐ)ரமானது	மன்னர்கள்	ராஜாக்கள்
பார்மகட்கு	பூபூமிப்பிராட்டிக்கு	மடிய	முடியும்படியாக

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (அரவித்யாதி) வானுளாரைநலிந்தவன்ற ன்னை வென்றபடி சொன்னார்கீழ். இதிலும் ஆஸ்சர்யாவஹமான ஸர்வேஸ்ர வரனான தன்னையும் வஞ்சிக்கத்தேடின துஸ்ஸபாமத்தயத்திலே அவ்வஞ்சநத் திலகப்படாதே வளர்ந்தக்ருஷ்ணபதாநத்தை ஸ்துதிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“அவை” என்றதினர்த்தம் - (ஒலக்கம்) என்றது. (அ)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க-தி, கூ-பா, பன்னியபாரம். கருள்க

மணி	மணிமயமாய்	சூழ்ந்து	சூழப்பட்டதாய்,
நெடும்	நீண்டதாய்	எழு	வ்ருத்தியை யடையா
திண்	த்ருடமான		நின்ற
தேர்	தேரை	செண்பகமலர்	செண்பகபுஷ்பத்திலே
மைத்துனர்க்கு	அர்ஜுநனுக்காக	வாய்	
உய்த்த	நடத்தினவனாய்	தென்னவென்	தென்னவென்று ஸ்வ
மாமாயன்	ஆஸ்சர்யசேஷ்டித	று	ரத்தோடே
	முடைய ஏம்பெரு	அளிகள்	வண்டிகள்
துன்னு	நெருங்கின [மான்	முரன்று	வ்யக்தமாய்
மாதவியும்	மாதவியாலும்,	இசைபாடும்	காநம்பண்ணுநின்ற
சுரபுனை	ஸுரபுன்னையினுடை	திருக்கண்ணங்குடியுள்	நின்றானே.
பொழிலும்	சோலைகளாலும் [ய		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பன்னியவித்யாதி) எல்லாம்பொது
க்கத்தக்க பூமிதானே “என்னால் பொதுக்கப்போகாது” என்று கூப்
பிடும்படி விஞ்சினபா(ஞ)ரமானது ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு வாராத
படி மஹாபாரதயுத்தத்திலே ராஜாக்களானவர்கள் முடியும்படியாக
அர்ஜுநன்முன்னே நின்று தேரைநடத்தினவன். (மாமாயன்) ஆஸ்
சர்யகுண சேஷ்டிதங்களையுடையவன்; நெருங்கினமாதவியும், சுர
புனைப்பொழிலும், சுற்றிலேஓங்கின செண்பகங்களையு முடைத்
தாய், அவற்றிலே படிந்தவண்டிகளானவை முரன்று இசைபாடா
நின்றுள்ள திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே. (க)

அந.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பன்னியவித்யாதி) தூதுபோகையிலுண்
டான ஆஸ்சர்யத்தை யருளிச் செய்தாரீழ்; அதுக்கும் இசையாத மூர்க்க
ராகையாலே அவர்களைத் தேர்க்காலாலே அழித்த வாஸ்சர்யத்தை யநுஸந்
திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“பன்னிய” என்றது - சொல்லப்பட்ட என்றாய், தாத்தர்யம் (எல்லாமித்
யாதி). செண்பகங்களில் வண்டிகள்படிந்தால் முடியுமென்று கவிஸமய
ஸித்தமேயாகிலும், இங்குதிவ்யதேசத்திலிருக்கையாலேப்ராதிகூல்யமின்றிக்
கே அநுகூலித்தமையுண்டாகையாலே அருளுகிறாரென்று திருவுள்ளம். (க)

கருஅ0 பெரியதிருமொழி, க-ப, க-தி, க0-பா, கலையுலாவல்குல்.

மூ.—

[அ கலையுலாவல்குல்காரிகை திறத்துக்கடல் பெரும்படையொடும்சென் சிலையினாலிலங்கை தீயெழச்செற்ற திருக்கண்ணங்குடியுள்ளின்றனை மலைகுலாமாடமங்கையர்தலைவன் மானவேல் கலியன்வாயொலிகள் உலவுசொல்மாலை யொன்பதோடொன்றும் வல்லவர்க்கில்லை நல்குரவே.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பயம்.	உரை.	பயம்.	உரை.
கலை	பரியட்டமானது	மலைகுலாமாட	மலைபோன்ற மாடங்
உலா	நடையாடுகிற	ம்	கலையுடைய
அல்குல்	நிதம்பப்ரதேசத்தையு	மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்
	டைய	தலைவன்	ப்ரதாநராய், [க்கு
காரிகைதிறத்	அழகிய பிராட்டி நிமி	மானவேல்	அபிமாநஜநகமானவே
து	த்தமாக		லையுடைய
கடல்	ஸமுத்ரத்திற் காட்டில்	கலியன்	ஆழ்வார்
பெரும்	பெரிதான	வாயொலிகள்	ஒலிகலையுடைத்தாகவ
படையொடும்	ஸேனையோடு		ருளிச்செய்தவையாய்
சென்று	போய்	உலவு	ஸலக்ஷணங்களான,
சிலையினால்	பாணத்தால்	சொல்மாலை	சப்தஸந்தர்பமான பாச
இலங்கை	லங்கையை [யாக		ரங்களுடைய
தீயெழ	நெருப்புக்கிளரும்படி	ஒன்பதோ	இப்பத்தையும்
செற்ற	அழித்த	டொன்றும்	
திருக்கண்ணங்	திருக்கண்ணங்குடி	வல்லவர்க்கு	அப்ய (ஃ) ஸிக்கவல்
குடியுள்ளின்	என்னும் திவ்யதேச		லவர்களுக்கு [து
ருனை	த்தில் எழுந்தருளி	நல்குரவு	பகவத்தாரித்ரயமான
	யிருக்கும் எம்பெரு	இல்லை	கிடையாது (க0)
	மான் விஷயமாய்,		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (கலையித்யாதி) பிராட்டியுடைய பரி யட்டப்பண்பிலே தோற்றுப் பெரியபடைவெள்ளத்தோடே முதலி களோடேசென்று ப்ரஹ்மாஸ்தரத்துக்கழியாத ஊரை வில்லாலே அக்நிகளும்படியாகச்செற்ற திருக்கண்ணங்குடியுள்ளின்றனை. மலை போலேயிருந்துள்ள மாடங்கலையுடைத்தான திருமங்கையிலுள் ளார்க்கு ப்ரதாநரானவர், பிடித்தார்க்குத் தம்அபிமாநத்தைப்பிறப் பிப்பதானவேலையுடைய ஆழ்வார் ஒலியையுடைத்தாக வருளிச்

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (கலையித்யாதி) (பண்பிலே) அழகிலே. கடலில் காட்டில் பெரியபடையென்று திருவுள்ளம்பற்றி (பெரியவித்யாதி). “படை யோடும்” என்ற ச (ஃ) காரார்த்தம் (முதலிகள்) என்றது. உலாவுகை -

பெரியதிருமொழி, ௯-11, ௨-தி, பொன்னிவர்ப் ப்ரவேசம். கடுஅக

செய்தவையாய். (உலவுசொல்மாலே) லக்ஷணங்களில்குறையற்றிருந்
துள்ள இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லார்க்கு பக(௪X)வத்தாரித்ரய
மில்லையென்கிறார். (௧0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
ஒன்பதாம்பத் து முதல்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம்பத் து இரண்டாந்திருமொழி
பொன்னிவர் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—“மன்னர்கள்மடிய மணிநெடும் திண்டேர் மைத்துனர்க்
குய்த்த மாமாயன்” என்று அவனுடைய ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்
தை யருளிச்செய்தார் கீழ்த்திருமொழியில் ; இங்கே அவனோடே
நினைத்த பரிமாற்றமெல்லாம் பரிமாறலாமென்று திருநாகையிலே
போய்ப்புக்கார்; அங்குநிற்கிறவனுடைய பருவத்தையும் மேன்மை
யையும் வடிவழகையும் ஒப்பனையையும் கண்டார். அவன்பக்கலிலே
கிட்டி எல்லாவடிமையும்செய்ய வேணுமென்னும்படியான அபேகை
பிறந்து, அபேகைக்கநுருபமாக (௧) “புண்ணியபா - க்ரியதா
மிதிமாம் வத” என்றொருவார்த்தை அருளிச்செய்யக் கண்டிலர்.
விஷயம் ஸந்நிஹிதமாயிருக்க நினைத்தபரிமாற்றம் பெறுமையாலே
அவஸந்நராய், அவ்வழகுதான் உருவு வெளிப்பாடாகநலிய, அத்
தாலே நலிவுபட்டு கலந்தவன் பேரநின்றவநந்தரம் “அவனழகு மற
க்க வொண்ணாதபடி உருவு வெளிப்பாட்டாலே நலிய நோவுபடா
நின்றேன்காண்” என்று தோழிக்குச் சொல்லுகிறாளொரு பிராட்டி
பாசுரத்தாலே தாம் மனோரதித்த கைங்கர்யம் பெறுதேயிருந்து
நோவுபடுகிறபடியைச் சொல்லுகிறாளாயிருக்கிறது. *

நாட்டில் நடையாடுகையாய், அத்தால்பலிதம்(லக்ஷணங்களிலித்யாதி). “நல்
குரவு” என்றதினர்த்தம் (பகவத்தாரித்ரயம்) என்றது. ... (௧0)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

அநு.—பொன்னிவர் மேனியின் ப்ரவேசம். (இங்கே) இவ்விபுதியிலே.

(௧) ரா-ஆ-கடு-எ.

கருஅஉ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, உ-தி, க-பா, பொன்னிவர்மேனி-

மூ.—

பொன்னிவர்மேனி மரதகத்தின்பொங்கிளம் சோதியகலத்தாரம்
மின்னிவர்வாயில்நல்வேதமோதும் வேதியர் வானவராவர்தோழி
என்னையும்நோக்கியென்னல்குலும்நோக்கிஎந்திளங்கொங்கையும்நோக்குகின்
அன்னையென்னோக்குமென் றஞ்சுகின்றேனச்சோவொருவரழகியவா. [ரூர்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இவர்	இந்த எம்பெருமானு டைய	(இவர்)	
மேனி	திருமேனியானது	என்னையும் } என்னையும் குளிரப்பார்	
பொன்	பொன்போலிராநின்றது	நோக்கி } த்து	
மரதகத்தின்	மரதகமணியினுடைய	என்	என்னுடைய
பொங்கு	பரவாநின்ற	அல்குலும்	நிதம்பப்ரதேசத்தையு
இளம்சோதி	இளகியதேஜஸ்ஸை யுடைய	நோக்கி	பார்த்து [ம்
அகலத்து	திருமார்விலிருக்கிற	எந்து	உந்ததமாய்
ஆரம்	ஹாரமானது	இளம்	இளமையான
மின்	மின்போலே இராநின்	கொங்கையும்	ஸ்தநங்களையும்
தொழி	ஸகியே! [றது;	நோக்குகின்றார்	கடாக்ஷியா நின்றார்.
இவர்	இவர்,	(இது விஷயத்தில்)	
வாயில்	வாயில்	அன்னை	மாதாவானவள்
நல்வேதம்	ஸாமவேதத்தை	என்னோக்கும்	என்னபார்க்கிறாளோ
ஒதும்	உச்சரிக்கிற	என்று	என்று
வேதியர்	ப்ராஹ்மணரோ?	அஞ்சுகின்றே	பயப்படுகிறேன்;
வானவர்ஆவர்	தேவராயிருப்பாரோ?	ன்	
		ஒருவர்	இவர் ஒருவருடைய
		அழகியவா	அழகு இருந்தபடி (காண்)
		அச்சோ	ஆய்சர்யம். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு.(பொன்னித்யாதி)பொன்னிவரென்றுநிர்
வஹிப்பர் பிள்ளையமுதனார், (க)“எண்ணும், பொன்னுருவாய்” என்
னுமாபோலே ஸ்வரூபபரமாக்கி. அன்றிக்கே (பொன்னிவர்மேனி)
இவருடைய வடிவைப்பார்த்தவாதே (உ) “சுட்டுரைத்தநன்பொன்
னுன் திருமேனியொளியொவ்வாது” என்கிறபடியே நன்றான
பொன்னென்னலாயிரா நின்றது. அத்தைநீக்கி உள்ளேபார்த்த

அந.—முதற்பாட்டு. மேலுக்கவதாரிகை (அத்தையித்யாதி). (அத்தை)
ஆபரணசோபை (ஐ) யாலுண்டான ஸமுதாய சோபையை. “நல்” என்று

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, உ-தி, க-பா, பொன்னிவர்மேனி. கருஅந

வாறே தோற்றுகிறவடிவிருக்கிறபடி. (மரதகமித்யாதி) மரதகத் தினுடைய விஸ்த்ருதமாய் கண்ணாலே முகக்கலாம்படியான புகரையுடைத்தான திருமார்விலேசாத்தின ஆரம் மின்போலேயிராநின்றது. (இவர்வாயில் நல்வேதமோதும் வேதியர்) இவர்வாயிலுச்சரிக் கிறதும் ஸாமவேதமாயிராநின்றது. (வானவர்)(க) “राजर्षिदेवप्रतिमेषा-
ராஜர்ஷிதேவப்ரதிமௌ” என்னுமாபோலே வடிவழகைப் பார்த்த வாறே ராஜாக்களோடொக்கச் சொல்லலாயிராநின்றார். ஸமாசார த்தைப் பார்த்தவாறே ப்ராஹ்மணரோடொக்கச் சொல்லலாயிரா நின்றார். மேன்மையைப் பார்த்தவாறே தேவர்களோடொக்கச் சொல்லலாயிராநின்றார். விஷயம் குறைவற்றிருந்தது. நீ அப் போது நிற்கப்பெறுததுகாண்குறை.

இப்படி விலக்ஷணமாயிருப்பா நொருவன் உன்னோடேவந்து கலந்தானாகில் பிறந்தபடிசொல்லிக்காணாய்; அவன்உன்பக்கல்செய்த தென்னென்ன; நீ செய்ததென்னென்ன; (என்னையுமித்யாதி) மர்மங் களிலே கடாக்கியாநின்றார். பார்த்தபார்வை ஒருகால் மாறவைக் கிறிலர். நீ பின்னைச்செய்த தென்னென்ன; (அன்னையென்னோக்கு மென்றஞ்சுகின்றேன்) இப்பார்வைக்கு நானும் கூட்டென்று பார்க் கிறாளோ வென்றஞ்சுகின்றேன். (அச்சோ வொருவரழகியவா) அவன்பார்வையும் அவள் பார்வையும் ஆனதாகிறது; அப்போதை அழகிருந்தபடிகாண். (க)

விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (இவரித்யாதி). இவ்விபூதியிலே சேதநரு டைய கிஞ்சித்காரத்தையும் பாரதந்தர்யத்தையும் ததநுகுணமான பக்திவிசே ஷங்களையுமே பார்த்திருக்கு மவனன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும், ஸம்பந்த ஜ்ஞாநத்திலுறைப்பில்லாமையாலே அவற்றைக் காக்கமாட்டாதே உபாயாத் த்ய(ஸ்)வஸாயத்துக்கு அஞ்சிச் செய்ததெல்லாம் ஸ்வரூபவிருத்தமாய் விழு மோவென்னும் பீ(தி)தியால் இருந்துவிட்டும், அவன் ஸௌந்தர்யத்திலே ஈடுபடும்படியை ஸ்வாபதேசமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி அந்யாபதேசத்திலே “தோழி” என்றுஸம்போதிக்கைக்குக்கருத்து (விஷயமித்யாதி).

நோக்குகின்றாரென்று வர்த்தமானார்த்தம் (பார்த்தவித்யாதி). “நானும் கூட்டு” என்றத்தால்-என்னிசைவும் ஸாதநமென்று சொல்லுவனோ என்றதா யிற்று. (ஆனதாகிறது) என்றது -இவ்விரண்டுக்குள்ளே எது கார்யகரமாகிற தோ? அது ஆகிறதென்று தோழிக்கு ஸங்கேதமாகச் சொன்னபடி. ... (க)

கருஅச பெரியதிருமொழி, கூ-ப, உ-தி, உ-பா, தோடவிழ் நீலம்.

மூ.—

தோடவிழ்நீலமணம் கொடுக்கும்சூழ் புனல்சூழ்குடந்தைக்கிடந்த
சேடர்கொலென்று தெரிக்கமாட்டேன் செஞ்சுடராழியும்சங்குமேந்
பாடகமெல்லடியார் வணங்கப்பன்மணி முத்தொடிலங்குசோதி [தி
ஆடகம்பூண்டொரு நான்குதோளுமச்சோ வொருவரழகியவா.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தோடு	(இவர்) இதழ்கள்	எந்தி	தரித்துக்கொண்டு
அவிழ்	மலரானின்ற	பாடகம்	பாடகமுடையதாய்
நீலம்	நீலமானது	மெல்லடியார்	ஸுகுமாரமான அடி
மணம்	பரிமளத்தை [ய்		களையுடையவர்கள்
கொடுக்கும்	புறப்படவிடாநிற்பதா	வணங்க	திருவடிகளில் விழும்
சூழ்	பரவியிருக்கிற		படியாக [டும்
புனல்	ஜலத்தாலே	பன்மணி	பலவித ரத்நங்களோ
சூழ்	சூழப்பட்டதுமான	முத்தொடு	முத்துக்களோடும்
குடந்தை	திருக்குடந்தையிலே	இலங்கு	ப்ரகாசியானின்ற
கிடந்த	கண்வளர்ந்தருளுகிற	சோதி	புகரையுடைய
சேடர்கொல்	யுவாக்கள்	ஆடகம்	பொன்னான திருவாபர
என்று	என்று		ணங்களை
தெரிக்கமாட்	தெரிந்துகொள்ளமாட்	பூண்டு	தரித்துக்கொண்டும்
டேன்	கிறிலேன் (இவர்)	ஒரு	அத்விதீயமான
செம்	சிவந்த	நான்குதோ	நாலுதிருத்தோள்களை
சுடர்	தேஜஸ்சை யுடைய	ளும்	யுமுடையன யிரா
ஆழியும்	திருவாழியையும்		நின்றார்.
சங்கும்	பாஞ்சஜந்யத்தையும்		அச்சோ ஒருவர் அழகியவா.

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (தோடவிழித்யாதி) தோடலரா
நின்றுள்ள நீலமானது பரிமளத்தைப் புறப்படவிடாநிற்பதாய்
பரந்தபுனலாலே சூழப்பட்டிருந்துள்ள திருக்குடந்தையிலே கண்

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (தோடித்யாதி) தோழியானவள், “நீகண்ட
போதே நீராராயிருந்தீர்; உம்மதெவ்வூர்” என்று கேட்டிலையோவென்ன; அவ
ரையாரென்று நான் கேட்கமாட்டிற்றிலேனாகிலும், அடையாளம் சொல்லுகி
றேம்; ஆராவமுதாழ்வார் போலேயிருந்தது; அதுக்கடையாளமென்னென்ன;
திருவாழி திருச்சங்குகளுண்டென்கிறுளென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, க-ப, உ-தி, ஈ-பா, வேயிருஞ்சோலை. கடுஅடு

வளர்ந்தருளின யுவாக்களென்னலா யிராநின்றார். (செஞ்சூடராழி யும் சங்குமேந்தி) ஒப்பித்துக்கொண்டிராநின்றார். திருவாழியையும் பாஞ்சஜந்யத்தையும் கையிலேயுடையராயிராநின்றார்.

(பாடகமெல்லடியார்வணங்க) யுவாக்கள் தங்களொப்பனைகண்டு காலிலே விழும்படியிருக்குமவர்கள் காலிலேவிழும்படி யிராநின்றார். (பன்மணியித்யாதி) பலரத்நங்கள் முத்துக்கள் இவற்றோடே கூட மிக்கபுகரையுடைத்தான ஆபரணங்களாலே ஒப்பித்து மிராநின்றார். ஒப்பனைதான் வேண்டாதபடியா யிராநின்றது திருத்தோள்களைக் கண்டவாறே. (அச்சோவொருவரழகியவா) இவ்வழகு நம்மால் பேசப்போகாது. விஸ்மயப்பட்டு விடுமித்தனை. (உ)

மூ.—

வேயிருஞ்சோலை விலங்கல்கூழ்ந்த மெய்யமணாளிவ்வையமெல்லாம் தாயினநாயகராவர் தோழி தாமரைக்கண்களிருந்தவாறு சேயிருங்குன்றம்திகழ்ந்ததொப்பச் செவ்வியவாகி மலர்ந்தசோதி ஆயிரந்தோளொடிலங்கு பூணு மச்சோவொருவரழகியவா (ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேய்	மூங்கிலினுடைய	தாமரைக்கண்	தாமரைபோன்ற கண்
இரும்	விஸ்த்ருதமான	கள்	கள்
சோலை	சோலையையுடைத்	இருந்தவாறு	இருந்தபடி (என்);
விலங்கல்	மலைகளாலே [தான	சேய்	உயர்ந்ததுகளாய்
கூழ்ந்த	கூழப்பட்ட	இரும்	பரந்திருப்பதான
மெய்யம்	திருமெய்யத்திற்கு	குன்றம்	மலைகள்
மணாளர்	நிர்வாஹகராய்	திகழ்ந்ததொ	விளங்கினுப்போலே
இவ்வைய	இந்தபூமிப் பரப்படங்	ப்ப	
மெல்லாம்	கலும்	செவ்வியவாகி	செவ்வையை யுடைத்
தாயின	அளந்துகொண்ட	மலர்ந்த	பரவின [தாய்
நாயகராவர்	ஸ்வாமியாயிராநின்றார்;	சோதி	புகரையுடைத்தான
தோழி	ஸகியே		

(தோடலரானின்றாள்) தோடு - உயர்த்தியும், கிளர்த்தியும், இளமையு மாய், இங்கு இளமைசொல்லுகிற தென்றருளுகிறார் (யுவாக்கள்) என்று.

“பாடகமெல்லடியார்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (யுவாக்க ளித்யாதி). “ஆடகம்” என்றது - ஹாடகமென்றாய், பொன்னானவாபரணங் களைச் சொல்லிற்றாக வருளுகிறார் (பலவித்யாதி). (உ)

கடுஅக பெரியதிருமொழி, கூ-ப, உ-தி, ச-பா, வம்பவமும்.

ஆயிரம்தோ	ஆயிரம் திருத்தோள்க	பூணும்	தோள்வளையும்
ளோடு	ளோடு		(உடையராய் இரா நின்றார்);
இலங்கு	ப்ரகாசியாநின்ற		அச்சோ ஒருவர் அழகியவா.(ங)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (வேயித்யாதி) மூங்கிலினுடைய பரந்தசோலையை யுடைத்தான மலைகளாலே சூழப்பட்ட திருமெய்யத்திலே வந்து சாய்ந்தருளின நிர்வாஹகரானவர். (இவ்வைய மித்யாதி) பூமிப்பரப்பையுடைய அநாயாஸேந அளந்துகொண்ட ஸ்வாமிகளென்னலாயிராநின்றார் நீர்மைபார்த்தவாமே. (தாமரைக்கண்களிருந்தவாறு) புண்டரீகாக்ஷனாயிரா நின்றாரென்று சொல்லலாயிரா நின்றார்.

(வேயித்யாதி) ஓங்கியிருப்பதாய் பரந்திருப்பதான மலை விளங்கினுப்போலே செவ்வையையுடைத்தாய் மிக்கபுகரை யுடைத்தான ஆயிரம் தோளையுமுடையராய், அத்தோள்கள்தோறும் தோள்வந்தியை யுடையராயிராநின்றார். கீழேநான்கு தோளுமென்னச் செய்தே ஆயிரந்தோளென்கிறது-ஆயிரம்தோளானால் கண்டதுபவிக்கும் கரணங்கள் அநேகம் கொண்டதுபவிக்க வேண்டும்படி யிராநின்றாரென்கை. (அச்சோவொருவரழகியவா) ஓரொப்பனைவேணுமோ? அவ்வடிவழகுதானே அமையாதோ?. (ங)

மூ.—

வம்பவமும் துழாய்மாலேதோள்மேல் கையனவாழியும் சங்குமேந்தி நம்பர்நம்மில்லம் புகுந்துநின்றார் நாகரிகர்பெரிதுமிளையர் செம்பவளமிவர்வாயின்வண்ணம் தேவரிவரதுருவம்சொல்லில் அம்பவளத்திரளையுமொப்ப ரச்சோ வொருவரழகியவா. (ச)

அநு.—மூன்றும்பாட்டு. (வேயித்யாதி) நீரே அதுகண்டபோதே ஒருவரென்றறுதியிட வேண்டாவோ என்ன; ஆராவமுதாழ்வாரைப்போலே இராநின்றாரென்கிறாள். “மெய்யாகச் சொல்லாய்” என்னவே மெய்யமனாளரை நினைத்து அவரே இவளுக்காக வேணுமென்று நிர்ணயித்தவளாகச் சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதி.

நான் “மெய்யாகச்சொல்லாய்” என்ன; நீயும் மெய்யமனாளரென்கிறாய்; இதுவென்; நீ முகம் பார்த்திலையோவென்ன; நாணம்ஒட்டாமையாலே கடைக்கணித்துப் பார்த்தால் தாமரைக்கண்களாயிருந்த வர்ணத்தைக் கொண்டு அவராக வேணுமென்கிறேனென்னுமது தோன்றவருளுகிறார் (புண்டரீகேத்யாதி).

(தோள்வந்தி) தோள்வளைகள்.

(ங)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, உ-தி, ச-பா, வம்பவீழும். கநிஅள்.

பந்ம்.	உரை.	பந்ம்.	உரை.
வம்பு	பரிமளத்தை	இவர்	இவருடைய
அவிழும்	புறப்படவிடாநின்ற	வாயின்	திருவதரத்தினுடைய
துழாய்மலை	திருத்துழாய்மாலையை	வண்ணம்	வர்ணமானது
தோள்மேல்	திருத்தோள்களில் (தரியாநின்றார்);	செம்பவளம்	சிவந்த பவளம்போலி ரா நின்றது;
கையன	திருக்கையில்	தேவர்	ஸகலருக்கும் ஸ்வாமி யானவர்;
ஆழியும்	திருவாழியையும்	இவரது	இவருடைய
சங்கும்	பாஞ்சஜந்யத்தையும்	உருவம்	திருமேனியின் ஸ்வ ரூபத்தை
ஏந்தி	தரித்துக்கொண்டிரா நின்றார்;	சொல்லில்	சொல்லுமளவில்
நம்பர்	விஸ்வஸநீயராய்	அம்	அழகிதான
நம்மில்லம்	நம்முடைய இருப்பிட	பவளத்திரளே	பவழக்கூட்டத்தோ யும்
புகுந்து	ப்ரவேசித்து [த்தில்	ஒப்பர்	ஸாம்யமுடையராயிரா நின்றார்
நின்றார்	நிற்கின்றார்;		
நாகரிகர்	நாகரிகரான ரஸிகராக		
பெரிதும்	மிகவும் [வும்,		
இளையர்	இளம்பருவமுடைய ராயிரா நின்றார்;		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வம்பவீழும்பியாதி) திருமேனியில் ஸ்பர்ஸத்தாலே பரிமளத்தைப் புறப்படவிடா நின்றாள்ள திருத்துழாய்மாலையைத் தோளிலே யுடையராயிராநின்றார்; ஐஸ்வர்யஸூசகமான மாலையிருந்தபடி. (கையனவாழியும் சங்குமேந்தி) ஈஸ்வரத்வஸூசகமான திவ்யாயுதங்களைத் தரித்துக் கொண்டிரா நின்றார். (நம்பர்) ஒப்பனையழகைக்கண்டவாறே நமக்குப்பற்றப்படுமவரென்று தோற்றும்படி யிராநின்றார். விஸ்வஸநீயரென்றபடி. (நம்மில்லம் புகுந்துநின்றார்) “நற்சரக்கன்றோ” என்று தேட்டமாயிருக்கிற தில்லை. (நாகரிகர்) நாகரிகராய் பரமரஸிகராயிரா நின்றார்.

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (வம்பித்யாதி) தோழியும் தானுமாய் திருவாழியைப்பேச, அவளும் பா(து)வநாப்ரகர்ஷத்தாலே முன்னிலையாய் தோற்றக்கண்டதெல்லாம் சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதி.

கேவலம் மாலையென்றோதே “துழாய்” என்றதுக்குக் கருத்து (ஐஸ்வர்யேத்யாதி). எல்லாம் புகுருகைக்கு ஹேது-நாகரிகத்வமென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (பரமேத்யாதி).

௧௫௮௮ பெரியதிருமொழி. கூ-ப, உ-தி, டு-பா, கோழியும்.

(பெரிதுமினையர்) நம்பருவத்தில் விஞ்சியிருப்பதுவுமில்லை. இவர்திருவதரமிருக்கும்படியைப் பார்த்தவாறே சிவந்தபவளமென்னலாம்படியிருந்தது. (தேவரிவர்) இதரவிஸஜாதீயருமாயிருந்தார்; மரிச்சரோடு கூட்டலாயிருக்கிறிலர். (உருவம்சொல்லில்) இவர் வடிவிருந்தபடியைச் சொல்லில் எங்குமொக்கஸ்ப்ருஹணீயமாயிரா நின்றது. (அச்சோவொருவரழகியவா) உபமாநமில்லாத விஷயத்தில் உபமாநம்சொல்லவிருப்போமோ? (ச)

மூ.—

கோழியும்கூடலும் கோயில்கொண்ட கோவலரே யொப்பர்குன்றமன்ன பாழியந்தோளுமோர் நான்குடையர் பண்டிவர்தம்மையும் கண்டறியோம் வாழியரோவிவர் வண்ணமெண்ணில் மாகடல்போன்றுளர் கையில்வெய்ய ஆழியொன்றேந்தியோர் சங்குபற்றி யச்சோ வொருவரழகியவா. (டு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கோழியும்	உறையுரையும்	வாழியரோ	பல்லாண்டுசொல்லப்படு
கூடலும்	மதுரையையும்		மவரோ?
கோயில்கொண்ட	வாஸஸ்த்தாநமாக வுடைய	இவர்வண்ணம்	இவர்வடிவிற்படியை
கோவலரே	இடையர் (ராஜாக்கள்)	எண்ணில்	சொல்லப்புக்கால்
ஒப்பர்	என்றுசொல்லலாயி ரா நின்றார்;	மா	பெரிதான
குன்றமன்ன	பர்வதத்தோடொத்த	கடல்போன்று	ஸமுத்ரம்போலேஇரா ளர்
பாழி	வலிமையையுடைய	ளர்	நின்றார்;
அம்	அழகிதாய்	கையில்	ஒரு திருக்கையிலே
ஓர்	அத்விதீயமான	வெய்ய	ஜ்வலியாநின்ற
நான்குதோ	நான்கு திருத்தோள்	ஆழிஒன்று	ஒருதிருவாழியை
ளும்	களையும்	எந்தி	தரித்துக்கொண்டு,
உடையர்	உடையராயிருந்தார்;	ஓர்	(ஒருதிருக்கையில்)அத் வீதீயமான
புண்டு	இதுக்குமுன்பு	சங்கு	பாஞ்சஜந்யத்தையும்
இவர்தம்மையு	இவரை	பற்றி	தரித்துக் கொண்டிரா
ம்			நின்றார்;
கண்டறியோம்	நாம்பார்த்ததில்லை;		அச்சோஒருவர் அழகியவா. (டு)

* முலையோமுமுமுற்றும் போந்திலாதாப்போலே, மோவாயுமெழுந்ததில் லையென்று விவக்ஷித்துக்கருத்து (நம்மில்லமித்யாதி). (இருப்போம்) என்ற வந்ததம் “இதுவென்ன ஆஸ்சர்யம்” என்று கூட்டுவது. ... (ச)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, உ-தி, கூ-பா, வெஞ்சினவேழம். கருஅக

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கோழியித்யாதி) உறையூரையும் மதுரையையும் வாஸஸ்த்தாநமாகவுடைய கோவலரென்று சொல்ல வுமாயிராநின்றார். “கோழி” என்கிறது-உறையூரை. “கூடல்” என்கிறது-மதுரையை. இவற்றை வாஸஸ்த்தாநமாகவுடைய ராஜா க்களென்று சொல்லவுமாயிராநின்ற ரென்னவுமாம். முற்பட்ட யோஜனைக்கு அவ்விடங்களில் உகந்தருளி நிற்கிறவர்களைச் சொல் லிற்றுகிறது. (குன்றமித்யாதி)மலையோடொத்ததிண்ணியதாயிருக் கிற திருத்தோள்கள் நாலையுமுடையராயிருந்தார். (பண்டிவர் தம் மையும் கண்டறியோம்) இதுக்குமுன்பு கண்டறியாதாராயிரா நின் றார்.

(வாழியரோ) பல்லாண்டு பல்லாண்டென்று சொல்லுவது: இவர்வடிவிருக்கும் படியைச் சொல்லப்புக்கால் கடல்போலே யிரா நின்றது. ப்ரதிபக்ஷத்தைக் கனலெழக்காய்கிற திருவாழியை ஒரு கையிலே ஏந்தி, (ஓர்சங்குபற்றி) தமக்கடங்காத பாஞ்சஜந்யத்தை மற்றைக்கையிலே யுடையராயிருந்தார். (அச்சோ வொருவரழகிய வா) இத்தைச்சொல்லி நம்மால்கரையிலே நிற்குமத்தனையல்லது நம்மால் உள்ளிழிந்து பேசப்போகாது. (ரு)

மூ.—

வெஞ்சினவேழவெண்மருப்பொசித்தவேந்தர் கொலேந்திழையார்மனத்தை தஞ்சுடையாளர் கொல்யானறியேன் தாமரைக்கண்களிருந்தவாறு கஞ்சனையஞ்சமுன்கால் விசைத்தகாளையராவர் கண்டார்வணங்கும் அஞ்சநாமலையேயு மொப்ப ரச்சோ வொருவரழகியவா. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெம்	(இவர்) க்ருரமான	ஒசித்த	முறித்தவனான
சினம்	கோபத்தையுடைய	வேந்தர்கொல்	ராஜாவோ?
வேழம்	குவலயாபீடத்தினு	ஏந்திழையார்	தரிக்கப்பட்ட ஆபர
	டைய		ணங்களையுடைய
வெண்	வெண்மையான		ஸ்திரீகளுடைய
மருப்பு	தந்தத்தை		

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கோழியித்யாதி) இவர்நாகரிகரென்னாநின்றாய், இவருடைய நாகரிகத்வம் நீ கண்டபடி யென்னென்றால் சொல்லுகிறுளெ ன்று ஸங்கதி.

கோபாலத்வவிவக்ஷயா அருளிச்செய்து, பூ(ய்ய)பாலத்வ விவக்ஷயாவரு ளுகிறார் (கோழியித்யாதி). (ரு)

கடுகூ0 பெரியதிருமொழி, கூ-ப, உ-தி, கூ-பா, வெஞ்சினவேழம்.

மனத்தை	ஹ்ருதயத்தை	அஞ்ச	நடுங்கும்படியாக
தஞ்ச	ஆதாரமாக	கால்	திருவடிகளாலே
உடையாளர்	உடையவரோ?	விசைத்த	உதைத்தவனான
கொல்	(என்னும்படியிரா	காளையராவர்	யுவாவாகஇராரின்றார்;
	நின்றார்;)	கண்டார்	கண்டவர்களெல்லாரு
யான்அறியேன் நான் அறிகிறிலேன்;			ம்
தாமரைக்கண்	தாமரைபோன்றதிருக்	வணங்கும்	வணங்கும்படியான
ங்கள்	கண்கள்	அஞ்சநமாமலை	அஞ்சநமலைபோலே
இருந்தவாறு	இருந்தபடி (என்;)	யேயுமொப்பர்	யுமிராரின்றார்;
முன்	முன்பு	அச்சோ	ஒருவர் அழகியவா. (கூ)
கஞ்சனை	கம்ஸனை		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (வெஞ்சினமிய்யாதி) வெவ்வியசினத் தையுடைத்தாயிருக்கிற குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை முறி த்து, அச்செயலாலே பெண்பிறந்தார்க்கு தநமான நெஞ்சுகளை எழு திக்கொண்டராஜாக்களென்று சொல்லலுமாயிராரின்றார். (ஏந்திழை யாரித்யாதி) ஒப்பித்திருக்கிற பெண்களுடைய நெஞ்சைத் தமக்கு அபாஸ்ரயமாக வுடையவர்போலே யிராரின்றார். (யானறியேன்) என்னுலொன்றும் சொல்லலாயிருக்கிறதில்லை. (தாமரைக்கண்க ளிருந்தவாறு) அதுதன்னை நோக்காலேதெரிவியாரின்றார்; நானும் என்னுடைமையும் நீ இட்டவழக்கன்றோ வென்றாப்போலே யிரா நின்றது, நோக்கைப்பார்த்தவாறே.

அநு.—ஆறும்பாட்டு. (வெஞ்சினமிய்யாதி) கோவலரென்று க்ருஷ்ணன் கீழேப்ரஸ்துதனானவாறே, அவனுடைய ஆண்பிள்ளைத்தனத்தையும்சொல்லி ஈடுபடுகிறுளென்று ஸங்கதி.

(அபாஸ்ரயமாக) என்றது-பெண்களின்நினைவேதனக்கு நிர்வாஹகமெ ன்று அவர்களுக்குத் தன்னை எழுதிக்கொடுத்தவனென்றபடி. “வேந்தர் கொல்” என்றும், “தஞ்சுடையாளர்கொல்” என்றும்சொன்னஸம்ஸரயத்துக் குத் தாத்பர்யம்-பெண்களை ஸ்வாதீந மாக்கிக் கொண்டவனோ? அன்றிக்கே பெண்களுக்குத் தான் பரதந்த்ரனோ? என்று நிர்ஸ்சயிக்கப் போகாமையாலே, அத்தாலே, “யானறியேன்” என்கிறுளென்று விவக்ஷித்து அருளுகிறார் (என்னுலித்யாதி). இப்படி கோடித்வயத்தைச் சொல்லிஸம்ஸரயிக்கைக்கு ஈயாமகதர்மங்களென்னென்ன; நாயநபாஷையும்,பருவத்தில் துடிப்பும்,வடிவு மென்கிறுரென்று விவக்ஷித்துத்தாத்பர்யம்(அதுதன்னையித்யாதி வாக்யசதுஷ்ட யத்தாலே). (கூ)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, உ-தி, எ-பா, பிணியவிழ். கடுகுக

(கஞ்சனை) ப்ரபலப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்க வல்லரென்ற
தோற்றம்படியா யிராநின்றார், பருவத்தைப்பார்த்தவாடேற. (கண்
டாரித்யாதி) ஓர்அபி (ஃ) ஸந்தியின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே (க)
“అక్షరమైత్య”- அவஸாஃ ப்ரதிபேதிரே” என்கிற படியே கண்டா
ரைத் தன்வசமாக்கித்தன்காலிலே விழவிட்டுக்கொள்ள அஞ்ஜநகிரி
போலேயுமிராநின்றார். (அச்சோவொருவரழகியவா) வாக்குக்குஅவி
ஷயமான விஷயத்திலே நான் எத்தைச்சொல்லுவது. (சு)

மூ.—

பிணியவிழ்தாமரை மொட்டலர்த்தும் பேரருளாளர் கொல்யானறியேன் [ம்
பணியுமென்நெஞ்சமிதென்கொல் தோழிபண்டிவர்தம்மையும் கண்டறியோ
அணிகெழுதாமரை யன்னகண்ணு மங்கையும் பங்கயமேனிவானத்து
அணிகெழுயாமுகிலேயு மொப்ப ரச்சோ வொருவரழகியவா. (எ)

பந்.	உரை.	பந்.	உரை.
பிணி	முகுளீபாவமாகிற கட்டானது	கண்டறியோம் நாம்கண்டதில்லை;	
அவிழ்	அவிழும்படி	கண்ணும் (இவருடைய) திருக்க ண்களும்	
தாமரைமொட் டு	தாமரை புஷ்பத்தை	அணி	அழகிதாய்
அலர்த்தும்	விகஸிக்கப்பண்ணும் ஸூர்யனைப்போலே	கெழு	நெருங்கின
பேரருளாளர்	பெரியக்ருபையுடை கொல் யவரோ?	தாமரையன்ன	தாமரைபோலிராநின்
யான்அறியே ன்	நான் அறிகிறிலேன்; (இவரை)	அம்	அழகிதான [றது;
என்நெஞ்சம்	என்னுடைய மநஸ்ஸா னது	கையும்	திருக்கைகளும்
பணியும்	வணங்காநின்றது;	பங்கயம்	தாமரைபோலிராநின் றது;
தோழி	ஸகியே	மேனி	திருமேனி விஷயத்தில்
இதென்கொல்	இதென்னமோ?	வானத்து	ஆகாசத்தில்
பண்டு	இதற்குமுன்பு	அணி	அழகாய்
இவர்தம்மையு ம்	இவரை	கெழு	நெருங்கியிராநின்ற
		மாமுகிலேயு மொப்பர்	நீலமேகம்போன்றவரா யிராநின்றார்.
		அச்சோஒருவர் அழகியவா. (எ)	

அநு.—எழாம்பாட்டு. (பிணியித்யாதி) தோழியானவள் நீ இப்படி கண்
ணன் கண்ணிலும் சொல்லிலும் ஈடுபடாநின்றாய்; எனக்கு முன்னிலையாத

(க) பார-உத்யோ.

கடுகூஉ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, உ-தி, எ-பா, பிணியவிழ்.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பிணியித்யாதி) ஆதித்யன தன்னுடைய உஷ்ணகிரணங்களாலே தாமரைகளிலுண்டான பூவை அலர்த்தக்கடவனாயிருக்குமிதே. அங்ஙனன்றிக்கேக்ஷணபாபரானவர்களுடையஹ்ருதயகமலத்துக்கு விகாஸத்தைப்பண்ணிக்கொடுக்கும்பெரியகருணையை யுடையராயிராநின்றார். (யானறியேன்) என்னுல்இவர்படி பரிச்சேதிக்கலாயிருக்கிறதில்லை. (பணியுமென்நெஞ்சம்) என்பக்கலொரு நினைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே என்நெஞ்சானது வணங்கி நில்லாநின்றது. (இதென்கொல்தோழி) உன்னையறியாமை வருவதொரு நன்மைஇல்லையிதே எனக்கு. நாம் இவரிடையாட்டம் நினைத்தறிவுதோமோ? (பண்டிவரித்யாதி) பழைமையாலே செய்கிறதொன்றும சொல்லவுமாயிருக்கிறதில்லை.

(அணியித்யாதி) திரளச் செறியப்பூத்த தாமரை யென்னலாயிருக்கிறது - திருக்கண்களும் அணைக்கக் கணிசிக்கிறகைகளும். (மேனியித்யாதி) வடிவைப் பார்த்தவாறே மேகசகலங்களன்றிக்கே எல்லா மொன்றாகத்திரண்டு வர்ஷிக்கையிலே ஒருப்பட்ட மேகம்போலே யிராநின்றது. (அச்சோவொருவரழகியவா) விஸஜாதீயத்துக்கு ஸஜாதீயங்களிலே சிலவற்றைச் சொன்னவிடம்; என் சொன்னோமோனும். (எ)

அவன்தோற்றிக்கானேன்; உனக்கிது பாவநாப்ரகர்ஷமாகவேணும்; இது உனக்கு வருகைக்குக் காரணமென்; சேர்க்குமவளான எனக்குத் தெரியாத படி வந்தவழியென்னென்ன; அவர்தம்முடைய பரிபூர்ணக்ருபையாலே என் நெஞ்சை வசிகரித்தாராகவேணும், என்று பேரருளாளரென்றபடியைப்பேசினபடுகிறுனென்று ஸங்கதி.

“மொட்டலர்த்தும்” என்னவமைந்திருக்க “பிணியவிழ்” என்று விசேஷித்ததுக்கு - வ்யாதிபோனதாமரை; கேவலம் தாமரையன்று என்கிற வழியாலே தாற்பர்யம் (ஆதித்யனித்யாதி வாச்யத்வயத்தாலே). அன்றிக்கே “பிணி” என்று-கட்டாய், அது-அவிழும்படி மொட்டலர்த்தும் ஸூர்யஸத்ருஹான பேரருளாளனென்று அருளிச்செய்து, அர்த்தாந்தரம் (அங்ஙனன்றிக்கேயித்யாதி). என்னவுமாம்.

“அச்சோ” என்றது-விஷாதத்துக்கு ஸூசகமென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (விஸஜாதீயத்துக்கித்யாதி). ... (எ)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, உ-தி, அ-பா, மஞ்சயர். கடுகந

மூ.—

மஞ்சயர்மாமதி தீண்டநீண்டமானிருஞ்சோலை மணூர்வந்தென்
நெஞ்சுள்ளும்கண்ணுள்ளும்நின்றுநீங்கார்நீர்மலையார் கொல்நினைக்கமாட்டேன்
மஞ்சயர்பொன்மலைமேலெழுந்த மாமுகில்போன்றுளர்வந்துகாணீர்
அஞ்சிதைப்புள்ளுமொன்றேறிவந்தா ரச்சோவொருவரழகியவா.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மஞ்ச	மேகபதத்தளவும்	நினைக்கமாட்	(இவரை) நான்பரிச்
உயர்	உயர்ந்திருப்பதாய்,	டேன்	சேதிக்கமாட்டுகிறி
மாமதி	சந்த்ரன்	அம்	அழகான [லேன்,
தீண்ட	ஸ்பர்ஸிக்கும்படி	சிறை	சிறகுகளையுடைய
நீண்ட	உந்ததமான	புள்ஒன்று	பெரியதிருவடியின்
மாலிருஞ்சோ	திருமாலிருஞ்சோலை	வறி	வீற்றிருந்து [மேலே
லை	மலையில்	வந்தார்	எழுந்தருளுகிற இவர்
மணூர்	ஸுகாநுபவம் பண்ணு	மஞ்ச	மேகபதத்தளவும்
வந்து	தாமேவந்து [மவர்	உயர்	உந்ததமான
என்	என்னுடைய	பொன்மலை	பொன்மலையிலே
நெஞ்சுள்ளும்	ஹ்ருதயத்தினுள்ளும்	எழுந்த	கிடந்த
கண்ணுள்ளும்	கண்களிலும்	மாமுகில்போ	பெரியமேகம்போலே
நின்று	நியதமாய்நின்று	ன்றுளர்	இராதின்ருர்
நீங்கார்	கூணமும் பிரிகிறிலர்;	வந்துகாணீர்	(நீங்களும்) வந்துபாரு
நீர்மலையார்	திருநீர்மலையை வாஸ		ங்கோள்.
கொல்	மாக வுடையவர்		
	போலே யிராதின்		
	ருர்;		
			அச்சோ ஒருவர் அழகியவா. (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) தோழியும் தானுமாய் இப்படி
பேரருளாளரின்படி சொல்லாநிற்கச்செய்தே, மற்றைத்தோழிமாரும் தாய்
மார் அயலகத்தாரெல்லாரும் “இதுவென்னம்புது மை” என்று விஸ்மயப்
பட்டு இவளை நினைதிக்க ஒருப்படவே, எம்பெருமானும் திருவடி திருத்தோ
ளிலேறி வருவதாகத்தோற்ற, அத்தைக்கண்டு “இவர் தெற்குத்திருமலையிலும்
வந்தாரோ? நீர்மலையிலும் வந்தாரோ” என்று சொல்லாநிற்கச்செய்தே அணித்
தாகக்கொண்டு பேரருளாளர்தானென்று, வந்து காணுங்களென்றுஎல்லாரை
யும் அழைக்கிறுளென்று ஸங்கதி.

கடுகசு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, உ-தி, கூ-பா, எண்டிசையும்.

வ்யா.— எட்டாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) மேகபதத்தளவும் செல்ல ஒங்கி, சந்த்ரன் வந்து தீண்டும்படியான ஒக்கத்தையு டைத்தான திருமலையை வாஸஸ்த்தாநமாகக்கொண்டு அங்குத் தைக்கு போ(ஃ)க்தாவானவர். (வந்தித்யாதி) அங்குத்தைக்குக் கடவராயிருக்கிறவர் தாமே வந்து என்னுடைய ஸர்வ கரணங்களை யும் விரும்பி க்ஷணகாலமும் விடுமவரா யிருக்கிறிலர்; திருநீர் மலையை வாஸஸ்த்தாநமாக வுடையவர் போலே யிராநின்றார்; என்னால் பரிச்சேதிக்கலாயிருக்கிறிலர்.

(மஞ்சயரித்யாதி) மேகபதத்தளவும் செல்ல ஒங்கி யிருப்ப தொரு பொன்மலையிலே படிந்ததொரு மேகம்போலேயிராநின்றார். இங்கு பொன்மலையாயிருக்கிறார்தாம் ஆரென்னில்; அஞ்சிதைப் புள்ளு மொன்றேறி வந்தார் வந்து காணீர் - என்னை விலக்கப்பார்க்கிற நீங்களும் வந்து காணுங்கோள், உங்களாலே தான் விடலாமா கில். (அச்சோவொருவரழகியவா) திருவடி திருத்தோனிலேயிருந் தால் இருக்கு மழகுதான் இப்படியேயோ?

மூ.—

எண்டிசையு மெறிநீர்க்கடலு மேழுலகு முடனே விழுங்கி [ன் மண்டியோராலிலைப்பள்ளிகொள்ளுமாயர்கொல் மாயமறியமாட்டே கொண்டல்நன்மால்வரையேயுமொப்பர் கொங்கலர்தாமரைக்கண்ணும்வாயும் அண்டத்தமரார்பணியநின்ற ரச்சோவொருவரழகியவா. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எண்டிசையும்	எட்டுத்திக்குக்களிலும்	ஓர் ஆலிலை	ஒரு ஆலந்தளிரிலே
எறி	பரவாநின்ற	பள்ளிகொள்	ஸயநித்துக்கொண்டி
நீர்	ஐலஸம்ருத்தியை	ரும்	ருக்கிற
	யுடைத்தான	ஆயர்கொல்	ஆய்சர்ய பூதரென்று
கடலும்	ஸமுத்ரங்களையும்		தோற்றவிராநின்றார்;
ஏழுலகும்	ஸப்தலோகங்களையும்	மாயம்	(இவருடைய) மாயை
உடனே	ஒரேகாலத்தில்	அறியமாட்	அறிகிறிலேன்; [யை
விழுங்கி	விழுங்கி திருவயிற்றி	டேன்	
	லே வைத்து		
மண்டி	(ஒருவராலும்) எழுப்ப		
	வொண்ணாதபடி		

“அச்சோ” என்றது - ஹர்ஷத்திலேயாக்கியருளுகிறார் (திருவடியித் யாதி).

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, உ-தி, கூ-பா, எண்டிசையும். கடுகடு

கொண்டல்	மேகத்தோடேயும்	கொங்கலர்	பரிமளப்ரசரமான
கல்	அழகிய	தாமரை	தாமரைபோலே யிரா
மால்	பெரிதான		நின்றது;
வரையேயும்	மலையோடேயும்	அண்டத்தமர	நித்யஸூரிக ளெல்லா
ஒப்பர்	ஸத்ருஸராயிராநின்றார்;	ர்	ரும் [நின்றார்;
கண்ணும்	(இவருடைய) திருக்	பணியநின்றார்	ஆஸ்ரயிக்கும்படியிரா
	கண்களும்	அச்சோ ஒருவர்	அழகியவா. (க)
வாயும்	திருவதரமும்		

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (எண்டிசையுமித்யாதி) முகத்திலே விழித்தவாறே ஆபத்ஸகரென்று தோற்றும்படி யிராநின்றார்.

வ்யா.—திக்குக்களெட்டிலும்வந்து அலையெறியாநின்றுள்ளகடலும், எல்லா லோகங்களையும் ஒருகாலே திருவயிற்றிலே வைத்து மெளக் த்தயத்தாலே ஒருவராலெழுப்பவொண்ணாதபடி ஒருபவனான ஆலந் தளிரிலே பள்ளிகொள்ளுகிற ஆஸ்சர்யபூத னென்று தோற்றும்படி யிராநின்றார். கண்டவாறே இவருடைய அக(ஃ)டித க(ஃ)டநா ஸாமர்த்த்யம் எனக்குத் தோற்றா நின்றது. ஆகிலும் ஆஸ்சர்யங்கள் எனக்குத் தெரிகிறதில்லை.

(கொண்டலித்யாதி) வடிவைப் பார்த்தவாறே மேகம்போலே யும் (க)“நின்ற குன்றத்தினைநோக்கி நெடுமாலேவா” என்கிறபடியே மலைபோலேயும் சொல்லலாயிராநின்றார். (கொங்கலரித்யாதி). பரிம ளத்தைப் புறப்பட விடாநின்றுள்ள தாமரைபோலே யிராநின்றது திருக்கண்களும் திருவதரமும். (அண்டத்தமரர் பணிய நின்றார்) மேன்மையைப்பார்த்தவாறே நித்யஸூரிகளும் வந்து ஆஸ்ரயிக்கும் படி யிராநின்றார். (அச்சோவொருவரழகியவா) மேன்மையையுடையார் கிட்டுகிற விஷயமென்று நமக்குக்கவாங்கலா யிருக்கிறதில்லை வடிவழகைப் பார்த்தவாறே. (க)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (எண்டிசையுமித்யாதி) எல்லாருமொரு மிடறாய், இவளை அலைக்கப்பார்த்த ஆபத்திலே திருவடிமேலேறி வந்து தோற்றினவாறே ஆபத்ஸகனென்றுதோற்றி, இது இவனுக்கு ஆபால்யஸித்த மென்று நின்றாளென்னும் ஸங்கதியை எப்பிரிப்பிக்கிரார் (முகத்திலேயித் யாதி).

“மண்டி” என்றதினர்த்தம் (எழுப்ப வொண்ணாதபடி) என்றது.

(க) தி-வாய்-ச-ச-ச.

கடுகூர் பெரியதிருமொழி, கூ-ப, உ-தி, க0-பா, அன்னமும்.

மூ.—

அன்னமுங்கேழலும் மீனுமாய வாதியை நாகையழுகியாரைக்
கன்னிநன்மாமதிள் மங்கைவேந்தன்காமருசீர்க்கலிகன்றிகுன்றா
இன்னிசையால் சொன்ன செஞ்சொல்மாலையேழுமிரண்டுமோரொன்றும் வல்
மன்னவராயுலகாண்டு மீண்டும்வானவராய்மகிழ்வெய்துவரே. [லார்
திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்னமும்	ஹம்ஸரூபியாயும்	இன் இசையா	இனிய இசையாலே
கேழலும்	வாஹரூபியாயும்	ல்	
மீனும்	மதஸ்யரூபியுமாய்	சொன்ன	அருளிச்செய்த
ஆய	ஆகாநின்ற	ஏழும்	ஸ்வாநுபவரூபமான
ஆதியை	ஐகத்காரண பூதனான		ஏழுபாட்டாயும்
நாகை	திருநாகையிலே	இரண்டும்	பரோபதேசரூபமான
அழகியாரை	அழகியானாய் எழுந்தரு		இரண்டு பாட்டா
	ளியிருக்கிற எம்		யும்
	பெருமான் விஷய	ஓர் ஒன்றும்	பலஸ்ருதிருபமான
	மாக		ஒருபாட்டாயுமுள்
கன்னி	(ஒருகாலும்) அழிவில்		ள
	லாததாய்	செஞ்சொல்	ஸப்த ஸந்தர்பரூபமா
நல்	அழகியதாய்	மாலை	ன இப்பத்தையும்
மா	பெரிதான	வல்லார்	அப்ப்யஸிக்க வல்லவர்
மதிள்	மதிளையுடைய	மன்னவராய்	ராஜாக்களாய் [கள்
மங்கை	திருமங்கைக்கு	உலகு	இவ்வுலகங்களை யெல்
வேந்தன்	நிர்வாஹகராய்,	ஆண்டு	அநுபவித்து [லாம்
காமரு	எல்லாரும் ஆசைப்படு	மீண்டும்	பிறகு
	ம்படியான	வானவராய்	நித்யஸூரிகளாய்
சீர்	ஸ்ரீவைஷ்ண ஸ்ரீயை	மகிழ் வெய்து	ஆநந்தமடைவார்கள்.
கலிகன்றி	ஆழ்வார், [யுடைய	வரே	
குன்றா	ஒன்றாலும் குறைவில்		
	லாமல்		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (அன்னமித்யாதி) இழந்த வேத
சக்ஷுஸ்ஸை மீட்டுக்கொடுக்கக்கூடான அன்னமாயும், ஸ்ரீவராஹ
புராணத்தை யருளிச்செய்தும், மதஸ்யபுராணத்தை யருளிச்செய்
தும், இப்படி தன்னைப்ராபிக்கைக்கு வழியிட்டுக் கொடுத்த ஐகத்

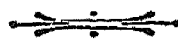
பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ஈ-தி, தன்னைப் ப்ரவேசம். கடுகன

காரண பூதனானவன், திருநாகையிலே தன்னழகாலே விடவொண் னாதபடி பண்ணிக்கொண்டு நின்றானாயிற்று. (கன்னியித்யாதி) அரணைப்போரும்படியாய், தர்ஸநீயமாய், பரப்பையுடைத்தான மதினையுடைய திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ப்ரதாநராய் எல்லார்க்கும் ஸ்ப்ருஹபண்ணவேண்டும்படியான ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயையுடைய ஆழ்வார், ஒன்றும் குறையாதபடி இனிய இசையாலே அருளிச் செய்த. (செஞ்சொல்மாலையேழு மிரண்டுமோரொன்றும்) தம்மால் அளவிடவொண்ணாமையால் பிறித்தநுபவிக்கிறார். இத்தை அப் ப்யஸிக்க வல்லவர்கள் இங்கும்கோலினப(ஃ)லங்களும் பெற்று. இது தன்னின் பலமான நித்யஸூரிகளோடொருகோவையாய் இனிய ராகப் பெறுவார்கள். (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

ஒன்பதாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

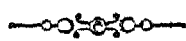
ஒன்பதாம்பத்து முன்றாந்திருமொழி

தன்னை ப்ரவேசம்.

வ்யா.—நாயகனோடே இயற்கையில் கலந்து பிரிந்து அந்தபிரிவோ

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (அன்னமித்யாதி) உயிர்த்தோழியும் தானுமாய் அநுபவித்தது எழுபாட்டும், எல்லாரையும் குறித்து இரண்டிபாட்டும், பலஸ்ருதி ஒருபாட்டுமாய், இந்த பாட்டின்படியை அநுஸந்தித்து அநுக(×)தமாகப் பத்தென்று சொல்லமாட்டாதே விப(ஹ்)ஜித்தருளிச் செய்கிறாரென்கிறார் (தம்மாலித்யாதி). ... (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—தன்னைநைவிக்கிலேன் ப்ரவேசம்: திருநாகையழகியாரை உருவு வெளிப்பாட்டில்கண்டு தோழியும் தானுமாய், அழகிலே ஈடுபட்டிருக்கச் செய்தே, தோழி இவளை அந்யபரதையாலே ஆஸ்வாஸிப்பிக்கக் கோலி, புஷ்பாபசயத்தாலே உத்யாநங்களிலே ஸஞ்சரிப்பிக்க; திருப்புல்லாணி யெம்பெருமான்வந்து நிரவதிக ஸம்ஸ்லேஷத்தை யுண்டாக்கி, இது-ஸாத்மிக்க வேண்டிப் பிரிந்தானென்று ஸங்கதி.

கடுகூடி பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ஈ-தி, தன்னைப் ப்ரவேசம்.

டே அவன்வர அபேக்ஷிதமாயிருக்க, அவன் வரக்காணாமையாலே ஆற்றாமை கரைபுரண்டுநோவுபடுகிறுளொருபிராட்டி, இனிநாம் அவன்முன்வந்து மேல்விழுந்து கலக்கக்கடவெனென்று முறைபார்த்திருந்துண்டது அமையும்; இனி ஸ்வராபத்துக்குநாமேயாகிலும் ப்ரவருத்திப்போமென்று கொண்டு, தன்னுடைய ஸ்திரீத்வப் ப்ரயுக்தமான நான், மடம், அச்சம் துடக்கமானவற்றைப் பொகட்டு, நம்ஸ்வரூபத்தையுமழித்து அவன்றனக்கும் ஸ்வரூபஹாநியைப் பண்ணியாகிலும் முகத்தேவிழிப்போமென்றுகொண்டு அவனிருந்த விடத்தேறப்போக ஒருப்பட்டவித்தைக் கண்டதோழியானவள் “இது உன் தலைமைக்குப்போராதுகாண்” என்று ஹிதம்சொல்ல; அவனையும் அவளுக்குமுன்னே பிற்காலிக்கிற நெஞ்சையும் பார்த்துப் பின்னையும் மீண்டுநின்று அங்கேபோகஒருப்பட்டபடியை நெஞ்சோடும், அந்த நெஞ்சுஉதவாதபோதும் உதவிக்கார்யம் செய்யும்தோழியோ மொகக் கூட்டுகிறாள். இவள் தான் புறப்படடுப் போகையாகிறது அதிஸாஹஸமிதே. ப்ராணரக்ஷணம் ஒருதலையானால் மர்யாதைகளைப் பார்த்திருக்கலாம்படியாயிராதிதே. ஸ்வரூபம் நோக்குகைக்காக இங்கேயிருந்து நோவுபடுமதிற்காட்டில் அங்கே போமது ஸ்வரூபஹாநியேயாகிலும், பின்னையும் விழுக்காட்டில் ஸ்வரூபத்தோடேசேர்ந்து தலைக்கட்டும். ஆனபின்பு அங்கேபோய் அநுபவிப்

வித்தயார்த்தம் கூட்டிக்கொண்டுபின்பு(நாயகனோடே)இத்யாதியை அநுஸந்திப்பித்து, (பிரிவோடே) என்றது-பிரிவாலே யென்கை. “பிரிவோடே இருந்து” என்று கூட்டவுமாம்; (தோழியானவள்) என்றது - “மங்கைநல்லாய்” “போதுமாதே” என்றவற்றைப்பற்ற. (கூட்டுகிறாள்) என்றது-தானொருப்பட்டபடியை அறிவிக்கிறுளென்கை. தோழியானவள் விலக்குவானென்? சேர்க்குமவளன்றோவென்ன வருளுகிறார் (இவள் காணவித்யாதி) நாயகிதானெல்லாரும் காண இப்படி ஸாஹஸம்பண்ணலாமோ வென்ன; (ப்ராணரக்ஷணமித்யாதி). எந்தஅவஸ்த்தையிலும் மர்யாதை தப்புகை ஸ்வரூபஹாநியன்றோவென்ன; அத்தலையில் வைலக்ஷண்யமடியாக வந்ததாகையாலே ஸ்வரூபாநுகுணமா மென்கிறார் (ஸ்வரூபமித்யாதி). இவளொருப்பட்டவளவிலே அவனேவருமென்று தாத்பர்யம். இவளொருப்பாட்டைஅவனறியுமோவென்ன; தன் வைலக்ஷண்யத்தைத் தானறிந்தவனாகில் அத்தாலே இவ

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ஈ-தி, க-பா, தன்னை. கடுகுக

போமென்று அத்தயவஸிக்கிறாள்; அவன்இத்தலையில் பருவமறிந்தில
னாகிலும் தன்வைலகூண்ய மறிந்திருக்குமே. *

மூ.—தன்னைநைவிக்கிலேன் வல்வினையேன் தொழுதுமெழு
பொன்னைநைவிக்கு மப்பூஞ்செருந்தி மணநீழல்வாய்
என்னைநைவித்தெழில் கொண்டகன்ற பெருமானிடம்
புன்னைமுத்தம் பொழில்சூழ்ந்தழகாய புல்லாணியே. (க)

பயிர்.	உரை.	பயிர்.	உரை.
வல்வினையேன்	கொடியபாபாத்தைப்	நைவித்து	ஸம்ஸ்லேஷத்தால்
	பண்ணின நான்		சிதிலமாக்கி
தன்னை	என்னை	எழில்கொண்டு	வண்ணத்தை அபஹ
நைவிக்கிலேன்	அழிக்கப் பண்ணுகிறி	அகன்ற	பிரிந்த[ரி]த்துக்கொண்டு
	லேன்;	பெருமான்	எம்பெருமானுக்கு
பொன்னை	(ஓமநஸ்ஸே) பொன்	இடம்	வாஸஸ்த் தாநமான
	ஸ்வரூபத்தையும்	முத்தம்	முத்துபோலிருக்கிற
நைவிக்கும்	அழியப் பண்ணும்படி	புன்னை	புன்னைமரங்களுடைய
	யான,	பொழில்	சோலைகளாலே
அப்பும் செரு	பரப்புமாறப்பூத்த செ	சூழ்ந்து	சூழப்பட்டு
ந்தி	ருந்தியினுடைய	அழகாய	அழகிதான
மணம்	பரிமளிதமான	புல்லாணியே	திருப்புல்லாணி என்
நீழல்வாய்	நீழலிலே		கிற திவ்ய தேசத்
என்னை	என்னை	தொழுதும்	தொழுது [தை
		எழு	உஜ்ஜீவிக்கப்பாராய்.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தன்னை நைவிக்கிலேன்) நான் தானாக
மாட்டேனே, தான்எல்லாமென்னை நைவித்தானாயிறே யிருக்கிறது.
என்னை நைவித்து எழில் கொண்டமையுண்டிறே. (தன்னை நைவிக்கி
லேன்) செயலுக்குச்செயல்செய்யத்தட்டில்லையிறே. நான்அதுமாட்டு
கிறிலேன். தான்கலக்கைக்கும் ஸம்பாவநை யுண்டாம்படி பிரிந்து
படுத்தின பாட்டை நான்முடிந்து தன்னை நிராஸனும்படி பண்ண

னொருப்பாட்டையறிந்து, இவள்தானே வரவிராதே தானேபற்றிவருமென்ன
வருளுகிறார் (அவனித்யாதி).

அநு.—முதற்பாட்டு. (தன்னையித்யாதி) நெஞ்சே அவனை நைவிக்கிலே
னென்னவேண்டியிருக்க, “தன்னை” என்றத்தாலே நிரங்குசஸ்வாதந்தர்யம்
தோற்றுமென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (நானித்யாதி). தாத்பர்யந்

ககூ 00 பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ந-தி, தன்னைப் ப்ரவேசம்.

வல்லேனிமே, நான் அது செய்கிறிலேன். தான்கலந்து இத்தலையை அழித்தானாகில் நான் பிரிந்து தன்னை அழிக்கவல்லேனிமே. அதுவும் செய்யமாட்கிறிலேன். அதாகிறது - இவள் தன் ஜீவநத்திலே நசையறுகையிமே. (தன்னை நைவிக்கிலேன்) நான் ஜகதுபஸம் ஹாரம் பண்ணுகிறிலேன். என்னை நைவித்தானென்று தன்னை நைவித்தால் பின்பு ஆருண்டு; இவள் அவனை நைவிக்கையாகிறது - தான் முடிகையிமே. நீருக்குப்போக குடமுடைந்தாரைப்போலே அவர் வரக்கொள்ள, இத்தலை வெறுந்தரையாயிருக்குமன்று அவரைக் கிடையாதே.

(வல்வினையேன்) முடிந்து பிழைக்கவேண்டியிருக்க ஜீவித்திருக்க வேண்டும்படியான மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். துண்க ஹேது-பாபம்; ஸுகஹேது - புண்யம், இப்போது ஸுகமாவது - முடிகையிமே. முடிந்து ஸுகிக்க வொண்ணாதபடி பரார்த்தமாக ஜீவிக்கவேண்டும்படியான மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். (வல்வினையேன்) என்னால் ஆற்ற வொண்ணாதபடியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். அதாகிறது-தொட்டுத்தெல்லாம் அத்தலையிலே சென்று தாக்கும்படியாயிராநின்றதே. ஏதேனுமொன்றையிட்டு என் ஆற்றாமையைப் பரிஹரிக்கவல்லேனிமே. அத்தலைக்கு ஸ்வரூபஹாநியாய்த் தலைக்கட்டாதொழியப் பெற்றேனாகில், வஸ்து அவனுக்கு

தரம் (தான் கலந்தியாதி). (கலந்து) என்றவநந்தரம் “பிரிந்து” என்று கூட்டுவது. (பிரிந்து) என்றவநந்தரம் “கலந்து” என்று கூட்டுவது. தன் ஜீவநத்தில் நசையறுகையாவது - தனக்கு ஜீவநமாக அவன் முகத்தைப் பாராதிருக்கை. பிரிந்த வ்யஸநத்தாலே மேல்விழுந்து அவன் வரும்போது கிட்டநின்று முகம் மாறவைக்கில் அவன் நையச் சொல்லவேண்டாவிமே என்று கருத்து. நைவிக்கை-கலசிப்பிக்கையாய், அதுக்கு இரண்டு தாத்தர்யமருளிச் செய்து, நைவு-ஸ்வரூபநாசகமாகவிவக்ஷித்து பலிதார்த்தம் (நான் ஜகதித்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே) எத்தால் என்னை முடிக்கவேணுமென்று கலந்தாலும், முடியாதேயிருந்து அவனை நோக்கப் பார்ப்பதித்தனைபோக்கி, நான் முடியமாட்டேனென்றதாயிற்று.

சிலயத்நங்கள் பண்ணப்போகாத படியான பாபமென்றர்த்தாந்தரம் (என்னாலித்யாதி). முடியவும் யத்நிக்கவும் போகாதே யிருப்பானென்னென்ன; (வஸ்துவித்யாதி). இப்போது பாரதந்தர்யத்தை துண்காநிக்யத்தாலே

இஷ்ட விநியோகார்ஹமாய் அற்றபின்பு இனிநம்மால் செய்யலாவதுண்டோ? பாவியேன்; பாரதந்தர்யத்தோபாதி பொல்லாதில்லை கிடர்; (க) “*अस्त्वस्व*”- திகஸ்து பரவஸ்யதாம்” என்னக்கடவ திறே. இவள்தான் முன்பெல்லாம் ஸ்வாதந்தர்யம் புருஷார்த்தமென்றுபோலேகாணும் நினைத்திருப்பது. அது புருஷார்த்தமாவது ஒருவனுக்கே; இங்ஙனன்றாகில் ஸ்வரூபாந்யதாபாவம் - புருஷார்த்தமென்கிறதன்றே. இப்போது ஒரு ஹேதுவாலேயிறே இப்பாரதந்தர்யம் பொல்லாதென்கிறது. ஸ்வதந்த்ரரான சக்ரவர்த்திபோல் வார்க்கன்றோ நினைத்தாப்போலே முடியலாவது.

(தொழுதுமெழு) முடிசை - ஸ்வதந்த்ர க்ருத்யமானல் ஜீவிக் குமது பாரதந்த்ரய க்ருத்யமாயிருக்குமிறே. முடிந்து பிழைக்கப் பெறாவிட்டால் அத்தை நோக்குவார்க்கொருதா(ஞ)ரகத்ரவ்யம் வே ணுமே. (உ) [நிஷாஜ்ஜலிபுலாஸுஸ்டைஃ-நித்யாஞ்ஜலிபுடாஹ்ருஷ்டாஃ] “உ ண்மபசிகெட்டது” என்னுமாபோலே. [நமஜதீயவாதிநஃ-நமஇத்யேவ வாதிநஃ] “நமோநமஃ” என்னுதபோது தங்கள் மூச்சடங்கும்படியா

அதிகரிக்கையாலே பூர்வத்தில் நிலைதன்னை யருளுகிறார் (இவளித்யாதி). ஸ்வாதந்தர்யம் - புருஷார்த்தமன்றோவென்ன (அதுவித்யாதி). இப்போது இருவர்க்கும் ஸ்வாதந்தர்யமே புருஷார்த்தமாகலாகாதோ வென்ன (இங்ஙனன்றாகிலித்யாதி). அவனுக்கு ஸ்வாதந்தர்யமும், இவனுக்குப் பாரதந்தர்யமும் ஸ்வபருமாகையாலே ததந்யதாபாவம் இருவர்க்கும் அபுருஷார்த்தமென்று கருத்து. ஆனால் அந்த ஸ்வரூபாநுரூபமான பாரதந்தர்யத்தைப் பொல்லாதென்பானென் னென்ன (இப்போதித்யாதி). (ஹேதுவாலே) என்றது-முடியவும் யதநம்பண்ணவு மொண்ணாமையாலே யென்கை. மேலுக்கவதாரிகை (ஸ்வதந்த்ரேத்யாதி). (முடியலாவது) என்றவநந்தரம் “ஆகையாலே நாம் தொழுதோம் வா என்கிறார்” என்று கூட்டுவது.

ஆனால் தொழுகையும் ஸ்வாதந்தர்யக்ருத்யமாகாதோவென்ன; (முடி கையித்யாதி). தொழுகை ஜீவந ஸாதநமோவென்ன (முடிந்தித்யாதி). தொழுகைதா(ஈ)ரகமோவென்ன(நித்யேத்யாதி).வாசிகமான தொழுகையும் தாரக மாமோவென்ன; “नमोऽस्त्यैषवादिनः- நமஇத்யேவ வாதிரஃ” என்னுமது - தா ச்சீல்யே ணிநி ப்ரத்யயமாகையாலே. அதுக்குத்தாத்பர்யம்(நமோநமஇத்யாதி). நமோவென்கை தாரகமாகிலும் அம்ருதம்போலே ஸக்ருத்ஸேவ்யமா யிருக்க

ககூ௦௨ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ஈ-தி, க-பா, தன்னை.

யிருப்பார்கள். ஸாதநபுத்தயாசொல்லிலிறே ஒருகால் அமைவது. அங்குஇதுதானே யாத்ரையாயிருக்குமே. (எழு)“இத்தனைஸாஹஸ த்துக்கு நான்இசையேன்” என்றுஇருந்ததாயிற்று நெஞ்சு. “கெடு வாய் இதுஸாதநாம்புத்தில் அந்வயியாது; இது ஆற்றாமைக்கு உட லாம்காண், கடுகப்புறப்படு” என்கிறாள். அதாகிறது-தேஹயாத்ரை யிலே அந்வயிக்கும்படி தொழுகிற தொழுகையன்றே? ஜீவிக்ைக் குத்தொழுகிற தொழுகையே. இனித் தன்ஜீவநத்துக்காகத்தான் தொழுகையும் விநாஸத்துக்கு உடலாகவென்றே நெஞ்சு நினைத்தி ருப்பது. அத்தை அநுஸந்தித்து நெஞ்சு தரைபட்டுக்கிடக்க, “இங்ஙனன்றுகாண் வா” என்று கையைப்பிடித்தெடுக்கிறாள்.

(பொன்னை நைவிக்குமப்பூம் செருந்தி மணநீழல்வாயென்னை நைவித்து) அந்நிலத்திலே கலந்து பிரியவல்லவனுக்கு இனி வரத் துண்டோ? நாம்போமித்தனை போக்கி. கெட்டேன்; அந்நிலத்திலே யும் கலப்பாருண்டோ? அவன்தான் பழிகொண்டானென்னலாம் படியாயிற்று, அந்த தேஸஸ்வபாவந்தானிருக்கும்படி. (பொன்னை

லாகாதோவென்ன (ஸாதநேத்யாதி). ஸர்வேஸ்வரனை ஸாதநமென்றெண்ணி த்தொழும்போது ஸக்ருத்தாயிருக்குமத்தனைபோக்கி, ஆராவமுதமாக அவனை எண்ணித்தொழும்போது தொழுகை மாறாதிதேயென்று கருத்து. அவ்விபூ தியிலே அப்படியே யாகிலும், நாம் இங்கே இருந்து தொழுதுவிட்டால் ஸாத நமாயேபர்யவஸிக்குமென்று நெஞ்சுக்குக்கருத்தாக “எழு” என்கிறாரென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (இத்தனையித்யாதி).

என்னைக் கைப்பிடித்தெடுக்கிறதென்? அவன் உன்னை கைப்பிடித்துக் கொடுபோகில் போகக்கடவோமென்று நெஞ்சு சொல்ல, “பொன்னையித் யாதி சொல்லுகிறாள்” என்று விவக்ஷித்து வர்ணித்ததுக்குத்தாத்பர்யம். அந்நி லத்திலே கலந்தவனே வராவிட்டால் நாமும் போகாதிருக்குமத்தனையன்றோ? நாம் போவானென்னென்னவருளுகிறார் (கெட்டேனித்யாதி). அவன் * ஓர் பெண்கொடியை வதை செய்தானாகில், நாமும் ஒரு * நிவாஸவ்ருக்ஷத்தை அடியறப்பண்ணலாமோ? நம்மைப்பிரிந்து வரவும் மாட்டாதே அடியற்றமாம் போலே தரைக்கிடை கிடக்கிறபடி பாராயென்று தாத்பர்யம். நிரதிசயபோ க்க்யமான தேசத்திலே நீங்களிருவரும்கலந்தால், அப்போது நீதானே அவனை நைவிக்கமாட்டாதே போவானென்னென்ன; அப்போது போகவல்ல விதக்த்

நைவிக்குமித்யாதி) ஒருகார்யபுத்திபண்ணியிருப்பார்க்கன்றோ ஆறியிருக்கலாவது. சுவடறிந்து பிரிந்தார்க்கும் தரிக்கப்போமோ? ஒரு ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள்போல்வார்க்கன்றோ அவன்றானே வருமளவும் ஆறியிருக்கின்றோமென்று தரிக்கலாவது. பழையார் பாடாற்றவல்லது - புதியார்க்கும் ஆற்றப்போமோ? (க) [ஆருயிர்பட்டதெனதுயிர்பட்டது] என்னக்கடவதிறை; “அஸாதாரணரான நித்யஸூரிகளில் ஒரு திருவடி திருவநந்தாழ்வான்போல்வார்தான் பட்டார்களோ? நான்பட்டபடி” என்கிறாரென்றாயிற்று. இதுக்கு ஜீயரருளிச்செய்யும்படி;-இதுதன்னை ஆழ்வார்பாடாநிற்க, எம்பெருமானார்- “அங்கு ஆருயிர்பட்டது, இங்கு எனதுயிர்பட்டது” என்றருளிச்செய்தார். “ஆழ்வார்களுடைய அநுபவத்தையாகில் ப்ராப்யமாகச் சொல்லுகிறதும், ஆசைப்படுகிறதும்; அதுக்கவ்வருகே, ஒரேற்றம் சொல்லுவாரைப்போலே சொல்லுவானென்” என்று நான் ஜீயரைக்கேட்க, நவோடையான ஸ்த்ரீக்கு பர்த்தாவினுடைய கரஸ்பர்ஸமுண்டானால் வேர்ப்பது விடுவதாமாபோலே, அநுபவத்தில் புதுமையாலே படுகிற அலமாப்புக்கானுமென்றருளிச் செய்தாராகப்பிள்ளை அருளிச்செய்வார்.

(பொன்னைநைவிக்கும்) நற்சரக்கை அழிக்கை அந்நிலத்துக்கு ஸ்வதையாயிருந்தேனென்றென்று அதுக்குத் தாற்பர்யமருளுகிறார் (ஒருவித்யாதி). (கார்யபுத்தி) நைவிக்கவேனுமென்கிற புத்தி. எனக்குஅது இல்லை அப்போதென்றுகருத்து. இருபத்தைந்து ஸம்வத்ஸரம் காட்டோங்க நாட்டோடுவாசியறகலந்துசுவடறிந்தவள் (உ) “தத் தஸ்யஸத்ருஸம்பவேத்” என்னவிலையோவென்ன வருளுகிறார் (ஒரு ஸ்ரீஜநகேத்யாதி). புதியார்க்கு ஆறியிருக்கப் போகாதபடி ஈடுபடுத்துமோ வென்ன (ஆருயிரித்யாதி). ஆரென்று ஸாமாந்யோக்தி, திருவடி முதலானாரைக் காட்டுமோவென்ன; (இதுக்கித்யாதி). *விண்ணுளாரிலும் சீரியரான முமுக்ஷுக்களுக்கும், நித்ய முக்தருக்கும் அதுபாவ்ய விஷய மொத்திருக்க, நித்யார்க்கு ஏற்றமுள்ளதாகக் கோலி, அதிலும் தமக்குப் பெருமையுள்ளதாகவே அதுக்குக் கருத்தென்று திருவுள்ளம்பற்றி சங்கிக்க, அதுபுதுமையின் கார்யமென்று பரிஹரித்தஐதிஹ்யத்தையருளுகிறார் (ஆழ்வார்களுடைய வித்யாதி).

“பொன்னை மாற்றழிவிக்கும் செருந்திப்பூ” என்று சப்தார்த்தமாய் தர்த்தபர்யம் (நல்லித்யாதி). ஒன்றைச்சொன்னது எல்லாவற்றுக்கு முபலக்ஷண

கக-௦௪ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ஈ-தி, க-பா, தன்னை.

பாவங்காணும். தலைமையாகப் பேர்பெற்றவற்றை யெல்லாமழிக்கை அவ்வூரில் பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் பணி. அசேதநமான செருந்தி கேவலவர்ணஸாம்யமாத்ரத்தைக்கொண்டு பொன்னை யழித்தால்(க) “ஸூலயஸீலவயோவ்ருத்தாம்” என்றுகொண்டுபருவத்துக்குஅபிமாமித்திருப்பாரைப் பரமசேதநன் அழிக்கச் சொல்லவேணுமோ? ஸர்வதாஸாம்யமுடையாரைஅங்குள் ளாரழிப்பர்களாயிற்று. தான் புருஷோத்தமனானவிதுகொண்டு ஸாரீணமுத்தமையானஇவளை அழித்தானாயிற்று. செருந்தி பொன் னைஅழித்தது; இவன்இவளைஅழித்தான். நாயகன்றான்இவள் தன்னை “பொன்னை” என்றுபோலேகாணும் வ்யபதேசிப்பது. (உ) “உமிழ் பாலை கடந்தபொன்னை”என்னக்கடவதிமே. (அப்பூஞ்செருந்தி)(ஃ) “யுதேயுதேய ஸூல-வ்ருக்ஷைவ்ருக்ஷை பஸ்யாமி” என்னுமாபோ லேகலந்தபோதை அங்குத்தை போக்ய(ஃX௪)தை-இப்போதுகூட நெஞ்சிலேவடிம்பிடுகிறபடி. அந்தபோக்யதைஇப்போதுங்கூடவந்து தோற்று நின்றதுகாணும். (பூம்செருந்திமணநீழல்வாய்) பரப்புமா றப் பூத்திருப்பது, பரிமளம் மிக்கிருப்பது, நிழல் செய்திருப்பதா யிருக்கிறபடி. நிறமும் மணமும் நிழலும் இவையெல்லா முண்டா யிருக்கிறபடி. ஓரிந்தரியங்கொண்டு ஒதுங்க நிழலில்லைகிடர், ஸர்வே ந்தரியாபஹாரக்ஷமமானதேசம். சக்ஷாரிந்தரியத்துக்கு நிறம், க்ரா(ஸ்)ணைந்தரியத்துக்கு-மணம், ஸ்பர்ஸேந்தரியத்துக்கு நிழல்.

(நீழல்வாயென்னை நைவித்து) ஒருவர்க்கொருவருண்டான ஏற்றங்கொண்டு கார்யமில்லை; நிழலே அழிக்கவற்று. நிழலிடத்

மென்கிறார் (தலைமையித்யாதி). மேலெழுந்து நீச்சத்தாலே அமுக்கும் செருந் தியை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லப்போமோ வென்ன வருளுகிறார் (அசேத நேத்யாதி). அசேதநமானது அசேதநத்தையும், பரமசேதநன் பரமசேதநத் தையும்நைவிக்குமென்று அறிந்தமர்யாதை எது, அநியமேநநைவிக்கலாகாதோ வென்ன (ஸர்வதேத்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே). நாட்டில் பொன்னாகக் கீழருளிச்செய்து, பொன்னானவளை நைவிக்கும் செருந்திநிழலிலேதானும் என்னை நைவித்தா நென்கிறுளென்று யோஜநாந்தரம் விவக்ஷித்து, இவள் பொன்னாகைக்கு உபபத்தியருளுகிறார் (நாயகனித்யாதி). “அப்பூம்” என்றதுக் குத் தாத்பர்யம் (வ்ருக்ஷையித்யாதி).

“என்னை” என்று தன்னைப்போரப்பொலியச் சொன்னதுக்குபா(ஃ)வம்

தென்னை நைவித்து - “கடலைத்தரைகண்டேன்” என்னுமாபோலே என்னுடைய ஸ்திரீத்வாபிமாநத்தைப் போக்கித்தான் கிட்டினால், நான் தன்னைநினைத்திருந்ததெல்லாம் போய், அத்தலை இத்தலையாம் படிமாறாடப்பண்ணி. கலக்கைக்கு எதிர்த்தலையில்லாதபடி அழித்து. கலப்பார்க்கு எதிர்த்தலைதான் வேண்டாவோ? முன்பெல்லாம்இவள் கையிலே அவன்றான் அழிந்திறேபோந்தது. யுத்தத்திலே ஜயாப ஜயங்கள் வ்யவஸ்த்தித மல்லாதாப்போலேயாயிற்று ஸம்போகத்திலும். (என்னைநைவித்து) ஒருமிதுநமாய் பரிமாறாநின்றால், அதில் இனிமை இரண்டுதலைக்கும் ஒத்திருக்க வேண்டியிருக்க, தாம்அதில் அந்வயியாதாராயிருந்தபடி. “நைவித்து” என்றதுதான் ஸம்ஸ்லேஷத்துக்குப்பேர். (நைவித்தெழில் கொண்டு) கொன்று கிழிச்சீரையறுத்துக்கொடுபோவாரைப்போலே விதி நிஷேதங்களுக்கு ஆய்ரயமில்லாதபடி அழித்தாயிற்றுக்கொண்டு போயிற்று. (அகன்ற) இனி அவஸ்யம் பிரிவு அபேக்ஷிதமிறே. உத்தேஸ்யம் கைபுகுந்தால் கடலோடத்தட்டில்லை. (பெருமானிடமித்யாதி) முத்தரும்பின புன்னைப் பொழிலாலே சூழ்ந்தழகிய புல்லாணி. (க)

மூ.—உருகிரெஞ்சே நினைந்திங்ருந்தென் தொழுதுமெழு

முருகுவண்டுண்மலர்க் கைதையின்நீழலில்முன்னொருநாள்

பெருகுகாதன்மை யென்னுள்ளமெய்தப் பிரிந்தானிடம்

பொருதுமுந்நீர்க்கரைக்கே மணியுந்து புல்லாணியே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெஞ்சே	மனமே	உருகிஎன்	உருகி என்னப்ரயோஜ
இங்குஇருந்து	இங்கேஇருந்து	முருகு	தேனை [நம்;
நினைந்து	நினைத்து	உண்	புஜியாநின்ற

(கடலையித்யாதி). “மணநீழல்வாய் என்னழில் கொண்ட” என்றத்தாலே ஸம்ஸ்லேஷம் ஸித்தமன்றோ? “நைவித்து” என்று சொல்லவேணுமோவென்ன (ஒருமிதுநமித்யாதி). இத்தால் போக(ஹ்)தசையில் ஸ்வபாரதந்தர்யத்தை அழித்து போக(ஹ்)த்தைஎனக்குரஸிப்பித்தானென்றதாயிற்று. விதிநிஷேதங்களுக்கு)என்றது-அவனேவரக்கடவெனென்று அத்தயவஸித்திருக்கக்கடவென்றதுக்கும், ஸ்வப்ருவ்ருத்தி பண்ணக்கடவனல்ல வென்றதுக்கு மென்கை. (இனி) என்றவநந்தரம் “அவனுக்கு” என்றுசேஷம். (கடலோடுகை)சாடு(काढा). பொன்னுண்டானால் கப்பல் வர்த்தகம் பண்ணுகையும், பொன்னு தன்னைப்பெற்றால் திருப்புல்லாணியிலேகிடக்கையுமென்கை. (க)

(க) ரா-ஸு-நி-சு-எ. (உ) ரா-ஸு-சு-சு-கர. (ந) தி-வாய்-சு-சு-க.

யிற்று. தேனை புஜியாநின்றனள்ள வண்கெளையுடையதான மலரையுடைத்தான தாழைசிழனின் கீழே. அங்குள்ளார்க்கும் ஸம்போகமாதல், அதுக்கந்தரமான மதுபாநமாதலாய்ச் செல்லாநிற்குமாயிற்று. அநந்தரமான ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு ப (௨) லாதா (ஈ) நம்பண்ணுகிறபடி. அவை முன்புகலப்பதுபின்பே ஒருகலவிக்கு உறுப்பாக வாயிற்று. அவன் கலக்குமது-பின்பு பிரிந்து ஆற்றாமையை விளைப்பித்துக் கண்டுகொண்டிருக்கைக்காகவாயிற்று. (முன்னொரு நாள்) பாவினதுவுமொருநாளே. (நாள்) நாயகன்றன்னைக் கண்டாப்போலே யிருக்கிறது காணும் கலந்து பிரிந்தவற்றை நாளே நினைத்தவாறே. இன்றுபோலன்றிறே.

(பெருகுகாதன்மை யென்னுள்ள மெய்தப் பிரிந்தானிடம்) என்னுடைய ஹ்ருதயமானது மிக்ககாதலையுடைத்தாம்படிபண்ணித் தன்னைக்கொண்டுகடக்கநின்றனாயிற்று. (பெருகுகாதல்) (க) ‘அதனில் பெரியவென்னவா’ என்னுமாபோலே விபு (ஈ) த்வத்துக்கு அவ்வருகாம்படியாயிருக்கை. அணுவஸ்துவிதே விபு(ஈ)வஸ்துவை விளாக்கொலை கொள்ளுகிறது. அப்படியே யிருக்குமிதே ஸங்கோசமற அவன் பண்ணிக்கொடுத்தவாறே. பிரிகிற தமக்கும் அதுண்டாகில் பிரியானிறே. இன்னம்காதல்தானே பெருகித்தலைமறிந்ததில்லை. (பிரிந்தான்) இதுக்கு முன்புத்தைத் திருநாமங்களறியாளாயிற்று. தானறிந்தபோதுகண்டத்தையிறே இவள் சொல்லுவது. †[அங்கமலக்கண்ணன்] என்னுமாபோலே - கறுத்திருக்கும், வெளுத்திருக்கு மென்னுமாபோலே, இதுவுமொருநிருபகம். (பொருது முந்நீர் கரைக்கே மணியுந்து புல்லாணியே) உத்தேஸ்யஸித்திக்கு இருந்த

சப்தார்த்தம் (தேனையித்யாதி). வண்டானபோதே தேனையுண்கை ஸித்தமாயிருக்க “முருகுண்” என்று விசேஷிக்கையாலே ப(௨) லாதா(ஈ)நார்த்தமென்று தோன்றுகையாலே, பலஹாநிக்கு நிமித்தம் ஸம்ஸ்லேஷமாக வேணுமென்று விவக்ஷித்துத்தாத்பர்யம் (அங்குள்ள வித்யாதி வாகயத்வயத்தாலே). “ஒரு” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஈடுபாட்டிலே தாத்பர்யமருளி “மனனே” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம், நாயகனித்யாதி).

(ஸங்கோசமற) ஜ்ஞாநஸங்கோசமற. “பெருகு” என்றவிடத்தில் வர்த்தமானார்த்தம் (இன்னமித்யாதி). (உத்தேஸ்யம்) என்றது - முத்தும் மணியும். நாயகி-உத்தேஸ்யமாயிருக்க, பொருள் உத்தேஸ்யமாகப் பிரிவு சொல்லுவ

ககூ௦௮ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ஈ-தி, ஈ-பா, ஏதுசெய்தால்.

விடம் விட்டுப்போக வேண்டாததேசம். “பொருளவையில் பிரி கிறேன்” என்றவனுக்குக் கண்ணழிவு சொல்லவொண்ணாத தேசம். கீழ்ப்பாட்டில் சொன்னஒளிமுத்தமுந்தானிருக்கிறபடி.(௨)

மு.—ஏதுசெய்தால் மறக்கேன்மனமே தொழுதுமெழு

தாதுமல்கு தடம்சூழ்பொழில் தாழ்வர்த்தொடர்ந்துபின்

பேதைநின்னைப் பிரியேனினி யென்றகன்றானிடம்

போதுநாளுங்கமமும் பொழில்சூழ்ந்த புல்லாணியே. (ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மனமே	நெஞ்சே	இனி	“இனிமேல்
ஏதுசெய்தால்	எந்த வ்யாபாரம் செய்	பிரியேன்	பிரியமாட்டேன்”
	தால்	என்று	என்று சொல்லி
மறக்கேன்	(இவரை) மறக்கக்கட	பின்	பின்பு
	வேன் ;	அகன்றான்	பிரிந்தவனானஎம்பெரு
தாது	தாதுகளாலே		மானுக்கு
மல்கு	வ்யாப்தமான	இடம்	வாஸஸ்த்தாநமாய்
தடம்	தடாகங்களாலே	போது	புஷ்பங்கள்
சூழ்	சூழப்பட்ட	நாளும்	திநந்தோறும்
பொழில்	சோலைகளுடைய	கமமும்	மலர்ந்துபரிமளத்தைப்
தாழ்வர்	பர்யந்தங்களிலே		புறப்படவிடா நின்
தொடர்ந்து	(என்னை) துடர்ந்து		றுள்ள
	கொண்டு	பொழில்	சோலைகளாலே
பேதை	பேதையான	சூழ்ந்த	சூழப்பட்ட
நின்னை	உன்னை	புல்லாணியே	தொழுதுமெழு. (ஈ)

துண்டோ வென்ன; நாயகிக்கு ப்ரீத்யர்த்தமாக முத்தும் மணியும் கொண்டு வந்து பூட்டவேணுமென்று பிரிகை யொன்றுண்டு, அதுக்கும் அவகாசமில் லாத தேசமென்று நெஞ்சுக்குச் சொல்லுகிறாரென்று தாத்பர்யம் - (பொருள வையிலித்யாதி). (பொருளவையில்) பொருளுக்காகப் பிரியும் பிரிவுகளில். மணியுண்டானால் முத்துக்காகப் பிரியலாமென்றாபடி கீழ்ப்பாட்டில் அதுவு முண்டென்று ஸஞ்சிதமாயிற்றென்கிறார் (கீழித்யாதி). புன்னை மொட்டை முத்தாகச்சொன்னத்தாலே, இதுவே முத்தென்று தாத்பர்யம்; அன்றிக்கே கடல்கடையாகையாலே முத்தங்களாலே ஸம்ருத்தங்களான புன்னைப்பொழி லென்றர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்தாரென்னவுமாம். “இலங்குமுத்தும் பவளக் கொழுந்தும்” என்றுநிகமத்தில் கீழ்ச்சொன்னத்தை உபஸம்ஹரிக்கையாலே, முதற்பாட்டிலும் பொழிலி லுண்டானமுத்துக்களும்பரபாக(ஹ)த்திலொளி பெற்றிருக்கை விவக்ஷிதமென்று திருவுள்ளம்பற்றி (ஒளி முத்து) என்கிறது.

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (ஏதுசெய்தால் மறக்கேன்மனமே) நினைக்க வொண்ணாமையன்றிக்கே மறக்க வொண்ணாதென்கிறது.

நாட்டார்தந்தாமுடைய அபிமதரைப் பிரிந்தால் கூடினபோது மறக்கமாட்டாராய், பிரிந்தபோது நினைக்கமாட்டாராயிருப்பார்கள். இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே பிரிவில் மறக்கவொண்ணாதபடியாயிராநின்றது. இனி அவர்கள்படியன்றிக்கே நம்மது விஸஜாதீயமாயிருந்த பின்பு கிட்டினால்தான் மறக்கலாமாகில் பார்ப்போம், போந்துகாண யென்கிறாள். இவள்படி வ்யாவ்ருத்தமாயிறே யிருப்பது. (மனமே) பேறு இழவுகளிரண்டாலும்வரும் வ்யஸநாட்ப்ப்யு(ஃ)தயங்களுக்கு உன்னைக் கொண்டிறே அதுபவிப்பது. (தொழுதுமெழு) மறக்கைக்கும் தொழவேணும் போலேகாணும். ஏதேனுமாக அபிமதலாபம் தொழுகையாலல்ல தில்லையாயிருந்தது.

(தாதுமல்குதடம்சூழ் பொழில்தாழ்வர்) பூக்களுதிர்த்த தாதாகிற படுக்கையிலேயாயிற்றுக்கலந்து பிரிந்தது. பூக்களுதிர்த்த தாதுகள் மிக்கிருந்துள்ள தடாகங்களாலே சூழப்பட்ட பொழில் பர்யந்தங்களிலே. ஒத்த நிலங்களிலே யென்றபடி. (துடர்ந்து) (க) “ராமஸ்து ஸீதயாஸார்த்தம் விஜஹாரபஹுந் ருதூந்” என்னுமாபோலே போக (தீX) ஸ்ரோத ஸ்ஸில் இவள்போனபோனவகைதோறும் வடிம்பிட்டுக்கொண்டு

அநு.—மூன்றும்பாட்டு. (ஏதித்யாதி) நெஞ்சானது “நீ என்னை உருகிநினைந்து இங்கிருந்தென்” என்னுநின்றாய், நீ மறந்திருந்தால் நானும் மறந்து உருகாதிரேனோ வென்ன; நான் மறக்க வேண்டிலும் அங்கு போகவேணும் வாவென்கிறுளென்று ஸங்கதியை ஸூசிப்பிக்கிறாள் (நினைக்கவித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் நினைத்தமட்டிலே உருகப்பண்ணுகையாலே நினைக்க வொண்ணாமை சொல்லிற்று. இதில்மறக்கவொண்ணாமை சொல்லிற்றென்று கருத்து.

(வ்யாவ்ருத்தமாயிறே) என்றது-கிட்டில் ஆந்தாதிசயத்தாலே பாரவய்யத்தை யுண்டாக்கு மென்றபடி. (அப்ப்யுதயங்களுக்கு) என்றவநந்தரம் “ஹேதுவாகையாலே” என்று சேஷம். தொழுதால் மறக்கலாம் என்றத்தைப்பதாரூடமாக்கியருளுகிறார் (மறக்கைக்கு மித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

“கலந்து” என்னுமல் “துடர்ந்து” என்கையாலே இவள்அவனை ஸ்வாதீ நமாக்க வேணுமென்று, எதிர்விழி கொடாநிற்கவும் விடாதே மூடியத் துடர்ந்

ககாக0 பெரியதிருமொழி, சு-ப, ந-தி, ந-ப1, ஏதுசெய்தால்.

வந்தானாயிற்று. இவளுக்கு ஒருவகையால் ஒரேற்றமுண்டாம்படி பண்ணிற்றிலன். எவ்வளவாகக் கலந்து பிரிந்தால் இவளை இழக்க லாவது; அவ்வளவும் கலந்து விட்டானாயிற்று.

(பின்பேதை நின்னைப்பிரியேனினி யென்றகன்றான்) வ்யதிரேக த்தில் இவள் உள்ளாகா ளென்னலாம்படி கலந்துவைத்துத்தன்னைக் கொண்டுபின்பை அகன்றானாயிற்று. (நின்னை) கலக்கப் பொறுப் பாரையன்றோ பிரிவது. உன் னெளகுமார்யம் கண்டுவைத்துத் தான் பிரிவனோ? (பிரியேனினி யென்றகன்றான்) கடுகப்பிரிந்துகொடுநின் றால் இடிவிழுந்தாரைப்போலே இவள்முடிந்துகொடுநிற்குமென்ற பார்த்து, பிரிவுஸாத்மிக்கைக்காக வ்யதிரேகமுகத்தாலே பிரிவை ப்ரஸங்கித்தானாயிற்று. அதாகிறது - “இவன் அந்த ஸம்ஸ்லேஷ ஸமயத்தில் சொன்னவார்த்தையாகாதே இது” என்று ப்ரத்ய பி (2) ஜ்ஞைபண்ணித் தரிக்கைக்காக; இங்ஙனன்றாகில் ஸம்ஸ்லேஷத் துக்கு உறுப்பான பாசரமன்றே இது. “இயற்கையில் கலவிக்கு முன்பும் உண்டுடுத்துத்திரிந்தவளன்றோ இவள்” என்றிராதே கிடாய், உன்சுவடறிந்தபின்பு “இனி பிரிந்துஆற்றமாட்டேன்காண்” என்றிலளாயிற்று. இவள்தான் இங்ஙனே வருந்திக் கொடுகிடந்து

தாரென்னுமது தோன்றுகையாலே பவித்தது (இவளுக்கித்யாதி வாக்யத்வ யத்தாலே).

“துடர்ந்து அகன்றான்” என்றத்தாலே ஆந்தர்யம் தோற்றச் செய்தே யும் “பின்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (வ்யதிரேகத்திலித்யாதி). அகலுமவன் பிரியேனென்று சொல்லுவானென்னென்ன (கடுகவித்யாதி). பிரியேனெ ன்று வ்யதிரேகமுகத்தாலே சொன்னால் பிரிவு ஸாத்மிக்குமோ? போய்வரு கிறேனென்று சொல்லிப்போனானன்றோ ஆறியிருப்பதென்ன (இவனித்யாதி). ஸம்ஸ்லேஷ தசையில் பொய் சொல்லி விட்டானென்று பின்பு தானே அந் ந்திருந்து தரிக்கலாமென்று சொன்னானென்கை. (க) “அகலகில்லேன்” என் னுமாபோலே “பிரியேன்” என்றது ஸம்ஸ்லேஷரஸாதுவத்தில் உம்மஸ்த கதையாலே சொன்ன பாசரமானாலோ வென்ன; அங்ஙன் சொல்ல வொண் னாதே; மேலே அகன்றானென்றிருக்கையாலே என்றத்தையருளுகிரார் (இங்ங னித்யாதி). ஆனால் இவள் அப்போதே யறிந்து பிரிவு வாராதபடி அவளை வளைக்க வொண்ணாதோ வென்ன; பேதையாகையால் அறிய மாட்டிற்றில ளென்கிரார் (இயற்கையிலித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). இயற்கையில் புண

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ஈ-தி, ஈ-பா, ஏதுசெய்தால். கசுகக

சூக்கப்படாளித்தனையாயிற்று ; இவள்பேதையாயிற்று. இவன்
ரூன் முக்தகண்ட்டமாகப் பிரியேனென்றாலும், “அதுதானும் கலவி
யிலே ஒருப்ரகாரமோ” என்றிருக்குமாயிற்று இவள். “பிரிவு”
“கலவி” என்கிற இவற்றுக்கு வாசியறியாளாயிற்று.

(பேதை) வயஸ்ஸால்வந்த இளமை. போக (ஹ்X) த்தில் வந்
தால் முற்றியிருக்குமிதே. இனித்தான் விலக்ஷணவிஷயங்கள்,
எதிர்த்தலைதன்னையுமுண்டாம்படி பண்ணியிதே புஜிப்பது. (பிரியே
னினியென்றகன்றான்) சொலவுக்குச் சேராதசெயலைச் செய்தான்.
இப்படி கலந்துவைத்துப் பிரியுமது ஒரு சைதந்யக்ருத்யமன்றிதே.
பாவியேன், என்ஆற்றாமை கண்டால் கூடவிருக்கவன்றோ வடுப்
பது. இவன்றான் அணைத்தகையை நெகிழ்த்தே வார்த்தைசொல்லு
வது. அப்போது உடம்பில் பிறக்கும் வைவர்ண்யம் காணுமே.
இதுகண்டால் போகலாமோ? இவள்தான் பிரிவறியாளே யாகிலும்
தன்கார்யம் செய்கை தவிராதே. தன்னால் தகையலாவதன்றிதே.
(என்றகன்றான்) பாவியேன் இவற்றிலேஒன்றே அமையாதோ? இது

ரந்துவளருகையாலே, பிரிவில் வ்யுத்தத்தியில்லாமையாலும் அறியாளேயென்
று பரிஹாரந்தரமருளுகிரார் (இவன்றானித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

பிரிவறியாதவள் கலவியில்ரஸந்தானறிவாளோ? இவன்கலக்கைக்கென்னவ
ருளுகிரார்(வயஸ்ஸாலித்யாதி). இப்படிபோக(ஹ்X)ரஸத்தில் முற்றியிருக்கும்
வளானால் இவன்றான் அகலுவானென்னென்ன (இனித்தானித்யாதி). போ
கம் ஸாத்மிக்கைக்காகப் பிரிந்தானென்று கருத்து. பிரியேனென்றது - பிரி
வை ப்ரஸங்கிக்கவேண்டி வ்யதிரேகமுகேந சொன்னென்று கீழெல்லாம்
தாத்பர்யமருளிச்செய்து, “பிரியேன்” என்றது ப்ரீத்யதிசயோக்திதானே
யாகத்திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்யம் (சொலவுக்கித்யாதி). சேராமையை உப
பாதிக்கிரார் (இப்பாட்டிலித்யாதி). சைதந்யக்ருத்யந்தானேதென்ன (பாவி
யேனித்யாதி). ஆற்றாமைகாண ப்ரஸக்தி யென்னென்ன (இவனித்யாதி
வாக்யத்ரயத்தாலே). பேதைக்கு வைவர்ண்யம் பிறக்குமோவென்ன (இவள்
தானித்யாதி). இனிப்பிரியேன் என்றத்தாலே ; இப்போது பிரிகிதேனென்று
சொன்னதாயிற்றென்று மூன்றாம் தாத்பர்யம் விவக்ஷித்து, உக்த்யநுஷ்ட்டா
நங்களுக்குச் சேர்த்தியுண்டானதாய், இரண்டாம் வேணுமோவென்கிராளென்று
தாத்பர்யமருளுகிரார் (பாவியேனித்யாதி). பிரியேனென்று சொல்லி அகன்
றவன் நாம் அங்குப்போனால்தான் போக(ஹ்X)ம் ஸாத்மிக்கும்படி அவன்

கூகக2 பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ந-தி, ச-பா, கொங்குண்வண்டே.

தான் இரண்டாயிரம் பிரிவுபோலேயிருக்கிற துகாணுமிவளுக்கு. பிரியேனென்று சொன்னபோதே பிரிந்தானேயிறே. பின்னைப்போன து மிகை. (போதுநாளும் கமழும் பொழில் சூழ்ந்த புல்லாணியே) பரிமளம் ஸாத்மிக்கும்படியான தேசமாயிற்று. நித்யவஸந்தமான தேசம். (ந)

மூ.—கொங்குண்வண்டே கரியாகவந்தான் கொடியேற்குமுன் நங்களீசன் நமக்கே பணித்தமொழி செய்திலன் மங்கைநல்லாய் தொழுதுமெழு போயவன்மன்னுமார் பொங்குமுந்நீர்க்கரைக்கே மணியுந்து புல்லாணியே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொங்கு	தேனை	செய்திலன்	செய்யவில்லை;
உண்	புஜியாரின்ற	மங்கைநல்லாய்	தொழியே? (நீ),
வண்டே	வண்டே	அவன்	அந்த எம்பெருமான்
கரியாக	(ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு)	போய்	சென்று [கிற
	ஸாக்ஷியாம்படி	மன்னும்	நித்யவாஸம் பண்ணு
வந்தான்	எழுந்தருளினான்;	ஊர்	திவ்யதேசமாய்
கொடியேற்கு	பாபியான அடியேன்	பொங்கு	பொங்காரின்ற
முன்	முன்பு [விஷயத்தில்	முந்நீர்	ஸமுத்ரமானது
நங்கள்	நமக்கு	கரைக்கே	கரையின் அருகே
சசன்	ஸ்வாமியாயிருந்தவன்	மணி	மணிகளை
நமக்கே	நம்விஷயத்திலேயே	உந்து	தள்ளாரின்றிருந்துள்
பணித்த	அருளிச்செய்த		துமான
மொழி	பாசுரத்தின்படி		புல்லாணியே தொழுதுமெழு. (ச)

வ்யா.— நாலாம்பாட்டு. (கொங்குண்வண்டே கரியாகவந்

கலந்துவிடாதிருப்பானேவென்னும் ப்ரஸ்ரத்திலே “போதுநாளுமித்யாதி” என்று விவக்ஷித்துத்தாத்பர்யம் (பரிமளமித்யாதி). போது-புஷ்பம், நாளும் கமழுகையால் பலிதம் (நித்யேத்யாதி). ... (ந)

அநு.— நாலாம்பாட்டு (கொங்கித்யாதி). கீழ் மூன்று பாட்டாலும் தா னும் நெஞ்சமாகத்தொழிப்போக ஒருப்பட்டபடி சொல்லிற்று. இப்படி ஸஹ்ருதயமாக ஒருப்பட்டவாறே தொழியானவள், “இதென்னபுதுமை, என் னையுமறியாதே ஒருவன்வந்து கலந்ததுண்டோ? ஏது புறப்பட நினைத்தாய்” என்று தடுக்க, அவளைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதி.

“வண்டே” என்று அவத(ந)ரிக்கையாலே நீ. அறியா யென்றது பலி

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ந-தி, ச-பா, கொங்குண்வண்டே. கசாகந

தான்) தானும் யானுமேயாம்படிக்கீடாக வந்தான். தன்வளையத்
திலே மதுபாநம் பண்ணுகிறவண்டே சான்றும்படி வந்தான். உப
வாஸக்ருஸ்ரர் முகம்பார்த்து வார்த்தை சொல்லார்களிறே ஸுகமே
ஜீவித்திருக்குமிவர்கள். அவை உண்டுடுத்து ஸுகமே காலம்போக்கு
கிறனவிதே. “நக்குண்டார் நாவிழார்” என்று அவன்பக்கலிலே
ஜீவித்தவை நமக்காக வார்த்தைசொல்லுமோ? (கொடியேற்கு).
ஸஸாக்ஷிகமான ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு மன்றும்படியான பாபத்தைப்
பண்ணினேன்.

நீ அநுபவித்த இதுக்கும் பிறரை ஸாக்ஷி கேட்கவேணுமோ?
அமையும்; நீதானே சொல்என்ன; (முந்நங்களிசன் நமக்கேபணி
த்த மொழிசெய்திலன்) ஸம்ஸ்லேஷஸமயத்தில் நம்மைத் தனக்
காக்கி எதிர்த்தலையிலையாம்படி கலந்தவன், நமக்குச்சொன்னபாக
ரத்தின்படி செய்கிறிலன்; கடவவவர்களே விலங்கினின்றால் பின்னை
நிவாரகரில்லையிறே. (நமக்கேபணித்த)(க)[ಅನುಭವಿಷಯಂ ನಮಃ
ಕುಂಠಿತಃ- ಆನ್ರೂಘಂಸ್ಯಮ್ಪರೋதர்ಮಸ್ತವತ್ತ ಏವ ಮಯಾನ್ರೂಢಃ]
ಕಲக்கಿರಬೋತು சொல்லಿற்றொரு ವಾರ்த்தையುண்டு. அதாகிறது -
“ಸಿಲರೋಡೇ ಸಿಲರ್ ಕಲಂತು ಪಿರಿந்தಾಲ್ ಪின்னை ಅವர்கள்ಬடும் ವ್ಯಸನம்
ಕಂಡಾಲ್ ನಾನ್ಪொறுக்கಮಾட்டೇன்கಾண்; ಇತುಕಾಣ್ಣೆன்ப್ರಕ್ರುತಿ

த்ததென்று திருவுள்ளம்பற்றி தாத்தர்யಮருளுகிறார் (தானுமித்யாதி). வண்டு
தான் உண்டாயிருக்க, தானும் யானுமே யென்கிற தென்னென்ன வருளுகಿ
றார் (தன்னித்யாதி). (சான்றும்படி) ஸாக்ஷியாக. அந்த வண்டுதான் க(ஸ)ட
கக்ருத்யம் செய்யாதோ வென்னும் ப்ரஸ்நத்திலே “கொங்குண்” என்று
விசேஷணமென்று விவக்ஷித்ததுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (உபவாஸேத்யாதி).
குறைவற்றார் குறைவாளரை நோக்கக்கடவரென்று முண்டே; தையயாலே
பாராதோ வென்ன; கொங்குபதவாஸநாபலிதமான உட்கருத்தருளுகிறார்
(நக்குண்டாரித்யாதி).

(நீதானே) என்றவநந்தரம் “இனி செய்யத்தக்கதேது” என்றுசேஷம்.
“நங்கள்” என்று சொல்லும்படி கலந்த கலவியைத்திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகி
றார் (ஸம்ஸ்லேஷேத்யாதி). “ஈஸ்ரன்” என்றதுக்குக்கருத்து (கடவவித்யாதி).
கீழ்ப்பாட்டிலே “பேதை நின்னைப் பிரியேன்” என்றதையுட்கொங்குண்
ருஷ்டாந்தம் தாத்தர்யம் (ஆந்ரு஘ம்ஸ்யமித்யாதி). பிராட்டியோடு

கசாகச பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ந-தி, ச-பா, கொங்குண்வண்டே.

யிருக்கும்படி” என்றுகொண்டு சொல்லிவைத்தா னாயிற்று. பிரிந்து இவன் நோவுபடும்போது “இதுவன்றோ இவன் சொன்னது” என்று கொண்டுப் ப்ரத்யபிஜ்ஞைபண்ணித்தரிக்கைக்காக. இதுதான் ஓராளின் வாயிலே இட்டுநீட்டுகையன்றிக்கே, அவர்தம்வாயாலே சொல்ல நான் என்செவியாலே கேட்டேனென்கிறான். “அவன் சொன்னபடி தப்ப நின்றானேயாகிலும், அவனிருந்தவிடத்தே சென்றுகிட்டுவது நம் பருவத்துக்கும் போராதுகாண்” என்று தோழிசொல்ல;

(மங்கை நல்லாய் தொழுதுமெழு) ஓம்காண், உன் பருவம் நோக்கி அழகிதாகவுண்டாயிறே, கடுகப் புறப்படாயென்கிறான். தன்னுடைய பருவம் அழியாநின்றபின்பு, நீ பருவம் நோக்குகிறோ மென்றிருக்கிறத்தால் ப்ரயோஜனமென் ? (க). “வயோஸ்யா ஹ்யதிவர்ததே,” என்றாரிறே. [நமே துர்க்கம் பிரியாதாரே நமே துர்க்கம் ஹ்ருதேதிவா | ஏததேவாநு ஸோசாமி] “மைதிவிநம்மைப்பிரிந்து தூரத்திலேவர்த்தியாநின்றான்” என்றதுக்கு வெறுக்கிறேனுமல்லேன்; “இனி வலியரசுந்ஸாராலே பிரிவுபிறந்தது; இனிஎங்ஙனே நாம் ஸாதிக்கும்படி” என்றதுக்கு வெறுக்கிறேனுமல்லேன்; அதாகிறது-கடக்கவிருந்தாளாகில் கடலை அணைசெய்து நாலுபயணம் உள்ளே எடுத்துவிட்டுத் தீருகிறது; இனிபிரிவிக்கு ஹேதுபூதனான பையலைக்கிழங்கு கொடுத்துப் பொகடத்தீருகிறது, அக்காரியம்; நான் இதொழிந்த அல்லாதவற்றுக்கு வெறேன்; இது ஒன்றுக்குமே நான்மோஹிப்பது. அது ஏதெனினில் [வயோஸ்யா ஹ்யதிவர்ததே] இவைபோலேகாலம், என்னம்பால் மீளவிடலாவ தொன்றன்றே? அணைக்குக் கிழக்குப்பட்ட நீரை மீட்கப்போகாதிதே.

(போயவன்மன்னுமூர்) போய்தொழுதுமெழு என்னுதல்;

ம்ஸ்யமே எனக்குப் பரம தர்மமென்றாப் போலே, இவளோடும் சொன்னுனென்று கருத்து. மேலுக்கவதாரிகை (அவனித்யாதி). அழகியதாக உண்டாயென்கிறதென்? நம்பருவத்துக்குக் குறையென்னென்ன வருளுகிறார் (தன்னடையே யித்யாதி). இப்பருவம் ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்கு உறுப்போ? பிரிந்து பாழே போக்குகைக்கு உறுப்போ? என்கிறுளென்று ஸங்கதி.

பருவத்துக்காக க்லேசித்த பேருண்டோவென்ன (வயஇத்யாதி - போகாதிதே). என்னுமளவும்.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ந-தி, நு-பா, உணரிலுள்ளம். கககடு

அவன் போய் மன்னும் ஊரென்னுதல். அவ்விடம் ஆர்த்தரில்லாத விடம்போலே காணும்; அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுமிடத்தில் ஆர்த்தரில்லையிறே. (பொங்குமுந்நீர் கரைக்கே மணியுந்து புல்லாணியே) ஆர்த்தர்க்கு உத்தேஸ்யம் சென்று பெறவேண்டாதே, இருந்த விடத்தே கொடுவந்து தள்ளும் தேசமாயிற்று. பாவியேன்; அத் தேசத்தின்படி அவனுக்குமுண்டாகப் பெற்றிலோமே?. (ச)

மூ.—உணரிலுள்ளம் சுமொல் வினையேன் தொழுது மெழு
துணரிநாமல் நறும்போதுநம் சூழ்குழல் பெய்து பின்
தணரிலாவி தளருமெனவன்பு தந்தானிடம்
புணரியோதம் பணில மணியுந்து புல்லாணியே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உணரில்	நனைத்தவாறே	தணரில்	பிரியில்
உள்ளம்	ஹ்ருதயமானது	ஆவி	ப்ராணன்
சுடும்	சுடாநின்றது ;	தளரும்	அழிந்துவிடும்;
வினையேன்	(இப்படிப்பட்ட)பாபத்	என	என்னும்படியான
	தைப் பண்ணி	அன்பு	ப்ரீதியை
ஆல்	கஷ்டம்; [னேன்.	தந்தான்	கொடுத்தவனான எம்
துணரி	பூங்கொத்துக்களை		பெருமானுக்கு
	யுடையதான	இடம்	வாஸஸ்த்தாநமாய்,
நாமல்	கோங்குமரங்களின்	புணரி	ஸமுத்ரத்தினுடைய
நறும்	செவ்வியதான	ஓதம்	அலைகளானவை
போது	புஷ்பங்களை	பணிலம்	சங்கங்களிலுண்டான
சூழ்	முடித்திருந்துள்ள	மணி	முத்துக்களை
நம்	நம்முடைய	உந்து	தள்ளாநின்றதுள்ளது
குழல்	கேசபாரத்தில்		மான
பெய்து	சுற்றி		
பின்	“பின்பு		புல்லாணியே தொழுதுமெழு. (ரு)

மன்னுமிடமென்னுதே “ஊர்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அவ்விடமித்யாதி). அவ்வூர்க்கு ஆர்த்தியில்லாமைக்கு ஹேதுவென்னென்ன; மன்னுதலென்றருளுகிறார் (அவன்நித்யேத்யாதி). ஆர்த்தரில்லாமைக்கு ஹேது “முந்நீர்மணியுந்துகை” என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (ஆர்த்திக்கித்யாதி). (ச)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (உணரிலித்யாதி). தோழியானவள் ப்ரியபரையாகையாலே தடுக்கமாட்டாதே யிருக்க, நெஞ்சானது நினைத்து உருகியும் போகாதே, மறந்துமிராதே முன் நடந்த ஸம்ஸ்லேஷ ரஸத்தைத்தோழி

கககக பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ஈ-தி, டு-பா, உணரிலுள்ளம்.

வ்யா—அஞ்சாம்பாட்டு. (உணரிலுள்ளம் சுமொல்) கீழேமற
க்கவொண்ணுதென்றதே - இங்கு நினைக்க வொண்ணுதென்கிறது.
மறத்தல் நினைத்தல் இரண்டாயிதே இருப்பது. அவை இரண்டும்
அரிதாகாநின்றது. காலகேஷபத்துக்காக நினைக்கில் அது தான்
ஆஸ்ரயத்தை வேவியாநின்றதாயிற்று. (உணரில்) என்கிறது-வரு
ந்திநினைக்கிலென்கிறதல்ல; நினைந்தவாறே நெஞ்சு சுடாநின்றதெ
ன்கை. (வினையேன்) ஜீவநத்வாரமானவைதானேபாத (ஊ) கமாம்
படியானபாபத்தைப்பண்ணினேன்; (க) “सूनुद्वयस्य ब्रह्म-ஸமா
த்வாதஸாதத்ராஹம்” என்கொண்டு வருத்தமானது தன்னை
ஸ்மரித்து தரித்தார்கள்கிடர் சிலபாக்யா (ஊ) திகர். (தொழுது
மெழு) எல்லாவளவிலும் இதுவேணுமாயிற்று. போக்கடி அறவறஜித்
தையே பற்றக்கடவதாயிருக்குமிதே. (துணரிநாமல் நறும்போது
நஞ்சும் குழல் பெய்து) பூங்கொத்துக்களையுடைத்தான நாமலினு
டைய செவ்விப்பூக்களைப் பறித்து முடித்திருந்துள்ள குழலிலே
சுற்றி (உ) “अत्रोद्वेगोऽपि नैव कश्चिद्व्यस्य-அத்ரோபவிர்யஸா
தேநகாபிபுஷ்பை ரலங்க்ருதா” என்னக்கடவதிதே.

(பின்தணரிலாவி தளருமென வன்புதந்தானிடம்) இப்படி
அவன் பண்ணுகிற விருப்பத்துக்கு நாம் விஷயபூதராகாதவன்று
இரண்டாஸ்ரயமும் அழியுமென்னும்படியாயிற்றுப் பரிமாறினபடி.
“தணரில்” என்றது - பிரியிலென்றபடி; தாழ்க்கிலென்னுதல்.
(அன்புதந்தானிடம்) இதெல்லாவற்றாலும் கூடச்செய்ததாயிற்று;

யும் நீயுமாக வருத்தகீர்த்தநம் பண்ணிக்கொண்டு தரித்திருக்க வொண்ணு
தோ? நாம் தாமே புறப்பட்டுப் போகை நங்கார்யத்துக்குடலாமோ வென்ன;
அப்படி நினைத்திருக்கவும் போகிறதில்லையே என்று விஷண்ணையாய்ச் சொல்
குகிறுளென்று ஸங்கதியை ஸுசிப்பிக்கிறார் (கீழித்யாதி).

“கீழ்” என்றது-மூன்றும்பாட்டிலென்கை. இரண்டாம்பாட்டிலே “நா
னே நினைந்திங்கிருந்தென்” என்று நினைக்கவொண்ணுமையும் சொல்லிற்றே
யென்ன வருளுகிறார் (காலகேஷபேத்யாதி). “சுமம்” என்கிறதென்? பத்து
மாஸம் பிராட்டி வருத்த கீர்த்தநத்தாலே தரித்திருக்கவில்லையோ வென்ன;
“பாவியேன்” என்கிறுளென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (ஜீவநேத்யாதி
வாக்யத்வயத்தாலே).

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ந-தி, கூ-பா, என்கிறெஞ்சே. கசுகள

இத்தலையில் அன்புக்கு க்ருஷிபண்ணினுமயின்ற வத்தனை. (புணரி யோதம் பணில மணியுந்து புல்லாணியே) கடலில் திரைகளானவை சங்குகளின்ற முத்தைக்கொடுவந்து தள்ளாநிற்குமாயிற்று. உத்ப த்திகாலத்திலே காணலாய், பின்பு அறிவார் கையிலே இட்டுப்பரீ க்ஷிக்கவேண்டாதேயிருக்கை. திரைக்கிளர்த்திகளிலே அறையுண்டு வழிகளிலே ஈனுமாயிற்று. அன்றியே சங்குகளையும் மணிகளையும் தள்ளாநின்றிருந்துள்ள புல்லாணியே என்னவுமாம். (டு)

மூ;—என்கிறெஞ்சே நினைந்திங்கிருந்தென் தொழுது மெழு வள்ளல் மாயன் மணிவண்ண நெம்மான் மருவுமிடம் கள்ளவிழும் மலர்க்காவியும் தூமடல் கைதையும் புள்ளுமள்ளல் பழனங்களும் சூழ்ந்த புல்லாணியே. (சு)

பநீ.	உரை.	பநீ.	உரை.
நெஞ்சே	மனமே	கள்	மதுவானது
நினைந்து	(எம்பெருமானே) நினை	அவிழும்	ஸ்ரவியாநின்ற [தான
என்கி	ஈடுபட்டு (உருகி)[த்து	மலர்	புஷ்பங்களையுடைய
இங்கு	இவ்விடத்தில் [ஐநம்;	காவியும்	செங்கழுநீராலும்,
இருந்துஎன்	இருந்து என்ன ப்ரயோ	தூ	வெளுத்திருக்கிற
வள்ளல்	உதாரனாய்,	மடல்	மடல்களையுடைய
மாயன்	ஆஸ்சர்ய சேஷ்டித	கைதையும்	தாழையாலும்,
	முடையனாய்,	புள்ளும்	பலவகைப்பட்ட பக்ஷி
மணிவண்ணன்	நீலமணிபோன்ற வடி		களாலும்,
	வழிகையுடையனாய்,	அள்ளல்	சேற்றையுடைய
எம்மான்	எனக்கு ஸ்வாமியுமான	பழனங்கள்	மருதநிலங்களாலும்
	எம்பெருமான்	சூழ்ந்த	சூழப்பட்டதுமான
மருவும்இடம்	விரும்பி நித்யவாஸம்	புல்லாணியே	தொழுதுமெழு. (சு)
	பண்ணுமிடமாய்,		

(பணிலத்தினுடைய) சங்கினுடைய. மணிமுத்தென்று விவக்ஷித்தரு ளுகிரார் (கடலிலித்யாதி). முத்தென்று சொல்லாமே, “பணிலமணி” என்று சொல்லுகைக்கு ப்ரயோஜந மென்னென்ன வருளுகிரார் (உத்பத்தியித்யாதி). பிறக்கச்செய்தே சங்கிலிருந்தும், பிறந்தபடிகண்டால் ஜாதிமுத்தென்றறிய லாம். அதுக்காக இப்படியருளுகிராரென்று கருத்து. (டு)

அநு.—ஆரூம்பாட்டு. (என்கியித்யர்தி) நினைக்கில் உள்ளம் சுடுமென்ற நின்று; அவனுடைய ஸௌந்தர்ய குணங்களை அநுஸந்தித்தால் வருவனெ

கககஅ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ந-தி, கூ-பா, என்கிறெஞ்சே.

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (என்கிறெஞ்சே நினைந்திங்கிருந்தென்) ஈடுபட்டு நினைக்கவேண்டும்படியான இங்கிருந்து ப்ரயோஜனமென்? நினைக்கவென்று புக்கால் சாலப்பணிப்படவேண்டும்படியா யிருக்கு மாயிற்று. (தொழுது மெழு) நினைக்கையே துடங்கி பணிப்படவே ண்டுமிடத்தை விட்டு, காயிகமான வ்யாபாரம் பண்ணலாம் தேசத் தேறப்போருநீ. (வள்ளல் மாயன் மணிவண்ணென்மான் மருவு மிடம்) அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுதவிடத்தில் நினைக்கவுமரிது. அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுமிடத்தில் காயிகவ்யாபாரமும் பண்ண க்குறையில்லை. (வள்ளல்) ஸம்ஸ்லேஷஸமயத்தில் தன்னை எனக்கு ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணினவன். (மாயன்) இப்போதுமுறைகெட்டு த்தானிருந்தவிடத்தே செல்லவேண்டும்படி அப்போது அப்படிபரி மாறினவன். (மணிவண்ணன்) இவை ஒன்றுமில்லையெயாகிலும் விடவொண்ணுதபடியான வடிவழகையுடையவன். (எம்மான்) அவ்வடிவழகைக்காட்டி என்னை அநயார்ஹமாக எழுதிக்கொண்ட வன்.

(கள்ளவிழும்மலர்க்காவியும்) அவன் நித்யவாஸம் ண்ணுகிறவி டத்தே சென்றால் அவனுக்கும் நமக்கும் நினைத்தபடி பரிமாறலாம் படியான ஏகாந்தஸ்த்தலம் கிடர்; செவ்வியழிவதற்கு முன்பே பறிக் கவேணுமென்று மேல்விழுந்து பறித்து ஒருவர்க்கொருவர் எறிய, அதுமேலேபட்டு மதுவானது பாயாநிற்கக்காணலாயிருக்கிற செங் கழுநீரும், அதாகிறது - ஸ-உநாஸ-உநிக்ரியைக்கு யோக்யமாயிரு

ன்று தேறியிருக்கலாமென்றுமீளவும் நெஞ்சைத்தேறப்பண்ண; அந்தகுணங் களும் ஈடுபடுத்தும், அத்தாலே போயல்லது தீராதென்கிருளென்று ஸங்கதி.

(பணிப்படும்) என்றது-ஒரோகுணந்தானே “எத்திறம், எத்திறம்” என்னப்பண்ணுமென்கை. அங்கு போனால்தான் ஈடுபடுத்தாதோ அவன் குணங்களைன்ன; அவை ப்ரீதியை விளைத்து கைங்கர்யத்திலே மூட்டிவிடும்; அத்தால் ஸத்தை பெறலாமென்னு மபிப்ராயத்தாலே “தொழுதுமெழு” என்கிருளென்று தாத்பர்யமருளுகிரார் (நினைக்கையேயித்யாதி). “எம்மானி டம்” என்னுதே “மருவும்” என்றதுக்குத்தாத்பர்யம். (அவனித்யாதி). (அப் படி பரிமாறுகை) தாழநின்று பரிமாறுகை.

கைதை பதத்தாலே ஸகண்டகமாய், உயர்ந்திருக்கை தோற்றுகையால், அத்தை ஆசைப்பட்டால் அதுக்கு அவன் தோன்படி-கொள்ளலாமாகையால்,

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ஈ-தி, எ-பா, பரவிரெஞ்சே. கசுகசு

க்கை. (தூமடல் கைதையும்) வெள்ளை மடலையுடைத்தாய், இவருக்கு ஸ்ப்ருஷைபண்ணி மேல் விழலாம்படியான தாமழையும், இவன் தோள் கொடுக்க ஏறிப்பறிக்கலாம்படியாயிருக்கை. (புள்ளும்) நாநாவர்ணங்களையும் நாநாவான பேச்சுக்களையுமுடையவானபக்திகளைக்கண்டு “ இதன் பேர் என்? இதன் பேர் என் ” என்று இவன் கேட்க, அவன் அவற்றின்பேர்சொல்லலாம்படியான புள்ளும், (அள்ளல் பழனங்களும்) இவன் தன் செல்வாலே வளைவதறியாதே நீர் நிலங்களிலே புக்கு அங்கே அளறுபாய்ந்து நின்றால், அவன்கைக் கொடுத்தேற விடும்படியான நிலங்களையுமுடைத்தான புல்லாணியைத் தொழுதுமெழு. (சு)

மூ.—பரவிரெஞ்சேதொழுதுமெழு போயவன்பாலமாய்

இரவுநாளும்மினிக்கண்டியிலா திருந்தென்பயன்

விரவிமுத்தம்நெடுவெண்மணல் மேற்கொண்டுவெண்டி ரை

புரவியென்னப்புதம்செய்து வந்துநுதுபுல்லாணியே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெஞ்சே	மனமே	வெண்திரை	வெளுத்த அலைகளான
போயவன்பால	பிரிந்துபோன. அந்த	புரவிஎன்ன	குதிரைபோல் [வை
மாய்	எம்பெருமான் பக்	புதம்	தாவுதலை
பரவி	ஸ்துதித்து [கல்	செய்து	செய்து கொண்டு,
இரவுநாளும்	இரவும் பகலும்	முத்தம்	முத்துக்களோடே
இனி	இனிமேல்	விரவி	கலசி
கண்துயிலாது	கண்ணுரக்கமில்லாமல்	நெடு	அதிகமான
இருந்து	இருந்து	வெண்மணல்	வெளுத்தமணற்களை
பயன்என்	என்ன ப்ரயோஜனம் ;	மேல்கொண்டு	மேலேகொண்டுவந்து
		வந்து	
		உந்து	தள்ளாநின்ற உள்ள
		புல்லாணியே	தொழுதுமெழு. (எ)

அத்தாலே நாயகனுடைய வர்மயதை காணலாம்படி தோற்றுமென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (வெள்ளையித்யாதி). செல்வு-ஸம்பத்து, அல்லலறியாத செல்வப்பெண்ணென்கை. ... (சு)

அரு.—எழாம்பாட்டு. (பரவியித்யாதி) அவனுடைய ஓளதார்யாதிருணங்களை அதுஸந்தித்து நாம் நடுபட்டுத்தொழப்போனால் பழியாகாதோவென்ன; நாம் அவ்வூரைப்பரவி வத்தி காலகேசுபார்த்தமாகப் போவோமென்கிற வென்று ஸங்கதி.

கூஉ௦ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ஈ-தி, எ-பா, பரவிரெஞ்சே.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பரவிரெஞ்சே தொழுதுமெழு) அக்ரம
மான பேச்சுக்களைச்சொல்லி அடைவுபாராமல் தொழலாம்படியான
தேசத்தேறப்போரு. (போயவன்பாலமாய்) போய்த்தொழுது
மெழு என்னுதல்; போயவன் பக்கலிலே நெஞ்சைவைத்தென்னு
தல். (இரவுநாளுமினிக்கண்டியிலா திருந்தென்பயன்) இரவும் பகலு
மிருந்து இனிக்கண்ணுறங்கா தொழுகிறத்தாலென்ன ப்ரயோஜந
முண்டு. (க) “அநித்ரஸ்ஸததம்ராமம்” என்று இவ
னிருக்குமதுகேட்டு, அதடியாகநாம் (உ) “நசமேஸ்தி
நித்ரா” என்றிருக்குமன்றன்றோ அபிமதஸித்தியுள்ளது. அவன்
ருசிமுன்னாக இத்தலைருசிபண்ணுமன்றிறே ப (ஈ) லத்தோடே
வ்யாப்தமாவது. அவனுடையருசியிறே பேற்றுக்குடலாகத் தலைக்
கட்டுவது. இவனுடைய ருசிஅவனுடைய வீரஹத்துக்குடலாமத்
தனை.

ஆனால் பின்னை அவனுக்கு இரக்கமில்லை யென்கிறதோ
வென்னில்; ஓம்; அப்படி சொல்லக்குறையில்லையிறே, இப்போது
அவன் வாராமையாலே. இல்லையாகில், வருகைக்கு சக்தியில்லை
யென்னுதல், சிலர்க்குப் பரதந்த்ரனென்னுதல் சொல்லவொண்ணா
திறே; முறைகெட்டுச் சொல்லவேண்டும்படியான தசைபிறந்தால்,
முறையுடைய அவனுக்கு வரக்குறையென்? தொழுதுமெழு என்று
கொண்டு பழியாகிறதோ? (விரவிமுத்தம் நெடுவெண்மணல் மேற்
கொண்டு வெண்டிரைபுரவியென்னப்புதம்செய்து வந்துந்து புல்லா

(போயவன் பக்கலிலே) என்றது-என்னை விட்டுப்போனவன் பக்கலி
லேயென்கை. இனி இங்கேஇப்படியிருந்தால் தான் ப்ரயோஜநமுள்ளதென்
னென்னவருளுகிறார் (அநித்ர இத்யாதி). நாம் இங்கே இருந்தே கண்துயிலா
திருந்தால், இத்தை அவன் கேட்டுக்கண்ணுறக்க மற்று ஆற்றாதான், நம்மு
டைய பலத்தைத் தாராளவென்ன (அவனித்யாதி). புருஷார்த்தம் இவன
தானால் இவனுடைய ருசியே யன்றோ பலத்துக்கு முந்துறவேண்டிவதென்ன
(அவனுடையவித்யாதி). பின்புதான் இவனுடைய ருசிக்கு ப்ரயோஜநமென்
னென்ன வருளுகிறார் (இவனுடையவித்யாதி).

வாராமையாலே இவருக்கு இரக்கமில்லையென்று நிர்ணயித்தால், இனி
அவனுடைய ருசியால் இரக்கமுண்டாகில் பழியென்னென்னவருளுகிறார்
(தொழுதுமித்யாதி). நம்ஸ்வரூபாகுணமாக காலகேஷபார்த்தம் போய்

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ந-தி, அ-பா, அலமுமாழிப்படையும். ௧௬௨௧

ணியே) முத்தோடே கூடவெருத்த மணற் றைக்கலந்து கீழ்மண்
கொண்டு மேல் மண்ணெறியும்படி வெருத்த திரைகளானவை,
குதிரை தாவுமாபோலே தாவிவந்து தள்ளாநின்றன புல்லாணி
யைத் தொழுதுமெழு; இருவர்க்கும் ஒன்று கொண்டே போதுபோ
க்கலாம்படியான தேசத்தேறப்போவோம். (௭)

மூ.—அலமுமாழிப்படையுமுடையார் நமக்கன்பராய்ச்
சலமதாகித்தகவொன்றிலர் நாம்தொழுதுமெழு
உலவுகானல்கழியோங்குதண் பைம்பொழி லுடிசை
புலவுகானல் களிவண்டினம்பாடு புல்லாணியே. (௮)

பாடம்.	உரை.	பாடம்.	உரை.
அலமும்	ஹலமென்கிற திவ்யா யுதத்தையும்	களி	(மதுபாநத்தால்) [கிற செருக்கி வர்த்திக்
ஆழிப்படை	திருவாழி என்கிற திவ்யாயுதத்தையும்	வண்டினம்	வண்டிகள் கூட்டமா
உடையார்	உடையரான எம்பெரு	உலவு	ஸஞ்சரியாநின்ற[னது
நமக்கு	நம்திறத்தில் [மான்	கால்	தென்றலை யுடைய தாய்,
அன்பராய்	ஸ்நேஹிப்பார் போன்ற ராய்	நல்	நலமான
சலமதாகி	கபடத்தை யுடையவ ராயாகி	கழி	உப்புக்கழிக்கரையில்
தகவுஒன்றுஇலர்	இரக்கமும் கூடவின் றிக்கே இரானின்	ஒங்கு	உந்நதங்களாய்
நாம்	நாம் [முர் ;	தண்	குளிர்ந்து (ஸ்ரமஹரங் களான)
புலவுகானல்	பிரிந்தாரிரங்குமிட மான கடற்கரை	பைம்பொழி	பரந்த சோலைகளின் நடுவில்
	(நெய்தல்)நிலத்தில்	ல் ஊடு	
		இசை	காநத்தை
		பாடும்	பாடா நின்றனது மான
			புல்லாணியே தொழுதுமெழு. (௮)

வணங்கினால், அவன் பழிசொல்ல வழியுண்டோவென்று கருத்து. (இருவர்
க்குமொன்றுகொண்டே) என்றதுக்கு-திரைக்கிளப்பத்தின் போக்கியதையிலே
அவன் அந்வயித்திருந்தால், நாமும் அத்தையே போக்கியமாகப்போதுபோக்கி
னால், ஒருவருக்கும் பழியிட அவ ஸரமில்லையென்று கருத்து. ... (௭)

ககஉஉ பெரியதிருமொழி,க-பந,-தி,அ-பா,அலமுமாழிப்படையும்.

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (அலமுமாழிப் படையுமுடையார் நமக்கன்பராய்ச் சலமதாகி) நிரபேக்ஷரான இவர் ஓர் அபலையிறே யென்றுபாராதே, நமக்கு ஸ்நேஹிப்பாரைப்போலே ச(ஞ)லத்தைப் பண்ணினாராயிற்று. (அலம்) ஹலத்தைச் சொன்னபடி. இத்தை திவ்யாயுதமாகச் சொல்லக்கடவதிறே. (நமக்கன்பராய்ச்சலமதாகி) ஸர்வர்க்கும் ப்ராப்யரான தாம், நம்மைத் தமக்கு ப்ராப்யராகக் கொள்ளுவாரைப்போலே ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணினாராயிற்று. (தக வொன்றிலர்) பரிபூர்ணரானநாம், ஒருஸ்தீர்விஷயமாக ச(ஞ)லத் தைப் பண்ணினோமென்கிற இரக்கமும் கூடவின்றிக்கே இருந்தா ராயிற்று. (நாம்தொழுதுமெழு) நாம் நிர்த(ஹ்)யராகவொண்ணாதே? (க)[ஞஞ்ஞாஹுர்ஹ்ஸு லக்ஷுஹ் ஹ்ஹ்ஹ்ஹ்-சத்ரசாமரபாணிஸ்து லக்ஷ மனோ ராகவாஹுஜஃ]இனையபெருமாள் ஒருகையாலே சத்ரத்தைப் பிடித்து, மற்றைக்கையாலே சாமரங்களையும்பிடித்துப் பணிமாறும் போது, சக்ரவர்த்தியாண்ட பரப்பில் அதுக்கு ஓராளில்லாமையன் றிறே. அடிமையில் கலித்தனமிருக்கிறபடி. ப்ரியமாகாதவன்று

அநு.— எட்டாம்பாட்டு. (அலமுமித்யாதி). நெஞ்சானது நாம் கால கேஷபார்த்தமாக அவ்ஹரைத் தொழப்போனால் பழியாகாதே என்னா நின்றாய்; நாம் இங்கே வீரஹக்லேசப்பட்டுப்போனால் அவனைக் கண்டமட்டிலே மேல் விழவேண்டிவரும்; அதுக்காகப்போனால் அது ஸாதநமாய் விழுமாகையால் அவனை வரப்பார்த்திருக்கும்த்தனையென்ன; (இவரித்யாதி). (ச(ஞ)லம்) கபடம். தகவிலரென்னாதே, “தகவொன்றிலர்” என்கிறதின் கருத்தருளுகி றார் (பரிபூர்ணேத்யாதி). முதல் நிரபேக்ஷராய், பின்புகபடஸ்நேஹம்பண்ணி இப்படி பண்ணினோமென்கிறதுமில்லாதவரை நாம் தொழுதால் தானென் னப்ரயோஜநமென்ன; (நாமித்யாதி).அவன் கபடஸ்நேஹம் பண்ணினானையா கிலும்,அவன்கருத்ரிமனென்றுபோய் தொழாதேயிருக்கவேண்டினமை நம்பக் கல் கூடாதேயென்கை. நெஞ்சில் வன்மையின்றிக்கே தொழுதால் நிரபேக்ஷ னுக்கு ப்ரயோஜநமாகையால் வ்யர்த்தமன்றோவென்ன; நம்ஸ்வரூபலாபமு ண்டாகையே ப்ரயோஜநமென்று ஸத்ருஷ்டாந்தமுபபாதிக்கிறார் (சத்ரேத் யாதி). (கலித்தனம்) பசியனாகை. நமக்கு ஸ்வரூபம் அத்தலைக்கு ப்ரீதிவிளை விக்கையன்றோ? அவன் நிரபேக்ஷனாயிருக்கத்தொழுதால் அவனுக்கு ப்ரீதி விளையும்படியென்னென்ன (ப்ரியமித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). அவன்

இவனுக்கு இது ப்ராப்யமாகாதே. இவன் அவனுக்கு உகப்புச்செய்த தாலேயிறே இவனுக்கு ஸ்வரூபஸித்தி. (க) “ஸ்ரூஷ்யஸ்ய - ப்ரஹ்மஸ்யஸ்யாமி” யிலேயிறே இவன்றனக்கங்வயம்.

(உலவுகானல்கழி) ஸஞ்சரியாநின்னுள்ள தென்றலையுடைத் தான நல்லகழியென்னுதல்; அன்றிக்கே ஓடாநின்னுள்ள கால்க ஞாண்டு - நீரோட்டங்கள்; அவற்றையுடைத்தான நல்லகழியென்னு தல்; (ஒங்குதண்பைம்பொழில்) வைமானிகரைப்போலே யிருக்கை. ஆகாசாவகாசமடையும்படியாய், ஸ்ரமஹரமாய் பரந்திருந்துள்ள பொழிலிலே. (புலவுகானல்) அக்கடல்கரையின் நாற்றமானது தட்டாதபடிக்கீடாகச் சோலைமேலே உயாவிருக்குமாயிற்று வண் டினங்களானவை; தேவர்கள் ஸம்ஸார விவக்காயம்தட்டாமலிருக்கு மாபோலே. மதுபாநமத்தமாய்க்கொண்டு செருக்கிவருகிற வண் டினங்களானவை அதுக்குப் போக்குவீடாக அங்கேயிருந்து இசை பாடாநிற்குமாயிற்று. இசைகேட்டால்பொறுக்கும்படியானதேசத் தேறப்போவோமென்றபடி. (அ)

மூ;—ஒதிநாமம் குளித்துச்சிதன்னு லொளிமாமலர்ப்

பாதநாளும்பணிவோம் நமக்கேநலமாதலில்

ஆதுதாரானெனிலும் தருமன்றியுமன்பராய்ப்

போதுமாதே தொழுதுமவன்மன்னு புல்லாணியே. (க)

நிரபேக்ஷையிருக்கச்செய்தேயும் இவன் தொழுதல்லது நிற்கமாட்டாதே தொழுதால், அது அவனுக்கப்பை விளைப்பிக்க, அத்தால் இவனுக்கு ஸ்வரூபம் நிறம்பெறுமென்றதாயிற்று. உக்தார்த்தஸம்வாதம் (ப்ரஹ்மஸ்யஸ்யாமியிலே யிறே) என்றது.

காற்றுகவும் கால்வாயாகவும் இரண்டர்த்தம் (ஸஞ்சரியா நின்னுள்ள வித் யாதி). “புலவுகானல்களில் வண்டினமானது-உலவுகானல் கழியிடத்தில் ஒங்குதண்பைம்பொழிலுடிசைபாடும் புல்லாணி” என்றங்வயம் திருவுள் ளம்பற்றி, “புலவு” பிரிவாய், தத்ஸம்பந்தியான கானலுண்டு - கடல் கரை யாவது, பிரிந்தார் இரங்குவது நெய்தல்நிலமாய், அங்கிருக்கிறவண்டினங்கள் பொழிலிலேமேலேபோய்ப்பாடுகைக்கு நிமித்தமருளுகிரார் (அக்கடலித்யாதி). நாமும் அத்தேசத்தில் போய் இரக்கமுண்டாய், பாட்டுக்கேட்டு ஸுகிக்கலா மென்கிற நினைவாலே இப்படி விசேஷித்தாளென்று உட்கருத்தை யருளு கிரார் (இசையித்யாதி). ... (அ)

சுசுஉசு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ந-தி, கூ-பா, ஒதிநாமம்.

பு.ம்.	உரை.	பு.ம்.	உரை.
மாதே	பெண்ணே!	தாரானெனிலு	(அவன்) கொடாமல்
நமக்கே	நமக்கே	ம்	போனாலும்
நலமாதலில்	புருஷார்த்தமாகையால்	தரும்	(இந்த ஸாதநாநுஷ்ட்டா
குளித்து	(நாம்) ஸ்நாநம் செய்து		நம்) கொடுக்கும்
நாமம்	(அவனுடைய) திருநா	அன்றியும்	அதுவுமன்றிக்கே
ஒதி	சொல்லி, [மத்தை	அன்பராய்	பகத்தராய்
உச்சிதன்னால்	ஸிரஸ்ஸினால்	போதும்	போவோம்;
ஒளி	ப்ரகாசியாரின்ற	அவன்	அந்த எம்பெருமான்
மா	ஸ்ரலாக்கியமான	மன்னும்	பொருந்திவர்த்திக்கிற
மலர்பாதம்	திருவடித்தாமரைகளை	புல்லாணியே	திருப்புல்லாணி யென்
நாளும்	தினந்தோறும்		கிற திவ்யதேசத்
பணிவோம்	தொழக்கடவோம்;		தையே
ஆது	யாதொரு நலத்தையும்	தொழுதும்	தொழுவோம். (க).

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஒதிநாமமிய்யாதி) செய்யக்கடவ தல்லாதனவெல்லாம் செய்து பெறக்கடவோம். புருஷார்த்தம் - ஸ்வயத்நஸாதத்தய மென்றிருப்பார் படுவதெல்லாம் பாடக்கடவோம்.

வ்யா;—(ஒதிநாமம்) வாயாலே திருநாமங்களைச் சொல்லக்கட வோம் (குளித்திய்யாதி) (க)“ஆங்கோணைகள்செய்து” என்னக்கட பதிதே. அதாகிறது-அவன் எதிரே வாராரின்றால், நாம் ப்ரணயிந்

அ. —ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஒதிநாமமிய்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் நெஞ்சு நாமேபோய்த்தொழுகை-ஸாதநமாய் பர்யவஸிக்கும், அவனே வரக்கண்டிரு போமென்னச் செய்தேயும் அவன் வாராமையாலே, அவனுக்குத்தகவொன் டில்லை; போயல்லது தீராதென்று துணிந்தவாறே நெஞ்சறிந்த தோழியா வள் நம்ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதவற்றை நாம்செய்கையாவதென்னென்ன; சேராதவையாகிலும் செய்வோம் வாவென்றழைக்கிறுளென்று ஸங்கதி.

திருநாமஸங்கீர்த்தநத்தைச் சொன்னது தேஸுவாஸாதி ஸாதநாந்தரங்க ளுக்கெல்லா முபலக்ஷணமென்று கீழ்ச்சொன்னத்தை விவரிக்கிறார் (புரு ஷார்த்தமிய்யாதி). “குளித்து, நாமம்ஒதி உச்சிதன்னால் நாளும் ஒளிமாமலர்ப் பாதம் பணிவோம்” என்று நாம்செய்த தகவையல்லாதவை செய்தால் நம க்குக் கார்யஹாநி இத்தனைபோக்கி, அவனுக்கு ஹாநியென்னென்ன வருளு கிறார் (யாமித்திய்யாதி). (ப்ரணயிநியாய்நிற்கை) என்றது-ஸ்வார்த்த கர்த்தருத்வ

யாய் நிற்கையன்றிக்கே, சும்பிட்டுக் கொடுநிற்கக் கடவோமென்றி
றாள். (ஒளிமாமலர்ப்பாதம்) திருவடிகளில் போக்ய(ஃ)தைகண்
டால்வணங்கத்தான் போகாதுபோலேகாணும். அதாகிறது-அதுப
விக்கக்காலம்போருமத்தனையன்றி, முறையுணர்ந்துதிருவடிகளிலே
விழுகைக்கவஸரமில்லை. ப்ராப்யமென்றிருக்கை தவிர்ந்து, ப்ராபக
த்வ புத்தி பண்ணுவோம். (நாளும் பண்ணுவோம்) ஸாதநவிச்சேதத்
தில் ப(ஃ)லவிச்சேதம் வருமென்றிருப்பார் படுவதெல்லாம் படக்
கடவோம்.

(நமக்கேயித்யாதி) இனி அத்தலைக்கு நன்மைபார்க்கும்தெ
ல்லாம் தவிர்ந்து, நமக்கேநன்மைபார்க்குமத்தனை. (நமக்கேநலமாத
வில்) இதுக்கு முன்புநம் இழவுகளும் பாராதே அவனுக்கே நன்மை
பார்த்துப் போவோமிதே. (ஆதுதாரானெனிலும் தரும்) எல்லாம்
செய்தாலும், அவனை “ ப (ஃ) க்திலப்பயனன்று ” என்னவொண்
ணாதே. “ ஒன்றும்தாரேன் ” என்று இவன் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி
யிருந்தாலும், பக்திலப்பயனென்கிற வசநத்தை மாற்றவொண்
ணாதே. (அன்றியுமன்பராய், போதும்) அவன் ப (ஃ) க்தி பண்ண
விருக்குமது தவிர்ந்து, இனிநாம் பக்தராய்ப்போவது. பேறு நம்ம
தானால் அதுக்கீடான ஸாதநமும் நம்தலையிலேஆகவேண்டாவோ?

போக்தருத்வங்களை விட்டுத்த(ஃ) தேகபோக்யையாயிருக்கை. (சும்பிடுகை)
என்றது - ஸ்வபோக(ஃ)ஸித்த்யர்த்தம் ஸ்வயம் ஸாதநம்பண்ணுகை. இத்
தால் அவனுடைய நிரபேக்ஷ போக்தருத்வங்களும், நிரபேக்ஷாபாயத்வமும்
சூலயுமென்றதாயிற்று. போக்யதையாலே வணங்கப் போகாதாகில் “பணி
வோம்” என்று நீ சொல்லும்படியென்னென்ன (ப்ராப்யமித்யாதி).

“ஆதலில் நமக்கேநலம்” என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி அவதாரணர்த்
தம் (இனியித்யாதி). இத்தனைநாளும் அவனுக்கு நன்மைதேடினநாம் இப்.
போது தவிருவானென்னென்ன (இதுக்கித்யாதி). நாம்அவன் திருவடிகளிலே
உபாயபுத்திபண்ணி பணிந்தால், அவன்மிறுக்குப்பண்ணினானென்னும், அந்த
நலம் தமக்கு அவன் தாராநின்றானாகிலும் அவன் தரும்படி பண்ணிவைக்கும்,
“அன்றியுமன்பராய்ப்போவோம்” என்று சொல்லுகிறுளென்று விவக்ஷித்துத்
தாத்பர்யம் (எல்லாமித்யாதி). அன்பராய் என்றதுக்கு வ்யாவர்த்த்யபூர்வகம்
தாத்பர்யம் (அவனித்யாதி). நாமானால் நமக்கு ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதே
யென்ன; நமக்கே நலமென்றத்தைக் கடைக்ஷித்தருளுகிறார் (பேறித்யாதி).

ககஉசு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ந-தி, கூ-பா, ஒதிநாமம்.

(மாதேயவன் மன்னுபுல்லாணியே) அவனை ஓரிடத்தே பதிகொண் டிருக்கப்பண்ணுகிறதென்? அவன் எதிரே கிளர்ந்து வரும்படி நம்போதும். இவள்செய்கிறவை இவளுக்கு ஸ்வபாவமென்றிருக் கிலன்றோ இவனுக்கு ஆறியிருக்கலாவது. ஸாதநமென்று புத்தி பண்ணினால் பின்னை அவனுக்கு அங்குதொங்க வொண்ணாதிதே.

(ஒதிநாமமித்யாதி) அவன்பண்ணின ப (ஃ) க்திகொண்டு பெறலாமென்றிருந்தோம். அஃதல்லவிதே ஸாஸ்த்ரங்களில் சொல் லுகிறபடி. இனி ஸாஸ்த்ரோக்தமான பக்த்யாத்யுபாயங்களைக் கண் ணழிவற அநுஷ்டித்து அவனைப் பெறக்கடவோமென்கிறாள். அவ னுடைய அங்கீகாரத்தாலே பெறலாமென்னும் விஸ்வாஸம் கொண் டிருந்தோம். அது - கார்யமாகாதபின்பு இனி ஏதேனுமொரு க்ரியாமாத்ரத்தைப்பற்றாமத்தனையிதே. (ஒதிநாமம்) எல்லாம் செய் தாலும் (க) “ஸத்யம் கீர்தயந்தம்” என்கிறதுக்கு ஒரு ப (ஃ) லமின்றிக்கே இராதிதே. (குளித்து) அவன் விஷயீ காரத்தாலே பெறுமது தப்பிற்றே. இனி ஸாதநாநுஷ்டாநம் கொண்டே பெறவேண்டியிருந்ததே? அவை அநுஷ்டிக்கும் போது அதிகாரிகளாகவேணும். அதுக்கீடாகக்குளிக்கக்கடவோம். உறுவியிருந்த நம் தலைகளைக்கொண்டு அவனைப் பணியக்கடவோம். (ஒளிமாமலர்ப்பாதம்) ப்ராப்யமானதுவே - ப்ராபகமென்றிருக்கு மதுதவிர்த்து, இத்தை நம்தலையிலேஏறிட்டுக்கொள்ளக் கடவோம்; அதுக்கீடாக இரண்டாகாரமுண்டேயாகிலும் போக்யமான ஆகார

அன்புதானுமியளுக்கு ப்ராப்பருமியில் புதுமென்று அவன் தாராதிராஜே வென்ன வருளுகிறார் (இவளித்யாதி).

“ஒளிமாமலர்ப்பாதநாரும் பணிவோம்” என்றதுக்கு “போக்யதாபுத்தி பண்ணாமல், ப்ராபகத்வபுத்தி பண்ணிப்பணிவோம்” என்று எவகதஸ்வீகார ரூபப்ரபத்தியும் சொன்னதாக விவக்ஷித்து ஒருயோஜனை அருளிச்செய்து, போக்யதா புத்தியாலே ப்ராப்யமென்று நினைத்து தத்ஸித்த்யார்த்தம் கேவ லம் ஸாதநாந்தரங்களையே பண்ணுவோமென்கிறுளென்று யோஜநாந்தரம் விவக்ஷித்துப் பாட்டுக்குத் தொகுத்தபாவமருளுகிறார் (அவன்பண்ணின் வித் யாதி). (அவன்பண்ணின்) என்றது - அவன் நமக்குண்டாம்படி பண்ணின் ஸாத்யபக்தியென்கை. ஸாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லுகிற ஸித்தஸாதநத் தையே பற்றவொண்ணாதேவென்ன (அவனுடைய வித்யாதி). (எல்லாம் செய்தாலும்) அவன் எப்பாடுபடுத்தினாலும்.

பெரியதிருமொழி, க-ப, க-தி, க0-பா, இலங்குமுத்தும். ககஉஎ

மொன்றுமே உள்ளதென்று நினைத்திருக்கக் கடவோம்.

(இனிநாளும்பணிவோம்) தேஹயாத்ரையில் அந்வயிக்குமன் றிறே அவ்வடைவு, தப்பினவன்னைக்கு ப்ரத்யவாயமின்றிக்கே யொழிவது. “கெவொய்! அரைகூணம் தாழ்க்குங்காட்டில் குண திகவஸ்துவை இங்ஙனே அழிக்கலாமோ?” என்று தோழ்சொல்ல. (நமக்கே நலமாதலில்) ஓங்காண்; இதுக்குமுன்படங்க அவ்விஷய த்தை நோக்கியுண்டாயிறே; இனியுள்ள காலமெல்லாம் நமக்கே நன்மைபார்க்கக்கடவோம். (க) “ॐ ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ - தத்தஸ்யஸத்ரு ஸம்பவேத்” என்றிருந்து நாம்ஜீவித்தது அமையும். (ஆதுதாரா னெனிலும்) எல்லாம்செய்தாலும் இவனால் (உ) “ॐ ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ - பக்த்யாத்வநந்யயா ஸக்யம்” என்கிறத்தைத் தவிர்க்க வொண் ணாதே. தன்னையேபற்றிப் பெறவிருப்பார்க்கன்றோதன்னைக்கொடா தொழியலாவது. (அன்றியும்பராய்) அதெல்லாங்கிடக்க, நமக்குத் தான் பேற்றுக்கு வழிஇதுகாண். தந்திலனாகில் தவிருகிறான். நம் ஸ்வரூபத்தை அழித்துக்கொடுநின்றால் பின்பு அவன் ஜீவிக் கும்படி காண்கிறோம். இவ்வன்புதனக்கு உபயாகாரத்வமுண்டிறே. அதில் ‘இப்போது ப்ரகரணத்துக்குச் சேரும்படியாக ஸாதநத்திலே கொள்ளவமையும். இவன் இப்படி பாரிக்கச்செய்தேயும் பிற்காலித் தாள்போலே காணுமவன். (மாதேபோது) என்கிறான். (அவன் மன்னுபுல்லாணிய) எல்லாம் செய்தாலும் அவன் ஆஸநத்தைக் கிளப்பும்போது நம் ஆற்றுமைவேணுங்காண். (க)

மூ.—இலங்குமுத்தும் பவளக்கொழுந்து மெழில்தாமரைப் புலங்கள்முற்றும் பொழில்சூழ்த்தழகாய புல்லாணிமேல் கலங்கலில்லாப் புகழான் கலியனொலிமாலை வலங்கொள் தொண்டர்க்கிடமாவது பாடில்வைகுந்தமே.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

தோழியானவள் ஹிதபரையாய், இவன் ஸ்வரூபத்தைப் பேணவேணு மென்று பிரிவில் கண்டவளவில், நம்மைஸ்வரூபத்தைப் பேணிவாராதே மன் னியிருக்கிறானே; இனி நாம் என் செய்வோம்; ஸாதநாத்ரங்களைவிட்டும், ஆற்றுமை அவரறியும்படி ஸ்வரூபாதுரூபமாகத் தொழுதோம் வா என்கிறார்க ளென்று விவக்ஷித்து “அவன் மன்னு” என்றுவிசேஷித்ததுக்குக் கருத்து (எல்லாமித்யாதி). (சு)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ஈ-தி, க0-பா, இலங்குமுத்தும். ௧௧௩௯

தையும் கீழிலவையோடொக்கக்கழித்து, ப்ராப்யத்தில் த்வரையாலே வந்த அலமாப்பையுடையராகையாலே வந்தபுகழாயிற்று; புகழுக்குக் கலக்கமில்லாமையாகிறது இவ்வளவும் வருகையாயிற்று.

(கலியஞ்ஞலிமலை) (க) “ஸுநிஸ்ஸீஷ்வ - முநிப்ரணீதம்” என னுமாபோலே ஆப்தவசநமாயிருக்கை. (வலங்கொள் தொண்டரித் யாதி) இப்பத்துப்பாட்டையும் அதிகரிக்கவுமாம்; அன்றிக்கே ஒரு பாட்டை அதிகரிக்கவுமாம். அதில் அர்த்தாநுஸந்தாநம் பண்ணவுமாம்; அதில் இசையை அப்யஸிக்கவுமாம். இவ்விசைதன்னை ஒருவன் பாடாநின்றால் அதில் அஸஹமாநனமதின்றிக்கே யொழியவுமாம். ஏதேனும் ஓராகாரத்திலே அந்வயமே வேண்டுவது; அவர்களுக்கு வாஸஸ்த்தாநமான தேசம்- துக்ககந்தரஹிதமான நித்ய விபூதியே. இத்தை இங்கே அப்யஸிக்க, அவர்கள் இங்குத்தைத் தனிமைதீர, அர்ச்சிராதிமார்க்கமே அங்குள்ளார் கொண்டாடப்போய், நித்ய விபூதியிலேபுக்கு நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர். (௧0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

பெரியதிருமொழி

ஒன்பதாம்பத்து முன்றாந்திருமொழி முற்றிற்று.

—o—o—o—

பெறுதலைப் பார்த்திருக்கக் கடவோமென்றறியிருந்து, தன் ஸ்வரூபத்தைப் பேணியிருக்கை யென்றபடி.

“வலங்கொள்ளுகை”-வளையவருகையாய், ஏதேனுமாக ஓர்வயமுண்டான தொண்டர்க்கு, இடமாவது-வைகுந்தம். இனிபாடினார்க்கு, இல்வைகுந்தமே. அதில் வ்வாதமில்லையென்று விவக்ஷித்து அருளுகிறார் (இப்பத்தியாதி).

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

அரு;—காவார்ப்ரவேசம். கீழில் திருமொழியில் புல்லாணியைத் தொழப் போக ஒருப்பட்டவள்போய் அநுபவிக்கவொண்ணாதோ?. நேர்பட்டதுதப் ரேஷணாதிகளைச் சொல்வானென்னென்னும் சங்கையாலே ஆற்றாமையின்

(௧) ரா-பா-உ-சச.

ககக0 பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, காவார் ப்ரவேசம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.
ஒன்பதாம்பத் து நான்காந்திருமொழி
காவார் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—காவார்ப்ரவேசம். திருப்புல்லாணியேறப்போகவேணு
மென்றுகொண்டு உத்யோகித்துக் கால்நடைதாராமல் தளர்ந்து,
உண்ணப்புக்கவன் சோற்றிலே தோஷதர்ஸநம்பண்ணினால் “எல்லா
முண்டு சமைந்தோம்” என்னுமாபோலே துடங்கினதெல்லாம் அழகி
தாகத் தலைக்கட்டினோமென்று, சுண்ணால்கண்டபகழிகளைத் தூது
விடுவது, முன்புள்ளார் நோவுபட உதவினபடி சொல்லுவது, பந்
துக்கள் ஹிதவசநம் கௌதபடியான தசையைச் சொல்லுவதாய்த்
தலைக்கட்டுகிறது. *
மூ.—காவார் மடல்பெண்ணை யன்றிலரிசுரலும்

ஏவாயினுடியங்கு மெஃகிற் கொடிதாலோ

பூவார் மணங்கமழும் புல்லாணிகைதொழுதேன்

பாவா யிதுநமக்கோர் பான்மையே யாகாதே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மடல்	மடலையே நிரூபகமாக வுடைய	கொடிது	கொடிதாய் பாதியா ஆல் கஷ்டம்; [நின்றது
பெண்ணை	பனைமரங்களிலிருக்கிற	பூ	பூக்களில்
அன்றில்	அன்றில் பகழிகளு டைய	ஆர்	ஸம்ருத் தமான
காவு	சோலைகளிலே	மணம்	பரிமளத் தால்
ஆர்	நிறைந்திருக்கிற	கமழும்	மணம்மிக்கிருந்துள்ள
அரி	தழுதழுத்த	புல்லாணி	புல்லாணியென்கிற திவ்யதேசத்தை
சுரலும்	தவநியும்,	கைதொழுதே	(ஆசைப்பட்டு) பணிந் ன் தேன். [யே!
ஏவாயின்	காமசரங்களால் ஏவப் பட்ட புண்வாயின்	பாவாய்	ப்ரதிமைபோன்ற ஸகி
ஊடு	மத்தயத்தில்	இது	இதுவானது
இயங்கும்	ஸஞ்சரிக்கிற	நமக்கு	நமக்கு
எஃகில்	வேலைக்காட்டில்	ஓர்	ஒரு
		பான்மையே	ஸ்வபாவமாய் விட்
		ஆகாதே	டதே?

மிகுதியால் போகமாட்டாதே, கைக்கொடுக்கிற தோழியும் ஸ்தப்தையாகப்
புகிறாளென்று ஸங்கதி யருளுகிறார் (திருப்புல்லாணி யித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, க-பா, காவார் மடல். ௧௧௩௧

அவ.—முதற்பாட்டு. (காவாரித்யாதி) பிரிந்த நிலத்தில் இருக்கவொண்ணுதொழிவது; போகத்தொடங்கினதேசத்திலேபோய்ப்புகவொண்ணுதொழிவது; நம்தசை இருந்தபடிஎன்? என்கிறான்.

வ்யா.—(காவார்மடல்பெண்ணை யன்றிலரிசுரலும்) தாய்மார் ஹிதவசநத்துக்குமேலே இதுவும்வேணுமோ? (அன்றிலரிசுரலும்) அன்றிலினுடைய ப்ரணயகத்க (X௫) தமான பேச்சென்னுதல்; அரிசுரலென்னுதல்; (க) “என்னுடைய நெஞ்சுக்கோரீர் வாளாமென் செய்வேன்” என்னுமாபோலே. ஒன்றே ஆற்றவொண்ணுதிருக்க, எங்குமதுவேயாவது. ஒருமடலே எங்குமொக்கச் சோலைசெய்திருக்கிறபடி. மடற்பெண்ணையுடைத்தான சாவிலே ஆர்ந்த அன்றிலென்னவுமாம். லங்கையடைய ராக்ஷஸ்ரென்னுமாபோலே. தார்மிகராயிருப்பார் வைத்த தண்ணீர்ப் பந்தலிலே வழியடிக்காரர் ஒதுங்குமாபோலே, மடலெடுத்தாசிலும் பிழைக்க நட்ப்பனையிலே அன்றில்வந்து குடிபுகுத்தது. ப்ரபதமும் பவிபாததசையிலே செய்யுமதொன்றிறே அவன் தன்ஸ்வரூபத்தோடு சேரச்செய்யா விட்டால் இவன் தன்ஸ்வரூபத்தை அழித்தாலும் பெறப்பார்க்குமே.

அரு.—பாட்டுக்குத்தொகுத்த பா(று)வ மருளுகிறார் (பிரிந்தவித்யாதி). முதற்பாட்டு. (காவாரித்யாதி) “சுரலும்” என்கிற ச(சு) காரம்-அதுக்த ஸமுச்சயமாகத் தாத்தார்யம். (அரி) என்றது இருளாய், அத்தாலே அவ்யக்த மானபடியைவிவக்ஷித்துப்பலி தார்த்தம் (ப்ரணயகத்கதமான) என்று. அரிகிற சூரலென்று அர்த்தாந்தரம் (அரிகிறவித்யாதி). மடலையே நிரூபகமாகவுடைய பெண்ணையிலே இருக்கிற அன்றிலின் சூரலானது காவெல்லாம் ஆர்ந்திருக்கிற தென்று, “காவார்” என்றத்தைக்குரலுக்கு விசேஷணமாக்ஷியருளுகிறார் (ஒன்றே இத்யாதி). (அதுவே)-சூரலே. காவுபோலேயான மடலென்று மடலுக்கு விசேஷணமருளுகிறார் (ஒருவித்யாதி). அன்றிலுக்கே விசேஷணமாக்கி மூன்றாம் யோஜனை (மடலித்யாதி). பண்பானபோதே மடலுண்டாயிருக்குமே, மடலென்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தென்னென்ன வருளுகிறார் (தார்மிகரித்யாதி). கீழ்ச்சொன்ன வர்த்தத்தை உபஸம்ஹரித்துக்கொண்டு மடலெடுக்கை தண்ணீர்போலே தாரகமோவென்னும் சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (மடலித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). ஸ்வரூபஹாநிவாராதோ? அது

(க) பெரி-தி- மடல்-அரு.

௧௬௩ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, க-பா, காவார் மடல்.

(ஏவாயினுடியங்கும்) காமசரங்களாலே புண்பட்டிறே உடம் படையக்கிடக்கிறது. ஸுப்ரஹ்மன்யன் கையில்வேல், ஸ்ரீபரசு ராமாழ்வான் கையிலம்பு, இவற்றாலே துளைப்புண்டமலைகளிலே பகடிகள் ஸஞ்சரிக்குமாபோலேயாயிற்று. அம்புவாய்களைப் புதுப் புண்செய்துகொடு காணும் போகிறது. (எஃகிற்கொடிதாலோ) எஃகிலைக்காட்டிலென்னுதல்; எஃகுபோலேயென்னுதல். இத்த்வநி யாற்றும்போது வேலிலேவைத்து ஆற்றவேண்டும்படியிருக்கை. வெளிகாக்கியிற்காட்டில் நரகாக்கி கொடிதாயிருக்குமிதே.

(பூவார் மணம்கமழும் புல்லாணி கை தொழுதேன்) பரிமளம் அஸஹ்யமாகாததேசம் தேடிப்புக அழகிதாக ஆசைப்பட்டேன். விரோதியான இந்நிலத்தைவிட்டு ப்ராப்ய தேசத்திலேபோய்ப்புக அழகிதாகக்கோலினென்கிறான். (பாவாய்) இதற்குத்தான்இவள் சொல்லுகிறது-இவளுடைய பாரவஸ்யம் கண்டு தானிழந்து இவள் வ்யாபரிக்கவேண்டும்படியாயிற்று அவள் இருக்கிறது. (க) [யாழு டைத்துணையென்னும் தோழிமாரும்] நாமமாத்ரமேகாணு முள் ளது. நாயகன்பிரிந்ததுக்கு நோவுபடுமித்தனை இவளுக்குள்ளது. இவளாற்றமைக்கும் அவன்வாராமைக்கும் இரண்டுக்கும் நோவுபட வேணுமே அவளுக்கு. இதுஒருபாசரமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாது காணும். பிரிந்தநிலத்தில் இருக்கவொண்ணாதே ஒழிவது. ப்ராப்ய தேசத்திலேபோய்ப்புக வொண்ணாதொழிவது; உசாத் துணையின் றிக்கே ஒழிவதான தசையிறே நமக்கு; இழவில் வந்தால் இருவர் க்கு மொத்திருக்குமிதே.

செய்யும்படி என்னென்ன வருளுகிறார் (அவனித்யாதி).

வெப்பட்ட புண்வாயினுடைய, ஊடு-மத்தயத்திலே, இயங்கும்-ஸஞ்சரி க்கும், எஃகில் கொடிதாலோ என்றதுக்கு ஸத்ருஷ்டாந்தமாகத் தாத்பர்யம் (காமசரங்களித்யாதி).

ஸ்வாபதேசம் (விரோதித்யாதி). “தோழி” என்னுதே. மரப்பாவையாக் கிச் சொன்னதுக்குக்கருத்து (இதற்கித்யாதி). (தானிழந்து)தான்பாரவஸ்யத் தை தான்விட்டு. எடுத்த பாசரத்திலே “என்னும்” என்றதுக்குக் கருத்து (நாயகன் பிரிந்ததுக்கு நோவுபடுமித்யாதி). (அவன் வாராமைக்கும்) என்ற துக்கு இருவருமாயிருக்குமிருப்புத் தனக்கு உத்தேஸ்யமாகையாலே வாரா மையால் தனியே இதுவுமொருதுஃக்கம் இவளுக்குண்டென்று கருத்து.

(ஒர்பான்மையே யாகாதே) மாறாடி வருவ துமன்றிக்கே இது ஸ்வபாவமாய் விட்டதே. நித்யஸூரிகள் நித்யாநுபவம் பண்ணு நின்றார்கள். இவ்வருகுள்ளார் விஷயங்களிலே அந்யபரராகா நின் றார்கள். மூன்றும் விபூதியாகப்பண்ணி விட்டதாகாதே நோவுபடுத் துகைக்கு நம்மையென்கிறான். (க)

மூ.—முன்னம்குறளுருவாய் மூவடிமண் கொண்டளந்த மன்னன்சரிதைக்கே மாலாகிப் பொன்பயந்தேன் பொன்னங்கழிக்கானல் புள்ளினங்காள் புல்லாணி அன்னமாய் நூல்பயந்தார்க் காங்கிதனைச்செப்புமினே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொன்னங்கழி பொன்னங்கழி என்	மன்னன்	ராஜாதி ராஜனான எம்	
கிற நீர்க்கால்களையு	சரிதைக்கே	பெருமானுடைய	
டைய	மாலாகி	செயலுக்கே	
கானல்	பொன்	(நான்) பிச்சேறினவ	
கடல் கரை நிலங்க	பயந்தேன்	நிறத்தை [ளாய்	
ளிலிருக்கிற	இதனை	இழந்தேன்; [தசையை	
புள்ளி அங்காள் பகழிகளே !	புல்லாணி	(என்னுடைய) இந்த	
முன்னம் முன்பு	அன்னமாய்	புல்லாணி என்கிறதிவ்	
குறளுருவாய்	நூல்	ய தேசத்தில்	
வாமநாவதாரம் செய்த	பயந்தார்க்கு	ஹம்ஸருபியாய்[வுக்கு)	
ருளினவனாய்(மஹா	ஆங்கு	வேதங்களை (ப்ரஹ்மா	
பலி பக்கல்)	செப்புமினே	கொடுத்தவரான எம்	
மூவடிமண்		பெருமானுக்கு	
மூன்றடிகளால் அளக்		(பிராட்டிக்காக வந்திரு	
கக்கூடிய பூமியை		க்கும்) அவ்விடத்தில்	
கொண்டு		அறிவியுங்கள். (உ)	
அளந்த			
(தரி லோகங்களையும்)			
அளந்தவனான			

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. நோவுபடுகை நமக்கே ஸ்வபாவ மாய் விட்டதென்று ஒருவார்த்தைசொல்லிப் பின்புபேசாதே யிருக்கும் ப்ரக்ருதியன்றே. தானிருக்கிற விடத்தே வர்த்திக்கிற சிலபகழிகளைத் தூதுவிடுகிறாளாயிற்று.

“பான்மை” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்து “ஓர்” என்றதுக் குத் தாத்பர்யம் (நித்யஸூரிகளித்யாதி). ... (க)

அந.—இரண்டாம்பாட்டு. (முன்னமித்யாதி). ஸங்கதியருளிச்செய்து

ககூஙசு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, உ-பா, முன்னம்குறளுருவாய்.

அவ;— (முன்னம்தியாதி) ஸுலபனல்லாதவனை ஆசைப்பட்டு உடம்பு வெளுத்திருக்கிறேனோ? அதுதான் பரத்வமென்னும்படியிருக்கிற விடத்தே எந்தசையை அறிவியுங்கொள்கின்றான்.

வ்யா - (முன்னம் குறளுருவாய்) காலவிப்ரகர்ஷம் போக்கி தேச விப்ரகர்ஷமல்ல கிடர் இழக்கைக்கு. பாவியேன், இன்றன்றோ அவ் வடிவுகொள்ள வடுப்பது. ஒருநீர்ச்சாவிகிடக்கக் கடலிலே வர்ஷிப் பதே? ஆறுபுகாவிட்டாலும் வர்ஷியாவிட்டாலும் கடலுக்குக் குறையில்லையிறே. காலப்ரத்யாஸத்தியாலே பல்லிலேபட்டுத் தெறி த்ததென்கின்றான். (குறளுருவாய்) அப்ராக்ருத ஸம்ஸ்த்தாநத்தைக் கண்ணாலே முகக்கலாம்படியாக்கினபடி. (மூவடிமண்கொண்டள ந்த) த்ரைலோக்யத்துக்கு அவ்வருகும் நித்யவிபூதியும் தன்னதா யிருக்கிறவன் கிடர் மூவடியை இரந்தான். இரந்ததுவும், மண் ணளந்ததுவும் மிகைகாணும். அவ்வடிவைக் கண்டபோதே ஆத் மாத்மீயங்களை இவனதாக்கினாயிற்று அவன். (க) “ दृष्टुं न संशयः ”-தத்தமஸ்யாபயம்மயா” என்னுமாபோலே. (உ) “ $\text{आत्मनो ह्यस्यामि ब्रह्मणोऽन्तरात्मिणः शरीरेण}$ ”-ராகவம் சரணம்கதஃ” என்றதுக்குள்ளே பெருமாள் அங் கீகாரமுமுண்டு, நடுவு காலக்ஷேபம் மஹாராஜர் அநுமதி பெறு கைக்காகவாயிற்று.

(மூவடிமண்கொண்டளந்த மன்னன்) அவன்பக்கலிலே இரந்து பெற்று வளர்ந்து அளந்து கொண்டாயிற்று. அவனுடைய தொகுத்தபாவம் (ஸுலபனித்யாதி). (அதுதான்) வாமநாஹதாரந்தான்.

(முன்னம்) என்றதுக்கு-சி(-ஹி)ரகாலமாகவும், ஸமீபகாலமாகவுமிரண்டு தாத் பர்யம்வியக்ஷித்து முந்தினத்தை யருளுகிறார் (காலவிப்ரகர்ஷமித்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே). ஸாபேக்ஷரான தாமிருக்க, நிரபேக்ஷரான ஸம்ஸாரிகள் தலையிலே பாதபற்பைவைப்பதே யென்றுகருத்து. இரண்டாம் தாத்பர்யம் (காலப்ரத்யாஸத்தியித்யாதி). அந்த அபதாநம் அநுஸந்தாநவைசத்யத்தாலே ஸந்நிஹிதமாகத் தோற்றிற்றென்று திருவுள்ளம். மஹாபலியைப்போலே கண்டபோதே கார்யம் செய்தாருண்டோவென்ன; (த(ஈ)த்தமித்யாதி). கண்ட மாத்ரத்திலே கொடுத்ததில்லையே; போதுபோக்கியன்றோகொடுத்த தென்ன (ராகவமித்யாதி).

மன்னனாயிருந்து இரக்கக்கூடுமோ? “படைஎடு” என்று கொள்ளவேண் டாதோ என்ன (அவனுடைய வித்யாதி). வென்றுவாங்கினால் அவனுடைய

அபி (ஐ) மாநத்தோடே சேர்க்கைக் கொள்ளுகைக்காக இரந்தானாயிற்று. (மன்னன்) (க) “ராஜாதிராஜஸ்ஸர்வேஷாம்” (உ) “விஷ்ணுர்ப்ரஹ்ம மயோமஹாந்” (ங) “கூர்வரம் தம்விஜாநீம்ஸ்ஸவிபுஸ்ஸப்ரஜாபதி” எனனுமாபோலே. (மன்னன்சரிதைக்கே மாலாகிப் பொன்பயந்தேன்) அந்நயார்த்தமான செயலிலே நிறமிழந்தேன். இந்த்ரனுக்காகச் செய்தசெயலென்று தோற்றிற்றில்லை காணும் இவர்க்கு. (ச) “உன்னைப் பிரமாணித்தார் பெற்றபேறு” ஆஸ்ரிதரெல்லார்க்குமாகச் செய்தசெயலென்றிருக்கிறார். தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருகொள்ளுவது, இரப்பது, அளப்பதான செயலிலே யாய்த்து விவரணையாயிற்று.

(பொன்னங்கழிக்கானல் புள்ளினங்காள்) தானிருக்கிற விடத்துக்கு அணித்தாகப் பொன்னங்கழியென்றொரு நீரோடுகொலுண்டு போலே. ஏகதேசவாஸித்வத்தால்வந்த ஸம்பந்தங்கொண்டு தன்கார்யம் அவற்றுக்குச் செய்யவேணுமென்றிருக்கிறாள். அதுக்கு மேலே பிரிந்தாரைச்சேர்க்கும் சிறப்புடையவராயிற்று. முன்பு போனவனைப்போலே தனிபோகவேண்டாவிதே உங்களுக்கு. (புல்லாணி யன்னமாய் நூல்பயந்தாற்கு) இவை தூதுபோகச் சமைந்தாப்போலேயாய்த்து அவன் கிட்டவந்திருக்கிறபடியும்.

தேசத்தை இவன் வாங்கிக்கொண்டானென்பர்கள். அதில்லாதபடி செய்தானென்கை. “இந்த்ரனுக்காகச் செய்தசெயலிலே நான் எதுக்காக மாலைறினேன்” என்று வெறுப்பிலே தாத்தர்யமருளி, செயலென்று தாத்தர்யாந்தரம் (இந்த்ரனுக்கித்யாதி). “சரிதைக்கே” என்ற அவதாரணத்துக்குத் தாத்தர்யம் (தன்னுருவித்யாதி).

“புள்” என்றத்தாலே திர்யக்த்வம் விவக்ஷித்து, ராமாவதாரத்திலே திர்யக்குக்கள்-கரியாகையாலே, அத்தைப்பற்ற ஹார்த்தபாவம் (அதுக்கித்யாதி). (போனவனைப் போலே) தன்னவிட்டுப் போன நாயகனைப்போலே. இத்தால் இந்த பதத்துக்குத் தாத்தர்யம் சொல்லிற்று.

அன்னமானது-நீரகூரவிபாகம் பண்ணவல்லதாகையாலே, நீரகூரங்கள் போலே, நானும் தானுமாக வந்தக் கலவியைப்பிரித்தானென்று வெறுப்பிலே † (பா) தன்னுருக்கொடுத்து. (க) (உ) (ங) (ச) உ-திருவ-கக௩

ககநக பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, ஈ-பா, வவ்வித்துழாய்.

(அன்னமாய் நூல்பயந்தாற்கு) பிரிக்கவல்லார்க்கு இழந்தவேத சகஸ்ஸைப் பரஹ்மாவுக்காக மீட்டுக்கொடுத்தபடியைச் சொல்லுகிறது. அதாகிறது - இங்கு இழந்த நிறம் பழையபடியே தரவல்லனென்கை. (அன்னமாய்) தூதுபோகிற உங்களுக்கு அஞ்சவேண்டா; ஸஜாதீயராயிருப்பார். (ஆங்கிதனைச் செப்புமினே) ஒருத்தி நிறம் மீட்கைக்காக வந்திருக்கிற விடத்தே அறிவியுங்கள். ஒருத்திக்கே கார்யம் செய்யக்கடவோமென்னும் நியதியுண்டோ? (இதனை) தன் தசைதன்னைப் பாகரமிட்டுச்சொல்ல வொண்ணாதுபோலே காணும். (செப்புமினே) செப்பிக் கொடுவரவேண்டா; அறிவித்துவிட அமையும். (உ)

மூ;—வவ்வித்துழாயதன்மேல் சென்றதனிரெஞ்சம்
செவ்வியறியாது நிற்குங்கொல் நித்திலங்கள்
பவ்வத்திரையுலவு புல்லாணி கைதொழுதேன்
தெய்வச்சிலையார்க்கென் சிந்தைநோய் செப்புமினே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துழாயதன்மே	திருத்துழாயின்	உலவு	ஸஞ்சரியாநின்ற
ல்	(ஒரு பாகத்தை)	புல்லாணி	திருப்புல்லாணியை
வவ்வி	பிடித்துக்கொண்டு	கைதொழுதே	அஞ்ஜலி பண்ணி
தனி	தனியாயே	ன்	னேன்;
சென்ற	(அவன் பக்கல்) போன	என்	(அப்படிப்பட்ட) என்
நெஞ்சம்	என் மனஸ்ஸானது		னுடைய
செவ்வி	(என்னுடைய) அழகை	சிந்தைநோய்	மனோவ்யாதியை
அறியாது	(அழியுமென்று) அறியா	தெய்வச்சிலை	அழகிய ததுஸ்ஸையு
	மல்	யார்க்கு	டைய எம்பெருமா
நிற்குங்கொல்	(அங்கேயே) நிற்குமோ?		னுக்கு
நித்திலங்கள்	முத்துக்களை யுடைய	செப்புமினே	அறிவியுங்கள். (ஈ)
பவ்வமதிரை	ஸமுத்ரத்தின் அலைகள்		

அவ;—முன்றும்பாட்டு. கீழ்என்னுடைய உடம்பில் நோவை அறிவியுங்களென்றான். இங்கு என்னுடைய சிந்தாவ்யதை(டு)யை அறிவியுங்களென்கிறான்.

தாத்பர்யம் (பிரிக்கவிய்யாதி). தாத்பர்யாந்தரம் (இழந்தவிய்யாதி). (ஒருத்தி) பிராட்டி. இத்தால் “ஆங்கு” என்றதுக்குக் கருத்துச் சொல்லிற்று. ... (உ)

அந்.—முன்றும்பாட்டு. (வவ்விய்யாதி). துழாயை இவர் புஜித்து, அவ்வழகை அநுபவித்து, அதின்மேல் சென்ற என்னை விட்டுத் தனியே.

பெரியதிருமொழி, க-ப, ச-தி, ச-பா, பரியவிரணியனது. ககங்ள

வ்யா;—(வவ்வித் துழாயதன்மேல் சென்ற தனிநெஞ்சம்) நாய
கன் பிரிந்துபோகிறபோது தோளிலிட்டதொருமாலையிலே ஒரு
தலையைப் பிடித்துக்கொடு போய்த்ததாயிற்று, நெஞ்சு அவன்பக்கல்
அணுக்கத்தைக்கொண்டு இத்தலையை உதறிப்போனபடி. (செவ்வி
யறியாது நிற்குங்கொல்) நம்மாள் அங்கே நின்றதாகில் ஆசையற்று
வந்தாலன்றோ நமக்கு முடியலாவது என்றிருக்கிறுளென்றிருக்கிற
தோ? (நிற்குங்கொல்) நிற்குமோ என்றபடி.

(நித்திலங்களித்யாதி). (க)“விரவிமுத்தம் நெடுவெண்மணல்மேல்
கொண்டு வெண்டிரை புரவியென்னப்புதம் செய்துவந்துந்து புல்
லாணியைத் தொழுதுமெழு” என்று அழகிதாக ஆசைப்பட்டேன்.
(தெய்வச்சிலையார்க்கென் சிந்தைநோய் செப்புமினே) ஒருத்தியு
டைய சிந்தாவ்யதையைப் போக்கவென்றே விற்பிடித்தவர்க்கு என்
னுடைய சிந்தாவ்யதையைப் மறிவியுங்கள். (என் சிந்தைநோய்)
அவளத்தனைக்ரமப்ராப்தி பொறுத்திருக்கு மவளன்றிறே இவள்.

மூ;—பரியவிரணியனதாக மணியுகிரால்

அரியுருவாய்க்கீண்டா னருள்தந்தவாநமக்குப்

பொருதிரைகள் போந்துலவுபுல்லாணி கைதொழுதேன்

அர்மலர்க்கண்ணீர்த தும்ப வந்துகிலும் நில்லாவே. (ச)

போன நெஞ்சமானது என்னுடைய செவ்வி அழியுமென்றறியாதே நிற்குமோ
வென்றுசுப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றிபாவம்(நாயகனித்யாதி). (ஒருதலையை)
என்றது-“மேல்” என்றத்தைப்பற்ற. பிரிந்துபோகும்போது தோளிலிட்ட
மாலையைக்கண்டிருந்த படியாலே “பரவி நெஞ்சே தொழுதுமெழு” என்று
சொன்னவுடனே, தான் என்னைவிட்டுத் தனியே புறப்பட்டுப்போகையாலே
எனக்குக்கால்நடை தாராதேகிடந்து படுகிறேனென்கையாலே, இத்தையெல்
லாம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்தர்யம் (அவன்பக்கலித்யாதி). (அணுக்கத்தை)
அந்தரங்கதையை. நெஞ்சு உன்னுடைய படியறியாதே அங்கேதானே நிற்
பாநென்னென்ன; (நம்மாளித்யாதி).

நித்திலங்களை - முத்துக்களையுடைத்தான ஸமுத்ர தரங்கங்களென்று
விசேஷித்ததுக்குக் கருத்து (விரவியித்யாதி). (அவளத்தனை) - பிராட்டி
யத்தனை. (ங)

ககநஅ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, ச-பா, பரியவிரணியனது.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பரிய	(வரபலத்தால்)பருத்த	போந்து	வந்து
இரணியனது	ஹிரண்யனுடைய	உலவும்	ஸஞ்சரியாநின்ற
ஆகம்	மார்வை	புல்லாணி	திருப்புல்லாணியை
அரியுருவாய்	ந ர ஸிஹ்ம ரூ பி யாய்	கைதொழுதே	அஞ்ஜலி பண்ணினே
அணி	அழகான	ன்	ன்;(இப்படிப்பட்ட
உகிரால்	நகங்களாலே		டஎன்னுடைய)
கீண்டான்	கிழித்த ஸ்வாமியான	அரி	வண்டுகள் (படிந்த)
நமக்கு	நம் திறத்தில் [வன்	மலர்	புஷ்பம்போன்ற
அருள்தந்தவா	க்ருபைபண்ணினபடி,	கண்	கண்களில்
	என்;	நீர்	ஜலமானது
பொரும்	ஸ்பர்த்தை பண்ணிக்	ததும்ப	தரும்பும்ப டியாகவும்,
	கொண்டு வருகிற	அம்	அழகிதான
திரைகள்	ஸமுத்திரத்தி னலைக	துகிலும்	வஸ்த்ரமும்
	ளானவை	நில்லாவே	(அரையில்) தங்காதப
			டியாகவுமிராநின்றது.

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (பரியவிரணியனதாகம்) ஸ்வாமி ஒரு வன் உண்டென்னும் ப்ரதிபத்தியுண்டாய், அவனைப் பெறவேணு மென்னும் மேன்மையும் தன்நெஞ்சிலே கிடந்துவளர்ந்த உடலன்றே. “எனக்கு மேற்பட்டானொருவனுளன்” என்றிராமையாலே அவனைப் பெறவேணுமென்றிருக்கு மதுவுமில்லையே. இனி தேஹா திரிக்தமா யிருப்பதொரு வஸ்து உண்டென்னும் ப்ரதிபத்தியுமில்லை. தேஹாத் மாபிமாநியாயிருப்பானொருவனாகையாலே கேவலம் சரீரத்தையே வளர்த்தானித்தனையாயிற்று. ஆக “சேஷி ஒருவனுளன்” என்றும், “காண்கிற சரீரத்துக்கு அவ்வருகாயிருப்பதொரு வஸ்து உண்டு” என்றும் இராமையாலே வரப(வ)லத்தாலே தடிப்பித்தானாயிற்று. இதுவெல்லாங்கூடி திருவுகிரம்கூட்டியாய்த் தலைக்கட்டிற்று.

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (பரியவித்யாதி) கீழிரண்டிபாட்டாலே தூதுவிட் டாள். இதில், முன்பு அவன்தன் படியைச் சிலர்க்குச் சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.

“பரிய” என்று விசேஷித்ததுக்குக்கருத்து (ஸ்வாமீத்யாதி-தடிப்பிற்றா னாயிற்றென்னுமளவும்). உட்கருத்தருளுகிரார் (இதுவித்யாதி).

(அணியுகிரால்) கண்டுகொண்டிருக்கத் தருமவற்றைக்கிடர் இவனுக்கு உடலாக்கிற்று. நாய்ச்சிமாரோட்டை ஸம்போகத்திலும் வ்யாபரிக்கப் பொறுதவற்றைக் கிடர் முறட்டுடம்பிலே கொண்டு வ்யாபரித்தது. (அரியுருவாய்க் கீண்டான்) இவன் எவ்வடிவைச் சொல்லுமென்றறியாமையாலே, நரத்வஸிம்ஹத்வங்க ளிரண்டையும் சேர்த்துக்கொண்டு வந்து தோற்றினாயிற்று. நரஸிம்ஹத் தினுடைய சீற்றத்தைக் கண்டவாறே உடல்பதம் செய்தது; அநாயாஸேந கிழித்துப் பொகட்டான். (அருள்தந்தவா நமக்கு) ஒரு பாலனுக்குத் தமப்பன் பகையாக உதவிக்கார்யம் செய்தவன், அபலேக்குத் தன்னைப் பெறுமையால் வந்தவ்யஸநத்துக்கு வாசுவைத்து உதவினபடிகாண்.

(பொருதிரைகள் போந்துலவு புல்லாணி கைதொழுதேன்)
“பொருதுமுநீர்க் கரைக்கேமணியுந் துபுல்லாணி தொழுதுமெழு”
என்று எல்லாம்செய்து சமைந்தோம். (அரிமலர்கண்ணீர் ததும்ப அந்துகிலும் நில்லாதே) கடல்திரைகள் வந்து ஸஞ்சரியா நிற்கக் கடலும் திரையும் கண்டுகூட அறுபவிக்க வேணுமென்று ஆசைப்பட்டோம்; இதுவாகில் இவளுக்குத் தேடிப்போக வேணுமோ? என்று என்னுடம்பிலே கண்ணீரையுமுண்டாம்படி பண்ணினான்.

மூ.—வில்லாலிலங்கை மலங்கச்சரம்துரந்த
வல்லாளன்பின்போன நெஞ்சம்வருமளவும்
எல்லாருமென்றனையேசிலும் பேசிடினும்
புல்லாணியெம்பெருமான் பொய்கேட்டிருந்தேனே. (நு)

“அணி” - அழகும், ஸௌகுமார்யமும். இவற்றை அடைவே அருளுகிரார் (கண்டித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (இவன் எவ்வடிவைச் சொல்லுமென்று அறியாமையாலே) என்றதுக்கு - ஹிரண்யன் வரங்களில் அகப்பட்டாத வடிவாக வேண்டுகையாலே, நரனென்றும் சொல்லக்கூடாதே, ஹரியென்றும் சொல்லக்கூடாதே, இப்படிப்பட்டவடிவை ஒருகாலும் கண்டறியாமையாலே தனக்கென்றிருக்க வேணுமென்று கருத்து.

அரியானது - வண்டானது, படிந்தமலர்போன்றகண்ணீர், ததும்பதளும்ப; அம் - அழகிதானதுகிலும் நில்லாதென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம் பற்றி கண்ணீரைச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் (கடலித்யாதி). ... (ச)

ககச௦ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, டி-பா, வில்லால்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வில்லால்	ததுஸ்ஸி னால்	எல்லாரும்	ஸகலரும்
இலங்கை	லங்கையானது	என்றனை	என்னை
மலங்க	கலங்கும்படியாக	எசிலும்	பழித்தாலும்,
சரம்	பாணங்களை	பேசிடும்	பலவகையாகச்சொன்
தூரந்த	ஏவினவனான		னாலும் (நான்)
வல்லாளன்	ப(ய)லஸாலியானஎம்	புல்லாணி	திருப்புல்லாணியில்
	பெருமானுடைய		எழுந்தருளி யிருக்
பின்	பின்னை		கிற
போன	போயிருக்கிற	எம்பெருமான்	எம்பெருமானுடைய
நெஞ்சம்	(என்) மநஸ்ஸானது	பொய்	பொய் வார்த்தைகளை
வருமளவும்	திரும்பி வருகிற பர்யந்	கேட்டு	கேட்டு [யே
	தம்	இருந்தேனே	தரித்திருந்தேன்.

அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. இவளுடைய பந்துக்களடையத் தீர ண்டி நாங்கள் சொன்னவார்த்தை கேளாதே அவன் வார்த்தை கேட்டாயிறே. நாங்கள் சொன்னதுவே மெய்யாய், அவன்சொன்ன வார்த்தை பொய்யானபடி கண்டாயே; இனிநாங்கள் சொன்னத் தைக் கேட்கவல்லையேஎன்ன; அப்படியே செய்கிறோம், அவன்பின் போன நெஞ்சை மீட்டாலென்கிறாள்.

வ்யா.—(வில்லாலிலங்கைமலங்க) வரங்கொடுத்ததேவதைக ளுடைய அஸ்தரத் துக்கு அழியாதஊரை மறுஷ்யத்வத் துக்கு ஏகாந் தமான வில்லாலே அழித்தானாயிற்று. மறுஷ்யரை அவமதிபண்ணி யிருக்கையாலே இவர்களால் படாதொழிகைக்கு வரம் கொண்டில னாயிற்று. கையில்வில்லாலே ஒருவர்கூறை எழுவருடுக்கப் பண் ணினபடி. (சரந்தூரந்த வல்லாளன்) விடுகிறவன் ப(ய)லத் துக்குத்

அந்;—அஞ்சாம்பாட்டு. (வில்லாலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே “அருள் தந்த வாநமக்கு” என்று வ்யங்க்யமாக நன்றாக வருளிச்செய்தானென்று வெறுக்க, அதைக்கேட்டவர்க ளெல்லாரும் இதுவே இவளை மீட்கைக்கு அவஸை மென்று பஹுஜநமாகத்தங்கள் வார்த்தையைக் கேட்கச் சொன்னார்களாக, அதுக்குத்தான்சொல்லுகிறதாகஸங்கதியருளுகிறார் (இவளுடைய வித்யாதி).

(படாதொழிகைக்கு) - நஸிபாதொழிகைக்கு. வல்லாளன்பின்போனது வாராது என்று நிஸ்சயித்தே இப்படி சொல்லுகிறுளென்று தாத்தர்யமருளு

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, கூ-பா, சுழன்றிலங்கு. ககசக

தக்கபடியிறே அம்புதைப்பது. (வல்லாளன் பின்போனநெஞ்சம் வருமளவும்) இனிநான் உங்கள் வார்த்தை கேளேனென்கிறாள். அவன்வார்த்தை பொய்யென்றவர்களுக்கு ஒருவழியாலே மெய்யென்னுமிடத்தைக் காட்டுகிறாள். அவனுடைய வ்யாபாரங்கள் அறுஷ்ட்டாநபர்யந்தமாகக்கண்கொணுங்கள்; நெஞ்சுபோயிற்றென்கிறாள். அவன்பின்போனஹ்ருதயம் வருமளவும்.

(எல்லாருமென்றன்னை யேசிலும் பேசினும் புல்லாணி யெம்பெருமான்பொய் கேட்டிருந்தேனே) தோழிமார் “இதுகார்யமன்று” என்னவுமாம்; தாய்மார் “இதுகார்யமன்று” என்னவுமாம், இரண்டுக்கும் ப(ந்)லமொன்றே; இவர்கள் வேண்டாவென்ன போதாக இவள்விடவேண்டுவதுமில்லை. இவர்கள் ப்ரவர்த்தித்த போதாக இவள்புகவேண்டுவதுமில்லை. (புல்லாணி யெம்பெருமான் பொய்கேட்டிருந்தேனே) நாட்டில் பொய்மெய்கள்கொண்டு கார்யமுண்டோ? அவன்பெர்ய்யாகையாலேயன்றோ எனக்கு ஆகர்ஷகமுமாயிருக்கிறது. ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்திருக்கிறவனுடைய பொய்யே. அவனுடைய பொய்யைக்கேட்டு அத்தாலே தரித்திருந்தேன். மூ.—சுழன்றிலங்கு வெங்கதிரோன் தேரோடும் போய்மறைந்தான்

அழன்றுகொடிதாகி யஞ்சுடரில் தானடுமால்

செழுந்தடம் பூஞ்சோலைசூழ் புல்லாணி கைதொழுதேன்

இழந்திருந்தே னென்ற னெழில்நிறமும் சங்குமே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சுழன்று	(மேருவைச்) சுழல	போய்	சென்று
	வருகிறவனாய்,	மறைந்தான்	அஸ்தமித்தான்;
இலங்கு	ப்ரகாசத்தைப்பண்ணு	அம்சுடர்இல்	அழகிய கிரணங்களை
	கிரவனான		யுடைய சந்த்ரன்
வெங்கதிரோ	உஷ்ணகிரணனான	அழன்று	வெப்பத்தையுடைய
ன்	ஸூர்யன்	கொடிதாகி	க்ரூரனாய் [னாய்,
தேரோடும்	(தன்) ரதத்தோடும்	தான்	தான்

கிரூர் (இனியித்யாதி). கீழ்வாக்யவிவரணம் (அவனுடைய வித்யாதி). சப் தார்த்தம் (அவ்னித்யாதி). பேசிலுமென்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இவர்கள் ப்ரவர்த்திப்பிக்க வித்யாதி).

“புல்லாணி யெம்பெருமான்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித் தருளுகிரூர் (ரக்ஷணத்திலேயித்யாதி).(பொய்யே) பொய்யன்றோ இதுவென்கை. (நூ)

கூசுசஉ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, கூ-பா, சுழன்றிலங்கு.

அடம்	பாதியாநின்றான்;	புல்லாணிகைதொழுதேன் ;
ஆல்	கஷ்டம்;	என்தன் (அப்படிப்பட்ட) என்
செழும்	செழுமையையுடைய	னுடைய
தடம்	தடாகங்களாலும்	எழில்நிறமும் அழகிய நிறத்தையும்
பூம்சோலை	பூக்களையுடைய பொ	சங்கும் சங்குவளையையும்
	ழில்களாலும்	இழந்திருந்தே இழந்துவிட்டேன்.
சூழ்	சூழப்பட்ட	ன் (க)

அவ;—ஆறும்பாட்டு. நமக்கு ஆஸ்வாஸத்தைப் பண்ணக்கடவ னானவன் போய்க்கொடு நின்றான், நலிவார் பெருத்திரா நின்றது. அதுபவிக்கலான நிலத்தில் போய்ப் புகப்பெற்றிலோம்; இங்குள்ள வையும் நம்மை விட்டுப்போகா நின்றதென்கிறான்.

வ்யா.—(சுழன்றிலங்கு வெங்கதிரோன் தேரோடும் போய் மறைந்தான்) மேருவைச் சுழலவருவானாய், ப்ரகாஸத்தைப் பண் ணக் கடவனான வெவ்வியனான ஆதித்யனானவன் தன் ரதத்தோடே மறைந்தான். “சுழன்று” என்கிறது-ஜ்யோதிஸ்சக்ரத்தின் படியாலே என்னவுமாம். (க) “ஒளியவன் விசும்பியங்கும் தேரும்போயிற்று” என்னக் கடவதிதே; நாயகன் கலந்து பிரிந்து போம்போதுபார்த்து நிற்குமாபோலே, ஆதித்யன் போகிறபோது பார்த்து நின்றான் போலே காணும். (அழன்று கொடிதாகி யஞ்சுடரில் தானடுமால்) அழகிய சுடரையுடையவனென்று சுந்தரனைச்சொல்லுகிறதாயிற்று. அழற்றியையுடையனாய், தன்ஸ்வாபாவம் வேறுபட்டு சீத கிரண னானவன் முடியாநின்றாயிற்று.

அநு.—ஆறும்பாட்டு. (சுழன்றித்யாதி) புல்லாணி யெம்பெருமானுடைய பொய்யே உனக்கு தாரகமாகில், அதைக்கொண்டு ஆறியிருக்கவொண்ணா தோவென்ன; ஆறியிருக்கும்படி எங்ஙனே யென்கிறுளென்றும் ஸங்கதியை யுட்கொண்டு பாட்டுக்குத் தொகுத்த பாவமருளுகிறார் (நமக்கித்யாதி).

லோகத்ருஷ்ட்யா சுழலுகையை அருளிச்செய்து, சாஸ்த்ரத்ருஷ்ட்யா மேரு ப்ரதக்ஷிணத்தைச் சொன்னதாகத் தாத்பர்யம் (சுழன்றென்கிற வித் யாதி). மதுராநகரத்துக்குப் புறப்பட்டபோது க்ருஷ்ணனுடைய தேரைப் பார்த்திருந்த கோபிமாரைப்போலே, இவளும் நாயகன் பிரிகிறபோது தேரைப் பார்த்தாளாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, அத்தாலே இங்கேயும் “தேரோடும் போய் மறைந்தான்” என்கிறுளென்றருளுகிறார் (நாயகனித்யாதி).

பெரிய திருமொழி, கூ-ப, ச-தி, எ-பா, கணையாரிடிசூரலின். ககாசந

(செழுந்தடமித்யாதி) நானும் தானுமாய் நீர்விளையாட்டாட
வும்(க)“சுசுஉசுசுசுசுசுசு-தவாங்கேஸமுபாவிஸம்” என்றுசொல்
லுகிறபடியே, தன்மடியிலே சாயவும், பூம்பந்தெரிந்து விளையாட
வும், அழகிதாகப் பாரித்தேன். (உ) “கள்ளவிழும் மலர்க்காவியும்”
என்றாப்போலே நினைத்தவையெல்லாம் தலைக்கட்டினோமே? (இழந்
திருந்தேனித்யாதி). தன்னோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே நிறமு
மிரட்டித்துத் தன்பக்கலுள்ள ஆபரணங்களும் என்பக்கலிலே யாக
வேணுமென் றுசைப்பட்டு, பரிசை யாசைப்பட்டு முதலே இழப்
பாரைப்போலே முன்புள்ளவற்றையும் இழந்துவிட்டேன். (சு)

மூ;—கணையாரிடிசூரலின் கார்மணியின் நா வாடல்

தினையேனும் நில்லாது தீயில் கொடிதாலோ

புனையார் மணிமாடப் புல்லாணி கைதொழுதேன்

வினையேன்மேல் வேலையும் வெந்தழலே வீசுமே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கணையார்	(கர்க்கர) சப்தத்தால் நிறைந்ததாய்,	கொடிது	கொடிதாய் பாதியா
இடிசூரல்	இடிபோன்றதவநியை யுடையதாய்	ஆல்	கஷ்டம். [நின்றது;
கார்	கறுத்திருக்குமதான	புனையார்	மிக்கவழகியதான
மணியின்	(ருஷபத்தின் கழுத்தி லிருக்கும்) மணியி னுடைய	மணிமாடம்	மணிமயமான மாடங் களையுடைய
நாஆடல்	நாக்கின் சலநமானது	புல்லாணி	கைதொழுதேன்;
தினையேனும்	ஒருதினையளவும் (கொஞ்சமும்)	வினையேன்	பாவிமான என்மேலே மேல்
நில்லாது	நில்லாமல் (பின்வாங் காமல்)	வேலையும்	ஸமுத்ரத்தின் அலைக ளும்
தீயில்	அக்நியைக்காட்டிலும்	வெந்தழலே	க்ரூரமான நெருப்பை யே
		வீசுமே	வீசாநின்றது. (எ)

“என் என்றும்,” “தன் என்றும்” சொன்ன இரண்டு பதத்தாலும், அவ
னுடைய எழில்நிறமும் சங்கமம்தான் ஆசைப்பட்டிருந்தவளாகையாலே,
என்னுடையவும் தன்னுடையவும் எழில்நிறமும் சங்கமம் இழந்திருந்தே
னென்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்யம் (தன்னோட்டை யித்யாதி). ... (சு)

(5)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, அ-பா, தூம்புடைக்கை. ககாசுரு

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தூம்புடை	தூம்புபோன்றதுளை களை யுடைத்தான	பொன்	பொன்போன்ற புஷ்பங்களை
கை	துதிக்கையையுடைய	சொரியும்	உதிர் த்தாநின்றுள்ள தான
வேழம்	குவலயாபீடமானது	புல்லாணி	கைதொழுதேன் ;
வெருவ	அச்சமுறும்படி	தேம்பல்	இளமையால் மிக்க கார்ய்யத்தையு
மருப்பு	தந்தங்களை	இளம்பிறையும்	பாலசந்த்ரனும் [டைய
ஒசித்த	பிடுங்கினவனான	என்தனக்கு	என்விஷயத்தில்
பாம்பினனை	திருவநந்தாழ்வானைப்	ஓர்	அத்விதீயமான
யான்	படுக்கையாகவுடை ய ஸர்வேஸ்வரன்	வெம்தழல்	வெப்பத்தையுடைய
நமக்கு	நம்விஷயத்தில்		நெருப்பு போலிரா
அருள் தந்தவா	கருபைசெய்தபடி		நின்றான். (அ)
பூ	அழகிய [என்;		
செருந்தி	செருந்திவருகூங்க ளானவை		

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (தூம்புடைக்கை வேழம்வெருவமருப்
பொசித்த) தூம்புபோலே துளையையுடைத்தான கையையுடைய
ஆனையானது வெருவும்படிக்கீடாக அதின்கொம்புகளைப் பறித்தானா
யிற்று. (பாம்பினனையானருள் தந்தவாநமக்கு) ப்ரபல விரோதி
களை ஆற்றி, உகந்தார்க்குத் தன்னைக்கொடுக்கக் கடவனாக ஆசைப்
பட்ட நமக்கு நம் விரோதிகளைமாற்றி நமக்கு தன்னைத் தந்தபடி
காண். (பூஞ்செருந்தியித்யாதி) போக (ஃX) யோக்யமான தேசத்
தேறப்போய்ப்புக வரிதாகாநின்றது. அதுக்குமேலே விரோதிக
ளானவை வளர்ந்து செல்லாநின்றது. சந்த்ரனும் தன்குறையாற்
றிக் கொள்ளமாட்டாதே என்னை நவியவல்லனாகாநின்றான். (அ)

ஆந்—எட்டாம்பாட்டு. (தூம்பித்யாதி) வினையெனென்று நீ வெறுத்
துக்கொள்ளுவானென்? தானே நம்விரோதிகளைப்போக்கி அருளுவனென்று
தேறியிருக்க வொண்ணாதோவென்று சிலர்சொல்ல, நன்றாக வருள்செய்தா
னென்று பாலசந்த்ரனுக்கும் நோவுபடுகின்றனென்று ஸங்கதி.

(தந்தபடிகாண்) என்றவநந்தரம், “இப்படி நோவுபடுகிறது” என்றுசேஷம்.
(மாட்டாதே) என்றவநந்தரம் “இருந்தாலும்” என்று சேஷம். இத்தால் “தேம்
பல்” என்று-இளமையால் பலித்த கார்ய்யத்தால் வந்த அலைச்சலையுடையவ
னென்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்துச் சொல்லிற்றாயிற்று. ... (அ)

ககசகசு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, கூ-பா, வேதமும்.

மூ;—வேதமும்வேள்வியும் விண்ணுமிருசுடரும்

ஆதியுமான னருள்தந்தவா நமக்குப்

போதலரும்புன்னைசூழ் புல்லாணிகைதொழுதேன்

ஓதமும் நானு முறங்காதிருந்தேனே.

(கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேதமும்	வேதங்களையும்.	அருள்தந்தவா	க்ருபைசெய்தபடி
வேள்வியும்	யாகாதிகளையும்,	போது	புஷ்பங்கள் [என்?
விண்ணும்	(அதற்குப்பலபூமியான)	அலரும்	மலர்ந்திருக்கிற
	ஸ்வர்க்காதிகளை	புன்னை	புன்னைமரங்களால்
	யும்,	சூழ்	சூழப்பட்ட
இருசுடரும்	லோகப்ரகாசகரானசந்		புல்லாணி கைதொழுதேன் ;
	த்ரஸூர்யர்களையும்	நானும்	(அப்படிப்பட்ட)
	(கார்யமாகவுடைய		நானும்
	னாய்)	ஓதமும்	ஸமுத்ரத்தின் அலைக
ஆதியும்ஆனன்	(அவ்வழியாலே)ஜகத்		ளோடும்
	காரண பூதனுமா	உறங்காதிருந்	கண்ணுறங்காமலிருக்
	ன எம்பெருமான்	தேன்	கிறேன். (கூ)
நமக்கு	நம்விஷயத்தில்		

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வேதமித்யாதி) ஜகத் துக்குக்கண் காட்டியாக வேதத்தைஉண்டாக்கி, அத்தாலே ப்ரதிபாத்யனான தன்னைக் கிட்டுகைக்கு ஸாதநமாக யாகாத்யபகரணங்களையுமுண்டாக்கி, அதுக்குப்ப(ஃ)லபூமியான ஸ்வர்க்கங்களையுண்டாக்கி, ஜகத் துக்குப்ரகாஸத்தைப் பண்ணக்கடவரானசந் த்ரஸூர்யர்களையுமுண்டாக்கி, அவ்வழியாலேஜகதாகாரனாயிருக்கிறவன். (அருள்தந்தவாநமக்கு) அபேக்ஷியாதிருக்க இவற்றையுண்டாக்கினவன் அபேக்ஷையுடைய நம்கார்யம் செய்தபடிகாண். ஸாமான்யத்திலே பண்ணக்கடவது விசேஷத்திலின்றிக்கே யிருப்பதே? நாட்டுக்கு இட்ட அஃ

அந்.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வேதமித்யாதி). “அருள்தந்தவா நமக்கு” என்று அவனை வெறுக்கக்கூடுமோ? ஸகல ஜகதுபகாரகனன்றோ வென்ன; அது அங்ஙனையாகிலும் எனக்கு உபகரித்தபடி இதுகாணென்று இரக்கமற்ற மையைச்சொல்லுகிறுளென்றுஸங்கதி.

கீழ்வாக்யவிவரணம் (நாட்டுக்கித்யாதி). அஃகம்(விலக்ஷணமான தாந்யர்திகள்). (கூ)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ச-தி, ௧௦-பா, பொன்னலரும். ௧௧௬௪௭

கம் அந்தஃபுரத்துக்கு அரிதாவதே? (போதலரித்யாதி) போக
(ஃX) யோக்யமான தேசத்திலே தானும் நானுமாக விடிவிளக்கு
வைத்து உறங்காதே அநுபவிக்கக் கோலினேன். இனி இவருக்கு
உறங்காதிருக்கவன்றோவேண்டுமென துளன்று ஒதத்தை ஆளாகவிட்டுப்
போனான். (க)

மூ.—பொன்னலரும்புன்னைசூழ் புல்லாணியம்மாளை
மின்னிடையார்வேட்கை நோய்கூரவிருந்ததனைக்
கன்னவிலும்திண்டோள் கலியனொலிவல்லார்
மன்னவராய்மண்ணாண்டு வானாரு முன்னுவரே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொன்	பொன் போன்ற புஷ்	கல்	கல்என்று
	பங்களை	நவிலும்	ஸ்துதிக்கும்படியான
அலரும்	அலர்த்தாநின்ற	திண்	பலிஷ்ட்டமான
புன்னை	புன்னைமரங்களால்	தோள்	திருத்தோள்களையு
சூழ்	சூழப்பட்ட		டைய
புல்லாணியம்	திருப்புல்லாணியிலே	கலியன்	ஆழ்வார் (அருளிச்
மாளை	மூந்தருளியிருக்கும்		செய்த)
	எம்பெருமான் விஷ	ஒலி	இத்திருமொழியை
	யமாக	வல்லார்	அப்பயஸித்தவர்கள்
மின்னிடை	பெண்பிறந்தாருக்கு	மன்னவராய்	அரசர்களாகி
யார்		மண்	பூமியை
வேட்கை	ஆசையாகிற	ஆண்டு	அநுபவித்து
நோய்	மனோவ்யாதிமானது	வான்	பரமபதத்தையும்
கூர இருந்த	மிகும்படியிராநின்ற	ஆளும்	ஆளும்படியாக
தனை	இருப்பை,	உன்னுவர்	பெறுவர்கள். (௧௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (பொன்னலரும்புன்னைசூழ் புல்லாணி
யம்மாளை) நித்ய வஸந்தமான திருப்புல்லாணியை வாஸஸ்த்தாந
மாகவுடையவனை. (மின்னிடையார் வேட்கைநோய்கூர விருந்த
தனை) பெண்பிறந்தார்க்கு நோய்மிகும்படியாய்த் தங்கி யிருக்கிற
விருப்புத்தான். (கன்னவிலுமித்யாதி) வ்யஸநங்களுக்கெல்லாம்.

அநு.—பத்தாம்பாட்டு.(பொன்னலருமித்யாதி) “அலரும்”என்றுவர்த்த
மாநநிர் தேசத்துக்குத்தாத்பர்யம் (நித்யேத்யாதி). “கல்”என்று, நவிலும்படி
யான-ஸ்துதிக்கும்படியான, திண்ணியதோளென்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்
யம் (வ்யஸநங்களுக்கெல்லாமித்யாதி). யுத்தவ்யஸநங்களுக்கென்கை. (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

ககசஅ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௫-தி, தவளப்ரவேசம்.

ஆடல் கொடுக்கவல்ல தோள்மிடுக்கையுடையரான ஆழ்வாரருளிச் செய்த திருமொழியை அப்பயஸிக்கவல்லார் இங்கும் குறைவற அது பவித்து, அங்கும் குறைவற அதுபவிக்கப் பெறுவார்கள். (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
ஒன்பதாம்பத்து நாலாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி
தவளப்ரவேசம்.

வ்யா.—(௧) “అశ్రమస్థిపరాధానములయః- అஹமஸ்யம்ய பராதா
நாமாலயம்” ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாநந்தாதிகள் நிருபகமாயிருக்கை
தவிர்ந்து, அபராதங்களையிட்டு நிருபிக்கும்படியாயிற்றுத் துருப்பற்
றிக்கிடந்தபடி. “జ్ఞానాశ్రమస్థిపరాధానములయః- ஜ்ஞாதாஹம்,
பகவச்சேஷதைக ரஸோஹம்” என்றிறே ஸ்வரூபமிருப்பது. ஆகை
யிறே (௨) “స్వేనాశ్రమే- ஸ்வேநரூபேணாபிநிஷ்பத்ய
தே” என்று ஸ்வரூபாபத்தி மோக்ஷமாகச் சொல்லுகிறது. இத்தால்
இவனுக்கு ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் வந்தேறி யென்னுமிடம் சொல்லு
கிறது. ரத்நாதிகளைச்சாணையிலே ஏறிட்டவாறே புகர்பெறுநின்
றது. வந்தேறியாகையிறே அழுக்குக்கழிக்கிறது. அசித்ஸம்ஸர்க்க

அந.—தவளவிளம்பிறையின் ப்ரவேசம்;—பாத (௫-தி) கபதார்த்தத்து
க்கு அஞ்சி, திருக்குறுங்குடியிலே கொடுபோய்விடச் சொல்லுகிறது- ஆத்மஸ
மர்ப்பணமாகையாலே, அந்தஆத்மஸமர்ப்பணத்தின் ஸ்வரூபத்தை விஸ்தரேண
ப்ரமாணர்த்தோபந்யாஸ முகேநவருளுகிறார் (அஹமஸ்யமீத்யாதி). ஆத்மஸவ
ரூபம் ஜ்ஞாநாதிகளை இட்டு நிருபிக்கவண்மிட்படியிருக்குமென்றதுக்கு ப்ரமா
ணோபபத்திகளை அருளுகிறார் (ஜ்ஞாதேத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). “ஜ்ஞா
நாதிகள்-ஸ்வபாவம்; ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம்-வந்தேறி” என்னுமதுக்கு ஜ்ஞாபகமே
தென்ன (ரத்நாதிகளையித்யாதி). ரத்நாதிகளுக்கு அழுக்குக் கழிந்தாலும்,
அநாதியான அசித்ஸம்பந்தம் கழலக்கூடுமோவென்ன; (அசித்ஸம்ஸர்க்கமித்
யாதி). அநாதியாகச்சொன்ன ப்ரமாணந்தானே அந்தவத்தாகச் சொல்லுகை

(௧) அஹிர்ய-௩௬-௩௮. (௨) சாந்தோ-௮-௧௨-௨.

கமஅநாதியாயிருக்கச்செய்தேஅந்தவத்தாகவும்குறைவற்றிருந்தது. (க) [அஃஷ்யநஃ - அகிஞ்சநஃ] இப்படி அபராதங்களுக்கு கொள்கை மாகாநின்றேனென்கிற அநுதாபமின்றிக்கே இருக்கை. [அந்ந்யகதிஃ - அநந்யகதிஃ] இப்படி ஒரு கைம்முதலுமில்லாதபின்பு இவன் தயநீய நென்று இரங்கி கைக்கொள்ளுகைக்கு தேவரையொழியவேறொருவ ரில்லை. புகுவாசலற்றபடி.

(உ) [தீவமேவோபாயபூதோமேபவ] ஆராய்ந்துபார்த்தவிடத்து நானும் எனக்கின்றிக்கே இருந்து. பிறரும் எனக்கின்றிக்கே யிருந்தபின்பு, நீ ஒருவனுமே உபாயமாக வேணும். [இதிப்ரார்த்தநாமதிஃ] இது புரு ஷார்த்தமாய்த் தலைக்கட்டுகைக்கு இந்தபுத்தி விசேஷமே வேண்டு வது. ஆத்மஸத்தையோபாதியிறே ஸ்வீகாரமும். (ங) [மாஃ-மாம்] என்னை-ஏகமென்றாப்போலேயிருக்கிறது. [சரணாகதிஃ - ஸரணாக திரித்யுக்தா] இது-சரணாகதியென்று சொல்லப்பட்டது. [ஸ - ஸா] அந்தஸரணாகதியானது. [தீவமேவோபாயபூதோமேபவ] தேவேஸ்மின்ப்யஜ்ய தாம்] சரண்யான ஸர்வேஸ்வரன்பக்கவிலே இதுசெய்யவடுப்பது. ஒரோவ்யக்திகளிலும் இதுதானே ஹநஹேதுவாகா நின்றதிறே. நீர்மையாலே ரக்ஷிப்பாரு முண்டோ?

யாலே கழலக்குறையென்னென்று கருத்து. (அநுதாபமின்றிக்கே) என்ற ச(சு)காரத்தாலே, கர்மாத்யுபாயாந்தரங்களில்லை யென்னுமிடம் கிம்புநர் ந்யாயஸித்தமிதே யென்று ஸூசிதமாகிறது.

(நீஒருவனுமே)என்கிறஏவகாரத்தாலே ப்ரார்த்தநாமதியினுடைய உபா யத்வமும் தவிர்க்கப்படுகிறதென்றுவிவக்ஷித்தது.ஆனால் இப்ப்ரார்த்தனைதான் வேண்டுவானென்னென்னவருளுகிறார் (இதுவித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). இப்படிஸ்வீகாரத்தில் உபாய பாவம்தவிர்த்தவிடமுண்டோவென்ன (மாமித் யாதி). ஸரண்யான இவ்விஷயத்திலேதானே செய்யவேணுமோ? மற்றைய விஷயத்தில் பலியாதோவென்ன (ஒரோவித்யாதி). ப்ரபத்தி வ்யாஜமாத்ர மாய், ஸரண்யானுடைய குணமே ஹேதுவாகையாலே, ஸரண்யானுடைய தோஷமே ஹநஹேதுவாய், இது அதுக்கும் வ்யாஜமாகக் காண்கையாலே பலித்ததில்லை யென்றுகருத்து. ஸரண்யானுடைய குணத்தாலே பலித்த விடத்தை யருளுகிறார் (நீர்மையாலே யித்யாதி).

கூடு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, டு-தி, தவளப்ரவேசம்.

கீழே சில பக்ஷிகளைத் தூதுவிட்டு, நெஞ்சைத் தூதுவிட்டு அவை மீண்டு வருவதற்கு முன்னே பாத (பாடி) க பதார்த்தங்கள் கையிலே நலிவுபட்டு, தாய்மார் தோழிமாரடைய ஹிதம்சொல்லி மீட்கப்பார்க்க, உங்களுடைய ஹிதவசனம் கேட்டுமீளாதபடி நெஞ்சு அவன் பின்னே போயிற்று; அதுவருமளவும் அவன்சொன்ன வார்த்தையை விஸ்வஸித்திருக்குமத்தனை யென்று துணிந்தவிடத்திலும், அவன்வாக்கண்டிலன். இவ்விடம் ஒருத்தியுடைய ஆற்றாமைபைப் பரிஹரிக்கைக்காக வந்திருந்த விடமாகையாலே அங்கு ஆறியிருக்கவுமாம்; இது அங்ஙனன்றிக்கே நம்முடைய துக்க நிவ்ருத்திக்காக வந்திருக்கிற தேசமிதே. ஆனபின்பு திருக்குறங்குடியிலே என்னைக் கொடுபோய்ப் பொகடுங்கள்; கால்நடைதருவா ரென்கிறாள். *

அதாவது - இக்ஷ்வாகுவம்ஸத்து ராஜாவான சிபி சக்ரவர்த்தி யென்கிறவன் தப்பாமல் ஸரணுகதரக்ஷணம் பண்ணிக்கொடு வருகிறகாலத்திலே, இவனைச்சோதிக்கைக்காகதேவர்களும்யமனுமாகக்கூடி, யமன்பக்ஷியாக, தேவர்கள் அதைத் துரத்திக்கொடுவாரா நிற்கச்செய்தே, இந்த பக்ஷி சக்ரவர்த்தியை வந்து சரணமடைய, அப்போது தேவர்கள் எங்களுக்கு அந்த பக்ஷியைக் காட்டித் தரவேணுமென்ன; சரணம் புகுந்தத்தை நான் காட்டித்தாரேனென்ன; ஆனால் அந்தபக்ஷியத்தனை மாம்ஸம் உன்சரீரத்திலே அறுத்துத் தாவென்ன; அவனும் அதுக்கிசைந்து ஒருதராசிலே பக்ஷியைவைத்து மற்றைத் தராசிலே மாம்ஸத்தை அறுத்துவைக்க, பின்னையுமது தாழ்ந்து கொடுக்கையாலே சதையுள்ள வளவும் அறுத்தறுத்துவைக்க, அதுவும்போராமையாலே தானும் அந்தத்தட்டிலேஏற, அவ்வளவிலே ஸந்தோஷித்துப் புஷ்ப வர்ஷம் வர்ஷித்து வேண்டிய வரங்களும் கொடுத்துப் போனார்கள். அப்போது அவன் நீர்மையாலே ரக்ஷித்தானென்றபடி.

ஆயாலே இதரிடத்தில் பலித்ததும் பலியாததுமாயிருக்கும்; இவ்விஷயமே பலவ்யாப்தமென்று கருத்து. இவ்வாத்மஸமர்பணந்தானும் திருப்புல்லாணி யெம்பெருமான் விஷயத்திலாக வொண்ணாதோ? * ஏழையேதலனிலே பண்ணினதே அமையாதோ? என்னும்கைகையிலே வருளுகிறார் (கீழேயித்யாதி). (இவ்விடம்) திருப்புல்லாணி. (ஆறியிருக்கவுமாம்) அவன் வாராதே யாறியிருக்கவுமா மென்றபடி. ... *

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௫-தி, க-பா, தவளவிளம்பிறை. கக ௫க

மு.—

தவளவிளம்பிறை துள்ளுமுந்நீர்த் தண்மலர்த் தென்றலோடன்றி லெனன்றித்
துவளவென்றெஞ்சகம் சோரவீரும் சூழ்பனிநாள் துயிலாதிருப்பேன் [ன
இவளுமோர் பெண்கொடியென்றிரங்கா ரென்னலமைந்து முன்கொண்டுபோ
குவளைமலர்நிறவண்ணணர் மன்னு குறுங்குடிக்கே என்னையுய்த்திடுமின். (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தவள	(மிக்க நிர்மலமான)	துயிலாது	கண்ணுறங்காம லிருப்-
இளம்பிறை	பால சந்த்ரனும்,	இருப்பேன்	[பேன்;
துள்ளும்	துள்ளா நின்றள்ள	இவளும்	“இவளும்
	அலைகளையுடைய	ஓர்	ஒரு
முந்நீர்	ஸமுத்ரமும்,	பெண்கொடி	லதைபோன்ற அபலை
தண்	குளிர்ந்து ஸ்ரமஹர	என்று	என்று [யன்றோ?”
	மான	இரங்கார்	க்ருபைபண்ணுகிறிலர்;
மலர்	புஷ்பங்களில் வ்யாபரி	என்	என்னுடைய
	த்த	நலம்ஐந்தும்	(ஸ்ரோத்ராதிகளால்
தென்றலோடு	தகழிண மா ரு த த்		வரும்) ஐந்துஜ்ஞாந.
	தோடு	முன்	முன்னமே [ங்களையும்
அன்றில்	அன்றில் பகழியும்,	கொண்டுபோன	அபஹரித்துப்போன
ஒன்றி	ஒருகூட்டமாய்ச் சேர்ந்	குவளைமலர்	குவலய புஷ்பத்தின்
என்	என்னுடைய [து	நிறம்	நிறம்போன்ற
நெஞ்சகம்	ஹ்ருதயமானது	வண்ணர்	திருமேனிறிறத்தையு
துவள	துர்பலமாம்படியாகவும்		டையஎம்பெருமான்
சோர	வாடிம்படியாகவும்	மன்னு	பொருந்திவர்த்திக்கிற
ஈரும்	பாதியாநின்றதுகள்;	குறுங்குடிக்கே	திருக்குறுங்குடி என்
சூழ்	எங்கும் பரவிக்கிடக்கிற		கிற திவ்யதேசத்
பனி	பனியையுடைய	என்னை	என்னை [தேற
நாள்	காலத்தில்	உய்த்திடுமின்	கொடுபோய்ச்சேர்த்து
			விடுங்கள். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தவளவித்யாதி) ஒருவிஷயத்தை
ஆசைப்பட்டுப் பெறுதேயிருக்கிற நமக்கு நாட்டுப்பகையாய் விட்

அநு.—முதற்பாட்டு. (தவளமித்யாதி) கீழ்த்திருமொழியில் சொன்ன
பாத (ஊட்) க பதார்த்தங்களைச் சேரவதுஸந்தித்துத் தாத்பர்யம் (ஒருவித்

ககூருஉ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, டு-தி, க-பா, தவளவிளம்பிறை.

டது. (தவளவிளம்பிறை) அறநிர்மலமாய், தன்பருவம் நிரம்பாதே எல்லார்க்குமொக்க, வைத்த கண்வாங்காதே கண்டுகொண்டிருக்க வேண்டும்படியான தர்ஸநீயமான சந்த்ரன். (துள்ளுமுந்நீர்) அக்நி போலே. (க) “*वृक्षवाशंसैलज्जम्* - ஏவைஷ்வாஸம்ஸதேலங்காம்” என்னுமாபோலே, நான், நானென்று முற்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற சிறுதிவலையை யுடைத்தானகடல். (தண்மலர்த்தென்றலொடு) ஸ்ரம ஹரமான மலரிலே போய்ப்புக்கு. (உ) “*बद्धुं तैरसंश्रुद्धिः* - பத்மகேஸர ஸம்ஸ்ருஷ்டஃ” என்கிறபடியே அதுதன்னிலும் ஆழவிழியில் வெக்கை தட்டுமென்று பார்த்துத்தாதையும் சுண்ணத்தையும் ஏறிட்டுக் கொண்டு பரிமளத்தைக் கொடுவந்து தோற்றின தென்றலோடே கூட. (அன்றில்) அவைபோலே ஒருவிசேஷணமிட்டு விசேஷிக்க வொண்ணாதே ஸத்ரீவதம்பண்ணவல்ல அன்றில். (ஒன்றி) அராஜகமான தேசத்தில் வன்னியரடையத் தங்களிலே கைசெய்து கீழோலைவிட்டு நாலுவாசலையும் வந்து பற்றுமாபோலே. இவை இப்படி எல்லாம் கூடித்திரண்டு ஒருமுகம்செய்து செய்கிற துதானென்னென்னில்;

(துவளவித்யாதி) முன்பே விரஹத்தாலே தரைபற்றியிருக்கிற என்னுடைய ஹ்ருதயமானது துவளும்படியாகவும் சோரும்படியாகவும் ஈராநின்றது. ம்ருதுவாயிருப்பதொரு கொழுந்தைநெருப்பிலே இடுவாரைப்போலே ஈரும். எதிர்த்தலையில்எளிமை கண்ட விது தனக்கிடமாக நலியாநின்றதாயிற்று. (சூழித்யாதி) எனக்குத்தான் ஒருவர்தேட்டமாயோவிருக்கிறது. (ங) “*ஒழுகுறுண்பனிக் கொடுங்கிய பேடையையடங்க வஞ்சிறை கோலித்தழுவுநள்ளிருள்*” என்கிறபடியே அணைத்த நாயகனுடைய கைக்குள்ளே அடங்க வேண்டுங்காலத்திலே அவனைப் பிரிந்து பாத (ஈட) க பதார்த்தங்களின்கையிலே அகப்பட்டுக் கண்ணுறங்காதே விருக்கிற என்னை.

யாதி). “துள்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அக்நியித்யாதி). அக்நிபோல “பாத (ஈட) கமாய்க்கொண்டு” என்று சேஷம். (கைசெய்து) - வ்யூஹம் செய்து. (கீழோலை)-ரஹஸ்யமாக ஓலைஎழுதுகை. (நாலுவாசல்) என்றதுக்கு-சக்ஷுஸ் த்வக் க்ராண ஸ்ரோத்ரங்களைச் சொன்னபடி.

(தேட்டமாயோ) என்றது - பாத (ஈட) கரை வேறே தேடவேண்டி

(க)

(உ)ரா-கி-க-எக.

(ங) அ-டு-அ.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, டி-தி, உ-பா, தாதவிழ்மல்லிகை. ககாடுந்

(இவளுமோர் பெண்கொடி யென்றிரங்கார்) இவளொரு அபலையன் றோ? இதுக்கெல்லாம் இவள் ஆடல் கொடுக்கவல்லனோ? என்று நம்பக்கலிலே க்ருபை பண்ணுகிறிலன். அன்றிக்கே தம்மைப் பிரிந்து பத்துமாஸம் ஜீவித்திருந்தவளோபாதியாக நினைத்திராநின் றார். (என்றலமீத்யாதி) “என்றலமைந்தும்” என்கிறவிது-ஸ்ரோத்ரா திகளால் வருமறிவையென்னுதல்; அன்றிக்கே, (க) “என்றலனும்-என் நிறைவும்” என்கிறத்தை என்றமுதினார். (சுவனையித்யாதி) இவை கொடுபோகைக்கிட்ட மருந்தாயிற்றிது. வடிவைக்காட்டிக் கண்ட தடையப் பகையாம்படிபண்ணிப்பொகட்டுப்போன இவ்விடம் போலன்றிக்கே இவைதான் அநுகூலமாம்படி அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசத்திலே கொடுபோய்ப் பொகடுங்கள். (க)

மூ.—

தாதவிழ்மல்லிகை புல்லிவந்ததண் மதியி னிளவாடையின்னே ஊதைதிரிதந்துழறியுண்ண வோரிரவு முறங்கே னுறங்கும் பேதையர்பேதைமையாவிருந் துபேசிலும்பேசுகபெய்வனையார்[மின் கோதைநறுமலர்மங்கைமார்பன் குறுங்குடிக்கே என்னையுய்த்திடு

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தாது	தாதுகளானவை	இளவாடை	இளைமையானவாடை
அவிழ்	நெகிழாநின்ற உள்ள		யாகிற
மல்லிகை	மல்லிகை புஷ்பங்களி னுடைய	ஊதை	குளிர்காற்றானது
புல்லி	புறவிதழ்களில்	இன்னே	இப்படியே
வந்த	ஸம்பந்தித்த	திரிதந்து	அங்குமிங்கும் ஸஞ்ச ரித்து
தண்மதிஇன்	குளிர்ந்த சந்த்ரனுட ன் (கலந்த)	உழறி	தொகைத்து
		உண்ண	முடிக்க,

யோவென்கை. “இவளும்” என்றச(௪)காரத்தாலேலோகத்தில் பாலைகளோபா திஎன்றும் ஸுசிதமாய்த்தாத்பர்யமருளிச்செய்து, இவளும்என்றத்தாலே அவ ளோபாதி இவளுமென்றாக்கி அர்த்தாந்தரமருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). “நலம்” என்று பக்தியாய், அதுதானும் ஜ்ஞாநமேயாகையாலே வருளுகிறார் (ஸ்ரோத்ரேத்யாதி). “என்றலனுமென்றிறைவுமென் சிந்தையுமென்வளையுங் கொண்டென்னையாளுங்கொண்டு” என்கிறவிடத்தில் சொன்ன அவற்றை விவக்ஷித்தருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). குறுங்குடிக்கே குடிபோந்தால் பிறை முதலானவை பாதியாதோவென்ன (வடிவையித்யாதி). ... (க)

ககருசு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ரு-தி, உ-பா, தாதவிழ்மல்லிகை.

ஒரிரவும்	ஒருராத்ரியிலும் கூட	பேசிலும்	பழிப்பாகச்சொல்லிலும்
உறங்கேன்	உறக்கமின்றிக்கே	பேசுக	சொல்லுகிரார்கள் ;
	கிடக்கிறேன்;	நறு	பரிமளிதமான
பெய்	இடப்பட்ட	மலர்	புஷ்பத்தில் வாஸம்
வளையார்	வளையையுடையராய்,		செய்கிற
உறங்கும்	உறக்கத்தையே தேட்	கோதை	மயிர்முடியையுடைய
	டமாக யுடைய	மங்கை	பெரியபிராட்டியாரை
பேதையர்	அறிவுகேடர்கள்	மார்பன்	திருமார்பிலே யுடை
பேதைமையால் (தங்கள்) அஜ்ஞாநத்			யரான எம்பெரு
தால்			மான் வர்த்திக்கிற
இருந்து	(உறங்காதே) இருந்து	குறுங்குடிக்கே என்னை உய்த்திடுமின்.	

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (தாதவிழ்த்யாதி) மல்லிகையா
னது - தாதவிழ்கிற வளவிலே போய்ணந்தது; அது உஷ்ணிக்கு
மே; அந்த வெக்கையைச் சந்த்ரனோடே கலசி ஆறி அதுகூலமாய்க்
கொண்டு மந்தமாக ஸஞ்சரிக்கிறவாடையாகிற. (ஊதை) “ஊதை”
என்று - குளிர்காற்றுக்குப்பெயர். “ஊதையும், கூதையும்-குளிர்
பணிக்காற்று” என்னக்கடவதிறே. வாடைநலிகிறபடி எங்ஙனே
யென்னில்; (இன்னே) என்னுமித்தனை. வாடைநலிகிறபடியைச்
சொல்லில் வாய் வேம். (திரிதந்துழறியுண்ண) ஆளைக்கண்டமத்த
கஜம்போலே கால்வாங்கினபோதே அங்கே இங்கே ஸஞ்சரித்துத்
துகைத்து முடிக்க; (ஒரிரவு முறங்கேன்) ஒருபோது உறக்கத்தோடு
செலுத்தி, மற்றொருபோது கண்ணுறங்காதே நோவுபடுகையன்
றிக்கே, காவமெல்லா முறக்கமின்றிக்கே நோவுபடுகிறேன்.

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (தாதித்யாதி) நீ “நாட்டைப் பகைத்து
என்னைக் குறுங்குடிக்கே உய்த்திடுமின்” என்றாய்; உன்னைப்போலே அபி
மதரைப் பிரிந்தாரில்லையோ? அவர்கள் இத்தனை நோவுபட்டு உறங்கார்க
னோ? நாங்கள் உன்னைக் கொடுபோனால் எசவர்கள் என்றறியிருக்கலாகாதோ
என்ன, அறியாதார் ஏசினால் நமக்கென்ன குறையென்று சொல்லுகிறுளென்
று ஸங்கதி.

விசேஷித்துக் கேட்டதற்கு ஸாமான்யமாக “இன்னே” என்பானென்
னென்ன வருளுகிரார் (வாடையித்யாதி). “உழறி” என்றதினர்த்தம்
(தொகைத்து) என்றது. கீழ்ப்பாட்டில் குழ்பணிநாளென்றான்; இதில் ஒரிரவு
மென்றதுக்குக் கருத்து (ஒருபோதித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, டி-தி, ந-பா, காலையும் மாலை. ககூடுடு

(உறங்கும்பேதையர்) அபிமதரைப் பிரிந்தால் வரும் க்லேசமறியாத அறிவுகேடரானவர்கள் காற்றுக்கு இறையாதே, அது வரும் வெளிநிலம் தேடிப் படுக்கைபடுப்பர்களாயிற்று ; அவர்கள் தந்தா முடைய அறிவுகேட்டால் “இவள்-வாடைக்கிடையாநின்றாள், கண்ணுறங்குகிறிலள், அவன்றான் வருமளவும் ஆறியிருக்கிறிலள்” என்றவிதுதன்னை சூணஹாநியாக நினைத்துப்பழிசொல்லிலும் சொல்லுகிறார்கள். (பெய்வளையார்) கையில் வளை தொங்குவார் சொல்லும் வார்த்தைகொண்டு நமக்குக் கார்யமென்? (கோதையித்யாதி) நம் முடைய ப்ராவண்யத்தை சூணஹாநியாக உபபாதிக்கையன்றிக்கே (க) “ $\text{நகஸ்சிந்நாபராத்த்யதி}$ ” என்று பொறுப்பித்து அவன் திருவடிகளோடே சேர்க்குமவன் இருந்தவிடத்தே கொடுபோய்ப் பொகடுங்கள். (உ)

மூ.—

காலையும்மாலை யொற்றுண்டுகங்குல் நாழிகையூழியில் நீண்டுலாவும் போல்வதோர் தன்மைபுகுந்துநிற்கும்பொங்கழலேயொக்கும்வாடைசொல்லில் மாலவன்மாமணிவண்ணன் மாயம்மற்றுமுள வவை வந்திடாமுன் கோலமயில்பயிலும்புறவில் குறுங்குடிக்கே யென்னையுய்த்திடுமின் (ங)

உறங்குமென்றத்தாலே உரக்கமே தேட்டமானவர்களென்றுதோற்றுகையாலே அருளுகிறார் (அபிமதரையித்யாதி). “பெய்வளையரான பேதையர்-தங்கள் பேதைமையாலே உறங்காதேயிருந்துபேசினார்களாகலும்” என்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து, அவர்கள் பேசுமவைதானும் “வாடையுண்ண” என்றும், “உறங்கேன்” என்றும், “இப்படிஎன்” என்றும், சொன்னபதங்களால் ஸித்தமாமவற்றை அருளுகிறார் (இதுதன்னையித்யாதி). பெய்கை-இடப்படுகையாய், இடப்பட்டவளையை யுடையவர்கள்” என்றத்தாலே நாயகவைலக்ஷணயஜ்ஞாநம் ஸ்ப்புடிக்ருதமென்றுவ் வக்ஷித்தருளுகிறார் (கையிலித்யாதி). கோதையாலே மயிர் முடியென்றும், அவற்றையுடைய மங்கையென்றும் சப்தார்த்தமாய், இப்படி விசேஷித்தத்தாலே தன்னுடைய போக்கயதையால் அவனை வசிகரித்து நம்கார்யம்செய்யவல்லவளென்று பலிக்கையாலே இத்தையருளுகிறார் (நம்முடைய வித்யாதி). ... (உ)

அநு.—மூன்றும்பாட்டு (காலையித்யாதி). “பேசிலும் பேசுக” என்று இத்தனைபதறுவானென்? போதுவிடியாதோ? அதுவே போதுபோக்கியிருக்கலாம்; இந்த ராத்ரீயினுச்சியானவன்றோ இதுக்குப் பொறுத்திருக்கவடுக்கும்

(க) ரா-யு-ககக-சச.

ககருகா பெரியதிருமொழி, கூ-ப, நு-தி, ந-பா, காலையும்மலை.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காலையும்	ப்ராதஃ காலமும்	அவன்	அந்த எம்பெருமான்
மலை	அந்திப்பொழுதுபோல்	மால்	மிகவும் பெரியவனாக
ஒற்றுண்டு	பாதகமாய்க்கொண்டு		வும்,
கங்குல்	ராத்ரியில் [ம்,	மாமணிவண்	ஸ்லாக்க்யமான மணி
நாழிகை	நாழிகையானது	ணன்	போன்ற வடிவு
ஊழியில்	கல்பத்திற் காட்டில்		டையனாகவுமிராநி
நீண்டு	தீர்க்க (ஃ) மாகி		ன்றான் ;
உலாவும்போல்	ஸஞ்சரிக்கிறுப்போ லி	மாயம்	(அவன் விபூதியில்)
வது	[ருக்கிற		பாதகமான ஆஸ்சர்
ஓர்	ஒருவிதமான		ய பதார்த்தங்களும்
தன்மை	ஸ்வபாவத்தை	மற்றும்உள	அநேகம் உண்டு;
புகுந்தும்	புகுந்ததாகவும்	அவை	அவைகள்
நிற்கும்	ஆகாநிற்கிறது ;	வந்திடாமுன்	(பாதிப்பதற்காக)
வாடை	வாடைக்காற்றானது		வருவதற்கு முன்
சொல்லில்	(அதின் பாதகமானப	கோல	தர்ஸநீயமான [னமே
	டியைச்)சொல்லும	மயில்	மயில்களானது
	ளவில்	பயிலும்	நெருங்கி வர்த்திக்கிற
பொங்கு	வ்ருத்தியை யடையா	புறவில்	பர்யந்தங்களையுடைய
	நின்ற	குறுங்குடிக்கே	என்னைஉய்த்திடுமின்.
அழலேஓக்கும்	படபாமுகாக்நிபோலி		
	ரானின்றது ;		

வ்யா.—முன்றும்பாட்டு; (காலையும் மாலையொற்றுண்டு) காலையிலும் மாலையில் போலேயிருக்க, பாதித்து முடியாநின்றது. காலையும் மலைபோலே பாதக (ஃ)மாகாநின்றது. (க) “காலையரும்பி - மாலையரும்” என்கிறபடியேயாயிருக்கிறபடியே யிருக்கிறதில்லை. ஏக

என்ன; அது அங்ஙனல்லவென்று அவற்றின் படினைச்சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.

(காலையிலும்) என்றதுக்கு முன்பே “பாத(ஃ)கவர்க்கம்” என்று சேஷம். அர்த்தாந்தரம்(காலையுமித்யாதி). யுவதிகளுக்கு காமநை-காலையில் அல்பமாய், மாலையிலன்றோ அதிகமாவது, ததநுகுணமாயிராதோ?பாதை(ஃ)யுமென்ன வருளுகிறார் (காலையித்யாதி). “காலையரும்பி” என்றதுக்கு யுவதிகளுடைய ஆற்றுமையை புஷ்பஸமாதியாலே தமிழர் இப்படி வ்யவஹரிப்பாரென்றுகருத்து. “கங்குல்நாழிகையானது-ஊழியில்நீண்டுலாவும்போல்வதோர்தன்மை தன்னி

பெரியதிருமொழி, கூ-ப,நி-தி, ச-பா, கருமணிபூண்டு. ககூருள்

ரூபமாய் நலியாநின்றது. ராத்ரியில் நாழிகையானது கல்பத்திற்
காட்டிலும் நெடிதாய்க்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிறுப்போலே யிருக்கிற
ஸ்வபாவமானது கிட்டி நில்லாநின்றது. (பொங்கித்யாதி) வாடை
பாதகமாகிறபடிதானே பேச்சுக்கு நிலமல்ல ; சொல்லில், படபாழு
காக்கிபோலே இராநின்றது.

(மாலவன்) அவனாகிறான் - சாலப்பெரியானொருவனிறே. அவ
னுக்கு இவற்றுக்கு இடையவேண்டாவே. (மாமணிவண்ணன்)
பெரியவனென்று கைவாங்கவொண்ணாதே? மேல்விழுந்து பெற
வேண்டும்படியான வடிவைப்படைத்தவன். (மாயம்மற்றுமுள்)
அவன்விபூதியில் ஆஸ்சர்யமான பாத(ஈடி)க பதார்த்தங்களுக்கு
எண்ணில்லை. அன்றில், தென்றல், கடலோசை என்றாப்போலே
சொல்லுகிற வற்றுக்கு ஓர் எண்ணில்லையிறே. (அவைவந்திடாமுன்)
அவைநலிய அபக்ரமித்ததத்தனை. அவைவந்து நம்மைமுடித்துத்
தலைக்கட்டுவதுக்குமுன்னே. (கோலவித்யாதி) நம்மினமுள்ளவூரிலே
கொடுபோய்ப் பொகடப்பாருங்கள். தர்ஸநீயமான மயில் நெருங்கி
வர்த்திக்கிற பர்யந்தத்தை யுடைத்தான திருக்குறுங்குடியிலே
கொடுபோய்ப் பொகடப்பாருங்கள். (ங)

மூ.—

கருமணிபூண்டுவெண்ணாகனைந்து காரிமிலேற்றணர் தாழ்ந்துலாவும்
ஒருமணியோசை யென்னுள்ளந்தள்ள வோரிரவுமுறங்காதிருப்பேன்
பெருமணி வான வருச்சிவைத்த பேரருளாள் பெருமைபேசிக்
கருமணிநீர்க்கொழிக்கும் புறவில்குறுங்குடிக்கே யென்னையுய்த்திடுமின். (ச)

டத்திலே புகுந்ததாகாநிற்குமென்று சேஷம் திருவுள்ளம் பற்றியருளுகிறார்
(ராத்ரியிலித்யாதி). (ஸ்வபாவமானது) என்றவந்தரம் தன்னைஎன்றுசேஷம்.
தன்னை-நாழிகையை என்கை.

அவன்மால் என்றந்வயித்துப்பெருமையைச்சொன்னதுக்கு உட்கருத்து
(அவனித்யாதி), அளகபாரத்தாலே மயிலென்றும், ஸ்த்ரீகளைச் சொல்லுகை
யாலே நம்மினமென்றது. (ங)

அந். — நாலாம்பாட்டு. (கருமணியித்யாதி) திவாராத்ரவிபாகமற, காம
நை-ஏகரூபமாய், அத்தாலே காலமும் நெடிதாகத் தோற்றி, பாதகபதார்தமும்
நலியாநின்ற தென்றாய், எல்லாவற்றுக்கும் நெஞ்சிறே மூலம்; ஆகையாலே

ககருஅ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ரு-தி, ச-பா, கருமணியூண்டு.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கரு	கறுத்த	உச்சி	தங்கள் முடிமேலே
மணி	மணிகளை	பெருமணி	ஸ்ரீலாக்ஷமான மணியா
பூண்டு	தரியாநின்றும், [ளை	வைத்த	தரிக்கப்பட்ட [க
வெண்ணாகு	வெளுத்தபசுங்கன்றுக	பேரருளாளன்	பரமக்ருபாருவான எம்
அணைந்து	ஸம்ஸ்ரீலேஷியாநின்றும்,		பெருமானுடைய
கார்	கறுத்த	பெருமை	பெருமையை
இமில்	முகப்பையுமுயுடைய	பேசி	பேசி
ஏறு	வ்ருஷபத்தினுடைய	ஓர் இரவும்	ஒருராத்ரியிலும்
அணார்	ஸாஸ்நையில்	உறங்காது இரு	நிதரையின்றிக்கே நோ
தாழ்ந்து	தாழ்ந்து	ப்பேன்	வுபடாநின்றேன்.
உலர்வும்	ஸஞ்சரிக்கிற	குரு	பெருவிலையான
ஒருமணி	ஒருமணியினுடைய	மணி	ரத்நங்களை
ஓசை	ஸப்தமானது	நீர்	ஜலமானது
என்	என்னுடைய	கொழிக்கும்	கொழித்தெறடா நிற்ப
உள்ளம்	ஹ்ருதயத்தை		தான்
தள்ள	ஸிதிலமாக்க	புறவில்	பர்யந்தங்களை யுடைய
வானவர்	நித்ய ஸூரிகள்	குறுங்குடிக்கே	என்னை உய்த்திடுமின்.

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு.(கருமணியித்யாதி) கருமணியினுடைய நிறமும் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய் பாத(ஹ்ருத)கமாகாநின்றது.(வெண்ணை கணைந்து)படுபாடல்லதறியாத நாகுகளோடே அணைந்து,தான் தன் னுடைய ஸ்த்ரீத்வாதிகளாலே இறயக்க, அவன் மேல்விழும்படிக்கு ஸ்மாரகமாகாநின்றது. கறுத்தகருத்தையுடைத்தாயிருக்கிற வ்ருஷ பத்தினுடைய அணுறிலே தாழ்ஸஞ்சரிக்கிற ஒருமணியாய்த்து. மற் றெஞ்சு பொறுக்கவேணுமென்ன ; அது செய்யப்போகிறதில்லை யென்கிறு ளென்று ஸங்கதி.

(ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்) என்றவநந்தரம் “அவனுடைய நிறத்தை நினைக்கப் பண்ண” என்றுசேஷம். “வெண்ணாகு” “என்றத்தாலே, வெளுப்பைச் சொ ல்லி, அத்தாலே சுத்தஸ்வபாவம் சொன்னதாய் மேலேதோற்றின தொழிய உள்ளில் கருத்தை அறியாதென்று சப்தார்த்தமாய்த் தாத்பர்யம் (படுபா டித்யாதி),† (படுபாடுமேலேபட்டது)மேலெழுத்தோற்றின தென்றபடி.(அணு றிலே)ஸாஸ்நையிலே. “ஒரு” என்று விசேஷித்ததுக்குக்கருத்து (மற்றுமித்

† வ்யாக்யாநநுகுணம்.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, டு-தி, டு-பா, திண்டிமிலேற்றின். ககருக

றுள்ள பாதகபதார்த்தங்களில் இதுக்குஒப்பதொன்றில்லையாயிற்று. அந்தமணியோசையாகிறது - அல்லாதவை போலன்றிக்கே செவி வழியே புகுந்து பாதகமாகாநின்றதிதே. இது வாழ்ந்ததடைய உறங்கிற்றிதே. தொட்டார்மேலே தோஷமாம்படியிருக்கிற ஹ்ருத யத்தைத்தள்ள, ராத்ரியாக நிதரையின்றிக்கே நோவுபடாநின்றேன்.

(பெருமணியித்யாதி) “அயர்வறுமமரர்கள் தங்களுக்கு முடி மேலே மணியாகவைத்த-சிரோபூஷணமாக வைக்கப்பட்ட. (பேரரு ளாளன் பெருமைபேசி) அவனுடைய பெருமைபேசி ஒருமணி யோசை என்னுள்ளம்தள்ள ஓரிரவு முறங்காதிருப்பேனென்னுதல்; பேச என்றதாகில், “ஒருவனுடைய நீர்மை இருக்கும்படியே? ஒருவ ணப்பிரிந்து ஒருத்திபடும்பாடே” என்று இரண்டிடத்திலுள்ளாரும் நின்று சொல்லும்படியாக என்றாகிறது. (குருமணியித்யாதி) பெரு விலையான ரத்தங்களை நீரானது கொழித்தெறடா நிற்பதான பர்யந் தத்தோடே கூடின திருக்குறுங்குடியிலே கொண்டுபோய்ப் பொக டுங்கள். (ச)

மூ.—

திண்டிமிலேற்றின் மணியுமாயன் தீங்குழலோசையும்தென்றலோடு கொண்டதோர்மாலையுமந்தியின்ற கோலவிளம்பிறையோடு கூடிப் பண்டையவல்லவிவை நமக்குப்பாவினையேனாவியை வாட்டம்செய்யும் கொண்டல்மணி நிறவண்ணர் மன்னுகுறுங்குடிக்கே யென்னையுத்திடுமின்,

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திண்	திண்ணிதாயிருந்துள்ள	தென்றலோடு	தகவிண மாருதத்தேர்
இமில்	கருத்தையுடைய	டு	
ஏற்றின்	வ்ருஷபத்தினுடைய	கொண்டதோர் ஒருவித	கோட்பாட்
மணியும்	கழுத்து மணியும்,	டை	யுடையதாய்
ஆயன்	இடையான க்ருஷ்ண	வருகிற	
	னுடைய	மாலையும்	மாலையும்,
தீங்குழல்ஒசை	இனிதான குழலின்	அந்தி	ஸந்த்யையானது
யும்	சப்தமும்,	ஈன்ற	உத்பாதித்த

யாதி). இதுக்கு வாசியேதென்ன (அந்த வித்யாதி). என்னுள்ளம்தள்ள நீ உறங்காதிருக்கைக்கு அந்தவ்ருஷபத்துக்கு உறக்கமில்லையோ வென்னவருளு கிரார் (இதித்யாதி).

கககூ0 பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௫-தி, ௫-பா, திண்டிமிலேற்றின்.

கோலஇளம்பி	அழகிய பாலசந்த்ரனோ	பண்டையவல் முன்புள்ளவை போல
தையோடு	மெம்,	ல ன்று;
கூடி	சேர்ந்து	கொண்டல் மேகத்தினுடையவும்
பாவியேன்	மஹா பாபத்தைப்பண்	மணி நீலமணியினுடையவும்
	ணினை என்னுடைய	நிறம் நிறம்போன்ற
ஆவியை	ப்ராணனை	வண்ணர் வர்ணத்தை யுடையரா
வாட்டம்செய்	வாடப்பண்ணாநின்றது.	ன எம்பெருமான்
யும்		
இவை	இதுகள்	மன்னு பொருந்தி வர்த்திக்கிற
கமக்கு	நம் திறத்தில் (பாதிக்க	குறுங்குடிக்கே என்னை உய்த்திடுமின்.
	கும் விஷயத்தில்)	

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (திண்டிமிலித்யாதி) முன்பு சொன்னவை போலன்றிக்கே தனித்தனியே இவைமுடித்து விடுமாபோலே இரா நின்றது. “தண்மலர்த்தென்றலோடன்றி லொன்றி” என்னச்செய் தேபின்னையும் ஜீவித்திருந்தோமிதே. இவை நம்மை வைப்பனவன் றிக்கே இராநின்றன. திண்ணிதாயிருந்துள்ள இமிலுண்டு-ககுத்து, அதையுடைத்தான வருஷபத்தினுடைய கழுத்தில் மணியும், அவிழ்த்து விடுவாரில்லாமையாலே மணிதானும் திண்ணிதாகலா மிதே. (ஆயந்திங்குழலோசையும்) ப்ராஹ்மணனுடைய குழலோ சைக்குக்கேளாள் காணுமிவள். இடையனுடைய இனிதான குழ லோசையும்; அதினுடைய ரஸ்யதை எவ்வளவுண்டு; அவ்வளவும் பாத(ஈடி)கமாமிதே. (தென்றலித்யாதி) தென்றலோடேகூடபெரிய

அநு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (திண்டிமிலித்யாதி) “ஒருமணியோசை என்னுள் ளம் தன்ன” என்றாய்; இதுக்கித்தனை படவேணுமோ? என்னோடே உசாவிக்கொண்டு அதில் நெஞ்சுவையாதே இருக்கவமையு மென்ன; அதொன்றுமே யோ? ஆயன் திங்குழலோசைக்குச் சொன்னவையெல்லாம் முடியவேணுமெ ன்று வாதாதிக்க, நான் எங்கனே பொறுக்கும்படி என்கிறுளென்று ஸங்கதி.

இவையாவன திங்குழலோசையோடே கூடினபடியாலே பண்டையவல்ல; ஸத்தாஹாயைப் பண்ணுமென்று கருத்து. முன்பு சொன்னவவை இத் தனை பாதிக்கவில்லையே என்கைக்கு நியாமக மென்னென்ன (திண்டிமிலித் யாதி). “திண்” என்றது-மணி என்றதுக்கு விசேஷணமாக விவக்ஷித்து அதன் திண்மையை இவளறிந்தபடி யென்னென்ன வருளுகிறார் (அவிழ்த்

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௫-தி, கூ-பா, எல்லியும்நன்பகலும். ௧௬௬௬

கோட்பாட்டையுடைத்தாய் வருகிறமாலையும். (அந்தியித்யாதி). வழிப்பகையான சந்த்ரனாயிற்று. சத்ருவின்வயிற்றிலே பிறந்தசத்ருவாய், ஸந்த்யைதானே பாதகமாயிருக்கச்செய்தே அதிலே ஸந்த்யை தான் என்னுடைய சத்ருநிரஸுத்துக்கு ஒருபிள்ளை வேணுமென்று பெற்றாப்போலே யிருக்கை. ராவணன் இந்த்ரஜித்தைப் பெற்றாப்போலே.

(பண்டையவல்லவிலை நமக்கு) அவனோடு ஸம்ஸ்லேஷிப்பதற்கு முன்புதானே பாத(ஈடி)கமென்னும் வ்யுத்தத்தியில்லை. ஸம்ஸ்லேஷத்தில்தானே அநுகூலமாயிருக்கும். முன்புத்தை பாதகபதார்த்தங்களின் அளவாயிருக்கிறதில்லை யென்னுதல். (பாவிதேன்) கலந்த போதோடு பிரிந்தபோதோடு வாசியற ஆறியிருக்கலாம் விஷயமன்றிக்கே பிரிந்துஆற்றவொண்ணாதகுணதிக விஷயத்தோடே கலக்கும் படியான மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். (ஆவியை வாட்டம் செய்யும்) தொட்டார்மேலே தோஷமாயிருக்கிற ப்ராணனை முடிக்கப் பாராநின்றது. (கொண்டலித்யாதி). இவை பாதகமாம்படி அவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசத்தேறக் கொடுபோய்ப் பொகடுங்கோள். கொண்டல்போலேயும் நீலமணியினுடைய நிறம்போலேயுமிருக்கிற நிறத்தையுடையனவன் வர்த்திக்கிற தேசத்திலே கொடுபோய்ப் பொகடுங்கோள். (௫)

மூ,—

எல்லியும்நன்பகலு மிருந்தேயேசிலுமேசுக் வேந்திழையார் நல்லரவர்திறம்நாமறியோம் நாண்மடமச்சம் நமக்கிங்கில்லை வல்லனசொல்லிமகிழ்வரேலும் மாமணிவண்ணரைநாம் மறவோம் கொல்லைவளரிளமுல்லைபுல்கு குறுங்குடிக்கே யென்னையுய்த்திடுமின்.

தித்யாதி). “ஓர்” என்றதின் கருத்து. (கோட்பாட்டை) என்றது; கட்டளைப் பாடென்றபடி. (வழிப்பகை)- ஸந்தாநமாக வரும்பகை.

“பண்டைய” என்றதுக்கு முன்புள்ளவை என்று சப்தார்த்தம்; அதுதானும் ஸம்ஸ்லேஷகாலத்தில் அவையென்றும் விஸ்லேஷகாலத்திலே தானே பூர்வத்திலுள்ளவை என்றும்இரண்டு வகையாக வருளுகிறார் (அவனோடித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). குணதிகவிஷயமென்றது-கொண்டல் மணிநிற வண்ணன் என்றத்தைப்பற்றி.

ககககஉ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, நு-தி, கூ-பா, எல்லியும்நன்பகலும்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எல்லியும்	நல்லராத்ரியிலும்	இங்கு இல்லை	இவ்விடத்தில் இல்லை;
நன்பகலும்	நல்லபகலிலும்		(அவர்கள்)
இருந்தே	(அவர்கள்) இருந்துகொ	வல்லன	வாய்போருமளவும்
எசிலும்எசுக	பழிசொல்லிலும்[ண்டு,	சொல்லி	சொல்லி
	சொல்லுகிறார்கள்;	மகிழ்வரேலும்	சிரித்தார்களாகிலும்
எந்திழையார்	ஆபரணங்களணிந்திரு	நாம்	நாம்
	க்கிற அவர்கள்	மாமணிவண்	ஸ்ரீலாக்ஷமான மணி
நல்லர்	விலக்ஷணைகளன்றோ?	ணரை	போன்ற வடிவையு
அவர்திறம்	அவர்களுடைய திற		டைய எம்பெருமா
	மையை	மறவோம்	மறக்கமாட்டோம் [னை
நாம்அறியோம்	நாம் அறிகிறிலோம்;	கொல்லை	தோட்டங்களிலே
நமக்கு	நமக்கு [(ஆனால்)	வளர்	வளராரின்ற
நாண்	வெட்கமும்	இளமுல்லை	இளைமையான முல்லை
மடம்	அஜ்ஞதையும்,		புஷ்பங்களால்
அச்சம்	பயமும்	புல்கு	வ்யாப்தமான
		குறுங்குடிக்கே	என்னைஉய்த்திடுமின்.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (எல்லியும் நன்பகலுமிருந்து) நல்ல எல்லியும் நல்லபகலுமாயிற்று, அவனோட்டைக் கலவிக்கு உறுப் பான காலத்தோடு அவனைஸ்மரிக்கைக்கு உறுப்பான காலத்தோடு வாசியற இரண்டுபோதுமிருந்து. பழிசொல்லிலும் சொல்லுக, அனை த்துப் போக்குங்காலத்தோடு நினைத்துப் போக்குங்காலத்தோடு வாசியற இப்ப்ராவண்யந்தன்னையே பழியாக்கிச்சொல்லிலும் சொல்

அநு.—ஆறும்பாட்டு. (எல்லியுமித்யாதி) “பாவியேனாவியை வாட்டம் செய்யும்”என்னு நின்றாய்; உன்னை அங்கே கொடுபோகையில் “இவளுக்கு ஸ்த்ரீத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான தர்மங்கள் ஒன்றுமில்லை” என்றிப்படி ஏசினால், அவனும் இப்பழி கேட்டு முகம்மாறவைக்கில் செய்வதென்னென்னில்; அவர் கள் ஏச்சால் நமக்கென்? அவன் வர்த்திக்கிற தேசத்தில் போன நமக்கு ஸ்த்ரீத்வம் குறைவற்றிருக்குமென்று ஸங்கதி.

எல்லிக்கும் பகலுக்கும் நன்மை ஏதென்ன வருளுகிறார் (அவனோட்டை யித்யாதி). பழிசொல்லிலும் சொல்லுகவென்னக் கூடுமோ? இதுக்குக் கருத் தென்னென்ன (அனைத்தித்யாதி), பிரிவுண்டாயிருக்க, நினைக்கைக்கு

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, டு-தி, கூ-பா, எல்லியும்நன்பகலும். கக கூந

லக. அல்லாதாரிழவை அதுஸந்தித்தவாறே ஸ்மரிக்கைக்கு உறுப்
பானது தானே பேறும்த் தோற்றுமே. பிரிந்தபோதுதானே (க)
“கங்குலும் பகலும் கண்டியிலறியாள்” என்று இழவுக்குடலாயிருக்
குமிறே. (ஏந்திழையார் நல்லர்) அவர்கள் விலகூணைகளன்றோ?
ஆபரணங்களைச் சுமந்து கொண்டிருக்க வல்லவர்கள் என்சொல்லா
தார். (அவர் திறம் நாமறியோம்) நம் இடையாட்டம் அவர்கள் அறி
யுமன்றிறே, அவர்களிடையாட்டம் நாமறிவது. அறியாதொழிகிறது
க்குஹேதுவென்னென்னில்; (நாணித்யாதி). நம்முடைமை நம்கைய
தாகிலன்றோ நமக்கு ஸ்மரிக்கலாவது; அவர்களுக்கு ஸ்த்ரீத்வாதிகள்
குறியழியாதிருக்கையாலே சொல்லலாம்; நம்முடைய ஸ்த்ரீத்வாதி
கள் நம்கையிலில்லை. (இங்கில்லை) அவைபோனவங்கே காணில் காணு
மித்தனை.

(வல்லனசொல்லி மகிழ்வரேலும்) வாயால் போந்தத்தைச் சொல்
லிச் சிரித்தார்களாகிலும், “ஸ்த்ரீத்வாதிகளைக் காற்கடைகொண்டா
ள்; அவனைமறந்திலள்” என்றாப்போலே சிலவற்றைச் சொல்லிச்சொல்
லிச் சிரித்தார்களேயாகிலும். (மாமணிவண்ணரை நாம் மறவோம்)
அவர்கள் நம்முடைய ஸ்ம்ருதிக்கு உத்போதகரானார்கள்மித்தனை.
மறப்பு நம்கையிலே கிடக்கும்படியோ? அவன் வடிவுபடைத்தது.
(கொல்லையித்யாதி) மறவாமை தேட்டமாம்தேசத்தைவிட்டு அவனை

உறுப்பான மாத்ரத்தாலே நன்மை பகலுக்குச் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன
வருளுகிறார் (அல்லாதாரித்யாதி). (அல்லாதார்) நாயகனைப் பிரிந்து அவனை
நினையாதார். இப்படி நினைவு மாத்ரத்தைக் கொண்டு நன்மையை ஸாதிக்க
வேணுமோ? பகல் ஆஸ்வாஸகரமாகையாலே நல்லதென்னலாமே என்ன;
அங்ஙனே சொல்லவொண்ணாது; இப்பெண்பிள்ளையின் ப்ராவண்யம்மிக்குக்
குறைதல் வருமென்று ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (பிரிந்தவித்யாதி), (ஸ்மரிக்கலா
வது) என்றது-நாயகனை ஸ்மரித்துக்கொண்டு தரித்திருக்கலாவதென்றபடி.
இத்தால் அவர்கள் ஸ்மரித்துக்கொண்டு எப்படியிருக்கிறார்களோ? தெரிந்த
தில்லை என்கை. “நமக்கு” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்த்யமருளுகிறார் (அவர்களுக்
கித்யாதி).

அவர் திறம் நாம் அறியாதாப்போலே அவர்களும் நம்திறமறியார்களிறே.
எசும்படி என்னென்னும் ப்ரஸ்நத்திலே வல்லன சொல்லி என்கிறுளென்று
விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (வாயாலித்யாதி).

கககச பெரியதிருமொழி, கூ-ப, நு-தி, எ-பா, செங்கணெடிய.

க் கண்கண்டு அதுபவிக்கலாம் தேசத்திலே கொடுபோய்ப் பொக
டுங்கள். கொடிக்குத் தரைகிடைகிடக்க வேண்டாதே கொள்கொம்
பிலே படரலாம் தேசத்திலே. (கூ)

மூ.—

செங்கணெடிய கரியமேனித்தேவரொருவரிங்கே புகுந்தென்
அங்கமெலியவளைகழலஆது கொலோவென்று சொன்னபின்னை
ஐங்கணைவில்லிதன் னுண்மையென்னோடாடு மதனையறியமாட்டேன்
கொங்கலர்தண்பணைகுழ்புறவில் குறுங்குடிக்கே யென்னையுய்த்திடுமின்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெடிய	நீண்ட (விசாலமான)	சொன்னபின்	சொன்னபின்பு
செம்கண்	சிவந்த திருக்கண்களை	னை	
கரிய	கறுத்த [யுடையராய்	ஐங்கணைவில்லி	ஐந்து பாணங்களை
மேனி	திருமேனியையுடைய		யுடைய மம்மதன்
	ராய்,	தன் ஆண்மை	தன்னுடைய ஸாமர்த்
தேவர்	ஸ்வாமியுமான		தியத்தை
ஒருவர்	ஒரு எம்பெருமான்	என்னோடு	என் திறத்தில்
இங்கே	இவ்விடம்	ஆடுமதனை	நடையாடுவிப்பதை
புகுந்து	ப்ரவேசித்து	அறியமாட்டே	அறிகிறிலேன்;
என்	என்னுடைய	ன்	
அங்கம்	ஸ்ரீரமானது	கொங்கு	தேனை [ள
மெலிய	க்ருஸ்ரமாம்படியாகவும்,	அலர்	புறப்படவிடாநின்றான்
வளை	வளைகள்	தண்	குளிர்ந்து ஸ்ரமஹரமா
கழல	கழலும்படியாகவும்	பணை	ஸாகைகளால் [ன
ஆதுகொலோ	அதுவன்றோ? (பிரியே	குழ்	குழப்பட்ட
என்று	ன்) என்று	புறவில்	பர்யந்தங்களை யுடைய
		குறுங்குடிக்கே	என்னை உய்த்திடுமின்

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (செங்கணெடியகரியமேனி) கண்ணொரு

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (செங்கணித்யாதி) “மாமணிவண்ணரை நாம்மற
வோம்” என்னுந்நியும்; அவர் அப்படிவந்து கலந்தபடி எங்ஙனே; பிரிவுவந்த
வழி என்; அத்தால் உனக்கு நலிவு வரப்ரஸக்தி யென்னென்ன அவற்றைச்
சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.

“நெடிய செங்கண், நெடியகரியமேனி” என்றநவயம் திருவுள்ளம்பற்றி
முந்துறக்கண்ணைச் சொன்னத்தால் பலிதமருளுகிறார் (கண்ணித்யாதி).

தலையும் வடிவெல்லாம் ஒருதலையுமானால் பின்னையும் கண்ணழகே விஞ்சியிருக்குமாயிற்று. அகவாயில் வாத்ஸல்யம் தோற்றும்; பார்க்கிற பார்வைக்கு ஓரவதியில்லை. (கரியமேனீ) அக்கண்ணில் குளிர்ச்சிக்குத் தப்பினாலும் தப்பிவாண்ணாதாயிற்று வடிவில் குளிர்ச்சிக்கு. (தேவர்) கண்ணழகும் வடிவழகும் பேசித்தலைக்கட்டினாலும், மேன்மை பேச்சுக்கு நிலமல்லவாயிற்று. (ஒருவர்) தேவர் என்றால் ஜாதியில் போகாது, அவ்வயக்தியொன்றிலேயும் கிடக்குமத்தனை. (இங்கேபுகுந்து) வடிவழகும் மேன்மையும் கரைபுரண்டால் தாமிருந்த விடத்தே நாம் செல்லவிருக்கையிறே அடுப்பது. அவை தம்மதானவோபாதி தாழ்வுசெய்கையும் தம்மதாயிருக்குமாயிற்று. என்றும் அவ்வஸ்துவைப்பெறுவார் பெறுவது, தாம்தாம் ஓரடியிட்டன்றிக்கே அத்தலையாலே வரவாயிற்று. (என்னித்யாதி) வந்தபின்பு கலவியுண்டாக நினைத்திருக்கிறிலள். பிரிவுக்கு உறுப்பாகச்சொன்னவார்த்தையே யாயிற்று இவள் நெஞ்சில் பட்டுக்கிடக்கிறது.

(அங்கமெலியவளைகழல்) ஒன்று சொன்னாராயிற்று. பிரிவைப் ப்ரஸங்கித்தாராக இவை தன்னடையே போய்க்கொடுகின்றது. (ஆதுகொலோ) பிரியேனென்கிறபாசுரத்தாலே பிரிவை உணர்த்தினாயிற்று, வ்யதிரேகத்தாலே அறிந்து கொள்ளுகிறுளென்று. இவர் “பிரியேன்” என்கிற பாசுரத்தாலேயாகிலும் சொன்னார்; அதுவும்

நெடுமை செம்மையிலும் கருமையிலும் அந்வயித்து, அத்தால் வாத்ஸல்யாதிசயமும், க்ருபாதிசயமும் தோற்றுகிறதென்று அர்த்தாந்தரம் (அகவாயித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). “தேவர்” என்றத்தாலே நிருபாதிதேவத்வம் அந்யத்ர இல்லை என்கிற தென்றருளுகிறார் (தேவரென்றாலித்யாதி). (ஒன்றிலேயும் கிடக்கும்) என்றது-ஒன்றிலேதானே கிடக்குமென்கை. அவன் தாழ்வு செய்யும்படி வருகைக்கு இத்தலையில் ஏதேனுமுண்டோ வென்ன வருளுகிறார் (என்று மித்யாதி). இப்படி குணதிகனவனைப் புகுந்தது அங்கம் மெலிகைக்கும் வளைகழலுக்கைக்கும் ஹேதுவாமோவென்ன வருளுகிறார் (வந்தவித்யாதி).

குணதிகன் ஒன்று சொன்னால் அது தான் இவையாகப்போவா எனென்ன (பிரிவையித்யாதி). அவன் குணதிகனாலும் பிரிவின் கொடுமையைப் பற்றச் சொன்னபடி. (எ)

கககக பெரியதிருமொழி, கூ-ப, டி-தி, அ-பா, கேவலமன்று.

வாய்கொண்டு சொல்லமாட்டாமை “ஆது கொலோ” என்கிறாளா யிற்றுஇவள். (ஐங்கணை) அவன் பிரிவை உணர்த்தினான்; காமன்சர வர்ஷமாக வர்ஷிக்கத் துடங்கினான். “வீரபத்ரி” என்று பாரர்தே நலியாநின்றான். அவன் கைவிட்டமை அறிந்தாகாகவேணும். (கொங்கலரித்யாதி) அவன்கையில் அம்புதானே தா(ஞ)ரகமான தே சத்திலே கொடுபோய்ப் பொகடப்பாருங்கோள். அவனோடேகூடின வாறே பூக்கொய்கையும் ஜலக்ரீடை பண்ணுவதுமாய் தா(ஞ)ரக மாமிதே. (எ)

மூ;—

கேவலமன்றுகடலினோசை கேண்மின்களாயன்கையாம்பல்வந்தென் ஆவியளவுமணைந் துநிற்கு மன்றியுமைந்துகணை தெரிந்திட்டு ஏவலங்காட்டி யிவனொருவ னிப்படியேபுகுந்தெய்திடாமுன் [மின் கோவலர்கூத்தன் குறிப்பறிந்துகுறுங்குடிக்கே யென்னையுய்த்திடு

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கடலின்	ஸமுத்ரத்தினுடைய	ஐந்துகணை	ஐந்து பாணங்களை
ஒசை	இரைச்சலானது	தெரிந்துஇட்டு	(இவளைமுடிக்கும்என் று) தெரிந்துகொ ண்டி
கேவலமன்று	ஸாமான்யமன்று;	ஏவலம்	எய்யவல்லஸாமர்த்யத்
கேண்மின்கள்	கேளுங்கோள்;	காட்டி	காண்பித்து [தை
ஆயன்	க்ருஷ்ணனுடைய	இப்படியே	இப்படிக்கே
கை	திருக்கையிலிருக்கிற	புகுந்து	என்மேல் ப்ரவேசித்து
ஆம்பல்	குழலோசையானது	எய்திடாமுன்	அம்புகளை எறிவதற்கு
வந்து	இங்கே வந்து	முன்னமே	
என்	என்னுடைய [க	கோவலர்	கோபாலர்களை
ஆவியளவும்	ப்ராணனளவும்(முடிக்க	கூத்தன்	சேஷ்டிதத்தால் வசிகரி
அணைந்துநிற்	கிட்டிசில்லா நின்றது;		[ந்து
கும்		குறிப்புஅறிந்து	திருவுள்ளத்தை அறி
அன்றியும்	அதற்கு மேலும்	குறுங்குடிக்கே	என்னை உய்த்திடுமின்.
இவன் ஒருவன்	அத்விதீயனான இந்த		
	மந்மதன்		

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கேவலமித்யாதி) பிரியேன் என்று சொல்லிப் பிரிந்து வாராதிருந்தால் அவனுக்கே அதுராகமில்லையாய் விட்டதே? அவனு க்கு அதுராகம் பிறந்தவனாகவருமளவும் ஆறியிருக்கவேணும்; அதில்லாவிடில் அங்கு போனாலும் ப்ரயோஜனமில்லையே என்னும் ப்ரஸந்தத்திலே சொல்லுகிற

அவ;—எட்டாம்பாட்டு. (கேவலமிய்யாதி) பந்துக்களை நோக்கிச் சொல்லுகிற வார்த்தையிறே. க்ரமப்ராப்தி பார்த்து ஆறியிருக்கலாம்படி அன்று-இங்கோடுகிறதசை; இனி அங்கேபோய்ப்புக்காலும் அவன்றன்னாலே பேறாமன்று எனக்குப் ப்ரயோஜனமுள்ளது. அதில் அவன் கருத்தறிந்தபடியையு மறிந்து கார்யம் செய்யப் பாருங்கோள்; உனக்குக்ரமப்ராப்தி பார்த்து ஆறியிருக்கவொண்ணமைக்கு இப்போது வந்ததென்னென்ன;

வ்யா;—(கேவலமன்று கடலினோசை) இக்கடலோசைக்கு ஓரடியுண்டு. மஹாராஜர் பெருமானை அண்டைகொண்டு வந்து அறை கூறினபோதுபோலே இராரின்றது. பெருமாள் கையும் வில்லு மாய்க் கொண்டு கடக்கநிற்க, அவரைப் பற்றிச் சென்று அறை கூறினாரிறே. (க) [தேநநாதேந மஹதா நிர்ஜகாம] முன்பு பலகாலும் நம்வாசலிலேவந்து அறைகூறக்கண்டறிவோம்; இப்போது அங்ஙனன்றிக்கே இவன்மிடற்றோசையில் தசைபிறந்தபடியால் இதுக்கு ஓரடியுண்டாகவேணும். ப்ரபலனாயிருப்பானொருவனைப்பற்றி வந்தாகவேணும். [நிர்ஜகாம-நிர்ஜகாம] முன்புபோலே புறப்பட்டுத் தரையிலே கைமோதிப்போகாதே இவனும் இவனடியாக வந்தவனும் இலக்குப்போருமாகில் புறப்பட்டுப் போர்ப் பார்ப்போமென்று புறப்பட்டான். அடியுண்டென்றறிந்தானாகில், பின்னைப் புறப்படுவானென்னென்னில்; [ஹரீஸ்வரம்] எதிரிகள்ஜீவித்திருக்க உஜ்ஜீவித்திருந்தவனல்லாமையாலே. அன்றிக்கே, வெறுமிக் கடலோசையனளவே அன்று. இன்னமும் பாதக வார்க்கத்துக்கு ஓரவதியில்லையென்னுதல். (கேண்மின்கள்) பிரிவென்று

வென்று ஸங்கதி திருவுள்ளம் பற்றியருளிச்செய்கிறார் (பந்துக்களையிய்யாதி). (இறே) என்ற வந்தரம் இப்பாட்டென்றுசேஷம். (நோக்கி) என்றது-அது விதாநம்பண்ணியென்கை. (பாருங்கோள்) என்றவந்தரம் “என்று சொல்லி” என்று சேஷம்.

(ஓரடியுண்டு) என்றதுக்கு-நாயகன் வரவிட்டானென்று கருத்து. அவர் அப்படி அடியுண்டாய் அறைகூறுகையுண்டோவென்ன; (பெருமாளிய்யாதி). “ஜகாம” என்னுதே “நிர்ஜகாம” என்றத்தாலே பலிதம் (முன்பிய்யாதி); (தரையிலே கையைமோதி) என்றது - எதிரிலக்ஷ்யம் போராமையாலே யுத்த கண்டுதி தீரமோதி என்கை. கடலோசை அவர்களுக்கும் செவிப்படாதோ?

கககாஅ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௫-தி,கூ-பா, சோத்தெனநின்று.

ஒன்றுண்டு என்றும் இவர்கள் நெஞ்சிலே பட்டுப்பிரிந்தால் பதா
ர்த்தங்களுமெல்லாம் பாத (ஈடி)சுமாமென்று அறிவர்களென்றிருக்
கிறாள்.இடையன்கையில் குழலானது வந்து என்மர்மத்தளவும் கிட்டி
நல்லா நின்றது.

(அன்றியுமித்யாதி) அதுக்குமேலே “இவள், குழலோசைக்கு
முடிந்தாளாக வொண்ணாது; என்கையில்ம்பாலே முடிந்தாளாக
வேணும்” என்று பார்த்து “ஸ்தரீவதமன்றோ? பண்ணக்கடவதன்று”
என்று பார்த்துப் பிற்காலிக்குமவையன்றிக்கே நிர்தயமாக முடிப்
பன சிலவம்புசளைத்தெரிந்து. ராவணவதத்துக்குத் தெரிந்துவந்தன
சிலவம்புகள் போலேயாயிற்று. (ஏவலங்காட்டி) தான்எய்யவல்ல
மிடுக்கைஎன்னோடேகாட்டி. (இவனொருவன்)ஸ்தரீவதம் பண்ணு
மிடத்தில் இவனை எண்ணினால் பின்னை எண்ணுகைக்கு ஆளில்லாத
படியிருக்குமவனாயிற்று. (இப்படியே புகுந்தெய்திடாமுன்) இது
க்கு இட்டுச்சொல்லலாவது ஒருபாகரமில்லை. புண்ணறைகளைக்
காட்டுமித்தனை. (கோவலரித்யாதி) (க) “ஹ்ஸாஹ்ஸி ஹ்ஸாஹ்ஸி-
பும்ஸாம்ந்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம் ” என்கிறபடியே தன்னோ
டொத்த பருவத்துப்பிள்ளைகளை மனோஹாரி சேஷ்டிதத்தாலே
எழுதிக்கொண்டிருக்குமவனாயிற்று. வன்னெஞ்சார்படுகிறபாடு இது
வானால் அபலைக்குக்குச் சொல்லவேண்டாவிதே. (குறிப்பறிந்து)
அவன் திருவுள்ளக்கருத்தறிந்து என்னை அங்கே கொடுபோய்ப்
பொகடப்பாருங்கோள்; அவன் வேணுமென்றிருந்தானாகில் அங்கே
கொடுபோய்ப்பொகடுவது; வேண்டாவென்றிருந்தானாகில் இங்கே
கிடந்து முடிந்துபோக. (அ)

பூ;—

[கின்றுதாறும்

சோத்தெனநின்று தொழுவிரங்கான் தொன்னலங்கொண்டெனக்
போப்பதோப்பொற்படந்தத்துபோனான் போயினவூறறியேனென்கொங்கை
மூத்திக்கின்றன மற்றவன்றன் மொய்யகலமணையாதுவாளா [மின்
கூத்தனிமைமவர்கோன் விரும்பும்புகுறுங்குடிக்கேயென்னை யுய்த்திடு

“கேண்மின்கள்” என்பானென்னென்ன வருளுகிறார் (பிரிவித்யாதி).

“கோவலர் கூத்தன்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ப்ரக்ருதோபயோகம்
காட்டுகிறார் (வன்னெஞ்சரித்யாதி). ... (அ)

(க) ரா-அ-௩-௨க.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, டி-தி, கூ-பா, சோத்தெனநின்று. ககககக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சோத்து என	“சோத்தம்” என்றுதா	அநியேன்	அநிகிறிலேன்;
நின்று	ழந்தார்சொல்வதை	மற்று	மேலும்
	ச் சொல்லி மாறு	என்	என்னுடைய
	தே நின்று [ம்	கொங்கை	ஸ்தநங்கள்
தொழ	அஞ்சலிபண்ணினாலு	அவன்றன்	அவனுடைய
இரங்கான்	இரங்குகிறிலன்;	மொய்	ஸ்ப்ருஹணீயமான
தொல்நலம்	பழைமையான ஸ்தரீத்	அகலம்	திருமார்பை
கொண்டு	வாதிகளைக் கைக்	அணையாது	ஆலிங்கநம் செய்யப்
	கொண்டு		பெருதே
எனக்கு	எனக்கு	வாளா	வீணாய்
இன்றுதாறும்	இன்றுவறையில் வர	மூத்துஇடிகின்	முதிர்ந்துவிடிகின்றன;
போர்ப்பது	போர்க்கைக்கு	றன	
ஓர்பொன்படம்	ஒருபொன்னின் வஸ்	கூத்தன்	மனோஹாரி சேஷ்டித
	த்ரத்தை (தருவா		முடையனாய்
	ணைப்போல் வைவர்	இமையவர்கோ	நித்யஸூரிகளுக்குத்
	ண்யத்தை)	ன்	தலைவனான எம்
தந்துபோனான்	கொடுத்திப்போனான்;		பெருமான்
போயின	அவன்போன	விரும்பும்	விரும்பிவர்த்திக்கிற
ஊர்	திவ்யதேசத்தையும்	குறுங்குடிக்கே	என்னைஉய்த்திடுமின்.

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சோத்தெனநின்று தொழுவிரங்
கான்) அஞ்ஜலி பண்ணுமவர்கள் அதுக்கு அநுரூபமாகத் தாழ்ச்
சொல்லுவதொரு சப்தவிசேஷமாயிற்று. “சோத்தம்” என்று

அந்.—ஒன்பதாம் பாட்டு. (சோத்தெனவித்யாதி) கடலோசையா
னது நாயகனை அண்டைகொண்டு மிகவும் பாதியாநின்ற தென்னாநின்றாய்;
அவனப்படி பாதிக்கிறுனென்கைக்கு க்ருபையின்றிக்கே இருக்குமோவென்ன;
மிகவும் அது அங்ஙனே என்றதுக்கு ஹேதுவைச் சொல்லுகிறுனென்று
ஸங்கதி.

“சோத்தம்” என்று கடைக்குறைத்தலாய் “சோத்து” என்று கிடக்கிற
தாய் அதுக்கர்த்தம் (அஞ்சலியித்யாதி), “என” - என்னவென்றாய், அதினர்

கக௭௦ பெரியதிருமொழி, க-ப, ௫-தி, க-பா, சோத்தெனநின்று.

வாயாலே அதுகூலபாஷணத்தைப்பண்ணி மாறாதேநின்று அஞ்ஜலி பண்ணினால், அதுக்கு இரங்குகையாகிற ஸ்வபாவம் அவனுக்குவாஸையோடேபோயிற்று. அதுஎங்ஙனே அறிந்தபடியென்னில்; (தொன்னலமித்யாதி) பிறந்தவன்று துடங்கி உண்டான என்னுடைய ஸ்திரீத்வாதிகளைக்கொண்டு தன்னை நான் பிரிந்தவன்று தொடங்கி, இன்றளவும் வரப், போர்க்கைக்கு ஒருபொன்னின் பிடாத்தைத் தருவாரைப்போலே வைவார்ண்யத்தைத் தந்துபோனான். இத்தலையிலுள்ள தடைய ஸர்வஸ்வாபஹாரம்பண்ணி நமக்கு ஸர்வஸ்வதாநம்பண்ணுவாரைப்போலே வைவார்ண்யத்தைத் தந்துபோனான். போனானாகிலும் ஆறியிருக்கலாமிறேபோனவரைச்சொல்லிப்போனானாகில்; அவன் சொல்லிப்போகாமையில்லை. இவள் குறிக்கொள்ளமாட்டாமை இழந்தாளித்தனையிதே. அறியாயாகில் மேல் இனிச்செய்ய நினைக்கிறதென்னென்ன; இங்கிருந்தநாள் அவன்வாய் வெருவும்படி அறிந்திருப்புதோமே, அத்தேசத்திலே என்னைக் கொடுபோய்ப் பொகடப்பாருங்கோள். இங்ஙன் ஆராய்ந்துகொண்டு அவ்விடம் தேடிப்போகவேண்டுகிறதென்? இங்கே தரித்திருந்தாலோவென்ன;

(கொங்கை மூத்திடுகின்றன) இங்கே இருக்கலாம்படியாயோ இவை இருக்கிறது. (கொங்கைமூத்திடுகின்றன) அவனும்வந்து அணையவும்பெற்றாலும், கழிந்தபருவத்தைமீட்கவொண்ணாதே? காணக்காணச் செவ்வியழியாநின்றதாயிற்று. (க) “नमोऽस्तुते - நமேதுஃகம், नमोऽस्तुते - வயோஸ்யாஹ்யதிவர்த்ததே” என்னுமாபோலே, அவனுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான மார்வோடே அணையப்பெறுதே வ்யர்த்தமேஇருந்துசெவ்வியழியாநின்றதாயிற்று. (உ) [முன்னிருந்து மூக்கின்று] என்னக்கடவதிதே. கண்ணுக்குஇலக்கா

த்தம் (வாயாலே இத்யாதி). “இன்று தாஹம்” என்றதினர்த்தம் (இன்றளவும்வர) என்றது. ஓர் என்றத்தின் தாத்பர்யம் (இத்தலையித்யாதி). “போயின ஓர் அறியேன்” என்னக்கடமோ (ங) “செருந்திப்பொழிலி னூடே புனலரங்கமூரென்று போயினாரே” என்றாப்போலே சொல்லிப்போக ஸம்பாவரையுண்டே யென்ன (அவனித்யாதி). “விரும்பும் குறுங்குடி” என்றதையருளுகிறார் (இங்கித்யாதி).

எடுத்த ஸம்வாதத்துக்குத் தாத்பர்யம் (கண்ணுக்கித்யாதி). ... (சு)

யிருந்து காணக்காணக் செவ்வியழியாநின்றதாயிற்று. (கூத்தனித்
யாதி) (க)“கோவலர்கூத்தன்” என்றபடியிதே. *இனவாயர் தலைவ
னாவதுக்குமேலே, * இனத்தேவர் தலைவனாவன் விரும்பி வர்த்
திக்கிறதேசத்தில் கொடுபோய்ப் பொகடப்பாருங்கள். தன்னுடைய
மனோஹாரி சேஷ்டிதத்தாலே நித்யஸூரிகளைத் தோற்பித்துக்
கொண்டிருக்கிறவன் விரும்பிவர்த்திக்கிற திருக்குறுங்குடியிலே.

மூ;—

செற்றவன்தென்னிலங்கைமலங்கத் தேவபிரான் திருமாமகளைப்
பெற்றுமென்றெஞ்சகம் கோயில்கொண்ட பேரருளாளன் பெருமை
கற்றவன்காமருசீர்க்கலியன் கண்ணகத்தும் மனத்தாமகலாக் [பேச
கொற்றவன்முற்றுலகாளிநின்ற குறுங்குடிக்கே யென்னையுய்த்திடுமின். (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செற்றவன்	சத்ருவான ராவணனு டைய	சீர்	ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸ்ரீ யையுடைய
தென்னிலங் கை	தெற்கிலுள்ள லங்கா நகரத்தை	கலியன்	ஆழ்வாருடைய
மலங்க	கலங்கப்பண்ணின	கண்ணகத்தும்	திருக்கண்களிலும்
தேவபிரான்	தேவாதிபனாய்,	மனத்தும்	ஹ்ருதயத்திலும்
திருமாமகளை	பெரியபிராட்டியாரை	அகலா	பிரியாமல்நின்ற
பெற்றும்	அடைந்திருக்கச் செய் தேயும்	கொற்றவன்	ராஜாவான
என்றெஞ்சகம்	என்னுடையநஸ்சை	முற்றுலகு	ஆளி உபயவிபூதிகளுக்கும்
கோயில்கொ ண்ட	நித்யவாஸமாய்க் கொ ண்டருளிய	நின்ற	ஸ்வாமியானவன்
பேரருளாளன்	பரமக்ருபாருவுமான எம்பெருமானு	விரும்பி வர்த்திக்கிற	விரும்பி வர்த்திக்கிற
பெருமை	மேன்மையை [டைய	குறுங்குடிக்கே	திருக்குறுங்குடி என் கிற திவ்யதேசத் தேற
பேசக்கற்றவன்	அருளிச்செய்ய வல்ல	என்னை	என்னை
காமரு	ஸ்ப்ருஹணீயமான[வராய்]	உய்த்திடுமின்	சேர்த்துவிடுங்கள்.(க0)

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (செற்றவன் தென்னிலங்கைமலங்க)

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (செற்றவனித்யாதி). “தென்” என்றத்தால்

ககௌ௨ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, டி-தி, க௦-பா, செற்றவன்.

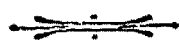
தேவதைகளுடைய வரங்களாலே அழிக்கவொண்ணாத ஊர், ஒருவர் கூறை எழுவருடுக்கும்படி மூலையடியே நடக்கும்படி பண்ணினவன். (திருமாமகளித்யாதி) ப்ரதாநமஹிஷியிருக்க, ஒருசண்டாள ஸ்த்ரீ கால்கடையிலே ஒதுங்கும் செருக்கனாயிருக்கும் ராஜபுத்ரனைப் போலே (க) “यस्यसंज्ञकश्च - யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா” என்கிற படியே - தன்ஸம்பந்தமிட்டுச் சொல்லுவது மேன்மைக்கு உடலாம் படியான அவளிருக்க, என்னுடைய ஹ்ருதயத்தை விரும்பி ஒரு காலும் போவானாயிராநின்றான். (கோயில்கொண்ட) இனி இவள் பக்கல் போவானாயிருக்கிறிலன். அதுக்கடியென்னென்னில்; (பேர நுளாளன்) நம்பக்கல்பண்ணின அருளுக்கு அவதியுண்டாகிலிறே மற்றோரிடத்தில்போவது.

(பெருமைபேசக்கற்றவன்) அவ்வருளுக்கு அவனையொழியக் குடியிருப்பில்லாதாப்போலேயாயிற்று, அவனைப் பேசுகையாகிற இதுவும்இவ்வாய்ரயத்திலேஒதுங்கினபடி. (உ) “இவள்வாயனகள்”. (காமருசீரித்யாதி) கண்டார்க்கு ஸ்ப்ருஹபண்ணவேண்டும் படியான ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயை யுடையரான ஆழ்வாருடைய ஸர் வேந்த்ரியங்களுக்கும் தானேவிஷயமாய், அரைகூணமும் அவரை விட்டு அகலவில்லாமையாலே கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணினாப் போலேயிருக்கிற மேன்மையுடையவன். (முற்றுலகாளி) காற்கடை கொள்ளுகைக்கு உபயவிபூதியோகம் என்று ஒன்றுண்டாயிற்று. அவன் வர்த்திக்கிற திருக்குறுங்குடியிலே என்னைக்கொடுபோய்ப் பொகடுங்கள். இதுக்கு வேறொருபலம் சொல்லாவிட்டது-உகந்த நுளின தேசப்ராப்திதானே ப(ஞ்)லமாயிருக்கையாலே. (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

ஒன்பதாம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி முற்றிற்று.

வந்த ஸ்ரீரைஷ்ட்டியம் (தேவதைகளித்யாதி). “மால்” என்றத்தால் வந்த மஹத்த்வம் (ப்ரதாநமஹிஷியித்யாதி).

பேசுகை இவரிடத்தில் ஒதுங்கினதுக்குஸம்வாதம் (இவளித்யாதி) (க௦)

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

மாழி, க-ப, சு-தி, க-பா, அக்கும். கசுஎந
பெரி

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து ஆறந்திருமொழி அ க் த ம் ப் ர வே ச ம்.

வ்யா;—அக்கும்புலியின் ப்ரவேசம்.—கால்நடை தாராதே
யிருக்கிற என்னைக் கால்நடைதருவார் அவனிருந்த தேசத்திலே
கொடுபோய்ப் பொகடுங்கோளென்கிறார். “திருமாமகளைப்பெற்று
மென்றெஞ்சகம் கோயில்கொண்ட பேரருளாளர்” என்று பிராட்டி
ஸந்நிதியுண்டாகவு மதுஸந்தித்தார். “தமக்குப் புருஷகாரமாவார்
அங்கே உண்டு” என்றதுஸந்தித்தவாறே தமக்கே கால்நடை தருமள
வாய்வந்துவிழுந்தது. அத்தாலே அங்குநிற்கிறவன்றான் சாலசீலவா
னாய், நாம்தான் வருவது எப்போதோ? என்றுதான் முற்பாடனாய்
நம் அவஸரம் பார்த்துநிற்பாரெனருவன்; அதுகூலராயிருக்கும் ஸ்ரீ
வைஷ்ணவர்களையும் போருங்கோளென்று கூட்டிக்கொண்டு தாமே
போகப்பார்க்கிறார். *.

மூ;—அக்கும் புலியினதருமுடையா ரவரொருவர்

பக்கம்நிற்கநின்ற பண்பருர்போலும்

தக்கமரத்தின் தாழ்சினையேறித் தாய்வாயில்

கொக்கின்பிள்ளை வெள்ளிறவுண்ணும் குறுங்குடியே. (க).

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொக்கின்பின்	கொக்கினுடைய சிசு	தாய்வாயில்	மாதாவின் வாயிலிருக்
ளை	வானது		கிற
தக்க	(தனக்கு) ஏறத்தகுந்த	வெள்ளிற	“வெள்ளிறு” என்னும்
	தான		மதஸ்யத்தை
மரத்தின்	வ்ருகூத்தினுடைய	உண்ணும்	புஜியாநின்றதுள்ள தான
தாழ்சினை	தாழ்ந்த கிளையிலே	குறுங்குடியே	திருக்குறுங்குடி யென்
ஏறி	ஏறி [கும்]		கிற திவ்யதேசமானது,

அந்.—அக்கும்புலியின் ப்ரவேசம். கீழில் திருமொழியிலே “என்னை
உய்த்திடுமின்” என்று பிறர் தம்மைக் கொடுபோய் விடவேண்டும்படி தளர்
ந்தவர் இத்திருமொழியிலே “பணிமினெழுமின் தொழுமின்தொண்டிர்காள்”
என்று-பிறர்க்கும் அங்கு போகவேணுமென்று உபதேசித்து அவர்களோடே
போக ஒருப்படக்கூடுமோ வென்ன (கால்நடையித்யாதி). (சீலவானாய்) என்
றது “பக்கம்நிற்க நின்றபண்பர்” என்றதைப்பற்றி. “வந்துகாண்மின் தொண்
டிர்காள்” என்றதைப்பற்றி (அதுகூலராயித்யாதி). ... *

தகவு எசு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கா-தி, க-

		புத்தும்.	
அக்கும்	எலும்பையும்	நின்ற	நின்ற
புலியின்	புலியினுடைய		டையகோல மு
அதனும்	தோலையும்		ளியிருக்கும்ந்தரு
உடையார்	தரித்தவனான [வன்	பண்பார்	சீலாதிருணமுடை
ஆவர்ஒருவர்	ஒரொரு ருத்ரனான		னான எம்பெருமா
பக்கம்	பார்வத்தில்		னுடைய
நிற்க	நிற்கும்படியாக	ஊர்போலும்	திவ்யதேசமாயிரா நின்
			றது; (ங)

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (அக்குமித்யாதி) அவனுக்கு ஆகாதா ரில்லை யென்கிறார். ஈஸ்வராபிமாநிகளாயிருப்பார்க்கு முகம்கொடு த்துக்கொண்டிருக்கிறவன் அநுகூலராய்ச்சென்று கிட்டுகிற நமக்கு முகம் தரச்சொல்லவேணுமோ? (க) “தொடையொத்த துளபமும் கூடையும் பொலிந்து” என்கிறபடியே அநுகூல சிந்ஹத்தோடே வருகையன்றிக்கே, அக்கும் - எலும்பும், புலித்தோலுமுடையராய், மற்றும் எருக்கம்பூ, சாம்பல்என்றப்போலே நிஷித்த த்ரவ்யங்களு க்கு ஓரவதியில்லையிதே. (அவரொருவர்) அவன் தவிர வெண்ணை மையாலே முகம்கொடுத்தாலும், தமக்கு இதில்லா ஆதரமில்லாமை யாலே முகத்தை மாறவைத்துச் சொல்லுகிறார். (பக்கம்நிற்கநின்ற) அவன் ஓரருகே நிற்கநின்ற. அவ்வளவேயன்றியே இன்னமும் தண் ணியராய் வாருங்கொள்ளென்று சீலத்தை யுடையவன் வர்த்திக்கிற ஊர்போலே.

(தக்கவித்யாதி) அங்குநிற்கிற அவன்படி அங்குத்தை ஸ்த்தாவர

அரு.—முதற்பாட்டு (அக்குமித்யாதி) கீழ்வாக்ய விவரணம்(ஈஸ்வராபிமா நிகளாய்த்யாதி). “உடையார்” என்கிற பூஜ்யோக்தியாலே அவருடைய ஓரபிமாநம் ஸித்திமென்று திருவுள்ளம். அக்கு முதலானவற்றை நிரூ பகமாக அருளிச்செய்ததற்குத்தாத்பர்யம்(தொடையொத்தவித்யாதி) “அத னும்” என்ற ச(௨)காரத்துக்குக்கருத்து (மற்றுமித்யாதி). தேவதர்ந்தரத்தில் அநாதரத்தாலே (இதில்) என்றது. “பக்கம்” என்றத்தாலே முன்னேநிற்கு மவர்களில் தாழ்ந்தவதாக வரவேணுமென்று நின்றபடிதோற்றுகையாலே அரு ளுகிறார் (அவனொருகேமித்யாதி).

பண்பார்க்கு, தக்க - ஸத்ருஸ்மான என்று தாத்பர்யமருளுகிறார் (அங்கித்

(க) தி-பள்ளியெ-கௌ.

பெரியிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, உ-பா, துங்காரவத்தி, கூ-எடு

ங்களுக்குமுண்டாயிற்று. (தக்கமரத்தின்) “ஒருமுள்பற்றையுக் கே, பா(ஞ)லார்க்கும் தவிழ்ந்தேறலாம்படி யிருக்கு மங்குத்தை வநு கூங்களின்படி” என்று-பட்டரருளிச் செய்தாராக ப்ரஸித்தமிதே. அன்றிக்கே, மேலே “கொக்கின் பிள்ளை” என்கையாலே தன்னோடு நாமஸாம்யத்தையுடைத்தான மரத்திலே என்பாருமுண்டு; “கொக்கு” என்று - மாவுக்கும் பேர்.(க) “கொக்கின் பழம் வீழ் கூடலூரே” என்றுண்டாகையாலே ; தக்கமரத்தினுடைய தாழ்ந்த பணை தன்னிலே ஏறி. (தாய்வாயித்யாதி) கொக்கின் பிள்ளை தாய்வாயில் வெள்ளிறுவை உண்ணாநிற்குமாயிற்று. “வெள்ளிறு” என்றொரு மத்ஸ்ய விசேஷம். அதின் வாய்க்கடங்குமது தேடிக்கொடுவந்து கொடுக்குமாயிற்று. முறைகெடாமல் புஜித்துப் போருமாயிற்று. தாய் கொடுவந்து கொடுக்க அதுஜீவித்துப் போருமாயிற்று. ஆக ரக்ஷயரக்ஷகபாவம் மாறாதே போரும் தேசமாயிற்று. சிலவாறா யிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற தேசம். அவ்வூரில் மரங்களுக்கும் அவன் படி உண்டென்கிறார். (க)

மூ;—துங்காரவத்திரை வந்துலவத் தொடுகடலுள்
பொங்காரரவில் துயிலும் புந்திரூர்போலும்
செங்காலன்னம்திகழ் தண்பணையில் பெடையோடு
கொங்கார் கமலத்தலரில் சேரும் குறுங்குடியே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செம்	சிவந்த	பெடையோடு	பத்ரியுடன்
கால்	கால்களையுடைய	கொங்குஆர்	பரிமளம்நிறைந்த
அன்னம்	ஹம்ஸமானது	கமலத்து அல	தாமரை புஷ்பத்தில்
திகழ்	அழகியதாய்	ரில்	
தண்	குளிர்ந்த தான	சேரும்	ஸம்ஸ்லேஷியா நின்
பணையில்	நீர்நிலங்களிலே	குறுங்குடியே,	[றுள்ள

யாதி). ஏறத்தக்கமரம் என்றர்த்தாந்தரம் திருவுள்ளம்பற்றி ஸம்வாதமுகேந தாத்பர்யம் (ஒருவித்யாதி). அன்றிக்கே கீழ்ச்சொன்ன ஸாத்ருஸ்யத்துக் கே ஸம்வாதமென்று ஏகார்த்தமாகவுமாம். கொக்குக்குத்தக்க என்று மூன்றா மர்த்தம் (அன்றிக்கே யித்யாதி). முறை கெடாமையை உபபாதிக்கிறார் (தாயித்யாதி). ... (க)

ககௌ ஹாயதிருமொழி, க-ப, க-தி, உ-பா, துங்காரவத்திரை.

துங்	ஒக்கத்தையுடைத்தாய்,	பொங்குஆர்	பெரியகிளர்த்தியை
ரவம்	பெரிய ஆரவாரத்தை		யுடையனான
	யுடைத்தாயிருக்	அரவில்	திருவநந்தாழ்வான்
திரை	அலைகளானவை [கிற		மேலே [ற
வந்து	சிறுதிவலைகளுடன் .	துயிலும்	கண்வளர்ந்தருளாநின்
	கிட்டி	புனிதர்	சுத்தஸ்வபாவனானஎம்
உலவ	ஸ்பர்ஸியாநின்றுள்ள		பெருமானுடைய
தொடுகடல்	ஆழமான ஸமுத்ரத்தி	ஊர்போலும்	ஊராயிராநின்றது;
	லே		

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகு எளியர்க்குக் கிட்டவொண்ணுமை யன்றிக்கே ப்ரஹ்மாதிகளுக்குமகப்பட இக்கரையிலே நின்று கூப்பிடவேண்டும் படி ஸர்வாதிகளையிருக்கிறவன் எல்லார்க்கு மொக்க அநுபவிக்க லாம்படி வர்த்திக்கிற தேசம் திருக்குறுங்குடி யென்கிறார்.

வ்யா.—(துங்காரவத்திரை) ஒக்கத்தையுடைத்தாய், பெரிய ஆரவாரத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற திரைகளானவை சிறுதிவலைகளாலே திருவடிகளிலேவந்து துடைகுத்த, ஆழத்தையுடைத்தான கடலிலே பெரிய கிளர்த்தியையுடையனும், கண்வளர்ந்தருளுகைக்கீடான பரப்பையுடையனும், மென்மை, குளிர்த்தி முதலானவற்றை யுடையனான திருவநந்தாழ்வான் மேலே ஜகத்ரக்ஷணசிந்தை பண்ணிக்கண்வளர்ந்தருளுகிற. இதுதான் ஸ்வயம்ப்ரயோஜனார்த்தமாகவன்றிக்கே, ஆஸ்ரிதார்த்தமாகையாலே வந்த சுத்தியையுடையவன் வர்த்திக்கிற ஊர்போலே. (செங்காவித்யாதி) சிவந்த காலை யுடைத்தான அன்னமானது அழகியதாய் குளிர்தந்த நீர்நிலங்களிலே பரிமளத்தைப் புறப்படவிடா நின்றுள்ள தாமரைப்பூவிலே தன் ஸஹசரத்தோடே நித்யஸம்ஸ்லேஷம்பண்ணி வர்த்தியா நின்றுள்ள திருக்குறுங்குடியே. (உ)

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (துங்காரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் நின்றநம்பியை அநுபவிக்க அடைந்து, இதில் கிடந்த நம்பியை அநுபவிக்கப்போவோம் உருக்கோளென்கிறுளென்று ஸங்கதி.

“தொடு” என்றதினர்த்தம் (ஆழத்தை) என்றது, “புனிதர்” என்றதின் பலிதம் (ஜகத்ரக்ஷண சிந்தையித்யாதி). ... (உ)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, ந-பா, வாழக்கண்டோம். ககௌ

மு;—வாழக்கண்டோம் வந்துகாண்மின் தொண்டர்கள்

கேழல் செங்கண் மாமுகில்வண்ணர் மருவுமூர்

ஏழைச் செங்காணின் துணைநாரைக் கிரைதேடிக்

கூழைப்பார்வைக் கார்வயல்மேயும் குறுங்குடியே. (க)

(க)

பதம்.

உரை.

பதம்.

உரை.

தொண்டர்கா பாகவதர்களே!

பார்வை

வீக்ஷணத்தையுடைய

ள்

நாரைப் பேடையா

வாழக்கண் வாழுகைக்கு வழிபார்

கார்

கறுத்த [னது

டோம் த்து வைத்தோம் ;

வயல்

பயிர்களிலே

வந்துகாண்மின் வந்துபாருங்கோள் ;

மேயும்

மேயாநிற்குமதான

ஏழை ம்ருதுவாய்

கேழல்

வராஹரூபியாய்

செம்கால் சிவந்த காலையுடைத்

செம்கண்

சிவந்த திருக்கண்களை

தாய்

யுடையராய்

இன் துணை இனியஸஹாய பூதமா

மாமுகில்

பெரியமேகம்போன்ற

நாரைக்கு சேவலுக்கு [ன

வண்ணர்

திருமேனியையுடைய

இரை ஆஹாரத்தை

ருமான எம்பெரு

தேடி தேடிக்கொண்டு

மருவும்ணர்

மான்

கூழை க்ருத்ரிமமான

விரும்பி வர்த்திக்கும்

திவ்யதேசம். (ந)

வ்யா;— மூன்றும்பாட்டு. (வாழக்கண்டோம்) க்லேசித்து

நோவுபடவேண்டாதே நமக்கு வாழுகைக்கு வழிபார்த்து வைத்

தோம். (வந்துகாண்மின் தொண்டர்கள்) கைங்கர்ய ருசியுடைய

நீங்கள் கடுக வாருங்கோள். (கேழலித்யாதி) ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடை

ய ரக்ஷணத்துக்கு ஏகாந்தமாகக்கைக்கொள்ளும் வடிவொழியத் த

னக்கென்னொருருபமில்லையாயிற்று. (செங்கண்) (க) “*ஸக்ஷணம்*

ஸத்ருஸம்— மஹாவராஹஸ்ப்புடபத்மலோசநம் ” என்கிறபடியே

காணவே தாபமெல்லா மாறும்படியாய்க் குளிர்ந்து, முகில்போலே

யிருக்கிற வடிவையுடைய ஓயிருக்கிறவன், அவதாரங்கள் போலே

அந்;—மூன்றும்பாட்டு. (வாழவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் கிடந்த நம்பியு

டைய அழகைக்கண்டவர் மங்களாஸாநபரராய், வாழும்படியைத் திருவுள்

ளம்பற்றி, நாமும் அங்கேபோய்ப் பல்லாண்டு பாடுவோம் வாருங்கோளென்கி

றாரென்று ஸங்கதி.

“ மருவு மூர் ” என்றதுக்கு பா(ஹ)வம் (அவதாரங்களித்யாதி).

(க) வாராகைகையிசுமா.

ககௌஅ பெரியதிருமொழி, கூ-ப,சு-தி,ச-பா, சிரமுனைந்துமைந்தும்.

தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்துப் போகாதே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம்.

(ஏழையித்யாதி) ம்ருதுவாய்ச் சிவந்த காலையுடைத்தாய், ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே போதுபோக்க வேண்டும்படியிருக்கிற இனிய துணையான சேவலுக்கு ஆயிஷம் தேடி க்ருத்ரிமமான பார்வையையுடைத்தான நாரையானது கருவடைந்த பயிர்களிலே போய் மேயாநிற் குமாயிற்று. பேடையோடே நித்யஸம்ஸ்லேஷத்தாலே இட்டடி பேர்க்கமாட்டாதே கிடந்திடத்தே கிடக்க, பேடையானது கால் நடைதந்து அதுக்கு இரைதேடிப் போகாநிற்குமாயிற்று. அதினுடைய பும்ஸ்த்வம் இத்தலையிலேயாய், இதினுடைய ஸ்த்ரீத்வம்அத்தலையிலேயாய் மாறும்படியாக வாயிற்றுக்கலந்தது. இதுகால் நடைதந்து போனபடிஎங்ஙனே அதுகிடக்கவென்னில் ; இதின் காலில் சிவப்பைநினைத்தால் அதுக்குக் கடலோடலாமிதே. தன்னைக்குறித்துத் தோற்றதோல்வியாகையாலே சேவலின் மிடுக்கும் இதின்மேலே வந்தேறுமிதே. (ந)

மூ;—சிரமுனைந்துமைந்தும் சிந்தச்சென்றரக்கன்

உரமும்கரமும் துணித்தவுரவோனார்போலும்

இரவும்பகலுமீன்தேன் முரல மன்றெல்லாம்

குரவிற்பூவேதான் மணநாறும்குறுங்குடியே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இரவும்பகலும்	ராத்ரியும்பகலும்	சிரமுன்ஐந்து	தலைகள் பத்தும்
தேன்	வண்டானது	மைந்தும்	
சுன்	இனிமையாய்	சிந்த	சிதறும்படியாக
முரல	(மதுபாநமத்தமாய்)	சென்று	லங்கையில்சென்று
	பாடா நிற்பதாய்,	அரக்கன்	ராவணனுடைய
மன்றெல்லாம்	வெளிநிலமடைய	உரமும்	மார்வையும்
குரவின்	குரவு வ்ருக்ஷத்தின்	கரமும்	கைகளையும்
பூவேதான்	பூக்களுடையவே	துணித்த	சேதித்தவனான
மணம்நாறும்	பரிமளம்ப்ரசரமாயிராநி	உரவோன்	பலிஷ்ட்டனான எம்
	ன்றதுமான		பெருமானுடைய
குறுங்குடியே,		ஊர்போலும்	ஊராயிராநின்றது.

சொல்லுக்கிளைத்த நாம் சொல்லும் வழியென்னென்ன (பேடையோடித்யாதி). பேடை இரைதேடக்கூடுமோவென்ன (அதினுடைய வித்யாதி). பேடைக்கு அசக்திவரஹேது வென்னென்ன (தன்னையித்யாதி). (ந)2

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, சா-தி, நு-பா, கவ்வைக்களிற்று. ககௌக

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (சிரமித்யாதி) தலைகள்பத்தும் சிததும் படியாகச்சென்று அடைமதிப்படுத்திராவணனுடைய நெஞ்சில்திண்மையையும் தோள்மடுக்கையும்போக்கின ஆண்பிள்ளை வர்த்திக்கிற ஊர்போலே. திவாராத்ரவிபாகமின்றிக்கே எப்போதுமொக்க வண்டிகளானவை மதுபாநத்தைப்பண்ணி ஆளத்திவைக்க. (மன்றெல்லாமித்யாதி) வெளிநிலமடையக் குரவிற்பூநாற்றமேயாய்க் கிடக்குமாயிற்று. ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் விஷயமுள்ளதேசமாயிற்று ; ண்டினுடைய த்வநியாலே செவிக்குவிஷயமுண்டாய், புஷ்பகந்த (X⁵₅) காலேக்ரானேந்த்ரியத்துக்கு விஷயமுண்டாய், இதுதானும் உபலக்ஷணமாயிருக்குமாயிற்று. (ச)

மூ;—கவ்வைக்களத்தின் னர்மாளக் கலிமாந்தேர்
ஐவர்க்காயன் றமரிசுய்த்தா னார்போலும்
மைவைத்திலங்குகண் னுட்கங்கள் மொழியொப்பான்
கொவ்வைக்கனிவாய்க்கள்ளை பேசும்குறுங்குடியே. (ரு)

உரை.	பதம்.	பதம்.	உரை.
மைவைத்து	அஞ்ஜநத்தாலலங்கருத மாய்	கவ்வை	பேரொலியை யுடைத் தான
இலங்கு	ப்ரகாசமாயிராநின்ற	களிற்று	ஆனைகளையுடையநான
கண்ணூர்தங் கள்	கண்களையுடைய ஸ்த ரீகளின்	மன்னர் மாள	ராஜாக்கள் முடியும்படியாக
மொழிஒப்பான்	வார்த்தைபோலே	ஐவர்க்காய்	பஞ்சபாண்டவர்களுக்
கொவ்வைக்க னி	கோவைப்பழம்போலே சிவந்திருக்கிற	அன்று அமரில்	அந்தக்காலத்தில் [கா. யுத்தத்திலே
வாய்	அதரத்தை யுடைத்	கவி	த்ருடமான
கிள்ளை	களிகள் [தான	மாதேர்	பெரியதேரை
பேசும்	பேசாநின்றாளா	உய்த்தான்	நடத்தினவனான எம் பெருமானுடைய
குறுங்குடியே,			ஊர் போலும். (ரு)

அநு;—நாலாம்பாட்டு. (சிரமித்யாதி). வாழ்க்கண்டோமென்னுநீர்; (க) “ பாசங்கள் விட்ட பின்னையன்றி யவனவை காண்கொடான் ” என்கிற படியே நம் விரோதி நிவ்ருத்தமாகிலிறே போகலாமென்ன ; அவனே விரோதி களைக் கழிக்கவல்லனென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“தேனானது இனிதாக முரல” என்று சப்தார்த்தமாய், அத்தால் பலிதம் (மதுபாநத்தைப்பண்ணி ஆளத்திவைக்க) என்று. (சு¹)

(க) தி-வாய்-அ-உ-அ.

ககஅ0 பெரியதிருமொழி, க-ப, க-தி, க-பா, தீநீர்வண்ணம்.

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கவ்வையித்யாதி) கவ்வையை யுடைத்தாம், பெரிய ஆரவாரத்தை யுமுடையதாம், திரள் திரளான ஆனை அணிகளையுடைய ராஜாக்களானவர்கள் முடியும்படியாகப் பெருமிடுக்கையுடைத்தாம், பாந்திருந்துள்ள தேரைப்பாண்டவர் களுக்காக யுத்தத்திலே நடத்திலாவன் வர்த்திக்கிற ஊர்போலும். “முடிசூடுவார் ஆரோ?” என்றிருக்குமாயிற்றுத் தாழ்வுசெய்து திரிகைக்கு. (மையித்யாதி) அஞ்சாதத்தால் அலங்கருதமாய், உஜ்ஜ வலமாகாநின்ற உள்ள கண்ணையுடையான ஸ்திரீகளுடைய பேச் புத்திபண்ணி அப்படியே நமக்கு வரவேணுமென்று கோர்ப்பதும் போலே சிவந்த அதரத்தை யுடைத்தான கிளிகளான அவர்கள் பேச்சை அப்படி(ஓ)ஸியா நின்ற உள்ள திருக்கயங்குடியே. (ரு).

மூ;—தீநீர்வண்ணமாமலர்கொண்டு விடையேந்தித்
தூநீர்பாவித்தொழும்பெழுமன் தொண்டர்கள்
மாதீர்வண்ணம் மருவியுறையுமிடம்வானில்
கூநீர்மதியைமாடம் தீண்டிம்குறுங்குடியே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்கா	கைங்கர்ய ருசியை யு விரை	பரிமள	தர்வயங்களை
ள்	டையவர்களே?	எந்திகொண்டு	தரித்துக்கொண்டு[யும்
தூநீர்	தூய்மையை யுடைய பரவி	(எம்பெருமானே)	ஸ்து
	நீங்கள்,		தித்து
தி	(தூபத்துக்காக) அக்கி தொழுவின்	அஞ்ஜலிபண்ணினவர்க	
	பையும்	ளாய்,	
நீர்	(அர்க்க்யத்துக்காக)திர் எழுவின்	உஜ்ஜ்விக்கபாருங்கோள்;	
	த்தத்தையும்	வானில்	ஆகாசத்தில்
வண்ணம்	நாநாவர்ணமுடைய	கூன்நீர்	வளைவை ஸ்வபாவமாக
மாமலர்	ஸ்வலாக்க்யமானபுஷ்பத்	மதியை	சந்த்ரனை [வுடைய
	களையும்	தீண்டும்	ஸ்பர்ஸிக்கும்படியான

அஞ.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கவ்வையித்யாதி) பிராட்டிக்காக ராவணனை கிரஸித் தானத்தனை; அத்நைக்கொண்டு நம் விரோதியைக் கழிப்பானென் னப்போமோ என்ன; தன்னை ஆஸ்ரிதர் இட்ட வழக்காகக் கீழே தொழில் செய்தபடி பாருங்கோளென்கிறுனென்று ஸங்கதி.

“கலி” என்றதினர்த்தம் (பிடிக்கை)என்றபடி, தான் * வண்டுவராவ திமன்னனாயிருந்து மன்னர்களுடைய நடிலே சில மன்னர்க்குத் தேர்ப்பாகளு கக் கூடுமோவென்ன; (முடியித்யாதி). (ரு)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, எ-பா, வல்லிச்சிறு. கக அக

மாடம்	க்ருஹங்களையுடைய	வண்ணர்	வடிவையுடைய வெம்
	குறுங்குடியே,	மருவி	விரும்பி [பெருமான்
மாநீர்	கடல்போலே (ஸ்ரம ஹரமான)	உறையும்	நித்யவாஸம்பண்ணுகிற
		இடம்	தேசமாயிராநின்றது.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தீநீரித்யாதி) தூபதீபங்களுக்கு அக்நி, அர்க்க்யா திகளுக்கு ஜலம், நாநாவிதமான புஷ்பம்இவற்றோடேகூட கந்த(Xஜ்)த்ரவ்யமானசந்தகம், இப்படி ஸமாராதநோபகரணங்களைத் தரித்துக்கொண்டு அதிகாரிகளான நீங்கள் அடைவுகெடஎத்தி அஞ் ஜலியைப்பண்ணி உஜ்ஜீவித்துப்போகப் பாருங்கோள். அதிகாரிகளாய் அநந்யப்ரயோஜநராய் கைங்கர்யருசியுடையநீங்கள். (மாநீர் வண்ணரித்யாதி) கடல்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன், அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறதேசம். ஸ்வர்க்கத்தில் வளைவைஸ்வபாவமாகவுடைய சந்த்ரன் இரூய்க்க, அவன்மேலே விழுந்து தீண்டும்படியான ஓக்கத்தையுடைத்தாயிருக்குமாயிற்று அங்குத்தை மாடங்கள். (கூ)

மூ;—வல்லிச்சிறு நுண்ணிடையாரிடை நீர்வைக்கின்ற

அல்லல்சிற்தைதவிர அடைமினடியீர்காள்

சொல்லில் திருவேயனையார்கனிவா யெயிரொப்பான்

கொல்லைமுல்லை மெல்லரும்பீனும் குறுங்குடியே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அடியீர்காள்	அவனுக்கே தாஸபூத ரானவர்களே!	துண்	ஸூக்சுமமான
வல்லி	கொடிபோல்	இடையார்	மத்ய ப்ரதேஸத்தையு
சிறு	நேரிதாய்	இடை	டைய ஸ்தீர்கள் பக்
		நீர்	நீங்கள் [கல்

அநு.—ஆறும்பாட்டு. (தீநீரித்யாதி) நாங்கள் அங்கேவந்து செய்யுமதென்னென்ன வருளுகிறுரென்று ஸங்கதி.

“வண்ணமாமலர்” என்றதுக்கு நாநாவர்ணமான மலர் என்றருளுகிறார் (நாநாவித்யாதி). “தூநீர்”-தூய்மையையுடையநீங்கள் என்று சப்தார்த்தமருளுகிறார் (அதிகாரிகளான நீங்கள்) என்று. “தூநீர்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, “தொண்டிர்காள்” என்றதுக்குத்தாற்பாயம்(அதிகாரிகளிட்யாதி). “கூன்” என்றத்தால் வளைவாய், அத்தாலே மண்டலாகாரத்தைச் சொல்லுமென்றருளுகிறார் (ஸ்வர்க்கத்திலித்யாதி). ... (கூ)

கக அஉ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, எ-பா, வல்லிச்சிறு.

வைக்கின்ற	வைக்கிற	வாய்	அதரத்தினருகே
அல்லல்	துக்காவஹமான		(ப்ரகாசியாநின்ற
சிற்தை	மனோரதத்தை	எயிறு ஒப்பா	தந்தபங்க்திகளோடு
தவிர	தவிர்த்து,	ன்	ஸத்ருஸ்மாக
சொல்லில்	(அங்குள்ள ஸ்த்ரீகளி	கொல்லை	கொல்லைகளிலிருக்கிற
	ன் வடிவழகைச்)	முல்லை	முல்லைக்கொடிகள்
	சொல்லப் பார்க்கில்	மெல்	ஸுகுமாரமான (ம்ருத
திருவேயனை	ஸாக்ஷால் லக்ஷ்மியோ	அரும்பு	பூவரும்புகளை [வான
யார்	டொப்பாரானஸ்த்ரீக	ஈனும்	உண்டுபண்ணுநின்ற
	ளுடைய	குறுங்குடியே	திருக்குறுங்குடியையே
கனி	கோவப்பழம்போன்ற	அடைமின்	சென்றடையுங்கள்.

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (வல்லியித்யாதி) கொடிபோலே நேர் தாய், நுண்ணிதான இடையையுடைய ஸ்த்ரீகள் பக்கல் நீங்கள் வைக்கிற துக்காவஹமான மனோரதத்தைத் தவிர, முதலிலேகிடையாமை யாய், அலாபத்தால்வரும் க்லேசம் பொறுக்கவொண்ணாதாய், அது தான் அப்ராப்தமாய், மேல்நகத்துக்கு உறுப்பாயிருக்க, சேஷித் தது ஜம்மாதிகளுக்கு ஹேதுவாயிருக்கிற விஷயங்களைப் பற்றியிருக்கிற மனோரதத்தைத் தவிர்த்து அவனுக்கே அடியோமென்றிருக்கிற நீங்கள் அவன்வர்த்திக்கிற ஊரைச்சென்றடையுங்கோள்.

(சொல்லில் திருவேயனையார்) இவ்வருகேயுள்ளா ளொருத்தியை ப்ரதாநமஹிஷியோடொக்கச் சொல்லவொண்ணாதிதே. அதைப் பொறுத்து வடிவழகைக்கொண்டுசொல்லப்பார்க்கில் ஸாக்ஷால் லக்ஷ்மியோடொக்கச் சொல்லலாம்படி யிருப்பார்களாயிற்று. அவர்களுடைய சிவந்த அதரத்திலேயுண்டான எயிறுண்டு - தந்த பங்க்தி, அத்தோடொக்கவேணுமென்று பார்த்து. (கொல்லை முல்லை மெல்லரும்பினும்) ஊரில் கொடியினுடைய தந்தபங்க்தியைக் கண்ட

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (வல்லியித்யாதி) நீர் எங்களை தூநீர் என்று விசேஷியா நின்றீர், எங்களுக்கு அத்தனை தூய்மையுண்டோவென்று அவர்கள் இருய்க்க, அதுக்கடி-விஷயப்ராவண்யமன்றோ அதை விடுங்கோ ளென்கிறு ரென்று ஸங்கதி.

“ சொல்லில் ” என்கிற யதி (டு) பதத்துக்குத்தாத்பர்யம் (இவ்வருகே யித்யாதி). (எ)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, அ-பா, நாராரிண்டை. ககஅந

வாழிற கொல்லையில் கொடியும் அப்படியாக வேணுமென்று மெல்லரும்பை உண்டாக்குமாயிற்று. (எ)

மூ;—நாராரிண்டைநாண்மலர்கொண்டு நம்தமர்காள்
ஆராவன்போ டெம்பெருமானு ரடை மின்கள்
தாராவாரும் வார்புனல்மேய்ந்து வயல்வாமும்
கூர்வாய்நாரைப் பேடையொடாடும் குறுங்குடியே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நம்தமர்காள்	நம்மோடு ஒருஸம்பந்த முடையீர்களே (நீங்	வயல்	அந்தவயல்களிலே
நார்	நாரிலே [கள்]	வாமும்	வர்த்தியாநின்ற உள்ள
ஆர்	நெருங்கக்கோக்கப்பட்ட	கூர்	கூரியதான
இண்டை	மாலையையும்,	வாய்	வாயலகையுடைத்தா
நாண்மலர்	புதுபுஷ்பங்களையும்	நாரை	நாரைப்புகழியானது[ன
கொண்டு	ஏந்திக்கொண்டு	பேடையோடு	பத்ரியுடன் (ஸம்ஸுலே
ஆராவன்போடு	பரபக்தியுத்தராய்க் கொண்டு, [கள்]		ஷித்து, அந்த ஹர்
தாரா	“தாரா” என்கிற புகழி	ஆடும்	ஆடாநின்ற உள்ளதாய்,
ஆரும்	நெருங்கியிருப்பதான	எம்பெருமான்	நமக்கு ஸ்வாமியானவ
வார்புனல்	ஜலஸம்ருத்தியை யு		னுடைய
மேய்ந்து	மேய்ந்து,	உவர்	திவ்யதேசமான
		குறுங்குடியே	திருக்குறுங்குடியை
		அடைமின்கள்	சென்றடையுங்கள்.

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (நாராரித்யாதி) நாரிலேசெறியத்தொடையுண்டமலை. (நாண்மலர்) தொடையுண்ணாத செவ்விப்பூ; அன்றிக்கே மாலையான செவ்விப்பூஎன்னுதல்; (நம்தமர்) நம்மோடொருஸம்பந்தமுடையநீங்கள் பரபக்தியுத்தராய்க்கொண்டு வகுத்தஸ்வாமியானவனிருக்கிற தேசத்தைச் சென்றடையுங்கோள்; (தாராவித்

அநு;—எட்டாம்பாட்டு. (நாராரித்யாதி) விஷயப்ராவண்யங்களைவிட்டுக் கைங்கர்யங்களைப் பண்ணச்சொல்லாநின்றீர்; எங்களுக்குத் தத்பரதையுண்டாம்படி என்; அவன்றான் எங்களைக்கொண்டு ஸ்வீகரிக்கும்படிதானென்னென்ன; அந்த கைங்கர்யத்துக்கு உபயுக்தமான ப்ரீதியாலே பண்ணுங்கோள், தத்பரதை ஸித்திக்கும்; நம்முடைய ஸம்பந்தத்தால் அவனும் ஸ்வீகரிப்பனென்று ஸங்கதி.

ககஅச பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, நின்றவினையும்.

யாதி) தாராக்கள் நெருங்கி ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தான நிலங்
களிலே மெய்ந்து அந்தவயலிலே வர்த்தியாநின்றனள்ள கூரியவாயல
கை யுடைத்தான நாரையானது தன்பேடையோடே ஸம்ஸ்லேஷி
த்து அந்தஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு ஆடாநின்றனள்ள குறுங்
குடியே. (அ)

மூ.—நின்றவினையும் துயரும்கெட மாமலரேந்திச்
சென்றுபணிமி நெழுமின் தொழுமின் தொண்டர்காள்
என்றுமிரவும் பகலும் வரிவண்டிசைபாடக்
குன்றின்முல்லை மன்றிடைநாறும் குறுங்குடியே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்காள் கைங்கர்ய ருசியுடை	யீர்களே? (நீங்கள்)	குன்றின்	பர்வதங்களி லிருக்கிற
நின்றவினையும் ஸஞ்சித பாபங்களும்	துக்கஜநகமானப்ரார	முல்லை	முல்லைபுஷ்பங்கள்
துயரும்	ப்த பாபங்களும்	மன்றிடை	வெளிநிலமடைய
கெட	நஸிக்கும்படியாக	நாறும்	கமழாநிற்பதுமான
மாமலர்	அப்போதலர்ந்த ஸ்லா	குறுங்குடியே	
எந்தி	க்கயமான புஷ்பங்க	சென்று	கிட்டி (அந்த எம்பெரு
என்றும்	தரித்துக்கொண்டுள்ளே	பணிமின்	மாண)
இரவும்பகலும்	எக்காலத்திலும்,	ப்ரணாமப்பண்ணுங்கோள் ;	
வரி	ராத்ரியும்பகலும்	(அதனால்)	
வண்டி	(மதுபாநமத்தமாய்) அ	எழுமின்	உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்
இசைபாட	வண்டிகள் [ழுகிய	தொழுமின்	கோள்;
	காநம்பண்ணுநிற்பதாய்.	அஞ்ஜலியைப் பண்	
		னுங்கோள்; (க)	

வ்யா.-ஒன்பதாம்பாட்டு. (நின்றவினையுமித்யாதி) ப்ரபலகர்மப்ரதி
பத்தமா மக்கொண்டு அது சமைந்தால் அநுபவத்திலே இழிகைக்கு

(தாராக்கள்) பகலி விசேஷங்கள். ... (அ)

அக;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நின்றவித்யாதி). உம்முடையஸம்பந்தத்
தாலே அஃனுமங்கேரிக்கும்; ப்ரீ திபூர்வகமாக கைங்கர்யங்களைப் பண்ணுங்கோ
ளென்று சொல்லாநின்றீர்; ஸஞ்சிதங்களாயும்ப்ராரப்த்த(ஐ)ங்களாயுமிருக்கிற
கர்மங்கள் கிடக்க, அது வித்திக்குமோவென்ன; (க)“ போயபிழையும் புகுத
ருவாநின்றனவும் நிமினில் துசாகும்” என்கிறபடியே தன்னடையே நசித்து
ப்போமென்று உபதேசிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(க) திருப்பாவை-டு.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, க0-பா, சிலையாலிலங்கை. ககஅரு

அவஸரம்பார்த்து நிற்கிறபாபம். (துயரும்) அங்ஙனென்றால் ப்ரதி பத்தமன்றிக்கே அப்போது அநுபவிக்கிறபாபம். இவை நசிக்கும் படியாகச் செவ்விப் பூக்களைத் தரித்துக்கொண்டு சென்று தீர்க்கப் ப்ரணாமத்தைப் பண்ணுங்கோள்; உஜ்ஜீவித்துப் போகப் பாருங்கோள்; அஞ்ஜலியைப் பண்ணுங்கோள்; * வழுவினாவடிமைசெய்ய வேண்டு மென்றிருக்கும்நீங்கள். (என்றுமித்யாதி) இரவுபகலென்று வாசியின்றிக்கே என்னுமொக்க மதுபாநத்தைப் பண்ணிவந்த பௌஷ்கல்யம் வடிவிலேதோற்றவிருக்கிற வண்டானது உள்ளுப்புக்கத்ரவ்யம் இருந்தவிடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலே இசைபாட. (குன்றின் முல்லை மன்றிடைநாறும்குறுங்குடியே) அதுதனக்கென்னத்தேடிப் போகவேண்டாதே இருந்திடத்தேவந்துகந்தி(௧௦)யாகிற் குமாயிற்று.

மூ;—சிலையாலிலங்கை செற்றான் மற்றோர்சினவேழம்

கொலையார்கொம்பு கொண்டான்மேய குறுங்குடிமேல்

கலையார்பனுவல்வல்லான் கலியனொலிமலை

நிலையார்பாடல் பாடப் பாவம் நில்லாவே.

(க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சிலையால்	அம்புகளாலே	மேய	நித்யவாஸம்பண்ணுகிற
இலங்கை	லங்கையை	குறுங்குடிமேல்	திருக்குறுங்குடிவிஷய
செற்றான்	அழித்தவனாய்,	மாய்	
மற்று	மேலும்,	கலை	ஸாஸ்த்ரோக்த லக்ஷ
கொலையார்	ஹிம்ஸித்துக்கொண்டு	ணங்களால்	
	திரிகிறதாய்	ஆர்	பூர்ணமான
சினம்	மிக்க கோபமுடைய	பனுவல்	கவிகளை
	தான	வல்லான்	பாடவல்லரான
ஓர்வேழம்	ஒரு குவலயாபீடத்தி	கலியன்	ஆழ்வார்
	னுடைய	ஒலி	ஒலியை யுடைத்தாக
கொம்புகொண்	தந்தங்களை முறித்தவ		அருளிச்செய்தவை
டான்	னுமான எம்பெரு	மாய்,	
	மான்	மலை	சப்தஸந்தர்பருமாய்,

துயர் - துஃக்கமாய், தத்தே(தீ) துவானப்ராரப்தத்தைச் சொல்லுகிற தென்றருளுகிறார் (அங்ஙனித்யாதி). (க)

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (சிலையித்யாதி) “சிலையால்” என்று விசேஷித்தது

கக அக பெரியதிருமொழி, கூ-ப, எ-தி, தந்தை தாய் ப்ரவேசம்.

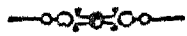
நிலைஆர்	(யுக்த்யாபாஸங்களால்	பாட	அஹ்ருதயமாய்ப்பாட
	அழிக்கவொண்ணாத)	பாவம்	(புத்திபூர்வகமாகப்பண்
	நிலை பெற்றதுமான		ணினை) பாபங்களும்
பாடல்	இப்பத்துப்பாட்டை	நில்லாவே	இருக்கமாட்டா.
	யும்		

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (கிலையித்யாதி) தேவதைகளுடைய வரபலத்தாலே அழியாதஊரை அம்பாலே அழியச்செய்தவன். அங் கன் ஓராயுதமும்ன்றிக்கே, வெறுங்கையுடனேபோய், மிக்கசினத்தை யுடைத்தாய்க் கொன்றுகொடுத்திருகிற சுவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை அநாயாஸேநமுறித்து, அவ்விரண்டவதாரத்திலும் பிற பட்டார்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடி நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருக் குறுங்குடியின்மேலே. (கிலையித்யாதி) ஸாஸ்த்ரோக்தமான லக்ஷ ணத்தில் ஒன்றும் குறையாதபடி கவிபாடவல்லரான ஆழ்வார் ஒலி யை யுடைத்தாக அருளிச்செய்த. (நிலையார்பாடல்பாட) யுக்த்யா பாஸங்களால் அழிக்கவொண்ணாதபடியான திண்மையையுடைய இத்தை. (பாடப்பாவம் நில்லாவே) இத்தை அஹ்ருதயமாகச் சொல்ல புத்திபூர்வகமாகப்பண்ணின பாபங்கள்போம். (க0)

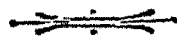
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
ஒன்பதாம்பத்து ஆருந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி
தந்தை தாய் ப்ரவேசம்

வ்யா.—“வல்லிச்சிறு துண்ணிடை யாரிடைநீர் வைக்கின்ற அல்

க்குத் தாத்தாய்ம் (தேவதைகளித்யாதி). (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அந்;—தந்தை தாயின் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே அநுகூலரை யும் கூட்டிக்கொண்டு போகவல்லராயிருந்தவர், இத்திருமொழியில் ப்ராப் யாந்தரங்களில் தண்மையை அநுஸந்திக்க ஸங்கதியென்னென்னும் ப்ரஸ்ரத் திலே ஸங்கதியருளுகிறார் (வல்லியித்யாதி). தம்மளவிலே கார்யகரமானமை

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, எ-தி, க-பா, தந்தைதாய், ககஅஎ

லல் சிந்தைதவிர அடைமின்” என்று பரோபதேசத்துக்கு உறுப்
பாக இதரவிஷயங்களின் தண்மையை அநுஸந்தித்தார். அது தம்
மளவிலேயாயிற்று. பிறர்க்கு உபதேசிக்கைக்கு நாம்தாம் இதில்
நின்றநிலையென்னென்று தமமைப்பார்த்தார். இன்னமும் ஸம்ஸார
வாஸநை கழிந்ததில்லை. இழக்கைக்கு ஹேதுவான சரீர ஸம்பந்தம்
இன்னமும் அநுவர்த்தியானின்றது. போக்ய(போக்ஷ)மான விஷயங்கள்
ஸந்நிஹிதமாயிராநின்றது. ஆனபின்பு நாம்இன்னமும்இதில்நின்றும்
அழகிதாகக் கால்வாங்கினமைபோராது. நாம் இதில் நின்றும் மீ
ண்டவளவு பார்த்து, நம்பேற்றுக்குத் தாம் முற்பாடனாய்க் கொ
ண்டு மஹாபலியுடைய யஜ்ஞ வாடத்திலே தன்னுடைமை பெறு
கைக்கு அர்த்தித்வமெல்லாம் தோற்றி நின்றாப்போலே திருவல்ல
வாழிலே வந்து நின்றானாயிற்று. ஸம்ஸார வாஸநை கழிந்த
தில்லை. தேஹம் அஸ்த்திரமாயிராநின்றது. விஷயங்கள்ஸந்நிஹிதமா
யிராநின்றது. ஐஸ்வர்யாதிகள் நிலைநில்லாதாயிராநின்றது. இவை
இத்தனையும்தப்பி அவ்வருகுபட்டால் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளாகிற
விலக்கடிகள் தப்புக்கை சாலப்பணியுண்டாயிராநின்றது. இவை இப்
படி தண்ணியவென்று புத்திபண்ணி இருந்தாயாகில் அவன் நித்ய
வாஸம் பண்ணுகிற திருவல்லவாழை வாயாலே சொல்லுவதாக
‘நெஞ்சாலே மருவப்பார்’ என்று திருவுள்ளத்தோடே கூடுகிறார்.

‘மு.—தந்தைதாய்மக்களே சுற்றமென்றுற்றவர் பற்றிநின்ற
பந்தமார்வாழ்க்கையை நொந்துநீபழியெனக் கருதினாயேல்
அந்தமாயாதியா யாதிக்கு மாதியாயாயனாய
மைந்தனார்வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெஞ்சே	மநஸஸே !	பற்றி நின்ற	பற்றிக்கொடு நிற்கிற
தந்தை	“தமப்பன்	பந்தமார்	பந்தகமான
தாய்	மாதா	வாழ்க்கையை	யாத்ரையை(ஜீவித்திரு
மக்கள்	புத்ரர்கள்		[த்தலை)
சுற்றமே	உறவு முறையார்	நொந்து	வெறுத்து, (ஈஸ்வரஸே
உற்றவர்	ஸம்பந்திகள்”		ஷமான வஸ்துவக்
என்று	என்று		கு இது)

யை உபபாதிக்கிறார் (பிறர்க்கித்யாதி).

...

கக அஅ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, எ-தி, உ-பா, மின்னுமாவல்லியும்.

பிழைஎன	அவத்யாவஹமென்று	ஆயனாய	(கார்யமத்யத்தில்) க்ரு
கருதினாயேல்	புத்திபண்ணினாயாகில்,		ஷ்ணனாயவதரித்த
அந்தமாய்	(ப்ரளயத்தில்) லயஸ்		வனுமான
	த்தாநமாயும்,	மைந்தனார்	மிடுக்கனான ஸ்வாமியி
ஆதியாய்	(ஸ்ருஷ்டி காலத்தில்)		னுடைய
	உத்பத்தி ஸ்த்தாந	வல்லவாழ்	திருவல்லவாமென்கிற
	மாயும்,		திவ்யதேசத்தை
ஆதிக்கும்	காரணவஸ்த்தமானசித	சொல்லுமா	சொல்லும்படி
	சித்துக்களுக்கும்	வல்லையாய்	ஸமர்த்தமாய்
ஆதியாய்	நிர்வாஹகனாயும்,	மருவும்	பொருந்தப்பாராய். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) தமப்பன் தாய்புத்ரர்
கள் உறவுமுறையார் ஸம்பந்திகளென்று இங்ஙனே பற்றிக்கொடு நிற
கிற பந்தகமான யாத்ரையை. (நொந்துநீ பிழையெனக் கருதினா
யேல்) (க) “ஊஊஊஊஊ - மாதாபிதா ப்ராதா” என்கிறபடியே
அவனொருவனுமே ஸர்வவித பந்துவுமாயிருக்க ஸோபாதிகபந்துக்
களைநிருபாதிக பந்துக்களாக நினைத்துப்போருகிற பந்தகமானயாத்
ரையை அநுஸந்தித்து வெறுத்து நஸ்வரசேஷமான ஆத்ம வஸ்து
வுக்கு இது அவத்யாவஹமென்று புத்திபண்ணினாயாகில், (அந்தமா
யித்யாதி) ஸர்வமும் உபஸம்ஹ்ருதமானவன்று இவற்றுக்கு லயஸ்த்
தாநமாய், ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே உத்பத்திஸ்த்தாநமாய்,
காரணவஸ்த்தமானசித சித்துக்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய், கார்யமத்
யே க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்தவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திரு
வல்லவாழை வாயாலே சொல்லும்படியாக நெஞ்சாலே நினைக்கப்
பண்ணப்பாராய் நெஞ்சே யென்கிறார். (க)

மூ.—மின்னுமாவல்லியும் வஞ்சியும்வென்ற நுண்ணிடைநுடங்கும்
அன்னமென்னடையினார் கலவியை யருவருத்தஞ்சினாயேல்
துன்னுமாமணிமுடிப் பஞ்சவர்க்காகி முன்துதுசென்ற
மன்னார்வல்வாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே.

அநு.—முதற்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) “உற்றவர்” என்றதினர்த்தம்—
(ஸம்பந்திகள்) என்றது; நிருபாதிக ஸம்பந்திகளையென்கை. “மக்களே” என்ற
விடத்திலே ஏவகாரத்தை சுற்றமே என்றவிடத்தில் கூட்டி, “சுற்றமே உற்ற
வர்” என்றத்தால் தோற்றின வ்யாவர்த்தயத்தையும் காட்டாநின்றகொண்டு
விவரிக்கிறார் (மாதாவித்யாதி). (க)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, எ-தி, உ-பா, மின்னுமாவல்லியும், கக அக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மின்னும்	மின்னலையும்	அஞ்சினாயேல்	அச்சமுற்றாயாகில்,
ஆவல்லியும்	அழகிய கொடியையும்	துன்னு	நெருங்கின
வஞ்சியும்	வஞ்சிக்கொம்பையும்	மாமணி	ஸ்லாக்கியமான மணி
வென்ற	தோற்பிக்கும்படியான		களால் செய்யப்
துண் இடை	ஸூக்தமமான மத்ய		பட்ட
	ப்ரதேசமானது	முடி	கிரீடங்களை யுடைய
துடங்கும்	துவளும்படி யிருப்பா	பஞ்சவர்க்காகி	பஞ்சபாண்டவர்களுக்
அன்னம்	ஹம்ஸம்போலே [ராய்,		காக
மெல்	ம்ருதுவான	முன்	முன்காலத்தில் [ன
டையினர்	நடையழகை யுடைய	தூதுசென்ற	தூதனாய்ச் சென்றவனா
	ரானஸ்த்ரீகளுடய	மன்னார்	ஸ்வாமியான எம்பெரு
லவியை	ஸம்ஸ்லே ஷத்தை		மான் வர்த்திக்கிற
அருவருத்து	வெறுத்து	வல்லவாழ்	சொல்லுமாவல்லையாய்
		மருவு	நெஞ்சே. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (மின்னுமித்யாதி) மின்னும் அழகிய கொடியும் வஞ்சிக்கொம்பும் இவற்றைத்தோற்பிக்கும்படியான பெரிய இடையானது துவளும்படி இருப்பாராய், அன்னம்போலே ம்ருதுவான நடையையுடையரானஸ்த்ரீகளோட்டைஸம்ஸ்லேஷமாகிற துசாலப்பெரல்லாது. அநந்தரம் ஸ்நானோபகரணம் கொண்டு புறப்படவேண்டியிருப்பதொன்று; அதை அருவருத்தஞ்சினாயாகில். (துன்னுமாவித்யாதி) நெருங்கின மணிகளாலே செய்யப்பட்ட முடியையுடையரான பாண்டவர்களுக்காக பண்டுதன்னைத் தாழ்விட்டுத் தூதுபோன மேன்மையையுடையவர். நம்மையாரோ ஏவிக்கார்யம் கொள்வாரென்று வந்துநிற்கிற திருவல்லவாழை. (உ)

அந.—இரண்டாம்பாட்டு. (மின்னுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் பார்த்தவர பாசங்களை விட்டு ஸர்வவித பந்துயிருக்கும் தேசத்தைப்பற்றச் சொன்னார்; வடிவழகாலே வசிகரிக்கவல்ல ஸ்த்ரீகளைவிடப் போகாமையாலே இப்படி செய்யப்போகிறதில்லை யென்ன; அந்த விஷயங்களின் தோஷத்தைக் கூண்டி அருவருத்தாயாகில் ஸர்வஸூலபனிருக்கும் தேசத்தைச் சொல்லிவன்று உப தேசிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“ஆவல்லி”—ஆவல்லியென்றும், அழகியதென்கிறார். ... (உ)

கககக பெரியதிருமொழி, கூ-ப, எ-தி, ஈ-பா, பூணுலாமென்முலை.

மூ;—பூணுலாமென் முலைப்பாவைமார் பொய்யினைமெய்யிதென்று
பேணுவார் பேசுமப்பேச்சை நீபிழையெனக்கருதினாயேல்
நீணிலாவென்குடைவாணனார் வேள்வியில் மண்ணிரந்த
மாணியார்வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே.

பதம். உரை. உரை. பதம்.

பூணுலா	முத்தாஹாரம் துடக்க	பிழை என	தப்பென்று
	மானஆபரணங்களை	கருதினாயேல்	புத்திபண்ணினாயாகில்,
	யுடையதாய்	நீணிலா	பரந்தநிலாவைப்போன்ற
மெல்	(விரஹம்தாளாத) ஸு	வெண்குடை	வெளுப்பான குடை
	குமரமுமான		யையுடைய
முலை	ஸ்தநங்களை யுடைய	வாணனார்	நிர்வாஹகனான மஹா
பாவைமார்	ஸ்தரீகளுடைய [ரான		பலியினுடைய
பொய்யினை	பொய் வார்த்தைகளை	வேள்வியில்	யாகத்திலே
மெய்யிதென்று	மெய்யென்று கொண்டு	மண்	மூவடி மண்ணை
பேணுவார்	ஆதரித்துப்போருமவர்	இரந்த	யாசித்த
	கள்	மாணியார்	ப்ரஹ்மசாரியான வா
பேசும் அப்பேசொல்லும்	வார்த்தை		மகன் வர்த்திக்கிற
ச்சை	யை	வல்லவாழ்சொல்லுமாவல்லையாய்	மரு
		வு நெஞ்சே.	(ஈ)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (பூணுலாவித்யாதி) முத்தாஹாரம்
துடக்கமான ஆபரணங்களை யுடைத்தாய், விரஹஸஹமல்லாத
முலையையுடையான ஸ்தரீகளுடைய பொய்யுண்டு; அவர்கள் ஆபா
தப்ரதிதியில் ஸ்தேஹித்தார்களாகப் பண்ணிக்காட்டு மவற்றை
மெய்யாகக்கொண்டு என்றுமொக்க மெய்யாயிருக்கும் பகவத்விஷ
யத்தைப்போலே ஆதரித்துக்கொண்டு போருகிறவர்கள் சொல்லும்
வார்த்தையை நீதப்பென்று புத்திபண்ணினாயாகில், (நீணிலாவித்
யாதி) நிலாப்பரந்தாப்போலே இருக்கிற வெண்கொற்றைக் குடை
யை யுடையான மஹாபலியுடைய யாகத்திலேசென்று, தன்னதல்
லாததிதான்லற அர்த்திப்பாரைப்போலே பூமியை அபேக்ஷிக்க,

அரு;—மூன்றும்பாட்டு. (பூணுலாவித்யாதி) ஸ்தரீகளுடைய போக்ய
தையிலே துவண்டவர் ரஸிகராயிருப்பார், அதிலே மூட்டினால் அருவருத்
திருக்கக் கூடுமோவென்ன; அவர்கள் பேச்சுப் பொய்யென்றெண்ணினாயா
கில் அதைவிடலாமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“வாணனார்” என்றது நிர்வாஹகரென்றாயருளுகிறார் (மஹாபலி) என்று. (ஈ)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, எ-தி, ச-பா, பண்ணுலாமென்மொழி. சகசக

இரப்பிலே தகணைறினவழிவை யுடையவர் தம்முடைய அர்த்தி
தவம்தோற்றவந்து நிற்கிற திருவல்லவாழை. (௩)

மூ;—

பண்ணுலாமென்மொழிப்பாவைமார் பணைமுலைபணை துளாமென்று
எண்ணுவாரெண்ணமொழித்து நீபிழைத்துய்யக் கருதினாயேல்
விண்ணுளார்விண்ணின்மீதியன்றவேங்கடத்துளார்வளங்கொள்முந்
வண்ணஞர்வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே. [நீர்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பண்ணுலா	சீர்மை மிக்கிருந்துள்ள	கருதினாயேல்	அபேசுகிறதாயாகில்,
மெல்	மருதுவான	விண்ணுளார்	நித்யனூரிகளுக்கு
மொழி	பேச்சையுடைய	விண்ணின்மீது	பரமபதத்திலே
பாவைமார்	ஸ்த்ரீகளுடைய	இயன்ற	(காட்சி)கொடுத்துக்
பணை	நெருங்கின		கொண்டிருப்பாராய்,
முலை	ஸ்தநங்களை	வேங்கடத்து	திருவேங்கடமாமலை
நாம்	நாம்	உளார்	வர்த்திக்கிறவராய் [யில்
அணைதும்என்று	அணையக்கடவோமெ	வளம்கொள்	வளமையை யுடைய
	ன்று		தான (தர்ஸநீய
எண்ணுவார்	மனோரதிக்கு மவர்க	முந்நீர்	கடல்போன்ற [மான]
	ளுடைய	வண்ணஞர்	வடிவையுடையரான
எண்ணமது	எண்ணத்தை		எப்பெருமான் வர்த்
ஒழித்து	தப்பி		திக்கிற
பிழைத்துஉய்ய	உஜ்ஜீவித்துப்போக	வல்லவாழ்	சொல்லுமாவல்லையா
		ய்	மருவுநெஞ்சே. (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (பண்ணுலாவித்யாதி) பண்மிக்கிருந்
துள்ள மருதுவான பேச்சையுடையரான ஸ்த்ரீகளுடைய நெருங்
கின முலைகளோடே அணையக்கடவோமென்று மனோரதிக்குமவர்

அநு;—நாலாம்பாட்டு. (பண்ணுலாவித்யாதி) பேணுவார் பேச்சைப்
பிழை என்னும்படி எங்ஙனே; ஸ்த்ரீகளுடைய பேச்சின் மாதூர்யத்தாலே
வசீக்ருதராயன்றோ அவர்கள் பேசுகிறாரென்ன; அதென்? உக்திமர்தூர்யமித்
தனை போக்கி, ஹ்ருதயத்தில் ஈரமில்லாமையாலே அதை அறிந்தால் அவர்க
ளுடைய பேச்சுப்பிழை யென்னத்தட்டில்லை யென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கககஉ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, எ-தி, இ-பா, மஞ்சதோய்.

களுடைய மனோரதத்தைத்தப்பி நீ உஜ்ஜீவித்துப்போகப் பார்த்தாயாகில். (விண்ணுளாரித்யாதி) நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சி கொடுத்துக்கொண்டு பரமபதத்திலே இருக்கிறவர், அத்தோடொரு போவியான ஒக்கத்தையுடைத்தான திருமலையிலே வர்த்திக்கிறவர், தர்ஸநீயமான கடல்போலே யிருக்கிற வடிவையுடையவர் வர்த்திக்கிற திருவல்லவாழை. அங்குள்ளிருநிற்கிறவர் வடிவிருக்கிறபடி. (ச)

மூ;--

மஞ்சதோய் வெண்குடைமன்னராய் வாரணம்சூழவாழ்ந்தார் துஞ்சினரென்பதோர்சொல்லே நீ துயரெனக் கருதியேல் நஞ்சதோய்கொங்கைமே லங்கைவாய் வைத்தவள்நாளையுண்ட மைந்தனார்வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மஞ்ச	மேகபதத்தளவும்	நஞ்ச	விஷமானது
தோய்	வ்யாபரித்திருக்கிற	தோய்	நிறைந்திருந்துள்ள
வெண்குடை	வெண்கொற்றக்குடையையுடையராய்,	கொங்கைமேல் (பூதனையின்)	முலையின் மேலே
மன்னராய்	ராஜாக்களாய்,	அம்கை	அழகிய கையையும்
வாரணம்சூழ	(த்வாரங்களில்) ஆணைகள் சூழும்படி	வாய்	வாயையும்
வாழ்ந்தார்	வாழ்ந்தவர்கள்	வைத்து	வைத்து
துஞ்சினார்	முடிந்தார்கள் என்கிற	அவள்	அவளுடைய
என்பது		நாளே	ஆயுஸ்ஸை
ஒர்சொல்லை	ஒருவார்தையை	உண்ட	க்ரஸித்தவனான
நீ	நீ	மைந்தனார்	சிறுவனான க்ருஷ்ணன் வர்த்திக்கிற
துயரென	துடிக்கமென்று	வல்லவாழ்சொல்லுமா	வல்லையாய்
கருதியேல்	புத்திபண்ணியாகில்,	மருவுநெஞ்சே.	(ரு)
வ்யா;—	அஞ்சாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி)	மேகபதத்தளவும்	

“பிழைத்துய்கை”-உஜ்ஜீவீக்கை. “வளம்” என்றதிற்பலிதம் (தர்ஸநீய என்றது. (ச)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) கீழ் மூன்று பாட்டாலும் விஷயங்களின் தோஷத்தை அருளிச்செய்ய, ஐஸ்வர்யத்திலாசையுண்டாயிருக்க, திவ்யதேசத்தை மருவக்கூடுமோ வென்ன; அதின் அஸ்த்தைர்யத்தை நினைத்தாயாகில் மருவலாமென்கிருவென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி. கூ-பா, எ-தி, கூ-பா, உருவினார். ககககக

செல்ல ஒங்கின வெண்கொற்றக் குடையையுடையராய், திரள் திரளான ஆனையணியையுடையராய் வாழ்ந்த ராஜாக்கள் முடிந்தார் களென்று சேட்டுப்போருகிற வார்த்தையை நீதுக்கமென்று புக் திபண்ணினாயாகில். (நஞ்சித்யாதி) நஞ்சாலே நிறைந்திருந்துள்ள முலையின்மேலே அழகிய கையையும் வாயையும் வைத்து அவளு டைய ஆயுஸ்ஸைமுடித்த. (மைந்தனார்) விரோதிநிரஸநமே யாத்ரை யாயிருக்கிறவர் வர்த்திக்கிற திருவல்லவாழை. (டு)

மூ:—

உருவினார்பிறவிசேருன்பொதி நரம்புதோல் குரம்பையுள்புக்கு அருவிநோய்செய்து நின்றைவர்தாம் வாழ்வதற்கஞ்சினுயேல் திருவினார் வேதநான்கைந்துதீ வேள்வியோடங்கமாலும் மருவினார்வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உருவின்	ஸஞ்ஞம ஸரீரத்திலே	தாம்வாழ்வதற்	தாங்களே வாழ்வதற்கு
ஆர்	பொருந்தின	கு	(அதன்பாதகத்துக்கு)
பிறவி	ஐம்மத்திலே	அஞ்சினுயேல்	பயப்பட்டாயாகில்
சேர்	சேர்ந்ததுகளாய்	திருவின்ஆர்	நித்யநிர்தோஷத்வாதி
ஊன்பொதி	மாம்ஸத்தைப் பொதி		களாலே பூர்ண
	ந்து கொண்டுகிடக்		மான
நரம்புதோல்	நரம்புதோலாகிற [கிற	வேதம்நான்கு	நாலுவேதங்களென்ன,
குரம்பையுள்	குடிசையுள் (ஸ்த்தூல	ஐந்துதீ	பஞ்சாக்ரிகளென்ன,
	ஸரீரத்தில்)	வேள்வியோடு	பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்க
புக்கு	ப்ரவேசித்து,		ளோடு
அருவி	(எனக்குரித்தானவிஷ	அங்கம்ஆறும்	ஆறங்கங்களென்ன
	யத்தைக் காட்டு எ		இவைகளையே
	ன்று) பாதித்து	மருவினார்	யாத்ரையாக வுடைய
நோய்செய்து	க்லேஸப்படுத்தா நின்		ராயிருப்பார் வர்த்
நின்ற	றவைகளான		திக்கிற
ஐவர்	பஞ்சேந்தரியங்கள்	வல்லவாழ்	சொல்லுமாவல்லையாய்
		மருவு	நெஞ்சே. (சு)

“நானே” என்றதினர்த்தம் (ஆயுஸ்ஸை) என்றது. ... (டு)

அரு:—ஆரம்பாட்டு. (உருவினாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஐஸ்வர்யத் தின் நிலை நில்லாமையைச் சொல்லா நின்றீர்; இந்தரியங்கள் தனக்கடைத்த

கககசு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, எ-தி, எ-பா, நோயெலாம்.

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (உருவினரித்யாதி) நித்யமான ஆத்ம வஸ்துவுக்கு ஜம்மமாகிறது ஸஞ்ஜம் சரீரத்தோடே கூட ஸத்தூல சரீரத்திலே ப்ரவேசிக்கை. தேஹஸம்ஸ்கேஷ ரூபமான ஜம்மத் தோடே மாம்ஸத்தைப் பொதிந்து கொண்டிருக்கிற நரம்புதோலாகிற சரீரத்தை ப்ரவேசித்து “எனக்கடைத்த விஷயத்தைக்காட்டு” என்று. க்லேசிப்பிக்கிற ம்ரோதராதிகளுடைய குறும்புக்கஞ்சின யாகில். (திருவித்யாதி) ப்ராமாண்ய லக்ஷணங்களாலே குறைவற்றிருக்கிற நாலுவகைப்பட்டவேதம், பஞ்சாக்ரிகள், பஞ்சமஹா யஜ்ஞங்கள், அங்கங்களாலு, இவற்றை மாத்ரையாக வுடையராயிருப்பார் வர்த்திக்கிற திருவல்லவாழை.

மூ.—நோயெலாம்பெய்ததோராக்கையைமெய்யெனக்கொண்டுவா
பேயர்தாம்பேசுமப்பேச்சை நீபிழையெனக்கருதியேயல் ளா
தீயுலா வெங்குதிர்த் திங்களாய் மங்குல்வானாகி நின்ற
மாயனார் வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுகெஞ்சே.

விஷயங்களைத் தரச் சொல்லா நிற்க, நாம் திவ்ய தேசத்தை மருவ வழியென்
னென்ன; அவற்றின் பாதைக்கஞ்சினாயாகிலும், திவ்ய தேசத்தையே மருவ
அடுப்பதென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“உரு” என்று-சரீரத்தைச்சொல்லி, மேலே “நரம்பு தோல் குரம்பை”
என்றத்தாலும்-சரீரத்தைச் சொன்னால், புருக்தியன்றோவென்னவருளுகிறார்
(நித்யமானவித்யாதி). இத்தால் உரு என்று ஸஞ்ஜம் சரீரத்தையும், குரம்
பை என்றத்தால் ஸத்தூல சரீரத்தையும் சொல்லிற்றுகையாலே புருக்தி
யில்லையாயிற்று. இன்-சாரியையாய், உருவிலே, ஆர்த-பொருத்தின பிறவி
யிலே சேர்ந்ததுகளாய், ஊன் பொதிநரம்பு தோலான குரம்பையுள்-குடிசை
யுள், ஸத்தூல சரீரத்தில் புக்கு, அருவிதோய் செய்து நின்றதுகளாய், ஐந்து
வகையான இந்தரியங்கள் தாங்களேவாழ்வதற்கு என்று சப்தார்த்தம். “திரு”
நித்யநிர்தோஷ த்வாதிகள். (பஞ்சாக்ரிகள்) என்றது-பஞ்ச ப்ராணன்களாகிற
அக்ரிகளில் பண்ணும் ஆஹுதிகளென்கை. (கூ)

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (நோயெலாமித்யாதி) இந்தரியங்களுக்கு அஞ்சி
னாயாகிலும் திவ்யதேசத்தை மருவச்சொன்னார். தேஹத்தில் ஸத்திர த்வ
புத்தியும் போக்பதா புத்தியும் நடவாநிற்க, அப்படியே பஹுஜநங்களும் வ்ய
வஹரிக்க, எனக்கு அதுபோய் திவ்ய தேசத்தை மருவம்படி என்னென்ன;

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, எ-தி, எ-பா, மோயிலாம். ககககக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நோய்எலாம்	எல்லாநோயையும்	சருதினாயேல்	புத்திபண்ணினாயாகில்;
பெய்தது	இடம்பெண்ணின	தீஉலா	ஜ்வாலையுடன் கூடிய
ஓர் ஆக்கையை	ஒருவிதமான இந்த	வெம்கதிர்	உஷ்ணகிரணனை
	ச்சரீரத்தை		ஸதீர்யனாகவும்,
மெய்எனக்கொ	மெய்யென்றே எண்	திங்களாய்	சந்த்ரனாகவும்,
ண்டி	ணிக்கொண்டி	மங்குல்	மேகஸஞ்சாரத்தை
வாளா	வ்யர்த்தமாய்		யுடைய
பேயர்	அந்யதாஜ்ஞாநமுடை	வானகி	ஆகாஸமாகவும்
	யப்ராஹ்மணந்தர்கள்	நின்ற	நிற்கிற
தாம்	தாங்கள்	மாயனார்	ஆஸ்சர்ய பூ (யூ) த
பேசும்அப்பேச்	சொல்லும் அந்த வார்		ரான வர்வர்த்திக்
சை	த்தையை		கிற
நீ	நீ	வல்லவாழ்	சொல்லுமா வல்லையாய்
பிழைஎன	அஸத்யமென்று	மருவு	நெஞ்சே. (எ)

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (நோயெலாமித்யாதி) நோ எல்லா வற்றையும் இட்டுப்பண்ணின இந்த அஸ்த்திரசரீரத்தை மெய்யெனக் கொண்டு ஈஸ்வரனடியாக வந்த இச்சையாலேயாதல், அன்றிக்கே ஈஸ்வரேச்சையாலேயாதல் வரக்கடவதான அபிமாக்ருத சரீரத்தோ பாதியாகநினைத்து வ்யர்த்தமே அந்யதாஜ்ஞாநயுக்தராயிருக்கிறவர் சொல்லிக் கொடு திரிகிற வார்த்தையை நீ அஸத்யமென்று புத்தி பண்ணினாயாகில், (தீயித்யாதி)நீர்க்கனிப்பை அறுக்கைக்கீடாகஉஷ்ண கிரணான ஆதித்யனாய், அவனால் வந்த தாபத்தை ஆற்றுகைக் கீடான தண்ணளியையுடைத்தான சந்த்ரனாய், மேகஸஞ்சாரத்தை அது பொய் வார்த்தையென்று எண்ணினாயாகில் மருவலா மென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(சுஸ்வரனடியாக வந்த இச்சையாலே) என்றது-ததற்குணமான முக்தரு
டைய இச்சையாலே என்கை; இத்தால்(க) “விக்காரச் சபாநைவ சததாசஸமாந்நா
அநீகாந்யஸம்ஸூயாதிகி - ரவிக்ரஹம் - ஏகதாதசதாசைவ சததாசஸமாந்நா
ரதா அநீகதாஸ்வஸங்கல் பாதாத்த கிங்கர விக்ரஹம்” என்கிற விக்ரஹங்க
ளைச் சொல்லிற்றாயிற்று. (சுஸ்வரேச்சையாலேயாதல்) என்றது-கேவல்பக்வதிச்
சையாலேயென்கை இத்தால்(க) “ஷண்முகநிஷயகாரம் விக்ரஹஸுஸுநீகர்ஹ
ஸ்வயத் - பஞ்சோபநிஷதகாரம் விக்ரஹம் ஸாமநோஹரம்। ப்ராபய்ய”
என்று ப்ராதமிக முக்தவிக்ரஹத்தைச் சொல்லிற்றாயிற்று. (௭)

கககக பெரியதிருமொழி, கூ-ப, எ-தி, அ-பா, மஞ்சசேர்.

யுடைத்தான ஆகாசமாய் நிற்கிற ஆஸ்சர்ய பூதரானவர் கண்ணுலே
கண்டறுபவிக்கலாம்படி வந்து நிற்கிற திருவல்லவாழை.

மூ;—மஞ்சசேர்வானெரிநீர் நிலம்காலிவை மயங்கிநின்ற

அஞ்சசேராக்கையை யரணமன்றென்றுய்யக்கருதியேயல்
சந்துசேர் மென்முலைப்பொன்மலர்ப்பாவையும் தாமும்நாளும்
வந்துசேர்வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மஞ்சசேர்	மேகங்கள் ஸஞ்சரியா நின்றுள்ள	சந்துசேர்	சந்தரத்தாலே அலங் க்ருதமான
வான்	ஆகாசமென்ன,	மென்முலை	மருதுவான திருமுலைத் தடங்களை யுடைய
எரி	அக்நிஎன்ன,	பொன்மலர்	பொற்றாமரையை இருப்பிடமாகவு டைய
நீர்	ஜலமென்ன,	பாவையும்	பெரியபிராட்டி யாரும்
நிலம்	பூமிஎன்ன,	தாமும்	(அவளுக்குத் தகுதி யான) தாமும்
கால்	வாயுவென்ன [உ]	நாளும்	திருந்தோறும்
இவை	இவைகளாய்க் கொண்	வந்துசேர்	கிட்டி வந்து வர்த்திக் கிற
மயங்கிநின்ற	பஞ்சீக்ருதமாய்க்கூடி நின்ற	வல்லவாழ்	சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே. (அ)
அஞ்சசேர்	பாஞ்சு பெளதிகமான ஆக்கையை ஸரீரத்தை		
அரணம் அன்	(நமக்கு) ரக்ஷகமாக		
நென்று	மாட்டாதென்று		
உய்யக் கருதி	உஜ்ஜீவிக்கப் பார்த்தா		
னையேல்	த்தாயாகில்,		

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) மேகங்கள் ஸஞ்சரியா
நின்றுள்ள ஆகாசம், தேஜஸ்தார்த்தம், ஜலதத்வம், பூமி, காற்று
இவையாய்க்கொண்டு பஞ்சீக்ருதமாய் நின்ற உபச(சு)யாத்மகமான
சரீரத்தை இது நமக்கு ரக்ஷகமன்றென்று புத்திபண்ணி, பலவாய்க்
கூடி ஒன்றானது தன்னடையே பிரிந்துபோமென்று பார்த்து உஜ்

ஜநு;—எட்டாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) அவர்கள் பேயரென்கைக்கு
நியாமகமென்னென்ன வருளுகிறவென்று ஸங்கதி.

“இவை-மயங்குகின்றஅஞ்சசேராக்கை”-இவையாய், மயங்கிக்கூடிக்கொ
ண்டு நின்றபடியால், அஞ்சவர்த்தியாநிற்கும் சரீரமென்று சப்தார்த்தமாய்
தாத்பர்யம் (மேகேத்யாதி). “பாவையும்” என்ற ச(சு)காரத்தாலே ஸூசித

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, எ-தி, கூ-பா, வெள்ளியார், கககக

ஜீவிக்கப்பார்த்தாயாகில்; (சந்துசேர் மென்முலைப்பொன்மலர்ப் பாவையும்) போக்ய(ஸ்ரீ)தைசவேஷையாய், சந்தந்தாலே அலங்கருதமாய், ம்ருதுஸ்வபாவமான திருமுலைத்தடங்கனையுடையளாய், பொற்றாமரையை இருப்பிடமாகவுடையளான பெரியபிராட்டியாரும், அவளுக்குத்தகுதியானதாமும். (க) “ரஹ்நீ உருகே ரீகீவ்-ராகவோர் ஹதிவைதேஹீம்” என்னுமாபோலே. (நாரும்த்யாதி) அவன்வரக்கடவ வழியெல்லாம் வந்து நின்றான்; வந்ததே யென்றொரு வார்த்தை சொல்லுமித்தனை நீ செய்யவேண்டுவது.

மூ;—வெள்ளியார் பிண்டியார் போதியா ரென்றிவரோதுகின்ற கள்ள நூல்தன்னையும் கருமமன்றென்றுய்யக் கருதினாயெல் தெள்ளியார் கைதொழும் தேவனார் மாமுநீரமுதுதந்த வள்ளலார் வல்லவாழ் சொல்லுமா வல்லையாய் மருவுநெஞ்சே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெள்ளியார்	வெள்ளிமலையை இருப்	கருதினாயெல்	அபேக்ஷித்தாயாகில்,
	பிடமாக வுடைய	தெள்ளியார்	ஸாராஸார விவேகஜ்
	ருத்ரமத ப்ரவர்த		ஞானவர்களாலே
	கரானபாகுபதர்,	கைதொழும்	அஞ்ஜலி பண்ணப்
பிண்டியார்	ஆர்ஹதர்,		படுமவரான
போதியார்	பௌத்தர்	தேவனார்	ஸ்வாமியாய், [டான
என்றிவர்	என்று சொல்லப்பட்ட	மாமுநீர்	பெரிய கடலில் உண்
	இவர்கள்	அமுது	அம்ருதத்தை
ஒதுகின்ற	சொல்லிக் கொண்டு	தந்த	கொடுத்த
	திரிகிற	வள்ளலார்	உதாரஸ்வபாவனுமா
கள்ள நூல்தன்	கபடஸாஸ்த்ரங்களை		ன எம்பெருமான்
னையும்	யும்		வர்த்திக்கிற
கருமம் அன்றெ	இதுநமக்கு கர்த்தவ்ய	வல்லவாழ்	சொல்லுமாவல்லையாய்
ன்று	மன்று என்று(எண்	மருவுநெஞ்சே.	(க)
உய்ய	உஜ்ஜீவிக்க [ணி]		

மான அர்த்தம் (போக்யதைக வேஷையாய்) என்றது. “தாமும்” என்ற ச (சு) காரத்தாலே லப்ப்யார்த்தத்தை புத்திபண்ணும்ப்காரத்தை விவரிக்கிறார் (அவருக்கித்யாதி). (அ)

அந.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வெள்ளியாரித்யாதி) நீர் சரீரத்திலே அஸ்தி ரத்வாதிகளாலே போக்யதாபுத்தியைத் தவிர்ந்து திவ்ய தேசத்தை மரு

(க) ரா-ஸா-கக-க.

கககஅ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, எ-தி, கூ-பா, வெள்ளியார்.

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வெள்ளியாரித்யாதி) சுக்ரணைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே வெள்ளிமலையை வாஸஸ்த்தாநமாகைவுடைய ருத்ரனென்னுதல். அசோக வருக்ஷத்தின் கீழே இருக்கக் கடவ ஆர்ஹதர், அரசின் கீழே இருக்கக்கடவ பெளத்தரென்று சொல்லப்படுகிற இவர்கள் கதறிக்கொடு திரிகிற. (கள்ளநூல் தன்னையும்)(க) ‘‘यथाहिसोरास्सतथाहिपुत्तम्’’ என்னக்கடவதிமே. இதுநமக்குக் கர்த்தவ்யமன்றென்று உஜ்ஜீவிக்க விரகு பார்த்தாயாகில்.

(தெள்ளியாரித்யாதி) ஸாராஸாரவிவேக ஜ்ஞராயிருச்சுமவர்கள் ஆஸ்ரயிக்க, அவர்களுக்கு ஆஸ்ரயணீயராயிருக்கிறவர். (உ) [सुखं नृणां विवेक-ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞாஃ] ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞராகிறார்-நல்லத்தையும் தீயத்தையும் விவேகித்து, நல்லத்தைக்கைக் கொண்டு, தீயத்தைவிட்டிருச்சுமவர்கள். [Xṛīyāms-கரீயாம்ஸஃ] நல்லத்தைக் கைக்கொள்ளுந்தனை சீர்மையுடையவர்கள். [विमत्सरा-விமத்ஸராஃ] நன்மைகண்டால் பொறுமைகொண்டாடாதே யிருச்சுமவர்கள். [प्रमाणतन्त्रा-ப்ரமாணதந்த்ராஃ] கேவலதர்க்கங்கொண்டு அர்த்தநிர்ணயம் பண்ணுகையன்றிக்கே ப்ரமாணம்கொண்டு அர்த்த நிர்ணயம்பண்ணுமவர்கள். (மாமுநீர முதுதந்தவள்ளலார்) தன்னையொழியவேறே ஒன்றை போக்யமாக நினைந்திருப்பார்க்கும் அதைக்கொடுக்கும் மஹோதாரன். (வல்லவாழித்யாதி) இவ்வம் ருதம் எனக்குவெண்டா வென்னுமைகிடாய்வேண்டுவது. (க)

வச் சொன்னீர்; கண்டவிடமெங்கும் பாஹ்யமத நிஷ்ட்டரிருந்து ஸ்வஸித்தாந்தங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்துக் கொண்டிருக்கையாலே நீர் சொன்னபடி திவ்ய தேசத்தையே மருவக்கூடுமோ வென்ன; அதென், ஸாராஸார விவேக ஜ்ஞாநமுண்டாகையாலே உனக்கு மருவக்கூடுமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

லோகாயதிகரைத்திருவுள்ளம்பற்றி தந்மதப்ரவர்த்தகரைச் சொல்லலாமென்கிறார் (சுக்ரணையித்யாதி). பாசபதரை உட்கொண்டருளுகிறார் (அன்றிக் கேயித்யாதி).

‘‘அமுதம் தந்தவள்ளலார்’’ என்று பதஸமபி வ்யாஹாரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி மருவுதல்ஸாதாரணமென்றருளுகிறார் (இவ்வம்ருதமித்யாதி). (க)

பெரியதிருமொழி, சு-ப், எ-தி, சு-பா, மறைவலார். கசு கசு

மூ;—மறைவலார்குறைவிலாருறையுமூர் வல்லவாழடிகள் தம்மைச்
 சிறைகுலாவண்டறைச்சோலைகுழ்கோலநீளாவிடாடன்
 கறையுலாவேல்வல்ல கலியன் வாயியாலியிவைகற்றுவல்லார்
 இறைவாராயிருநிலம்காவல்பூண்டின்பன்கெய்துவாரே. (க0)
 திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மறைவலார்	வேதார்த்தம் அறிந்த வராய்	ஆலி	திருவாலியை
குறைவுஇலார்	ஒருவிதகுறைவற்றிருக் கிற ப்ராஹ்மணர்கள்	நாடன்	நாடாகவுடையராய்,
உறையும்ஊர்	வர்த்திக்கிற திவ்ய தேசமான	கறைஉலா	சத்ருக்களின் ரக்தக்க தையையுடைய
வல்லவாழ்	திருவல்லவாழிலெழுந் தருளியிருக்கிற[ய்,	வேல்	வேலாயுதத்தை
அடிகள் தம்மை	ஸ்வாமிகள் விஷயமா	வல்ல	(நடத்துமதில்) கை வந்தவரான
சிறை	சிறகுளையுடைய	கலியன்	ஆழ்வார்,
வண்டு	வண்டிகள்	வாய்ஒலி	ஒலியையுடையதாய் திருவாய்மலர்ந்தரு ளிய
குலா	குலாவாநிற்பதாய்,	இவை	இப்பத்துப் பாட்டை
அறை	மற்றும் சொல்லுக் கு றுப்பான நன்மை யையுடைய	கற்றுவல்லார்	அப்யஸித்து வல்லவர் கள்
சோலை	பொழில்களாலே	இறைவராய்	பூமியில்நிர்வாஹகராய் ஆகி (பிறகு)
குழ்	குழப்பட்ட	இருநிலம்	நித்ய விபூதியையும்
கோல	அழகிய	காவல்பூண்டு	ஆண்டுகொண்டு
நீள்	நெடியதான	நன்கு இன்பம் பரமாநந்தத்தை எய்துவாரே	அடைவார்கள். (க0)

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (மறையித்யாதி) வேததாத்தபர்யம்
 கைப்பட்டிருப்பாராய்,மற்றும்அத்ருஷ்ட பரிகரங்களால் குறைவற்
 ருக்கிற ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற திருவல்லவாழில்நிற்கிறஸ்வாமிக
 ளைக்கவிபாடிற்று.(சிறையித்யாதி)சிறகையுடைத்தாயிருக்கிறவண்டு

ஆந்.—பத்தாம்பாட்டு (மறையித்யாதி) சிறைவண்டிகுலாவா நிற்பதாய், அ
 றை-மாற்ற முற்ற நிறைவையுடைத்தான சோலையென்று சப்தார்தமாக்கியரு
 ளாகிறார் (சிறகையித்யாதி). (க0)

ஆய் திருவடிகளே சரணம்.

௧௪௦௦ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, முந்துறப்ரவேசம்.

களினுடைய கொண்டாட்டத்தையுடைத்தாயிருப்பதாய் மற்றும் சொல்லுக்கு உறுப்பான நன்மைகளெல்லா வற்றிலும் குறைவற்றிருக்கிற ஸ்சாலைகளாலே சூழப்பட்டு தர்ஸநீயமாயிருக்கிற திருவாலி நாட்டையுடையாய், ப்ரதிபக்ஷ நிரஸநத்வரையாலே கறைகழற்ற அவஸரமின்றிக்கே யிருக்கிற வேலைக் கையிலேயுடைய ஆழ்வார், ஒலியை யுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த இத்தைக் கற்றுவல்லார், பூம்ப்பரப்புக்கடைய தாங்களே நிர்வாஹகராய் தேஹஸமநந்தரம் நித்யவிபூதியிலே புக்கு (க) “விஷ்ணுஷஸ்யஸ்ய - ஏஷஹ்யேவாநந்த யாதி” என்கிறபடியே நிரதிசயாநந்த யுக்தராவர். (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
ஒன்பதாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஒன்பதாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி
முந்துறப்ரவேசம்.

வ்யா.—திருவல்லவாழைச் சேரப்பாராய் என்றார் தம்திருவுள்ளத்தைப்பார்த்து; அது தம்முடைய த்வரைக்கீடாக ப்ரவர்த்தித்த தில்லை. “ஸர்வரக்ஷகனாய், அர்த்தித்தாருடைய ஸர்வப(ஷ்)லங்களையும் கொடுக்கக் கடவனாய், ஸர்வாதிகனாய், விரோதி நிரஸந சீலனாய், பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் சலிப்பிக்க வொண்ணாத ஸ்வபாவத்தையுடையனாய், ஸர்வஸமாஸ்ரயணீயனாய்க்கொண்டு திருமலையிலேவந்துநின்றான்; நாம்அங்கேபோய்அநுபவிப்போம்; அதிலேஒருப்படு” என்று பிதாவானவன் முந்துற நமஸ்கரித்துக் காட்டிப் பின்னை ப்ரஜையை நமஸ்கரிக்கச் சொல்லுமாபோலே காட்சியிலே முற்பட்டு தம்திருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார். *

அந்.—முந்துறவின் ப்ரவேசம். கீழில் திருமொழியிலே “மருவு நெஞ்சே” என்று பலகாஷ்டமருகிச் செய்தவர் இத்திருமொழியிலும் “வணங்குதும் நெஞ்சே” என்று உபதேசிக்கைக் கடியென்னென்னும் ப்ரஸ்நத் திவ்யவாதத்தாற் ப்ரதிபுர்த்தி (திருவல்லவாழையித்யாதி). * முந்துற நெஞ்சாயிருக்கச் செய்ததையும் அதின் த்வரையும் கூடப்போராத படியான அதித்வரையாலே உலங்குகிறவென்று கருத்து. *

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, க-பா, முந்துறவுரைக்கேன். ௧௭௦௬

மூ;—

முந்துறவுரைக்கேன் விரைக்குழல் மடவார்கலவியை விடு தடுமாறல்
அந்தரமேழுமலைகடலேழுமாய வெம்மடிகள் தம்கோயில்
சந்தொடுமணியுமணிமயில்தழையும் தழுவிவந்தருவிகள் நிரந்து
வந்திழ்சாரல்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மடநெஞ்சே	பவ்யமான மனமே!	கோயில்	திவ்யதேசமாய்,
முந்துற	முன்னமே	அருவிகள்	மலையருவிகளானவை
உரைக்கேன்	(ஒன்று) (சொல்லுகி றேன் (கேள்);	சந்தொடு	சந்தந மரங்களோடு
விரை	பரிமளத்தை யுடைய தான	மணியும்	நல்ல ரத்நங்களையும்,
குழல்	கேசுபாரத்தை யுடை	அணி	அழகிதான
மடவார்	ஸ்தரீகளுடன் [யரான	மயில்தழையும்	மயில்தோகைகளையும்
கலவி	ஸம்ஸ்லேஷமாகிற	தழுவிவந்து	உருட்டிக்கொண்டு
தடுமாறலை	தடுமாற்றத்தை	நிரந்து	நெருங்கி
விடு	விட்டுவிடு ;	வந்துஇழி	வந்திழியா நின்றுள்ள
அந்தரம்எழும்	ஸப்தத் வீபங்களையும்	சாரல்	பர்யந்தத்தை யுடைத் தான
அலைகடல்	ஸப்தஸமுத்ரங்களையும்	மாலிருஞ்சோ	திருமாலிருஞ்சோலை
எழும்		லை	யை
ஆய	(சரீரமாகவுடை யரான	வணங்குதும்	வணங்குவோம்
எம்அடிகள்தம்	நம்ஸ்வாமியினுடைய	வா	வா. (க)

அவ.—முதற்பாட்டு; ப்ராப்தவிஷயத்தை வணங்கிலும் வணங்
குகிறாய், தவிரலும் தவிருகிறாய், இதரவிஷயங்களைமுந்துற முன்
னம் விட்டுக்கொடுநிற்கப் பாராய் என்கிறார்.

வ்யா.—(முந்துறவித்யாதி) உனக்குச் செய்யவேண்டுமதில்
நான் முந்துறச் சொல்லுகிறது, பரிமளத்தையுடைத்தான குழலை
யுடையரான ஸ்தரீகளோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்தை நன்றென்று அது
குவாலாக நினைத்திருக்குமத்தைவிட்டு. (தடுமாறல்) அலாபத்
தாலே வரும் வ்யஸநம் பொறுக்கவொண்ணாதென்று அதை விடு.
தடுமாற்றத்தைப் பண்ணுவது ஒன்றென்னுதல்; அன்றிக்கே கலவி

அநு;—முதற்பாட்டு. (முந்துறவித்யாதி) (தடுமாற்றத்தையித்யாதி) கல
வி அர்த்தார்ஜுன ஹேதுவாகையாலே க்லேசாவஹமென்று கருத்து. “கலவியா
கிற தடுமாற்றத்தை விடு” என்று ஏகவாக்யதயா மூன்றாமர்த்தமருளுகிறார்
(அன்றிக்கேயித்யாதி), நரகாவஹமாகையாலே க்லேசரூபமென்று தாத்பர்யம்.

கள௦௨ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, உ-பா, இண்டையும்.

யாகிற தமோற்றமென்னுதல்; (அந்தரமித்யாதி) ஸப்த த்வீபங்க
ளும், ஸப்த ஸமுக்ரங்களுமாய் நித்திற ஸர்வஸ்வாமி வர்த்திக்கிற
தேசம்.

(சந்தித்யாதி) நல்லசந்தநத்தொடே கூடப் பெருவிலையான
ரத்நங்களையும், அந்தச்சந்தநமரங்களையும் வேரோடே பறித்து விழ
விட்டுப் பெரிய ரத்நங்களையும் கூடக்கொண்டு தர்ஸநீயமான மயில்
தழையையும் உறுட்டிக்கொண்டு அருவிகளானவை நெருங்கி வந்
திழியாநின்றன உள்ள பர்யந்தத்தை யுடைத்தான திருமலையை வணங்
குவோம் வா என்னோடே ஒருமிடறான நெஞ்சே. (க)

மூ;—

[யோர்
இண்டையும்புனலும் கொண்டிடையின்றி யெழுமினோதொழுதுமென்றிமை
அண்டரும்பரவவரவனைத் துயின்ற சுடர்முடிக் கடவுள் தம்கோயில்
விண்டலர்தூளி வேய்வளர்புறவில் விரைமலர்க் குறிஞ்சியின்றறும்தேன்
வண்டமர்சாரல் மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மடநெஞ்சே!		சுடர்	(ஆதிராஜ்ய ஸைசகமாய்) ப்ரகாசியாநின்ற
இண்டையும் நல்ல பூமாலையையும்		முடி	திருவபிஷேகத்தை யு டையரான
புனலும் தீர்த்தத்தையும்		கடவுள் தம்	ஸர்வேஸ்வரனுக்கு
கொண்டு கையில் தரித்துக்கொண்டு		கோயில்	வாஸஸ்த்தாநமாய்,
இடையின்றி கண்ணகாலமும் இடை		விண்டு அலர்	விட்டலரா நிற்பதாய்,
விடாமல்		தூளி	தூள்களை யுடையது
எழுமினோ உஜ்ஜீவிக்க ஒருப்படுங்		வேய்	மூங்கில்கள் [மாய்,
கோள்;		வளர்	வளரானின்றன
தொழுதும் (நாம்) "ஆஸ்ரயிப்போம்"		புறவில்	பர்யந்தத்தில்
என்று என்று சொல்லிக்கொ		விரை	பரிமளப்ரசுரமான
ண்டு		குறிஞ்சிமலரின்	குறிஞ்சிப் பூவினுடை
இமையோர் நித்யஸூரிகளும்		ய	
அண்டர் அண்டாந்தர் வர்த்திக		நறும்தேன்	செவ்வியதானதேனில்
ளானவர்களும்		அமர்	அமர்நத
பரவ ஆஸ்ரயிக்க		வண்டு	வண்டிகளையுடைய
அரவணை திருவநந்தாழ்வானுகிற		சாரல்மாலிருஞ்சோலை	வணங்குதும்
படுக்கையில்		வா.	(உ)
துயின்ற திருக்கண் வளர்ந்தரு			
ளுகிறவனாய்.			

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, ஈ-பா, பிணிவளராக்கை. ௧௭௦௩

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (இண்டையித்யாதி) நல்லபூமாவையும், ஸமாராதநத் துக்குப்பாதாநோபகாணமானஜலமும், இவற்றைத்தரித்துக்கொண்டு இடைவிடாதே ஒருப்படுங்கோள்; நாம் ஆஸ்ரயிக்கும்படியாவென்று, நித்யஸூரிசனும் அண்டாந்தர்வர்த்திகளானவர்களும் ஆஸ்ரயிக்கத் திருவநந்தாழ்வான்மேலே பள்ளிகொண்டு, ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகத்தையுடைய ப்ரதாநர்வர்த்திக்கிறதேசம்.

(விண்டலரித்யாதி) வீட்டலாரதிற்பதாய், தூளியுண்டு - சுண்ணம், அத்தையுடைத்தாய், மூங்கில் வளரானின்ற உள்ள பர்யந்தத்தில் பரிமளப்ரகரமான குறிஞ்சியினுடைய செவ்வித்தேனை வண்டுகளானவை பாநம்பண்ணுநின்ற உள்ள பர்யந்தத்தையுடைய. (௨)

மூ.—

பிணிவளராக்கைநீங்க நின்றேத்தப் பெருநிலமருளில் முன்னருளி அணிவளர்குறளாயகலிடமுழு துமளந்த வெப் மடி கள்தம்கோயில் கணிவளர்வேங்கை நெடுநிலமதனில் குறவர்தம் கவணிடைத்தூரந்த மணிவளர்சாரல் மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	மடநெஞ்சே.		
பிணி	துக்கத்தை	அருளி	தந்தருளி,
வளர்	வளர்த்தாரின்ற உள்ள	அணிவளர்	அழகுமிக்கிருந்துள்ள
ஆக்கை	ஸ்ரீரமானது	குறளாய்	ஸ்ரீவாமநவேஷமுடையனாய்
நீங்க	கழிக்கைக்கு உறுப்பாக	அகலிடம்முழு	பூமிப் பரப்பையுடைய
நின்று ஏத்த	ஒருப்பட்டு நின்றுஸ்துதிப்பதற்கு	தும்	
பெருநிலம்	பரந்தபூமியை	அளந்த	(திருவடிகளால்) அளந்தருளின
அருளில்	க்ருபையாலே		
முன்	முன்னே		

அந்;—இரண்டாம்பாட்டு. (இண்டையித்யாதி கீழ்ப்பாட்டில் ஸர்வாத்மகதயா ஸர்வரக்ஷைத்வத்தை அநுஸந்தித்தார்; இதில் ஸர்வஸமாஸ்ரயணீயத்வத்தை அநுஸந்தித்து வணங்கச் சொல்லுகிறாரென்று ஸங்கதி.

இரண்டையும்சேரவெடுக்கையாலே ஸமுச்சயஸித்தமாகையாலே, ௪(௨) காரங்களுக்கு ப்ரயோஜனமில்லையே என்ன; அதுக்கு அடுத்து ப்ராதாந்யத்தை ஸூசிப்பிக்கிற தென்கரூர் (நல்லவித்யாதி). (குறிஞ்சியுடைய) குறிஞ்சிப்பூவினுடைய. (௨)

களரசு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, ஈ-பா, பிணிவளராக்கை.

எம்அடிகள்தம் நமக்கு ஸ்வாமியானவ	நிலம்அதனுள் வெளிநிலங்களிலே வர்
கோயில் வாஸஸ்த்தாந [னுக்கு குறவர்	குறவர்கள் [த்திக்கிற
மாய், தம்	தந்தாழுடைய
கணி க(X)ணநாபரண ஜ் கவணிடை	கல்வெறிகயிற்றில் வை
யௌதிஷிகனாய்க் துரந்த	எறிந்த [த்து
கொண்டு மணி	மணிகளுடைய ப்ரகாச
வளர் வளராநின்றுள்ள	மானது
வேங்கை வேங்கை மரங்களை யு வளர்	பரம்பாநின்றுள்ள
டைய சாரல்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும்	
நெடு விஸ்ராலமான வா.	(ஈ)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (பிணியித்யாதி) துக்கத்தை வளரா நின்னுள்ள சரீரத்தைக் கழிக்கவேனுமென்று ஆஸ்ரயிக்க, அதுக்கா கப் பரந்த பூமியை நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே தந்தருளி, அழகு மிக்கிருந்துள்ள ஸ்ரீவாமந வேஷத்தைப்பிரகரித்து அதிஸுகுமார மான திருவடிகளைக்கொண்டு பூமிப்பரப்பையடைய அளந்து கொ ண்டு, அந்தச்செயலாலே என்னை எழுதிக்கொண்ட ஸ்வாமியான வன் பிற்பட்டார்க்கு இழக்கவேண்டாதபடி நிற்கிறதேசம்.

(கணியித்யாதி) அங்குத்தைக்கு வெறுநாள் சொல்லுவாரில்லா மையாலே க(X)ணியாகக் கொண்டு வளராநின்றுள்ள வேங்கையை யுடைத்தாய், பரப்பையுடைத்தானபூமியிலே ஆட்டைக்கொருகால் இது பூக்கக்கடவதாய், அத்நையிட்டு ஆண்டென்று அறியுமத்தனை யாயிற்று. இந்தவேங்கையை யுடைத்தான வெளிநிலத்திலே அங்கு

அந்;—மூன்றும்பாட்டு. (பிணியித்யாதி), கீழ்ப்பாட்டில் ஸர்வஸமாஸ் தயணீயத்வத்தை அநுஸந்தித்தார் ; இதில் அந்த ஆஸ்ரயணத்துக்குப் பல மானவற்றைக் கொடுக்க வல்லவெனென்று ஸர்வ பலப்ரதத்வத்தை யருளுகிறா ரென்று ஐங்கதி.

(வளராநின்றுள்ள) வளர்த்தா நின்னுள்ள ; (தந்தருளி) என்றவநந்தரம் “மூன்னருளி” என்றதுக்கர்த்தமாக, “மூன்னே நின்றவிடத்தில் க்ருபை பண்ணி” என்று கூட்டுவது.

(கணியாகக்கொண்டு) கணநாபரண ஜோஸ்யனாகக் கொண்டு. அவன் ஸம்வத்ஸரம் சொல்லுமாபோலே பூவாலே தானுமறிவிப்பிக்கும் குறவருக் கென்று கருத்து. (ஈ)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, ச-பா, சூர்மையிலாய. கள0டு

ள்ள குறவரானவர்கள் தந்தாமுடைய எறிகவணிலே வைத்து எறி
ந்த மணியினுடைய ஒளி எங்குமொக்கப் பரம்பாநின்னுள்ள பர்யந்
தத்தையுடைய. (ங)

மூ.—

சூர்மையிலாய பேய்முலைசுவைத்துச் சுடுசரமடுசிலைத்துரந்து
நீர்மையிலாததாடகைமாள நினைந்தவர் மனங்கொண்டகோயில்
கார்மலிவேங்கைகோங்கலர்புறவில்கடிமலர்க்குறிஞ்சியின்நறுந்தேன்
வார்புனல்குழ்தண்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மடநெஞ்சே.	(ச)	கோயில்	திவ்யதேசமாய்,
சூர்மையிலாய	க்ருரஸ்வபாவையான	கார்மலி	மேகபதத்தளவும் உந்
பேய்	பூதனையினுடைய		நதங்களான
முலை	ஸ்தநத்தை	வேங்கை	வேங்கைமரங்களும்
சுவைத்து	(அவளுயிர்மாள்) க்ர	கோங்கு	கோங்குமரங்களும்
	ஸித்தவனாய்,	அலர்	அலராநின்றன
சுடு	(சத்ருக்களின் மேலே)	புறவில்	பர்யந்தத்திலே
	நெருப்பையுமிழா	கடி	பரிமளப்ரசரமான
சரம்	அம்புகளை [நின்ற	குறிஞ்சிமலரி	குறிஞ்சிப்பூவினுடைய
அடு	முடிப்பதில் ஸமர்த்த	ன்	
சிலை	ததுஸ்ஸிலே [மான	நறும்தேன்	செவ்வியதான மகரந்
துரந்து	தொடித்துவிட்டு		தத்தினுடைய
நீர்மை இலாத	ஸ்த்ரீ த்வப்ரயுக்தமான	வார்புனல்	ப்ரவாஹத்தாலே
	மென்மை யில்லாத	குழ்	குழப்பட்டதாய்,
தாடகை	தாடகையானவள்	தண்	குளிர்ந்து ப்ரமஹர
மாள்	முடியும்படியாக		மான
நினைந்தவர்	திருவுள்ளத்திலேகொ	மாலிருஞ்சோலை	வணங்குதும்வா. (ச)
	ண்ட எம்பெருமா		
	ன்		
மனம்கொண்ட	விரும்பிவர்த்திக்கிற		

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (சூர்மையித்யாதி), கீழ் இஷ்டப்ராபகத்வத்தை
அருளிச்செய்தார். அநிஷ்டநிவ்ருத்யபயுக்தமாக விரோதிநிரஸகத்தை யரு
ளுகிறாரென்று ஸங்கதி.

களஞ்சு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, நு-பா, வணங்கலிலரக்கன்.

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (சூர்மையித்யாதி) க்ரௌர்யத்தை வடிவாகவுடைய பூதநைமுலையைச்சுவைத்திட்டு; இவன்முகத்திலே விழித்துவைத்துப் பின்னையும் இரங்காதபடியிதே க்ரௌர்யம்; எதிரிகள்மேலே நெருப்பைத்துவிக்கொண்டுசென்று விழுகிறஅம்புகளை முடிக்க வற்றான வில்லிலே தொடுத்துவிட்டு ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தமான மென்மையிலாத தாடகை முடியும்படியாக, ஒருருஷிவாக்யத்தை யேகொண்டு ஸ்த்ரீவதமென்று பிற்காலியாதே “ரக்ஷகரான நமக்கு ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்துக்கேகாந்தமானது செய்ய வேண்டாவோ” என்று அவள் முடியும்படி திருவுள்ளத்திலேகொண்டவன்; பின்னையும் பிற்பாடருடைய ரக்ஷணத்துக்குப்பாங்கான நிலமென்று விரும்பிவர்த்திக்கிற கோயில்.

(காரித்யாதி) மேகபதத்தளவும் செல்ல ஒங்கின வேங்கையென்னுதல்; நீலவேங்கைகளென்னுதல்; கோங்காகிற வருக்ஷம். இவை அலரநின்னுள்ள பர்யந்தத்திலே பரிமளப்ரகரமான குறிஞ்சியினுடைய செவ்வித்தேனானது வெள்ளமிடா நின்னுள்ள ஸ்ரமஹரமான திருமலையை. (ச)

மூ;—

வணங்கலிலரக்கன் செருக்களத்தவிய மணிமுடியொருபதும்புரள அணங்கெழுந்தவன்றனகவந்தம்நின்றாட வமர்செய்தவடிகள் தம்கோயில் பிணங்கலில்நெடுவேய்துதிமுகம் கிழிப்பப் பிரசம்வந்திழிதரப்பெருந்தேன் மணங்கமழ்சாரல்மாலிருஞ் சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே. (ரு)

பதம்.	உரை.	உரை.	பதம்.
மடநெஞ்சே.		புரள	(கீழேகிடந்து) துடிக்கும்படியாகவும்,
வணங்கலில் “நநமேயம்” என்று வணக்கமில்லாத		அவன்தன்	அவனுடைய
அரக்கன் ராவணனானவன்		கவந்தம்	கபந்த (வந்) மானது
செருக்களத்து யுத்த பூமியிலே		அணங்கெழுந்	தேவதாவிஷ்டம் போ
அவிய முடியும்படியாகவும், (அவனுடைய) [ய்		து	ல்
ஒரு வரபலத்தால் த்ருடமா		நின்றுஆட	நின்று நர்த்தநம் பண்
மணி ரத்நத்தாலலங்கருத			ணும்படியாகவும்
மான		அமர் செய்த	யுத்தத்தை நடத்தின
முடி பதம் பத்துத்தலைகளும்			வனான

க்ரௌர்யத்தை வடிவாக வுடைத்தானமையைக் காட்டுகிறார் (இவனித்யாதி). நினைவின் ப்ரகாரந்தன்னை யருளுகிறார் (ஒருவித்யாதி). ... (ச)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, நு-பா, வணங்கவிலரக்கன். ௧௭௦௭

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அடிகள் தம்	ஸ்வாமியினுடைய	கிழிப்ப	கிழிக்க (அதிலுள்ள)
கோயில்	இருப்பிடமாய்,	பிரசம்	தேனீக்களானவைகள்
பிணங்கலில்	ஒன்றோ டொன்று நெ	வந்து இழிதர	வந்திழிய
	ருங்கிக் கொண்டி	பெரும்தேன்	அதிகமான தேனினு
	ருப்பதாய்	மணம்	பரிமளமானது [டைய
நெடு	மிகவும் உந்நதமான	கமழ்	(எங்குமொக்கப்) பரம்
வேய்	மூங்கிலானது		பா நின்றுள்ள
நுதி	தன்னுடைய நுணியா		
	லே		
முகம்	(மலையுச்சியி லிருக்கிற	சாரல்	பர்யந்தங்களை யுடைய
	தேன் கூட்டின்)	மாலிருஞ்சோலைவணங்குதும்வா. (ரு)	
	வாயை		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வணங்கவிலித்யாதி) (க) “ अनुसाम्पादो - த்விதாபஜ்யே யமப்யேவம் நநமேயம்” என்கிற படியே “இரண்டாகப் பிளக்கிலும் வணங்குகன்” என்றிருந்த ராவணன் யுத்தபூமியில் மடிய, தேவதைகளுடைய வரத்தாலே திண்ணியதாய், ரத்நமயமான முடிபத்தும் புற்று மறிந்தாப்போலே கிடந்து துடிக்க, தைவாவிஷ்டம்போலே யிருக்க அவனுடைய சரீரமானது நின்றாட, ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே பத்தும் பத்தாக வீரவாசிதோற்றப் பூசல் பொருதஸ்வாமிகள் வர்த்திக்கிற தேசம் ஒன்றோடொன்று பிணைந்து பெரிய ஒக்கத்தை யுடைத்தான மூங்கிலானது-மலைமுழுஞ்சிலே வைத்ததேன் கூட்டளவும் வரவளர்ந்து தன்னுடைய நுணியாலே அதினுடைய வாயைக்கிழிக்க, தேன் வைத்த நாலுவகைப்பட்ட ஈக்களும் வந்திழியத் தேனினுடைம் கந்த (X^{th})மானது எங்குமொக்கப் பரம்பாநின்றுள்ள. (ரு)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (வணங்கவிலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் பெண்களான விரோதிகள் போக்கினமையை அருளிச்செய்தார். ஆண்பிள்ளையாய்த் தலைப்பத்துப் படைத்தானையும் வென்ற வீரவாசியை அதுஸந்திக்கிற ரென்று ஸங்கதி.

“ஒருமணி முடிபதும் புரள” என்றவயம் திருவுள்ளம்பற்றி, ஒருவென்று அத்விதீய பதத்தால் பலித்த வர்த்தத்தையருளுகிறார் (தேவதைகளித்யாதி). “பிரசம்” என்று தேனாய், அத்தால் தேன் கூட்டும் ஈகளைச் சொல்லுகிற தென்றருளுகிறார் (தேன்வைத்த வித்யாதி). ... (ரு).

கள௦௮ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, கூ-பா, விடங்கலந்தமர்ந்த.

மூ;—

விடங்கலந்தமர்ந்த வரவணைத்துயின்று விளங்கனிக்கிளங்கன்றுவிசிறிக் குடங்கலந்தாடிக் குரவைமுன்கோத்தகூத்த வெம்மடிகள் தம்கோயில் தடங்கடல்முகந்து விசம்பிடைப் பிளிறத்தடவரைக்களிற்றென்று முனிந்து மடங்கல்நின்றதிரும் மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	மட நெஞ்சே?	கோத்த	தன்னைசேர்த்தவனாய்,
விடங்கலந்து	(உகவாதார் மேலே) விஷத்தை உமிழாநிற்பானாய்,	கூத்த	ஆய்சார்ய சேஷ்டிதத் தையுடையனான
அமர்ந்த	(எம்பெருமான் திருமேனிக் கதருபமான) குணங்கள் பொருந்தின	எம்மடிகள்தம்	நம்ஸ்வாமியினுடைய
அரவணை	திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே	கோயில்	இருப்பிடமாய்,
துயின்று	கண்வளர்ந்தருளி, (அங்கு நின்றும் வந்து அவதரித்து)	தடம்கடல்	ஆழமானஸமுத்ரத்தில்
விளங்கனிக்கு	விளாம்பழத்துக்காக	முகந்து	(ஜலத்தை) க்ரஸித்து (மேகங்களானவை)
இளம் கன்று	ஒரு சிறுக் கன்றை	விசம்பு இடை	ஆகாசத்திலே ஏறி
விசிறி	(மரத்தின்மேலே) வீசி,	பிளிற	சப்திக்க (அந்தத்வநியைக் கேட்டு)
குடம் கலந்து	(கையிலே) குடங்களைக் கொண்டு	மடங்கல்	ஸிம்ஹமானது
ஆடி	குடக்கூத்தாடி	தடவரை	மலைப் பரந்தங்களிலிருக்கிற [ணி
முன்	முன்னே	களிறு என்று	யானையாக புத்திபண்ணுமிருந்த சீறி
குரவை	(பெண்களுடைய) குரவைக்கூத்திலே	நின்றுஅதிரும்	அதிராநின்றள்ள
		மாலிருஞ்சோலை	வணங்குதும் வா.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (விடமித்யாதி) மதுகைடபர்கள் துடக்

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (விடமித்யாதி) கீழே பேய் முலைசுவைத்து என்று ப்ரஸ்துதமான க்ருஷ்ணவதாரத்தில் அபதாநங்களை அடியே பிடித்ததுஸந் திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

அரவான போதே விடம் கலந்திருக்குமே, விசேஷித்ததுக்குக் கருத் தென்னென்ன வருளுகிறார் (மதுவித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, எ-பா, தேநுகனாவி. கள௦௯

கமரான உகவாதார்மேலே விஷத்தை உமிழாநிற்பானாய், அவனுக்கு எப்போதும் விடாதே மருவவேண்டும்படி திருமேனிக்கதுருபமான ஸௌகுமார்யத்தை யுடையனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண் வளர்ந்தருளி, அங்குசினும் போந்து அவதரித்து விளாம்பழத்துக் காக ஒருசிறுகன்றைவீசி, கையிலே குடங்களைக்கொண்டு கூத்தாடி, பெண்களுடைய குரவைக்கூத்திலே தன்னைக் கொடுவந்து கோத்து மனோஹாரியான சேஷடிதத்தையுடைய 'ஸ்வாமி வர்த்திக்கிற தேசம்.

கடல் மணலே சேஷிக்கும்படி ஜலாம்ஸத்தை முகந்து மேகங் கள்போய் ஆகாசத்தே ஏறி, உள்ளுப்புக்க த்ரவ்யத்தின்கனத்தாலே அங்கேநின்று பிளிற, அதினுடைய த்வநியைக்கேட்டு, மடங்கலுண்டு- ஸிம்ஹம், அது மலையிலே வர்த்திக்கிற ஆனையாக புத்திபண்ணி- நாம் “வர்த்திக்கிறதேசத்திலே வேறையுமொன்று வர்த்திக்கையாவ தென்?” என்று சீறி அதிராநின்றுள்ள. (க)

மூ;—

தேநுகனாவிபோயுகவங்கோர் செழுந்திரள்பனங்கனியுதிரத் [கோயில் தானுகந்தெறிந்ததடங்கடல் வண்ணரெண்ணி முனிடங்கொண்ட வானகச்சோலை மரதகச்சாயல் மாமணிக்கல்லதர்நிறைந்து மாணுகர்சாரல் மாவிருஞ்சோலை வணங்குதும்வாமடநெஞ்சே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	மட நெஞ்சே !	தடம் கடல்	கம்பீரமான ஸமுத்ரம்.
தேநுகன்	தேநுகாஸுரனுடைய		போன்ற
ஆவி	ப்ராணனானது	வண்ணர்	வடிவையுடையரான
போய் உக	முடியும்படியாக		எம்பெருமான்
அங்கு	அவ்விடத்தில்	முன்	முன்பு [எண்ணி
ஓர்	அத்விதீயமாய்,	எண்ணி	பாங்கானதேசமென்று
செழும்	தர்ஸநீயமாய்,	இடம்கொண்ட	ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட
திரள்	திரண்டிருந்த	கோயில்	ப்ரதேசமாய்,
பனம்கனி	பனம்பழங்கள்	மான்	மான்களானவை
உதிர	உதிரும்படி (அவனை)	மரதகச்சாயல்	மரதமணியினுடைய
தான்	தாம் (ஆஸ்ரிதவிநோரதி		ஒளியையுடைத்தான
உகந்து	ப்ரீதனாய், [நிரஸநத்தில்)		
எறிந்த	(பனையின்மேலே) எறிந்த		

(மேகங்கள்) என்றது-விசேஷண பலத்தாலே அர்த்த ஸித்தம். ... (க)

களக0 பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, அ-பா, புதமிகுவிசும்பில்.

வானகம்சோலை ஆகாசமளவும் ஒங்கின	துகர்	(அங்குள்ள தேனை)
சோலைகளிலிருக்கிற		புஜியாநின் னுள்ள
மாமணிக்கல் நீலப்பாறைகளிலுண்	சாரல்	பர்யந்தங்களை யுடை
அதர் வழியில் டான		மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வா
நிறைந்து ப்ரவேசித்து நிறைந்து		

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (தேனுகனித்யாதி) தேனுகனுடை ப்ராணானது முடிய, அங்கே அடியேபிடித்துத் தலையளவும்செல்ல தர்ஸநீயமாம்படி பழுத்துக்கிடக்கிறபனம்பழங்கள் உதிரும்படி, ஆஸ்ரித விரோதிகளைப் போக்குகையிலுண்டான ப்ரீதியாலே உகந்தெ றிந்த ஸ்ரமஹரமானவடிவை யுடையவன், ஆஸ்ரித விரோதிகளைப் போக்குகைக்குப் பாங்கான தேசமென்று திருவுள்ளத்தாலே ஆத்ரித்து வர்த்திக்கிறகோயில். (வானகமித்யாதி) மரதகத்தினுடைய ஒளியை யுடைத்தாங்கிகொண்டு ஆகாஸாவகாசமடையும்படி ஒங்கியிருந்துள்ள சோலையிலுள்ளில், நீலப்பாறைகளிலுண்டான வழியே போய்ப்புக்கு, மான்களானவை அங்குள்ள தேனைப்பருகாநின் னுள்ள பர்யந்தத்தையுடைய. (எ)

மூ;—

புதமிகுவிசும்பில் புணரிசென்றணவப்பொருகடலரவணை த்துயின் னு புதமிகுபரியின்மிகுசினம்தவிர்த்த பனிமுகில் வண்ணர் தம்கோயில் கதமிகுசினத்தகட தடக்களிற்றின் கவுள்வழிகளிவண்டுபருக மதமிகு சாரல்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே.

அநு;—ஏழாம்பாட்டு. (தேனுகனித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் விளங்கனிக்கு இளங்கன்று விசிறினமையை அநுஸந்தித்தார். இதில் பனங்கனிக்காக பலராமனாய் கராஸுவதம் செய்தமிடுக்கை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(அடியேபிடித்துத்தலையளவும் செல்ல) என்றதுக்கு நெருஞ்சியைப்புல்லாக்கின க்ருஷ்ணஸஞ்சாரமுள்ள காட்டில் மரங்கொல்லாம் பலாவைப்போலே பழுக்குமென்று கருத்து. “மா” என்று கறுப்பாய், அருளுகிறார் (நீலப்பாறைகளில்) என்றது. (தேனை) என்றது-சோலையைச் சொன்னத்தாலே அர்த்தாதிஸித்தம். (எ)

அநு;—எட்டாம்பாட்டு. (புதமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் கழுதையான தேனுகளை நிரஸித்தமையை யருளினார். இதில் குதிரையான கேசினிரஸந்தன்னையருளுகிறாரென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, அ-பா, புதம்குவிசம்பில். களகக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	மடநெஞ்சே.	வண்ணர்தம்	வடிவையுடையனான
புதம்	மேகங்களாலே		எம்பெருமானுக்கு
மிகு	வ்யாப்தமான	கோயில்	இருப்பிடமாய்,
விசம்பில்	ஆகாசத்தில்	கதம்மிகு	அதிக கோபத்தை யு
புணரி	அலைகளானவை		டைத்தாய்,
சென்று	கிட்டி	சினத்த	(அதுக்கடியான) த்
அணவ	ஸ்பர்ஸிக்கும்படி		வேஷத்தையுடைய
பொரு	தன்னில்தான் பொரா	கடம்	மதமுதிதமாய், [தாய்,
	நின்றுள்ள	தடம்	பெரியவடிவை யுடை
கடல்	திருப்பாற்கடலிலே		த்தாயிருந்துள்ள
அரவணை	திருவநந்தாழ்வான்மே	களிற்றின்	ஆனையினுடைய
	லே	கவுள்வழி	கபாலத்தின்வழியே
துயின்று	கண்வளர்ந்தருளி, (அ		பெருகாநின்ற
	ங்கு நின்றும் போந்	களி	மதஜலத்தை
	தவதரித்து)	வண்டு	வண்டிகளானவை
பத மிகு	பதத்தாலே அடிமேல	பருக	பாநம் பண்ணு நிற்கச்
	டி யிட்டுக்கொண்		செய்தே (பின்னை
	டு வருகிற		யும்)
பரியின்	குதிரையினுடைய	மதம்மிகு	மதஜலம்பாய்ந்து வெள்
மிகு	அதிகமான		ளமிடா நின்றுள்ள
சினம்	சீற்றத்தை		
தவிர்த்த	போக்கினவனாய்,	சாரல்	பர்யந்தங்களை யுடைய
பனிமுகில்	ஸ்ரமஹரமான மேகம்		மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வா.
	போன்ற		

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (புதமித்யாதி) அம்புதத்தைக் குறைத்துப் “புதம்” என்று கிடக்கிறது. மேகங்களாலே நெருங்கின ஆகாசத்திலே கிளர்ந்ததிரைகள் சென்று ஸ்பர்ஸிக்க, தன்னில்தான் பொரானின்றுள்ள திருப்பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளி, அங்கு நின்றும் போந்தவதரித்து, † பதத்தாலே அடிமேலடியாக விட்டுக்கொடுவருகிற குதிரையினுடைய மிக்க சீற் றத்தைப் போக்கின ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன் வர்த்திக் கிறகோயில்.

களகட பெரியதிருமொழி, க-ப, அ-தி, க-பா, புந்தியில் சமணர்.

(கதம்த்யாதி) மிக்ககோபத்தையுடைத்தாய், அதுக்கடியான அகவாயில் த்வேஷத்தை யுடைத்தாய், மதமுதிதமாய், பெரியவடிவை யுடைத்தாயிருந்துள்ள ஆனையினுடைய கபோலத்தின்வழியே அந்த மதஜலத்தை வண்டுகளானவை பாரம்பண்ண; கொசு ஒரு முலையிலே இருந்தழித்ததென்னாக் கடவற்றாதிதே. பின்னையும் மதம்பாய்ந்து வெள்ளமிடா இன்றுள்ள பர்யந்தத்தையுடைய. (அ)

மூ:—

புந்தியில்சமணர் புத்தரென்றிவர்க ளொத்தனபேசவு முகந்திட்டு எந்தைபெம்மானார் மையவர்தலைவ ரெண்ணி முனிடங்கொண்ட சந்தநப்பொழிலின் தாழ்சினைநீழல்தாழ் வரைமகளிர்கள்நாளும் [கோயில் மந்திரத்திறைஞ்சும் மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	மட நெஞ்சே!		
புந்தியில்	ஜ்ஞாநஜீநரான	இடம்கொண்ட	உகந்து வர்த்திக்கிற
சமணர்	ஸமணரென்றும்	கோயில்	திவ்யதேசமாய்,
புத்தர் என்று	பௌத்தரென்றும்	சந்தநப்பொழி	சந்தநச் சோலையிலு
	சொல்லப்படுகிற	லின்	ள்ள
இவர்கள்	இந்தமதஸ்த்தர்	தாழ்சினை	தாழ்ந்த கிளைகளினு
ஒத்தன	தங்கள் ஸித்தாந்தத்		டைய
	துக்கு ஏகாந்தமான	நிழல்தாழ்	நிழலின் கீழே தாழ்ந்து
	வற்றை		(வர்த்தியாரின்ற)
பேசவும்	சொல்லச் செய்தேயும்	வரைமகளிர்க	மலைப்பெண்களானவர்
உகந்திட்டு	(உகந்தார்க்கு உதவப்	ள்	கள்
	பெற்றோ மென்று)	நாளும்	நாள்தோறும்
எந்தை	எந்தந்தை முதலான	மந்திரத்து	(வரலாபத்துக்கீடான)
பெம்மானார்	நாதனாட், [ரிக்கும்		மந்த்ரத்தைக் கொ
இமையவர்	நித்யஸாரிகளுக்கு		ண்டு
தலைவர்	அதிபதிமான எம்பெ	இறைஞ்சும்	ஆஸ்ரயியா நின்றுள்ள
முன்	முன்பு [ருமான்	மாலிருஞ்சோலை	வணங்குதும் வா.
எண்ணி	(வாஸத்யோக்யமான		
	தேசமென்று) திரு		
	வுள்ளம்பற்றி		

“கடம்” என்ற தினர்த்தம் (மதமுதிதமாய்) என்றது. “தடம்” என்றதி னார்த்தம் (பெரியவித்யாதி). †மதுவென்றது-மதுவைப்போலே என்கை. (அ)

†இது வ்யாக்க்யாநத்துக்குச் சேரவில்லை.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, ௧௦-பா, வண்டமர்சாரல். களகந்

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (புந்தியில்சமணர்) வேதத்துக்கு அப்ராமாண்யம் சொல்லும்படி ஜ்ஞாநஹீநராயிருக்கிற சமணர், அப்படியேயிருக்கிற பௌத்தரென்று சொல்லப்படுகிற இவர்கள், தாங்கள் அதிகரித்த ஸித்தாந்தங்களுக்கு ஏகாந்தமானவற்றைச் சொல்லச்செய்தேயும், இவர்கள் நம்மை அறிந்திலர்களே; இவர்களுக்கு நாம் வேண்டாவாகில், நாம் என்றால் உகந்திருக்கும் ஆஸ்ரிதருக்கு உதவப்பெற்றோமென்று அத்தாலே ஹ்ருஷ்டராய், என்குலநாதனாய், அப்படி *அயர்வறு மமரர்களதிபதியாயிருக்கிறவர் நித்யஸூரிகளுக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்குமொக்க முகம்கொடுக்கலாம் தேசமென்று திருவுள்ளம்பற்றி வர்த்திக்கிற தேசம். சந்தநச் சோலையிலுண்டானதாழ்ந்தபணைகளிலுண்டான நிழலின் கீழேபோய், வரைமகளிர்களானவர்கள் நாடோறும் தங்கள் வரலாபத்துக்கீடான நந்த்ரத்தைக்கொண்டு ஆஸ்ரியியா நின்னுள்ள. (க)

மூ,—

வண்டமர்சாரல் மாலிருஞ்சோலை மாமணிவண்ணரை வணங்கும் தொண்டரைப்பரவும் சுடரொளிநெடுவேல் சூழ்வயலாலி நன்னாடன் கண்டல்நல்வேலிமங்கையர்தலைவன் கலியன் வாயொலிசெய்தபனுவல் கொண்டிவை பாடிம்தவமுடையார்க ளாள்வரிக்குரை கடலுலகே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அநு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (புந்தியிலித்யாதி) கீழே பஹுமுகமாக விரோதிரஸநமருளிச்செய்தாராய், தத்வஜ்ஞாந விரோதியான துர்மதஸ்த்தரால் வரும் நலிவு வாராதபடி ரக்ஷித்து நின்றாரென்று அவிசால்யத்வத்தை அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“புந்தி” என்றது-மெல்லொத்தாய்க் கிடக்கிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (வேதத்துக்கித்யாதி). அவர்கள் தங்கள் ஸித்தாந்தத்துக்கு ஒத்தவற்றைப்பேசினார்களாகில், இவன் உகக்கக் கூடுமோவென்னவருளுகிறார் (இவர்கள் நம்மையித்யாதி). “எந்தை” என்றது-உபலக்ஷணமாய், “தந்தை தந்தை முதலானவர்க்கும் பெம்மானார்” என்றாக்கியருளுகிறார் (என் குலநாதனாய்) என்று. “நிழல் தாழ்” என்றதினர்த்தம் (நிழலின்கீழேபோய்) என்று. (வரைமகளிர்கள்) மலைப்பெண்கள். (க)

களகசு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, அ-தி, ௧௦-பா, வண்டமர்சாரல்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வண்டு	வண்டிகள்	நல்	விலக்ஷணமான
அமர்	(மதுபாந்தத்துக்கு) படிந்திராதின்றுள்ள	ஆலிநாடன்	திருவாலி நாட்டை யுடையராய்,
சாரல்	பர்யந்தங்களை யுடைய	கண்டல்	தாழைகளை [த்தான
மாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ்சோலை மலையிலே (எழுந்தருளி யிருக்கிற)	நல்வேலி	நல்லவேலியாக உடை
மாமணிவண்ணரை	ஸ்ரீலாக்கியமான நீலமணி போல் ஸ்ரீமஹரமான வடிவையுடைய அழகரை	மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்
வணங்கும்	ஆஸ்ரய்யானின்ற	தலைவன்	நிர்வாஹகரான [க்கு
தொண்டரை	ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை	கலியன்	ஆழ்வார்
பரவும்	ஸ்துதிக்கும் ஸ்வபாவராய்,	வாய்ஒலிசெய்	ஒலியை உடைத்தாக திருவாய் மலர்ந்தருளிய
சுடர்ஒளி	மிக்க தேஜஸ்ஸையுடையதாய்	பனுவல்திவை	இந்த ஸ்ரீஸூக்தியை
நெடுவேல்	நெடூதான [யராய்,	கொண்டு	அதுஸந்தித்துக்கொ
வயல்குழி	வெளியநத்தையுடைய வயலாலே குழப்பட்ட	பாடும்	பாடிம்படியான [ண்டு
		தவமுடையார்	பாக்கியவான்கள்
		கள்	இக்குரைகடல் கோஷியானின்ற இந்த
			ஸமுத்ரத்தால் குழ
		உலகு	பூமியை [ப்பட்ட
		ஆன்வர்	நிர்வணிக்கப் பெறுவர்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (வண்டமரித்யாதி) பரிமளம் படிந்தாப்போலே வண்டிகள் மதுபாந்தம் பண்ணாதின்றுள்ள பர்யந்தத்தை யுடைத்தான திருமலையிலே ஸ்ரீமஹரமான வடிவை யுடையராய்க் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிற அழகரை, அவ்வடிவழிகில் துவக்குண்டு ஆஸ்ரயிக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அடைவுகெட ஏத்தும் ஸ்வபாவராய், அதிசெல்லையிலேநின்றாப்போலே சத்ருநிரஸநத்தால் வந்தகதைகழற்றவும் அவஸரயில்லாத சுடரொளி நெடுவேலைக்

அரு:—பத்தாம்பாட்டு (வண்டமரித்யாதி) (நின்றாப்போலே) என்ற துக்கு (வேலைக்கையிலே யுடையராய்) என்றத்தோடே அந்வயம். அதாவது-சத்ருநிரஸநத்திலும் எல்லையிலே நின்றவர் இதுக்கு இவரைப்போலே இல்லை என்றபடி.

பிறர் திருவடிகளை சரணம்.

கையிலே யுடையராய், சூழ்வயலையுடைத்தான திருவாணிகாட்டை யுடையராய், தாழைகளை வேலியாக வுடைத்தாயிருந்துள்ள திரு மங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் ஒலியை யுடைத் தாக வருளிச்செய்த பனுவலை ஸ்வஹ்ருதமத்திலே அநுஸந்தித் துக் கொண்டு பாடுகைக்கிடான பாக்கம் (௪௫) முடையவர்கள் இக்கடல் சூழ்ந்த பூமிக்கு நிர்வாஹகராகப் பெறுவர். (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளை சரணம்.

பெரியதிருமொழி

ஒன்பதாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளைசரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி

மூவரில் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—மூவரில்ப்ரவேசம்.— இவ்விருப்பைத் தவிர்த்துப் பரம பதத்தைத் தரவேணுமென்றபேக்ஷித்தார்; அப்போதே அது பெரு மையாலே இத்தைத்தவிர்த்து அதைத் தருகைக்காக வந்துநிற்கிற இங்கேஆஸ்ரயித்துநம் அபேக்ஷிதம்பெறுதொழிவேரமேயென்று அவ ஸந்நராய், அந்த அவஸாதாதிசயத்தாலே தாமான தன்மைஅழிந்து எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்தாளொருபிராட்டி தசையை ப்ராப்தராய், அப்பிராட்டிதான் தம்தசையைத்தான் பேசமாட்டா தே கிடக்க, அவள்படியைப் பேசுகிற திருத்தாயார்தசையை ப்ரா ப்தராய், அவள் தன்மகள் தசையை அநுஸந்தித்து “இவளாற்றாமை இருந்தபடியால் அவனோடே அணைந்தல்லது தரிக்கமாட்டாள்போ லேயிருந்தது; அணைத்துவிடவல்லனே; அன்றிக்கேஇம்மனே நோவு படுமித்தனையோ” என்று பின்னையும்தானே அவனைக்கிடடியே விடு மென்று அநுநியிட்டுத் தரிக்கிறாளாயிருக்கிறது.

அந்;—மூவரில் ப்ரவேசம்;—தந்தை தாயிலே ஸம்ஸாரத்திலே அருகி தோற்றச் சொல்லுகையாலே பரமபதத்தை அபேக்ஷித்ததாய், அதுக்குக்கீழ்த் திருமொழியிலே ததர்த்தமாக ஆஸ்ரயித்தாராயிருக்கச்செய்தேயும் பெருமை யாலே அந்யாபதேசத்தாலே தமக்குப் பிறந்ததசையைப் பேசுகிறாரென்று கங் கதியருளுகிறார் (இவ்விருப்பையித்யாதி). ... *

கூஎககூ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, க-பா, மூவரில் முன்முதல்வன்.

மூ;—மூவரில் முன்முதல்வன் முழங்கார்கடலுள்கிடந்து
பூவளருந்திதன்னுள் புவனம் படைத்துண்டுமிழந்த
தேவர்கள்நாயகனைத் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
கோவலர்கோவிந்தனைக் கொடியேரிடை கூடுங்கொலோ. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மூவரில்	தீர்மூர்த்திகளில் வைத்துக்கொண்டு	தேவர்கள்நாயகனை	நித்யஸூரிநாதனாய்,
முன்முதல்வன்	பிரதானனாய்,	திருமாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ்சோலை
முழங்குஆர்	(திரைக்கிளப்பத்தாலே) பெரிய கோஷத்தை யுடைய	நின்ற	ஸந்திஹிதனாய் நின்ற
கடலுள்	திருப்பாற்கடலிலே	வனுமாய்,	
கிடந்து	கண்வளர்ந்தருளி,	கோவலர்கோவிந்தனை	இடைக்குலத்திலே
உந்தி	திருநாபியில்	வந்துபிறந்துகோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணப் பெற்றஎம்	
வளர்	வளரானின்ற	பெருமானை	
பூ தன்னுள்	தாமரைமலரிலே	கொடிவர் இடை	வஞ்சிக்கொடிபோன்ற இடையை யுடைய
புவனம்	ஜகத்தை	என்மகள்	
படைத்து	ஸ்ருஷ்டித்து, (பிரளயம் வந்தவாறே) வயிற்றிலே எடுத்து வைத்து,	கூடும்கொல் ஓ! அணைந்தேவிட வல்லனேயோ?.	(க)
உண்டு	(பிறகு வெளிநாகாண) உமிழ்த்து (இப்படி சுதிக்கிற)		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (மூவரில் முன்முதல்வன்) இந்தரணையும் கூட்டி மூவர்க்கு பிரதானனென்னுதல். அன்றிக்கே மூவரில் வைத்துக்கொண்டு தான் பிரதானனென்னுதல்; (முழங்காரித்யாதி) திரைக்கிளப்பத்தாலே பெரியகோஷத்தை யுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே ப்ரஹ்மாதிகள் கூக்குரல் கேட்கும்படிவந்து கண்வளர்ந்தருளி, விலகணமான திருநாபிகமலத்திலே ஜகத்தைஸ்ருஷ்டித்து,

அரு.—முதற்பாட்டு. (மூவரித்யாதி) “மூவரில்” என்றத்தை பஞ்சமயந்தமாக்கி ஒருதாத்தம்யருளிச்செய்து, நிர்த்தாரணை ஸத்தம்யந்தமாக்கி அர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கே யித்யாதி). “உந்திதன்னுள் வளரும்பூவில் புவனம் படைத்து” என்றத்யம் விலகித்து, உந்தியின் தானான தன்மையை வெளியிட்டருளுகிறார் (விலகணேத்யாதி). (க)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, உ-பா, புனைவளர். களகள

பின்னைப்ளயம் வந்தவாதே வயிற்றிலே எடுத்துவைத்து, உள்ளே கிடந்து நெருக்குப்பட வொண்ணாதென்று வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்து இப்படி நோக்குகிற * அயர்வறுமமர்களதிபதியை.

(திருமாலிருஞ்சோலையித்யாதி) இப்படி உபய விபூதியுத்தன யிருந்துவைத்து க்ருஷ்ணனும் வந்தவதரித்துப் பசுக்களுக்கும் இடையருக்கும் வந்தக்லேசத்தைப்பரிஹரித்து, கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணினவன் பிற்பாடராய் இடக்கையும் வலக்கையுமறியாத ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகம் கொடுக்கைக்காக திருமலையிலே வந்து ஸந்நிஹிதனான; அவனோடே அணைக்கைக்கீடான அழகுடையவன் அணைந்தேவிடவல்லளேயோ?. (க)

மூ.—புனைவளர்பூம்பூம்பொழிலார் பொன்னிருமுழரங்கநகருள் முனைவனைமூவுலகும்படைத்த முதல் மூர்த்திதன்னைச் சினைவளர்பூம்பொழில்சூழ் திருமாலிருஞ்சோலையினுள் கனைகழல் காணுங்கொலோ கயற்கண்ணியெங்காரிகையே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புனை	புன்னைமரங்கள்	பூ	அழகியவான
வளர்	வளராநிற்பதாய்,	பொழில்	சோலைகளாலே
பூ	பூத்துக்கிடக்கிற	சூழ்	சூழப்பட்ட
பொழில்ஆர்	பொழிலையுடைத்தாய்,	திருமாலிருஞ்	திருமாலிருஞ்சோலை
பொன்னி	திருக்காவேரியாலே	சோலை	யிலே
சூழ்	சூழப்பட்டிருக்கிற	நின்றுன்	எழுந்தருளியிராநின்ற
அரங்கநகருள்	கோயிலாகிற மஹா நகரத்திலே (கண் வளர்ந்தருளுகிற)	கனை	எம்பெருமானுடைய (ரக்ஷணத்துக்கிட்ட வீரக்கழல்) த்வ
முனைவனை	ப்ரதானபூதனாய்,	(௧௩)நியாநின்றுள்ள	
மூ உலகும்	மூன்று லோகங்களை	கழல்	திருவடிகளை
படைத்த	ஸ்ருஷ்டித்த [யும்	கயல்	கயல்போன்ற
முதல்மூர்த்தி	ப்ரதான மூர்த்தியாய்,	கண்ணி	கண்களையுடையளாய்
தன்னை		எம்காரிகை	என் மகளானவிவள்
சினை	பணைகளானவை	காணும்கொல்லு	கண்டேவிடவல்ல
வளர்	வளரா நிற்பனவாய்	ளே யோ?.	(உ)

களகடி பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, ஈ-பா, உண்டிலகேழினையும்:

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு (புனையித்யாதி) புன்னைகள் வளரா
நிற்பதாய், பூத்தபொழிலை யுடைத்தாய், காவிரியாழில் சூழப்பட்டி
ருக்கிற கோயிலாகிற மஹாகாத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ப்ர
தானை. முவுலகையும் படைத்த ப்ரதான மூர்த்திதன்னை. பனைகள்
மிக்கபூம்பொழில். மகூணத்துக் கிட்டவிரக்கமில் த்வநியாநின் று
ள்ள திருவடிகளை. அவற்றைக் காண்கைக்குக் கண்படைத்தவிவள்
கண்டேவிட வல்லளேயோ? (உ)

மூ;—உண்டிலகேழினையு மொருபாலகனாவிலேமேல்
கண்டியில் கொண்டுகந்த கருமாணிக்கமாமலையைத்
திண்டிறல்மாகரிசேர் திருமாலிருஞ்சோலைகின்ற
அண்டர்தம்கோவினை யின்றனுஞ்சும்கொலென்னாயிழையே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உலகுஎழினை யும்	ஸப்தலோகங்களையும்	திண்திறல்	மிக்கவலிவை யுடைய னவாய்
உண்டு	எடுத்து வயிற்றிலே வைத்து,	மா	பெரிய
ஒருபாலகன்	ஒரு செஞ்சூழல்மாய்	கரி	ஆனைகள்
ஆவிலேமேல்	ஓர் ஆவந்தளிர்சே.	சேர்	சேரநின்றன
கண் துயில்	திருக்கண்வளர்ந்தரு	திருமாலிருஞ்	திருமாலிருஞ்சோலை
கொண்டு	ளி	சோலை	மலையில்
உகந்த	(ஆய்ந்தரை கோக்கப் பெற்றோம் என்று)	நின்ற	நின்றருளமவனாய்.
மா	உகந்தருளமவனாய்	அண்டர்தம்	அண்டர்தர்வர்த்திக ளான தேவர்களு க்கு
கருமாணிக்கம	கருமாணிக்கமலையோ	கோவினை	நிர்வாஹகனான எம்பெ ருமானே
லையை	ல் ஸ்ரமந்நாமான உ ழையுடையனும்,		

அடி.—இரண்டாம்பாட்டு. (புனையித்யாதி) “கோவலர் கோவிந்தன்” என்
று வெண்ணெயுண்டமாமன் கிழைப்பரந்துதனாகையாலே, வெண்ணெயுண்ட
வாயான அழகனைக் (க) “கண்டகல்கன் மற்றென்றினைக் காணுவே” என்
னும்படியான துவன் கண்ணனைக்கணுமோவென்று மனோரதிக்கிறுளென்று
ஸங்கதி.

“புனைகள் கண்டவர்தித்தி” என்று பாடமானபோது (காணப்பெறுநிற்
கிற) என்றத்தம். “புனைகள்” என்ற பாடத்தில் அர்த்தம் ஸபஷ்டம். (உ)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, ச-பா, சிங்கமதாய். களகக

என்ஆய்இழை ஆராய்தணியப்பட்ட இன்று இற்றைக்கு
ஆபரணங்களை யு அணுகும்கொல் சென்றணுகவல்லளே
டைய என் மகள் யோ. (ங)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (உண்டித்யாதி) ஸகலலோகங்களை
யுமெடுத்து வயிற்றிலெவைத்து ஒருபாலனும், ஒருபவனான ஆலந்
தளிர்லே கண்வளர்த்த நளி ரக்யவர்க்கத்தினுடையாக்ஷணத்தைப்
பண்ணப்பெறுகையாலே ஸ்ரமஹமான வடிவை யுடையனாயிருக்
கிறவனை. (திண்டித்யாதி) ஸிம்ஹங்கருக் கஞ்சாத திண்மை
யையுடைத்தான ஆனைகள் சொரிந்துள்ள திருமலைலே நின்றரு
ளின அண்டாந்தர்வர்த்திகளுக்கு நிர்வாஹகனாவனை. அவனுக்
கீடாக ஒப்பித்திருக்கிற இவள் அவ்வொப்பனை யோடே சென்றணுக
வல்லளேயோ?. (ங)

மூ;—சிங்கமதாயவுணன் திறலாகம் முன்கீண்டுகந்த
பங்கயமாமலர்க்கண்பாணையெம்பரஞ்சுடரைத்
திங்கள்நன்மாமுகில்சேர் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
நள்கள்பிராணையின்று நணுகுங்கொலென்றன்னுதலே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முன்	ப்ரஹ்லாதன் வருத்தி ன காலத்திலே	உகந்த	(சிறுக்கன் விளோதி யைப் போக்கப் பெற்றோமே) என் று) உகந்தருளின வனும்,
சிங்கம்அதுஆய் நரஸிம்ஹவேஷத்தை யுடையனாய்க் கொ ண்டு		மா	மிகப்பெரிதான
அவுணன்	ஹிரண்யனுடைய	பங்கயமலர்	தாமரை மலர்போன்ற
திறல்	(வரப (2) லத்தாலே) திண்ணிதான	கண்	திருக்கண்களையுடைய
ஆகம்	மார்வை	பரணை	ஸர்வாதிகளும்,
கீண்டு	எளிதாகக் கிழித்து		

அந.—மூன்றும்பாட்டு. (உண்டித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே அரங்கத்தில்
பள்ளிகொண்டவன் தான் * ஆலைமாமரத்தினிலேமேலொரு பாலகனாகையா
லே அவன் படியையுமதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(திண்மையாலும்) திறலாலும். “மா-பெருமையையுடைத்தான கரி” என்
று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, எத்தைக்காட்டிலும் பெருமை என்னவரு
ளுகிறார் (ஸிம்ஹங்களித்யாதி). ... (ங)

கஎஉ௦ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, நு-பா, தானவன்.

எம்	எமக்கு ஸ்வாமியாம்,	திருமாலிருஞ்	திருமாலிருஞ்சோலை
பரஞ்சடரை	“பரம்ஜ்யோதி” என்	சோலை	யிலே
	று ஸ்ருதியில் ஒத்	நின்ற	வந்து ஸந்நிஹிதனாய்,
	படுமவனாய்,	நங்கன்பிரானை	நமக்கு எளியனான எம்
			பெருமானை
திங்கள்	சந்தரபதத்தளவும்	என்	என்னுடைய
மாழுகில்	மேக(ஸ்)பதத்தளவும்	நல்ததல்	அழகான நெற்றியை
சேர்	ஒங்கின சிகரத்தையு	இன்று	யுடையளான விவ
	டைத்தாய்		இற்றைக்கு [ன்
		நன்கும்கொல்	சென்று கிட்ட வல்ல
நல்	விலகாணமான		ளேயோ. (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு, (சிங்கமித்யாதி) ஸிம்ஹவேஷத்தை யுடையனாய் ஹிரண்யனுடைய வரபலத்தாலே திண்ணிதான மார் வை அநாயாஸேந சித்தித்துச் “சிறுக்கன் வீரோதியைப்போக்கப் பெற்றோமே” என்று அத்தாலே உகந்தவுகப்புத்திருக்கண்ணிலே தோற்றும்படி யிருக்கிற ஸர்வாதிகளை. “ஜ்வுலந்தம் - ஜ்வலந்தம்” என்கிறபடியே திருமேனியிலே பிறந்த புகரைச் சொல்லுகிறது. (திங்களித்யாதி) சந்தரபதத்தளவுமோங்கின சிகரத்தை யுடைத் தான திருமலையிலேவந்து ஸந்நிஹிதனாய் நமக்கெளியனானவனை. அவ்வெளிமைக்குத் தோத்திருக்கிற இவள் கிட்டவல்லளேயோ?.

மூ;—தானவன்வேள்விதன்னில் தனியேகுறளாய் நிமிர்ந்து
வானமுமண்ணகமு மளந்த திருவிக்கிரமன்
தேனமர்பூம்பொழில்சூழ்திருமாலிருஞ்சோலை நின்ற
வானவர்கோனையின்று வணங்கித்தொழ வல்லள்கொலோ.

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (சிங்கமித்யாதி) * ஆலையாமரத்தினிலேமேலொரு பாலகனாய்த்தானே * பெரியனாகி உத்தவடிவனுடல் கீண்டிகந்தவனாகத் தோற்றி, அவ்வபதானத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“பரனை” என்று - பரதீவம் சொல்லியிருக்க; “பரஞ்சடரை” என்று- மீளவும் பரதீவம் சொல்லுவானென்னென்ன; தததுபவத்தில் சொல்லுகிற திருமேனிப்புக்ர் விவக்ஷிதமேந்தருளுகிறார் (ஜ்வலந்தமித்யாதி). “நங்கள் பிரானை” என்று - தான் சுபெட்டவனாகையாலே “என்னன்னுதலே” என்ற துக்குத் தன்னைப்போலே சுபெட்டவனென்று தாத்பர்ய மருளுகிறார் (அவ் வெளிமையித்யாதி).

... (ச)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, நேசமிலாதவர்க்கும், களஉக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தானவன்	மஹாபலியினுடைய	தேன் அமர்	தேன் மிக்கு
வேள்விதன்னி	யாகத்திலே	பூ	பூத்திருந்துள்ள
ல்		பொழில்	சோலையாலே
தனியே	தனியே	சூழ்	சூழப்பட்ட
குறளாய்	வாமநவேஷத்தைக்	திரு மாலிருஞ்	திருமாலிருஞ் சோலை
	கொண்டுபோய்ப்புக்கு	சோலை	யிலே
நிமிர்ந்து	(மூன்றடியிரந்துபெற்று)	நின்ற	வந்துநின்றவனாய்,
	வளர்ந்து	வானவர்	நித்யஸூரிகளுக்கு
வானமும்	அந்தரிக்ஷாதி லோகங்	கோணை	நிர்வாஹகனான ஸர்வே
	களையும்		ஸ்வரணை (என்மக
மண் அகமும்	பூ (ஹ) ம்பாதி லோக		ளான விவள்)
	ங்களையும்	இன்று	இற்றைக்கு
அளந்த	அளந்து கொண்ட	வணங்கித்தொழுவல்லன்கொலோ (ரு)	
திரிவிக்கிரமன்	திரிவித்ரமனாய்,		

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (தானவனித்யாதி) மஹாபலியுடைய யாகத்திலே ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் நடுவே தனியேவாமநவேஷத்தைக் கொண்டுபோய்ப் புக்கு வளர்ந்து, பூம்யந்தரிக்ஷாதிகள் மூன்றடியாலே அடங்கும்படி அளந்தவன். தேன்மிக்குப் பூத்திருந்துள்ள சோலையாலேசூழப்பட்ட திருமலையில்வந்து நின்ற * அயர்வறுமமரர் களதிபதியை அவர்களோடொத்த ருசியுடைய விவள் வணங்கித் தொழுவல்லன்கொலோ? (ரு)

மூ;—நேசமிலாதவர்க்கும் நினைபாதவர்க்குமரியான்
வாசமலர்ப்பொழில்சூழ் வடமாமதுரைப்பிறந்தான்
தேசமெல்லாம்வணங்கும் திருமானிருஞ்சோலைநின்ற
கேசவனம்பிதன்னைக்கெண்டையொண் கண்ணிகாணுங்கொலோ.

அந.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தானவனித்யாதி) * பரியனாகி வந்தவவுணனு டல் கீண்டிகந்தவன் படியைக் கீழுநுஸந்தித்தாராய், * உவந்தவுள்ளத்தனா யுலகமளந்தவன் அவனேயாகையால் அவன்படி தன்னையநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“வானவர்கோணை” என்கையால் (க) “நஸுஜதீயவாதிநஃ- நம இத்யேவவாதி நஃ” என்பார்படி இவளுக்குண்டென்னுமது தோற்ற “வணங்கித்தொழ”என் துக்குத் தாத்தர்யமருளுகிறார் (அவர்களோடித்யாதி). ... (ரு)

(க) பார-சாந்தி-௩௩௭-௪௦.

களெஉ பெரியதிருமொழி, கூ-ப,க-தி, கூ-பா, நேசமிலாதவர்க்கும்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நேசம்	பரபக்தியானது	தேசம்எல்லாம் எல்லாச்சேதநர்களாலு	
இலாதவர்க்கும்	இல்லாதவர்களுக்கும்	ம்	[னாய்,
நினையாதவர்	(ஈஸ்வர னில்லையெ	வணங்கும்	ஆஸ்ரயிக்கப் படுமவ
க்கும்	ன் கைக்காகிலும்)	திருமாலிருஞ்	திருமாலிருஞ் சோலை
	தத்வீஷய கஸ்ம்ருதி	சோலை	யிலே
	யில்லாதவர்களுக்கும்	நின்ற	வந்து ஸந்நிஹிதனாய்,
அரியான்	கிட்டக்கூடாதவனா	கேசவநம்பிதன்	ப்ரஸஸ்தகேஸுநாயி
	ய்,(பரபக்தியையும்,	னை	ருக்கிற எம்பெருமா
	அத்வேஷத்தையும்	னை,	
	பிறப்பிக்கைக்காக)	கெண்டை	கெண்டை மத்ஸ்யம்
வாசம்	பரிமளப்ரசுரமான		போலே
மலர்	புஷ்பங்களையுடைய	ஒண்	ஒளிபொருந்திய
பொழில்	சோலைகளாலே	கண்ணி	கண்களையுடையளான
சூழ்	சூழப்பட்ட		விவள்
வடமாமதுரை	திருவடமதுரையிலே	காணும்கொல்லு	கண்டுவிட வல்லளே
பிறந்தான்	வந்தவதரித்தவனாய்,	யோ?.	(கூ)

வ்யா;—ஆரூம்பாட்டு. (நேசமிலாதவர்க்கும் நினையாதவர்க்கு மரியான்) பரப (ஈ)க்தியில்லாதார்க்கும், ஈஸ்வரனில்லையென்கைக்கா கிலும், நினையாதவர்க்குமரியான். “சதுர்விம்ஸதிதத்வாத்மிகையா யிருக்கும் ப்ரக்ருதி, பஞ்சவிம்ஸகன் ஆத்மா, ஷட்விம்ஸகன் ஈஸ்

அநு;—ஆரூம்பாட்டு. (நேசமித்யாதி) * உவந்த வுள்ளத்தனாயுலக மளந்த வன் * கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவனை அதிமாதுஷேசேஷ்டிதங்களாலே ஸ்மரிப்பிக்கையாலே முதற்பாட்டிலே ப்ரஸ்துதனான கோவலர் கோவிந்தனு டைய திவ்யசேஷ்டிதங்களை மூன்று பாட்டாலே அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“ நேசம்-அதிஸ்நேஹமாய், அதில்லாதவர்” என்றபோதே, நினையாமை வித்தமன்றோ? “நினையாதவருக்கும்” என்று சொல்லுவானென்னென்ன; இதுக்கு திரண்டிவிதமாக உருளுகிறார் (ஈஸ்வரனித்யாதி வாக்யத்வயத்தா லே). இத்தால் ஈஸ்வரன் விஷயத்திலும் நிஷேதார்த்த ஸ்ம்ருதியில்லையென் றும், தத்வபரிகணநம் தானுமில்லையென்னவும் ப்ரஸக்தியில்லாதபடிபரிகணந மில்லாதவரென்றும் தத்வப்ரயத்வயம் சொல்லிற்றாயிற்று. அன்றிக்கே கீழ்வா க்ய விவரணம் “சதுர்விம்ஸதித்யாதி” என்று-ஏகார்த்தமாகவுமாம். நேசமில்

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, எ-பா, புள்ளினைவாய். களஉந

வான்" என்று பரிகணித்ததில்லை என்று மதுவுமின்றிக்கே யிருக்கை. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று. பரபக்திக்கும் அத்வேஷத்துக்கும் வாசியை யாதே தன்னைக் கொடுப்பானொருவனென்கை. (வாசமித்யாதி) பரபக்தியையும் அத்வேஷத்தையும் பிறப்பிக்கைக்காக வந்தவதரித்தவன். (தேசமித்யாதி) அந்த அவதாரப(ந்)லமிருக்கிறபடி. (கேசவ நம்பிதன்னை) ப்ரஸஸ்த கேஸனாயிருக்கிறவனை. (கெண்டையித்யாதி) அக்குழலுக்குத் தகுதியான அவயவசோபையையுடையவள் கிட்டவல்லளேயோ?. (சு)

மூ;—புள்ளினைவாய்பிளந்து பொருமாகரி கொம்பொசித்து
கள்ளச்சகடுதைத்த கருமாணிக்க மாமலையை
தெள்ளருவிகொழிக்கும் திருமாலிருஞ்சோலை நின்ற
வள்ளலைவாணுதலாள் வணங்கித்தொழ வல்லள்கொலோ.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புள்ளினை	ப(2) காஸுரனுடைய	கருமாணிக்க	கருத்துப் பெறுத்திரு
வாய்	வாயை	மாமலையை	ப்பொரு மாணிக்க
பிளந்து	கிழித்து,		மலைபோலே ஸ்ர
பொரு	யுத்தோந்முகமாய்		மஹரமான வடி
மா	பெரிய வடிவையுடை	தெள்	தெளிந்த
	யதான	அருவி	அருவிகளானவை
கரி	குவலயா பீடத்தினு	கொழிக்கும்	கொழித்தெறடாநின்
	டைய		றுள்ள
கொம்பு	கொம்பை	திருமாலிருஞ்	திருமாலிருஞ்சோலை
ஒசித்து	முறித்தெறிந்திட்டு,	சோலை	யிலே
கள்ளம்	க்ருத்ரிமமே வடிவான	நின்ற	வந்து நின்றருளின
சகடு	சகடாஸுரனை	வள்ளலை	பரமோதாரனா யிருந்து
உதைத்த	திருவடிகளால் துக		ள்ள ஸர்வேஸ்வர
	ளாய்ப் போம்படி	வாள்	ஒளிபொருந்திய [னை
	பண்ணியருளிய,	துதலாள்	நெற்றியை யுடையளா
			ன விவள்
		வணங்கித் தொழ	வல்லள்கொலோ.

லாதவருக்கு அரியன் என்னலாம்; த்வேஷாதிசயத்தாலே. நிஷேதார்த்தமும் நினையாதவர்க்கு அரியன் என்னவேணுமோவென்ன, பலித்தவர்த்தத்தை அருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி). (அத்வேஷத்துக்கும்) என்றது - அந்நயார் த்தமாகிலும் நினைத்ததுக்குமென்கை. இத்தால் கண்டாகர்ணதிகளுக்கும் மோக்ஷத்தைக் கொடுத்த நீர்மையினதிசயம் சொல்லிற்றாயிற்று.

களஉசு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தீ, அ-பா, பார்த்தனுக்கு.

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (புள்ளித்யாதி) பகாஸுரன் வாயைக் கிழித்து, யுத்தோந்முகமாய்ப் பெரியவடிவையுடைத்தாய்க்கொண்டு வந்த குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை அநாயாஸேநப்போக்கி, க்ருத்ரிமசகடமானது-முலைவரவு தாழ்த்துச் சீறி நிமிர்த்த திருவடி கருக்கிலக்காய்த்துகளாய்ப் போம்படிபண்ணி, விரோதிநிரஸநத்தா லே வளர்ந்து புகர் பெற்று நின்றநிலை. (தெள்ளருவியித்யாதி) விரோதிநிரஸநத்தால் வந்த ஸ்ரமமடைய ஆற்றலாம்படியான தேச மாயிற்று. தெளிந்த அருவிகளானவை கொழித்தெறடா நின்று ள்ள திருமலையிலே தன்னை ஸர்வஸ்வதாநம்பண்ணிக் கொடுநிற்கிற வனை; அந்த ஒளதார்யத்துக்கு நாம் இலக்காக வேணுமென்றிருக் கிற இவருடைய மனோரதம் ஒருபடித்தலைக்கட்டவற்றேயோ? (எ)

மூ;—பார்த்தனுக் கன்றருளிப் பாரதத்தொருதேர் முன்னின்று காத்தவன்றன்னை விண்ணோர்கருமாணிக்கமாமலையை தீர்த்தனைப்பூம்பொழில்சூழ் திருமாலிருஞ் சோலைநின்ற மூர்த்தியைக்கைதொழவும்முடியுங்கொலென் மொய்குழற்கே.

பதம். உரை. பதம். உரை.

அன்று	ஸத்ருபக்ஷமான தூர்	தீர்த்தனை	பரமபவித்ரனாய்,
	யோதநாதிகள் மி	பூ	தர்ஸநீயமான
	கைத்தவன்று	பொழில்	சோலைகளாலே
பார்த்தனுக்கு	அர்ஜுநன்பக்கலிலே	சூழ்	சூழப்பட்ட
அருளி	க்ருபை பண்ணி	திருமாலிருஞ்	திருமாலிருஞ்சோலை
பாரதத்து	பாரதயுத்தத்திலே	சோலை	யிலே
ஒரு	அத்விதீயமான	நின்ற	வந்து ஸந்நிஹிதனான
தேர் முன்னின்	ரதத்தின் முன்னே நி	மூர்த்தியை	ஸர்வேஸ்வரனை
று	ன்று	என்	என்வயிற்றில் பிறந்த
காத்தவன் தன் (அந்த அர்ஜுநனை)	மொய்குழற்கு	அடர்ந்த கூந்தலையு	
னை	தொக்கினவனும்,	டைய விவளுக்கு	
விண்ணோர்	தீத்யஸபரிகளுக்கு		
கருமாணிக்க	நீலபர்வதம்போல் அது	கைதொழவும் அவனைத்தொழுதலும்	
மாமலையை	பாம்பமான உடி முடியும்கொல்	தலைக்கட்டுமோ? (அ)	
	வையுடையனும்,		

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (புள்ளித்யாதி) தாத்தபர்யமருளிச்செய்து சப்தார் த்தமருளுகிறார் (தெளித்தவித்யாதி). "வணங்கித்தொழ" என்கையாலேமனோ ரதம் இவளுக்கிதுவேயென்றருளுகிறார் (அத்தவித்யாதி). ... (எ)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, வலம்புரியாழியனை. களஉரு

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (பார்த்தனுக்கன்றருளி) சத்ருபகூமான தூர்யோதநாதிகள் மிகைத்தவன்று, க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனன் பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி பாரதஸமரத்திலே சத்ரு நிரஸநத்துக்குப் பரிகரமான தேரிலே ரதியைச் சீறுமவனுக்குத் தானிலக்காய்க்கொண்டு உடம்புக்கீழிடாதே வெறுங்கையோடேநின்று, அவனை நோக்கினவனை. ஒருவிபூதிக்காக முன்நின்றபடி சொல்லுகிறது. இப்படி சத்ருக்கள் முன்னே தன்னை அழிவுக்கிட்டவனை. இப்படி நோக்கினவன்றொன்னில்; (விண்ணோரித்யாதி) நித்யஸூரிகள் பரிந்து நோக்க, அவர்களுக்கு அநுபாவ்யமாய், ஸ்ரமஹரமாய், ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவை யுடையனாயிருக்கிறவனை.

(தீர்த்தனை) அவர்களுக்கு அவ்வடிவை அநுபவிக்கைக்குக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற விருப்பு - தன்பேறாகையால் வந்த சுத்தியையுடையவனை. (பூம்பொழிலித்யாதி) அவர்களதுபவித்த வடிவழகை இங்குள்ளார் இழுவாதபடி தனக்கு வாஸஸ்த்தாநமாகப் போரும்படி தர்ஸநீயமான பொழிலாலே சூழப்பட்டதிருமலையிலே நிற்கிற ஸர்வேஸ்வரனை. (கைதொழவித்யாதி) தன்மயிர்முடியாலே இவனைத்துவக்கவல்ல இவள் அவனைத் தொழுதாளாய்த் தலைக்கட்ட வல்லளையோ?. (அ)

மூ;--வலம்புரியாழியனை வரையார்திரடோளன்றனைப்

புலம்புரிநூலவனைப்பொழில் வேங்கடவேதியனைச்

சிலம்பியலாறுடைய திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற

நலந்திகழ்நாரணனை நணுகுங்கொலென்றன் னுதலே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வலம்புரி	வலம்புரிச்சங்கையும்	புலம்புரி	கண்டாரிந்தரியங்கள்
ஆழியனை	திருவாழியையுமுடை		தன் பக்கல்துவக்
வரைஆர்	மலைபோலே [யனாய்,		கும்படியான
திரள்	திரண்டிருந்துள்ள	நூலவனை	திருயஜ்ஞோப வீதத்
தோளன் தன்	திருத்தோள்களை யு		தை யுடையனாய்,
னை	டையனாய்,		

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (பார்த்தனுக்கித்யாதி) பார்த்தன்தேருந்ந்தது ஒருபார்த்தனுக்காகவோ? ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்காகவும், தேவர்களுக்காகவுமன் றோவென்ன; அது உபலக்ஷணமென்கிறார் (ஒருவித்யாதி). ... (அ)

களெக பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, கூ-பா, வலம்புரியாழியனை.

பொழில்	சோலைகுத்த	நின்ற	வந்து ஸந்நிஹிதனாய்,
வேங்கடம்	திருவேங்கட மலையே	நலம்திகழ்	எழுந்தருளிய,
	லே நின்றருளுமக		நன்மைவிளங்காநின்ற
	ஐம்,	காரணனை	ள்ள
வேதியனை	வேதைக ஸமதிகம்ம	என்	ஸ்ரீமந்நாராயணனை
	ஐம்,		என்வயிற்றில் பிறந்
செம்பு இயல்	த புர கச்சைய ய	நல்துதல்	வளாய்
ஆறுஉடைய	டைத்தான		விலக்ஷணமான நெ
திருமாலிருஞ்	திருமாலிருஞ்சோலை	நணுகும்கொல்	றியையுடையளா
சோலை	லே		விவன்
			(அவனைக்) கிட்டிவி.
			வல்லளையோ. (4

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வலம்புரியித்யாதி) ஆஸ்ரித ரக
ணத்துக்கிடான பரிசுத்தை யுடையவனை. அப்பரிகரத்தை யெரழ்
யவும் ரக்ஷிக்கைக்கிடான தோள்மடுக்கை யுடையவனை. ரக்ஷித்தில
னையாகிலும் விடவொன்னுதபடி கண்டாரிந்தரியங்கள் தன் பக்
லிலே துவக்கைக்கிடான திருமஜ்ஞாபவிதத்தை யுடையவனை
ரக்ஷிக்கைக்குப் பாஞ்சாக ரக்ஷயவர்க்கமுள்ள விடந்தேடி, வேதை
ஸமதிகம்மனாய்வைத்துக் கண்ணுக்கிலக்காம்படி திருமலையிலே நின்ற
வனை. அது தன்னைப் பரத்வத்தோடொக்கச் சொல்லலாம்படி
எத்தனையேனும் சாலத்தண்ணியர்க்கும் முகம் கொடுத்துக்கொ
இத்திருமலையிலே நிற்கிற நிர்மலையில்ஏற்றத்தையுடையவனை. நித்ய
ஸூரிகளுக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஒக்கமுகம் கொடுத்துக்கொண்டி
ருக்கிற விடமிதே இவ்விடம். ஸ்வர்க்கத்தில் அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் வி
தாஸ்ரயிக்க, அவர்களுடைய சிலம்பினுடைய ஸ்வபாவத்தை யுடை

அநு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வலம்புரியித்யாதி) கோவலனானவன் * மந்த
பாய் வடவேங்கடவனாகையாலே, வடமாமலையப்பனை அநுபவித்துக்கொண்டு
தென்திருமாலிருஞ்சோலை மலையில் அழகரையும் சேர்த்து அநுஸந்திக்கி
ரென்று ஸங்கதி.

“புலன்களடையத்தன் பக்கலிலே, புரியும்படியான-திரும்பும்படியான
என்று சந்தார்த்தமாய் தாத்பர்யம் (ரக்ஷித்திலனித்யாதி). “அப்ஸரஸ்ஸு
கள் ஆஸ்ரயிப்பார்கள்” என்று சேஷம்பூரித்து, வாக்யத்வயமாக யோஜிப்பத
(ஸ்வபாவத்தை) - சப்திக்கையை. (4

பெரியதிருமொழி, க-ப, க-தி, க0-பா, தேடற்கரியவனை. கஎஉஎ

ந்தான ஆற்றையுடைய திருமலையிலேவந்து நிற்கிறகல்யாணகுணங்
ளாலும் உஜ்ஜ்வலிதனாகாகின்றதுள்ள ஸர்வாதிகனான ஸர்வேஸ்வர
னக் கிட்டுகைக்கு யோக்யமான அழகையுடைய இவள் அவனைக்
கட்டிவிட வல்லளையோ? (க)

மூ;—தேடற்கரியவனைத் திருமாலிருஞ்சோலை நின்ற
ஆடல்பறவையனை யணியாயிழை காணுமென்று
மாடக்கொடிமதிள்கூழ் மங்கையார் கலிகன்றிசொன்ன
பாடல்பனுவல்பத்தும் பயில்வார்க்கில்லை பாவங்களே.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம். (க0)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தேடற்கு	(ஸ்வயத்நத்தாலே) தேடுகைக்கு	கொடி	கொடிகளோடு கூடின
அரியவனை	அஸக்யனாய்,	மதிள்	திருமதிள்களாலே
திருமாலிருஞ்	திருமாலிருஞ் சோலை	கூழ்	கூழ்ப்பட்ட
சோலை	யிலே	மங்கையார்	திருமங்கையிலுள்ளார்
நின்ற	வந்து ஸந்நிஹிதனாய்,	கலிகன்றி	கலியன்
ஆடல்பறவை	பெரிய திருவடியை	சொன்ன	அருளிச்செய்த
யனை	வாஹநமாகவுடைய	பாடல்	பாடலான
	னான ஸர்வேஸ்வர	பனுவல்பத்து	பாசுரங்களில் பத்தையு
	னை	ம்	ம்
அணிஆய்	தரிக்கப்பட்டனவான	பயில்வார்க்கு	அப்யஸிப்பார்க்கு
இழை	ஆபரணங்களையுடைய	பாவங்கள்	ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தங்
	ளான விவள்		களான பாபங்கள்
காணும் என்று	காணுமென்று,	இல்லை	கழியப்பெறும். (க0)
மாடம்	மாடங்களில் நாட்டின		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (தேடற்கரியவனை) தானே தன்னைக்
கொடுவந்து காட்டில் காட்டுமத்தனையல்லது, ஸ்வயத்நத்தால் ஒரு
வராலும் ப்ராபிக்க அரிதானவனை. (திருமாலித்யாதி) திருவடி திருத்
தோளிலே ஏறித்திருமலையிலே வந்து தன்னைத்தானே கொடுவந்து
காட்டினவனை. அவனைக்காண்கைக்கிடாகத் தன்னை அலங்கரித்துக்

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (தேடற்குத்யாதி) “அணி-தரிக்கப்பட்ட, ஆய்-
ஆன, இழைகளையுடையவள்” என்றாய் தாத்பர்யம் (அவனையித்யாதி). “காணு

கௌடபெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௧0-தி, எங்கனெம்மிறைப்ரவேசம்.

கொண்டிருக்கிற இவன் காணுமென்று, மாடக்கொடிகளோடுகூடின மதிள்கள் இவற்றிலே சூழ்த்திருக்கிற திருமங்கையிலுள்ளார்க்குப் ப்ரதாரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த பாடலான பனுவல்பத்தையும் அப்யஸிப்பார்க்குப் ப்ராப்திப்ரதிபத்தகங்களடங்கலும்போம். காணுங்கொலோ என்கிற ஸம்சயம் இவர்தம்மோடேயாய், இவருடையப்ரபத்தத்தை அப்யஸிப்பார்க்குப் ப்ராப்தியில் ஒருகண்ணழிவில்லை.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

ஒன்பதாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி

எங்கனெம்மிறைப்ரவேசம்.

வ்யா.—எங்கனெம்மிறையின் ப்ரவேசம்:—ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதனாய்க்கொண்டு திருமலையிலே வந்து நிற்கிற நிலையை அநுஸந்தித்தார்க்கும். அத்தனைபொதுவான நிலைதவிர்ந்து ஆஸ்ரிதர்க்கே ஸ்வம் மாய்க்கொண்டு திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளி நிற்கிற நிலையை அநுஸந்திக்கிறார். அவன் பண்டு, பெற்ற தமப்பன் பகையாக

ம்” என்றது - காணுங்கொலோ என்று ஸம்ஸயித்து நிர்ஸயித்த நிர்ஸயமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (காணுங்கொலென்கிற வித்யாதி). ஸம்ஸயபூர்வகமாக நிர்ஸயிக்கவேண்டாதே, முதலடியிலேதானே நிர்ஸிதமென்கை. (௧0)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அநு;—எங்கனெம்மிறையின் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே “மூவரில் முதல்வன்” இத்யாதிபலே பொதுவாக ஸகலருக்கும் உபகரித்தபடிகளை அநுஸந்தித்தவர்-இத்திருமொழியிலே “எங்கனெம்மிறை” என்று உபக்ரமித்தபடியைத்திருவுள்ளம்பற்றி-ஸங்கதியருளுகிறார் (ஸர்வேத்யாதி). (ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதனாய்) என்றது - ஸர்வருக்கும் அபேக்ஷிதங்களைக்கொடுப்பானாய் என்கை. அநாத(து)ர்க்கே ஸ்வம்மானபடியை உபபாதித்துக்கொண்டு நிகமிக்கிறார் (அவ

பரியதிருமொழி, க-ப, ௧௦-தி, க-பா, எங்கெளம்மிறை. களஉக

ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்குதவி, அவன் விரோதியைப்போக்கி *அதி
ருங்கழல் பொருதோளிரணியகைம் பிளந்தரியாய், உதிரமனைந்த
கையோடே நிற்கிற தேசமென்றும், அவன் தான் அநேகமவதாரங்
கள்பண்ணி ஆஸ்ரிதர்க்கு உதவினவனென்றும் நினைத்து, அத்தனை
பொதுவான நிலைதவிர்ந்து ஆஸ்ரிதர்க்கே ஸ்வம்மாய்க்கொண்டு
திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளி நிற்கிறவனுடைய ஸௌலப்ய
த்தை அதுஸந்தித்துப்ரீதராய் அதுபவிக்கிறார். ப்ரஹ்லாதாதிகளுக்கு
(க) “சுங் ஸ்ரீ ஸுங் ஸ்ரீ ஸ்ரீ-மத்தஸ்ஸர்வமஹம்ஸர்வம்” என்னலாம்
படி ஹ்ருதயத்தை விடாதேயிருந்து ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணுமவன்
திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்நிஹிதனானென்கிறார்.

மூ;—

எக்கெளம்மிறையெம்பிரா னிமையோர்க்கு நாயகனைத்தடியவர்
தங்கள் தம்மனத்துப் பிரியாதருள்புரிவான்
பொங்குதண்ணருவிப்புதம்செய்யப் பொன்களேசிதறவிலங்கொளி
செங்கமலமலரும் திருக்கோட்டியூரானே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எங்கள் எம் இ	எங்களுக்கு அஸாதா	அருள்புரிவா	(அவர்களுக்கு)ப்ரஸாத
றை	ண ஸ்வாமியாய்,	ன்	த்தைப் பண்ணுமவ
எம்பிரான்	எங்களுக்கு அஸாதா		னானஎம்பெருமான்,
	ணைபகாரகனாய்,	பொங்கு	கிளர்த்தியையுடைய
இமையோர்க்	நித்யஸூரிகளுக்கு		தாய்
கு		தண்	குளிர்ந்திருந்துள்ள
நாயகன்	நிர்வாஹகனாயும்,	அருவிசெய்ய	அருவிகளோடொத்த
எத்து	ஸ்தோத்ரம் பண்ணு		(அருவிகள் நீர்மாறா
	நின்றுள்ள		தே ஒழுக்குமாபோ
அடியவர்தங்	அடியார்களுடைய	புதம்	மேகங்களானவை [லே)
கள் தம்		பொன்களே	பொன்களையே
மனத்து	நெஞ்சிலே	சிதற	சிந்த
பிரியாது	பிரியாதேயிருந்து		

னித்யாதி). முதற்பாட்டில்ப்ரமேயத்தையருளுகிறார் (ப்ரஹ்லாதேத்யாதி). ப்ர
ஹ்லாதன்நிமித்தமாக ருஷிகள் கோஷ்டிபண்ண; அதுக்காகப்ரத்யக்ஷமாகை
பாலேதிருக்கோட்டியூரென்றுபேராகையாலே (ப்ரஹ்லாதாதிகளுக்கு) என்று.

(க) வி-பு-க-கக-அரு.

களங்0 பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க0-தி, க-பா, எங்கனெம்மிறை.

(அத்தாலே)	அலரும்	(மாறாதே) அலரானின்
இலங்குஒளி மிக்க ஒளியையுடைத்	திருக்கோட்டி	துள்ள
தாய், [னவை	யூரானே	திருக்கோட்டியூரிலே
செம்கமலம் செந்தாரைமலர்களா		ஸந்நிஹிதனான வன். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (எங்களித்யாதி) எங்களிலே விரிந்த சொல்லு “எம்” என்று; எங்கள் ஸ்வாமி என்றபடி. (எம்பிரான்) உபகாரகன். (இமையோர்க்குநாயகன்) * அயர்வறுமமரர்களதிபதி. அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்து ஆஸ்ரிதரான எங்களுக்கு ஸ்வாமியாய், உபகாரகனுமாய். (ஏத்தடியவர்தங்கள் தம்மனத்து) “அடியவர்தங்கள்” என்றது - அடியவர்க்கென்றபடி. தந்திருநாமத்தைச் சொல்லி ஏத்தும்படியாக நெஞ்சைப்பிரியாதேயிருந்து அவர்களுக்கு ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணுமவன். பொங்கென்று - மேலுக்கு. புதம்-அம்புதம்;- ஆகிறது-மேகம்.

(பொங்குதண்ணருவிப்புதம்செய்ய) கிளர்ந்து ஸ்ரமஹரமான அருவிகள் நீர்மாறாதே ஒழுகுமாபோலே. (புதம்பொன்களேசிதற) மேகம் பொன்களையே சிந்த. அத்தாலேமிக்க ஒளியையுடைத்தாய், செந்தாமரைகள் மாறாதே அலர்ந்ததிருக்கோட்டியூரிலே ஸந்நிஹிதனானவன். (க)

அநு;-முதற்பாட்டு.(எங்களித்யாதி). “எங்கள்” என்றும், “எம்” என்றும் புருத்தமன்றோவென்ன (எங்களிலேயித்யாதி). “எங்கள்” என்றபதத்தில் அர்த்தத்தைத்தானேவிவரிக்கிறசொல்லென்றபடி. இரண்டபதம்சொன்னதுக்குப் ப்ரயோஜகம் (எம்மென்றித்யாதி). அஸாதாரண்யம்தொற்ற “எம்மிறை” என்று விசேஷித்தாரென்றுகருத்து. “எம்பிரான்” என்றவிடத்திலும், “எம்” என்றது அஸாதாரண்யத்தோதகமென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார். (உபகாரகன்) என்று. “தங்கள்” என்றும், “தம்” என்றும் இரண்டிருக்கையாலே, இதுவும் விரிந்த சொல்லாக உசிதமென்று விவக்ஷித்து, அடியவரானதங்களுக்கே, அஸாதாரண்மான-பய்யமானவென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (அடியவரித்யாதி).

(பொங்கென்று) என்றது-“பொங்குதண்ணருவி” என்றதென்றபடி.(மேலுக்கு) என்றது-புதமென்கிறபதத்துக்கு மேலேயிருக்கிற செய்யவென்கிறபதத்துக்கென்றபடி. இப்படி அர்வயித்தகரமத்திலே அர்த்தமருளுகிறார் (கிளர்ந்தித்யாதி). “செய்ய” என்றது-ஒத்தவென்றும், (ஒழுகுமாபோலே) என்றது. (க)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க0-தி, உ-பா, எவ்வநோய். களநக

மூ;—எவ்வநோய்தவிர்ப்பானெமக்கிறையின்னகைத்துவர்வாய்நிலமகள்
செவ்விதோயவல்லான் திருமாமகட்கினியான் [தம்
மௌவல்மலைவண்டாடும் மல்லிகைமாலையோடு மனைந்தமாரு
தெய்வநாறவரும் திருக்கோட்டியூரானே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எமக்கு	எனக்கு	இனியான்	போக்யபூதனான
இறை	வகுத்த ஸ்வாமியாய்,		எம்பெருமான்,
எவ்வம்	துஃக்காவஹமான	வண்டி	வண்டிகளானவை
நோய்	வியாதிகளை	ஆடும்	(மதுபாநார்த்தமாக)
தவிர்ப்பான்	போக்குகைக்காக,		ஆடாநின்றான்
இன்றகை	புன்சிரிப்பையும்	மௌவல்மலை	ஜாதிமல்லிகைப் பூமா
துவர்வாய்	சிவந்த அதரத்தையு	லையோடும்	
	முடைய	மல்லிகைமலை	மல்லிகைப்பூமலை
நிலமகள்	ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியி	யோடும்	யோடும்
	னுடைய	அணைந்த	கூடியணைந்த
செவ்வி	செவ்வியை	மாருதம்	காற்றானது
தோயவல்லான்	அதுபவிக்கவல்லனாய்,	தெய்வம் நாற	அப்ராக்குதமான பரிம
	(அத்தாலே) [கு	வரும்	ளத்தை கந்தி(௫௩)
திருமாமகட்கு	பெரியபிராட்டியாருக்		க்கவந்துலாவா நிற்கிற
			திருக்கோட்டியூரான். (உ)

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. நம்முடைய துஃக்கங்களை யெல்லாம்
போக்குகைக்காகப் பிராட்டிமாரோடேகூடத் திருக்கோட்டியூரி
லே ஸந்நிஹிதனானென்கிறார்.

வ்யா;— (எவ்வநோயித்யாதி) எனக்கு வகுத்த ஸ்வாமியாகை

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (எவ்வநோயித்யாதி). கீழ்தமக்கு அஸாதாரணஸ்வா
மியாய் அருள்புரிவானென்றருளிச் செய்தார். இதில் புருஷகாரஸம்பத்தி
குறைவற்றிருக்கையாலே நம் துஃக்கங்களெல்லாம் போக்குமென்று அதுஸந்
திக்கிறாரென்று ஸங்கதியை உட்கொண்டு அவதாரிகையருளுகிறார் (நம்மு
டையவித்யாதி).

“எமக்கிறை - எவ்வநோய் தவிர்ப்பான்” என்றநவயித்து, எவ்வம் - துஃ
க்கமாய்த்தாத்பர்யம் (எனக்கித்யாதி). வண்டோடு-மௌவல் இத்யாதிக்கந்வ

௧௭௩௨ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௧௦-தி, ௩-பா, வெள்ளியான்.

யாலே நம்முடைய துண்காவஹமான வ்யாதியைப்போக்கும் ஸ்வபா
வனாம். (இன்னகைத்துவர்வாய்) இனியநகையையும் சிவந்த அதரத்
தையுமுடைய ஸ்ரீபூம்பிராட்டியுடைய செவ்வியை அநுபவிக்க வல்
லனாம், அத்தாலே பெரியபிராட்டியாருக்குஇனியன். (க) “ नक्षत्रान्
 वशाद्वि- நகஸ்சிந்தாபராத்த்யதி” என்றுகுற்றம்பொறுப்பிப்பாளொ
ருத்தியும், பொறைக்கு உவாத்தாயிருப்பாளொருத்தியுமாகக் கூடி
இனியனாயிருக்கிறவன். (மௌவலித்யாதி) மௌவல் மாலையோடும்
மல்லிகைமாலையோடும் மதுபாநம்பண்ணின வண்டிகள் ஆடாநின்
றன. இவற்றோடேகூடி அணைந்தமாருதமுண்டு-காற்று, அதுஅப்ரா
க்ருதமான பரிமளத்தை கந்தி (गन्धि) க்கவந்து உலாவாநிற்கும்
திருக்கோட்டியூரானே. (உ)

மூ;—வெள்ளியான்கரியான்மணிநிறவண்ணன்விண்ணவர்தமக்கிறையெமக்
கொள்ளியானுயர்ந்தா னுலகேழுமுண்டுமிழ்ந்தான் [தசை
துள்ளுநீர்மொண்டுகொண்டு சாமரைக்கற்றை சந்தநமுந்திவந்
தெள்ளுநீர்புறவில் திருக்கோட்டியூரானே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெள்ளியான் (க்ருதயுகத்திலே)	வெளுத்த திறத் தையுடையனாம்,	எமக்கு	எனக்கு
கரியான் (கலியுகத்திலே) கறுத் திறத்தையுடைய னாம்,		ஒள்ளியான்	தன்னழகைக் காட்டி த்தந்தவனாம்,
மணிநிறவண் (தவாபரயுகத்திலே)	பாசியின் பசம்புறம் போன்றநிறத்தையு டையனாம்,	(ப்ரளயகாலத்திலே)	
விண்ணவர் நித்ய ஸரீரிகளுக்கு		உலகு ஏழும்	ஸப்தலோகங்களையும்
தமக்கு		உண்டு	திருவயிற்றிலேவை த்து நோக்கி
இறை நிர்வாஹகனாம்,		உமிழ்ந்தான்	(பிறகு) வெளிநாடு காண உமிழ்ந்தஸர் வேஸ்வரன்,
உயர்ந்தான் ஸர்வஸ்மாத்பரனாம்,		துள்ளும்	குறுந்திவலைகளையுடை
(இப்படியிருந்தும்)		நீர்	நீரானது [ய
		சாமரைக்கற்றை	சாமரத்திரளையும்
		சந்தனம்	சந்தநத்தையும்

யம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (மௌவலித்யாதி). ... (உ)

(க) ரா-யு-ககக-சச.

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௧௦-தி, ௩-பா, வெள்ளியான். ௧௭௩௩

மொண்டுகொ இழுத்துக்கொண்டு	தெள்ளும்நீர் கொழிக்கும்ஸ்வபாவத்
ண்டுவந்து வந்து	தையுடைய
உந்தி அசை தள்ளி அலையாநிற்ப	புறவில் பர்யந்தத்தையுடைத்
தாய்	தான
	திருக்கோட்டியூரான். (௩)

அவ;—மூன்றும்பாட்டு. அவ்வோயுகங்கள் தோறும் ஆய்ரயிப் பார் உகந்த திருநிறத்தைத்தானும் உகந்துகொண்டு ப்ரளயாத்யா பத்துக்களிலும் உதவும்ஸ்வபாவனானவன் திருக்கோட்டியூரிலே ஸந் நிறிதனான நென்கிறார்.

வ்யா;—(வெள்ளியானித்யாதி). க்ருதயுகத்திலே வெருத்த நிறத்தையுடையனாய், கலிகாலத்தில் ஏதேனும் வடிவுகொண்டா லும் விரும்புவாரில்லாமையாலே கறுத்ததிருநிறத்தையுடையனாய், த்வாபரத்திலே நீலநிறத்தை யுடையனாய், அயர்வறுமமரர்களதிபதி யாய், ஸர்வாதிகனாய்வைத்து, எனக்குவைத்தகண்வாங்கவொண்ணா தபடி தன்னழகைக்காட்டி, ப்ரளயாபத்தில்ஜகத்தைஉண்டு ஆபத்ஸ கனாய் உமிழ்ந்தவன்.

“ துள்ளுநீர் ” என்று - மேலுக்கு. குறுந்திவலைகளையுடைய திரைகளாலே நீரானது சாமரத்திரளையும் சந்தநத்தையும் இழுத் துக்கொடுவந்து தள்ளி அலையாநிற்பதாய்; (தெள்ளுநீர் புறவில்) கொழிக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடைய பர்யந்தத்தோடேகூடின திருக்

அந;—மூன்றும்பாட்டு. (வெள்ளியானித்யாதி) பிராட்டிமார் அருகேயி ருக்கையாலே நம்முடைய துக்கங்களைத் தீர்ப்பானென்றார் கீழ் ; அதுக்கடி யான ஆபத்ஸகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி திருவுள்ளம் பற்றி அவதாரிகை யருளுகிறார். (அவ்வோவித்யாதி).

(கறுத்த திருநிறத்தை) என்றது - * முழுதும் நிலைநின்ற கொண்டல் வண்ணமான ஸ்வாபாவிகவர்ணத்தைச் சொன்னபடி. (நீலநிறத்தை) என் றது - * பாசியின் பசும் புறம் போன்ற நிறமென்கை. “உயர்ந்தான் - எமக் கொள்ளியான் ” என்றநவயித்தருளுகிறார் (ஸ்ர்வேத்யாதி).

(மேலுக்கு) என்றது- “அசை ” என்கிற பதத்துக்குச் சேஷமென்றபடி. “ சாமரைக் கற்றை சந்தனம் மொண்டுகொண்டுவந்து துள்ளு நீராய், - துளி துளியான நீராய், அசைந்து துள்ளுகை ஸ்வபாவ மாகவுடைத்தான புறவில் ” என்று அந்வயம் திருவுள்ளம் பற்றித் தாத்பர்யம் (குறுந் திவலை யென்று துடங்கி, ஊரானே என்னுமளவும்). அந்வயம் முன்புபோலே தானே

சுஎஃசு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க0-தி, ச-பா, ஏறுமேறி.

கோட்டியூரானே. (தெள்ளுநீர்) தெளிந்த நீரையுடைய பர்யந்த
மென்னுமாம்; (துள்ளுநீர்) தெழித்துவருகிற நீரானது. (ஈ)

மூ;—

ஏறுமேறியிலங்குமொண்மழுப்பற்று மீசற்கிசைந்துடம்பிலோர்
கூறுதான்கொடுத்தான் குலமாமகட்கினியான்
நாறுசெண்பகமல்லிகைமலர்புல்லி யின்னிலவண்டுநன்னதும்
தேறல்வாய்மடுக்கும் திருக்கோட்டியூரானே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏறு ஏறி	வ்ருஷபத்திலேயேறி	இனியான்	இனியனாயிருந்துள்ள
இலங்கும்	உஜ்ஜ்வலமாய்		ஸ்ர்வேஸ்வரன்,
ஒண்	அழகிதான	இன்	தர்ஸநீயமாய்
மழு	'மழு' என்னும் ஆயு	இள	பால்யாவஸ்த்தமான
	தத்தை	வண்டு	வண்டானது
பற்றும்	கையிலேந்திக்கொண்	நாறு	பரிமளத்தையுடைய
	டிநாநின்ற	செண்பகம்	செண்பகப்பூவையும்
சுசற்கு	ருத்ரனுக்கு	மல்லிகைமலர்	மல்லிகைப்பூவையும்
இசைந்து	திருவுள்ளமொருப்	புல்லி	தழுவி*
	பட்டு	நன்னதும்	மிகவும்விலகாண்மான
உடம்பில்	தன்திருமேனியில்	தேறல்	தேனிலே
ஒர்ஃறு	ஒருபாகத்தை	வாய்	வாயைவைத்து
கொடுத்தான்	கொடுத்தருளினவ	மடுக்கும்	உட்கொள்ளா நின்று
	னும்,		ள்ள,
குலமாமகட்கு	பெரியபிராட்டியார்க்கு		திருக்கோட்டியூரான். (ச)

அஃ;—நாலாம்பாட்டு. பிராட்டியோடொக்கருத்ரனுக்கும்திரு
மேனியிலே இடங்கொடுத்த சிலவான் திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்ரி
ஹிதனுனென்கிறார்.

திருவுள்ளம்பற்றி "துள்ளுநீர்" என்றதுக்கும், "தெள்ளுநீர்" என்றதுக்கும்
அந்தந்தம்ருளுகிறார் (தெளிந்தவிய்யாதி). (ஈ)

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (ஏறுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஆபத்ஸகத்வாதி
குணங்களைச் சொன்னார். தாழ்த்தார்க்கு முகம் கொடுத்து ஆபத்தைப் போக்கு
மோவென்ன; ஸுசீல என்னகிறுநென்று திருவுள்ளம்பற்றி அவதாரிகை
யருளுகிறார் (பிராட்டியித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க0-தி, ரு-பா, வங்கமாகடல். களநடு

வ்யா;—(ஏறுமீத்யாதி) வ்ருஷபத்திலேயும்ஏறி, உஜ்ஜ்வலமான அழகிய மழுவைப்பற்றும் ருத்ரனுக்கு; ஸர்வேஸ்வரன் திருவடியை வாஹமாகவுடையனாயிருக்குமாகில் ஓர் எருத்தை ஏறி, அவன் திருவாழியைப்பிடிக்குமாகில் ஒருமழுவைப்பிடித்து இப்படி தூர் மாநியான ருத்ரனுக்கு தூர்மாநம்பார்த்து உபேக்ஷியாதேஇசைந்து திருமேனியிலே ஒருகூறுகொடுத்தவன். (குலமீத்யாதி) பெரியபிராட்டியாருக்கு (க) “பித்தர்பனிமலர்மேல் பாவைக்கு” என்கிறபடியே அவளோடொக்க இவனுக்கும் திருமேனியிலே இடம் கொடுத்தவன். “நாறுசெண்பகம்” என்றுமேலுக்கு, பரிமளத்தைபுடைத்தான செண்பகப்பூ, மல்லிகை இவற்றைத்தழவி, இவற்றால்வந்த உஷ்ணமாற்றுகைக்கு தர்ஸநீயமாய் பால்யாவஸ்த்தமானவண்டு அறவிலக்ஷணமான தேனிலே வாயை மடாநிற்கும் திருக்கோட்டியூரானே. (ச)

மூ;—

வங்கமாகடல்வண்ணன் மாமணிவண்ணன் விண்ணவர்கோன்மது தொங்கல்நீண்முடியான் நெடியான்படி கடந்தான் [மலர் மங்குல்தோய் மணிமாடவெண்கொடிமாகமீ துயர்ந்தேறிவானுயர் திங்கள்தானணவும் திருக்கோட்டியூரானே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வங்கம்	மரக்கலங்களையுடைய	விண்ணவர்	நித்ய ஸடீரிகளுக்கு
மாகடல்	மஹார்ணவம்போன்ற	கோன்	ஸ்வாமியாய்,
வண்ணன்	திருநிறத்தையுடைய	மது	தேனையுடைத்தான
மா	ஸ்லாக்க்யமான [வனம்,	மலர்த்தொங்கல்	பூமாலையோடுகூடிய
மணி	நீலமணிபோன்ற	நீள்	ஆதி(டி)ராஜ்யஸட்சக
வண்ணன்	திருநிறத்தையுடைய		மான
	னம்,		

“இசைந்து” என்றுவிசேஷித்த துக்குக்கருத்தென்னென்னவருளுகிறார் (ஸர்வேஸ்வரனியாதி). (மேலுக்கு) என்றது - நாறு செண்பக மலர் புல்கி என்ற வளவை உட்கொண்டு, வண்டென்றபதத் துக்கு மேலே அந்வயித்துக் கொள்வதென்கை. இதுக்கநுகுணமாக தர்ஸநீயமாய், (பால்யாவஸ்த்தமான வண்டு) என்று வாக்யத்தைமுந்துற அந்வயித்து, பரிமளேத்யாதியை அது ஸந்திப்பது. பருகும் என்னுதே, “மடுக்கும்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இவற்றாலியாதி). ... (ச)

(க) திருநெ-கஅ.

கௌசு பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க0-தி, ௫-பா, வங்கமாகடல்.

முடியான்	திருவபிஷேகத்தை	வெண்	வெளுத்த
	யுடையனாய்,	கொடி	த்வ (ஓஸ்) ஜ படங்க
நெடியான்	ஸர்வாதிகனாய்,		ளானவை
படி	பூமிப்பரப்படங்க	மாகம்மீது	ஆகாசத்தின்மேலே
கடந்தான்	தன் திருவடிகளால்	உயர்ந்து ஏறி	உயரப்பரந்து
	அளந்து கொண்ட	வான் உயர்	ஸ்வர்க்கத்திலே வர்த்
	ஸர்வேஸ்வரன்,		திக்கிற
மங்குல்	மேகங்கள்	திங்கள்தான்	சந்த்ரனை
தோய்	தவழப்பெற்ற,	அணவும்	சென்று ஸ்பர்ஸியாநி
மணி	ரத்நமயமான		ற்கிற
மாடம்	மாடத்திலே கட்டின	திருக்கோட்டியூரான். (௫)	

அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. பண்டு பூமியை அளந்துகொண்டவன் இப்போது திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்நிஹிதனானென்கிறார்.

வ்யா;—(வங்கமித்யாதி) மரக்கலங்களையுடைய மஹார்ணவம் போலேயுமாய், ஸ்லாக்ம்யமான நீலமணிபோலேயிருக்கும் திரு நிறத்தை யுடையனாய்; (விண்ணவர் கோன்) இவ்வடிவை நித்யஸூரிகளுக்கு போக்யமாகக்கொடுத்த அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய். (மதுமலரித்யாதி) தேனையுடைத்தான பூமாலையோடேகூடின ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகத்தை யுடையனாய், ஸர்வாதிகனாய், பூமியெல்லாம் தன்கால்கீழே இட்டுக்கொண்டவன். “மங்குல்” என்று மேலுக்கு. மேகத்தில் சென்று கிட்டி மணிமயமான மாடத்திலே கட்டின வெள்ளைக்கொடி ஆகாசத்தின்மேலே உயரப்பரந்து ஸ்வர்க்கத்திலே வர்த்திக்கிற சந்த்ரனைச் சென்று ஸ்பர்ஸியாநிற்கும். (வானுயர்நிங்கள்) மிகவுமுயரநின்ற சந்த்ரனை அணையாநின்றதிருக்கோட்டியூரானே!. (௫)

அந்;—அஞ்சாம்பாட்டு (வங்கமித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன ஸௌஸீல்யத்தை பாத்வமென்னும்படி, உள்ஷ்ட்ட சண்டாள விபாக(ஓக்)மறவந்த நிரவதிக ஸௌசீல்யத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“மாகம்மீதுயர்” என்று விசேஷிக்கையாலே இதுக்குறுப்பாக “மங்குல் தோய்” என்றது கொடிபதத்துக்கு விசேஷணமாக அநுஸந்திப்ப தென்று விவக்ஷித்து அர்வயம் காட்டுகிறார் (மங்குலென்று மேலுக்கு என்று). வான் பதத்துக்கு அர்த்தாந்தரம் (மிகவுமித்யாதி). ... (௫)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௧௦-தி, கூ-பா, காவலனிலங்கைக்கு. ௧௭௩௭

மூ;—காவலனிலங்கைக்கிறைகலங்கச் சரம் செலவுய்த்துமற்றவன்
எவலம்தவிர்த்தானென்னை யானுடையெம்பொழுந்
காவலம்புவிமன்னர் வந்துவணங்க மாலுறைகின்றதிங்கெனத்
தேவர்வந்திறைஞ்சம் திருக்கோட்டியூரானே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காவலன்	ஜகத்துக்குரகுகன்தா	எம்பிரான்	அஸாதாரனோபகாரக
	னே யென்றிருக்கு		னா ஸர்வேஸ்வர
இலங்கைக்கு	லங்கைக்கு [மவனாய்	மால்	“எம்பெருமான் [ன்,
இறை	நிர்வாஹகனான ராவ	உறைகின்றது	வந்து ஸந்திதி பண்ணு
	ணன்	இங்குள்ள	இவ்விடத்திலே” [வது
கலங்க	முடியும்படிக்கீடாக		என்று
சரம்	பாணங்களை	காவலம்புவி	ஜம்பூத்வீபத்திலுள்ள
செலவுய்த்து	செல்லநடத்தி	மன்னர்	ராஜாக்கள்
மற்று	மேல்	வந்து	வந்து
அவன்	அந்த ராவணனுடைய	வணங்க	ஆஸ்ரயிக்க,
ஏவலம்	எய்யவல்ல மிடுக்கை		(அத்தைக்கண்டு)
தவிர்த்தான்	கழித்தருளினவனாய்	தேவர்	ப்ரஹ்மாத் தேவர்களு
	(அச்செயலாலே)	வந்து	வந்து [ம்
என்னை	அடியேனை	இறைஞ்சம்	ஆஸ்ரயியாநிற்கிற
ஆளுடை	அடிமைகொண்ட	திருக்கோட்டியூரான்.	(கூ)

அவ;—ஆறும்பாட்டு. ராவணன் மிடுக்கையழித்த தசரதாத்ம
ஜன் இப்போது திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்திஹிதனானென்கிறார்.

வ்யா;—(காவலனித்யாதி) ஈஸ்வரனோடொக்க நானும் காவல
னென்று திக்பாலகர்களைத் தவிர்த்து ஜகத்துக்கு ரகுகன் தானே
யாய், லங்கைக்கு நிர்வாஹகனானவன் மலங்கும்படிசரங்களைச்செல்ல
நடத்தி ராவணனுடைய “எய்யவல்லார் என்னோடொப்பாரில்லை”
என்னும்மிடுக்கைத் தவிர்த்து, அச்செயலாலே என்னை அடிமை

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (காவலனித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஸௌசீல்யத்தை
அதுஸந்தித்தவர், இப்பாட்டால் விரோதியை நிரஸிப்பா நென்று அவனுடை
ய சக்தியை அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கனடா பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க0-தி, எ-பா, கன்றுகொண்டு.

கொண்டிருக்கும் உபகாரகனானவன். “நாவலம்” என்றுமேலுக்கு. ஜம்பூதீபத்தில் ராஜாக்கள்வந்து ஆஸ்ரயிக்க, “ஸ்ர்வேஸ்வரன்வந்து ஸ்நிதிபண்ணுகிறதிங்கே” என்று ப்ரஹ்மாதிகள்வந்து ஆஸ்ரயிக்கும் திருக்கோட்டியூரானே. (கூ)

மூ;—

கன்றுகொண்டிவிளங்கநி யெறிந்தானிரைக் கழிவென்றுமாமழை நின்றுகாத்துகந்தான் நிலமாமகட்கினியான் குன்றின்முல்லையின்வாசமும் குளிர்மல்லிகை மணமுமனைந்திளம் தென்றல்வந்துலவும் திருக்கோட்டியூரானே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கன்றுகொண்டு வத்ஸாஸுரனைக்	கொண்டு	இனியான்	(பூபாரத்தைப்போக்கு கையாலே) இனிய
விளங்கனி	விளாவின் கனியாய் நி		னான ஸர்வேஸ்வர
	ன்ற அஸுரனை	இளம்	இளைமைதங்கிய [ன்
எறிந்து	உதிரவெறிந்து,	தென்றல்	தென்றல் காற்றானது
ஆநிரைக்கு	பசுக்களின் திரளுக்கு	குன்றில்	மலையிலுண்டான
அழிவு என்று	தீங்கு வருமென்று	முல்லையின்	முல்லைப்பூவின்
மாமழை	மஹாவர்ஷத்தை	வாசமும்	பரிமளத்தையும்
நின்று	(மலையையெடுத்து)	குளிர்	குளிர்ந்த
	ஒருபடிப்பட நின்று	மல்லிகை	கொடிமல்லிகையின்
காத்து	(பசுக்களை) ரக்ஷித்து	மணமும்	பரிமளத்தையும்
உகந்தான்	(ஆஸ்ரித விரோதி	அனைந்து	தழுவி முழுசிக்கொண்
	போக்கப் பெற்றோ	வந்து	நாற்புறமும் வந்து [டு
	மென்று)திருவுள்ள	உலவும்	உலாவாநின்ற உள்ள
	முகந்தவனாய்	திருக்கோட்டியூரான்.	(எ)
நிலமாமகட்கு	பூமிப்பிராட்டிக்கு		

அவ;—ஏழாம்பாட்டு. கன்றாயும் விளாவாயும் வந்த அஸுரர் களால் வரும் நலிவைப்போக்கி, கோவர்த்தநோத்தரணம்பண்ணின

(மேலுக்கு) என்றதுக்கு - “நாவலம் புவிமன்னர் வணங்க” என்றத்தை “இங்கென” என்றதுக்குமேலே அந்வயிப்பதென்று கருத்து. “மாலுறைகின் றது இங்கென, நாவலம்புவி மன்னர்வணங்க, அத்தைக்கண்டு தேவரும் வந் திறைஞ்சம் திருக்கோட்டியூர்” என்றந்வயம் திருவுள்ளம் பற்றி பலிதமான தாத்பர்யமருளுகிரார் (ஜம்பூவித்யாதி) ... (கூ)

பெரியதிருமொழி, சு-ப, ௧௦-தி, அ-பா, பூங்குருந்து. களங்க

மஹாபதாந்தையுடையவன், இப்போது திருக்கோட்டி யூரிலே ஸந்
நிஹிதனானென்கிறார்.

வ்யா;—(கன்றித்யாதி) கன்றைக்கொண்டு விளாவை உதிர
வெறிந்து, க்ரித்ரிமத்தால்வந்த இரண்டஸுரர்களையும் ஒன்றையிட்
டொன்றை முடித்தவன். பசுக்களுக்கழிவு வருமன்று மஹா
வர்ஷத்தை மலையை எடுத்துக்கொண்டு நின்று காத்து “இவற்றுக்
குறுப்பாகப்பெற்றோம்” என்று உகந்தவன். (நிலமாமகட்கினியான்)
பசுக்களையும் இடையரையும் காத்தால் உகப்பாள் - ஸ்ரீபூமிப்பிரா
ட்டியிதே. பூபாரத்தைப் போக்குகையாலே ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு
இனி னானவன். “குன்றின்” என்று மேலுக்கு. (குளிர்குன்றின்
முல்லை) குளிர்ந்தமலையிலுண்டான முல்லையின்பரிமளமும். மல்லிகை
யின்பரிமளமும் அன்றிக்கே, குளிர்ந்த மல்லிகையின் பரிமளமும்
அனைந்து ம்ருதுவான தென்றல் வந்து ஸஞ்சரியாநிற்கும் திருக்
கோட்டியூரானே. (எ)

மூ;—

[ந்து

பூங்குருத்தொசித்தானை காய்ந்தரிமாச்செகுத்தடியேனை யானாக
ஈங்கென்னுள் புகுந்தானிமையோர்கள் தம்பெருமான்

தூங்குதண்பலவின் கனித்தொகுவாழையின் கனியொடுமாங்கனி
தேங்குதண்புனல் சூழ்த்திருக்கோட்டியூரானே. (அ)

அந்;—எழாம்பாட்டு. (கன்றித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன சக்திமத்தவம் அக
டித கடநாருபேண விருக்குமென்றத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

விளங்கனி எறிந்ததும், மழைகாத்ததும் நிலமா மகளுக்கு இனிய னாகை
க்கு ஹேதுக்களென்று வ்யுத்த்ரமேண உபபாதிக்கிறார் (பசுக்களையு மித்யாதி
வாக்யத்வயத்தாலே). (குன்றின் என்றது மேலுக்கு) என்றதுக்கு - அனைந்து
என்றும்) அளவையும் “இளம் தென்றல்” என்றபதத்துக்கு மேலே அந்வயி
ப்பதென்கை. மல்லிகைக்குக் குளிர்ச்சிகூடாமையாலே, குளிர்்பதத்தை-குன்
றின் பதத்திலே அந்வயித்தருளிச்செய்து, கொடிமல்லிகைதான் குளிர்ச்சி
யுடைத்தாயிருக்கு மென்று அர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). ... (எ)

அந்;—எட்டாம்பாட்டு. (பூமித்யாதி) கீழ், “விளங்கனி எறிந்து” என்று
சொன்னது-ஒன்றுமேயோ, அநேக விரோதிகளெல்லாம் நிரஸித்துத் தம்திரு
வள்ளத்திலிருந்தானென் றநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கௌசௌ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௧௦-தி, அ-பா, பூங்குருந்து.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பூ	பூத்துக்கிடந்த	புகுந்தான்	ப்ரவேசித் தருளின
குருந்து	குருந்தை		ஸர்வேஸ்வரன்,
ஒசித்து	(எளிதாக) முறித்து,	மாங்கனி	மாம்பழமானது
ஆனை	குவலயாபீடத்தை	தூங்கு	(பழுத்துத்) தொங்
காய்ந்து	சீறி (முடித்து),		கா நின்றும்
அரி	வேகத்தை யுடைய	தண்	அழகிதாயுமிருந்துள்ள
மா	குதிரைவடிவங் கொ	பலவீன்கனி	பலாப்பழங்களோடும்
	ண்ட கேசியை	தொகு	திரட்சியை யுடைய
செகுத்து	கொன்று,	வாழையின்	வாழைப்பழங்களோடு
அடியேனை	அடியேனை	கனியோடும்	ம் கூட
ஆளுகந்து	அடிமைகொள்ள விரு	தேங்கு	(வந்துவிழுந்து) தேங்
இமையோர்க	நித்யஸூரிகளுக்கு [ம்பி		கா நிற்பதாய்
ள்தம்		தண்	ஸ்ரமஹரமான
பெருமான்	நிர்வாஹகனான (மேன்	புனல்	ஆறுகளாலே
	மையைப் பாராதே)	சூழ்	சூழப்பட்டிருந்துள்ள
கங்கு	இந்த ஸம்ஸாரத்திலே		திருக்கோட்டியூரான். (அ)
என்னுள்	என்னுள்ளே		

அவ;—எட்டாம்பாட்டு. குருந்து துடக்கமான விரோதிவர்க் கத்தைப் போக்கின க்ருஷ்ணன் இப்போது திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்நிஹிதனானென்கிறார்.

வ்யா.—(பூங்குருந்தித்யாதி) பூத்தகுருந்தை அநாயாஸேந முறித்து குவலயாபீடத்தை முடித்து. (அரிமா) வேகத்தையுடைத் தான கேசியைக்கொன்று. பச்சைக்குதிரை என்னவுமாம். (அடி யேனையித்யாதி) என்னை அடிமைகொள்ளவிரும்பி * அயர்வறு மம ரர்களதிபதியான மேன்மைபாராதே ஸம்ஸாரத்திலே என்னுள்ளே புகுந்தான். “தூங்கு” என்று மேலுக்கு. இற்றுவிழப் புகுகிறதோ என்னும்படி, பழுத்துத்தூங்கா நின்று அழகிதான பலாப்பழம், திர ட்சியையுடைத்தான வாழைப்பழம், இவற்றோடேகூட மாம்பழம் வந்து விழுந்துதேங்கி ஸ்ரமஹரமான புனல்சூழ்ந்த திருக்கோட்டி யூரானே!

(தூங்கென்றுமேலுக்கு) என்றதுக்கு “ஒடு” என்றவளவும்-மாங்கனி என்ற பதத்துக்குமேலே கூட்டுகெடுத்து கருத்து. (அ)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, ௧௦-தி, கூ-பா, கோவையின்தமிழ். ௧௭௪௧

மூ;—

கோவையின்தமிழ்பாடுவார் குடமாடுவார் தடமாமலர்மிசை

மேவுநான்முகனில் விளங்குபுரிநூலர்

மேவுநான்மறைவாணரை வகைவேள்வியாறங்கம் வல்லவர்தொழும்
தேவதேவபிரான் திருக்கோட்டியூரானே! (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கோவை	கோர்வையை யுடைத்	நான்மறை	நாலுவகைப்பட்ட
இன்	இனிய [தாய்		வேதங்களுக்கும் ..
தமிழ்	தமிழாலான இத்திரு	வாணர்	வ்யாஸபதம் செலுத்த
	மொழியை		வல்லர்களாய்
பாடுவார்	பாடுமவர்களாய்	ஐவகைவேள்வி பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்க	
குடமாடுவார்	குடக்கூத்தை ஆடுமவர்	ளும்	
தடம்	விசாலமாய் [களாய்	ஆறு அங்கம்	ஆறுவகைப்பட்ட
மா	பெரிதான		வேதாங்கங்களும்
மலர்மிசை	திருநாபீகமலத்திலே	வல்லவர்	கைவந்திருக்கும் ப்ரா
மேவு	பிறந்த		ஹ்மணர்கள்
நான்முகனில்	சதுர்முகனிற்காட்டில்	தொழும்	ஆஸ்ரயிக்கிற
விளங்கு	உஜ்ஜ்வலமான	தேவதேவபி	ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு
புரிநூலர்	யஜ்ஞோபவீதத்தை	ரான்	ஆஸ்ரயணீயரான
	யுடையராய்		நித்யஸூரிகளுக்கு
மேவும்	தன்னையுள்ளபடி		ஸ்வாமியான ஸர்
	பேசவல்ல		வேஸ்வரன்,
		திருக்கோட்டியூரான்.	(க)

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. தான் தன்னை ஸர்வப்ரகாரத்தா
லும் அநுபவிக்கைக்கீடான பக்தியை யுடையராய், ப்ரஹ்மாவோடு
ஸமாநரான ப்ராஹ்மணருக்கு ஆஸ்ரயணீயனாய்த் திருக்கோட்டியூர்
லே வந்து ஸந்நிஹிதனானென்கிறார்.

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கோவையித்யாதி) விரோதி நிரஸநலேஷ
தம் திருவுள்ளத்திலிருந்தானென்றுமதுஸந்தித்தார். இப்படி என்னுள் புகுந்
தது திருக்கோட்டியூரிலே பக்தர் ஆஸ்ரயிப்பாரில்லாதவனாயல்ல; பகருப்
தொழுவார் இருக்க, தம்முடைய திருவுள்ளத்தில் புகுந்தானென்று மஹோட
காரத்தை, அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கனசஉ பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க0-தி, க0-பா, ஆலுமாவலவன்.

வ்யா.—(கோவையித்யாதி) கோவையை யுடைத்தாய், இனிய தமிழான இத்திருமொழியைப் பாடுவார், செருக்காலே திருவாய்ப் பாடியில் படியாகக் குடக்கூத்தையாடுவாராய், திருநாபி கமலத் திலே பிறந்த சதுர்முகனிற்காட்டில் உஜ்ஜ்வலிதமான யஜ்ஞோப வீதத்தை யுடையாரான ப்ராஹ்மணர். (மேவுநான்மறையித்யாதி) தன்னை உள்ளபடிபேசவல்ல வேதங்களுக்கு வ்யாஸபதம் செலுத்து வாராய், பஞ்சமஹாயஜ்ஞம், அங்கங்களாறும் கைவந்திருக்கிறவர்கள் ஆஸ்ரயிக்கிற. (தேவதேவபிரான்) ப்ராஹ்மாதிகளுக்கு ஆஸ்ரயணீய ரான அயர்வறு மமரர்களுக்கு ஸ்வாமியானவன் இங்கேவந்துவர்த் திக்கிக்கிறவன். (க)

மூ;—ஆலுமாவலவன் கலிகன்றிமங்கையர் தலைவனணிபொழில்
சேல்கள்பாய் கழனித்திருக்கோட்டியூராணை
நீலமா முகில்வண்ணனை நெடுமாலையின்தமிழால் நினைந்தவிந்
நாலுமாரும் வல்லார்க்கிடமாகும் வானுலகே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆலும்	ஸரஸ ஸஞ்சாரத்தை யுடைத்தான	கழனி	வயலையுமுடைத்தான
மா	குதிரையை	திருக்கோட்டி	திருக்கோட்டியூரிலே
வலவன்	நடத்தவல்லராய்,	யூராணை	ஸந்நிஹிதனாய்,
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்	நீலம்	நீலமாய்
தலைவன்	நிர்வாஹகரான [க்கு	மா	ஸ்லாக்கயமான
கலிகன்றி	ஆழ்வார்	முகில்	மேகம்போன்ற
அணி	அழகிய	வண்ணனை	திருநிறத்தை யுடைய
பொழில்	சோலைகளையும்		னாய்,
சேல்கள்	மத்ஸ்யங்களானவை	நெடுமலை	வ்யாமுக்த(X) னை
பாய்	பாயாநின்றான்		ஸ்ர்வேஸ் வரணை
		இன்	இனிய

(தான்) என்றது - தேவதேவப்ரானென்றபடி. (கோவை) - ஒரு கோர்வையாயிருக்கை. (இத்திருமொழி) என்றதுக்குத்திருக்கோட்டியூர் விஷயமானதாகையாலே, அங்குள்ளார் பக்தியாலே இத்தைக்கேட்டால் விடாதே பாடுவாரென்னும் கருத்தாலேயாகலாமென்று கருத்து. ... (க)

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, க0-தி, க0-பா, ஆலுமாவலவன். களசங்

தமிழால்	தமிழைக்கொண்டு	வல்லார்க்கு	கற்கவல்லவர்களுக்கு
நினைந்த	நினைந்த	வானுலகு	பரமபதமானது
இந்நாலுமாவும்	இப்பத்துப் பாட்டுக்	இடம்ஆகும்	இருப்பிடமாகும். (க0)
	களையும்		

அவ;—பத்தாம்பாட்டு. ஆழ்வாரருளிச்செய்த இப்பத்தும் வல் லார்களுக்குப் பரமபதமே வாஸஸ்த்தாநமென்கிறார்.

வ்யா.—(ஆலுமாவித்யாதி) ஸரஸஸஞ்சாரத்தை யுடைத்தான குதிரையை நடத்தவல்ல ஆழ்வார். ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணு நின்ற குதிரையை நடத்தவல்ல ஆழ்வார்; திருமங்கைக்கு நிர்வாஹ காரானவர், ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமாம்படி அழகிய பொழிலை யும் சேல்கள் பாயாநின்ற உள்ள வயலையுமுடைய திருக்கோட்டியூரை யுடையனும், நீலமாய் ஸ்லாக்க்யமான முகில்போலே யிருக்கும்திரு நிறத்தையுடையனான ஸர்வேஸ்வரனை இனியதமிழைக்கொண்டு ஸம் ஸாரதாபம் தீரும்படியாக நினைத்த. (நீலமாமுகில்வண்ணனை) ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனை. அத்தாலே என்னை முறைஅறி வித்தவனை. வ்யாமுக்த்த (நீ) னானவனை. (நினைந்தவிந்நாலுமாவும் வல்லார்) தமக்கினிதானவாறே பிரித்ததுபவிக்கிறார். இது கற்றவர் களுக்கு இடமாவது பரமபதம். (க0)

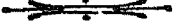
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
ஒன்பதாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி
முற்றிற்று.

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (ஆலுமாவலவனித்யாதி) ஆலும்படி நடத்தவல்ல வனென்னுதல்; ஆலாநிற்கிற குதிரையென்னுதல்; இவற்றையருளுகிறார் ஸரஸேத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). “வண்ணம்” என்றது நிறமென்றாய், முகில்த்ருஷ்டாந்தம் நிறத்தாலே என்றருளிச்செய்து, வண்ணபதம் திருமே னிக்குவாசகமாய் அர்த்தாந்தரமருளுகிறார் (ஸ்ரமேத்யாதி). “மால்” என்றதுக் கர்த்தாந்தரம் (வ்யாமுக்த்தனானவனை) என்றது. ... (க0)

பெரிய திருமொழி
ஒன்பதாம்பத்து
முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநமः

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருமொழி
பத்தாம்பத்து முதல்திருமொழி
ஒருநல்கற்றம் ப்ரவேசம்.

வ்யா;—தன்னை உகந்தாற்குத்தான் ஆஸ்ரயணீயனாய் திருக்கோட்டி யூரிலே ஸுலபனாபடியை அநுஸந்தித்துத்தமக்கு நித்யகைங்கர்யம் பண்ணவேணுமென்னு ம்ப்பைக்கூயிலே கண்ணழிவில்லாமை யாலும், அவன் தன்னை உகந்தாரைப் பரமபதத்திலே கொடுபோய், நித்ய கைங்கர்யம்பண்ணுவித்துக்கொள்ளும் நிருபாதிசபத்துவாகையாலும், திருப்பதிகளை அநுபவித்த ஆழ்வார் பரமபதத்துக்கும் போக்கணித்தென்று அத்தயவணித்து, நவோடையானபெண்-பிறந்தகத்தினின்றும் புக்ககத்துக்குப்போம்போது ஜம்மபூமியிலுள்ள உறவுமுறையாருள்ளிடமெங்கும் புக்கு முகம் காட்டுமாபோலே குணநுபவம் பரமபதத்துக்கு மொக்குமே; ஆகையாலே சில திருப்பதிகளிலேபுக்கு, இங்குபுக்கோம்; இனி, இன்ன திருப்பதியிலே புகவேணுமென்று இப்படியே உகந்தருளின தேசங்களெங்கும் முகங்காட்டப்பார்க்கிறார்.

நமக்கு ப்ராப்யபூமியைத் தருவானாய், தானே ப்ராப்யனாவனைத் திருநீர்மலையிலே கண்டோம். இனி, திருக்கண்ணமங்கையிலே காணக்கடவோமென்கிறார். *

மூ;—ஒருநல்கற்றமெனக் குயிரொண்பொருள்
வருநல்தொல்கதியாகிய மைந்தனை
நெருநல்கண்டது நீர்மலை யின்றுபோய்
கருநெல்குழ்கண்ணமங்கையுள் காண்டுமே.

அரு;—ஒருநல்ப்ரவேசம்;—“வாடினேன்” என்று துடங்கி இவ்வளவும் வரத் திருப்பதிகளை அநுபவித்தவர், மீளவும் திருப்பதிகளைத்திரள அநுபவிப்பானென்னென்ன; அருளுகிறார் (தன்னையித்யாதி). (எங்கும்புக்கு). என்ற வந்தரம் “குணநுபவம் பண்ண” என்று சேஷம். இத்தால் சொல்லிப் போகைக்காகவும் குணநுபவத்துக்காகவும் மீளவும் அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதித்வயம் சொல்லிற்றாயிற்று. ... *

அரு;—முதற்பாட்டு. (ஒருநல்கற்றமித்யாதி) முதற்பாட்டுக்குத் தாத்பர்யம் (நமக்கித்யாதி). இப்பதத்துக்குத் தொகுத்த பாவம் (தானையித்யாதி).

களசகா பெரியதிருமொழி, க0-ப, க-தி, க-பா, ஒருநல்குற்றம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நல்	(தானே ஆபத்துக்கு வந்து உதவும்) நன் மையையுடைய	கதி	ப்ராப்யபூமியைத் தருவானாய்,
ஒருசுற்றம்	அத்விதீயமான பந்து	ஆகியமைந்த னை	நவயௌவந யுக்தமான விக்ரஹத்தை யுடை யனான எம்பெரு
எனக்கு	அடியேனுக்கு [வாய்,		
உயிர்	ஆத்மாவாய்,	நெருநல்	நேற்று [மாணை
ஒண்	மேன்மையான (ஸத் தையைவிளைக்கும் தான)	கண்டது	ஸேவித்தது
பொருள்	புருஷார்த்தத்தைத் தருமவனாய்	நீர்மலை	திருநீர்மலையிலே ;
வரு	(சரீரவியோகத்துக்குப் பிறகு) வரக்கவ	கருநெல்	கருவடைந்தபயிர்களா
நல்	விலக்ஷணமாய் [தாய்	குழ்	குழப்பட்ட [லே
தொல்	நித்யாநுபாவ்யமான	கண்ணமங்கை யுள்	திருக்கண்ணமங்கை யிலே
		இன்றுபோய்	இன்றைக்குப்போய்
		காண்டும்	ஸேவிப்போம். (க)

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (ஒருநல்குற்றம்) தானே ஆபத்துக்கு வந்துதவும் ஸர்வவித பந்துவுமான ஸ்வபாவனுமாய். (சுற்றம், நல் சுற்றம், ஒருநல்குற்றம்) குடல்துடக்கு, தன்னையழியமாறியும் ரக்ஷிக்கும் சுற்றம், சுற்றமென்றால் வேறொரிடத்தில் போகாதசுற்றம். (சுற்றம்) சுற்றமல்லாதாரை வ்யாவர்த்திக்கிறது. (நல்குற்றம்) ஸ்வப்ரயோஜநபரரை வ்யாவர்த்திக்கிறது. (ஒரு நல்குற்றம்) ஓரோப்ராப்தியேயன்றிக்கே எல்லாப்ராப்தியும் ஏகாஸ்ரயத்திலே யாயிருக்கிறபடி. மாத்ருத்வம் பிதாவுக்கில்லை. பித்ருத்வம் மாதாவுக்கில்லையிறே. (எனக்குயிர்) எத்தனையேனும் பந்துக்கள் எல்லா ரும்கூட உண்டானாலும் தான் தனக்கானபடியாக மாட்டார்க ளிறே. ஸுகதுக்கங்கள் தனக்கே அநுபவிக்கவேணுமிறே. என க்கு ஆத்மாவுமாய்; (ஒண்பொருள்) இது ஸத்தையை யுண்டாக்கு

பிறித்தெடுத்தகரமத்திலே அர்த்தமருளுகிறார் (குடலித்யாதிவாக்யத்ரயத் தாலே). கீழ்ச்சொன்ன வர்த்தத்தை வ்யாவர்த்த்யப்ரதர்ஸநமுகேந விவ ரிக்கிறார் (சுற்றமல்லாதாரை யித்யாதி வாக்யத்துஷ்டயத்தாலே). ஒண்மைக் கர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இதுவித்யாதி). லௌகிகார்த்தத்தைவ்யாவர்த்திக்கிற

பெரியதிருமொழி, க0-ப, க-தி, க-பா, ஒருநல்கற்றம். கஎசஎ

மர்த்தம். தான்மரிக்குமிறே அர்த்தநிமித்தமாக. புருஷார்த்தோப-
யோகியான அர்த்தமுமாய்;

(வருநல்தொல்கதி) இதுக்குமுன்பு ஸம்ஸாரத்திலிருக்கும்படி.
இனி, பரமபதப்ராப்தியிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. இங்கே அர்த்த
புருஷார்த்தம் தந்துவிடுகையன்றிக்கே, சரீரஸமநந்தரம் வரக்கடவ
தாய், அறநன்னுனதொல்கதி - ஆத்மாநுபவமாத்ரமன்றிக்கே இவ்
வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்துக் கதுரூபமான ப்ராப்ய பூமியைத்
தருவானாய், தானேப்ராப்யமாய்; (தொல்கதி)ஸ்வாபாவிகமாயிருந்
துள்ள ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவம். (ஆகிய மைந்தனை) நவயௌவநயுக்த
விக்ரஹத்தை யுடையவனை. (ஆகிய மைந்தனை) ஸர்வசக்தி பதார்த்
தங்களிலும் விஸஜாதீயமான மிடுக்கை யுடையனாய், உபாயமான
வனை யென்னுதல்; எல்லாப்புருஷார்த்தங்களும் தானே தரவல்ல
மிடுக்கன். ஸர்வ சக்தியாகையிறே, உபாயபாவம் தானே நிர்வஹிக்
கக் கடவனாயிருக்கிறது.

“நெருநல்” என்று மேலுக்கு. நேற்றுத்திருநீர்மலையிலே கண்
டோம். இன்று போய், கருவடைந்த நெற்பயிரோடு கூடின வய
லையுடைய திருக்கண்ணமங்கையிலே காணக்கடவோம். இன்று

படியைக் காட்டுகிறார் (தானித்யாதி). உயிர்பத ஸமபிவ்யாஹாரலப்ப்யார்த்த
த்தை அருளிச்செய்து, “எனக்கு” பதத்தைக் கடாஷித்து ஒண்மைக்கர்த்
தாந்தரம் (புருஷார்த்தேத்யாதி). (அர்த்தமும்) என்றத்தாலே அந்தவர்த்
தத்துக்கு நிர்வாஹகனாய், அத்தால் தத்ப்ரத(ஈ)னென்று கருத்து.

ஸங்கதியைக்காட்டித் தாத்பர்யமருளுகிறார் (இங்கேயித்யாதி). அற
நன்னுனமையை உபபாதிக்கிறார் (ஆத்மாநுபவேத்யாதி). (தருவானாய்) என்
றத்தாலே கதிபதத்துக்கு ப்ராபகத்வமருளிச்செய்து, அர்த்தாந்தரம் (ப்ராப்ய
மாய்) என்றது. தொல்பதத்துக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்துகொண்டு, கதி
பதத்துக்கு மூன்றாம் யோஜனையருளுகிறார் (ஸ்வாபாவிகேத்யாதி). (ஸ்வ
ரூபாவிர்ப்பாவம்) குணஷ்டக ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவ நிர்வாஹகனென்றபடி.
(ஸர்வஸக்தி பதார்த்தங்களிலும்) என்றது-ஸர்வங்களாய், சக்திமத்துக்களான
பதார்த்தங்களிலு மென்றபடி.

(மேலுக்கு என்றதுக்கு) “இன்றுபோய்க் கண்ணமங்கையுள் காண்டிமே”
என்று காலதேசம் காண்கை அடைவுபடவிருக்குமாபோலே, இங்கும் அந்
வயிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, “கண்—து” என்றபதத்துக்கு மே
லையிருக்கிற “நீர்மலை” என்கிற பதத்துக்கு முன்னே கூட்டுவதென்றுகருத்து.

கஎசஅ பெரியதிருமொழி, க0-ப, க-தி, உ-பா, பொன்னை.

அதுகாண்பதும் காணக்கடவதும் இவ்வோவிடங்களையாயிருக்கை.
(கருநெல்குழம் கண்ணமங்கை) நித்யரும் முக்தரும் என்றும் பஞ்ச
விம்ஸதி வார்ஷிகராயிருக்குமாபோலே, இங்குத்தை வயலும் நித்ய
மாகக் கருவடைந்தபயிராயிருக்கை. அங்குள்ளதெல்லாம் இவருக்கு
ப்ராப்யமாயிருக்கிறபடி. அதுபூதமாய் ஸ்ம்ருதி விஷயமாயிருப்ப
தும், அதுபாவ்யமாயிருப்பதும் இவருக்கு உகந்தருளினநிலம். (க)

மூ;—பொன்னைமாமணியை யணியார்ந்ததோர்
மின்னைவேங்கடத்துச்சியில் கண்டுபோய்
என்னையாளுடையீசனை யெம்பிரான்
றன்னையாம்சென்றுகாண்டும் தண்காவிலே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொன்னை	பொன்போலே ஸ்ப்ரு ஹணீயனாய்,	கண்டு	(முன்பு) ஸேவித்து, (இன்றைக்கு)
மா	பெருவிலையான	போய்	போய்
மணியை	மணிபோலே ஸ்லாக்ய னாய்	என்னை	அடியேனை
அணி ஆர்ந்தது	அழகுமிக்கிருப்பதாய்	ஆளுடை	அடிமையாகவுடைய
ஓர்	ஏகரூபமான	ஈசனை	நியாமகனாய், [னாய்
மின்னை	மின்னல்கொடிபோலே	எம்பிரான் த	எனக்கு உபகாரகனு
	உஜ்ஜ்வலனான ஸர்	ன்னை	மான ஸர்வேஸ்வர
	வேஸ்வரனை	யாம்	நாம் [னை
வேங்கடத்துச்	திருமலையின் உச்சியி	தண்காவிலே	திருத்தண்காவிலே
சியில்	லே	சென்று	அருகேசென்று
		காண்டும்	ஸேவிக்கக் கடவோம்.

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. ஸர்வைஸ்ஸ்ப்ருஹணீயனானவனைத்
திருமலையிலே கண்டோம்; இனித்திருத்தண்காவிலே சென்று காண
க்கடவோமென்கிறார்.

வ்யா;—(பொன்னையித்யாதி) பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீய
னாய், பெருவிலையனாய், ஸ்ரமஹரமான மணிபோலே ஸ்லாக்க்யமா
(என்றது) என்கிறது-என்றதாவதென்றபடி. பலிதமேதென்றுகருத்து. 'காண்
கும்' என்ற வாக்கியத்தை விவரிக்கிறார் (அதுபூதமாயித்யாதி). ... (க)

அநு;—இரண்டாம்பாட்டு. (பொன்னையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே ஸர்வ
வித பந்துத்வம் அதுஸந்தித்தார்; இதில் திருமேனியொளியை அதுபவிக்கிற
ரென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, க0-ப, க-தி, ட-பா, வேலையாலிலே. கஎசக

னவனாய், அழகுமிக்கு ஏகரூபமான மின்போலே உஜ்ஜ்வலனானவனைத் திருமலையினுச்சியிலே கண்டு. “போய்” என்றுமேலுக்கு. இன்று போய் என்னை அடிமையாகவுடையவனாய், எனக்குநியந்தாவாய், எனக்கு உபகாரகனுமானவனை நாம் சென்று திருத்தண்காவிலே காணக் கடவோம். (2)

மூ;—வேலையாலிலேப் பள்ளிவிரும்பிய

பாலையாரமுதத்தினைப் பைந்துழாய்

மாலையாலியில்கண்டு மகிழ்ந்துபோய்

ஞாலமுன்னியைக் காண்டும்நாங்கூரிலே. (ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேலை	ப்ரளயார்ணவத்திலே	ஆலியில்	திருவாலியிலே
ஆலிலே	ஆலந்தளிரிலே	கண்டு	(முன்பு) ஸேவித்து
பள்ளி	திருக்கண்வளர்ந்தருளுகையை	மகிழ்ந்து	உகந்து, (இன்றைக்கு)
விரும்பிய	விரும்பினவனாய், [ய்	ஞாலம்	ஐகத்துக்கு
பாலை	பால்போலே இனியனா	உன்னியை	த்யே (தீ) யனான
ஆர்அமுதத்தினை	அபரிச்சேத்யமான அம் தம்போலே ரஸ்யனாய்,	நாங்கூரிலே	திருநாங்கூரிலே
பைந்துழாய்	அழகிய திருத்துழாய்	போய்	சென்று
மலை	மாலையணியுமவனான ஸர்வேஸ்வரனை,	காண்டும்	ஸேவிக்கக்கடவோம்.

அவ.—மூன்றும்பாட்டு. வடதளசாயியானவனைத் திருவாலியிலே கண்டோம்; இனித்திருநாங்கூரிலேசென்று காணக்கடவோமென்கிறார்.

வ்யா;—(வேலையித்யாதி) கடலிலே ஒருபவனாயிருப்பதொரு ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளுகையை விரும்பின ஸர்வவிதபோக

“ஓர்” என்றதினர்த்தம்-(ஏகரூபமான) என்றது. (மேலுக்கு என்றதுக்கு)-“போய்” என்றபதத்தை “சென்று” என்ற பதத்தோடு கூட்டுவதென்று கருத்து.

அந;—மூன்றும்பாட்டு. (வேலையித்யாதி) நின்றநிலையில் போக்யதையை அநுபவித்து, ஆலந்தளிரில் கிடையழகை அநுபவித்து இனியராகிருரென்று ஸங்கதி.

(கடலிலே) ப்ரளயார்ணவத்திலே. “பைந்துழாய்” பசுமையையுடைய

களடு பெரியதிருமொழி, க0-ப, க-தி, ச-பா, துளக்கமில்சுடரை.

யனுவனை. கண்வளந்தருளுகை தமக்குப்பால்போலவும் அம்
ருதம்போலவும் ரஸித்தபடி. (பைந்துழாயித்யாதி) அந்தரஸ்யதை
யிலுண்டான ஏத்தம்போலே ஐஸ்வர்யஸூசகமாய், அழகிதான
திருத்துழாயையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை. “ஆலியில்” என்று-மேலு
க்கு. திருவாலியிலேகண்கெந்துபோய், ஜகத்துக்குத்யே(நீ)யனுவ
னை. (ஞாலமுன்னியையித்யாதி) வரையாதே இன்னொரென்மைல்
ஆஸ்ரயிக்கும்படி யிருக்கிறவனைத் திருநாங்கூரிலே காணக்கடவோம்.

மூ;—துளக்கமில்சுடரைஅவுணனுடல்
பிளக்கும்மைந்தனைப் பேரில்வணங்கிப்போய்
அளப்பிலாரமுதை யமரர்க்கருள்
விளக்கினைச்சென்று வெள்ளறைக்காண்டுமே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துளக்கம்இல்	விச்சேதமில்லாத	ஆரமுதை	அபரிச்சேத்யமான
சுடரை	ஒளியையுடையனும்,		போக்யதையையுடை
அவுணன்	ஹிரண்யனுடைய		யனும்
உடல்	சரீரத்தை	அமரர்க்கு	நித்யஸூரிகளுக்கு
பிளக்கும்	பிளக்கவல்ல	விளக்கு	ப்ரகாசகமாய்
மைந்தனை	மிடுக்கையுடையனான	அளப்புஇல்	அபரிச்சேத்யமான
	ஸர்வேஸ்வரனை	அருளினை	அருளாயிருக்கிறவனை
பேரில்	திருப்பேர் நகரிலே	வெள்ளறை	திருவெள்ளறையிலே
வணங்கிப்போய் (முன்பு) வணங்கி,		சென்று	போய்
(இன்றைக்கு)		காண்டும்	ஸேவிக்கக்கடவோம்.

அவ;—நாலாம்பாட்டு. ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு விரோதி
யான ஹிரண்யனைப் போக்கினவனைத் திருப்பேரிலே கண்டோம்;
இனிப்போய் திருவெள்ளறையிலே காணக்கடவோமென்கிறார்.

திருத்துழாயென்றும், இதுமாலாகைக்கு ஹேதுவென்று தாத்பர்யம் (அந்த
வித்யாதி).

(மேலுக்கு என்றதுக்கு)-“போய்” என்னுமளவும் - “ஞாலமுன்னியை”
என்றபதத்துக்கு மேலில் கூட்டுவதென்றுகருத்து. (ஈ)

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (துளக்கமித்யாதி) நிரதிசயபோக்யதையைக்
கீழே அநுபவித்தார்; அதுக்குவரும் விரோதியைப் போக்குவானும் தானே
என்கிறாரென்றுஸங்கதியைஉட்கொண்டருளுகிறார்(ஸ்ரீப்ரஹ்லாதேத்யாதி).

பெரியதிருமொழி, க0-ப, க-தி, ௫-பா, சுடலையில். கஎடுக

வ்யா;—(துளக்கம்த்யாதி) காற்றால், மற்றொன்றால் விச்சேதிக் கப்போகாதே “ஜ்வலந்தம்” என்கிறபடியே ஏகரூபமான ஒளியை யுடையனும், ஹிரண்யனுடைய உடலைப்பிளக்கவல்லஸர்வசக்தியைத் திருப்பேரிலே வணங்கிப்போய். “அளப்பில்” என்று - மேலுக்கு. அபரிச்சேத்யமான போக்கயதையையுடையனும், அத்தை அயர் வறுமமரர்களுக்கு அநுபவிக்கக்கொடுத்து அத்தாலேஉஜ்வலனான வனை. (அமரர்க்கருள் விளக்கினை) நித்யஸூரிகளுக்கு ப்ரகாசகமா யிருப்பதோரருளாயிருக்கிறவனைத் திருவெள்ளறையிலே காணக் கடவோம். (ச)

மூ;—சுடலையில் சுடுநீறனமர்ந்ததோர்
நடலைதீர்த்தவனை நறையூர்க்கண்டென்
உடலையுள்புகுந் துள்ளமுருக்கியுண்
விடலையைச்சென்றுகாண்டும் மெய்யத்துள்ளே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சுடலையில்	ஸ்மஸாநபூமியிலே	என்	என்னுடைய
சுடுநீறன்	சுட்டசாம்பலைப் பூசியி ருக்கிற ருத்ரன்	உடலையுள்	சரீரத்துக்குள்ளே
அமர்ந்தது	அநுபவித்த	புகுந்து	ப்ரவேசித்து
ஓர்	அத்விதீயமான	உள்ளம்	நெஞ்சை
நடலை	க்லேஸுத்தை	உருக்கி உண்	உருக்கிஉண்கிற
தீர்த்தவனை	தவிர்த்தருளின ஸர் வேஸ்வரனை	விடலையை	விதக்த (X) னான ஸர்வேஸ்வரனை
நறையூர்	திருநறையூரிலே	மெய்யத்துள்	திருமெய்யத்தில்
கண்டி	(முன்பு) ஸேவித்து, (இன்றைக்கு),	சென்று	போய்
		காண்டும்	ஸேவிக்கக்கடவோம்

(மேலுக்கு) என்றது - “ஆர்” என்று அபரிச்சேத்யதையைச் சொல்லியி ருக்கையாலே “அளப்பில்” என்கிறவிசேஷணம் அருள்பதத்தோடே கூட்டுவ தென்றுகருத்து. “மைந்தனை, ஆரமுதை, அமரர்க்கு அளப்பிலருள்விளக்கினைப் பேரில் வணங்கிப்போய்ச்சென்று வெள்ளறைக் காண்டும்” என்றநவயத்திலே திருவுள்ளம். தன்னை அநுபவிக்கக் கொடுக்குமதுக்கு மேற்பட அருளுக்கு அளப்பில்லாமை - வேறில்லாமையால், அத்தை அருளுகிறார் (அத்தையித் யாதி). “அருளாகிற விளக்கு” என்று ஒருயோஜனை அருளிச்செய்து, “விளக் கான அளப்பிலருள்” என்று யோஜநாந்தரம் (நித்யேத்யாதி). (ஒரு) என்று அளப்பில்லாமையாலே பவிதம். ... (ச)

கஎடுஉ பெரியதிருமொழி, க0-ப, க-தி, கூ-பா, வாணையாரமுதம்.

அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. நுத்ரனுடைய சாபத்தைப்போக்கின வனைத்திருநறையூரிலே கண்டோம். இனிப்போய்த் திருமெய்யத் திலே காணக்கடவோமென்கிறார்.

வ்யா;—(சுடலையித்யாதி) ஸ்மசாநபூமியில் பஸ்மோத்தூளித னு யாகிறது - சுடலையில் சுட்டசாம்பலைப் பூசியிருக்கிறவனென்ற படி; அவன், (அமர்ந்ததோர்நடலை) அவனதுபவித்த க்லேசத்தைத் தவிர்த்தவனைத் திருநறையூரிலேகண்டு. “என்னுடலை” என்று - மேலுக்கு. என் சரீரத்துக்குள்ளே புகுந்து நெஞ்சையுருக்கி உண் கிற வி த க த் த (ந்) னைத் திருமெய்யத்திலே காணக்கடவோம். (வீடலை) என்று பாலைநிலத்தில் தலைமகனைச்சொல்லுகிறது. இப் பாலையான பூமியைத் தனக்கிருப்பிடமாக்கினபடியாலே பாலைநிலமா னஸம்ஸாரத்துக்குத் தலைவனானவனைத் தம்முடைய ஹ்ருதயத்திற் காட்டில் பாலைநிலமில்லை யென்றிருக்கிறார். (டு)

மூ;—வாணையா ரமுதம்தந்தவள்ளைத்
தேனை நீள்வயல்சேறையில் கண்டுபோய்
ஆனைவாட்டியருளு மமரர்தம்
கோனை யாங்குடந்தைச்சென்று காண்டுமே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வாணையார்	தேவலோகத்தி லுள்	கண்டுபோய்	(முன்பு) ஸேவித்து,
அமுதம்	அம்ருதத்தை [ளார்க்கு	ஆனை	குவலயாபீடத்தை
தந்த	கொடுத்தருளின	வாட்டி	கொன்று
வள்ளலை	உதாரனாய்,	அருளும்	(ப்ரஹ்மாதிகளுக்குக்கு
தேனை	தேன்போலே ரஸ்யனா		டியிருப்பைக்) கொடு
	ன ஸர்வேஸ்வரனை		த்தருளினவனாய்,
நீள்	நீண்ட	அமரர்தம்	நித்யஸூரிகளுக்கு
வயல்	வயலையுடைய	கோனை	சியந்தாவான ஸர்வே
சேறையில்	திருச்சேறையிலே		ஸ்வரனை

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சுடலையித்யாதி) தன்னுடைய நிரதிசய போக்க்யமானவடிவை அயர்வறு மமரர்களுக்கு முற்றாட்டாக அருளுவா னென்றார்கீழ்; ஹேயனானவனுக்கும் ஆபத்துக்கு உதவுகையாலே ஸுஸ்ரீல னானவன்றானே என்னுடைமையை அதுபவிக்கிறுனென்று ஸங்கதி.

“ஜ்ஞானியை விக்ரஹத்தோடே ஆதரிக்கும்” என்னக்கடவதிறே. (மேலு க்குஎன்றதுக்கு) “உடலை” என்றத்வீதியாந்தபதம் “உருக்கி” என்றபதத்தோடு ஸம்பந்திக்குமென்றுகருத்து. (என்சரீரத்தினுள்ளே) என்றது-பலிதார்த்தம்.

பெரியதிருமொழி, க0-ப, க-தி, எ-பா, கூந்தலார். களருங்

யாம்	நாம்	சென்று	போய்
குடந்தை	திருக்குடந்தையிலே	காண்டும்	ஸேவிக்கக் கடவோம்.

அவ;—ஆரூம்பாட்டு. ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் அபேக்ஷிதம் செய்யும் பரமோதாரனைத் திருச்சேறையிலே கண்டோம். இனித் திருக்குடந்தையிலே காணக்கடவோமென்கிறார்.

வ்யா;—(வாணையாரித்யாதி) தேவலோகம் க்ருதக்ருத்யமாம் படி அம்ருதத்தைத்தந்த உதாரனாய், தன்னை உகந்தார்க்குத் தானே போக்யனானவனை. (வாணையித்யாதி) நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னைக் கொடுக்குமாபோலே எனக்குத் தன்னைத்தந்தஉபகாரகனை. தேன்போலே ரஸ்யனானவனை. நீண்டவயலையுடைய திருச்சேறையிலேகண்டு. “ஆனை” என்று - மேலுக்கு. குவலயாபீடத்தைக் கொன்று ப்ரஹ்மாதிகளுக்குக் குடியிருப்புக்கொடுத்து அவர்களுக்குத்தானே சேஷியென்னுமிடத்தை ப்ரகாசிப்பித்தவனை யான்குடந்தைச்சென்றுகாண்டுமே. (கூ)

மூ;—கூந்தலார்மகிழ்கோவலனாய் வெண்ணெய்

மாந்தமுந்தையில்கண்டு மகிழ்ந்துபோய்

பாந்தஸ்பாழியில் பள்ளிவிரும்பிய

வேந்தனைச்சென்றுகாண்டும் வெஃகாவுளே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கூந்தலார்	கூந்தலையுடைய ஸ்திரீகள்	மாந்து	அழுதுசெய்து வர்த் திக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை
மகிழ்	உகக்கும்படியான	அழுந்தையில்கண்டு	திருவழுந்துரில்
கோவலனாய்	கோ (ஸ்) பனாய்,	மகிழ்ந்து	(முன்பு) ஸேவித்து ஆநந்தித்து,
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை		

அந்:—ஆரூம்பாட்டு. (வாணையித்யாதி) தம்மை அவனதுபவித்தபடியை அதுஸந்தித்தார்க்கீழ். அநந்யப்ரயோஜநரான தம்முடைய விடத்தில் இப்படி வ்யாமுக்த (ஸ்) னானமையைச்சொல்லவேணுமோ? ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் உடம்புநோவக் கடல்கடைந்து அமுதமளித்தானென்று ஸங்கதியை ஸஞ்சிபிக்கிறார் (ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க்குமித்யாதி).

(மேலுக்கு)என்றது - “யாம்” என்கிறபதம்-கர்த்ருபதமாகையாலே, அத் துக்கு மேலுக்கு என்கை. ... (கூ)

களஞ்சு பெரியதிருமொழி, க-ப, க-தி, அ-பா, பத்தராவியை.

(இன்றைக்கு)		விரும்பிய	விரும்பியருளின
போய்	சென்று	வேந்தனை	ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்
பாந்தள்	திருவநந்தாழ்வானாகிற		வேஸ்வரனை
பாழியில்	படுக்கையிலே	வெஃகாவுளே	திருவெஃகாவிலே
பள்ளி	திருக்கண்வளர்ந்தரு	சென்று	கிட்டி
	ளுகையை	காண்டும்	ஸேவிக்கக்கடவோம்.

அவ;—ஏழாம்பாட்டு. க்ருஷ்ணனாய் அநுகூலஸ்பர்ஸமுள்ள வெண்ணெயை விழுங்கினவனைத் திருவழுந்தூரிலே கண்டோம்; இனிப்போய்த் திருவெஃகாவிலே காணக்கடவோம்.

(கூந்தலாரித்யாதி) நல்ல கூந்தலையுடைய ஸ்த்ரீகளுக்கும்போக் யனாய், கோ(ர்)பனாய் வெண்ணெயை அமுதுசெய்து வர்த்திக்கிறவ னைத் திருவழுந்தூரிலேகண்டு உகந்துபோய். “பாந்தள்” என்று-மே லுக்கு. “பாந்தள்” என்று-பாம்பு. “பாழி” - படுக்கை. திருப் பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ்வானாகிறபடுக்கையிலே கண்வளர ஆதரி த்த ஸர்வரக்ஷகனானவனை. *வெஃகாவில் துயிலமர்ந்தவேந்தனை. (கா ண்டும் வெஃகாவுளே) கண்வளரக்காணலாவது திருவெஃகாவிலே.

மூ;—பத்தராவியைப் பான்மதியையணித்

தொத்தை மாலிருஞ்சோலைத் தொழுதுபோய்

முத்தினை மணியை மணிமாணிக்க

வித்தினைச்சென்று விண்ணகர்க்காண்டுமே.

(அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பத்தர்	பக்தர்களுக்கு	அணித்தொத்	ஆபரணமாலையோலே
ஆவியை	ஆத்மாவாய்,	தை	ஸ்ப்ருஹணீயனான
பால்	நிஷ்களங்கனான	மாலிருஞ்சோ	ஸர்வேஸ்வரனை
மதியை	சந்த்ரனைப்போலே	லை	திருமாலிருஞ்சோலை
	ஸதாத்ரஷ்டவ்ய	தொழுதுபோ	யிலே
	னாய்,	(முன்பு)	ஸேவித்து,
		ய்	
		(இன்றைக்கு)	

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (கூந்தலித்யாதி) தேவர்களுக்கு அமுதமளித்த வன்றான் ஆஸ்ரித கரஸ்பர்ஸமுள்ள த்ரவ்யமல்லதுதரியாதானாய், இடைச்சி களுக்கு ஸுலபனானவனென்று அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(பாந்தளென்று மேலுக்கு) என்றது - “காண்டிமே” என்றபதத்துக்கு மேலான “வெஃகாவுளே” என்றபதத்துக்கு என்கை. ... (எ)

பெரியதிருமொழி, க0-ப, சு-தி, அ-பா, பத்தராவியை. கஎடுடு

முத்தினை	முத்துப்போலே குளிர்ந்திருக்குமவனாய்,	மாணிக்கம்	மாணிக்கம்போலே தர்ஸநீயனாய்,
மணியை	நீலமணிபோல் ஸ்ரம ஹரமான வடிவையுடையனாய்,	வித்தினை	ஸ்ர்வகாரண பூதனான ஸர்வேஸ்வரனை
மணி	பெருவிலையான	விண்ணகர்	திருவிண்ணகரிலே
		சென்று	போய்
		காண்டும்	ஸேவிக்கக் கடவோம்.

அவ;—எட்டாம்பாட்டு. தன் திருவடிகளுக்கு நல்லார்க்கு ஆத்மாவானவனைத் தெற்குத்திருமலையிலே கண்டோம். இனிப் போய்த் திருவிண்ணகரிலே-காணக் கடவோமென்கிறார்.

வ்யா;—(பத்தராவியை யித்யாதி) தம்திருவடிகளுக்கு நல்ல ரானவர்களுக்கு ஆத்மாவானவனை; தாரகனாய்த் தன்னையொழியச் செல்லாதபடி யிருக்குமென்கை. அன்றிக்கே (க) “ஜ்ஞநீதவாத்மைவமேமதம்” என்கிறபடியே ஸ்நேஹிகளா யிருப்பாரைத் தனக்குத் தாரகமாகவுடையனாயிருக்கு மென்னுதல்; ஆவியாகக் கண்ணுக்குத்தோற்றாதபடி யிருக்கையன்றிக்கே, மறுவ ற்ற சந்த்ரனைப்போலே ஸதாத்ரஷ்டவ்யனாய், பூமிக்கெல்லாம் ஆப் யாயநம் பண்ணுமவனை. (அணித்தொத்தை) ஆபரணமாலையை. பொன்னரிமாலையைப்போலே; அன்றிக்கே (மணித்தொத்தை) நீல மணிமாலையோலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனை - தெற்குத் திருமலையிலே கண்டுபோய்.

(முத்தினை) என்று-மேலுக்கு. முத்துப்போலே உடம்பிலே அணைந்தால் விடாய் கெடும்படி குளிர்ந்திருக்குமவனை; நீலமணி போலே கண்ணுக்கு ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையனாயிருக்கை.

அந;—எட்டாம்பாட்டு. (பத்தராவியையித்யாதி) கோபிமார்க்கேபவ்யனா யிருந்தபடியேயன்றிக்கே, ஆஸ்ரிதர்க்கெல்லாம் தாரகாதிகளானவனென்று அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பால்போன்றமதிஎன்றாய், அத்தால்பலிதம்(மறுவற்றசந்த்ரனை) என்றது. ஆபரணரூபமலை என்றத்தை விசேஷிப்பிக்கிறார் (பொன்னரி) பொன்மணி மாலையென்கை. பாடாந்தரத்தில் பொருளருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி).

(முத்தினையென்று மேலுக்கு) என்றது - வித்தினை யென்னுமளவும் “சென்று” என்றத்தோடே அந்வயியாமையாலே விண்ணகர் பதத்துக்கு மே லான பதத்தோடே அந்வயிக்குமென்கை. (அ)

களஞ்சு பெரியதிருமொழி, க0-ப, க-தி, கூ-பா, கம்பமாகளிறு.

பெருவிலையான மாணிக்கம் போலே தர்ஸநீயமாயிருக்கும் வடிவ
ழகே யன்றிக்கே, இதுக்கெல்லாம் ஸர்வகாரண பூ(ஷு)தனாயிருக்கிற
வனை. விண்ணகர்காண்டுமே. (அ)

மூ;—கம்பமாகளிறஞ்சிக் கலங்கவோர்

கொம்புகொண்ட குரைகழல் கூத்தனைக்

கொம்புலரம்பொழில் கோட்டியூர்க்கண்டுபோய்

நம்பனைச்சென்றுகாண்டும் நாவாயுளே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கம்பம்	நடுக்கத்தை விளைக்கும் தாய்	கூத்தனை	தர்ஸநீயமாக நடந்த வனான ஸர்வேஸ் வரனை,
மா	பெரியவடிவை யுடை த்தான	கொம்புஉலாம்	தழைத்த கிளைகளால் நிறைந்துள்ள
களிறு	சுவலயாபீடமானது	பொழில்	சோலைகளையுடைய
அஞ்சி	பயப்பட்டு	கோட்டியூர்	திருக்கோட்டியூரிலே
கலங்க	கலங்கி முடியும்படி	கண்டுபோய்	(முன்பு) ஸேவித்து, (இன்றைக்கு),
ஒர்கொம்பு	(அதின்) கொம்பை	நம்பனை	ஆஸ்ரிதர்களுக்கு விஸ் வஸநீயனான எம்பெ
கொண்ட	வாங்கி முறித்தெறிந்த வனாய்,	நாவாயுள்	திருநாவாயிலே [ருமாணை
குரை	ஒலியாநின்ற உள்ள	சென்று	போய்
கழல்	வீரக்கழலையுடையனா ய்,	காண்டும்	ஸேவிக்கக் கடவோம்.

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. சுவலயாபீடத்தின் கொம்பைப்
பறித்தவனைத் திருக்கோட்டியூரிலே கண்டுபோய், திருநாவாயிலே
நாணக்கடவோமென்கிறார்.

வ்யா.—(கம்பமித்யாதி) தன்னைக் கண்டார்க்கு நடுங்கவேண்டும்
படியாய் பெரியவடிவையுடைய சுவலயாபீடம் - தன்னைக்கண்டார்
படுமத்தைத்தான்பட்டு அஞ்சிக்கலங்கிப்போம்படி, அதின்கொம்பை
அநாயாஸேந வாங்கி, ஒலியோடுகூடினவீரக்கழலையுடையனாய், தர்ஸ

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கம்பமித்யாதி) ஆஸ்ரிதர்க்கெல்லாம் தா
காதிகளானவளவே யன்றிக்கே, ஆஸ்ரித விரோதிகளை அழியச்செய்கையாலே
வீரக்கழலிட்டுத் திரிகிறுனென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, க0-ப, க-தி, க0-பா, பெற்றமாளியை. களருள

நீயமாக நடந்தவனை. அன்றிக்கே, மத்தமாய் கம்பத்தைப் பிடுங்
கிக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிற ஆனையானது பயப்பட்டுக் குலையும்படி,
அதின்னொம்பைப்பறித்து அக்கொம்புகளைக்கையிலே ஆயுதமாகக்
கொண்டு, கம்ஸன் மற்றையாரைத் துடர்ந்து கொடுத்திருக்கிறபோது
ஆபரணங்களால் வந்தத்வநியை யுடைத்தான திருவடிகளை வீசிக்
கொண்டு நடந்தபோது, வல்லாராடினாப்போலேயாயிற்றிருந்தபடி.

(கொம்புலாவித்யாதி) நித்யவஸந்தமாய், தழைத்த பொழிலை
யுடைய திருக்கோட்டியூரிலே கண்டுபோய் எல்லாத்தசையிலும் இவ்
வாத்மாவுக்குத் தஞ்சமானவனைத் தன்னைவிஸ்வஸித்தார் உகக்கும்
திருநாவாயிலே காண்டும். (க)

மூ;—பெற்றமாளியைப் பேரில்மணானைக்
கற்றநூல்கலிகன்றி யுரைசெய்த
சொல்திறமியை சொல்லிய தொண்டர்கட்கு
அற்றமில்லை யண்டமவர்க்காட்சியே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பெற்றம்	பசுக்களை	இவை	இந்த
ஆளியை	நோக்குவனாய்,	சொல்திறம்	ஸப்தராஸியை
பேரில்	திருப்பேர் நகரில் எழு	சொல்லிய	ஒதவல்ல
	ந்தருளியிருக்கிற	தொண்டர்கட் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்	
மணானை	மணவாளப்பிள்ளை	கு	கு
	யான ஸர்வேஸ்	அற்றம்இல்லை(பகவதநுபவத்தில்)	
	வரன்விஷயமாய்,	விச்சேதமில்லை;	
நூல்	சாஸ்த்ரங்களை	அண்டம்	பரமபதமானது
கற்ற	அப்யஸித்த	அவர்க்குஆட்சி அவர்களிட்ட வழக்கா	
கலிகன்றி	ஆழ்வார்	யிருக்கும். (க0)	
உரைசெய்த	அருளிச்செய்த		

* கம்பபதத்துக்கும் கழல்பதத்துக்கும் அர்த்தாந்தரமருளுகிறார்(அன்றிக்கே
யித்யாதி). ... (க)

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (பெற்றமித்யாதி) “மாளிகை” என்றுபாடமாய்,
“பேரில்” என்றதுக்கு விசேஷணமாக்கியருளிச்செய்து, “ஆளியை” என்று

கனகி அ பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௨-தி, இரக்கம்பரவேசம்.

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (பெற்றமித்யாதி) “பெற்ற” என்று-
பெருமையாய், மாளிகைக்கு விசேஷணமாகவுமாம். “பெற்றமாளி-
யை” என்று - பாடமாகில், பசுக்களை நோக்குமவனையென்றது.
(கற்றநூல்) திருமந்தரம் கற்றவிடத்திலே கற்குமித்தனையிறே அல்-
லாதவையும்; சாஸ்தர மர்யாதை தப்பாதபடிசொன்ன சப்தராசி
ரத்நக்குவைபோலே இவைசொல்லும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு விச்-
சேதமில்லை. (க) “ॐ நமசிவாய” - நசுபுநராவர்த்ததே” (௨) “ஆண்-
மின்கள் வானகம்” என்கிறபடியே நித்யாநுபவம் பண்ணலாம்
தேசத்தை ஆளுவார்கள். (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

பத்தாம்பத்து முதல்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பத்தாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி

இரக்கம் பரவேசம்.

வ்யா.—திருப்பதிகளை அநுபவித்தார்தீழ்; அதுதலைக்கட்டி அவ-
தாரங்களிலே போந்தநுபவிக்கிறார். இதிலே தமக்கபிமதமான ராம-
விஜயத்தை எதிரிகள் மேலெழுத்திட்ட பாசுரத்தாலே அநுபவிக்கி-
றார். அங்குத்தை விஜயம் தமக்கிஷ்டமாகையாலே அந்த விஜயத்

யாடாந்தரமருளுகிறார் (பெற்றமித்யாதி). *மயர்வற மதிநலம் பெற்றாராயிருக்க-
இவரை “கற்றவர்” என்னக்கூடுமோவென்ன (திருமந்தரமித்யாதி). சொல்-
லிறமித்யாதிக் கர்த்தமருளுகிறார் (சாஸ்தரமர்யாதையித்யாதி). ... (௧௦)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

அரு;—இரக்கம் பரவேசம்.—“வாடினேன்” என்றுதுடங்கி-இவ்வளவும்
வரத்திருப்பதிகளெல்லாம் ப்ராதாந்யேந அநுபவித்தவர், இனிமேல் *மர்ற்ற
முளவளவாக விபவங்களிலே ப்ராதாந்யம் தோற்றப்பாடி அநுபவிக்கிறாரென்-
று பேடிகாஸங்கதியருளுகிறார் (திருப்பதிகளையித்யாதி). அதில் இத்திரு-
மொழிக்கு ஸங்கதியருளுகிறார் (இதிலித்யாதி). (மேலெழுத்திட்ட பாசுரத்-
தாலே) என்றது - “பொங்கத்தம்பொங்கு” என்று வாத்யமடித்தமைக்கு

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௨-தி, ௧-பா, இரக்கமின்றி. கஎடுக்

துக்கு இலக்காய்த், தோற்றராக்ஷஸர்தசைபிறந்து, பிராட்டிமார்
தசைபிறந்து பேசுமாபோலே தாமானதன்மை தோற்றாதே, தோ
ற்றராக்ஷஸர் பாசுரத்தாலேராமவிஜயத்தைப்பேசி அநுபவிக்கிறார்.*

மூ;—இரக்கமின்றி யெங்கோன்செய்ததீமை

யிம்மையே யெமக்கெய்திற்றுக்காணீர்

பரக்கயாமின்றுரைத்தென் இராவணன்

பட்டன னினியாவர்க்குரைக்கோம்

குரக்குநாயகர்கா ளிளங்கோவே

கோலவல்விலி ராமபிரானே

அரக்கராடழைப்பாரில்லை நாங்க

ளஞ்சினேனும் தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எம்	எங்களுக்கு	குரக்குநாயகர்	வாநரபூதபதிகளே!
கோன்	ஸ்வாமியான ராவண	காள்	
இரக்கம்இன்றி	தையயில்லாமல் [ன்	இளங்கோவே	இளையபெருமானே!
செய்த	செய்த	கோலம்	தர்ஸநீயமாய்
தீமை	தீமையானது	வல்	வலிமையுடைத்தான
எமக்கு	எங்களுக்கு	வில்	வில்லையுடைய
இம்மையே	இஹலோகத்திலேயே	இராமபிரானே	சக்ரவர்த்தித் திருமக
எய்திற்றுக்கா	பலித்துவிட்டபடி	அரக்கர்	ராக்ஷஸஜாதியில்[னே!
ணீர்	யைக்காணுங்கோள்;	ஆடுஅழைப்பார்	வெற்றிசொல்லக்கட
இன்று	இப்போது	இல்லை	இல்லை; [வார்
யாம்	நாங்கள்	நாங்கள்	(தோற்ற) நாங்கள்
பரக்க	விரிவாக	அஞ்சினேனும்	பயப்படா நின்றோம்;
உரைத்து	சொல்லி		(தோற்ற எங்களுக்கு)
என்	பயனென்?;	பொங்கத்தம்	“பொங்கத்தம் பொங்
இராவணன்	ராவணனானவன்	பொங்கோ.	கம்” என்கிற ஜய
பட்டனன்	மாண்டுபோனான்;		ஸூசக வாத்யத்தி
இனி	இனிமேல்		ன் சப்தாநாகாரம்
யாவர்க்கு	யாருக்கு	தடம்	ஒத்தது. (க)
உரைக்கோம்	(இத்தைச்) சொல்லு		
	வோம்?;		

ஸூசகமான சப்தோச்சாரணம் பண்ணிக்கொண்டு திரிகிற எங்களுக்கு, தட
ம்-ஒத்ததென்று சொல்லுகையைக் கடைக்கித்து, அதுக்குப் பலிதமான வர்த்
தம் சொன்னபடி. ... *

களசு 0 பெரியதிருமொழி, க0-ப, உ-தி, க-பா, இரக்கமின்றி.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (இரக்கமித்யாதி) பெருமானையும் பிராட்டியையும் சேரக்கண்டால் (க) “வடிவாய் நின்வலமார்பினில்வாழ் கின்றமங்கையும் பல்லாண்டு” என்கிறபடியே மங்களாசாஸனம் பண்ணப் ப்ராப்தமாயிருக்க, மிதுநத்தைப் பிரித்த நிர்நயனான ராவணன் செய்ததீமை. (உ) “अपुनरपश्यन्ते- இஹைவபலமஸ்துதே” என்கிறபடி இஹலோகத்திலே எங்களுக்குப் பவித்தது. பல சொல்லியென்? தான்செய்ததப்பின்பலம்தானே அதுபவித்தான். அன்றிக் கே, இன்னார் பட்டாரென்றறியாமையாலேராவணன் பட்டானென்னவுமாம். பிற்பட்டகாலத்திலே சொல்லுகிறாராகையாலே இவர்க்கு அவன் பட்டானென்று சொல்லவுமாம். இனி இத்தை ஆர்க்கு இருந்து சொல்லுவோம். வானரயூதபதிகாள்! இளையபெருமானே!

அநு;—முதற்பாட்டு. (இரக்கமித்யாதி) “இரக்கம்” என்னில் - ஸ்நேஹமாதல், தையயாதல் விவக்ஷித்து இரண்டையும் அருளிச்செய்து, தாத்பர்யமருளுகிறார் (பெருமானையுமித்யாதி). (ப்ராப்தமாயிருக்க) என்றவநந்தரம் “இதுக்கு உறுப்பான ப்ரேமமின்றிக்கே” என்றுசேஷம். “யாம் அவன் தீமைகளைப் பரக்க நின்றுசொல்லி யென்” என்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்தருளுகிறார் (பலவித்யாதி). அரக்கர் பட்டபடிகளைப் பரக்கச்சொல்லியென், என்றர்த்தாந்தரமருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). (அறியாமையாலே) என்றது - ப்ரயோஜநாபாவத்தாலே விசாரியாமையாலே யென்கை.

“எங்களையொழியக்குலையவனை” என்று மேலே-ராவணனை நிரஸிக்குகை சொல்லியிருக்க, இங்கே ராவணன் பட்டானென்று சொல்லக்கூடுமோவென்னும் சங்கையிலே, (ங) “नयन्ति पुरीषा- நேயமஸ்தி புரீலங்கா” என்கிற ந்யாயத்தாலே தீமையின் ப்ராபல்யத்தாலே ஸித்தவத்கரித்து அருளிச் செய்தாரென்றும், மற்றும்புகிற ராக்ஷஸரெல்லாம் பட்டபடியைக் கண்டால், இனிராவணன் பட்டானென்றது-கைமுதிகந்யாயத்தாலே ஸித்தமன்றோவென்றும் இரண்டுவிதமாகப் பரிஹாரமருளிச்செய்து, இப்பாட்டிலே ராவணன் பட்டபின்பு சொல்லுகிறவர்கள் பாசரென்றும், அப்பாட்டில் - ராவணன் படுவதற்குமுன்புள்ள ராவணன் பாசரென்றல்விரோதமில்லையென்று திருவுள்ளம்பற்றி. ஆனால் அதுபெரிய தீர முந்துமல்லவென்பது; இதையே இவர் முந்துற அருளிச்செய்வானென்னென்கிற சங்கையிலே அருளுகிறார் (பிற்பட்டவித்யாதி). இத்தால் ராமவிஜயத்தில் இவர்க்குண்டான ஆசையாலே இத்தையே முந்துறவருளிச் செய்தாரென்று கருத்துச் சொல்லிற்றாயிற்று.

தர்ஸநீயமானவலியையுடைத்தான வில்லையுடைய சக்ரவர்த்தித்திருமகனே !.

(அரக்கராடழைப்பாரில்லை) “ராக்ஷஸரில் இனி ஆடுபோலேகூப்பிடக்கடவாரில்லை” என்று பட்டர் அருளிச்செய்தாரென்று நஞ்ஜீயரருளிச் செய்வார். “இது ஓரர்த்தமாயிராமையாலே, இங்ஙனே இதுசொன்னாலே” என்று, நான் கேட்டேன் ; சொல்லலாகாதோ என்ன; “ஆடு” என்று-வெற்றி; இந்தராக்ஷஸஜாதியில் வெற்றிசொல்லக் கடவாரில்லை என்கிறதுஎன்ன; “இதுவேயிறே பொருளென்று அருளிச்செய்தார்” என்று பிள்ளையருளிச்செய்வார். (அஞ்சினே மித்யாதி) எதிரிகளேவென்று அவர்கள் வெற்றியாலே தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணுவித்து அதுக்கிடாக ஆடும் கூத்துப்போலே தோற்றவர்கள் தோல்வியாலே பறையடிக்க ஆடுவதொருகூத்துண்டு ; அந்தச்சப்தாநுகாரம் - “பொங்கத்தம் பொங்கு” என்கிறவிது. (௧)

(ஆடுபோலே கூப்பிடக்கடவாரில்லை) என்றது-ஒருநொண்டியாடுஸிம்ஹத்தைக் குறித்து “ஸிம்ஹம் நபக்ஷ்யாமி” என்று சொன்னதுண்டென்று லௌகிகமான கதையுமுண்டிறே. அந்த ஆடுபோலேயும் தைர்யமில்லை யென்றுகருத்து. (இது ஓரர்த்தமாய்) என்றது - இதுவே-பதத்துக்கு அர்த்தமென்று நிர்பந்தமில்லாமையாலேயென்கை. ஆழ்வார்கள் பாசுரங்கள் அநேகார்த்தகர்ப்பங்களாகையாலே இன்னமும் பதார்த்தம்சொல்லலாமென்று திருவுள்ளமென்று கருத்து.

(வெற்றிசொல்லக்கடவாரில்லை) என்றதுக்கு-நாமும் “வெற்றிபெறவாருங்கோள்” என்று அழைக்கைக்கு ஒருவருமில்லையோவென்றுகருத்து. (இதுவேயிறே பொருள்) என்றது-கொண்டாட்டத்திலே. இத்தனை இவ்வர்த்தத்தை வ்யாவர்த்திக்க வில்லையென்று கருத்து. “பொங்கத்தம் பொங்கோ-தடம்” என்றந்வயம். “பொங்கத்தம் பொங்கம்” என்று-லக்ஷணயா சொல்லக்கடவவாத்யமே பேசினோமான எங்களுக்கு, “தடம்-ஒத்தது” என்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து, அதின் ஸ்வரூபத்தை யருளுகிறார் (எதிரிகளையித்யாதி). (ஆடுவதொருகூத்து) என்றது - “குழமணிதூரம்” என்றகூத்தென்று கருத்து. (அந்த) என்றது - அவ்வாத்யத்தினுடைய என்கை. இரண்டு பர்யாயம் “பொங்கத்தம்பொங்கம்” என்னத்துடங்கினவாய் அஞ்சினபடிக்கு ஸூட்சுமமாக “பொங்கோ” என்று குறைத்து நிர்த்தேசித்தாரென்று திருவுள்ளம். ... (௧)

களசு உ பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௨-தி, ௨-பா, பத்துநீண்முடியும்.

மூ;—பத்துநீண்முடியு மவற்றிரட்டிப்

பாழித்தோளும் படைத்தவன் செல்வம்
சித்தம் மங்கையர்பால் வைத்துக்கெட்டான்
செய்வதொன்றறியா வடியோங்கள்
ஒத்ததோளிரண்டு மொருமுடியும்
ஒருவர்தம் திறத்தோமன்றி வாழ்ந்தோம்
அத்தவெம்பெருமா னெம்மைக் கொல்லேல்
அஞ்சினோம்தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நீன்	நீண்ட	அடியோங்கள்	அத்தலைக்கு ஸேஷ
பத்துமுடியும்	பத்துத்தலைகளையும்		பூதரான நாங்கள்
பாழி	பலிஷ்ட்டமாய்	தோள் இரண்	இரண்டிதிருத்தோள
அவற்று இரட்	தலைகளின் கணக்கு	மும்	ம்
டி	க்கு இரட்டித்த	ஒருமுடியும்	ஒரு திருமுடியுமாய்
	கணக்கையுடைய	ஒத்த	விக்குதவேஷரல்லாத
தோளும்	(இருபது) தோள்களையும்	ஒருவர்தம்	ஒப்பற்றபெருமானுடைய
படைத்தவன்	உடையனான ராவ	திறத்தோம்	இடையாட்ட முடை
	ணானவன்,	அன்றி	யோமல்லாமையால்
மங்கையர்பால்	ஸ்தீர்கள் பக்கலிலே	வாழ்ந்தோம்	கெட்டோம்;
சித்தம்	மநஸ்ஸை	அத்த	எங்களுக்கு ஜநகனை
வைத்து	செலுத்தி		வனே!
செல்வம்	(தன்) ஸம்பத்தை	எம்பெருமான்	எங்கள்நாதனே!
கெட்டான்	அழித்தான்;	எம்மை	எங்களை
செய்வதொன்	இதிகர்த்தவ்யதா மூ	கொல்லேல்	கொல்லாதொழிய
று அறியா	டர்களாய்		வேணும்;
		அஞ்சினோம்	தடம்பொங்கத்தம்
			பொங்கோ. (௨)

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (பத்தித்யாதி). “யச்சீலஸ்வாமீ - தச்சீலோதாஸஃ” என்கிறபடியே நீங்களும் அவனைப் போலே தீமைசெய்தீர்களோவென்ன; அவன் தலைப்பத்துப் படைத்தோமென்று தீமைகளைச் செய்தான்; எங்களுக்குக் குற்றமில்லை. யென்று விண்ணப்பம் செய்கிறார்களென்று ஸங்கதி.

“இராவணன்” என்று சொல்லலாயிருக்க, இப்படி விசேஷித்ததுக்கு ப்ரக்

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௨-தி, ௨-பா, பத்துநீண்முடியும். ௧௭௬௩

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (பத்துநீண்முடியும்) (௧) “**वाक्श्रु** **सुहृन्** - வாக்க்யமுத்தம் தசாநந ” என்கிறபடியே “உனக்கு அவர்காலிலேவிழப் பத்துத்தலையுண்டு; அஞ்ஜலிபண்ணுகைக்கு இரு பதுகையுண்டு; அவரைச் சரணம்புகவல்லையே” என்றானிறே விபீஷ ணாழ்வான். பத்துத்தலையும், வலியையும், பெருமையுமுடையனாய், இருபது தோளையுமுடையனாவன் விஷயப்ரவணனாய்த் தன் ஸம் பத்தை அழித்தான். (செய்வதித்யாதி) ரக்ஷகனானவன்போகை யாலே செய்வதறியாத நாங்கள். அறிவுகேடரான நாங்கள். இரண்டு தோளும் ஒருமுடியும் விக்ருத வேஷரல்லாத பெருமானைப் பெரு மையாலே கெட்டோம். “வாழ்ந்தோம்” என்று-கேசுப்பரம்.

அன்றிக்கே, இரண்டுதோளும் ஒருமுடியுமாயிருக்கிற நாங்கள் ஒருவரிடையாட்டத்தோமல்லேமாராகையால், நாங்கள் விஷயப்ர வணரல்லாமையாலே வாழ்ந்தோம்; அன்றிக்கே (௨) **वाक्श्रु** **सुहृन्**

ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (வாக்க்யமித்யாதி). (விபீஷணாழ்வான்) என்ற வந்தரம் “அப்படியே சொல்லுகிறார்கள்” என்று சேஷம். இத்தால் பத்தும் பத்தாக வாழ்வுக்கு உடலாயிருக்கக் கெட்டானென்று வெறுக்கிற ரென்று கருத்து. பாழிபதத்துக்கு - மிடுக்கும், பெருமையு மிரண்டர்த்த மென்று விவக்ஷித்து, சப்தார்த்தமருளுகிறார் (பத்தித்யாதி). “செல்வம்-கெட்டான்” செல்வத்தைக் கெடுத்தானென்று திருவுள்ளம். (போகையாலே) கெட்டுப் போகையினாலே. “ஒன்று” என்றத்தாலே-தவிர்வது மறியோ மென்னுமது பலிக்கையாலே, பலிதார்த்தம் (அறிவித்யாதி).

ராமாவதாரத்துக்கே “தோளிந்நிம் ஒருமுடியும், ஒருவராய் - அத்விதீய ரான, தம்முடைய - தேவருடைய, திறத்தோமன்றி - இடையாட்டத்தோ மன்றிக்கே”-என்று வாக்க்யார்த்தமாய் அருளுகிறார் (இரண்டித்யாதி). “ஒத்த” என்றது-லோகத்தாரோ டொத்த வென்றாய், “முடியும்” என்றவந்தரம்- “உடையோமாகையாலே” என்று சேஷபூரணமும் திருவுள்ளம்பற்றி யோ ஜிக்கிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). இப்பக்ஷத்தில் ராவணனைப் பத்தித்யாதி யாலே வர்ணித்தது - கேட்டுக்குடலாக யோஜநாந்தரம் கண்டு கொள்வது. “ஒத்த தோள்” ஒரு தோளுக்கொத்த என்றும், “ஒருவர்தம் திறத்தோமாய் வாழ்ந்தோம்” என்று முந்துறத்தாத்தப்ரயமருளுகிறார் (அன்றிக்கே பரஸ்பரேத் யாதி). அழகைக்கண்டு எல்லாரும் உஜ்ஜீவித்தோமென்று கருத்து.

கஎசுசு பெரியதிருமொழி; க0-ப, உ-தி, ஈ-பா, தண்டகாரணியம்.

சு-ப்ரஸ்பரஸ்ய ஸத்ருஸௌ” என்கிறபடியே ஒன்றுக்கொன்று ஒப்
பாயிருக்கிற தோளிரண்டையும், ஒருதிருவபிஷேகத்தையுமுடைய
ராயிருக்கிற உம்மைக்கண்டு அடியரான நாங்கள் ஒருவர் இருவரன்
றிக்கே எல்லாரும் ஒக்கவாழ்ந்தோம். கண்டென்கிற விடமத்தனை
யும் அத்தயாஹரித்துக்கொள்வது. (அத்த) எமக்குஜநகனாவனே!
(எம்பெருமான்) எங்கள்நாதனே! எங்களைக் கொல்லாதொழியவே
ணும். “அஞ்சினோம்” என்றாரைக்கொல்லுகை உனக்குப்போருமோ?.

மூ;—தண்டகாரணியம் புகுந்தன்று

தையலைத் தகவிலியெங்கோமான்

கொண்டுபோந்து கெட்டா நெமக்கிங்கோர்;

குற்றமில்லைக்கொல்லேல் குலவேந்தே

பெண்டிரால்கெடு மிக்குடிதன்னைப்

பேசுகின்றதென் தாசரதியுன்

அண்டவாணருகப்பதே செய்தாய்

அஞ்சினோம் தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ. (ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தகவுஇலி	நிர்க்கருணனான	எமக்கு	எங்களுக்கு
எம்கோமான்	எங்களுக்கு நியாமகனா	ஒர்குற்றம்	ஒருகுற்றமும்
	யிருந்த ராவணன்	இல்லை	கிடையாது;
அன்று	(நீங்கள்) காட்டிலே	குலம்	(நிரபராதரை நலியா
	தாபஸரா யிருக்கும்		இக்புவாகுவின்)
	போது		வம்ஸத்துக்கு
தண்டகாரணி	தண்டகாரணியத்தில்	வேந்தே	தலைவராய் [மானே!
யம்		தாசரதீ	தசரதபுத்ரரான பெரு
புகுந்து	ப்ரவேசித்து	கொல்லேல்	கொல்லா தொழியவே
தையலை	பிராட்டியை		ணும்.
கொண்டு	அபஹரித்துவந்து	பெண்டிரால்	ஸ்தீரீசாபல்யத்தாலே
போந்து		கெடும்	கெடக்கடவ
(அக்குற்றமடியாக)		இக்குடி தன்	இந்தராக்ஷஸ ஜாதி
கெட்டான்	முடிந்துபோனான்;	னை	யைப்பற்றி
இங்கு	இவ்விஷயத்தில்	பேசுகின்றது	பேசலாவது
		என்	என்ன இருக்கிறது?

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௨-தி, ௪-பா, எஞ்சலிலிலங்கை. ௧௭௬௫

உன்	தேவரீருக்கு (இஷ்ட	செய்தாய்	செய்துவிட்டாய்;
அண்டவாணர் தேவர்கள்	[ரான]	அஞ்சினோம்	தடம்பொங்கத்தம்
உகப்பதே	உகக்கக்கடவகார்யத்	பொங்கோ.	(௩)
தையே			

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு. (தண்டகாரணியம்புகுந்து) தானி
ருந்த விடத்திலே அவர்வந்து அடைமதின்படுத்த அபகாரம்பண்ணி
னானன்று, காட்டிலே தாபஸவேஷத்தோடே திரியாநிற்க, அங்கே
வந்து பிராட்டியைப்பிரித்து நிர்க்கரு(ஸ்)ண னானபையல் †கெட்டுப்
போனான். நாங்கள் செய்ததொரு குற்றமில்லை. எங்களைக் கொல்லா
தொழியவேணும். நிரபராதரைக்கொல்லாத இக்சுவாகுவம்சத்திலே
பிறந்ததுக்குத்தலையன்றோநீர். விஷயப்ரவணராய் கெடக்கடவ இஜ
ஜாதியை எத்தைச் சொல்லுவது. ஸ்வர்க்கத்துக்கு வன்னியமறுத்
தவன் மகனே ! உனக்கு இஷ்டரான தேவர்கள் உகந்ததே செய்து
விட்டாய். (௩)

மூ;—எஞ்சலிலிலங்கைக்கிறை யெங்கோன்

றன்னைமுன்பணிந்து எங்கள்கண்முகப்பே

நஞ்சுதானரக்கர்குடிக்கென்று

நங்கையை யவன்றம்பியேசொன்னான்

விஞ்சைவானவர் வேண்டிற்றேபட்டோம்

வேரிவார்பொழில் மாமயிலன்ன

அஞ்சலோதியைக் கொண்டருடமின்

அஞ்சினோம்தடம்பொங்கத்தம் பொங்கோ. (௪)

அரு;—மூன்றும்பாட்டு. (தண்டகாரணியமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்
“மங்கையர்பால்” என்று-ஸாமாந்யேந தேவதாஸ்தரீகள் முதலானார் பக்கல்
சித்தம் வைத்த தப்பைச் சொன்னார்கள் ; இதில் நேரே பெருமாள் விஷயத்
திலே தானே தீரக்கழியப்பண்ணினகுற்றத்தைப்பேசுகிறார்களென்றுஸங்கதி.

(ஜாதியை) ஜாதிக்கு என்கை. தசரதன் சம்பராஸூர நிரஸநம் பண்
ணமையைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (ஸ்வர்க்கேத்யாதி). ... (௩)

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (எஞ்சலிலித்யாதி). எமக்கு இங்கோர் குற்றமில்லை
யென்னா நின்றிகோள்; அவன் தையலைக்கொண்டு போந்தானாகில் நீங்கள்
அவனுக்கு ஹிதம் சொல்லாதே எதிரம்பு கோத்துவந்தது குற்றமன்றோவென்
ன; தம்பியே சொல்லிக்கேளாதே கெட்டவன்-எங்கள் வார்த்தையைக்கேட்
கப் புகுகிறோனா என்கிறார்களென்று ஸங்கதி.

† (பா) கொடுபோனான்.

களக்க பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௨-தி, ௪-பா, எஞ்சலிலிலங்கை.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எஞ்சல் இல்	(யுத்தோப கரணங்க ளால்) குறைவற்ற	சொன்னான்	சொன்னான் ;
இலங்கைக்கு	லங்காநகரத்துக்கு	விஞ்சைவான	வித்யாதரர் முதலான
இறை	நிர்வாஹகனாய்	வர்	தேவர்கள்
எம்	எங்களுக்கு [னை	வேண்டிற்றே	ப்ரார்த்தித்தபடியே
கோன்தன்னை	ஸ்வாமியான ராவண	பட்டோம்	(நாங்கள்) அநர்த்தப்
முன்	நாங்கள் ஒலக்கம் கொ		பட்டோம் ;
	டுத்துக் கொண்டி	வேரி	பரிமளத்தை யுடைத்
	ருக்கிற காலத்திலே	வார்	பரந்திருந்துள்ள [தாய்
அவன் தம்பியே	அந்தராவணனுடைய	பொழில்	சோலையிலுள்ள
	தம்பியான ஸ்ரீவிபீ	மாமயில் அன்	மயில்போ லிருப்பவளா
	ஷ்ணுழ்வான் தானே	ன	ய்
எங்கள்	எங்களுடைய	அஞ்ச	(இருட்சி, சுருட்சி, நீ
கண்முகப்பே	கண்ணெதிரில்		ட்சி, குளிர்ச்சி, அ
பணிந்து	ராவணன் காலிலே		ழகு என்று) ஐந்து
	விழுந்து		வகைப்பட்ட
நங்கையை	கல்யாணகுணங்களால்	அல்	இருண்ட
	பூர்ணையான இப்பி	ஒதியை	மயிர்முடியை யுடைய
	ராட்டியை		ளான பிராட்டியை
அரக்கர்குடிக்கு	“ராக்ஷஸ குலத்துக்கு	கொண்டுநட	கொண்டுபோங்கோள் ;
நஞ்சுதான்	விஷம் கிடாய்” என்று	மின்	
என்று		அஞ்சினோம்	தடம் பொங்கத்தம்
			பொங்கோ. (ச)

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (எஞ்சலில்) “எஞ்சல்” என்று ஸங்
கோசம். பிராட்டியைக்கொண்டு புகுந்தானாய், “இவ்வூரிலே வந்து
இவளை மீட்கவல்லாருண்டோ?” என்று குறைவற்றனாயிருந்த ராவ
ணனை நாங்களடைய ஒலக்கம் கொடுத்துக்கொண்டிருக்க, எங்கள்
முன்னே அவன்காலிலேவிழுந்து, கல்யாணகுணங்களால் பூர்ணையா
யிருக்கிற இவளை “ராக்ஷஸகுலத்துக்கு நஞ்சுகிடாய்” என்று ஸ்ரீ
விபீஷ்ணுழ்வான் சொன்னான்.

(ஸங்கோசம்) என்று-குறைவாய், யுத்தோபகரணங்களாலே குறைவற்ற
இலங்கை என்றாய், தாத்தர்யமருளுகிரர் (பிராட்டியித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, க0-ப, உ-தி, டி-பா, செம்பொன். கள்கள

“விஞ்சிவானவர்” என்று - வித்யாதரராய், அத்தாலே தேவ ஜாதிக்கு உபலக்ஷணம். பரிமளத்தையுடைத்தாய் பரந்த பொழி லில் தன்நிலத்தில் மயில்போலேயிருக்கிற (அஞ்சலோதியை) சுரு ண்டி நெய்த்துப்பரிமளிதமாய், என்றாப்போலே அஞ்சுவகைப்பட்டி ருப்பதாய், இருண்டிருந்துள்ள மயிர்முடியையுடைய பிராட்டியைக் கொடுபோங்கோள். “அஞ்சு” என்று-அஞ்சுவகைப்பட்டிருக்கை. “அல்” என்று-ராத்ரி. அத்தால் இருட்சியை நினைக்கிறது. “ஓதி” என்று - மயிர்முடி. (ச)

மூ;—செம்பொன் நீண்முடி யெங்களிராவணன்
சீதையென்பதோர்தெய்வம் கொணர்ந்து
வம்புலாங்கடி.காவில் சிறையா
வைத்ததே குற்றமாயிற்றுக்காணீர்
கும்பனோடுநிகும்பனும் பட்டான்
கூற்றம் மானிடமாய்வந்து தோன்றி
அம்பினாலெம்மைக் கொன்றிகின்றது
அஞ்சினோம் தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ. (ஊ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செம்	செவ்விதான	காவில்	அசோக வநிகையிலே
பொன்	பொன்னால் செய்யப் பட்டதாய்	சிறையா	சிறையிலிருப்பாம்படி
நீள்	நீண்டிருப்பதுமான	வைத்ததே	வைத்திருந்த விதுதா னே
முடி	கிரீடத்தையுடையனாய்	குற்றமாயிற்று	தப்பாய்த்தலைக் கட்டி
எங்கள்	எங்களுக்கு நியந்தா	க்காணீர்	ற்று;
இராவணன்	ராவணனானவன்[வான	(அக்குற்றமே ஹேதுவாக,)	
சீதை என்பது	“பிராட்டி” என்கிற	கும்பனோடு	கும்பனும்
ஓர் தெய்வம்	ஒரு தேவதையை	நிகும்பனும்	நிகும்பனும்
கொணர்ந்து	கொண்டு வந்து	பட்டான்	மாண்டு போனார்கள்;
வம்பு உலாம்	புதுமை மாறாதேயிருப் பதாய்	கூற்றம்	(ராவணன் கையிலே முன்பு தோற்ற) ம்
கடி	பரிமளத்தை யுடைத் தான		ருத்யுவானவன்

(என்றாப்போலே) என்றது-செறிவையும் மென்மையையும் ஸஞ்சிப்பிக்கி றது. (க) “செறிமென் கூந்தல்” என்னக்கடவதிறே. “மாமயில்” என்ற த்ருஷ்டாந்த பலத்தாலே நீட்சிஸித்தமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, மற்றவற் றைப் பிரித்தருளிச் செய்தார். ... (ச)

(க) பெரி-தி-க-க-ச.

களகூஅ பெரியதிருமொழி, க0-ப, ௨-தி, கூ-பா, ஓதமாகடலை.

மானிடமாய்	மாநுஷ வேஷத்தைப்	எம்மை	எங்களை
	பரிக்ரஹித்து	கொன்றிகின்	நலியாநின்றான்;
வந்துதோன்றி (இவ்விடத்தில்) வந்து	தோன்றி	றது	அஞ்சினோம் தடம் பொங்கத்தம்
அம்பினால்	பாணத்தினால்		பொங்கோ. (௫)

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (செம்பொனித்யாதி) ஸ்லாக்க்யமான திக்விஜயம்பண்ணிக்கவித்த முடியையுடையனான எங்களுடைய ராவணன், பிராட்டியை நெருக்கிவரக்கொண்டு வந்து. (வம்பித்யாதி) புதுமைமாறாதே யிருப்பதாய், பரிமளத்தையுடைத்தான அசோகவநிகையிலே, பெருமாளுக்கும் அவருக்கும் ஏகாந்தமாகவநு பவிக்கலாம் தேசத்திலே அவர்பக்கல் நின்றும்பிரித்து, அவளைத் தனியே வைத்தவிது சூற்றமாய், அதுவே ஹேதுவாக சும்பநிகும் பர்கள் பட்டார்கள்.

(சூற்றமித்யாதி) ராவணன்கையிலே முன்புதோற்ற ம்ருத்யு வானவன் வந்து; ராவணன் தேவர்களை நெருக்கிவரக்கொண்டு மநுஷ்யர்களை அநாதரித்தான்; அத்தாலே அந்தம்ருத்யு - மாநுஷ வேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்துத்தோன்றி, அந்தமனிச்சுக்கு ஏகாந்தமான அம்பாலே எங்களைக்கொல்லுகிறவித்தனை. (௫)

மூ;—ஓதமாகடலைக் கடந்தேறி

புயர்கொள்மாக்கடிகாவை யிறுத்துக்
காதல்மக்களும் சுற்றமும் கொன்று
கடியிலங்கை மலங்க வெரித்துத்
தூதுவந்தஞ்சங்குக்கே உங்கள்
தோன்றல்தேவியை விட்டுக்கொடாதே
ஆதர்நின்று படுகின்றதந்தோ
அஞ்சினோம் தடம்பொங்கத்தம் பொங்கோ. (கூ)

அந;—அஞ்சாம்பாட்டு. (செம்பொனித்யாதி) ராவணன் ம்ருதப்ராய னென்று பிராட்டியைக் கொண்டு நடமின் என்றார்கள். அவன் ம்ருதப்ராய னாகைக்கு உடலாக ப்ரபல வீரர்கள் பட்டபடியைச் சொல்லி முதலிகளைக் குறித்து பயத்தை அறிவிப்பிக்கிறார்களென்று ஸங்கதி.

பட்டபின்புசொல்லுவார் பாசரம் கீழேயென்னும்பகஷத்திலே, இப்பாட் டித் துடங்கி ராவணவதாத்தூர்வம் என்று கொள்ளவேணும். கடிகாவில் வைத்தது சிறையாமோ வென்ன வருளுகிறார் (பெருமாளுக்கித்யாதி). (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஓதம்	அலையெறிகிற	எரித்து	(அக்நியாலே)தஹித்து,
மா கடலை	பெருங்கடலை	தூதுவந்த	(பிராட்டி பக்கல்) தூது
கடந்து	தாண்டி,		சொல்லவந்த
ஏறி	அக்கரைப்பட்டு	குரங்குக்கே	ஒரு குரங்கின் (ஹது
உயர்கொள்	ஒக்கத்தையுடைத்தாய்		மான்) கையிலேயே
மா	பரந்த	உங்கள்	உங்களுக்கு
கடி	பரிமளிதமாயிருந்துள்ள	தோன்றல்	ஸ்வாமியான பெரு
காவை	சோலையையுடைய அ		மாளுடைய
	சோகவநிகையை	தேவியை	தேவியான பிராட்டி
இறுத்து	முறித்து,		யை
காதல்	(ராவணனுடைய) ஸ்	விட்டுக் கொ	விட்டுக்கொடாமல்
	நேஹ விஷயரான	டாதே	
மக்களும்	அக்ஷகுமாரன் தொட	ஆதர்	இளிம்பரான நாங்கள்
	க்கமான புத்ரர்களை	நின்று	இப்படி துவண்டு நின்
	யும்		று
சுற்றமும்	அந்தரங்க கிங்கரர்களை	படுகின்றது	அநர்த்தப்படவேண்டி
கொன்று	கொன்று, [யும்	அந்தோ	ஐயோ! [ற்று;
கடி	காவல்களையுடைத்தா	அஞ்சினோம்	தடம் பொங்கத்தம்
இலங்கை	லங்கையானது [ன		பொங்கோ. (சு)
மலங்க	கலங்கும்படி		

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (ஓதமாகடலையித்யாதி) அலையெறிகிற பெருங்கடலைத் தன் கவட்டின்கீழேயாம்படி கடந்து அக்கரைப் பட்டு. (உயர்கொளிய்யாதி) ஒக்கத்தையுடைத்தாய் பரந்து பரி மளிதமாயிருந்துள்ள சோலையையுடைய அசோகவநிகை, அத்தை

அந;—ஆறும்பாட்டு. (ஓதமித்யாதி). “கூற்றம் மானிடமாய் வந்து தோன்றிக்-கொன்றிடுகின்றது” என்றுசொல்லாநின் நீர்கள்; ஒருகுரங்குவந்து ஊரைச்சுட்டபோதே அஞ்சி, ஸந்தி (நி) பண்ணிக்கொள்ள வொண்ணாதோ? * க(௫)தேஜலே ஸேதுபந்தம்போலே ஹதசேஷராய் இப்போது கூப்பிடுவா னென்னென்ன; இங்ஙனே விவேகமுண்டாகில் இத்தனைவருமோ என்கிறார்க ளென்று ஸங்கதி.

(கவட்டின்கீழே)-தப்படிக்குள்ளே யென்கை. (சோலை) என்றத்தைப் பிரித்து வாக்யபேதமாக்கி, “இப்படி வைலக்ஷண்யத்தை யென்றத்தை” எ

கௌ0 பெரியதிருமொழி, க0-ப, உ-தி, எ-பா, தாழ்மின்றி.

முறித்து. (காதன்மக்களித்யாதி) ராவணனுக்கு ஸ்நேஹ விஷயமான அக்ஷயகுமாரன் துடக்கமானபுத்ரர்களையும், அவனுக்கு அந்த ரங்கரான கிங்கரர் துடக்கமானாரையும் கொன்று.

(கடியிலங்கையித்யாதி) அரணையுடைத்தாய், அக்நியும்புரூ அஞ்சியிருக்குமிவ்வூர் - ஒருவர்கூற எழுவருக்கும்படி அக்நியை பாவேசிப்பித்து. (தூ துவந்தவித்யாதி) “வெறுங்கையே தூ துவந்தா நெருவன்செய்தது இதுவானால், நாம் இவளைக்கொண்டிருப்போமல்லோம்” என்று அவன்கையிலே பிராட்டியை விட்டுக்கொடாதே. (ஆதரித்யாதி) “ஆதர்” என்று - இனிம்பரென்றபடி. இனிம்பரான நாங்கள் இப்படிப்படாநின்றோம். (அஞ்சினோம்) அச்சமில்லாத அன்று பட்டத்தை இன்று படவேணுமோ? (கூ)

மூ;—தாழ்மின்றி முந்நீரை யஞ்ஞான்று

தகைந்ததேகண்டு வஞ்சி நுண்மருங்குல்

மாமைமான்மடநோக்கியை விட்டு

வாழ்கில்லா மதியின்மனத்தாணை

ஏழையை யிலங்கைக் கிறைதன்னை

யெங்களையொழியக் கொலையவனைச்

சூழமானினை மாமணிவண்ணை

சொல்லினோம் தடம் பொங்கத்தம்பொங்கோ. (எ)

பதம்.

உரை.

பதம்.

உரை.

மாமணி வண்ணை!—;

தாழ்ம் இன்றி விளம்பமில்லாமல்

முந்நீரை கடலை

அஞ்ஞான்று அன்றைக்கு

தகைந்ததே அணைசெய்த தொன்

கண்டு கண்டு, [றையே

வஞ்சி வஞ்சிக்கொடிபோலே

நுண் ஸுகூழமான

மருங்குல் இடையையும்

மாமை முக்த (X) மான

மான்

மடம்

நோக்கியை

விட்டு

வாழ்கில்லா

மதி இல்

மதி

மதி

த்தாணை

மானினுடைய

ம்ருதுவான

நோக்கையுமுடைய

ளான பிராட்டியை

பெருமாள் ஸந்நிதியி

லே ஸமர்ப்பித்துவி

வாழமாட்டாத [ட்டு

மதிகேடனுமாய்

ன்று அத்தயாஹரித்துக்கொள்வது. (புத்ரர்களை) என்றது-மந்த்ரி புத்ரர்களை யென்கை. (க) “సప్త మున్రిసుతాసలి శూరముక్షి- ஸப்த மந்த்ரிஸுதாநபி, சூரமக்ஷஞ்ச” என்னக்கடவதிறே. (கூ)

பெரியதிருமொழி, க0-ப, உ-தி, எ-பா, தாழியின்றி. களஎக

ஏழைய	அஜ்ஞ (அப்ராப்தவிஷயத்திலேசாபலத்தைப்பண்ணுமவ)னும்	கொலையவனை வதம்பண்ணப்ராப்தனான ராவணனை
இலங்கைக்கு	லங்காநகரத்துக்கு	சூழும் ஆ “சூழ்த்துக்கொள்ளும்
இறைதன்னை	நிர்வாஹகனாக அபிமானித்திருப்பவனும்	ப்ரகாரத்தை
எங்களை	ஒழிய (குற்றமற்ற) எங்களை	நினை நினைத்தருளவேணும்”
	நீக்கி	(என்று)
		சொல்லினும் சொன்னும்;
		தடம்பொங்கத்தம் பொங்கோ. (எ)

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (தாழியின்றி) அக்கரைப் படுக்கைக்கு ஒரு கடல் இடைச்சுவராய்க் கிடந்ததென்னு. விளம்பயின்றிக்கே. (அஞ்ஞான்று தகைந்ததே கண்டு) கடலை அணைசெய்ததொன்றுமே கண்டு. இத்தைக்கண்டால் இவன் நம்மை அழிக்க வல்லனென்று இருக்கவேண்டாவோ? (வஞ்சியித்யாதி) “இவன் வடிவழகுக்கு அவன் வேணுமத்தனையல்லது, நமக்குத்தகாள்” என்று பார்த்து, இவனை விட்டு வாழமாட்டாத மதிக்கேடனை.

(ஏழையை) அப்ராப்தவிஷயத்திலே சாபலத்தைப்பண்ணுமவனை (இலங்கைக்கிறை தன்னை) இவ்வொன்றையுமாயிற்று புத்திபண்ணியிருந்தது. நான் இவ்வூர்க்கதிபதி-நிர்வாஹகனென்று; இவ்வொன்றையுமே நினைத்திருந்தான். (எங்களையொழியக் கொலையவனை) குற்றம் நின்ற விடத்தே வதம் பண்ணப் பார்த்தருள வேணும்.

அந;—ஏழாம்பாட்டு. (தாழியித்யாதி) “உங்கள் தோன்றல் தேவியை விட்டுக்கொடாதே” என்று முதலிகளைப்பார்த்துக்கூப்பிடச்செய்தேயும், ராமசரவரஷம் மாறாதே நடக்கையாலே, பெருமான் ஸந்ரிதியிலேவந்து, ராவணனுடைய மதிக்கேட்டையும்கொல்லி, அவனையன்றோ கொல்லவடிப்பது என்று விண்ணப்பம் செய்கிறார்களென்று ஸங்கதி.

“மாமணிவண்ணு” என்றத்தைக்கடாக்கித்துப் பிராட்டியை வர்ணித்துக்குக் கருத்தருளுகிறார் (இவனித்யாதி).

“எங்களையொழியக் கொலையவனை” என்றெடுத்தப்ரதீகம் “சூழும் நினை” என்னுமளவுக்கும் உபலக்ஷணமென்று, எல்லாவற்றுக்கும் பலிதமான தாத்தர்யமருளுகிறார் (குற்றமித்யாதி). “இறைதன்னை - எங்களையொழியக் கொலையவனை என்னுமவனை, சூழும் - சூழ்த்துக்கொள்ளும் ப்ரகாரம், நினைத்தருளவேணும்” என்று சப்தார்த்தம் கண்டுகொள்வது- (எ)

கஎஎஉ பெரியதிருமொழி, க0-ப, உ-தி, அ-பா, மனங்கொண்டு.

(சொல்லினோம்) நாங்கள் அறியாமல் கொலையுண்டோமர்காமல்
சொன்னோம். (எ)

மூ;—மனங்கொண்டேறும் மண்டோதரிமுதலா

அங்கயல்கண்ணினார்க ளிருப்பத்

தனம்கொள்மென்முலை நோக்க மொழிந்து

தஞ்சமே சிலதாபதரென்று

புனங்கொள்மென்மயிலைச் சிறைவைத்த

புன்மையாளன் நெஞ்சில் புகவெய்த

அனங்கனன்ன திண்டோ ளெம்மிராமற்கு

அஞ்சினோம் தடம்பொங்கத்தம் பொங்கோ. (அ)

பதம்.

உரை.

பதம்.

உரை.

மனம்கொண்டு (தன்னுடைய) ஹ்ருத
யத்தை அபஹரித்து

ஏறும் (நெஞ்சுக்குப்) பொருந்
தியிருப்பவர்களான

மண்டோதரி மந்தோதரி முதலான
முதலா

அம் அழகிய
கயல் கயல் போன்ற

கண்ணினார்கள் கண்ணழகையுடைய
மஹிஷிகள்

இருப்ப இருக்கச்செய்தே,
தனம்கொள் (தனக்கு) ஸர்வஸ்வ

மெல் ம்ருதுவான [முமாய்
முலை (அவர்களுடைய)

முலைகளிலே

நோக்கம் பேணுதலை

ஒழிந்து விட்டு,

தஞ்சம் ("பிராட்டிக்குத்) தஞ்
சமாய் வருவார்

சிலதாபதரே சிலதாபஸரன்றோ ?

என்று (அவர்கள் சரக்கெ
ன்") என்றுகருதி,

புனங்கொள் அரண்யத்திலே யிருக்
கிற

மென்மயிலை அழகிய மயில்போன்ற
பிராட்டியை

சிறைவைத்த சிறையிலேவைத்தவ
னாய்

புன்மையாளன் நீசமர்ன நினைவை
யுடையான ராவ

ணனுடைய
நெஞ்சில் நெஞ்சிலே

புக உறைக்க

எய்த எய்யவல்லராய்,

அனங்கன் அன் ஸாக்ஷாந்மந்மத மந்ம
ன தராய்,

திண்டோள் திண்ணிய தோளை யு
டையராய்,

எம் எங்களைக்காக்க வல்ல
ருமான

இராமற்கு பெருமாளுக்கு

அஞ்சினோம் பயப்பட்டோம்;

தடம்பொங்கத்தம் பொங்கோ. (அ)

அநு;—எட்டாம்பாட்டு. (மனம்கொண்டேறு மித்யாதி) பெருமாள் ஸந்நி
தியிலேவந்து "எங்களையொழிய அவனைக்கொலை" என்னவே, அநந்தரம் ராவ
ணனைவென்று கொன்றபடியைக்கண்டு மிகவுமஞ்சி, முதலிகளைக் குறித்து

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௨-தி, ௧-பா, புரங்கன்மூன்றும். ௧௭௭௩

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (மனங்கொண்டேதும்) தனக்கு யோக்யமானவிஷயமில்லாமெகட்டானல்லன். ஹ்ருதயத்தைஹரி க்க வல்லவர்களாய், நெஞ்சுக்குப் பொருந்துவர்களுமான மண்டோ தரி துடக்கமான அழகிய கயல்போலேயிருக்கிற கண்ணழகையுடையவர்களிருக்க, தனக்குத்தநமாய், ஸர்வஸ்வமாயிருக்கிற அவர்கள் முலைகளைப்பாராதே “இவளுக்குத் தஞ்சமாய் வருவார் சில தாபஸ ரன்றோ? அவர்களில் சரக்கென்” என்று பிராட்டியைச்சிறைவைத்த ராவணனுடைய தப்ப நினைத்த நெஞ்சிலே. (புகவெய்த) உறை க்க எய்ய வல்லனாய், அழகிய வடிவையும், திண்ணிய தோளையுமு டைய பெருமாளுக்கு அஞ்சினோம். (அ)

மூ;—புரங்கன் மூன்றுமோர் மாத்திரைப்போதில்

பொங்கெரிக் கிரைகண்டவ னம்பில்

சரங்களே கொடிதாயடுகின்ற

சாம்பவா னுடன்நிற்கத் தொழுதோம்

இரங்குநீ யெமக் கெந்தைபிரானே

இலங்குவெங்கதிரோன் சிறுவா

குரங்குகட்கரசே யெம்மைக்கொல்லேல்

கூறினோம் தடம்பொங்கத்தம் பொங்கோ. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஓர்மாத்திரைப் ஒருகண்ணிமைப்		அம்பில்	அம்புகளிலுங்காட்டில்
போதில் பொழுதில்		கொடிதாய்	கொடியதாயிருக்கிற
புரங்கன்மூன் தரிபுரங்களையும		சரங்களே	ராமபாணங்களே
றும்		அடுகின்ற	நலியாநின்றன;
பொங்கு வருத்தியடையாநின்று		சாம்பவான்	ஸ்ரீஜாம்பவான்
எரிக்கு அக்நிபகவானுக்குள்ள		உடன்நிற்க	புருஷகாரமாகக்கூட
இரைகண்டவ இரையாகக்கண்ட			நிற்க
ன் (தஹித்த) ருத்ரனு			
டைய			

விண்ணப்பம் செய்கிறார்களென்று ஸங்கதி.

ராவணன் மனத்தைக் கொள்ளவும், அவன் மனத்திலேறவும் வல்ல ளான மண்டோதரி என்றாக்கி அருளுகிறார் (ஹ்ருதயத்தையித்யாதி). இத் தால்கண்டபோதே சி(-ஹி)த்தாபஹாரிகளாய், உத்தரோத்தரம் ப்ரீதிவர்த்தகரு மாயிருப்பார்களென்றதாயிற்று. (சரக்கு) என்று- செளர்யாதிகளென்றபடி. (அ)

கனச பெரியதிருமொழி, க0-ப, உ-தி, கூ-பா, புரங்கள்முன்றும்.

தொழுதோம் வணங்காநின்றோம்;
எந்தைபிரானே எங்கள்நாயகனே!

இலங்கு லோகத்துக் கடைய
ப்ரகாஸகனான

வெம்கதிரோன் ஆதித்யனுடைய

சிறுவா மகனான ஸ்கர்வனே!

குரங்குகட்கு வாநரயூத (ஃ) பதி

அரசே யே!

மெக்கு எங்கள் திறத்திலே

இரங்கு

எம்மை

கொல்லேல்

கூறினோம்

தடம்பொங்கத்தம் பொங்கோ. (கூ)

இரங்கியருள வேணும்;

எங்களை

கொல்லாதொழிய

வேணும்;

எங்களால் சொல்லலா

வதைச்சொன்னோம்;

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (புரங்கள் முன்றும்) த்ரிபுரதஹநம்

பண்ணின ருத்ரன் அம்புகளிலுங்காட்டில் கொடிதாயிருக்கிற ராம

சரங்கள் எங்களை முடியாநின்றன. வ்ருத்த(ஃ)ராய், நன்மை தீமைக

ளுக்குக்கடவ ஸ்ரீஜாம்பவான், மஹாராஜர் புருஷகாரமாகத் தொ

ழுதோம்; எங்களுக்கு இரங்கவேணும்; எங்கள் நாயகனே! லோகத்

துக் கடைய ப்ரகாஸகனான ஆதித்யன் மகனன்றோ நீர். ஸ்வநிர்வா

ஹகரன்றோ; (கூறினோம்) நாங்கள் சொல்லச் செய்தே எங்களைக்

கொல்லில் உமக்கு அவத்யமாம். (கூ)

அநு:—ஒன்பதாம்பாட்டு- (புரங்களித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் முதலிகளைப்

பார்த்து முறையிடச்செய்தேயும், அவர்கள் - பரதந்த்ரர்களாகையாலே தங்க

ளுக்கு அரசரான மஹாராஜரை ஆஸ்ரயிக்கச்சொல்ல, இவர்களும் புருஷகார

த்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு பெருமானுடைய அம்பின் தீக்ஷணதையைச்

சொல்லி இரங்கச்சொல்லுகிறார்களென்று ஸங்கதி.

ராவணவதாநந்தரம் ராமபாண ஸஞ்சாரமில்லாவிட்டாலும், பயகாதரதை

யாலே முன்பு ப்ரயோகித்தபடி நெஞ்சிலே கிடந்து, இப்போதும் தோற்றுகை

யாலே (க) “అనంతం శుభ్రేష - ஆநயைநம் ஹரிஸ்ரேஷ்ட்ட” என்றவரா

கையாலே, நமக்குப்பெருமாள் இரங்குகைக்கு மஹாராஜர் பரிக்ரஹம் வேணு

மென்று சரணம் புகுகிறார்களென்று கருத்து. “எகமாத்ரோச்சாரணகாலம்-

‘ஒருமாத்திரைப்போது’ என்றது” என்று - சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து பலி

தார்த்தமருளுகிறார் (த்ரிபுரேத்யாதி). அங்கதாதிகள் இருக்க, ஜாம்பவானைப்

புருஷகாரமாக்குவானென்னென்ன வருளுகிறார் (வ்ருத்த (ஃ) ராயித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௨-தி, ௧௦-பா, அங்குவானவர்க்கு. ௧௭௭௫

மூ;—அங்கு வானவர்க் காகுலம் தீர

அணியிலங்கை யழித்தவன்றன்னைப்

பொங்குமாவலவன் கலிகன்றி

புகன்ற பொங்கத்தங்கொண் டிவ்வுலகினில்

எங்கும்பாடி நின்றாடுமின் தொண்டர்

இம்மையேயிடரில்லை இறந்தால்

தங்குமூரண்டமே கண்டுகொண்டின்

சாற்றினோம் தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்	பகவத்பக்தர்களே!,	எங்கும்	எல்லாவிடத்திலும்
அங்கு	தேவலோகத்திலுள்ள	பாடிநின்று	பாடிக்கொண்டு
வானவர்க்கு	தேவதைகளுடைய	ஆடுமின்	கூத்தாடுங்கோள்;
ஆகுலம்தீர	மனக்குழப்பம் தீரும்	இம்மையே	இந்தஜன்மத்தில்
அணி	தர்ஸநீயமான [படி	இடர்இல்லை	உங்களுக்கு வருவ
இலங்கை	லங்கையை		தொரு துன்பமில்லை;
அழித்தவன்	அழித்த சக்ரவர்த்தித்	இறந்தால்	ஸ்ரீரம்நஸித்தால்
தன்னை	திருமகனை,		(பிறகு)
பொங்கு	கிளர்த்தியையுடைய	தங்கும்ஊர்	தங்குமிடம்
மா	“ஆடல்மா” என்னும்	அண்டமே	பரமபதமே;
	குதிரையை	கண்டுகொண்	(இத்தை அபநுவத்
வலவன்	நடத்தவல்லரான	மின்	தாலே) அறிந்து
கலிகன்றி	ஆழ்வார்		கொள்ளுங்கள்;
புகன்ற	அருளிச்செய்த	பொங்கத்தம்	“பொங்கத்தம் பொங்
பொங்கத்தம்	“பொங்கத்தம் பொங்	பொங்கோ	கம்” என்கிற சப்தா
கொண்டு	கோ” என்ற வெற்		நுகாரம்(உங்களுக்கு)
	றிப் பாசுரங்களைக்	தடம்	ஒத்தது(என்றத்தை)
	கொண்டு	சாற்றினோம்	(எல்லாரு மறிய) சொ
இவ்வுலகினில்	இந்தப்பூலோகத்தில்		ன்னோம். (௧௦)

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (அங்கித்யாதி) மஹாராஜர் ஸந்நிதாநத்திலே கூறினோமென்று சொல்லச்செய்தேயும், இவர்களாலே கூத்துக் காணக்கடவ ராய் வார்த்தை சொல்லாமலிருக்க, அந்தக்கோஷ்ட்டியிலே எல்லாரும் அறிய

கள்ளு பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௩-தி, ஏத்துகின்றோம் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (அங்குவானவரித்யாதி) தேவஜாதி குடி
கிடக்கும்படி தர்ஸநீயமான லங்கையை அழித்த சக்ரவர்த்தித் திரு
மகனைக் கவிபாடிற்று. அவனைப்போலே ஆண்பிள்ளையானவராயி
ற்றுக்கவிபாடினார். (புகன்ற) சொன்ன. (தொண்டர்)-அந்தரா க்ஷஸ
ர்க்கே கண்ட பாசரமன்று இது. (௧) “ஐதீ-ஜிதம்தே” என்றால்
எல்லாருக்கும் சொல்லவேணுமிதே. இச்சரீராதந்தர மிருக்கு மிடம்
பரமபதம். அதுதான் அதுபவத்தாலே அறிந்து கொள்ளுமத்தனை.
எல்லாருமறியச் சொன்னோம். (௧௦)

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

பத்தாம்பத்து இரண்டாம் திருமொழி முற்றிற்று

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி

பத்தாம்பத்து மூன்றாம் திருமொழி

ஏத்துகின்றோம் ப்ரவேசம்.

—o—o—o—

வ்யா;—குணலைக் கூத்துப்போலே தோற்றார் தோல்விக்கீடாகக்
குழமணிதூரக் கூத்தென்று ஒரு கூத்துண்டு ஆடுவது; அத்தை ராக்ஷ
“பொங்கத்தமென்று சொன்னோம்” என்று-தங்கள் பபத்தாலே சொன்ன
பாசரத்தை யருளுகிறார்; இத்திருமொழிக்குப் பலத்தையும் தாமான தன்
மையிலே சொல்லி விடுகிறாரென்று ஸங்கதி.

“அங்குவானவர்” என்கிறது - மெல்லொத்தென்று திருவுள்ளம்பற்றித்
தாத்தர்யமருளுகிறார் (தேவேத்யாதி). (எல்லாருமறியச் சொன்னோம்) என்
றது - “பொங்கத்தம் பொங்கோதடம்” என்று எங்களுக்குத்தக்கதென்று,
நீங்களெல்லாரும் அறியச்சொன்னோமென்று வாரநஸேனையைக் குறித்துச்
சொன்னபடி. ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

அநு;—ஏத்துகின்றோம் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே எல்லாரு மறி
யப் பற்றி அடிக்கிறோமென்று சொன்ன வளவிலேயும், மஹாராஜர் கூத்துக்
காணவேண்டியிருக்க, அவ்வளவிலே வாரநஜாதி ஜாதிப்பகையாலே நலியப்
புகுர, ரஸாவஹமாகக் கூத்தாடக்கடவோ மென்கிறார்களென்று ஸங்கதியை
உட்கொண்டு “குழமணிதூரம்” என்கிறத்தை விவரித்தருளுகிறார் (குணலைக்
கூத்தித்யாதி). ... *

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௩-தி, ௧-பா, ஏத்துகின்றோம். களஎள

ஸர்செய்தபடியைப்பேசி அவர்கள்,பாசுரத்தாலே பகவத்விஷயத்தை
அதுபவிக்கிறார். *

மூ:—ஏத்துகின்றோம் நாதத்தமும்ப இராமன்திருநாமம்
சோத்தநம்பி சுக்கிரீவா வும்மைத்தொழுகின்றோம்
வார்த்தைபேசீரெம்மை யுங்கள்வானரங் கொல்லாமே
கூத்தர்போல வாடுகின்றோம் குழமணிதூரமே. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இராமன்	சக்ரவர்த்தித்திருமகனு டைய	வானரம்	வாநரவீரர்கள்
திருநாமம்	திருநாமங்களை,	எம்மை	எங்களை [படி
நா	நாக்கானது	கொல்லாமே	கொல்ல வொண்ணாத
தமும்ப	தமும் பேறும்படி	வார்க்கைபேசீ	(முகப்பிலேபரிவுதோ.
ஏத்துகின்றோம்	ஸ்துதியாநின்றோம்;		ன்றும்படிஎங்களோ
நம்பீ	ஆண்பிள்ளைத் தனத் தாலேபூர்ணரான	டே)	வார்த்தை
சுக்கிரீவா	மஹாராஜரே!	சொல்லவேணும்.	
சோத்தம்	இதோரஞ்ஜலி;	கூத்தர்போல	கூத்தாடு வாரைப்போ
உம்மை	உம்மை	லே	
தொழுகின்றோ	திருவடிகளில்விழுந்து	குழமணிதூரம்	குணலைக் கூத்துப்போ
ம்	வணங்காநின்றோம்;		லேயிராநின்ற தொ
உங்கள்	நீங்களிட்டவழக்கா யி ராநின்ற	ருகூத்தை	
		ஆடுகின்றோம்	ஆடாநின்றோம். (௧)

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (ஏத்துகின்றோமித்யாதி)நாதத்தமும் பெ.
மும்படிஏத்துகின்றோம், ஏத்தாதிருக்க்வொண்ணாதவிஷயத்தை. (௧)
“ராமோராமோராமஜல- ராமோராமோ ராமஜலி”, “சோத்தம்” என்
று அஞ்ஜலிபண்ணுவார் அதுக்கு உசிதமாகச் சொல்லுவதொரு பா
சுரம். (நம்பீ) ஆண்பிள்ளைத் தனத்தாலே பூர்ணரான உமக்குச் சில
ரைக்கொன்று வருவதோரேற்றமுண்டோ ?. (உம்மைத்தொழுகின்
றோம்) பெருமாள் திருநாமத்தையே சொல்லி ஏத்துவார்க்கு உம்

அநு;—முதற்பாட்டு. (ஏத்துகின்றோ மித்யாதி). “இராமன்” என்ற
பதத்துக்குத் தாற்பர்யமருளுகிறார் (ஏத்தாது) என்று. ஏத்தப்பண்ணும்
என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (ராமஜித்யாதி). ஒருவர் திருநாமத்தைச் சொல்லு
கையும் மற்றொருவரைத் தொழுகையும் கூடுமோவென்ன வருளுகிறார் (பெரு

களையு பெரியதிருமொழி, க0-ப, ந-தி, உ-பா, எம்பிரானே.

மை ஆஸ்ரயிக்க வேணுமிறே. அவர் இசைந்தாலும் (க) “ஷ்ஷுதாஸ்-வத்த்யதாம்” என்று நீர் சொன்னால் உம்மை இசைப்பித்து (உ) “ஓநய - ஆநய” என்று உம்மைவிட்டு அழைப்பித்துக்கைக் கொள்ள வேண்டுகையாலே.

“முன்பு பிராட்டியைப் பிரித்தபையலுக்குப்பரிகரமாய் நின்று, இன்றுவந்து அநுகூஷிக்குங்காட்டில் ரக்ஷி க்கையாவதென்” என்று பேசாதேநின்றார்; அவ்வளவிலே முதலிகள்வந்து கைக்கொள்ளப் புகார்கள்.. (வார்த்தைபேசீர்) அல்லாதது பார்த்துக் கொள்ளுகிறோம்; எங்களோடே வார்த்தை சொல்லவமையும், ராஜாவோடே வார்த்தை சொல்லுகிறவர்களென்று முதலிகள் கொல்லாதபடி; என்கிறார்கள். (கூத்தர்போலே) பண்டே சிஷித்து வைத்தவர்கள் போலே ஆடுகின்றோம்; எங்கள் செயலறுதியாலே. (க)

மூ;—எம்பிரானே யென்னையாள்வா யென்றென்றலற்றோதே அம்பின்வாய்ப் பட்டாற்றகில்லா திந்திரசித்தழிந்தான் நம்பியதுமா சுக்கிரீவா வங்கதனே நளனே குமபகர்ணன் பட்டுப்போனான் குழமணி தூரமே. (உ)

மாளித்யாதி). இத்தால் உமக்கு இஷ்டமென்று “ராமன்” என்கிற திருநாமத்தைச் சொன்னோ மத்தனையென்று கருத்து. அவரையே தொழுவொண்ணுதோவென்ன (அவரித்யாதி).

“தொழுகின்றோம்” என்றவந்தரம் “கூத்துக் காணவேண்டிப்பேசாதிருக்க, இவர்களை அநாதரித்தாராகக் கொண்டு புதுமையாராயாது முதலிகள் நலியத் துடங்கினார்களென்று ஸங்கதியை அருளுகிறார் (முன்பித்யாதி). (நின்றார்) என்றவந்தரம் “ஆகக்கொண்டு” என்று சேஷம். (க)

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (எம்பிரானேயித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே “குழமணி தூரமே யாடுகின்றோம்” என்ன; ஹதுமத் ப்ரப்ருதிகள்-நீங்களும் ராக்ஷஸராயிருந்து இங்ஙனே கூத்தாடுகை உசிதமோ? கரவதாதிகளாலே ப்ரஸித்த ஸௌர்யரான பெருமாளிருக்கச் செய்தேயும், இந்த்ரஜித்ப்ரப்ருதிகள் வணங்காமல் போவானென்னென்ன; வணக்கம் அவன் ஜந்மப்ரப்ருதி அறியாமை துர்மாநத்தாலே பட்டான்; எங்களுக்கு அங்ஙனேபடவேண்டிவதில்லை யென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(க) ரா-யு-க-உக. (உ) ரா-யு-க-அ-ந-ச. † (பா) அதுவுமாய்ந்து.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இந்திரசித்து எம்பிரானே	இந்திரஜித்தானவன் “எனக்கு உபகாரகனான வனே!, என்னை ஆள்வா என்னை யடிமைகொள் ம் என்றென்று என்றிப் புடைகளிலே யுண்டா நபாசுரங் அலற்றாதே வாயால்பாடாதே[களை அம்பின்வாய் பாணத்தின்வாயிலே பட்டு அகப்பட்டு	ஆற்றகில்லாது ஆற்றமாட்டாமல் அழிந்தான் முடிந்து போனான்; நம்பி குணபூர்ணரான அனுமா சிறியதிருவடியே! சுக்கிரீவா மஹாராஜரே! அங்கதனே அங்கதரே! நளனே நளரே! கும்பகர்ணன் கும்பகர்ணனானவன் பட்டுப்போன மாண்டி போனான்; ன்	குழமணிதூரமே. (௨)

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (எம்பிரானே) “எனக்கு உபகாரக
னானவனே! என்னை அடிமை கொள்ளுகிறவனே!” என்று இப்பாசுரங்
கள்வாயில் படாமையாலே, தான் அம்பின்வாயிலே அகப்பட்டு ஆற்ற
மாட்டாமை முடிந்துபோனான் இந்திரஜித்து. (நம்பியதுமா) மஹா
ராஜர் (௧) “*इन्द्रोऽहम् - वत्तयताम्*” என்றாலும் இத்தேசத்திலே
இக்காலத்திலே வந்தானென்று சொல்லுமவரோடு மலைந்து கைக்
கொள்ளப்படண்ணும்படியன்றோ உன்பூர்த்தி. (கும்பகர்ணனித்யாதி)
எங்களுக்குவேறே சில ரகூகருண்டென்று நினைத்து நலியவேண்டு
வதில்லை. (௨)

மூ,—ஞாலமாற முங்கள்கோமா நெங்களிராவணற்குக்
காலனாகி வந்தவா கண்டஞ்சிக் கருமுகில்போல்
நீலன்வாழ்கச் சுடேணன்வாழ்க வங்கதன் வாழ்கவென்று
கோலமாக வாடுகின்றோம் குழமணிதூரமே. (௩)

“நம்பி” என்று-அதுமானே விசேஷித்ததுக்கு ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்
டுகிரார் (மஹாராஜரித்யாதி). (மலைந்து) மறுதலைத்து. ... (௨)

அநு;—மூன்றும்பாட்டு. (ஞாலமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே “எம்பிரானே!
என்னையாள்வானே” என்று இந்திரஜித் ப்ரப்ருதிகள் சேரமை துரபிமாநரா
வானென்னென்ன; “ராஜதர்மமன்றோ” என்று ஸோபஹாஸோக்தி பண்ண,
இந்தப் பூமிக்கெல்லாமவரேயன்றோ ராஜா; அத்தை அறியாதே அவர்கள்துர
பிமாநப்பட்டார்கள்; நாங்கள் அறிந்தோமாகையால் உங்கள் ஸம்ருத்தியை
ஆஸாஸித்துக்கொண்டு நாங்கள் ஆட; நீங்கள் கண்டு மகிழவேணு யென்கி
றார்களென்று ஸங்கதி.

களஅ0 பெரியதிருமொழி, க0-ப, ஈ-தி, ச-பா, மணங்கள் நானும்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஞாலம்	பூமிப்பரப்பையடைய	நீலன்	நீலனானவன்
ஆளும்	ரக்ஷித்தருளா நின்ற	வாழ்க	(பல்லாண்டு பல்லாண்
	வராய்		டாய் வாழ்ந்திருக்க
உங்கள்	(வாநரவீரர்களான)		வேணும்;
	உங்களுக்கு	சுடேணன்	ஸுடேணனானவன்
கோமான்	ஸ்வாமியான பெருமா	வாழ்க	வாழ்ந்திருக்கவேணும்;
	ள் [ன	அங்கதன்	அங்கதனானவன்
எங்கள்	எங்களுக்கு நியாமகன	வாழ்க	வாழ்ந்திருக்கவேணும்”
இராவணற்கு	ராவணனுக்கு	என்று	என்று பல்லாண்டு
காலனாகி	ஸாக்ஷாத்-யமனாய்		பாடிக்கொண்டு
வந்தஆ	வந்தபடியை	கோலமாக	அழகிதாக
கண்டு	பார்த்து		குழமணிதூரமாகின்றோம். (ஈ)
அஞ்சி	பயப்பட்டு, (நாங்கள்)		
கருமுகில்போல்	“காளமேகம்போன்ற		

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு. (ஞாலமிய்யாதி) பூமிப்பரப்பைய ஒரு வர்மூலையடியே நடவாதபடி ரக்ஷிக்கு மவரிதேபெருமாள். (க) “அ ஸ்ரீ ஸ்ரீ - இக்ஷ்வாகுனம்” இத்யாதி. இப்படியிருக்கிறபெருமாள், எங்களுக்குக் கடவனாய்ப் போந்த ராவணனுக்குக் கூற்றமாய் வந்த படிகண்டு அஞ்சி; நாங்கள் போக்கற்ற வழிமாத்ரமல்ல; உங்கள் ஸம் ருத்தி(ஸுத்தி)எங்களுக்கு ப்ரயோஜனமாம்படியானோம். (கோலமாக) எங்களைக்கொல்லுகைக்கு ப்ரயோஜன முண்டோ?; கண்படைத்த ப்ர யோஜனம் பெறும்படி இத்தைக் காணலாகாதோ?; (ஈ)

மூ;—மணங்கள் நானும் வாரகுழலார் மாதர்களா தரத்தைப் புணர்ந்த சிந்தைப் புன்மையாளன் பொன்றவரிசிலையால் கணங்களுண்ண வாளியாண்ட காவலனுக்கினையோன் குணங்கள் பாடி யாடுகின்றோம் குழமணிதூரமே. (சு)

“கோலமாக” என்று-விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (எங்களித் யாதி). (ஈ)

அந்.—நாலாம்பாட்டு. (மணங்களித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் நீலாதிகளை எத்தினார்களாகிலும், ராமாநுஜாபிமாநம்வேணுமென்று, தங்கள் ராவணனுடைய தெளஷ்ட்யத்தையும் சொல்லி உகந்தாட ஒருப்படுகிறார்களென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, க0-ப, ஈ-தி, னு-பா, வென்றிதந்தோம். கள அக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மணங்கள்	எல்லா கந்தங்களும்	கணங்கள்	(பிசாசங்களின்) திரளா
நாறும்	பரிமளியாநின்ற உள்ள		னது [யாகவும்,
வார்	நீண்டிருக்கிற [தாய்	உண்ண	(அவனை) புஜிக்கும்படி
குழலார்	கூந்தலையுடைய	வரி	தர்ஸநீயமான
மாதர்கள்	ஸ்தரீகள் பக்கலுண்டா	சிலையால்	வில்லிலே
ஆதரத்தை	அபிநிவேஸத்தை [ன	வாளி	அம்புகளை
புணர்ந்த	எப்போதும் விடாதே	ஆண்ட	தொடுத்தருளின
	யிருக்கிற	காவலனுக்கு	ரக்ஷகரான, பெருமா
சிந்தை	நெஞ்சையுடையனும்,		ளுடைய
புன்மையாள	அதிகூடாத்ரண ராவ	இளையோன்	திருத்தம்பியாரான
ன்	ணன்		இளையபெருமானு
பொன்ற	முடியும்படியாகவும்,		டைய
		குணங்கள் பாடி	குணங்களைப்பாடி
		குழமணி தூரமாகின்றோம்.	

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (மணங்கள் நாறுமியாதி) எல்லாமண
த்தையு முடைத்தாய், நீண்டிருக்கிற குழலையுடைய ஸ்தரீகள் பக்க
லுண்டான் ஆதரத்தை எப்போதும் விடாதேயிருக்கிற நெஞ்சை
யுடையனாகையாலே கூடாத்ரண ராவணன்முடிய. (கணங்களித்
யாதி) பச்சிறச்சிதினும் ம்ருகாதிகள் அவனைபுஜிக்க, தர்ஸநீய
மானவில்லிலே அம்பைத்தொடுத்த பெருமாள் தம்பியாருடைய
குணங்கள் பாடி ஆடுகின்றோம். (ச)

மூ;—வென்றிதந்தோம் மானம்வேண்டோம் தானமெமக்காக

இன்று தம்மினெங்கள்வாண னெம்பெருமான் தமர்காள்

நின்றுகாணீர்கண்களார நீரெம்மைக்கொல்லாதே

குன்றுபோலவாடுகின்றோம் குழமணிதூரமே.

(ரு)

“பொன்ற” என்றதினர்த்தம் (முடிய) என்றது. (பச்சிறச்சி) புதுமாம்ஸம்.

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (வென்றியித்யாதி) நீங்கள் “இளையபெருமாள்
குணங்களையும் பாடி ஆடுகின்றோம்” என்று இங்ஙனே இப்போது இப்படி
சொல்லுமத்தனையிதே. பூர்வவாஸநை அநுவர்த்தித்து எதிரிகளாய் விட்டார்
களோ வென்ன; எங்களுக்கு இனி அங்ஙனே யிருப்பது ஒரு தூரபிமாநம்
வேண்டுவதில்லை யென்கிறார்களென்று ஸங்கதி.

கௌடிப் பொய்திருமொழி, க0-ப, ந-தி, ரு-பா, வென்றிதந்தோம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எம்பெருமான்	ராமபக்தர்களான	வாழ்நாள்	ஆயுஸ்சை
தமர்காள்	ர வீரர்களே!	எமக்கு	எங்களுக்கு
வென்றி	ஜயத்தை	தர்னம்ஆக	தாநமாக
தந்தோம்	(வெற்றிக்காக எங்களை	இன்று	இப்போது
	நல்ய நினைக்கிற	தம்மின்	தாருங்கோள்;
	உங்களுக்குக்) கொ	நீர்	நீங்கள்
	டுத்து வீட்டோம்;	எம்மை	எங்களை
மானம்	(நாங்களுமாண்பிள்ளை	கொல்லாதே	கொல்லாமல்
	யென்றிருக்கைக்	கண்கள்ஆர்	கண்படைத்த ப்ரயோ
	குடலான) துர்மாந		ஜநம் பெறும்படி
	த்தை	நின்றுகாணீர்	நின்றுகாணுங்கோள்;
வேண்டோம்	சைவீடாநின்றோம்;	குன்றுபோல	மலைபுரிந்தாற்போலே
எங்கள்	எங்களுடைய	குழமணி	தூரமாகிகின்றோம்.

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (வென்றிதந்தோம்) நீங்கள் தான் எங்களைக் கொல்லுகிறது வெற்றிக்காகவிதே. அத்தை உங்களுக்கு நாங்கள் தந்தோம். (மானம்வேண்டோம்) நாங்களும் ஆண்பிள்ளைகளென்றிருக்கிறது-துர்மாநத்தாலேயிதே. எங்களை நலிகிற துர்மாநத்தை வேண்டோம். (தானமித்யாதி) வெற்றிக்குமேலமுத்திடவும் வேணும்; இதுக்கு நசைபண்ணுதொழியவும் வேணுமிதே. உங்களுக்குஎல்லாம் வாய்ச்சுதிதே. எங்கள்ஜீவநம் நீங்கள்இட்டவழக்காகையாலே எங்களாயுஸ்சை எங்களுக்குதா(ன)நமாக இன்றுதாருங்கோள். (எம்பெருமான் தமர்காள்) உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் இங்ஙனே ஒருஸம்பந்தமுண்டு. அந்த ஸம்பந்தமுண்டாங்காட்டில்தர வேண்டுகிறதென்னென்னில்; (நின்றுகாணீர்) நின்று காணமாட்டிகோளோ, கண்படைத்த ப்ரயோஜநம்பெறும்படி. எத்தையென்ன; (குன்றுபோல) மலைபுரிந்தாப்போலே நின்று ஆடுகின்றோம். (ரு)

“வென்றிதந்தோம்” “மானம் வேண்டாம்” என்கிற பதங்களிலே லப் ப்யமான அர்த்தத்தை ஹேதுவாக்கிக் கொண்டு தாத்பர்ய மருளுகியார் (வெற்றி தந்தோம்) மாதிரி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே. “எம்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (உங்களுக்கு மித்யாதி). (காட்டில்) என்றவநந்தரம் “இனி” என்று சேஷம். “காணீர்” என்ற வநந்தரம் “ஆகில்” என்று சேஷம். (ரு)

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௩-தி, ௬-பா, கல்லின்முந்நீர். ௧௭௮௩

மு;—கல்லின்முந்நீர்மாற்றிவந்து காவல்கடந்திலங்கை
அல்லல்செய்தா னுங்கள்கோமா னெம்மையமர்க்களத்து
வெல்லகில்லாதஞ்சினேம்காண் வெங்கதிரோன் சிறுவா
கொல்லவேண்டாவாடுகின்றோம் குழமணிதூரமே. (௬);

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உங்கள்கோமா	உங்களுக்கு ஸ்வாமியா	அல்லல்செய்	மிகவும் அந்தரப்படுத்தி
ன்	ன பெருமாள்,	தான்	தினார்;
கல்லில்	கற்களாலே [குன்றுக	வெம்	வெவ்விய
	ளாலே]	கதிரோன்	கிரணங்களை யுடைய
முந்நீர்	கடலை		ஞான ஸரீரனு
மாற்றிவந்து	(அணைகட்டித்) தகை		டைய
	ந்து வந்து	சிறுவா	மகனான ஸுகீவனே!
இலங்கை	லங்கையிலுள்ள	வெல்லகில்லா	(உங்களை) ஜயிக்கமாட்
காவல்	அரண்களையும்	து	டாமல்
கடந்து	அதிக்ரமித்து	அஞ்சினேம்	பயப்பட்டோம்;
எம்மை	(வீரச்சோறுண்டுவளர்	காண்	
	ந்த) எங்களை	கொல்லவேண்	(எங்களைக்) கொல்ல-
அமர்க்களத்து	யுத்தரங்கத்திலே	டா	வேண்டா;
		குழமணிதூரமாகின்றோம்.	

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (கல்லித்யாதி) நீரிலே ஆழம்கல்லைக்
கொண்டு (௧) “அஸ்மயோயுஷாநி - அப்ரஹ்மயோமஜேஹாததி”
என்கிறகடலை அணைகட்டி. (அல்லலித்யாதி) வீரச்சோறுண்ட
போந்தவெங்களை ஒருவர்பட்டறியாத அல்லலை விளைத்தார் உங்கள்
பெருமாள். பூசல்களத்திலே வெல்லமாட்டாமை அஞ்சினேம்.
பராபிபவநஸாமர்த்தய முடையவன் மகனன்றோ? (கொல்லலித்
யாதி) எங்களைக் கொல்லவேண்டா. காரியம்கொள்ளவமையும்.

அந்;—ஆறும்பாட்டு. (கல்லித்யாதி) “எம்பெருமான் தமர்கான்” என்று
எல்லாரையும் பார்த்து “வாணஸ்தம்மின்” என்று ப்ரார்த்தித்தவுடன், மஹா
ராஜர் ஸந்நிதியிலே “நம்மேல் வினைகள் வாராமுன்” என்று எம்பெருமானு
டைய பராக்ரமங்களைச் சொல்லி ஆடத்துடங்கினார்களென்று ஸங்கதி.

“கல்லில்” என்கிறஸப்தமியை-வேற்றுமைமாறாட்டத்தாலேத்ருதியையா
க்கி “கல்லாலேமுந்நீரை, மாற்றி-தகைந்துவந்து, இலங்கையைக்காவல்கடந்து”
என்றந்வயித்துப் பலிதார்த்த மருளுகிறார் (நீரிலேயித்யாதி). ... (௬)

(௬) ரா-யு-௧௬-௩௧.

கௌஅசு பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௩-தி, எ-பா, மாற்றமாவது.

மூ;—மாற்றமாவதித்தனையே வம்மினரக்கருள்ளீர்
சீற்றம்தும்மேல்தீரவேண்டில் சேவகம்பேசாதே
ஆற்றல்சான்றதொல்பிறப்பி லநுமனைவாழ்கவென்று
கூற்றமன்னார்காணவாடர் குழமணிதூரமே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அரக்கர்உள்ளீ ராக்ஷஸ ஜந்மத்துக்குத்	தக்கபடி வணங்கா முடிகளா யிருப்ப வர்களே!	சேவகம்	வீரப்பாடு தோன்றும் படியான மிடுக்குப் பேச்சுக்களை
வம்மின்	(எம்மைப்போலே ஸு கீர்வ ஸந்நிதாநத்தி லே) வந்து கிட்டுங் கோள்;	பேசாதே	பேசாமல், தொல் அநாதியான (அடி-கா ணவொண்ணாத)
மாற்றம் ஆவது (நீங்கள் உஜ்ஜீவிக்கச் சொல்லவேண்டும்) வார்த்தையாவது		பிறப்பில்	பிறப்பே பிடித்து ஆற்றல்சான்ற மிக்க வலியை யுடைய நான
இத்தனையே இதொன்றுமே;		அனுமனை	சிறிய திருவடியை வாழ்க என்று “பல்லாண்டுபல்லாண் டு” என்று மங்களா ஸாஸநம் பண்ணிக் கொண்டு,
தும்மேல் உங்கள் பக்கலிலே		கூற்றம்அன்னார் ம்ருத்யு ஸத்ருஸரான	
சீற்றம் (ஸுகீர்வாதிகளுக்கு ண்டான) கோப மானது		மற்றுமுன் வானரர்க் காண காணும்படியாக [ள் குழமணிதூரம் குழமணிதூரமாடுங் ஆடர் கோள். (எ)	

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (மாற்றமாவதித்தனையே) சிலர்உஜ்ஜீ
விக்கச்சொல்லவேண்டும் வார்த்தை இதொன்றுமே. (வம்மின்)
ஸமதமாத்யுபேதனை அழைக்குமாபோலே அழைக்கிறதாயிற்று இவர்
களை. உங்களுக்குக்கடவ ராவணன்செய்த அநீதிகள் அறிவிகோளி
றே. அத்தால்உங்கள்பக்கல் பிறந்த சீற்றத்தவிர வேணுமாகில்,

அநு;—ஏழாம்பாட்டு. (மாற்றமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே மஹாராஜர் ஸந்
நிதாநம் பெற்றார் சிலர்-மற்றுமுள்ள ராக்ஷஸரை எல்லா மழைத்து உஜ்ஜீவ
நோபாயம் சொல்லுகிறார்கள் மேலிரண்டு பாட்டாலே என்று ஸங்கதி.

ராவணவதாநந்தரம் எல்லார்க்கும் அச்சமொத்திருக்க, சிலரை அழைக்க
வேண்டுவா னென்னென்னில்; அவர்கள் அரக்கராகையாலே வணங்காமுடிக
ளாயிருக்க, அவர்களுக்கு வருமநர்த்தம் கண்டு அழைக்கிறார்களென்று விவ
க்ஷித்துக்கருத்தருளுகிறார் (சமதமேத்யாதி).

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௩-தி, ௮-பா, கவளயானை. கள் அரு

முந்துற முன்னம் சேவகப்பாடு சொல்லாதேகொள்ளுங்கோள்.

(ஆற்றலித்யாதி) வலியையுடையனாகையப் பிறப்பேயுடைய திருவடிவாழ்வானென்று. பரிகரமடைய அவன்பக்கலிலே ப்ராவண் யம். இவனைவாழ்த்தவே கொல்லுவாரில்லை. (கூற்றம்) திருவடியைச் சொன்னோமானால் ம்ருத்யு ஸத்ருஸராயிருப்பாரும் விலங்குவர்கள் போலேகாணும். (எ)

மூ;—கவளயானைப்பாய் புரவித் தேரோடரக்கரெல்லாம்
துவளவென்ற வென்றியாளன்தன் றமர்கொல்லாமே
தவளமாடநீடயோத்தி காவலன்றன்சிறுவன்
சுவளைவண்ணர்காண வாடர் குழமணிதூரமே, (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கவளயானை	மதித்த யானைகளும்	தமர்	கிங்கரர்களான வாநர
பாய்புரவி	பாய்ந்து வருகிற குதி		வீரர்கள்
	ரைகளும்	கொல்லாமே	கொல்லாதபடி,
தேரோடு	தேர்களோடே	சுவளை	கருநெய்தல் போன்ற
அரக்கர்எல்லா	ராக்கூஸர்களெல்லாரும்	வண்ணர்	திருநிறத்தை யுடை
ம்			ராயும்,
துவள	சுவறிப் போம்படியாக	தவளம்	வெள்ளையிட்டும்
வென்ற	ஐயித்த	நீடு	ஒங்கியுமிருக்கிற
வென்றியாள	ஆண்பிள்ளையானபெரு	மாடம்	மாடங்களையுடைய
ன்தன்	மானுடைய		

“அரக்கருள்ளீர்” என்று-தாங்களும் அரக்கராயிருக்கவும் விசேஷிக்கை யாலே, தாங்கள் வேறுபட்டமை ஸஞ்சிதமென்று திருவுள்ளம். “உங்களுக்குக் கடவன்” என்றதுக்கு, தாங்கள் அருள்பெற்றவராகையாலே ராவணஸம் பந்த மற்றபடி தோற்றச்சொன்னார்களென்று கருத்து. அன்றிக்கே; கீழே ஸுக்ரீவ மஹாராஜர் தசக்ரீவ பரிகரத்தின் கூத்தைக்கண்டு தாமும் ஏகக்ரீ வராய், “நீங்கள்-ராமகார்ய துரந்தரரான ஹனுமானைப் புகழ்ந்து கொண்டு பெருமாள் காணக் கூத்தாடுங்கோள்” என்று சொன்ன பாசுரத்தைத், தா மும் அவர்தசைபிறந்து இந்த இரண்டுபாட்டாலே அருளுகிறாரென்ற ஸங்கதி யாகவுமாம்.

“தொல்-அநாதியாய், நம்மால் அடிகாணாத படியான, பிறப்பில், ஆற்றல் சான்ற-மிடுக்குச்சேர்ந்த, அநுமன்” என்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்ய மருளு கிறார்(வலியையித்யாதி). திருவடியை வாழ்த்தினால், வாநரம் கொல்லாதிரு க்குமோ வென்ன; (பரிகரமித்யாதி). (திருவடியை) என்றவநந்தரம் ‘வாழ் த்து” என்று சேஷம். ... (ஈ)

கஎ அகா பெரியதிருமொழி, க0-ப, ந-தி, கூ-பா, ஏடொத்தேந்தும்.

அயோத்தி	அயோத்யைக்கு	சிறுவன்	திருமகனான பெரு
காவலன்தன்	நிர்வாஹகனான சக்ரவர்த்	காண	மாள்
தியின்		கடாக்கித்தருளும்படி	
		குழமணிதூரம் ஆடர்.	(அ)

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (கவளயாணை) மதித்தஆணை, பாய்ந்து வருகிறகுதிரை. (துவள) நாமே நாமாம்படி சுவறிப்போம்படி வென்ற ஆண்பிள்ளை. (தவளமாடமித்யாதி) வெள்ளையிட்டு ஒங்கின மாடங்களுடைய திருவயோத்தையைக்குக்கடவ சக்ரவர்த்தித் திருமகன். (சுவளையித்யாதி) ஸ்யாமமான நிறத்தையுடையவர்காண, ஆடிகோள்; ராஜா கூத்துக்காணாநின்றானென்று உங்களை விடும்படி. (அ)

மூ;—ஏடொத்தேந்தும் நீணிலேவே வெங்களிராவணனார்
ஒடிப்போனார் நாங்களெய்த்தோ முய்வதோர் காரணத்தால்
சூடிப்போந்தோ முங்கள்கோமானானை துடரேன்மின்
கூடிக்கூடி யாடுகின்றோம் குழமணிதூரமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏடு ஒத்து	பனையோலை விரிந்தாப்	எய்த்தோம்	(கொல்லவொண்ணாத
	போலே அகன்றும்		படி) இளைத்தோம்;
நீண்	நீண்டுமிருக்கிற	உய்வதோர்கா	(நாங்கள்) உஜ்ஜீவிக்
இலை	இலையையுடைய	ரணத்தால்	கைக்காக
வேல்	வேலை	உங்கள்கோமா	உங்களுக்கு ஸ்வாமியா
எந்தும்	கையிலேதரித்திருந்த,	ன்	னபெருமானுடைய
எங்கள்	எங்களுக்கு நியந்தா	ஆணை	ஆஜ்ஞையை
	வான	சூடிப்போந்	ஸ்ரீரஸாவஹித்துக்கொ
		தோம்	ண்டுபோந்தோம்;
இராவணனார்	ராவணனானவன்	தொடரேல்மின்	(எங்களை நலியத்)
ஒடிப்போனார்	முதுகு காட்டி ஒடிப்		தொடரவேண்டாம்;
	போனான்;	கூடிக்கூடி	திரள் திரளாக விருந்து
நாங்கள்	நாங்களோ		குழமணிதூரமாகின்றோம். (க)

அந;—எட்டாம்பாட்டு. (கவளமித்யாதி) எல்லாந்துவளவென்கையாலே-வணங்கா முடிகள் ஒருவருமில்லாதபடி என்று பலிக்கையாலே அத்தை அருளுகிறார் (நாமேயித்யாதி). “கூற்ற மன்னார்காண வாடும்படி எங்ஙனே; அவர்கள் வென்றியானன் தமரன்றோ?; ஸ்வாதந்தர்யேண கூத்துக்காண் பரோ” என்று சங்கையிலே இப்பாட்டுன்னுமது தோற்றத் தொகுத்தபாவ மருளுகிறார் (ராஜேத்யாதி). ... (அ)

பெரியதிருமொழி, க0-ப, ஈ-தி, க0-பா, வென்றதொல்சீர். களவுள

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஏடொத்தேந்தும்) அகலத்தை யுடைத்தாய், நீண்ட இலையுடைய வேலைக்கையிலே தரித்து அத் தால் வந்த மதிப்பையுடையராவணன்; ஆயுதங்களும் அறுப்புண்டு முதுகு காட்டி ஒடிப்போனான். (நாங்கெய்த்தோம்) எங்களைக் கொல்லவொண்ணாதபடி இளைத்தோம். (உய்வதியாதி) நாங்கள் உஜ்ஜீவிக்கைக்காக (க்) “*X* *உ* *சு* *ந* *ல*-கச்சா நுஜாநாமி” என்று விட்டடித்தவருடைய ஆஜ்ஞையே சிரஸாவஹித்துக்கொண்டு போந்தோம். (தொடரேன்மின்) ஓடுவாரையிறே தொடரலாவது. (கூடிக்கூடியியாதி) எங்களைத் திரளாகக்கண்டது பூசலுக்கிறே என்று நினைக்கவேண்டா. (க்)

மூ;—வென்றதொல்சீர் தென்னிலங்கை வெஞ்சமத்தன்றரக்கார்
குன்றமன்றொரடியுய்ந்த குழமணிதூரத்தைக்
கன்றிரெய்நீர்நின்ற வேற்கைக் கலியனொலிமாலை
ஒன்றுமொன்று மைந்துமூன்றும் பாடிநின்றடுமினே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

அநு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஏடித்யாதி, “குவளைவண்ணர் காணவாடிர்” என்று சொன்னஉபதேசத்தைக்கேட்டு கூத்தாடுவதாக எல்லாரும்கூட,வாநர ஸேநையானது அரக்கர்கூட்டம் கண்டமையிலேஅதிசங்கையாலே துடர்ந்து அடிக்கவர; அவர்களைப்பார்த்து “எங்கள் ராவணன் ப்ரதமயுத்தத்திலே தா னே(உ) ‘चचालचा षष्पयु मौच- சசாலசாபஞ்சமுமோச’ என்றுமூர்ச்சிதனாக உங்கள் கோமான் *ரிபூணாமபிவத்ஸலனாகையாலே (க) ‘Xच्पु ८नुजा नमि- கச்சாநுஜாநாமி’ என்றபோதே ‘நமக்கு இவரே ரக்ஷகர்’ என்று நிர்ணயித் தோம்; இனிராவணன் பட்டபின்பு, நாங்கள் கூடிற்றுக் கூத்துக்காக வித் தனை, எங்களைத்துடர வேண்டா” என்கிறார்களென்று ஸங்கதி.

ஏடு-பணையோலையாய், அத்தாலே அகலம் விவக்ஷித மென்றது (அகலத்
தையித்யாதி). மேலே நீட்சி சொல்லுகையாலே, பணையோலை விரித்தால்
அகன்றிருக்குமே, அதுவே உசிதமென்று திருவுள்ளம். “ராவணனார்” என்
று - பஹுவசநவிவக்ஷிதம் (மதிப்பையுடைய) என்றது. (அடித்தவர்) அடி
த்து விடுமவரென்றபடி. (க)

(க) ரா-யு-டுக-கசச.

(உ) ரா-யு-நுக-கசு0.

களஅஅ பெரியதிருமொழி, க0-ப, ந-தி, க0-பா, வென்றதொல்சீர்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வென்ற	வெற்றியை விளைப்ப	கை	திருக்கையிலே தரித்த
தொல்	ஸ்வாபாவிகமான[தாய்	கலியன்	ஆழ்வார்
சீர்	வீரஸ்ரீயையுடைய	ஒலி	அருளிச்செய்த
தென் இலங்	லங்காபுரியில்	மலை	சொல்மாலையான
கை		ஒன்றும் ஒன்	(மஹாராஜரை நோக்கி
வெம்சத்து	பூசற்களத்திலே	றும்	ச்சொன்ன) இரண்
அன்று	அப்போது		டு பாட்டுக்களும்,
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்கள்	ஐந்தும்	(வாநரமுதலிகளைக்
குன்றம் அன்	மலைபோன்ற பெரியவ		குறித்துச்சொன்
னார்	டிவுடையராய்		ன) ஐந்துபாட்டுக்
ஆடி உய்ந்த	ஆடி உஜ்ஜீவித்த		களும்,
குழமணிதூரத்	'குழமணிதூரம்' என்	மூன்றும்	(பரோபதே ச ரூ ப
தை	னும் கூத்தின்விஷய		மான) மூன்றுபா
	மாக,		ட்டும் (ஆகிய இப்)
கன்றி	(எதிரிகள் ரக்தங்க		பத்துப் பாட்டை
	ளாலே) கன்றி	பாடிநின்று	பாடிக்கொண்டு [யும்)
நெய்கீர்நின்ற	நெய்யிட்டிருக்கை	ஆடுமின்	(ஹர்ஷத்துக்குப்
	யை யேஸ்வபாவ		போக்குவீடாகக்)
	மாகவுடைய		கூத்தாடுங்கோள்.
வேல்	வேலை		

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (வென்றதொல்சீரித்யாதி) வெற்றியை விளைப்பதாய், ஸ்வாபாவிகமான வீரஸ்ரீயையுடைய லங்கையில் பூசல்களத்தில் ராக்ஷஸர் பெரியவடிகளோடே ஆடி உஜ்ஜீவித்துக் குழமணிதூரத்தைப்பேசிற்று. (கன்றிநெய்) எதிரிகள் ரக்தங்களாலே கன்றி நெய்யிட்டிருக்கையே - ஸ்வபாவமாகவுடைய வேலைக் கையிலே தரித்ததிருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்தது. ஆக ஆண்

அநு;—பத்தாம்பாட்டு. (வென்றவித்யாதி) “கலியன்” என்றவநந்தரம் “பேசின” என்று அத்தயாஹாரம் வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி (பேசிற்று) என்றது. ஆழ்வார் தம்முடைய வீரத்தை இப்போது சொல்லுகை - தோற்றார் பாசுரத்தைச்சொல்லும் ப்ரகரணத்துக்குச் சேரும்படிஎன்னென்ன வருளுகிறார் (ஆகவித்யாதி), வீரர்கூத்தைப்பாட வீரர்கூத்தையாடத்துண்ண

பெரியதிருமொழி, க0-ப, ச-தி, சந்தமலர் ப்ரவேசம். கள அக

பிள்ளை கவிபாடுகிறார்; ஆண்பிள்ளைகள் தோற்றாடுகிறார்கள். (ஒன்று மொன்றுமித்யாதி) இப்பத்தையும் பாடிக்கொண்டாட, உங்களுக்கு இனிவரக்கடவதொரு பயமில்லை. (க) “நாவலிட்டுழிதருகின்றோம்” என்று வேண்டினபடி ஆடித்திரியுங்கோள். (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

பத்தாம்பத்து முன்றாந்திருமொழி முற்றிற்று.

பத்தாம்பத்து நாலாந்திருமொழி

சந்தமலர் ப்ரவேசம்.

வ்யா;—சந்தமலர்ப்ரவேசம். ராமாவதாரத்தில் பிற்பட்டார்க்கும் இழுவாமைக்கிறே-க்ருஷ்ணாவதாரம்; த்வேஷத்துக்கெல்லையானார்க்கும் இசையவேண்டும்படி யிருக்கிற ராமாவதாரத்தில் விஜயத்துக்குத் தோற்றவர்கள் பாசுரத்தாலே அநுபவித்தார்கீழ்; ராகத்துக்கெல்லையான யசோதைப்பிராட்டி பாசுரத்தாலே க்ருஷ்ணாவதாரத்தை அநுபவிக்கிறார் இதில்.

மூ;—சந்தமலர்க்குழல்தாழத் தானுகந்தோடித்தனியே
வந்தென்முலைத்தடந்தன்னை வாங்கினிள்வாயில்மடுத்து
நந்தன்பிறப்பெற்றநம்பி நானுகந் துண்ணுமமுதே
எந்தைபெருமானே யுண்ணு யென்னம்மஞ்சேமமுண்ணுயே.

இங்ஙனையும் ஒருரஸம்தோற்றத்தம்முடையவீரத்வம்பேசினாரென்றுகருத்து;

இத்திருமொழி தான்-முதல்பாட்டும், ஆரம்பாட்டும்-கேவலம் மஹாராஜரைப் பார்த்துச்சொல்லுகிறதாயிருக்கையாலே அவற்றை “ஒன்றுமொன்றும்” என்று கூட்டியும், இரண்டாம்பாட்டுத் துடங்கி-ஒருநாலும், ஒன்பதாம்பாட்டும்-வாநரமுதலிகளைக் குறித்துச் சொல்லுகையாலே “ஐந்தும்” என்று தொகுத்தும், மேல் ஏழாம்பாட்டும், எட்டாம்பாட்டும், பத்தாம்பாட்டும் - பரோபதேச ரூபமாகையாலே “மூன்றும்” என்று சேர்த்தும் ஆழ்வார் அநுபவித்தாராகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ச(ச)காரத்தாலே இதனைற்றத்தை ஸூசிப்பிக்கிறார் (இப்பத்தையும்) என்று. ... (க0)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

அந;—சந்தமலர் ப்ரவேசம். ஸங்க்ரஹேண ஸங்கதியருளிச் செய்து அதின் ப்ரகாரத்தை விவரிக்கிறார் (த்வேஷத்துக்கித்யாதி). ... *

களகூ0 பெரியதிருமொழி, க0-ப, ச-தி, க-பா, சந்தமலர்க்குழல்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நந்தன்	நந்தகோபரானவர்	தனியே	(பலராமனையொழியத்)
பெறப்பெற்ற	(உன்னைப்) பிள்ளையா	தனியே	
	கப்பெறும்படியான	உகந்து	அபிநிவேசத்தோடே
	ஏற்றத்தை யுடைய	ஒடிவந்து	ஒடி (என்னிடம்)வந்து
நம்பீ	பூர்ணனே!	என்	என்னுடைய
நான்	நான்	முலைத்தடந்	(பாலாலே நிரம்பின)
உகந்து	ப்ரீதிபுரஸ்ஸரமாக	தன்னை	முலையை
உண்ணும்	புஜிக்கிற	வாங்க	கையில்வாங்கி
அமுதே	அம்ருதம்போல்	நின்	உன்னுடைய
	ரஸ்யனானவனே!	வாயில்	வாயிலே
எந்தைபெரு	என்குலநாதனான கண்	மடித்து	நிறைத்துக்கொண்டு
மானே	ணனே!	உண்ணாய்	உண்ணவேணும்;
சந்தமலர்	செவ்விப்பூக்களணிந்த	சேமம்	கேசமத்தை வளைக்கக்
குழல்	மயிர்முடியானது		கடவ
தாழ	அலைந்துவர,	என் அம்மம்	என்முலைப்பாலை
தான்	தான் [நீ]	உண்ணாய்	உண்ணக்கடவை. (க)

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (சந்தமலர்க்குழல் தாழத்தான்) செவ்விப்பூக்களாலே அலங்கரித்து வைப்பார்களிறே திருக்குழல்களை. “சந்தம்” என்று-அழகாயிற்று. வெறும்புறத்திலே ஆகர்ஷகமான குழல். (தாழ) பூவாலே அலங்கருதமாய், பேணுமையாலே அலைந்து வர. (உகந்தோடி) ஆதரித்து அபிநிவேசத்தாலே ஒடி. (தனியே வந்து) (க) “பலதேவனென்னும் தன் நம்பியோடப் பின் கூடச் செல்வான்” என்கிறபடியே இருவரும் கூடவாயிற்று முலையுண்ண வருவது. கூடவரில் இருவருக்கும் ஓரோமுலையாமென்று தனியே வந்து. (என்முலையித்யாதி) அவைதனக்கு போக (ஃX) மாயிருக்கிற படி. பாலாலே நிரம்பினமுலையை.

அநு;—முதற்பாட்டு. (சந்தமலரித்யாதி) “சந்தம்” என்றது - மலருக்கு விசேஷணமாக்கி அருளிச்செய்து, குழலுக்கு விசேஷணமாக்கி யருளுகிறார் (சந்தமென்றதித்யாதி). சந்தமலர்க்குழலானால் தாழக்கூடுமோ வென்ன (பூவாலித்யாதி). (பேணுமையாலே) அத்தைப்பேணிக்கொண்டிராதே ஒடித் திரிகையாலே. “மடித்து” என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (அவையித்யாதி). (தனக்கு) க்ருஷணன் தனக்கு. “தடத்தை” என்னுதே “தன்னை” என்றதுக்குக் கருத்து (பாலாலேயித்யாதி).

(க) பெரி-தி-க-அ-டு.

பெரியதிருமொழி, க-ப, ச-தி, க-பா, சந்தமலர்க்குழல். கஎகக

(நந்தனித்யாதி) (க) [గుజ్జరేశ్వరః - குணீர்தசரதோபமம்] “பரமபதத்திலுள்ள ஸ்வாபாவிககுணங்களும், அவதரித்து ஆர்ஜித்த குணங்களும் கூடினால் சக்ரவர்த்தியோடு உபமாநம் மார்மட்டமாய் நிற்குமித்தனை” என்று இத்தை ஜீயரருளிச்செய்ய, “பரமபுருஷனுக்கு ஒரிடத்தே பிறந்து ஒருகுணம் தேடவேணுமோ?” என்றார் ஸுந்தரபாண்டியதேவர். “நாமோடுகிற நரம்பு இவனறிந்திலன்” என்றத்தைவிட்டு, “பரமபுருஷனென்றபோதை அழகிருந்தபடியென்” என்றாராம். ‘எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்திலே அந்வயமில்லாதார், பகவத்விஷயத்தில் சொன்ன ஏற்றமெல்லாம் அர்த்தவாதமென்றிருப்பார்கள். அதுடையவர்கள் பகவத் ப்ரபாவத்துக்கு அவதியில்லாமையாலே சொன்னவை சில சொன்னவித்தனை; சொல்லாததுவேபெரிது’ என்றிருப்பார்கள். (உ) “सर्वज्ञोऽविष्यते-ஸத்யேநாதிவததி” யிறே.

(நந்தன்பிறப்பெற்றநம்பி) ஈஸ்வரனுக்கு இது அலப்யலாபமாயிருக்கிறபடி. இவர்பிள்ளையாகப்பெற்ற வேற்றமுடையவனே! (ங) “विष्वक्पुत्रोऽयम् - பிதரம்ரோசயாமாஸ” என்று அவனை ஆசைப்பட்டிறே பிறந்தது. தனக்குக் கிடையாதது பெறுகையிறே -

நந்தன் பெற்றத்தால் ‘நம்பி’ என்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (குணரித்யாதி). (ச) “ब्रह्मज्ञानं ब्रह्म - பஹுவோந்ரூப கல்யாணகுணோ புத்ரஸ்யஸந்திதே” நாட்டார் கொண்டாடும்படி * ஸமஸ்த கல்யாணகுணம்ருதோத்தியாயிருக்குமவரை தசரதனோடு ஸாம்யம் சொல்லும்படி அமைத்துக் கொண்டிருக்கையாலே * மஹதோமந்தைஸ்ஸஹ நீரந்த்ரேண ஸம்ஸ்லேஷ்ரூப குணம் ஸஞ்சிதமென்று தாத்பர்யமருளுகிறார் (பரமபதத்திலித்யாதி). (நரம்பறிந்திலன்) ரஸதாரை அறிந்திலனென்றபடி. (அத்தை) ஸௌசீல்யகுணத்தை. இந்த அழகை அவனறியாதே போனென்று கருத்து. “தசரதாதிகளோடு ஸாம்யம் ஸௌசீல்யமென்று சொல்லக்கூடுமோ? அபிநயமாமத்தனையன்றோ” என்றும் சங்கையிலருளுகிறார் (எம்பெருமானாரித்யாதி).

“நந்தன் பெற்ற” என்னுதே, “பிறப்பெற்ற” என்றதுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (ஈஸ்வரனுக்கித்யாதி-பெறுகையுமென்னுமளவும்). (க)

(க) ரா-அ-க-க. (உ) சா-எ-கக-க. (ங) ரா-பா-கரு-க. (ச) ரா-அ-உ-உக.

களகூஉ பெரியதிருமொழி, க0-ப, ச-தி, உ-பா, வங்கமறிகடல்.

அலப்ப்யலாபமாவது. பிறக்கிற ஸம்ஸாரிக்குப் பிறவாமை ஏற்றமா மோபாதியிறே, அவனுக்குப் பிறக்கப்பெறுகையும். (நானித்யாதி) தேவர்கள் தாங்கள் புஜிக்கும் அம்ருதத்தில்வாசி. என்குலநாதனே; “நந்தன் பிறப்பெற்ற” என்று துடங்கி இவனாதரித்து முலையுண்கைக் காக ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறான். (என்னம்மம் சேமமுண்ணாயே) என்னுடைய அம்மமாகிற-சேமத்தை. (க)“சேமமெடுத்தது”. என்னக் கடவதிறே. ராஜாக்களுக்குக்காவலோடேவரும் சோராயிற்றுச் சேமமாகிறது.

மூ;—வங்கமறிகடல்வண்ண மாமுகிலே யொக்குநம்பி
செங்கணையதிருவே செங்கமலம்புரைவாயா
கொங்கைசுரந்திட வுன்னைக்கூவியும் காணாதிருந்தேன்
எங்கிருந்தாயர்தங்களோ டென்விளையாடுகின்றாயே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வங்கம்	கப்டல்களோடேகூடி	வாயா	திருமுகத்தையுடைய
மறி	ஒதங்கிளர்ந்த		வனே!
கடல்	கடல் போன்ற	கொங்கை	(என்) முலைகளிலே
வண்ண	வடிவையுடையவனே!	சுரந்திட	பால்சுவாநின்ற வள
மாமுகிலேஒக்	காளமேகத்தை ஒத்தி	உன்னை	உன்னை [விலே
கும்	ரா நின்றாள்ள	கூவியும்	அழைத்தும்
நம்பி	பூணனே!	காணாதிருந்தே (நீ)	வரக்காண்கிறிலே
செம்	சிவந்து	ன்	ன்;
நெடிய	நீண்டிராநின்றாள்ள	ஆயர்தங்களோ	இடைப்பிள்ளைகளோ
கண்	கண்களையுடைய	டும்	டு
திருவே	ஸர்வாதிகனவனே!	இருந்து	கூடியிருந்து
செங்கமலம்	செந்தாமரைப் பூப்	எங்கு	எவ்விடத்தில்
புரை	போன்ற	என்விளையாடு	என்னவிளையாட்டு
		கின்றாய்	விளையாடாநின்றாய்.

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (வங்கம்) மரக்கலங்களோடுகூடி

அநு:—இரண்டாம்பாட்டு. (வங்கமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் “முலைத் தடம் தன்னை நின்வாயில் மடுத்துண்ணாய்” என்னச்செய்தேயும் அவன் தோழரோடு விளையாட்டைவிடாமலிருக்க, இவள் முலைக்கடிப்பாலே தேடிப் பிடித்தழைக்கிறாளென்று ஸங்கதி.

“வங்கங்களையுடைத்தாய், மறியாநிற்கிற கடல்” என்று சப்தார்த்த மாய்த் தாத்பர்யம் (மரக்கலமித்யாதி). வடிவுக்கொரு த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லி

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௪-தி, ௩-பா, திருவில்பொலிந்த. கள்கூந

ஓதம்கிளர்ந்த கடல்போன்றவடிவையுடையவனே!. வடிவழகுக்குப் போலி தேடப்படுக்கால் அங்குமிங்கும் சுதிர்பெறுக்க வேண்டும்படியான பூர்த்தியை யுடையவனே!. (செங்கண்) அவயவசோபையோ தான். சொல்லிமுடியலாயிருக்கிறது. (திருவே) ஸர்வா திகவஸ்துவை “திரு” என்று போலேகாணும் சொல்லுவது. (செங்கமலமித்யாதி) எல்லா அவயவமும் அப்படியேயாயிருப்பது.

(கொங்கையித்யாதி) நீயேபா(ஹ)வஜ்ஞனாய், தாய்முலை சுரந்து பார்த்திருக்குமன்று வருகையன்றிக்கே, நான் அழைத்தும் வரக்காணாதிருந்தேன். (எங்கித்யாதி) எங்கே புக்கிருந்து உன் பக்கல் நிரபேக்ஷரானாரோடே, ஸாபேகைக்ஷயாய் நான் பார்த்திருக்க, என்னவிளையாட்டு விளையாடுகிறது. (௨)

மூ;—திருவில்பொலிந்த வெழிலா ராயர்தம்பிள்ளைகளோடு தெருவில் திளைக்கின்ற நம்பி செய்கின்ற தீமைகள் கண்டிட்டு உருகியென்கொங்கையின் தீம்பா லோட்டந்து பாய்ந்திடுகின்ற மருவிக்குடங்காலிருந்து வாய்முலையுண்ண நீவாராய். (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திருவில்	ஸம்பத்தால்	நம்பி	பூர்ணனே!
பொலிந்த	மிக்கவர்களாய்	செய்கின்ற	(நீ) செய்து போரா
எழில்	வடிவழகிலும்		நின்ற [களை
ஆர்	உன்னோடு ஒத்திரா	தீமைகள்	(விளையாட்டுத்) தீம்பு
	நின்றுள்ள	கண்டிட்டு	(நான்) பார்த்து,
ஆயர்தம் பிள்	இடைப்பிள்ளைகளோ		(அந்த) உகப்பாலே),
ளைகளோடு	டே	என்	என்னுடைய
தெருவில்	தெருவிலேயிருந்து	கொங்கையின்	முலையிலுண்டான
திளைக்கின்ற	விளையாடுகிற		

மீளவும் ஒருத்ருஷ்டாந்தம் சொன்னதுக்குக் கருத்து (வடிவித்யாதி). “நெடிய செங்கண்” என்றருளுகிறார் (அவயவேத்யாதி). “வாய்” என்றது-திருக்கைகளுக்கும் உபலக்ஷண மென்றருளுகிறார் (எல்லாவித்யாதி).

“கூவியும்” என்ற ச(ஹ)காரத்தை உட்கொண்டருளுகிறார் (நீயேயித்யாதி). “ஆயர்களோடும்” என்கையாலே அவர்களுக்கு விளையாடுகையில் அபேகை யின்றிக்கேயிருக்க, நீயே அவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு “என்ன விளையாடுகிறாய் என்றாய்” என்கிறுளென்று விவக்ஷித்து அருளுகிறார் (எங்கேயித்யாதி). ... (௨)

களகூசு பெரியதிருமொழி, க0-ப, ச-தி, ச-பா, மக்கள்பெறுதவம்.

தீம்பால்	இனியபாலானது	குடங்கால்	(என்) மடியிலே
உருகி	(தானே) உருகி	மருவி இருந்து	பொருந்தியிருந்து
ஒட்டந்து	வெள்ளமிட்டு	வாய்	வாயாலே
பாய்ந்தடுகின்ற பாய்ந்து	பாழேபோகா	முலை	முலைப்பாலை
	நின்றது; (ஆகை	உண்ண	உண்பதற்கு
	யால்)	நீவாராய்	நீவரவேணும். (ங)

வ்யா;—முன்றும்பாட்டு. (திருவில்பொலிந்த) ஸம்பத்தால்
மிக்கு, வடிவழகிலும் உன்னோடொத்த * தன்னேராயிரம் பிள்ளைக
ளோடே தெருவிலேயிருந்து விளையாடுகிற விளையாட்டுக்கு அவதி
(ஃ)யில்லாதவனே! முலையுண்ணுகையையும் விட்டிறே அத்தைவிரும்
புகிறது. போக(ஃ)ததையும்விட்டு லீலையைவிரும்புமவன் நீ.(செய்
கின்ற) விளையாடுகிறபடியை ஒளித்துக்கண்டு நின்றாள்போலே.
(உருகியித்யாதி) உன்ஸ்வம்மடையவன்றோ பாழேபோகிறது. (தீம்
பால்) இனியபால். (மருவியித்யாதி) அவயவங்கள்தோறும் முழுசா
முகத்தைப்பாரா முலைசுரக்கப்பண்ணாமல் மடியிலே இருந்தாயிற்று
உண்பது. இதடையத் தரையிலே போகாமே உன்வாயிலேயாம்
படி முலையுண்ண வாராய். (ஈ)

மூ;—மக்கள்பெறுதவம்போலும் வையத்துவாமும் மடவார்
மக்கள்பிறர்கண்ணுக்கொக்கும் முதல்வாமதக்களிற்றன் னாய்
செக்கரிளம்பிறைதன்னை வாங்கி நின்கையில்தருவன்
ஒக்கலைமேலிருந்தம்ம முகந்தினி துண்ண நீவாராய். (சு)

அந்;—மூன்றும்பாட்டு. (திருவிளித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே “என் வினா யாகுகின்றாயே” என்னச்செய்தேயும் லீலாரசபரதாநனாகையாலே தெருவிலே ஓடிநாநாவிதயர்ன லீலைகளைப்பண்ண, அத்தைக்கண்டு அநுராகாதிசயத்தாலே முலைப்பால் வெள்ளமிட, பால்பாழே போகாதபடி போய் அழைக்கிறுளென்று ஸங்கதி.

(க) “ஸு ஷெரிந்ஹிஸிஸுஸ்துந்நயோநஜாதுமாதுஷ்ரணீ” ஜிஹஸதி - ருஷாநிரஸ்தோ
பிஸிகஸ்ஸதநந்தயோ நஜாது மாதுஸ்சரணௌ ஜிஹாஸதி” என்றன்றோ
 லோகத்தில் பிள்ளைகளென்ன வருளுகிறார் (முலையித்யாதி). (விரும்புமவன்)
 விரும்புமவனன்றோ என்கை. கையும் கோலுமாய்ப் புறப்பட்டும், தாய்பார்க்க
 அவன் தீமைகள் செய்வனோ? இவள் கண்டபடி யென்னென்ன வருளுகிறார்
 (விளையாடுகிற வித்யாதி). (௩)

(க) ஸ்தோ-ர-உக.

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ச-தி, ச-பா, மக்கள்பெறுதவம். கள்கூடு

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வையத்து	நாட்டிலே	செக்கர்	சிவந்தவானத்திலிருக்
வாமும்	வர்த்திக்கிற	இளம்பிறைத	பாலசந்தரனை [கிற
மடவார்	ஸ்தர்களுடையவும்,	ன்னை	
பிறர்	மற்றுமுள்ள	வாங்கி	வாங்கி (பிடித்து)
மக்கள்	மநுஷ்யர்களுடையவும்	நின்	உன்னுடைய
கண்ணுக்கு	கண்ணுக்கு,	கையில்	கையிலே
மக்கள்பெறு	பிள்ளை பெறுகைக்கு	தருவன்	கொடுப்பேன் ;
தவம்போலு	நோற்கும் தபஸ்ஸு	ஒக்கலைமேல்	(என்)இடுப்பின்மேலே
மொக்கும்	தான் ஒருவடிவு	இருந்து	இருந்து
	கொண்டாற்போ	அம்மம்	ஸ்தந்யத்தை
	லே யிராநின்றுள்ள	உவந்து	ஆதரித்து
முதல்வா	ஐகத்காரணபூதனே!	இனிது	இனிதாக
மதக்களிறு	மத்தகஜம்போன்றவ	உண்ண	புணிக்க
அன்னாய்	வனே!;	நீ வாராய்	நீ வரவேணும். (ச)

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (மக்கட்பெறுதவம்) (வையத்துவாமும் மடவார்மக்கள் பிறர்-இவர்கள் கண்ணுக்கு, மக்கள் பெறுதவம்போ லொக்கும் முதல்வா) நாட்டிலே வர்த்திக்கிற ஸ்தர்கள் - மற்றுண் டானமநுஷ்யர்கள், இவர்கள் கண்ணுக்குப் பிள்ளைபெறுகைக்குநோற் கும் தபஸ்ஸுதான் ஒருவடிவு கொண்டாப்போலே யிருக்கிறவனே! (மதக்களிறன் னாய்) ஸஞ்சாரமே இனிதாயிருக்கிறபடி. சிவந்தஆகாச யிருக்கிறபடி கண்டாயே. அதுக்குப் பரபாக (ஊ) மான பிறை யிருக்கிறபடி கண்டாயே. அப்பிறையைவாங்கி உன்னுடைய சிவ ந்த கையிலேதருவன். (என்னொக்கலையித்யாதி) என்ஒக்கலையிலே இழியாதிருந்து ஆதரித்து இனிதாக அம்ம முண்ணவாராய். (ச)

அநு;—நாலாம்பாட்டு. (மக்களித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே தெருவிலே விளை யாடா நிற்கச்செய்தே, அழைத்தவுடனே யானைக்குட்டிபோலே பிடிக்கொடா தேயிருக்க, “உனக்கு விளையாடுகைக்கு அம்புலியம்மானைப் பிடித்துத் தருகி ரேன்வா” என்றழைக்கிறாளென்று ஸங்கதி.

“மக்கள்” என்றதினர்த்தம்-(மநுஷ்யர்) என்றது. “போலும்” என்றும், “ஒக்கும்” என்று மிருக்கையாலே முற்றுவமை தோற்று மென்றருளுகிறார் (தபஸ்ஸுதானித்யாதி). (ச)

கனககா பெரியதிருமொழி, க0-ப, ச-தி, ௫-பா, மைத்தகருங்குஞ்சி.

மூ;—மைத்தகருங்குஞ்சிமைந்தா மாமருதாடு நடந்தாய்
வித்தகனேவிரையாதே வெண்ணெய்விழுங்கும் விகிர்தா
இத்தனைபோதன்றியென்றன் கொங்கைசுரந்திருக்ககில்லா
உத்தமனேயம்மமுண்ணு யுலகளந்தா யம்மமுண்ணாய். (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மைத்த	மையின் தன்மையை யுடைத்தாய்	என்றன்	என்னுடைய
கரு	இருண்டிராநின்றான்	கொங்கை	ஸ்தநமானது
குஞ்சி	குழலையுடைய	சுரந்து	பாஸுரந்து
மைந்தா	முக்த(ஈ)னே!	இத்தனைபோ	இத்தனை போதல்லா
மா	பெரிய	து அன்றி	தே
மருதாடு	மருதுகளின் நடுவே	இருக்ககில்லா	பொறுத்துப் பாடாற்
நடந்தாய்	நடந்தருளினவனே!		றப் போகாது;
வித்தகனே	ஆஸ்சர்ய முக்தி யுக்த	உத்தமனே	ஸர்வோத்க்ருஷ்டனே
விரையாதே	தவரியாமல் [னே!	அம்மம்	ஸ்தந்யத்தை
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை	உண்ணாய்	உண்ணவேணும்;
விழுங்கும்	விழுங்குகிற	உலகு	உலகங்களை
விகிர்தா	விகிர்தமான (வேறுபட் ட) செயலையுடைய வனே!,	அளந்தாய்	(மூவடியால்) அளந்த ருளினவனே!
		அம்மம் உண்ணாய்.	(௫)

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (மைத்த) மையின்தன்மையை
யுடைத்தாய், கண்ணுக்குக்குளிர்து இருண்டகுழலையுடைய முக்த
த(ஈ)னே!. பெரியமருதுகளின்நடுவே நடந்தாய், பெரியவற்றையெல்
லாம் செய்கைக்கிடான ஆஸ்சர்யசக்தியை யுடையவனே! (விரை

அநு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (மைத்தகருங்குஞ்சியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே
“அம்புலியம்மாண நின்கையில்தருவேன்” என்றுவைத்ததுவே வ்யாஜமாக்கி,
முந்துற நின்கையில் பிடித்துக்கொடு வந்தாயாகில், நான் வருவேனென்ன;
இவள் “அங்ஙனெடுத்த ஆஸ்சர்யங்களைச் செய்யவல்லாய் நீ யன்றோ” என்று
புகழ்ந்து போது போக்காதே, நான் முலைக்கடிப்புப்பொறுக்கமாட்டேனென்று
ப்ரார்த்திக்கிறாளென்று ஸங்கதி.

“வித்தகனே” என்றதின் தாத்பர்யம் (பெரியவற்றையித்யாதி). மாமரு
தாடு நடந்த வித்தகனாகையாலே, விரையாதே வெண்ணெயை விழுங்கத்

பெரியதிருமொழி, க0-ப, ச-தி, கூ-பா, பிள்ளைகள்செய்வன. களகன

யாதே) “இனிஇதுசெய்யான்” என்னும்படி படுக்கையிலே கிடந்து அவள் பேரநின்றவாதே வெண்ணெயை விழுங்கும் விகிர்தமான செயலையுடையவனே! நெடும்போதுண்டாயிற்று முலைக்கடுப்போடே யிருக்கிறது. (இத்தனைபோதன்றி) இத்தனைபோது அல்லாதே, என்னால் பொறுத்துப் பாடாற்றப்போகாது. (உத்தமனே) உன் நோவிலும் தாய் நோவறியுமவனன்றோ? வேண்டுமளவிலே வந்து ஸ்பர்ஸித்த நீயன்றோ?.

மூ;—பிள்ளைகள்செய்வன செய்யாய் பேசில் பெரிதும்வலியை
கள்ள மனத்திலுடையைக் காணவே தீமைகள்செய்தி
உள்ளமுருகியென்கொங்கை யோட்டந்து பாய்ந்திடுகின்ற
பள்ளிக்குறிப்புச்செய்யாதே பாலமுதுண்ணீவாராய்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பிள்ளைகள்	(உன்னோடொத்த) பிள்ளைகள்	தீமைகள்	(ஆய்சர்யமான) தீம்பு
செய்வன	செய்யுமவற்றை	செய்தி	செய்யாநின்றாய்; [களை
செய்யாய்	நீ செய்கிறிலை;	என்	என்னுடைய
பேசில்	பேசப்புக்கால்	உள்ளம்	நெஞ்சானது
பெரிதும்	மிகவும்	உருகி	உருகி,
வலியை	மிடுக்கையுடையனாய்	கொங்கை	ஸ்தநமானது
	ரானின்றாய்;	ஒட்டந்து	(பால்) பெருகி
மனத்தில்	நெஞ்சிலே	பாய்ந்திடுகின்ற	பாயாநின்றது;
கள்ளம்	கபடத்தை	நீ	நீ
உடையை	வஹியாநின்றாய்;	பள்ளிக்குறிப்பு	(கண்கள் சிவப்பது
காணவே	(விலக்குவார்க்கும்) பா		முதலான) நித்ரால
	ர்த்துக் கொண்டிரு	செய்யாதே	கூணங்களை
	க்க வேண்டுமப்படி	அபி(து)நயியாமல்	
		பாலமுது உண்ணவாராய். (கூ)	

தொடங்கினுனென்று விவக்ஷித்து, இதுவுமொரு ஆய்சர்யமான படியை யருளுகிறார் (இனியித்யாதி). உரலோடு கட்டுண்டவனாகையாலே இனிச்செய்யாநென்று தானிருக்க, அதுவே-அவனுக்கு விரையாமைக்கு உடலாமென்று ஆய்சர்யப்படுகிறாரென்று திருவுள்ளம். மேலுக்குத் தாத்பர்யம் (நெடும்போதித்யாதி). (வேண்டுமளவிலே)-லோகத்திலே வேண்டுமளவிலே. ... (நி)

களகூறு பெரியதிருமொழி, க0-ப, ச-தி, எ-பா, தன்மகனாக.

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (பிள்ளைகள்) உன் பருவத்தில் பிள்ளைகள் செய்வனவன்று நீ செய்வது. (பேசில்பெரிதும்வலியை) கண்ணெச்சிலானவற்றைச் செய்யாநிற்புதி. கண்ணெச்சிலாமென்று சொல்லாதொழியு மித்தனை. சொல்லில் பெரியமிடுக்கையுடைய உன்நெஞ்சில் நினைக்குமவை இன்னதென்று தெரியாது; விலக்கு வார்க்கும் .கண்டுகொடுநிற்கவேண்டும் தீமைகள் செய்யாநிற்புதி. கண்டிருக்க ஆகர்ஷகமான தீம்புகளைச் செய்வுதி; அத்தீமைகாண என்ஹ்ருதயம்உருகி முலைவழியே பாலாய்ப்புறப்படாநின்றது. (பள்ளிக்குறிப்புச் செய்யாதே) கண்கள்சிவப்பது, மூரிநிமிர்வது, கொட்டாவிக்கொள்வது, அழுவதாகாதே. (சு)

மூ;—தன்மகனாக வன்பேய்ச்சிதான் முலையுண்ணக்கொடுக்க வன்மகனாயவளாவிவாங்கி முலையுண்டநம்பி நன்மகளாய்மகளோடு நானிலமங்கைமனனா என்மகனேயம்மமுண்ணு யென்னம்மம்சேமமுண்ணுயே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வல்	நெஞ்சில் க்ரௌர்யத்	ஆவி	ப்ராணனை
	தை யுடைய	வாங்கி	(முலைவழியே)முடித்து
பேய்ச்சி	பூதனையானவள்	முலை	முலையை
தன்மகனாக	தன் புத்ரனாக அபி	உண்ட	உறிந்தருளின
தான்	தான் [நயித்து,	நம்பி	(ஆஸ்சர்ய சேஷ்டிதங்
முலை	முலையை		களால்) பூர்ணனான
உண்ண	புஜிக்கும்படி		வனே!
கொடுக்க	(வாயில்) வைக்க,	நல்மகள்	நிருபாதிக ஸ்தரீத்வத்
	(அவ்வளவிலே),		தையுடைய
வல் மகனாய்	வலியஆண்பிள்ளையாய்	ஆய்மகளோடு	நப்பின்னைப் பிராட்டிக்
அவள்	அந்தப் பூதனையினு		கும்,
	டைய		

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (பிள்ளைகளித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே இத்தனை போது நான் பொறுக்கமாட்டே னென்னச் செய்தே விளையாட்டிலே மிகுதியாலே அலசி உறங்கப்புகுவதி, அது அங்ஙனே செய்யாய்; வாவென்று அழைக்கிறுளென்று ஸங்கதி.

‘கள்ளமனத்திலுடையை’ என்றதினர்த்தம் (உன் நெஞ்சிலித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, க0-ப, ச-தி, அ-பா, உந்தமடிகள். களக்க

நால்நிலமங்கை நால்வகை நிலங்களுக்	அம்மம் உண்ணாய்;
கபிமாரிரியான பூதி	சேமம்
மிப் பிராட்டிக்கும்	கேடமத்தை விளைக்கக்
மணாளா வல்லபனானவனே!	கடவ
என்மகனே எனக்குப் பிள்ளையாகப்	என் அம்மம் உண்ணாய். (எ)
பெற்றவனே!	

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (தன்மகனாக) யசோதைப் பிராட்டி யாக வந்தாளாயிற்று. (வன்பேய்ச்சி) இவனைக்கண்டவிடத்திலும் நெகிழாத நெஞ்சில் வன்மையையுடையவள். (தான்முலையுண்ணக் கொடுக்க) பரிவோடே கொடுக்கிறாள் என்று தோற்றும்படிக்கொடுக்க. (வன்மகனித்யாதி) தானும்தாயென்று ப்ர(பு)மியாதே அவளபிஸந் தியை புத்திபண்ணி அப்பருவத்திலேபெரிய ஆண்பிள்ளையாய் அவள் ப்ராணன்களை முலைவழியே உண்டு அவளை முடித்து இப்படிப்பட்ட செயல்களாலே பூர்ணனானவனே!

(நன்மகனித்யாதி) இப்படி பூதனைகையிலே அகப்பட்ட உன்னை ஆராக நினைத்தாய். நிருபாதிக ஸ்தரீத்வத்தையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கும் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கும் வல்லபனானவனே! (என்மகனே) அப்படியே ஒரேத்தம்போலே காணும் இவள் மகனானதுவும். (சேமமுண்ணாயே) அம்மம் என்று - புஜிக்கப்படு மவை எல்லாவற்றுக்கும்பேர். (எ)

மூ;—உந்தமடிகள்முனிவருன்னை நாரினன்கையில் கோலால் நொந்திடமோதவும்கில்லே னுங்கள் தமா நிரையெல்லாம் வந்துபுகுதரும்போது வானிடைத்தெய்வங்கள் காண அந்தியம்போதங்குநில்லே லாழியங்கையனேவாராய். (அ)

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (தன்மகனித்யாதி) “நீ காணவே தீமைகள் செய்தி” என்னு நின்றாய்; நான் செய்த தீமைகளில் ஒன்றைச் சொல்லிக் காணுயென்ன; பூதனை முலைப்பாலுண்டு தீம்பு செய்தாயில்லையோ வென்கிறா ளென்று ஸங்கதி.

வேற்றுமுலையறிந்து உண்கை தீம்பென்றுகருத்து. “தான்” என்றதின் பலிதம் (பரிவோடேயித்யாதி).

நாலுவகைப்பட்ட நிலத்துக்கு அபிமாதி நியானமங்கை யென்றருளுகிறார் (ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்கும்) என்று. ... (எ)

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (உந்தமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் பூதனை முலை யுண்டத்தைத் தீமையாகச் சொல்லுகையாலே நம்மைக்கட்டவும் அடிக்கவு

கஅ00 பெரியதிருமொழி, க0-ப, ச-தி, அ-பா, உந்தமடிகள்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நீ தீமைகள் செய்தால்,		வந்து	(காடுகளில் மேய்ந்து; மீண்டுவந்து
உந்தம் உன்னுடைய		புகுதரும்போ	(ஊருக்குள்ளே) புகும்
அடிகள் பிதாவான நந்தகோபர்		து	போது
முனிவர் சீறுவர்;		வானிடை	ஆகாஸத்திலுள்ள
உன்னை (தீம்பிலே கைவளருகி		தெய்வங்கள்	தேவதைகள்
ற) உன்னை		காண	(எச்சில் கண்ணால்)
நான் (உன்னை நோக்கக் கட			காணும்படி
வ) நான்		அந்தியம்போ	(அஸுரர்களுக்கு பலம்
என் என்னுடைய		து	வளரக்கடவ) ஸந்த
கையில் கையிலிராநின்றான்			யா காலத்திலே
கோலால் கோலாலே		அங்கு	நாற்சந்தியிலே
நொந்திட நோம்படியாக		நில்லேல்	நில்லாதே கொள்;
மோதவும் அடிக்கவும்		ஆழி	திருவாழியாழ்வானாலே
கில்லேன் ஸக்தையாகிறிலேன்;		அம்	அழகிய
உங்கள் தம் உங்களுடைய		கையனே	திருக்கையை யுடைய
ஆநிரை எல்லா பசுக்கூட்டமெல்லாம்		வாராய்	வனே!
ம்			(என்னருகே)வா. (அ)

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (உந்தமடிகள் முனிவர்) தாயா
ரைக்கண்டால் தீமையிலே ஒன்று பத்தாகப் பணைக்கும். ஸ்ரீநந்த
கோபர்க்காயிற்று அஞ்சுவது. அத்தாலே அவனுக்கு அச்சமுறுத்து
கைக்காக யசோதைப்பிராட்டி சொல்லும் பாசரமாயிற்று. உங்கள்
முதலியார் சீறுவர்கிடர். (உன்னைநான்) தீம்பிலே கைவளருகிற
உன்னைநோக்கவிருக்கிறநான். (என்கையில் கோலால்) கண்டாயிறே-
இதிற்பேர். இப்போதே சிவிட்கென்ன அடிக்கலாமிதே. அதுமாட்
குகிறிலேன்.

அடிக்கவேண்டும்படி செய்ததீமைதானென்னென்ன; (உங்கள் தமி

மழைக்கிருளாக வேணும்; “அம்ம முண்ண” என்று வ்யாஜமாத்ர மென்று
நாலடி ஓட, கோலும் கையுமாய் பின்துடர்ந்து அச்சமுறுத்தி அழைக்கிரு
ளென்று ஸங்கதி.

கோலும் கையுமாய்த் தான் நிற்க, “உந்தமடிகள் முனிவர்” என்பா
னென்னென்ன வருளுகிறார் (தாயாரையித்யாதி).

“நிரை எல்லாம்” என்று ஸமூஹ பாஹுன்யம் சொல்லுகைக்குத் தாத்

பெரியதிருமொழி, க0-ப, ச-தி, கூ-பா, பெற்றத்தலைவன். கஅ0க

த்யாதி) உபயவிபூதியோபாதியும் பரப்புப்போருமாயிற்று. இவன் தன்னையொழியவேயும் கண்ணெச்சிலாம்படியாயிற்று அவை வந்து புகுரும்போதிருப்பது. இங்குகாண்கின்றருண்டோ வென்ன வேண்டா; (வானிடைத்தெய்வங்கள் காண) எத்தனை தேவதைகள் ஆகாசத்திலே பார்த்து நிற்கக்கடவது. அசுரர்களுக்கு ப(ல)லம் வர்த்திக்கும்போது அங்குநில்லாதேகொள். (அங்கு) “இவை இவனின்” என்று உன்னோடே சேர்த்துச் சொல்லலாம்படி அங்கு நில்லாதேகொள். (ஆழியித்யாதி) இவற்றையொழியவேயும் (க) “வடிவார்சோதி வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு” என்னும்படியாயிற்றிருப்பது. (அ)

மூ;—பெற்றத்தலைவனெங்கோமான் பேரருளாளன்மதலாய்
சுற்றக்குழாத்திளங்கோவே தோன்றியதொல்புகழாளா
கற்றினம்தோறும்மறித்துக் கானம்திரிந்தகளிறே
எற்றுக்கென்னம்மமுண்ணுதே யெம்பெருமானிருந்தாயே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பெற்றம்	பசுக்களுக்கு	தோன்றிய	எங்கும் ப்ரஸித்தமாய்
தலைவன்	ப்ரதாநனுவனே!	தொல்	ஸ்வாபாவிகமாய்
என்கோமான்	எனக்குஸ்வாமியானவனே!	புகழாளா	ஏத்தும்படியான அபதாநமுடையவனே!
பேர் அருளா	மஹாதயாருவான	கானந்தோறும்	காடுதோறும்
என்	நந்தகோபருடைய	கன்றுஇனம்	பசுக்களின் திரளை
மதலாய்	திருமகனே!	மறித்து	மேய்த்து
சுற்றக்குழாம்	பந்துவர்க்கத்துக்கெல்லாம்	திரிந்த	உலாவின
இளங்கோவே	யுவராஜாவானவனே!	களிறே	மத்தகஜம் போன்றவனே!

பர்யமருளுகிரார் (உபயேத்யாதி). நின்றால் குற்றமென்னென்ன; அங்கு நின்றால் “க்ருஷ்ணன் மாட்டுத் திறமித்தனையோ?” என்று ஸம்ருத்தியைக் கண்டால் த்ருஷ்டி தோஷமாமென்று கருத்தருளுகிரார் (இவனித்யாதி). நீயும் நின்றால் கேட்க வேண்டாவிறே என்று கருத்து. “ஆநிரைவரும்போது” என்றத்தாலே, அந்தி என்னுமதுபலிக்கவும், “அந்தி” என்றருளிச்செய்ததுக்குக்கருத்தருளுகிரார் (அஸுரர்களுக்கித்யாதி). “அங்கு” என்று-நாற்சந்தி. அங்குநின்றால் குற்றமானமையையருளுகிரார் (இவையித்யாதி). (இவனின்) இவனுடையவை. ... (அ)

(க) திருப்பல்லா-உ.

கஅ0௨ பெரியதிருமொழி, க0-ப, ச-தி, க0-பா, இம்மையிடர்கெட்.

எம்பெருமான்	எனக்குப்பெருமையை	அம்மம்	ஸ்தந்யத்தை
	விளைக்கத்தக்கவ	உண்ணாதே	உண்ணாமல்
எற்றுக்கு	எதுக்காக	[னே!	இருந்தாய்
என்	என்னுடைய		இராநின்றாய். (க)

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பெற்றத்தலைவனெங்கோமான்) பசுக்களுக்குப் ப்ரதாநனுவனே!. மேல்விழுந்து முலையுண்ண எத்துகிறான். எனக்குஸ்வாமியானவனே!. இத்தால் ஐஸ்வர்யம்சொல்லுகிறது. (பேரருளித்யாதி) அருளால் குறைவற்றவன் மகனன்றோ நீ. அவன்படி உனக்குமுண்டாகவேண்டாவோ?. (சுற்ற) பந்துவர்க்கத்துக்கெல்லாம் புவராஜாவானவனே! (தோன்றிய) எங்கு மொக்கப்ரஸித்தமான ஸ்வாபாவிகமான புகழினுடையவார்த்தைப்பாட்டையுமுடையவனே!. (சுற்றினம்) கன்றினுடையதிரள். ஒன்றிரண்டுபோராது. கன்றுகளைத்திரளாக மறித்துக்காட்டிலே அங்கே இங்கேதட்டித்திரியும்போது ஒருமத்தகஜம் உலாவுமாபோலேயாயிற்றிருப்பது. (எற்றுக்கு) உனக்கு விடாய்இல்லாமையோ?, உனக்கு முலைதாராதொழிந்தபோது நான் தரிப்பனையோ?. (க)

மூ;—இம்மையிடர்கெடவேண்டி யேந்தெழில்தோள்களிகன்றி செம்மைப்பனுவல் நூல்கொண்டு செங்கணையவன்றன்னை அம்மமுண்ணென்றுரைக்கின்ற பாடலிவையெந்துமைந்தும் மெய்ம்மைமனத்துவைத்தேத்த விண்ணவராகலுமாமே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எந்து	பெருமையான (மிகுந்த)	கெடவேண்டி	நசுரிக்கவேண்டி,
எழில்	அழகையுடைய	செம்மை	ஸர்வலக்ஷணஸம்பந்த
தோள்	தோளையுடையரான		மாய்
கல்கன்றி	ஆழ்வார்,	தூல்	(இவ்வருக உள்ளார்க்கு)
இம்மை	இந்தஸம்ஸாரத்திலுள்		ஸாஸ்த்ரம்போன்ற
இடர்	துன்பமானது [ள		

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பெற்றமித்யாதி) கீழே அச்சமுறுத்திப்பார்த்தாள்; அது கார்யகரமாகாமையாலே மிகவும் கொண்டாடி அழைக்கிறாள் என்று ஸங்கதி.

“எற்றுக்கு” என்றதுக்கு-நாநாகோடிகள் சொல்லவென்றாகையாலே அருளுகிறார் (உனக்கித்யாதி). (க)

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௪-தி, ௧௦-பா, இம்மையிடர்கெட. ௧௮௦௩

பனுவல்கொண்டு	அருளிச்செயல்களைக் கொண்டு,	மெய்ம்மை	யதார்த்தமான (அந்த பா(ஞ)வத்தோடே
செம்கண்	புண்டரீகாக்ஷண	மனத்து	மநஸ்ஸில் [கூடின]
நெடியவன்	ஸர்வேஸ்வரனை	வைத்து	தரித்து
தன்னை		ஏத்த	அநுஸந்திக்க (அவர்கள்)
அம்மம்உண்	“அம்மமுண்ணவா”	விண்ணவர்	நித்யஸூரிகளாக
என்று	என்று	ஆகலுமாம்	ஆவர்கள்; (அவர்களோ
உரைக்கின்ற	அழைத்தமையைச் சொல்லாநின்ற		டொக்கப் பெறுவர்
பாடல்திவை	இப்பத்துப்பாட்டுக்க		கள்). (௧௦)
ஐந்தும் ஐந்தும்	ளையும்		

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (இம்மையித்யாதி) இவள் முலை கொடுத்தல்லதுதரியாதாப்போலே, கவிபாடியல்லது தரியாதாராய்ப்பாடின கவியாயிற்று. மிக்கஎழிலையுடைத்தான தோளையுடைய ஆழ்வார். (செம்மைப்பனுவல்நூல்கொண்டு) சாஸ்த்ரங்களில் பரக்கச்சொல்லுகிற லக்ஷணங்களிலே ஒன்றும் குறையாமல் செய்ததுவுமாய், இதுதான் இவ்வருகுள்ளார்க்கு ஸாஸ்த்ரமாக எழுதிக்கொள்ளலாயிருக்கிற இவற்றைக்கொண்டு. “பனுவல்” என்றும் - “நூல்” என்றும் - சாஸ்த்ரமாகையாலே சொல்லிற்று. புண்டரீகாக்ஷண ஸர்வேஸ்வரனை “அம்மமுண்” என்று சொன்ன இப்பத்தையும் அந்த பா(ஞ)வவ்ருத்தியோடே சொல்லுவார்க்கு வந்தேறியான முக்தரா

அநு;—பத்தாம்பாட்டு. (இம்மையித்யாதி). “இடர்கெடவேண்டி-அம்மமுண்ணென்று உரைக்கின்ற” என்றநவயம் திருவுள்ளம்பற்றி ஸமபிவ்யாஹார தாத்தர்யமருளுகிரார் (இவளித்யாதி).யசோதைக்கு முலைக்கடுப்பும், இவருக்கு நாக்கு வரட்சியும் இடரென்று கருத்து. சாஸ்த்ரமாகையாலே அர்த்தபேஷஜமென்று சேஷம். இரண்டாம்பாட்டும், மூன்றாம்பாட்டும், அஞ்சாம்பாட்டும், ஆறாம்பாட்டும், ஒன்பதாம்பாட்டுமாக - ஐந்துபாட்டும்-முலைக்கடுப்பாலே அவஸாதம் தோற்றச்சொன்னவையுமாய்,மற்றவைந்தும்-அங்ஙனையன்றிக்கே சொன்னவையென்று இரண்டு வகையாக வருளிச் செய்தாரென்னுமதுதோற்ற, (இப்பத்தையும்) என்கூட்டி அருளிச்செய்தாரென்று கொள்வது. “ஐந்து மைந்தும்” என்றது - இப்பத்தையும் என்றபடி. (அந்த பாவ

கஅ௦௪ பெரியதிருமொழி, க௦-ப, ௩-தி, பூங்கோதைப்ரவேசம்.

னவர்களன்றிக்கே, அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரிகளான நித்ய ஸஞ்சிக
ளோடொக்கத் தரம் பெறலாம். (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
பத்தாம்பத்து நாலாந்திருமொழி முற்றிற்று.

பத்தாம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி
பூங்கோதைப்ரவேசம்.

வ்யா;—முலையில் வாசியறிந்துண்ணும் பிள்ளைப்பருவத்தை
அதுபவித்து இனியராஞர்கீழ்; அதுக்கநந்தரம் லீலையிலே இழிந்து
சப்பாணிகொட்டும் பருவத்தை அதுபவித்து இனியராகிறார்.

மூ;—பூங்கோதையாய்ச்சி கடைவெண்ணெய்புக்குண்ண

ஆங்கவளார்த்துப்புடைக்கப் புடையுண்டு

ஏககியிருந்து சிணுங்கி விளையாடும்

[பாணி]

ஒங்கோதவண்ணனேசப்பாணி யொளிமணிவண்ணனேசப்

பதம்.

உரை.

பதம்.

உரை.

பூ	மாலையாலே அலங்கரி க்கப்பட்ட	ஆங்கு	அவ்விடத்திலேயே
கோதை	மயிர்முடியையுடைய	ஆர்த்து	(தாம்பால்) கட்டி
ஆய்ச்சி	யசோதைப்பிராட்டி	புடைக்க	அடிக்க
கடை	கடைகிற [யானவள்	புடைஉண்டு	அவ்வடியையுண்டு,
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை	எங்கிலிருந்து	(சற்றுப்போது) அழு து கொண்டிருந்து
புக்கு	(அங்கேறப்) புகுந்து		(அநந்தரம்)
உண்ண	அழுதுசெய்தவளவில்	சிணுங்கி	சீராட்டப்பெற்று
அவள்	அந்தயசோதைப்பிரா ட்டி	விளையாடும்	விளையாடாநிற்கிற,

வ்ருத்தி)என்றது-அர்த்தயாதார்த்தய நிபந்தநமான இருவகைப்பட்ட பாவவ்ரு
த்தி என்கை. ... (௧௦)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

அரு;—பூங்கோதைப்ரவேசம். “அம்மமுண்ணாய்” என்றத்தையும், “சப்
பாணிகொட்டாய்” என்றத்தையும் கடாணித்தருளுகிறார் (முலையிலித்யாதி).

ஒங்குஓதம்	கிளர்ந்த கடல்போன்	ஒளி	புகரையுடைத்தான
	ற	[னே! மணி	மணிபோன்ற
வண்ணனே	வடிவையுடையவ	வண்ணனே	திருநிறத்தையுடைய
சப்பாணி	சப்பாணிகொட்ட		வனே! சப்பாணி.
	வேணும்;		

வ்யா;—முதற்பாட்டு, (பூங்கோதையித்யாதி) செவ்விமாலையாலே அலங்க்ருதமான மயிர்முடியையுடைய யசோதைப்பிராட்டிகடைகிற வெண்ணெயை. ஒப்பித்து நின்றாயிற்றுத் தயிர்கடைவது. (க) “வாசநறுங்குழலாய்ச்சியர்”. (கடைவெண்ணெய்புக்குண்ண) கடைந்து திரட்டிச்சேமித்துவைத்தால் களவு காண்கை பன்றிக்கே, கடைகிறபோதே நிழலிலே ஒதுங்கிக் களவுகண்டாயிற்று அழுதுசெய்வது. (ஆங்கவளித்யாதி) அவருக்குத் தயிர்கடைகையிலன்றே அந்யபரதை; இவனை நோக்குகையிலேயிறே. ஆகையாலே அவள்கண்டு பிடித்துக் கட்டியடிக்க அடியுண்டு.

(ஏங்கியித்யாதி) ப்ரதமபரிபவமாகையாலே முந்துற ஏங்கி, அநந்தரம் அது ஆறிச் சீராட்டிப்பின்னை லீலையோடே தலைக்கட்டும். தேங்கின கடல்போலேயாயிற்று அப்போதிருக்குமிருப்பு. (உ) “விரலொடித்யாதி” (ஒளி) அவ்வளவேயன்றிக்கே புகரையுடைத்தான மணிபோலே யிருக்கிறவனே! (சப்பாணி) வடிவைக்காட்டி வாழ்வித்ததுவேயன்றிக்கே, சப்பாணிகொட்டி வாழ்விக்கவேணும். (க)

மூ;—தாயர்மனங்கள் தடிப்பத் தயிர் நெய்யுண்

டேயெம்பிராக்க ளிருநிலத்தெங்கள் தம்

ஆயரழக வடிகளரவிந்த

[சப்பாணி.

வாயவனேகொட்டாய்சப்பாணி மால்வண்ணனேகொட்டாய்

அந;—முதற்பாட்டு. (பூங்கோதையித்யாதி). யசோதைப்பிராட்டிதசை இவருக்கு இருந்தபோதிலும், அதீதாபதாநங்களிலும் மேல்செய்யும் சேஷ்டிதங்களே இவருக்கு அதுபாவ்யங்களாயிருக்கையாலே (யசோதைப்பிராட்டி கடைகிற) என்றருளிச்செய்தது. “வெண்ணெய்” என்ன அமைந்திருக்க, “கடை” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (கடைந்தித்யாதி).

“சிணுங்கி” என்றதினர்த்தம் (சீராட்டி) என்றது. வீளையாடும்போது ஒங்கேர்த வண்ணனாகில், ஏங்கியிருந்தபோது எப்படியிருப்பனென்ன வருளுகிறார் (தேங்கினவித்யாதி). (க)

கஅ௦௬ பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௫-தி, ௨-பா, தாயர்மனங்கள்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தாயர்	தாய்மார்களுடைய	எங்கள் தம்	எங்கள் இடைஜாதியி
மனங்கள்	நெஞ்சுகளானவை	ஆயர்	லுள்ளாரில்
தடிப்ப	(ஹர்ஷத்தால்) துடிக்க	அழக	மிக்க அழகையுடைய
தயிர்	தயிரையும் [கும்படி		வனே!
நெய்	நெய்யையும்	அரவிந்தம்	செந்தாமரைமலர்
உண்டி	அழுதுசெய்து,		போன்ற
ஏய்	இது தனக்குப்பொருந்	அடிகள்	திருவடிகளையும்
	தின செயலென்றி	வாயவனே	திருவதரத்தையுமு
	ருந்துள்ள		டையவனே!
எம்பிராக்கள்	எம்பெருமானே!,	சப்பாணிகொட்டாய்;—	
இரு	பரப்பையுடைய	மால்வண்ண	கறுத்தநிறத்தையு
நிலத்து	பூமியில்வர்த்திக்கிற	னே	டையனே!
		சப்பாணிகொட்டாய்.	

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (தாயர்மனங்கள்தடிப்ப) பெற்று வளர்த்த தன்னோடொத்த ப்ராப்தியையுடையவர்கள். (மனங்கள் தடிப்ப) அழுவர்த்தமானநெஞ்ச-கண்ணுக்குத் தோற்றும்படி துடியா நின்றது. சரீரத்வாராதோற்றும்மிறே. தயிரையும்நெய்யையுமுண்டு. (ஏயெம்பிராக்கள்) தயிரையும் நெய்யையும் களவுகண்டு புஜிக்கை போராததொரு செயலிறே. இப்படிபோராத செயலைச் செய்தோ மென்று லஜ்ஜிக்கவுமறியாதே தனக்குப்பொருந்தின செயலைச் செய்தானாய், அத்தாலே என்னை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறவனே!. தனக்குத் தகுதியான செயலைச் செய்தானாய் செய்ததுக்கு லஜ்ஜிக்கவும் கூடவறியாத மௌகத்தயத்திலேயாயிற்று இவளும் தோற்றது.

(இருநிலத்தெங்கள் தமாயரழக) பரப்பையுடைத்தான பூமியில் எங்களிடை ஜாதியிலுள்ளாரில் மிக்க அழகையுடையவனே! (அடிகளரவிந்தவாயவனே) திருவடிகளும் திருவதாமும் செவ்வித்

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (தாயரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் தான் மகிழ்ச்சப்பாணி கொட்டச் சொன்னோய், இதில்மற்றும் தாய்முறையாரெல்லாரும் சப்பாணி கொட்டச் சொன்னார்களாயிருக்கிறதென்று ஸங்கதி.

(சரீரத்வாரா)என்றவநந்தரம்“ஹர்ஷம்”என்றுசேஷம்.“ஏய்”என்றதுக்கு ஒத்திருக்கையாய், ஆயருக்குக் கருத்தருளுகிறார் (தயிரையுமித்யாதி). விவரணம் (தனக்கித்யாதி). (௨)

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௫-தி, ௩-பா, தாமோருருட்டி. ௧௮௦௭

தாமரைபோலே யிருக்கிறவனே!, அன்றிக்கே, “அடிகளரவிந்தமாயவனே” என்றுபாடமாகில், திருவடிகள் தாமரையாயிருக்கிறவனென்றாகிறது. “எம்பிராக்கள்” என்பானென்?; “அழக” “வாயவன்” என்று ஏகவசநமாயிருக்க வென்னில்; (௧) “பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்” “அரும்பெறலடிகள்” என்றாப்போலே. (மால்வண்ணனே) அதுக்குப்பரபாக (ஔ) மான நிறத்தையுடையவனே! சப்பாணி கொட்டவேணும். (௨)

மூ;—தாமோருருட்டித் தயிர்நெய்விழுங்கிட்டுத்
தாமோதவழ்வரென் றாய்ச்சியர் தாம்பினால்
தாம்மோதரக்கையாலார்க்கத் தழும்பிருந்த
தாமோதரா கொட்டாய்சப்பாணி தாமரைக்கண்ணனேசப்பாணி. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தாம்	தாம்	ஆய்ச்சியர்தாம்	இடைச்சிகளானவர்க
மோர்	மோரை	தாம்பினால்	தாம்பாலே [ன்
உருட்டி	உருட்டிவிட்டு,	மோதர	அடிக்கவும்
தயிர்	தயிரையும்	கையால்	கைகளாலே
நெய்	நெய்யையும்	ஆர்க்க	கட்டவும்
விழுங்கிட்டு	விழுங்கிவிட்டு,	தழும்பிருந்த	தழும்பேறிக்கிடவா
தாமோ	“இப்படி பெருத்தகார்		நின்ற
	யத்தைச் செய்த	தாமோதரா	(அதுக்குநிரூபகமான)
	அவர் தாமேயோ		“தாமோதரன்” என்
தவழ்வர்	அறியாதவர்போல்)		னும் திருநாமத்தை
	தவழாநின்றார்”		யுடையவனே!
என்று	என்று சொல்லிக் கொ		சப்பாணிகொட்டாய்;
	ண்டு		தாமரைக்கண்ணனே! சப்பாணி.

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு.(தாமோருருட்டியித்யாதி)தயிரையும் நெய்யையும்மோரையும் சேரவைப்பார்கள்-பாகவதர்களோடேஅபாக (ஔ)வதர்கள்கலந்திருக்குமாபோலே; இங்ஙனேதாவா மோரைஉருட்டி ப்ரயோஜநபரமான தயிரையும் நெய்யையும் அமுது செய்யுமா

அரு;—மூன்றும்பாட்டு. (தாமோரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் தயிர் நெய் உண்டது பொருந்தின செபலாய், அத்தைப்பொருந்தப்பண்ணிக் கொண்டு சப்பாணி கொட்டச் சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.

(தாவா) தாவி. (ப்ரயோஜந பரமான) என்றது-ப்ரயோஜநங்களில் பரமெ

(௧) தி-வாய்-௧-௩-௧.

கஅ௦அ பெரியதிருமொழி, க௦-ப, ௫-தி, ௩-பா, பெற்றார்.

யிற்று. (தாமோதவழ்வர்) அப்பெரியசெயலைச் செய்யாப் பின்னைத் தவழாநிற்பர். முன்பெல்லாம் கிடந்து உறங்கி, அவர்கள் பேரநின்ற வநந்தரம் இவற்றை அழுதுசெய்து, அநந்தரம் “இவனை இங்ஙனே சொல்லும்படி யெங்ஙனே” என்னும்படி தவழாநிற்கும்.

“நீ எல்லாம் செய்து மறைக்கப்பார்த்தாலும் உன்னையொழிய இச்செயல் செய்வாருண்டோ?” என்று இடைச்சிகள்தாங்கள் தாம் பாலே, (மோதர) கையாலேசட்ட என்னுதல்; அன்றியே-அலங்க்ருத மான கைகளாலே கட்ட. “தாம்மோதரக்கையால்” என்று பிரித்து, மோதரத்தை “மோதிரம்” என்று வ்யவஹரிக்கிறவித்தனை. “படா கை, கணறு” என்கிற இவற்றை “பிடாகை, கிணறு” என்கிறுப் போலே. (தழும்பித்யாதி) உடம்பிலே தழும்புகிடக்கையாலே “தா மோதரன்” என்னும் திருநாமத்தை யுடையவனே!. எனக்குக்கட் டலாம்படி பவ்யனான நீ இத்தையும் செய்யப்பாராய். (௩)

மூ;—பெற்றார்தனைகழலப் பேர்ந்தங்கயலிடத்து

உற்றாரொருவருமின்றி யுலகினில்

மற்றருமஞ்சப்போய் வஞ்சப்பெண் நஞ்சுண்ட

கற்றயனேகொட்டாய் சப்பாணிகார்வண்ணனே கொட்டாய்சப்பாணி.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பெற்றார்	மாதாபிதாக்களுடைய	ஒருவரும் இன் ஒருவருமின்றிக்கே,	
தனை	காலில் விலங்கானது	றி	
கழல	கழன்று விழும்படி	உலகினில்	லோகத்திலும்
பேர்ந்து	வந்து அவதரித்து,	மற்றரும்	(உறவு முறையின்றிக்
அங்கு	அவ்விடத்தில்		கே யிருக்கிற) மற்ற
அயலிடத்து	கிட்டின [பார்		றுள்ளாரும்
உறார்	உறவுமுறையா யிருப்	அஞ்ச	அஞ்சும்படியாக

ன்றாய், பரம ப்ரயோஜனமான வென்றபடி. “தாமோ” என்றது-வ்யங்க்யபரமாய், அத்தையருளுகிறார் (அப்பெரியவித்யாதி). பெரிய செயலானபடி எங்ஙனே யென்னவருளுகிறார் (முன்பெல்லாமித்யாதி).

“ஆய்ச்சியர்-தாம்-தாம்பினால் மோதரக் கையாலே ஆர்க்க” என்றந்வயித்து, ஆய்ச்சியருக்குத்தாமான தன்மை நிரூபண சாதாரியென்று, அத்தை அருளுகிறார் (நீ எல்லாமித்யாதி). “மோதர” என்னுமாபோலே, “மோதர” என்று கிடக்கிறதென்றர்த்த மருளுகிறார் (மோதர) என்று. (க) “இங்கே போதக்கண்மரே” என்னுமாபோலே, ‘மோத’ என்றுகிறது. ... (௩)

பெரியதிருமொழி, க0-ப, ௫-தி, ௫-பா, சோத்தென. கஅ0க

போய்	திருவாய்ப்பாடியேறப்	கன்று	கன்றுகளை மேய்க்கை
	போய்		க்கு
வஞ்சம்	வஞ்சனை செய்யவந்த	ஆயனே	இடைக்குலத்தில் வந்
பெண்	பூதனையின்		தவதரித்தவனே !
நஞ்சு	(முலையில் தடவின)	சப்பாணி கொட்டாய் ;	
	விஷத்தை	கார்	காளமேகம்போன்ற
உண்ட	அமுது செய்தருளின	வண்ணனே	வடிவையுடையவனே !
			சப்பாணிகொட்டாய். (ச)

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (பெற்றாரித்யாதி) மாதா பிதாக்கள் காலில் விலங்கு கழலும்படி வந்தவதரித்து. பேருகையாவது -முன் பிருந்த விருப்பு நினைமும் போருகை. (க) “ नखरुद्राङ्गुलैश्च नखैश्च नखैश्च नखैश्च - நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஸ்யாகதோ மதுராம் புரீம்”இத்யாதி. (அங்கித்யாதி)அங்கு அருகும் உறவுமுறையாயிருப்பாரொருவருமின்றிக்கே, லோகத்திலும் உறவுமுறை யின்றிக்கே யிருக்கிற மற்றுள்ளாருமெல்லாம் அஞ்சும்படியாகப்போய். (கற்றாயனே)ஜாத்யுசிதமான வருத்தியையுடையவனே! கன்றுகள்மேய்க்கு மவனே !.

(ச)

மூ;—சோத்தென நினைத்தொழுவன் வரந்தரப்

பேய்ச்சி முலையுண்ட பிள்ளாய் பெரியன

ஆய்ச்சிய ரப்பந்தருவ ரவர்க்காகச்

சாற்றியோராயிரம் சப்பாணி தடம்கைகளால் கொட்டாய் சப்பாணி.

அநு;—நாலாம்பாட்டு. (பெற்றாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் நெய்உண்டது பொருந்தாத செயல் என்றத்தை உபபாதித்தருளி, அவ்வளவேயோ? நஞ்சுண்டதும் †பொருந்தாத செயல் என்னக்கோவி அடியே பிடித்துச் செய்த செயல்களை யருளுகிறார் என்று ஸங்கதி.

(அங்கு) நந்தர்திருமாளிகை. (அருகும்)-அசலகம். (போய்)என்றது-திருவாய்ப்பாடியில் போயென்றபடி; அதாவது-வந்தென்றபடி. (ச)

அநு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சோத்தெனவித்யாதி) நஞ்சுண்கையாகிற பொருந்தாத செயலை எனக்கு உபகரித்தபடியைச் சொல்லிக்கொண்டு சப்பாணி கொட்டுகைக்காக அப்படிக்களை நினைப்பிட்டு ப்ரார்த்திக்கிறு னென்று ஸங்கதி.

† (பா) பொருந்தின.

(க) ஹரிவம்ஸ.

கஅக0 பெரியதிருமொழி, க0-ப, ௫-தி, கூ-பா, கேவலமன்று.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பேய்ச்சி	பூதனையின்	ஆய்ச்சியர்	இடைச்சிகளானவர்
முலை	(விஷைம்மிஸ்ரமான)	பெரியன	மிகப்பெரிதான [கள்
	ஸ்தந்யத்தை	அப்பம்	அப்பங்களை
உண்ட	அழுதுசெய்த	தருவர்	(உனக்குக்) கொடுப்
பிள்ளாய்	கண்ணபிரானே!		பர்கள் ;
வரம்	என்னுல் ப்ரார்த்திக்கப்	அவர்க்காகச்சா	அவர்களுக் கென்றோ
	பட்டதை	த்தி	ரு வ்யாஜமிட்டு
தர	நீ தருகைக்காக	ஓர் ஆயிரம் சப்பாணி ;	
நின்னை	உன்னை	தட	போக்யதை மிக்கிருந்
சோத்தென	'சோத்தம்' என்று சொ		துள்ள
	ல்லிக் கொண்டு	கைகளால்	திருக்கைகளால்
தொழுவன்	தொழாநின்றேன் ;	சப்பாணிகொட்டாய்.	(௫)

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சோத்தெனவித்யாதி) “சோத்தம்” என்று வாயாலே சொல்லாநின்றனுகொண்டு உன்னைத் தொழுவன். ஏதுக்காகவென்னில்; (வரம்தர) என்னுடைய ப்ரார்த்திதங்களை நீ தருகைக்காக. (பேய்ச்சி முலையுண்டபிள்ளாய்) பருவம் நிரம்பாத வளவிலே உபகரித்தவனே! உனக்குப்பருத்த அப்பங்களை இடைச்சி கள் தருவர்கள். (அவர்க்காகச் சாத்தி) அவர்கள் பேரிட்டு எங்களை வாழ்விக்கவேணும். (தடம் கைகளால்) கண்டுகொண்டிருக்க வேண் டும் கைகளால் சப்பாணி கொட்டவேணும். (௫)

மூ;—கேவலமன்றுன்வயிறு வயிற்றுக்கு

நானவலப்பம் தருவன் கருவினைப்

பூவலர் நீண்முடி நந்தன்றன் போரேறே

கோவலனே கொட்டாய் சப்பாணி குடமாடி கொட்டாய் சப்பாணி.

“என” என்றது-எனான்றாய், அதினர்த்தம் (சொல்லாநின்றனுகொண்டு) என்றது. (ப்ரார்த்திதங்கள்) ஆசைப்படப் பட்டவை. (பேரிட்டு) வ்யாஜ மாக்கி. சிறுகைகளை தடமென்னக் கூடுமோவென்ன, போக்யதாதிக்கம் விஷ் ணித மென்றருளுகிறார் (கண்டுகொண்டித்யாதி). ... (௫)

அரு;—ஆரூம்பாட்டு. (கேவலமித்யாதி) “ஆய்ச்சியரப்பம் தருவர்” என் னவே, இவன்கையில் தந்தவற்றை அழுது செய்து வெறுமனையிருக்க, தான்

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௫-தி, ௭-பா, புள்ளினைவாய். கஅகக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கருவிளைப்பூவ	காகணம் பூப்போன்ற	உன்	உன்னுடைய
லர்	நிறத்தை யுடைய	வயிறு	வயிருனது
	யாய்	கேவலம் அன்	ஸாதாரணமானதன்
நீள்	ஆதிராஜ்யஸூசகமான	று	று ;
முடி	திருவபிஷேகத்தையு	நான்	நான்
	முடையையாய்	வயிற்றுக்கு	(உன்) வயிற்றுக்குப்
நந்தன்தன்	ஸ்ரீநந்த கோபர் வளர்	அவல்	அவலையும் [போரும்படி
	க்க வளர்ந்த	அப்பம்	அப்பத்தையும்
போர்	செருக்கின	தருவன்	கொடுப்பேன்;
ஏறே	வ்ருஷபம் போன்ற	சப்பாணி	கொட்டாய்
கோவலனே	பசுமேய்க்கப் பிறந்த	குடமாடி	குடக்கூத்தாடினவனே!
	கண்ணனே!,	சப்பாணி	கொட்டாய் ; (சு)

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (கேவலமன்னுன் வயிற்று) “ஓரப்பம் தந்
தோம்” என்றுகைவாங்கியிருக்கவாண்ணாது. (உன்னித்யாதி) உன்
வயிற்றுக்குப் போரும்படி நான் அவல் அப்பம்தருவன். (கருவிளை
யித்யாதி) கருவிளைப்பூவைக் காட்டாநின்றதுள்ள நிறத்தையும், ஆதி
(டி)ராஜ்யஸூசகமான முடியையுமுடையையாய்க்கொண்டு ஸ்ரீநந்த
கோபர் கொண்டாடிவளர்க்க வளர்ந்த செருக்கையுடையவனே!
(கோவலனேயித்யாதி) ஜாத்யுசிதமாம்படி குடமாடி வாழ்வித்த நீ
சப்பாணிகொட்டி வாழ்விக்கவேணும். (சு)

மு;—புள்ளினைவாய்பிளந்து பூங்குருந்தம்சாய்த்துத்

துள்ளிவிளையாடித் தூங்குறிவெண்ணையை

அள்ளியகையா லடியேன்முலைநெருடும்

[சப்பாணி.

பிள்ளைப்பிரான்கொட்டாய் சப்பாணிபேய்முலையுண்டானே

அவலையும் அப்பத்தையும் தன்கையிலே வைத்துக்கொண்டு காட்டி சப்பாணி
கொட்டச் சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.

“நான்வலவப்பம்” என்று வ்யாக்க்யாநங்களிலே பாடபேதமுண்டு. (கரு
விளைப்பூவை) காக்கணம்பூவை. ... (சு)

அநு;—ஏழாம்பாட்டு. (புள்ளித்யாதி) “நான்வேண்டின அப்பம்தருவன்”
என்னச்செய்தேயும், சிறுபிள்ளையாய், சப்பாணி கொட்ட அறியாதவனைப்

கஅகஉ பெரியதிருமொழி, க0-ப, ௫-தி, அ-பா, யாயும்பிறரும்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புள்ளினை	பகா (ஐகா) ஸுரனு	வெண்ணெ	வெண்ணெயை
வாய்	வாயை [டைய	யை	
பிளந்து	கிழித்துப்பொகட்டு,	அள்ளிய	அள்ளி அமுது செய்த
பூ	பூத்துக்கிடந்த	கையால்	திருக்கைகளாலே
குருந்தம்	குருந்தமரத்தை	அடியேன்	என்னுடைய
சாய்த்து	வேரோடே பறித்து,	முலை	முலையை
துள்ளி	ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் ப	நெருகும்	(பால்சுரக்கைக்காக)
	ண்ணி		நெருகுகிற
விளையாடி	லீலாஸமநுபவித்து,	பிள்ளைப்பிரான்	பிள்ளை த்தனத்திலே
தூங்கு	தொங்கா நின்றுள்ள		யே உபகரித்தருளி
உறி	உறியிலே சேமித்து		ன கண்ணனே!
	வைத்திருந்த	சப்பாணி	கொட்டாய்;
		பேய்முலை	உண்டானே! சப்பாணி.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (புள்ளினையித்யாதி) வாயைஅங்காந்து கொண்டுவந்த பகாஸுரன்வாயைக்கிழித்து, அடியேதுடங்கித்தலை யளவும் தர்ஸநீயமாகப்பூத்துநின்ற குருந்தை வேரோடே பறித்து, ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணி லீலாஸமநுபவித்து. (தூங்குறியித் யாதி) தூங்காநின்றுள்ள உறியிலே சேமித்துவைத்த வெண்ணெ யை அள்ளிஅமுது செய்தகையில் முடைநாற்றத்தோடேகூடி, உன் னுடைய செயலிலே மோஹிக்கிற என்னுடைய முலைக்கண்களைப் பால் சுரக்கைக்காக நெருகுகிற. (பிள்ளைப்பிரான் கொட்டாய் சப் பாணி) பிள்ளைத்தனத்திலே கண்ணழிவற்றிருக்கச்செய்தே உன்னை நோக்கித்தந்து உபகரித்தவனே! (பேய்முலையுண்டானே சப்பாணி) அன்னுபூகனைதன்னை முடித்து உன்னைநோக்கித்தந்த நீ இன்று நான் சொல்லிற்றுச்செய்ய வேண்டாவோ? (எ)

மூ;—யாயும்பிறரு மறியாதயாமத்து

மாயவலவைப் பெண்வந்து முலைதரப்

பேயென்றவளைப் பிடித்துயிருண்ட [சப்பாணி.

வாயவனேகொட்டாய் சப்பாணிமால்வண்ணனே கொட்டாய் -

போலே முலை வேண்டிப்போக, முலைகொடுத்து மீளவும் சப்பாணி கொட் டச் சொல்லி ப்ரார்த்திக்கிறுளென்று ஸங்கதி.

“சாய்த்து” என்ற பதவாஸநை (வேரோடேயித்யாதி). ... (எ)

பெரியதிருமொழி, க0-ப, ௫-தி, கூ-பா, கள்ளக்குழவியாய். கஅகந

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
யாயும்	பெற்றதாயாரும்	அவளை	அவளை [ணி,
பிறரும்	மற்றுமுள்ளவர்களும்	பேய் என்று	பேய் என்று புத்திபண்
அறியாத	அறியாத	பிடித்து	(முலைவழியே)பிடித்து
யாமத்து	நடுச்சாமத்திலே,	உயிரை உண்ட	(அவளுடைய)ப்ராண
மாய	வஞ்சநபரையாயும்		னை யமுது செய்த
அலவை	பரிவுதோன்றபஹுஜல்		ருளின
	பங்களை யுடைய	வாயவனே	திருப்பவளத்தையுடை
	ளுமான		யவனே!
பெண்	பூதனையானவள்	சப்பாணி	கொட்டாய். (அ)
வந்து	வந்து	மால்வண்ணனை	சப்பாணிகொட்டாய்
முலைதர	முலைகொடுக்க,		

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (யாயுமித்யாதி) பெற்றதாயும் மற்று முள்ளவாளொருவரும்; இவர்களொருவருமறியாத நடுச்சாமத்திலே. (மாயவலவை) வஞ்சநத்தையுடையளாயிருக்கச் செய்தேயும் யசோதைப்பிராட்டி பரிவுதோற்ற ஏத்திக்கொண்டு வருமாபோலே பூதனையானவள் ஜல்பித்துக்கொண்டு வந்து முலையைக்கொடுக்க; (பேயென்றித்யாதி) “பேய்” என்று-அவளைபுத்திபண்ணி முலைவழியே அவளைப்பிடித்து முலையுண்டு, அவளை முடித்ததிருப்பவளத்தையுடையவனே! (மால்வண்ணனை கொட்டாய்) உகவாதாரை அழியச் செய்வுதி, உகப்பார்சொல்லிற்றும் செய்யவேண்டாவோ?. (அ)

மூ;—கள்ளக்குழவியாய்க் காலால்சகடத்தை தள்ளியுதைத்திட்டுத் தாயாய்வருவானே மெள்ளத்துடர்ந்து பிடித்தாருயிருண்ட [சப்பாணி. வள்ளலேகொட்டாய்சப்பாணி மால்வண்ணனைகொட்டாய்

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (யாயுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே “பேய் முலையுண்டானே!” என்றது பின் நாட்டி அதின்படியை யடையச் சொல்லுகிறு ரென்று ஸங்கதி.

அலவை-ஜல்பிக்கையாய், அத்தை ப்ரக்ருதோபயுக்தமாக விசேஷிக்கிறார் (யசோதையித்யாதி). (அ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கள்ளவித்யாதி) வாயால் பேயை வென்ற வளவேயோ? சிறு காலாலே சகடத்தையும் சாடினாயென்று அவன் படியையும் சொல்லி சப்பாணி கொட்ட ப்ரார்த்திக்கிறுளென்று ஸங்கதி.

கஅகச பெரியதிருமொழி, க0-ப, ௫-தி, க0-பா; காரார்புயல்கை.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கள்ளம்	க்ருத்ரிமச்செய்கைகள் அயைந்த	வருவானே	வந்து தோற்றின பூத னையை
குழவியாய்	பிள்ளைப்பருவத்தை யு டையையாய்,	மெள்ளத்தொ டர்ந்து	க்ரமத்திலே கிட்டக் கொண்டு
சகடத்தை	(அஸுராவிஷ்டமான) சகடத்தை	பிடித்து ஆர்	மேல்விழுந்து பிடித்து அருமையான
காலால்	திருவடியாலே	உயிர்	(அவளுடைய) ப்ரா ணனை
தள்ளிஉதைத் தள்ளியுதைத்து, திட்டு		உண்ட வள்ளலே	அமுது செய்தருளின பரமோதாரனே!
தாயாய்	தாயின்வடிவையுடை யளாய்		சப்பாணி கொட்டாய்; மால்வண்ணனேசப்பாணிகொட்டாய்.

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கள்ளக்குழவியாய்) பிள்ளைப்பருவத்திலே க்ருத்ரிமத்தை யுடையையாய். (காலால்சகடத்தை) “முலைவரவுதாழ்த்தது” என்று திருவடிகளை நீட்டின வ்யாஜத்தாலே நலியக்கோலி, மேலிட்ட சகடத்தைப் பொடியாம்படி தள்ளி உதைத்து. யசோதைப்பிராட்டி வடிவையளாய் வந்து தோற்றின பூதனையை அவள்வருமளவும் ஆறியிருந்து கிட்டக்கொண்டு, தப்பாதபடி மேல்விழுந்து பிடித்து முலையுண்டு அவளைமுடித்துத் தன்னைக்காத்தமஹோதாரனே!, உதாரராயிருப்பார்க்கு அபேக்ஷிதங்களெல்லாம் செய்யவேண்டாவோ?. (க)

மூ;—காரார்புயல்கைக்கலிகன்றி மங்கையர்கோன்
பேராளன்நெஞ்சில் பிரியாதிடம்கொண்ட
சீராளா செந்தாமரைக்கண்ணு தண்டுழாய்த் [ணி.
தாராளாகொட்டாய்சப்பாணி தடமார்வாகொட்டாய் சப்பா
திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

—o—o—o—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கார்	மேகம்போலே	கை	திருக்கைகளையுடைய
ஆர்	பூர்ணமாக		ராய் [க்கு
புயல்	கொடாநின்ற	மங்கையர்	திருமங்கையி லுள்ளார்

“வள்ளலே” என்றதுக்கு ப்ரக்ருதோபயோகம் (உதாரராயித்யாதி). (க)

பெரியதிருமொழி, க0-ப, ௫-தி, க0-பா, காரார்புயல். கஅகடு

கோன்	நிர்வாஹகராய்	[க்கு	கண்ணு	திருக்கண்களையுடைய
பேரளன்	மஹாயஸஸ்வியான	தண்	குளிர்ந்த	[வனே
கலிகன்றி	ஆழ்வாருடைய	துழாய்	திருத்துழாயாலே	தொ
நெஞ்சில்	திருவுள்ளத்திலே		டுக்கப்பட்ட	
பிரியாது	கூண்காலமும்விட்டுப்	தாராளா	மாலையை அணிந்தவ	
	பிரியாமல்		சப்பாணி கொட்டாய்; [னே	
இடங்கொண்	நித்யவாஸம் பண்ணு	தடம்	விசாலமான	
ட	நின்றுள்ள	மார்பா	திருமார்பை யுடையவ	
சீராளா	ஸம்பத்தை யுடையவ		னே!	
	னே! [ன்ற		சப்பாணி கொட்டாய். (க0)	
செந்தாமரை	செந்தாமரைப்பூப்போ			

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (காராரித்யாதி) கார்காலத்திலே கழுத்தேகட்டளையாக நீரைப்பருகின காளமேகம்போலே ஸர்வாதி காரமாம்படி ப்ரபந்தத்தைப்பண்ணின மஹோதாரராய், திருமங்கையிலுள்ளாருக்கு நிர்வாஹகருமான. (பேரளன்) நம்மாழ்வார்- (க) “சொல்லுமாறமைக்கவல்லேற்கு” என்னு; அநந்தரம் “யாவர் நிகர்” என்றாப்போலே கவிபாடப்பெற்ற ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே தாமே தம்மைப் புகழ்ந்தாப்போலே “பேரளன்” என்கிறார்.

(பேரளன்நெஞ்சில் பிரியாதிடங்கொண்ட சீராளா) இவருடைய திருவுள்ளத்தைவிட்டுப் பிரியாதே இங்கே நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலுள்ள ஸம்பத்தையுடையனானவிது-பிராட்டியைத் தனக்குடையனானதுக்குமேலே ஒன்றுயிற்று. (செந்தாமரையித்யாதி) இவையுமெல்லாம் ஐஸ்வர்யஸூசகமாயிருக்கிறது. இதுக்கு பல

அநு;—பத்தாம்பாட்டு. (காராரித்யாதி) காற்போலே-மேகம்போலே, ஆர்-பூர்ணமாக, புயல்-கொடுக்கிற கையையுடையவரென்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்யமருளுகிறார் (கார்காலத்திலித்யாதி).

சீர்-ஸம்பத்தும், பிராட்டியும் என்றிரண்டர்த்தமாய், இரண்டையு மருளுகிறார் (இவளுடைய வித்யாதி). “தம்மைத்தாமநியாமை” என்றது - இடபாட்டிலும் யசோதாபாலரை நடக்கையாலே என்கை. ஆனால் (உ) “இரக்கம் ன்றி” என்கிற திருமொழியில் பத்தாம்பாட்டிலேயும் தோற்ற ராக்ஷஸர் பாவரை அதுவர்த்திக்கவும், “தங்குமுரண்டமே கண்டுகொண்மின்” என்று

கஅகக பெரியதிருமொழி, க0-ப, கூ-தி, எங்கானும்ப்ரவேசம்.

ஸ்ருதிசொல்லாவிட்டது தம்மை அறியாமை இவ்வதுபவந்தானே
பிறர்க்கும் பலமாயிருக்கிறது. (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
பத்தாம்பத்து அஞ்சாம் திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பத்தாம்பத்து ஆரூந்திருமொழி
எங்கானும் ப்ரவேசம்.

வ்யா:—சப்பாணி கொட்டி விளையாடும் பருவத்தை அதுபவித்
தார்கீழ்; அதுக்ககந்தரமாக வெண்ணையும் தயிரையும் களவுகண்ட
முது செய்தபடியைப் பரிவுடையயசோதைப்பிராட்டிபாகுரத்தாலே
அதுபவிக்கவென்ற வார்த்தைமறந்து, தாம் அதிலேஈடுபட்டு, அவ
னுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வத்தையும், பராபிபவநஸாமர்த்த்யத்தையு
ம், வேண்டப்பாட்டையும், ஸர்வப்ரகாரத்தாலுண்டான உத்கர்ஷத்
தையுமடைய அதுபவித்து, “அப்படிப்பட்ட மேன்மையை யுடைய
வன் இன்று இங்கனே ஓரபலையாலேகட்டுண்டு அடியுண்டு நோவு
படுவதே?” என்று இவன் ஸௌலப்ப்யத்தை அதுஸந்தித்து இரீய
ராகிரார்.

பலம் சொல்லவில்லையோ? இங்கேயும் பலம் சொன்னாலோ வென்ன வருளுகி
ரார் (இவ்வதுபவம்த்யாதி). ... (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அநு:—எங்கானும் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலும் யசோதாபாவரை
அதுவர்த்திக்கவும், இத்திருமொழியும் க்ருஷ்ணவதாராபதாநாநு ஸந்தாநமா
யிருக்க, தானான தன்மைபாலே பேசுவானென்னென்ன (சப்பாணியித்யாதி).
பிறர் வாயாலேபேசுவாரைப்போலே †ஆழ்வார் சுபிட்டாப்போலே பேசும்படி
சுபெயித்திற்று அவன் படி என்று கருத்து. *

† “அந்த யசோதை தானே” என்று அதிக பாடம்.

பெரியதிருமொழி, க0-ப, சு-தி, க-பா, எங்கானும். கஅகள

மூ; —எங்கானுமீதொப்ப தோர்மாயமுண்டே

நரநாரணனு யுலகத்தறநூல்

சிங்காமைவிரித்தவ னெம்பெருமான்

அதுவன்றியும் செஞ்சுடரும் நிலனும்

பொங்கார்கடலும் பொருப்பும்நெருப்பும்

நெருக்கிப்புகப் பொன்மிட றத்தனைபோது

அங்காந்தவன்காண்மி னின்றாய்ச்சியரால்

அனைவெண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே! (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நரநாரணன் ஆய் நரநாராயண ரூபியா	மீடறு திருமிடற்றை		
ய்க்கொண்டு	அத்தனைபோ இவை உள்ளேபுகுமள		
உலகத்து லோகத்திலே	து வும்		
அறம் தர்மப்ரகாசகமான	அங்காந்தவன் விவரித்துக்கொண்டிரு		
நூல் வேதஸாஸ்த்ரமானது	காண்மின் ந்தவன் கிடர்!		
சிங்காமை ஸங்குசிதமாகாதபடி	இன்று இப்போது		
விரித்தவன் (அத்தை) விஸ்தரிப்	அனை கடைந்து திரட்டின		
பித்தவனாய்,	வெண்ணெய் வெண்ணெயை		
எம்பெருமான் எமக்கு ஸ்வாமியாய்;	உண்டு (களவுகண்டு) அமுது		
அதுஅன்றியும் அவ்வளவு மன்றிக்கே	செய்து		
செம்சுடரும் சந்த்ரஸூர்யர்களும்	ஆய்ச்சியரால் இடைச்சிகளாலே		
நிலனும் பூமியும்	ஆப்புண்டிருந் தாம்பால் கட்டுண்டி		
பொங்கார் திரைக்கிளப்பத்தையு	தவன் ராநின்றான் ;		
கடலும் ஸமுத்ரமும் [டைய	நது ஒப்பதுஓர் இத்தோடொத்திருப்ப		
பொருப்பும் மலைகளும்	மாயம் ஆஸ்சர்யம் [தொரு		
நெருப்பும் அக்ரியும் (ஆகியஇவை	எங்கானும் எங்கேனுமோ ரிடத்தி		
யடங்களும்)	லே தான்		
நெருக்கி நெருக்கிக்கொண்டு	உண்டே. கண்டதுண்டோ? (க)		
புக புகும்படியாக			
பொன் ஸ்ப்ருஹணீயமான			

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (எங்கானும்) எங்கேனுமோரிடத்திலே தான் இத்தோடொத்திருப்பதோ ராஸ்சர்யமுண்டே? இப்படிப் பட்ட ஆஸ்சர்யந்தானேதென்னில்; (நரனித்யாதி) நரநாராயணரூபி

கஅகஅ பெரியதிருமொழி, க0-ப, கூ-தி, உ-பா, குன்றென்று.

யாய்க்கொண்டு லோகத்திலே, அறநூலுண்டு - ஹிதாநுசாஸநம் பண்ணப்போக்தவேதம்; அது சிங்காதபடியாக - அதுஸங்குசித மாகாமே விஸ்த்ருதமாம்படி பண்ணினவனே,! உபதேசத்தாலும் அதுஷ்ட்டாநத்தாலுமாக விஸ்த்ருதமாம்படி பண்ணினான். (எம் பெருமான்) தான் ஹிதகாமனாயிருக்கு மிருப்பைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவனே. (அதுவன்றியும்) அத்தையொழியவேயும்.

(செஞ்சுடரித்யாதி)சந்த்ரஸூர்யர்களும், பூமியும், திரைக்கிளப் பத்தையுடைத்தான பெரியகடலும், மலைகளும், அக்ரியும், இவைய டைய நெருக்கிக் கொடுபுகும்படியாக ஸ்லாக்ச்யமான மிடற்றை இவைபுகுமளவும் விரித்துக்கொண்டிருந்தவன்கிடர், இன்றுதயிரை யும் வெண்ணியும் களவுகண்டு அமுதுசெய்து ஒரிடைச்சிகையாலே கட்டுண்டு அடியுண்டு ஒருப்ரதிக்ரியை அற்றுப்போகமாட்டாதே யிருக்கிறான். (க) “காரேழ்” என்கிறபாட்டின்படியே. (க)

மு;—குன்றென்றுமத்தா வரவமளவிக்

குரைமாகடலைக் கடைந்திட்டொருகால்
நின்னுண்டைகொண்டோட்டிவன்குன்றிமிர
நிரைந்தபெருமா னதுவன்றியும்முன்
நன்னுண்டதொல்சீர் மகரக்கடலேழ்
மலையேழுலகே தொழியாமைநம்பி
அன்னுண்டவன்காண்மி நின்றாய்ச்சியரால்
அனாவெண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே.

அநு;—முதற்பாட்டு. (எங்கானுமித்யாதி) (ஹிதாநுசாஸநம் பண்ணப் போக்த வேதம்) என்றது-வேதஸாரமான திருமந்த்ரமென்றபடி. நாராயண னாய் விரித்தால் போராதோ? நரனுமாவானென்னென்ன ; (உபதேசத்தாலு மித்யாதி). “இருந்தவனே” என்றவிடத்தில் ஏவகாரத்தை “எம்பெருமான்” என்ற விடத்திலே கூட்டவேணுமென்று திருவுள்ளமாயருளுகிறார் (எழுதிக் கொண்டவனே) என்று. (க)

அநு;—இரண்டாம்பாட்டு. (குன்றித்யாதி) வேதஸமுத்ரமதநம் பண் ணித் திருமந்த்ரமாகிற அம்ருதத்தை பூ(ஷா)ஸூரர்களுக்குக் கொடுத்தவன் கிடர் வெண்ணெய்க்காகக் கட்டுண்டானென்று ஈடுபட்டாள் அதில்; கூர் ஸமுத்ரமதநம்பண்ணி ஸாக்ஷாத ம்ருதத்தை ஸூரருக்குக் கொடுத்தவனே - வெண்ணெய்க்காகக் கட்டுண்டானென்று ஈடுபடுகிறாரென்றுஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௬-தி, உ-பா, குன்றென்று. ௧௮௧௯

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒன்று	அத்விதீயமான	நன்று	அழகிதாக
குன்று	மந்தரபர்வதத்தை	உண்ட	தன்னுள்ளே அடங்கிக் . கிடக்கிற
மத்தா	மத்தாகக்கொண்டு	தொல்	நிரவதிகமான
அரவம்	வாஸுகியை	சீர்	ஸம்பத்தையுடைத் தாய் [தான
அளவி	(கடைகயிருகச்) சுற்றி,	மகர	முதலைகளையுடைத்
குரை	கோஷத்தை யுடைத்	கடல் ஏழ்	கடல்களேழும்
மாகடலை	பெருங்கடலை [தான	மலை ஏழ்	மலைகளேழும்
கடைந்திட்டு	கடைந்தருளி,	உலகு ஏழ்	உலகங்களேழும்
ஒருகால்	மற்றொருகாலத்திலே	ஒழியாமை	(ஆகியஇவையொன் றும்) தப்பாதபடி
நின்று	முன்புநின்ற நிலையிலே நின்று	நம்பி	ஆதரித்து
உண்டைகொ	(வில்லிலுள்ள) உண் ண்டோட்டி டைகளை நடத்தி	உண்டவன்	தன் திருவயிற்றிலே
வன்கூன்	வலியகூனானது	காண்மின்	வைத்துக்காத்தரு ளினவன்கிடர்
நிமிர	நிமிரும்படி	இன்று	ஆய்ச்சியரால் அளை வெண் னையுண்டு ஆப்புண்டிருந்த வன். (உ)
நினைந்த	திருவுள்ளமாயருளின		
பெருமான்	ஸர்வேஸ்வரனாய், அது அன்றியும்;—		
முன்	முன்னே [லே,		
அன்று	அந்தமஹாப்ரளயத்தி		

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (குன்றென்றுமத்தா) அத்விதீய
மான மலையை மத்தாகக்கொண்டு, வாஸுகியினுடைய உடலை அங்
கே கடைகயிருகச்சுற்றி, கோ (கோ) ஷத்தையுடைத்தான பெருங்
கடலைக்கடைந்தான். முன்பு நின்ற நிலையிலே நின்று வில்லிலுண்டா
ன உண்டைகளை நடத்தி வலியகூன் நிமிரும்படிசெய்த ஸர்வேஸ்
வரன். அதுக்குமேலே. (நன்றித்யாதி) அங்கே இங்கே சிலபிறிகநிர்
படாமே அழகிதாகத்தன்னுள்ளே அடங்குகையாகிற நிரவதிக ஸம்
பத்தையுடைத்தாய், மகரங்களையுடைத்தான கடலேழும் மலையே
ழும் உலகேழும் இவைஒன்றும் தப்பாதபடியாக ஆதரித்துத்தன்

“அளவி” என்றதினர்த்தம் (சுற்றி) என்றது. (முன்பு நின்ற நிலை) என்
றது-ராமாவதாரத்திலே என்கை. (க) “கூனேசுதைய” என்றவிடத்திலே
ராமாவதார விஷயமாக ஒருயோஜனை யுண்டிடுற, “நம்பி” என்றதினர்த்தம்

கஅஉ௦ பெரியதிருமொழி, க௦-ப, சு-தி, ஈ-பா, உளைந்திட்டெழுந்த.

திருவயிற்றிலே வைத்தவன்கிடர். (இன்றித்யாதி) அந்தப்ரளயகால
த்து அவை தன்வயிற்றிலே புகாதபோதுண்டான தளர்த்தியெல்
லாம் இவ்வெண்ணெய் பெருதபோது உடையனாய்க்கொண்டு
அழுது செய்தான். (உ)

மூ;—உளைந்திட்டெழுந்த மதுகைடவர்கள்
உலப்பில்வலியா லவர்பால்வயிரம்
விளைந்திட்டதென்றெண்ணி விண்ணோர்பரவ
அவர்நாளொழித்த பெருமான்முனநாள்
வளைந்திட்டவில்லாளி வல்வாளெயிற்று
மலைபோலவுண னுடல்வள்ளுகிரால்
அளைந்திட்டவன்காண்மி னின்றாய்ச்சியரால்
அளைவெண்ணெயுண்டாப்புண்டிருந்தவனே. (ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உலப்புதில்	நிரவதிகமான	பெருமான்	ஸர்வேஸ்வரனாய்,
வலியால்	பலத்தினால்		(அதுவுமல்லாமல்,)
எழுந்த	பெரியகிளர்த்தியோ	முனநாள்	முன்னாள்
	டே தோன்றின	வளைந்திட்ட	வளைந்திருந்துள்ள
மதுகைடவர்க	மதுகைடபர்களோ	வில்லாளி	வில்லைக்கையிலே
ளவர்பால்	டே		யுடையனாய்,
வயிரம்	ஸாத்ரவமானது	வல்	வன்மையையுடைத்
விளைந்திட்டது	உண்டாய்விட்டதெ		தாய்
என்று	ன்று	வாள்	ஒளிபொருந்திய [ய்
எண்ணி	புத்திபண்ணி	எயிற்று	பற்களையுளையடையனா
உளைந்திட்டு	அஞ்சி (நடுங்கி)	மலைபோல்	மலைபோன்ற வடிவை
விண்ணோர்	தேவர்கள்		யுடையனான
பரவ	(திருவடிகளிலே விழு	அவுணன்	ஹிரண்யாஸுரனு
	ந்து) எத்த,	உடல்	ஸரீரத்தை [டைய
	(அவர்களுக்காக)	வள் உகிரால்	வளைந்த நகங்களாலே
அவர்	அந்தமதுகைடபர்களு	அளைந்திட்டவ	இரண்டாகக் கிழித்த
நாள்	ஆயுஸ்ஸை [டைய	ன்காண்மின்	வன் கிடர்!
ஒழித்த	முடித்த		இன்று இத்யாதி பூர்வவத். (ஈ)

(ஆதரித்த) என்றது. கீழ்ப்பாட்டில் “அங்காந்தவன்” என்றத்தாலே-உண்டத்
தைச் சொல்லி, இப்பாட்டிலும் அத்நையே சொன்னதுக்குக் கருத்தருளுகி
றார் (அந்தவித்யாதி). ... (உ)

பெரியதிருமொழி, க0-ப, கூ-தி, ச-பா, தளர்ந்திட்டு. கஅஉக

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு. (உளைந்தித்யாதி) உலப்பில்வலிய ராய்க்கொண்டு எழுந்தமதுலகடபரோடே வைரம்விளைந்ததென் றெண்ணி விண்ணோர் உளைந்திட்டுப்பரவ. மிக்கப(வ)லத்தையுடை யராய்க்கொண்டு பெரியகிளற்றியோடே தோன்றின மதுகைடபர் களோடே நிலைநின்ற ஸாத்ரவமானது விளைந்ததென்று புத்தி பண்ணி, தேவர்கள் நடுங்கி வந்து திருவடிகளிலே விழுந்தேத்த, அவர்களுக்காக அந்த மதுகைடபர்கள் ஆயுஸ்ஸைக்கழித்தஸர்வேஸ் வரன். (வளைந்திட்டவித்யாதி). சத்ருபக்ஷமானது முடியும்படி வளைந்தவில்லைக்கையிலேயுடைய பெரியமிடுக்கன். வன்மையையும் ஒளியையு முடைத்தான எயிற்றையுடையனும், மலைபோலேயிருக் கிற வடிவையுடையனான ஹிரண்யாஸுரனுடைய முருட்டுடலை வளைந்த உகிராலே இரண்டாகக்கிழித்தவன்கிடர்; பெருமிடுக்கனான ஹிரண்யனை நிரஸித்தவன்கிடர், இன்று ஓர் அப(வ)லைக்கையிலே கட டெண்டிருக்கிறான். (ங)

மூ;—தளர்ந்திட்டிமையோர் சரண்தாவெனத்தான்

சரணய் முரணயவனையுகிரால்

பிளந்திட்டமரர்க் கருள்செய்துகந்த

பெருமான் திருமால்விரிநீருலகை

வளர்ந்திட்டதொல்சீர் விறல்மாவலியை

மண்கொள்ளவஞ்சித் தொருமாண்குறளாய்

அளந்திட்டவன்காண்மி னின்றாய்ச்சியரால்

அலைவண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே. (ச)

அந;—மூன்றும்பாட்டு. (உளைந்தித்யாதி) கீழ் இரண்டு பாட்டாலும் அம்ருதப்ரதனாய், ஆபத்ஸகனானவன் கிடர் வெண்ணெய்க்கு ஆப்புண்டானெ ன்றார்; இதில்-விரோதிகளைக் கிழங்கெடுத்தவன் கிடர் கட்டுண்டா னென்கிறு ரென்று ஸங்கதி.

அந்வயத்தைக் காட்டி, ததனுகுணமாக வர்த்தம். (மிக்கவித்யாதி). “ஆய்ச்சியர்” என்றது-ஆத்மநிபஹு வசநமாக்கி (ஒரபலைகையாலே) என்றது.

அந;—நாலாம்பாட்டு. (தளர்ந்திட்டித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஹிரண்ய நிர ஸநம் பின்னாட்ட, அவன்-வஸ்யனான ப(வ)லியை வஞ்சித்து மண்ணை அடிப் படுத்தின விரகன் கிடர் வெண்ணெய் களவு காணப்புக்குத் தலைக்கட்டமாட் டாதே ஆப்புண்டானென்று கூடுபடுகிறுரென்று ஸங்கதி.

கஅஉஉ பெரியதிருமொழி, க0-ப, சு-தி, ச-பா, தளர்ந்திட்டு.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இமையோர்	தேவர்களானவர்கள்	வளர்ந்திட்ட	மேன்மேலே வளராநி.
தளர்ந்திட்டு	(அஸுரர்களாலே நெருக்குண்டு) மிகவும்	தொல்	நிறவதிகமான
	ஸ்ரீதிலராய்	சீர்	ஸம்பத்தையுடையனாய்
சரண்தான	“நீ எமக்கு ரக்ஷகனாக வேணும்” என்ன,	விறல்	பெருமிடுக்கனான
தான்சரண ஆய்	தான்ரக்ஷகனாகநின்று	மாவலியை	மஹாபலியை
முரணையவனை	பெருமிடுக்கனான ஹிரண்யனை	மண்கொள்ள	பூமியைக்கொள்ளுகை
உகிரால்	திருவுகிரர்களாலே	வஞ்சித்து	க்ருத்ரிமித்து [க்காக
பிளந்திட்டு	கிழித்துப்பொகட்டு	ஒரு	அத்விதீயமாய்
அமரர்க்கு	தேவர்களுக்கு	மாண்	தர்ஸநீயமான
அருள்செய்து	க்ருபை பண்ணி	குறள் ஆய்	வாமந வேஷத்தை யு
உகந்த	திருவுள்ள முகந்தருளின		டையனாய்க் கொ
பெருமான்	ஸர்வேஸ்வரனாய்,	விரிநீர்	கடல்குழந்த [ண்டு
திருமால்	ஸ்ரீயஃபதியாய்,	உலகை	லோகத்தை
		அளந்திட்டவ	அளந்து கொண்டவன்
		ன் காண்மின்	கிடர்!
		இன்று இத்யாதி	பூர்வவத். (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (தளர்ந்தித்யாதி) தேவர்கள் அஸுரர்களாலே நெருக்குண்டு போரத்தளர்ந்துவந்து “நீ எனக்கு ரக்ஷகனாகவேணும்” என்ன; ரக்ஷகனாய். (முரணையவனை) பெருமிடுக்கனான ஹிரண்யனைத் திருவுகிராலே பிளந்து தேவர்களுக்கு க்ருபைபண்ணி “அவர்கள் விரோதிபோகப் பெற்றோமிதே” என்று உகந்த ஸர்வேஸ்வரன். அதுக்கு நிபந்தநமென்னென்னில்; ஸ்ரீயஃபதியாகை. கடல்குழந்த பூமியை. (வளர்ந்திட்டதொல் சீர்விறல்மாவலியை) மேன்மேலெனவளராநின்றுள்ள நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைய பெருமிடுக்கனான மஹாபலியை. பூமியைக்கொள்ளுகைக்காக தர்ஸநீயமான வாமநவேஷத்தையுடையனாய்க்கொண்டு க்ருத்ரிமித்து லோகத்தை அளந்தவன்கிடர்; மஹாபலியைச் சிறையிலிட்ட ஆண்பிள்ளை கிடர் ஓரபலையிட்ட சிறை விட்டுக்கொள்ளமாட்டாதேயிருக்கிறான்.

“சரண்தா” என்று பதவிபாக (५५) மாய் அருளுகிறார் (நீ எமக்கித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப,௬-தி,௩-பா, நீண்டான்குறளாய். ௧௮௨௩

மூ;—நீண்டான்குறளாய் நெடுவானளவும்

அடி-யார்படுமாழ் துயராயவெல்லாம்

தீண்டாமைநினைந் திமையோரளவும்

செலவைத்தபிரா னதுவன்றியும்முன்

வேண்டாமை நமன்தமரென்தமரை

வினவப்பெறுவாரல ரென்றுலகேழ்

ஆண்டானவன்காண்மி னின்றாய்ச்சியரால்

அளைவெண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குறள் ஆய்	வாமநவேஷத்தோடே	வைத்த	(திருவடிகளை) வைத்
	வந்து தோற்றி		தருளின
நெடு	பரப்பை யுடைத்தான	பிரான்	உபகாரகனாய்,
வான் அளவும்	ஆகாச மெங்கு மிடம		அது அன்றியும்;—
	டையும்படி	முன்	முன்னே
நீண்டான்	வளர்ந்தவனாய்,	வேண்டாமை	(“எல்லாரையும் யமப
அடியார்	தன் திருவடிகளில் ஆ		டர்களாராயக்கடவ
	ஸ்ரயித்தவர்கள்		ர்கள்” என்றதன்
படும்	அதுபவியா நின்ற		நியமநத்தை) வேண்
ஆழ்	ஸம்ஸாரத்தில் அழுந்த		டாத படியாலே
	ப் பண்ணுவதான	நமன்தமர்	“யமபடர்களானவர்கள்
துயராயஎல்லா பாபங்களெல்லாம்		என்தமரை	எம்மடியாரை
ம்		வினவப்பெறு	ஆராயக் கடவுள்களல்ல
தீண்டாமை	(அவர்களை) ஸ்பர்சி	வார்அலர்	ர்”
	யாதபடி	என்று	என்றிப்படியாலே
நினைந்து	மனோரதித்து	உலகு ஏழ்	லோகங்களேழையும்
இமையோர்	நித்யஸூரிகளளவும்	ஆண்டான் அ தன்	ஆஜ்ஞையிலே
அளவும்		வன்காண்மின்	டத்தினவன்கிடர்!
செல	செல்லும்படியாக	இன்று இதயாதி பூர்வவத்.	(௩)

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (நீண்டானித்யாதி) வாமநவேஷத் தோடேவந்துதோற்றி, பரப்புடைத்தான ஆகாசமெங்குமிடமடையும்படி வளர்ந்தான். (அடியாரித்யாதி) தன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்திருக்கும் சேஷபூதர்க்கு அதுபவித்தாலல்லது நசியாதபாபங்க

கஅஉச பெரியதிருமொழி, க0-ப, கூ-தி, கூ-பா, பழித்திட்ட.

ளெல்லாம் அவர்களை ஸ்பர்ஸியாதபடியாக மனோரதித்து விரோதியைப் போக்கிக் கொடுத்து, அவ்வளவேயன்றிக்கே நித்யஸூரிகளளவும் செல்லும்படியாகவைத்த உபகாரகன். (வேண்டாமையித்யாதி) யமனுடையார் நம்முடையாரை ஆராயக்கடவரல்லர். அதுக்கு சிபத்தநமென்னென்னில்; வேண்டாமை. “அல்லாதாரை இவன் ஆராயக்கடவன், என்றிட்டநாமே இத்தைக் கழித்துக்கொடுத்தோம்” என்றுஇப்படியாலே லோகங்களேழையும் தன்ஆஜைஞயிலேநடத்தினவன்கிமர் இன்று தன் ஆஜைஞஅழிந்து ஓர் அபலைகையிலே கட்டுண்டு அடியுண்கிறான். (௫)

மூ;—பழித்திட்டவிற்ப்பயன் பற்றறுத்துப்
பணிந்தேத்தவல்லார் துயராயவெல்லாம்
ஒழித்திட்டவரைத் தனக்காக்கவல்ல
பெருமான் திருமா லதுவன்றியும் முன்
தெழித்திட்டெழுந்தே யெதிர்நின்றமன்னன்
சினத்தோளவையாயிரமும் மழுவால்
அழித்திட்டவன்காண்மி னின்றாய்ச்சியரால்
அனைவெண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பழித்திட்ட	ஸாஸ்த்ரங்களிலே தூஷிக்கப்பட்ட	துயராயஎல்லா பாபங்களை யெல்லாம்	
இன்பம்	ஐஹிகஸுகமாகிற	ஒழித்திட்டு	கழித்து
பயன்	ப்ரயோஜனத்தை	அவரை	அவர்களை
பற்றறுத்து	ஸவாஸநமாகக் கழித்துவிட்டு	தனக்கு ஆக்க	தனக்கு நித்ய கிங்கரர்
பணிந்து	திருவடிகளிலே விழுந்து	வல்ல	களாகச் செய்யவல்ல
எத்தவல்லார்	ஸ்துதிக்கவல்லவர்களுடைய	பெருமான்	ஸ்வாமியாய்,
		திருமால்	ஸ்ரியோபதியாய்,
		அது அன்றியும் முன்;—	

அநு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (நீண்டானித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரஸ்துதமான வாமநாலதாரத்தை அடியொத்திக்கொண்டு ஆஸ்ரிதர்க்கு யமபாசங்களை யடைய விடுவிப்பான்தானே ஆப்புண்டானென்றாக்கி யருளுகிறார் (அல்லாதாரையித்யாதி). (இத்தை) ஆஸ்ரிதவர்க்கத்தை. ... (௫)

பெரியதிருமொழி, க0-ப, சு-தி, சு-பா, பழித்திட்ட. கஅஉடு

தெழித்திட்டு பெரிய ஆரவாரத்தைப்	சினம்	கோபத்தாலே துடியர்
பண்ணிக் கொண்டு		நின்றுள்ள
எழுந்து	மிக்க கிளர்த்தி கொண்	தோள் அவை தோள்களாயிரத்தையு
	டு	ஆயிரமும் ம்
எதிரின்ற	(“நான்எதிரி” என்று	மழுவால் “பரசு” என்னும் ஆயு
	பொருவதாக)முன்	தத்தினால்
	னே வந்து நின்ற	அழித்திட்டவ துணித்துப் பொகட்ட
மன்னன்	ஸஹஸ்ர பாஹ்வர்ஜுந	ன் காண்மின் வன்கிடர்!
	னுடைய	இன்று இத்யாதி பூர்வவத். (சு)

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (பழித்திட்டவித்யாதி) ஸாஸ்த்ரங்களி
லே நிக்ஷேதிக்கப்படட ஐஹிகஸுகமாகிற ப்ரயோஜநங்களைவாஸநை
யோடேகழித்துத் திருவடிகளிலே விழுந்தேத்த வல்லவர்களுக்குக்
காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுபவித்து முடியவொண்ணாதபடியான
பாபங்களையடையக் கழித்து, அவர்கள் தாங்களே (க) “தனக்கேயாக
வெனைக்கொள்ளுமீதே” என்னப்பண்ணவல்ல ஸர்வேஸ்வரன். அது
க்கு நிபந்தநம்- ஸ்ரியப்தியாகையாலே. (தெழித்தித்யாதி)பெரிய
ஆரவாரத்தைப்பண்ணிக்கொண்டு மிக்ககிளர்த்தியோடே “நான்எதி
ரி” என்று பொருவதாக முன்னேவந்து நின்ற மன்னனுண்டு-ஸஹ
ஸ்ரபாஹ்வர்ஜுநன்; அவனுடைய சினத்தையுடைத்தான தோள்
களாயிரத்தையும் அழகுக்குப்பிடித்தமழுவாலே துணித்துப்பொகட்
டவன் கிடர் இன்றோரபலையிலே கட்டுண்டிருந்தான். (சு)

அநு;—ஆறும்பாட்டு. (பழித்திட்டவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஆஸ்ரித
விஷயத்தில் ப்ரீதியுத்ததையும், வாமநாவதாரபதாநமும் சொல்லிற்று. அந்த
ஆஸ்ரிதரை ஆளும்படியும், அந்த வாமநாவதாரத்துக்கு அநந்தராவதாரமான
பரசுராம விஜயத்தையும் அநுஸந்தித்து, “இப்படிப்பட்டவன் இப்படி ஆப்
புண்டிருப்பதே” என்று ஈடுபடுகிறாரென்று ஸங்கதி.

(நிபந்தநம்) என்றவந்தநம் “எங்ஙனே யென்னில்” என்று சேஷம்.
(சினத்தை) பணைத்தலை. (சு)

அநு;—ஏழாம்பாட்டு. (படைத்தித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே பரசுராமாவ
தாரத்தை அநுஸந்தித்தார்; அவர் மிடுக்கையும் விஞ்சின சக்ரவர்த்தித் திரு

(க) தி-வாய்-உ-க-ச.

கஅஉசு பெரியதிருமொழி, க0-ப, சு-தி, எ-பா, படைத்திட்டு.

மூ;—படைத்திட்டு டதில்வையமும்ய் முனநாள்
 பணிந்தேத்தவல்லார் துயராயவெல்லாம்
 துடைத்திட்டவரைத் தனக்காக்கவென்னத்
 தெளியா வரக்கர்திறல் போயவிய
 மிடைத்திட்டெழுந்த குரங்கைப்படையா
 விலங்கல்புகப்பாய்ச்சி விம்மக்கடலை
 அடைத்திட்டவன்காண்மி னின்றாய்ச்சியரால்
 அளவெண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முனநாள்	ப்ரளயங்கொண்ட கா	தெளியா	அறிந்துகொள்ளாத
	லத்தில்	அரக்கர்	ராக்ஷஸர்களுடைய
இவ்வையம்	இவ்வுலகங்களை	திறல்	மிடுக்கானது
படைத்திட்டு	(கரணகளேபரங்க	போய் அவிய	அழிந்துபோம்படியாக
	ளோடு) ஸ்ருஷ்டித்	மிடைத்திட்டு	நெருக்கிக்கொண்டு
அது	அவைகளானவை [து	எழுந்த	கிளர்ந்த
உய்ய	வழிபடுகைக்குடலாக,	குரங்கை	வாநரவீரர்களையே
பணிந்து	(அதுபலித்து) திருவடி	படையா	ஸேனையாகக்கொண்டு
	களிலே விழுந்து	விம்ம	(கடல்) நிரம்பும்படி
ஏத்தவல்லார்	ஸ்துதிக்க வல்லவர்களு	விலங்கல்	மலைகளை
	டைய	புகப்பாய்ச்சி	பரப்பியிட்டு
துயராயஎல்லா பாபங்களை	யெல்லாம்	கடலை	ஸமுத்ரத்தை
ம்		அடைத்திட்ட அடைத்தவன்	கிடர்!
துடைத்திட்டு	போக்கி	வன்காண்மின்	
அவரை	“அவர்களையடைய	இன்று இத்யாதி பூர்வவத்.	(எ)
தனக்கு ஆக்க எ	தனக்கேசேஷமாக்		
ன்ன	க வேணும்” என்		
	ற ஈஸ்வராபிப்ரா		
	யத்தை		

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (படைத்திட்டு) முன்புஇதடங்கலும்ப்ர
 ளயம்கொண்டு உபஸம்ஹ்ருதமாய்க்கிடக்க, இவற்றுக்குக்கரண களே
 பரங்களைக்கொடுத்து ஸ்ருஷ்டித்து அவைவழிபடுகைக்குஉடலாக,
 அதுபலித்துத் திருவடிகளிலே விழுந்தேத்துமவர்களுடைய பாப
 மென்று பேர்பெற்றவற்றையடையப்போக்கி, அவர்களையடையத்

மகன் செய்த அதிமாநுஷ சேஷ்டிதத்தை அதுஸந்தித்து வித்த (ஓ) ராகிரு
 ரென்று ஸங்கதி.

முன்னாள் இவ்வையம்படைத்திட்டு, அது உய்யும்படியாக “தனக்காக்க”
 என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (முன்பித்யாதி). “தனக்காக்க

பெரியதிருமொழி, க0-ப, சு-தி, அ-பா, நெறித்திட்ட. கஅஉஎ

தானிட்டவழக்காக்கவென்ன. (தெளியாவித்யாதி) “ஈஸ்வராபிப்ராயம் இதுவாகாதே” என்றுதெளியமாட்டாத துஷ்ப்ருக்ருதிகளான ராக்ஷஸர்மிடுக்கழியும்படியாக நெருக்கிக்கொண்டு தோற்றின ஸ்ரீவாநரவீரர்களையே ஸேநையாகக்கொண்டு மலைகளையிட்டு நிரம்பும் படியாகப்பாய்ச்சி கடலை அணைசெய்தவன்கிடர் ; மஹத்தத்வமான கடலை அணைகட்டினவன் கிடர் இன்றொருத்தி கட்டவிட்கமாட்டாதே யிருக்கிறான். (எ)

மூ;—நெறித்திட்டமென்கூழை நன்னேரிழையோ
 மடனாயவில்லென்ன வல்லேயதனை
 இறுத்திட்டவளின்ப மன்போடனைந்திட்
 டிளங்கொற்றவனாய்த் துளங்காதமுந்நீர்
 செறித்திட்ட டிலங்கைமலங்க வரக்கன்
 செழுநீண்முடி தோளொடுதாள் துணிய
 அறுத்திட்டவன்காண்மி னின்றாய்ச்சியரால்
 அனைவெண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெறித்திட்ட	நெறித்திராநின்றுள்ள	அவள் இன்பம் அவளோட்டைஸம்ஸ்	
மென்	ம்ருதுவான [தாய்	லேஷ ஸுகத்தை	
கூழை	மயிர்முடியை யுடைய	அன்போடு ப்ரீதியோடே	
நல்	விலகூணமாய் [ளாய்	அணைந்திட்டு லபித்து	
நேர்	அழகியதான	இளங்கொற்றவ யுவராஜாவாய்	
இழையோடு	ஆபரணங்களாலே அ	னாய்	
	லங்க்ருதையான பி	துளங்காத ஒருவராலும் சலிப்பிக்க	
	ராட்டியோடே	வொண்ணாத	
உடனாய	கூடப்பிறந்த	முந்நீர் கடலை	
வில்லென்ன	த(ன்)துப்ரஸித்தியை	செறித்திட்டு அணைகட்டி	
	யுடைத்தாய்	இலங்கை லங்கையானது	
வல் ஏய்	மிடுக்கையுடைத்தாயி	மலங்க கலங்கும்படியாக	
	ருந்துள்ள	அரக்கன் ராவணனுடைய	
அதனை	அந்தவில்லை	செழு செழித்து	
இறுத்திட்டு	முறித்து விட்டு	நீள் ஆதிராஜ்யஸூசகமான	
		முடியோடு முடிகளோடு	

வென்ன” என்றது-என்று நினைக்கவு மென்றபடி. “விம்ம” என்றதினர்த் தம் (நிரம்பும்படி) என்றது. ... (எ)

கஅஉஅ பெரியதிருமொழி, க0-ப, கூ-தி, அ-பா, நெறித்திட்ட.

தோள்	தோள்களும்	அறுத்திட்ட அறுத்தவன்கிடர்! வன்காண்மின் இன்று இத்யாதி பூர்வவத். (அ)
தாள்	தாள்களும்	
துணிய	துணியும்படி	

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (நெறித்தித்யாதி) நெறித்து ம்ருது வான மயிர்முடியை யுடையளாய், விலகூணமான ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதையான பிராட்டியோடே ஒக்கப்பிறந்தத(டு)துப் ப்ரஸித் தியை யுடைத்தாய், மிடுக்கையுடைத்தாயிருக்கிற அந்தவில்லை. இவ் வில்லை முறித்தார்க்கு இவளைக்கொடுக்கக்கடவதாக நியமித்தபடி யாலே “உடையனாய்” என்கிறது. “அல்” என்று-இருளாய், இரு ண்டவில்லென்னுமாம். அந்தவில்லைமுறித்து அவளோட்டை ஸம் ப்லேஷஸுகத்தை ப்ரீதியோடே லபித்து யுவராஜாவாய், ஒருவரா லும் சலிப்பிக்கவொண்ணாதகடலை அணைகட்டி, லங்கையானது ஒரு வர்கூறை எழுவருடுக்கும்படியாக ராவணனுடைய முடியோடே தோள்தாளிவை துணியும்படி அறுத்தவன்கிடர் இன்று ஓரபலை கட்டவிழ்க்கமாட்டாதிருக்கிறான். (அ)

அநு;—எட்டாம்பாட்டு. (நெறித்தித்யாதி) கீழே கடலை அணைகட்டின படி சொல்லிற்று. இவ்வளவேயோ? வில்லை முறித்த வீர்யமும், பூசலால் செய்த ஸௌர்யமும் குறைவற்றவனானவன்கிடர் * கண்ணிறுண் சிறுத்தா ம்பைஅறுக்கமாட்டாதேயிருக்கிறுனென்று ஆஸ்சர்யப்படுகிறுரென்று ஸங்கதி.

“நெறித்து” என்றது - (க) “கூழை முடிகொடா” என்கிறபடியே முடி கொடாமையாலே. இத்தால் பருவத்திளமை சொல்லிற்று. (நன்றாய்) - பணி யில் நேரிய ; ஸூக்ஷ்மபுத்தி க்ருதமான இழை என்றாய் பலிதம் (விலகூண மான) என்றது. “யுவராஜாவாய்” என்றதுக்கு-சக்ரவர்த்தி யௌவராஜ்யத் திலே வைக்கக் கோலினதுக்கு விக்ரம் வர, ஸ்ரீ பரதாழ்வான் “மஹாராஜ ராகவேணும்” என்று சரணம்புகச் செய்தேயும், பித்ருவாக்ய பரிபாலநபரராகையாலே பாதுகாத்வாரா ஸங்கல்பித்த யௌவராஜ்யத்தை நடத்தியபடியாலே என்று கருத்து. மீண்டிவந்த பின்பிறே பெருமாள் மஹாராஜாவாய் ஸ்ரீ பரதாழ்வான் யுவராஜாவுமானது. ... (அ)

அநு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சுரிந்திட்டவித்யாதி) கீழ் இரண்டு பாட்டிலும் ப்ரஸ்துதங்களான குரங்கைப் படையாக்குகைக்கும், அரக்கன் முடி னை அறுக்குகைக்கும் அடியான ஸாலபஞ்ஜந கர்ணநாஸாச்சேதங்களைச்சொல்

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௬-தி, ௬-பா, சுரிந்திட்ட. ௧௮௨௯

மூ;—சுரிந்திட்டசெங்கே மூளைப்பொங்கரிமாத்
 துலையப்பிரியாது சென்றெய்தியெய்தா
 திரிந்திட் டிடங்கொண்டங்கா ததன்வா
 யிருகூறுசெய்த பெருமான்முனநாள்
 வரிந்திட்டவில்லால் மரமேழுமெய்து
 மலைபோலுருவத் தொரிராக்கதிமூக்கு
 அரிந்திட்டவன்காண்மி னின்றாய்ச்சியரால்
 அளைவெண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சுரிந்திட்ட	சுருண்டிரா நிற்பன வாய்	அதன்	அந்தக் கேசியினுடைய
செம் கேழ்	சிவந்தநிறத்தை யுடை யனவான	வாய்	வாயை
உளை	பிடரி மயிர்களையுடை த்தாய்க்கொண்டு	இருகூறுசெய்	இருபிளவாம்படி பண் ணின்
பொங்கு	களித்து வாராநின்றான் ள	பெருமான்	ஸ்வாமியாய்,
அரி	சாத்ரவம் பொருந்திய குதிரைவடிவம் கொ ண்டகேசியானவன்	முனநாள்	ராமாவதாரத்திலே
மா		வரிந்திட்ட	கட்டுடைத்தான
துலைய	முடிந்துபோம்படியாக (அத்தை) விடாதே	வில்லால்	வில்லாலே
பிரியாது	சென்று எய்தி சென்று கிட்டி, எய்தா	மரம் எழும்	மராமரங்களேழையும்
	ஒருகாலும்வந்து கிட் டாததாய்	எய்து	முறித்து,
திரிந்திட்டு	அங்குமிங்கும் திரிந்து இடங்கொண் அவகாசம் கொடாதே	மலைபோல்	மலைபோன்ற
ட்டங்காது	அப(ஷ்)வ்யமாய்க்கி டந்த	உருவம்	வடிவையுடையளான
		ஒரு இராக்கதி	சூர்ப்பணகை யென்பா ளொரு ராக்ஷஸியி
		மூக்கு	மூக்கை [ன்
		அரிந்திட்டவ	அறுத்தெறிந்தவன் கி ன்காண்மின் டர்!
		இன்று இத்யாதி	பூர்வவத். (கூ)

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சுரிந்திட்டவித்யாதி) சுருண்டு
 சிவந்த நிறத்தைத்யுடைத்தாய், “கேழ்” என்று-நிறம். உளைமயிரை,

லா நின்றனுகொண்டு, கட்டுண்ட க்ருஷ்ணனுடைய வீர்யந்தானும் அப்புதமா
 யிருக்கையாலே கேசினிரஸந்தையும் அதுஸந்தித்து வித்த(ஷ்)ராகிருரென்று.
 ஸங்கதி.

கஅங0 பெரியதிருமொழி, க0-ப, கூ-தி, க0-பா, நின்றார்முகப்பு.

யுடைத்தாய்க்கொண்டு களித்துவருகிற கேசிமுடியும்படியாக அத்
தைவிடாதே சென்றுகிட்டி. (எய்தாதித்யாதி) ஒருகாலும்வந்து
கிட்டாதே அங்கேயிங்கேதிரிந்து. (இடங்கொண்டடங்காது) அவ
காசம்கொடாதே அபவ்யமாய்த்திரிகிற அதினுடையவாயை இரு
பிளவாம்படிபண்ணின ஸர்வேஸ்வரன். (வாந்தித்யாதி) கட்டுடைத்
தானவில்லாலே மஹாராஜரை விஸ்வஸிப்பிக்கைக்காகமராமரங்களே
ழையுமெய்து, மலைபோலேயிருக்கிற வடிவையுடையளாயிருக்கச்
செய்தேயும், பிராட்டிபோலே தன்னை ஸமானையாக புத்திபண்ணி
வந்த சூர்பணகிக்கு வைருப்யத்தைப்பண்ணி விட்டவன்கிடர். ப்ரதி
கூலையாய் வருகையாலேயிறே வைருப்யத்தை விளைத்துவிட்டது.
அநுகூலைக்கு அகப்படாமை யில்லையிறே. (க)

மூ;—நின்றார்முகப்புச் சிறி தும்நீனையான்

வயிற்றைநிறைப்பா னுறிப்பால்தயிர்நெய்
அன்றாய்ச்சியர்வெண்ணெய் விழுங்கியுரலோ
டாப்புண்டிருந்த பெருமானடிமேல்
நன்றாயதொல்சீர் வயல்மங்கையர்கோன்
கலியனொலிசெய் தமிழ்மாலேவல்லார்
என்றானுமெய்தா ரிடரின்பமெய்தி
யிமையோர்க்குமப்பால் செலவெய்துவாரே. (க0)
திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நின்றார்	(வெண்ணெய் களவு செய்து கட்டுண்டி ருந்த வாஸ்சர்யத் தைப்பார்க்கவந்து) நின்றவர்களுடைய	உறி பால் தயிர் நெய் வெண்ணெய் விழுங்கி அன்று உரலோடு ஆப்புண்டிருந்	உறிகளிலே சேமித்து பாலையும் [வைத்த தயிரையும் நெய்யையும் வெண்ணெயையும் (களவுகண்டு) அமுது அப்போது [செய்து, உரலோடே கட்டுண்டிருந்த
முகப்பு	முன்பே	பெருமான்	கண்ணபிரானுடைய
சிறிதும்	கைதேசமும்	அடிமேல்	திருவடிகளின் மேலே
நினையான்	லஜ்ஜிக்கமாட்டாதவ		
வயிற்றை	வயிற்றை [னாய்,		
நிறைப்பான்	நிறைக்கை யொன்றிலு மே ஒருப்பட்டவ		
ஆய்ச்சியர்	இடைச்சிகள் [னாய்		

“அரிமா”-சத்ருவான குதிரையாயருளுகிறார் (கேசி) என்று. ... (க)

பெரியதிருமொழி, க0-ப, சு-தி, க0-பா, நின்றார் முகப்பு. கஅ௩க

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நன்றாய்	விலகாணமாய்	என்றானும்	ஒருகாலும்
தொல்	நிரவதிகமான	இடர்	துன்பத்தை
சீர்	ஸம்பத்தை யுடைய	எய்தார்	அடையமாட்டார்கள்;
வயல்	வயல்கூழ்ந்த [ராய்	இன்பம்	நிரதிசயாநந்தத்தை
மங்கையர்	திருமங்கையி லுள்ளார்	எய்தி	அடைந்து
கோன்	நிர்வாஹகரான [க்கு	இமையோர்க்குப் பரஹ்மாதிகள்	குடியி
கலியன்	ஆழ்வார்	ம்	ருப்புக்கும்
ஒலிசெய்	அருளிச்செய்த	அப்பால்	அவ்வருகான பரமபத
தமிழ்	த்ராவிட பாஷா ரூப		த்தை
மாலை	சொல்மாலையை [மான	செலஎய்துவா	ப்ராபிக்கப்பெறுவர்கள்.
வல்லார்	ஒதவல்லவர்கள்		(க0)

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (நின்றாரித்யாதி) களவோடேகண்டு
பிடித்துக்கட்டினவாறே பலரும் பார்க்கவருவர்களே ; அவர்கள்
முகத்தைப் பார்த்து லஜ்ஜிக்குமது ஏகதேசமுமில்லை. (வயிற்
றை நிறைப்பான்) இதொன்றையுமாயிற்று எப்போதும் நினைத்திரு
ப்பது. உறிகளிலே இடைச்சிகள் சேமித்துவைத்த பால்தயிர்நெய்
வெண்ணெய் இவற்றை அமுதுசெய்து, அவர்கள் உரலோடே சேர்
த்துக்கட்டக் கட்டுண்டவன்மேலே சொல்லிற்று. (என்றானுமித்
யாதி) ஒருகாலும் துக்கத்தைப் ப்ராபியார்கள். நிரதிசயாநந்தத்தை
ப்ராபித்து ப்ரஹ்மாதிகள் குடியிருப்புக்குமவ்வருகான பரமபதத்
தைப்ராபிப்பர். (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

பத்தாம்பத்து ஆறந்திருமொழி முற்றிற்று.

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (நின்றாரித்யாதி) “சிறிதும் நினையானுமாய், வயிற்
றை நிறைப்பானுமாய், ஆப்புண்டிருந்த” என்றநவயம். ... (க0)

கஅநஉ பெரியதிருமொழி, க0-ப, எ-தி, மானம் ப்ரவேசம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பத்தாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி

மானம் ப்ரவேசம்.

வ்யா;—வெண்ணெய் களவுகாணும் பருவத்தைத்தப்பி, வெண்ணெயும் பெண்களையும் ஒக்கக்களவுகாணும் பருவமாயிருக்கிறபடியை அநுஸந்தித்து, யசோதைப்பிராட்டியானவள் விளைவதறியாமையாலே “இது எவ்வளவாய்ப்புகுகிறதோ?” என்று அஞ்சியிருக்க, இவனாலே நோவுபட்டு ஊரிலுள்ளாரடங்கலும் “அதுபோயிற்று, இதுபோயிற்று” என்று இங்ஙனே முறைப்பட, அவளும், அவர்களுமாகப் பரிமாறின அப்பெரிய குழாங்களைத்தாமநுபவிக்கிறார்.

அவ;—ஒருத்தியைப்பார்த்து வார்த்தைசொல்லுகிறார். *

மூ;—

மானமுடைத்துங்களாயர்குல மதனூல்பிறர்மக்கள்தம்மை ஊனமுடையனசெய்யப்பெறையென் நிரப்பனூரப்பகில்லேன் [கேன் நானுமுரைத்திலேன் நந்தன்பணித்திலன் நங்கைகாள்நானென்செய்தானுமோர்கன்னியும் கீழையகத்துத் தயிர்கடைகின்றான்போலும்.

அநு;—மானத்தின்ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே யசோதைப் பிராட்டி பா(ஹ)வநையிருக்கச் செய்தே, அவள் பிறர் வாயாலே சொல்லுமா போலே திருமங்கையாழ்வார் சுடுபட்டாராகப்பேசி வித்தாராயிருந்தார்; அவள் தானும்-இவன் பருவம் அல்பம் முற்றின வளவிலே பெண்களைக் களவுகாணக் கண்டு வித்தை(ஐ)யாயிருக்க, அவ்வுரிலெல்லாரும் முறைப்பட்ட வளவிலே அதை அநுஸந்தித்து அத்தனைபேருடைய தசையையுமுடையராய், அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி யருளுகிறார் (வெண்ணெயித்யாதி). *

அநு;—முதற்பாட்டு. (மானமித்யாதி) “நங்கைகாள்” என்று-பஹுவசநமாகப் பாட்டிலே யிருந்தாலும், பிள்ளையின் தா (ஹ)ர்த்த சேஷ்டிதத்தைப் பலர் கேட்கச் சொல்லுமது சேராமையாலே அந்தரங்கையானு ளொருத்தியை உபசரித்து பூஜ்யதைதோற்றச்சொல்லுகிறாளென்றருளுகிறார் (ஒருத்தியை யித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, க0-ப, ஏ-தி, க-பா, மானமுடைத்து. கஅநங்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உங்கள்	“உங்களுடைய	நந்தன்	(தமப்பனாரான) ஸ்ரீநந்
ஆயர்குலம்	இடைக்குலமானது		தகோபரும்
மானம்உடை	மாநத்தையுடைய	பணித்திலன்	(ஒன்று) அருளிச்செய்
த்து அதனால்	தாகையால்		யப் பெற்றிலர்;
பிறர்	அயலாருடைய	நங்கைகள்	ப (25) வ்யரான பிள்
மக்கள் தம்மை	பெண்கள் பக்கலிலே		ளேகளைப்பெற்று
ஊனமுடையன	இழிதொழில்களை		வளர்க்கும் பூர்த்தி
செய்யப்பெறா	செய்யாதொழியவே		யையுடைய பெண்
ய் என்று	ணும்” என்று		கள்!
இரப்பன்	(காலைப்பிடித்து) ப்ரா	நான்என்செய்	நான்செய்யக்கடவ
	ர்த்திப்பேன்;	கேன்	தென்?;
	(அத்தனைபோக்கி)		(இக்கண்ணபிரானுவன்,)
உரப்ப	பொடிந்துவார்த்தை	தானும்	தானும்
	சொல்ல	ஒர்கன்னியும்	ஒருகன்னியுமாய்க்
			கொண்டு
கில்லேன்	சக்தையாகிறிலேன்;	கீழைஅகத்து	கீழண்டைவீட்டில்
நானும்	(தாயான) நானும்	தயிர்	தயிரை
உரைத்திலே	(ஒன்று) சொல்லப்	கடைகின்றான்	கடைந்து கொண்டிரா
ன்	பெற்றிலேன்;	போலும்	நின்றான் போலும்.

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (மானமித்யாதி) எங்கேனுமோரிடத்திலே “சுருசுரு” என்னக்கேட்டால் பின்னைக்கொண்டு ஜீவியார்கள் மாநத்தாலே; ஆகையால் பிறருடையபெண்களை ஸம்போகசிந்ஹங்களை விளைத்துவிடப்பெறையென்று இங்ஙனே இரப்பன். (உரப்ப கில்லேன்) பொடியில் தீம்பிலே இரட்டிக்குமே; காலைப்பிடித்துஇரப்பன்;. பொடிகிறிலேன்; நான் சொல்லிற்றைச்செய்தல், தமப்பனார் சொல்லிற்றைச்செய்தல் செய்யாதபருவமிதே உன்பருவம். நானும்

“உங்களாயர் குலம் - மானமுடைத்தாகையாலே - பிறர்மக்கள் தம்மை ஊன முடையன செய்யப்பெறாய்” என்றநவயம் திருவுள்ளம் பற்றித்தாத் பர்யமருளுகிரார். (எங்கேனுமித்யாதி). (சுருசுரு) ஏகாந்தமாகஅபவாதம் சொல்லுகை. உரப்புதல் இரட்டிக்கைக்கு ஹேதுவாமோ வென்ன; அவன் பருவம் அப்படிப்பட்டதென்று மேலுக்குத் தாத்பர்யம் (நானித்யாதி).

சுஅநசு பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௭-தி, ௨-பா, காலையெழுந்து.

சொல்லிற்றிலேன்; தமப்பனாரும் அருளிச்செய்திலர்; (நங்கைகாள்)
நீங்களுமெல்லாம் பிள்ளைபெற்றுவளர்க்கிறகோளே, நான் இனிச்
செய்வதென்? (தானுமித்யாதி) ஸஞ்சகமாத்ரமேயன்றிக்கே காரக
முமுண்டாயிருந்தது. (க)

மூ;—

காலையெழுந்துகடைந்தவிம்மோர்விற்கப் போகின்றேன்கண்டேபோ
மாலேநறுங்குஞ்சி நந்தன்மகனல்லால் மற்றுவந்தாருமில்லை [னேன்
மேலையகத்துநங்காய் வந்துகாண்மின்கள் வெண்ணையெயன்றிருந்த
பாலும்பதின்சுடம் கண்டிலேன் பாவியேனென்செய்கேனென்செய்கேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காலையெழுந்து	ப்ராதிகாலத்திலெழு	வந்தாரும்இல்	(என் அகத்தில்)
கடைந்த	கடைந்த [ந்து	லை	வந்ததில்லை ;
இம்மோர்	இந்தமோரை	மேலையகத்து	மேலண்டையகத்தி
விற்க	விற்பதற்காக		லுள்ள
போகின்றேன்	(தெருவேறப்) போகா	நங்காய்	யசோதைப்பிராட்டி!
	நின்றநான்,	வந்து	(என் அகமேற) வந்து
	(எனக்கெதிராகவந்	காண்மின்கள்	(கண்ணென்செய்ததை
	த கண்ணபிராணை)		ப்)பார்க்கக்கடவை;
கண்டே	பார்த்தே	வெண்ணையே	(கடைந்துவைத்த)
போனேன்	இனி எவ்வளவாய்	அன்று	வெண்ணையையே
	விளையுமோ வென்		யன்றிக்கே
	றஞ்சிப்)போனேன்;	பதின்சுடம்	பத்துக்குடங்களிலே
மாலே	பூமாலையாலே	இருந்த	(கடைகைக்காக) சே
நறு	பரிமளியாநின்றதுள்ள		மித்துவைத்திருந்த
குஞ்சி	மயிர்முடியையுடைய	பாலும்	பாலையும்
	னாய்	கண்டிலேன்	காண்கிறிலேன்;
நந்தன்	பூநந்தகோபருடைய	பாவியேன்	மஹா பாபத்தைப்பண்
மகன் அல்லால்	குமாரனான கண்ண		ணின நான்
	னெருவனெழிய	என்செய்கேன்	என்ன செய்யக் கட
மற்று	மற்றெருவரும்	என்செய்கேன்.	[வேன்?

சுருசுருகேட்டு நீ “இங்ஙனே என் செய்கேன்” என்கிறதென்னென்ன வரு
ளுகிறார் (ஸஞ்சகேத்யாதி). (காரகம்)காரணம். பெண்ணும் பிள்ளையுமாயிருந்து
தயிர்கடைந்தபடி கண்டால், இனி ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு ஸம்ஸ்ய முண்டோ
வென்று கருத்து. ... (க)

பெரியதிருமொழி, க-ப, எ-தி, ந-பா, தெள்ளியவாய். ௧௮௩௫

வ்யா:—இரண்டாம்பாட்டு. (காலையெழுந்து) ப்ராஹ்மே முஹூர்த்தத்திலே எழுந்திருந்து ஹிதசுந்தைபண்ணுவாரைப்போலே. (கடைந்த) இவையடையப் பாழிலே போக்கவொண்ணாதே, போகாநிற்சச்செய்தே நடுவழியிலேகண்டு “இது எவ்வளவாய் விளையக்கடவதோ?” என்று அஞ்சிப்போனேன்; (மாலையித்யாதி) ரக்ஷகத்வத்துக்குத் தனிமாலையிட்டிருக்கிறவனை யொழிய; செய்ததுக்கு நிவாரகரில்லாதவனையொழிய இதுசெய்யக்கடவாரில்லை; (மேலையகத்துநங்காய்) வந்தார்க்கு அறிவிக்குமது தவிர்ந்து அழைத்துக்காட்டவேண்டுமளவாய்வந்து விழுந்தது. கடைந்து சேமித்துவைத்த வெண்ணெயேயன்றிக்கே கடைகைக்கு யோக்யமான பாலுங்கூடக் கண்டிலேன். (பாவியேனித்யாதி) கோத(௧௪)நராகையாலே உபஜீவ்யம் கவ்யமாயிருக்குமிதே. அத்தை இழந்தால் பின்னைப்பொறுக்க மாட்டார்களிதே. (௨)

மூ:—

தெள்ளியவாசிறியான் நங்கைகாளுறிமேலத்தடாநிறைந்த வெள்ளிமலையிருந்தாலொத்த வெண்ணெயைவாரிவிழுங்கியிட்டு கள்வனுறங்குகின்றான் வந்துகாண்மின்கள் கையெல்லாம்கெய்வயிற்று பிள்ளைபரமன்றி வ்வேழமூலகும் கொள்ளும்பேதையெனென்செய்கேனோ

அநு:—இரண்டாம்பாட்டு. (காலையித்யாதி) ஆணைச்சாத்தன் எழுந்திருக்கும்காலத்திலே*வாசநறுங்குழலாய்ச்சியொருத்தி-தயிர்கடைய, அவளோடே தயிர்கடைந்து புறப்பட்டபடியைக்கண்டு, தாயானவள் அந்தரங்கையான ஒருத்தியோடே சொல்லி விசாரப்பட்டுக் கொண்டிருக்க, அநந்தரம் கடைந்த மோரை விற்கவேணுமென்று கீழையகத்து குடும்பினியானவள் புறப்பட்டுப் போய் வந்து வெண்ணெயும் பாலுமிழந்த க்லேசாதிசயத்தாலே மேலையகத்து நங்கையானயசோதையோடே முறைப்பட, அந்த தசையையுடையராய்த்தாமதுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(ஒண்ணாதே) என்றவந்தரம் “என்று” என்று சேஷம். “அழைத்துக் காட்ட” என்றதுக்கு-மேலையகத்து நங்கையான யசோதையைத்தானே அழைக்குமளவாய், அத்தனை க்லேசமென்று கருத்து. “பதின் குடமிருந்தபாலும்” என்றநவயம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யம் (கடைந்தவித்யாதி). (௨)

அநு:—மூன்றாம்பாட்டு. (தெள்ளியவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே கீழையகத்துநங்கை யசோதையோடே முறைப்பட்டிருக்க, அங்கே பெருங்கூட்டமாக

கஅநக பெரியதிருமொழி, க0-ப, எ-தி, ந-பா, தெள்ளியவாய்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தெள்ளிய	நங்கைகள்!—; (அமுதவூறலினாலே) தெளிந்திரா நின்று ள்ள	உறங்குகின்ற	உறங்காநின்றான்;
வாய்	திருப்பவளத்தை யு டையனா	வந்து காண்மின்கள்;—	(செய்த களவை ம றைக்கவொண்ணாத படி)
சிறியான்	இச்சிறுப் பிள்ளையான வன்,	கை எல்லாம் கைத்தலங்களடங்கலும்	
உறிமேல	உறியின்மேல் வைக்கப்	நெய் நெய்யாயிராநின்றன ;	
தடா	மிடாவிலே [பட்ட	வயிறு (இவனுடைய) வயிறு	
நிறைந்த	நிறைக்கப்பட்டும்	னது	
வெள்ளிமலை	வெள்ளிமலையானது	பிள்ளைபரம்அ பிள்ளைப் பருவத்துக்கு	
இருந்தாலொ	இருந்தாற்போலிரா நி	ன்று ரிய திறமுடைத்தா	
த்த	ன்றுள்ளதுமான	யிருந்ததில்லை;	
வெண்ணெ	வெண்ணெயை	இவ்வேழூலகும் இந்த ஸப்த லோகங்க	
யை		ளையும் [ளும்;	
வாரி	(தன்தடங்கையார)வாரி	கொள்ளும் உள்ளேயடங்கக்கொள்	
விழுங்கியிட்டு	விழுங்கிவிட்டு	பேதையேன் அறிவிலியான நான்	
கள்வன்	கள்ளத்தனத்தைக் கா	என்செய்கேன் என்ன செய்யக் கட	
	ட்டா நின்றவனாய்	வேன். (ந)	

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு. (தெள்ளியவாய்ச் சிறியான்) கண்ணுக்கு இருக்கிறபடியும் செயலிருக்கிறபடியும்காண். (நங்கைகளித்யாதி) மேலே தடாத்தன்னிலே வெள்ளிமலைபோலே சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை வாரி அமுதுசெய்து “இவனைஎங்ஙனே இதுசொல் லும்படி” என்னும்படியாகத்தான் அறியாதாரைப்போலே கிடந்து உறங்காநின்றான். நீங்களெல்லாம் இத்தை வந்துபாருங்கோள். இவன் மறைக்கப்பார்த்தாலும் ப்ரயோஜனமில்லை, கையெல்லாம் நெய்யாயிருக்க; (பிள்ளைபரமன்று) இவன் பருவத்தளவல்ல வயிற் றின்பெருமை. வெண்ணெயேயன்றிக்கே இவ்வேழூலகும் கொள் விருப்பாரை யெல்லாரையும் பார்த்து யசோதைதான் அவன் செய்தவதுக்கு முறைப்பட்டபடியைத்தா மதுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“தெள்ளியவாயில் அமுதவூறல் தெளிவுறலுடைய சிறியான்” என்று சப்தார்த்தமாய், “வந்து காண்மின்கள்” என்னுமளவுக்கும் கருத்தருளுகிறார் (கண்ணுக்கித்யாதி). கேட்ட பெருங்கூட்டத்திலே நீயும் எங்களைப்போலே

பெரியதிருமொழி, க0-ப, எ-தி, ச-பா, மைநம்புவேல்கண். கஅங்ங

ளும். “இத்தயிரும்பாலும் பாழ்போகாமே ஒருபிள்ளைவேணுமென்
றன்றோ நீபெற்றது. அவன் இப்போது அமுதுசெய்தானாகில் நீ
இப்படிபடுகிறதென்” என்ன; (பேதையேனென் செய்கேனோ) “அவ
னுக்கு இது ஸாத்மியா தொழியில் செய்வதென்” என்றன்றோ
அஞ்சுகிறது நான். (ங)

மூ;—

மைநம்புவேல்கண்நல்லாள் முன்னம்பெற்றவளைவண்ணநன் மா
தன்நம்பிநம்பியுமிங்கு வளர்ந்த தவனிலைசெய்தறியான் [மேனி
பொய்நம்பிபுள்ளுவன் கள்வம்பொதியறைப் போகின்றவாதவழந்திட்டு
இந்நம்பிநம்பியா ஆய்ச்சியர்க் குய்வில்லை யென்செய்கேனென்செய்கேனோ.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மை நம்பு	அஞ்ஜனமணீந்த	இவை	இவ்வாறான தீம்புகளை
வேல்	வேல்போன்ற	செய்தறியான்	செய்ததில்லை;
கண்	கண்களையுடையளாய்,	பொய் நம்பி	பொய்யால் குறைவற்ற
நல்லாள்	ஆத்ம குணங்களையு		வனாய்
	டையளான தேவ	புள்ளுவன்	வஞ்சகரில் தலைவனாய்
	கிப் பிராட்டி	கள்வம்	கள்ளத்தனத்துக்கு
பெற்ற	பெற்ற	பொதியறை	ஒரு கொள்கலமாயிருந்
வளைவண்ணம்	சங்க (ஃ) த்தின் நிற		துள்ள இக்கண்ணபி
	த்தை யுடைத்தாய்		ரான்,
நல்	விலக்ஷணமாய்		(தான் களவு செய்
மா	மாண்மையை யுடைத்		யாதவன் போலே)
	தான	தவழந்திட்டு	தவழந்து
மேனி	திருமேனியை யுடைய	போகின்ற ஆ	போகிறபடிஎன்தான்!;
தன்நம்பி	நம்பி நம்பி மூத்தபிரானும்	இந்நம்பி	நிரபேக்ஷனான இவன்
யும்		நம்பியா	(இப்படி தீம்பால்) பூர்
முன்னம்	முற்காலத்திலே		ணனும் போதைக்கு
இங்கு	இவ்வாய்ப்பாடியில்	ஆய்ச்சியர்க்கு	(அபலைகளான)இடை
வளர்ந்தது	வளர்ந்ததுண்டு;		ச்சிகளுக்கு
அவன்	அவன்	உய்வு இல்லை	உஜ்ஜீவிக்கவழியில்லை;
		என்செய்கேன்	என்செய்கேனோ. (ச)

வெண்ணெய்க்காக முறையிடப்போமோ? என்ன; “அதுவன்று என்கருத்
து” என்று சொல்லுகையிலே தாத்பர்யம் “பேதையேனித்யாதிக்கு” என்
றருளுகிறார் (இத்தயிருமித்யாதி). ... (ங)

கஅகஅ பெரியதிருமொழி, க0-ப, எ-தி, ௫-பா, தந்தைபுகுந்திலன்.

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (மைநம்பித்யாதி) மைபற்றின் - அஜ்ஜநம் பற்றின் வேல்போலேயாயிற்றுக் கண்ணில் † கருமையும் புகருமிருக்கிறபடி. அவ்வளவல்லாத ஆத்மகுணத்தையுடையவள்பெற்ற. (வளைவண்ண நன்மாமேனி) சங்கவர்ணனாயிறே நம்பிமுற்ற பிராணி ரூப்பது. தன்தமையன் தீம்பால் குறையற்றொருவனிறே. அவன் முற்காலத்திலே இங்கு விளையாடித்திரியும்போது நாங்கள் இப்பாடு பட்டறியோம்.

(பொய்நம்பி) பொய்யால் குறைவற்றிருக்கிறவன். (புள்ளுவன்) கண்ணி வைப்பாரைப்போலே கடைகிறபோதே துடங்கி “இவர்கள் எங்கேவைப்பார்களோ?” என்று அடியொற்றிக்கொண்டு திரியா நிற்குமாயிற்று. (கள்வம்பொதியறை) களவிட்டு வைக்கைக்கொரு கொள்கலம். (போகின்றவாதவழ்ந்து) இக்களவைச்செய்து தானல்லாதாரைப்போலே தவழாநிற்கும். (இந்நம்பி நம்பியாலாய்ச்சியர்க்குய்வில்லை) நிரபேக்ஷனான இவன் இவனாக, இவ்வூரில் இடைச்சிகளுக்கும் உஜ்ஜீவிக்கவிராகில்லை. (என்செய்கேனித்யாதி) இவர்கள்கீழே எங்கனே நான் இவ்வூரில் குடிகிடக்கும்படி. (ச)

மூ;—

தந்தைபுகுந்திலன் நானிங்கிருந்திலேன் தோழிமாராருமில்லை
சந்தமலர்க்குழலாள் தனியேவிளையாடு மிடம்குறுகிப்

பந்துபறித்துத் துகில் பற்றிக்கீறிப் படிதன்படி னுசெய்யும்
நந்தன்மதலைக்கிங்கென் கடவோம் நங்காயென் செய்கேனென்செய்கேனோ?

அந;—நாலாம்பாட்டு. (மையித்யாதி) கீழில்பாட்டிலே யசோதைப் பிராட்டி கீழையகத்துநங்கைக்கு உத்தரமாம்படி எல்லாரையும் பார்த்துத் தானும் இழந்தபடி சொல்லிவிட்டார்; அதைக் கேட்டுக் கீழையகத்து நங்கை மறுமாற்றம் காணாமையாலே, வாய்வந்தபடி பழித்துக்கொண்டு நம்பிமுத்த பிராணைக்கொண்டாடி, “இனி ஒருத்தருக்கும் இங்கேயிருந்து பிழைக்கவிரகில்லை” என்று கொண்டு, வெறுத்துக்கொள்ளுகிற படியைத் தாமதுபவிக்கிறா ரென்று ஸங்கதி.

“நல்லாள்” என்றதுக்கு - தாத்பர்யம் (அவ்வளவித்யாதி).

(கண்ணிவைப்பார்) வலைவைப்பார். (இவர்கள்) ராமக்ருஷ்ணர்கள். (ச)

† (பா) பெருமையும் கூர்மையும்.

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௭-தி, ௫-பா, தந்தைபுகுந்திலன். ௧௮௩௯

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நங்காய்	பூர்ணையான யசோதா	இடம்	ப்ரதேசத்திலே
	ய்!	குறுகி	சென்றுகிட்டி, (அவள்
தந்தை	(இப்பெண்பிள்ளையின்)		அடித்துக் கொண்
	தமப்பனார் [லர்;	பந்து	பந்தை [டிருந்த)
புகுந்திலன்	வீட்டில் ப்ரவேசித்தி	பறித்து	பறித்தும்
நான்	(தாயான) நானும்	துகில்	பரியட்டத்தை
இங்கு	இந்த வீட்டில்	பற்றிக்கீறி	பிடித்துக் கிழித்தும்
இருந்திலேன்	இருந்தேனில்லை;		(ஆகஇப்படிப்பட்ட)
தோழியார்	தோழியார்களில்	படிநூ	தீம்புகளை
ஆரும்	ஒருத்தியும்	செய்யும்	செய்யாநின்ற
இல்லை	(அருகில்) இருந்திலள்;	படிநன்	தூ(ஸ்)ர்த்தனாய்
சந்தம்	பரிமளம்மிக்க	நந்தன்மதலைக்	நந்தகோபர் குமாரனா
மலர்	பூக்களணிந்த	கு	ன கண்ணனிடையே
குழலாள்	மயிர்முடியை யுடைய		யாட்டத்திலே
	என் பெண்பிள்ளை	இங்கு	இவ்விடத்தில்
தனியே	அத்விதீயையாய்	என்கடவோம்	என்செய்யக்கடவோம்;
விளையாடும்	விளையாடாநின்ற	என்செய்கேன்!	என்செய்கேனோ?(௫)

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) சொன்னபடியே தலைக்கட்டிற்று. இவர்கள் தமப்பனார் புகுந்திலர்; நானும் இங்கிருந்திலேன்; (தோழிமாராருமில்லை) கூட்டிக்கொடுக்கைக்குத் தோழி மாருமில்லை. இவன்தான் பெண்பிறந்தார் தனியே விளையாடுமிடம்

அநு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் கீழையகத்து நங்கைமுறையிட்டுக் கொண்டிருக்கச்செய்தே ஏதேனும் சொல்லி, அசலகத் தார் ஏதேனும்பேசக்கேட்க மாட்டாத வந்தயசோதைப்பிராட்டியோடே மற் றும் அசலகத்தொருத்தி பெண்ணைக்களவு கண்டபடியைச்சொல்லி முறைப் பட அத்தசையையு மறுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பாட்டில் ப்ரமேயத்தையெல்லாம் கடாக்கித்து, கீழ்ப்பாட்டில் “ஆய்ச்சி யர்க்கு உய்வில்லை” என்றதுவும் திருவுள்ளத்திலோடி வ்யாக்க்யாதாவின் ஈடு பாடாகத் தாத்பர்யம் (சொன்னவித்யாதி). “இங்கென்கடவோம்” என்று பஹுவசநமாயிருக்கையாலே தன் பெண்ணைப் படுத்தினபடி எல்லார்க்கு மொக்கு மென்கிறாளாகையாலே அருளுகிறார் (இவர்களென்று); - பெண்க ளென்றபடி. (௫)

கஅச௦ பெரியதிருமொழி, க௦-ப, எ-தி, சு-பா, மண்மகள்கேள்வன்.

பார்த்துக்கொடுத்திரியும். அவர்களோடே சென்றுகிட்டிப் பந்தைப் பறித்தும், பரியட்டங்களைக்கிழித்தும். (படிதன்) பின்பு சொல்ல வொண்ணாதபடி களவுசெய்யும். (நந்தன்மதலைக்கு) ப்ரபுக்கள் கீழ் குடியிருக்க வொண்ணாதே ஸாதுக்கருக்கு. (௫)

மூ;—

மண்மகள்கேள்வன் மலர்மங்கைநாயகன் நந்தன்பெற்றமதலை அண்ணலிலைக்குமுலாதி நம்சேரிக்கே† யல்லில்தான் வந்தபின்னைக் கண்மலர்சோர்ந்து முலைவந்துவிம்மிக் கமலச் செவ்வாய்வெருப்ப என்மகள்வண்ணமிருக்கின்றவா நங்கா யென்செய்கே நென்செய்கேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நங்காய்	பூர்ணையான யசோதா	வந்தபின்னை	வந்தபிறகு,
மண்மகள்	ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு[ய்!]	கண்மலர்	நயநகமலமானது
கேள்வன்	வல்லபனாய்,	சோர்ந்து	மிகவும் வதங்கி
மலர்மங்கை	தாமரைமலரில் திருவ	முலை	முலைகளானவை
	வதரித்தருளின ஸ்ரீ	வந்து விம்மி	நெறித்துக்கிளர்ந்து
நாயகன்	நாயகனாய், [தேவிக்கு	கமலம்	தாமரைபோலே
நந்தன்	ஸ்ரீநந்தகோபர்	செம்	சிவந்திருந்துள்ள
பெற்ற	பெற்ற	வாய்	அதரமானது
மதலை	சிறுப்பிள்ளையாய்,	வெருப்ப	(ஆத்தஸாரமாய்ப் போ
அண்ணல் தா	ஸர்வசேஷியான கண்		கையாலே) வெரு
ன்	ணபிராணனவன்,		மையைக் காட்ட
இலை	இலையாலான	என் மகள்	என்னுடைய பெண்பி
குழல்	முரளியை	வண்ணம்	நிறமானது [ள்ளையின்
ஊதி	ஊதிக்கொண்டு	இருக்கின்றஆ	(வைவர்ண்யப்பட்டு)
அல்லில்	இரவில் [ற		இருந்தபடி பாராய்;
நம் சேரிக்கே	நம்முடைய சேரியே	என் செய்கேன்!	என்செய்கேனே.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (மண்மகளித்யாதி) தாய்மாரும் தாய்

அந;—ஆறும்பாட்டு. (மண்மகளித்யாதி) கீழை அசலகத்தாள் பூசலி ட்டாள்; அப்போதே அசல்சேரியில் நங்கை தன்மகளிருக்கின்றவற்றைச் சொல்லிக்கூப்பிட, அந்தத் தசையையடைந்து அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

அசல்சேரியானவளுக்கு ஸ்ரீபூவல்லபனென்னுமது தெரிந்தபடியென் னென்ன; அதுக்கு இரண்டுவகையாக வருளுகிறார் (தாய்மாரித்யாதி). தாலா

† (பா) அல்லுற்றான்.

பெரியதிருமொழி, க0-ப, எ-தி, எ-பா, ஆயிரங்கண்ணுடை.கஅசக

மாரோடு ஒருகோவையாயிருப்பாரும் உகக்கும் பாசரம். “மண் மகள்நாதனோ? மாமலரான் நாயகனோ?” என்றாயிற்று உகப்பது. அன்றிக்கே, ப்ரணயதா(ஞ)ரையில் அவர்களுக்கு தேசிகனானவன்கி டர் இவளை இப்படிப்படுத்தினென்னவுமாம்.(நந்தன்பெற்றமதலை) அதுக்குமேலே பிறப்பாலுண்டான ஏற்றம். (அண்ணல்) தன்னு டைய சேஷித்வத்தைக்காட்டி எல்லாரையும் எழுதிக்கொண்டிருக்கு மவன். (இலைக்குழலாதி) குழலையும் ஊதிக்கொண்டு ராத்ரியிலே வந்தபின்னை. (கண்மலர்சோர்ந்து) ஸம்போகாநந்தரம் விளைந்த கலவிக்குறிகள். (கமலச்செவ்வாய்) தாமரைபோலேயிருக்கிற அதர மானது. (வெளுப்ப) வெளுத்த என்றபடி. (என்மகள்வண்ணம்) இவள்நிறம் பெறுகைக்கு நான் எத்தைச்செய்வேன். (சு)

மூ;—

ஆயிரங்கண்ணுடை யிந்திரனருக் கன்றாயர் விழுவெடுப்பப் பாசனநல்லன பண்டிகளால் புகப்பெய்தவதனையெல்லாம் போயிருந்தங்கொரு பூதவடிவுகொண் டின்மகனின் றுநங்காய் மாயனதனையெல்லாம்முற்ற வாரிவளைத்துண்டிருந்தான் போலும்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	நங்காய்!— ;	இன்று	இன்றையதினம்
அன்று	முற்காலத்தில்	அங்கு	அவ்விடத்தில்
ஆயர்	இடையர்கள்	போயிருந்து	போயிருந்து,
ஆயிரம் கண்	ஸஹஸ்ராக்ஷனான	ஒரு	அத்புதமான தொரு
உடை		பூதம்	பூதத்தின்
இந்திரனருக்கு	தேவேந்த்ரனுக்காக	வடிவுகொண்டு	வடிவைப்பூண்டு
விழவு எடுப்ப	அந்நத்தினால்உத்ஸவம்	மாயன்	(அமுது செய்தருளி
	செய்வதற்கு		ன) ஆஸ்சர்யசேஷ்
நல்லன	நல்லவையான		டிதமுடைய
பாசனம்	பாத்ரங்களிலே (சேமி	உன்மகன்	உன் பிள்ளையானகண்
	த்துவைத்து)		ணன்,
பண்டிகளால்	வண்டிகளாலே	அதனை எல்லா அந்த அந்நராசி முற்	
புகப்பெய்த	கொண்டுவந்து தள்ளப்	ம் முற்ற	றும்
	பட்ட	வாரி	(கைகளால்) வாரி
அதனை எல்லா அந்த அந்நராசி யடங்		உண்டு	அமுது செய்து
ம்	கலும்,	வளைத்திருந் (அல்லாதாரைப்போலே)	
		தான்போ	சூழ்ந்து கொண்டிருந்
		லும்	தான்போலும். (எ)

ட்டுப் பாட்டுப்பாடும்போது பிள்ளை இங்ஙன்சொல்லுவாரென்று கருத்து. (சு)

கஅசஉ பெரியதிருமொழி, க0-ப, எ-தி, அ-பா, தோய்த்ததயிரும்.

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (ஆயிரங்கண்ணித்யாதி) தான் ஆயிரங் கண்ணையுடையனாகையாலே இதரவிஸஜாதீயனாய், தான் தேவயோ நியிலே பிறந்தவனாய், அத்தாலே துர்மானியாயிருக்கிறவனுக்கு இடையர் உத்ஸவமாகப்போத்தி நல்ல பா (ஓ) ஜநங்களிலே சோற் றையெடுத்து சகடத்தாலே கொடுவந்துதள்ள, அத்தையடங்கலும் “கோவர்த்தநோஸ்மி” என்று தான் அமுதுசெய்த ஆய்சர்யசக்தி யுத்தன். (அதனையித்யாதி)அத்தையடங்கலும் அமுது செய்தானாய், அல்லாதாரைப்போலே இருந்தானாயிற்று. (எ)

மூ;—

தோய்த்ததயிரும் நறுநெய்யும்பாலு மோரோசுடம் துற்றிடுமென்று ஆய்ச்சியர்கூடி யழைக்கவும் நானிதற்கெள்கியிவனை நங்காய் சோத்தம்பிரானிவை செய்யப்பெறு யென்றிரப்பனாரப்பகில்லேன் பேய்ச்சிமுலையுண்டபின்னை யிப்பிள்ளையைப் பேசுவதஞ்சுவனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	நங்காய்!—		
தோய்த்த	“தோய்த்து வார்த்த	ஆய்ச்சியர்	இடைச்சிகளடைய
தயிரும்	தயிரையும்	கூடி	திரளாகக்கூடி
நறு	(புதிதாக உருக்கப்	அழைக்கவும்	கூப்பிடச்செய்தேயும்
	பட்டு) பரிமளித	நான்	(அவனைப்பெற்ற தா
நெய்யும்	நெய்யையும் [மான		யான) நான்
பாலும்	பாலையும்	இதற்கு	இந்தச்செயலுக்கு
ஒரோசுடம்	ஒவ்வொரு தடாக்களி	என்கி	ஈடுபட்டு,
	னின்றும்		(அநந்தரம்)
துற்றிடும்	(கண்ணபிரான்) அமுது		
என்று	செய்துவிடுவன்” என்று		

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (ஆயிரமித்யாதி) அசலகத்தாரும் அசல்சேரியா ரும் எல்லாரும் ஏககாலத்திலே முறைப்பட்டபடியைக்கண்டு, “என்னபுதுமை, நீங்களும் பிள்ளைபெற்றதில்லையோ? என்மகனித்தனை செய்யவல்லனோ?” என்றுயசோதைப் பிராட்டிசொல்ல, அத்தைக்கேட்டு எல்லாரும் ஒருமிடற ய்ச் சேர்ந்து, “பருப்பதத்தை யுண்டவனன்றோ? அவன் செய்யமாட்டாதது மொன்றுண்டோ?” என்கிறவர்கள்படியாலே, அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(பாஜநங்களிலே)- பாத்ரங்களிலே. “பூதவடிவுகொண்டு” என்றவநந்த ரம் “உண்ட” என்றுசேஷம். (எ)

பெரியதிருமொழி, க0-ப, எ-தி, அ-பா, தோய்த்ததயிரும். கஅசங்.

இவனை	இப்பிள்ளையை நோக்கி	(இப்பிள்ளையானவன்)
பிரான்	“உபகாரகனே!	பேய்ச்சி பூதனையின்
சோத்தம்	உனக்கோரஞ்ஜலி;	முலை (விஷமிஸ்ரமான) மு
இவை	இவ்வாறானதீம்புகளை	லையை
செய்யப்பெறு	(இனி) செய்யாதொழி	உண்டபின்னை அமுதுசெய்தபின்பு,
ய்	யவேணும்”	இப்பிள்ளையை இப்பிள்ளையிடையாட்
என்று	என்று அநுநயம்பண்	டத்திலே
	ணிக் கொண்டு	பேசுவது பொடிந்து வார்த்தை
இரப்பன்	(காலைப்பிடித்து) ப்ரா	சொல்லுவதைப்
	ர்த்திப்பேன்;	பற்றி
	(அத்தனைபோக்கி)	அஞ்சுவனே மிகவும் பயப்படாநின்
உரப்பகில்லேன்	சீறிப்பேசமாட்கிநி	றேன். (அ)
	லேன்;	

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (தோய்த்தவித்யாதி) நின்ற நின்ற அவ ஸ்த்தைகள்தோறும் சேஷியாதபடி பண்ணினாயிற்று. தோய்த்து அட்டின தயிரையும், புத்துருக்கு நெய்யையும், நெய்வாங்குகைக்கு யோக்யமானபாலையும் சேஷியாதபடியாக அமுது செய்யுமென்று ஆய்ச்சியரெல்லாரும் கூப்பிடச்செய்தேயும். (நானிதற்கென்கி) நான் இதுக்கீடுபட்டு, இவனை ஆக்ரஹியாதே (பிரானே சோத்தம்) “இங் னனை செய்யலாகாதுகாண்” என்றும் இரவாநிற்பன். என்செய்ய, உன்மகனானபின்பு நிக்ரஹிக்கலாகாதோவென்ன; இவன் பூதனை யுடையமுலையை அமுதுசெய்தபின்பு என்னுடைய பிள்ளையென்றி ருக்க அஞ்சுவன். (அ)

அநு;—எட்டாம்பாட்டு. (தோய்த்தவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே எல்லா ரும்கூடி, “இந்த்ரனுக்கிட்ட சோற்றையெல்லாமுண்டவனுக்கு இவ்வூர்பால் வெண்ணெய் முதலானவை சேஷிக்க விரகுண்டோ? தீம்பிலே கைவளரும் படி பண்ணினாய் நீயன்றோ” என்று கூசலிட, அத்தையெல்லாம்கேட்டு ஆர வாரமடங்கவிட்டு எல்லாரும் கேட்கும்படி அதிலே ஒருத்தியைப்பார்த்துப் “பேய்முலையுண்டவனை நான்உரப்பஅஞ்சுவன், இங்குஎன்னைக் குற்றம்சொல் லவேண்டா” என்ற அவன் தாயாயநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(நின்றநின்ற அவஸ்த்தைகள்) என்றது - ஒருகவ்யத்துக்கே தயிராகை முதலானவெல்லாத் தசைகளென்கை. (அட்டின) வார்த்த. (ஆக்ரஹியாதே) கோபியாதே. ... (அ)

கஅசச பெரியதிருமொழி, க0-ப, எ-தி, கூ-பா, ஈடும்வலியுமுடைய.

மு;—ஈடும்வலியுமுடையவிந்நம்பி பிறந்தவெழுதிங்களில்
ஏடலர்கண்ணியினுனை வளர்த்தி யமுனைநீராடப்போனேன்
சேடன்திருமறுமார்வன் கிடந்துதிருவடியால் மலைபோல்
ஒடும்சகடத்தைச்சாடியபின்னை யுரப்புவதஞ்சுவனே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஈடும்	சரீரபலத்தையும்	திரு	பிராட்டியையும்
வலியும்	மிடுக்கையும்	மறு	ஸ்ரீவத்ஸத்தையும்
உடைய	உடையனாய்	மார்பன்	திருமார்விலே உடை
இந்நம்பி	பூர்ணான இப்பிள்ளை		யான இவன்,
பிறந்த	அவரித்த	மலைபோல்	ஒருமலைபோலே
எழுதிங்களில்	ஏழாம்மாஸத்திலே,	ஒடும்	ஊர்கின்ற
ஏடு	இதழ்களானவை	சகடத்தை	(அஸுராவிஷ்டமான
அலர்	அலராரின்றிள்ள		சகடத்தை
கண்ணியினு	மாலையாலே அலங்கரிக்	கிடந்து	தான் கிடந்த கிடை
னை	கப்பட்டுள்ள இப்		மாறாதே
	பிள்ளையை	திருவடியால்	திருவடியாலே
வளர்த்தி	(குளிப்பாட்டித்) தூங்	சாடியபின்னை	முறித்துத் துகளாக்கி
	கப்பண்ணிவிட்டு,		ன பிறகு
யமுனை	யமுநாநதியிலே	உரப்புவது	(இவனைச்) சீறிப்பேசு
நீராட	நீராடுவதற்காக		ம்விஷயத்திலே
போனேன்	போனேன்;	அஞ்சுவன்	பயப்படாநின்றேன். (கூ)
சேடன்	மிகவும்இளையனாய்		

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஈடுமித்யாதி) கனமுடைமையும்
மிடுக்குமுடைய இப்பிள்ளை ஏழாமாஸத்திலேகுளிப்பாட்டிச்செவ்வி
யுடைத்தான மாலையைச்சூட்டி வளர்த்திவைத்துப்போனேன், யமு
நையிலே நீராட. (சேடன்) அத்யந்த சைசவத்தையுடையவன்; இவ

அநு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஈடுமித்யாதி) எல்லாரும்கூடி “பேய்ச்சிமுலை
யுண்டத்தை நினைத்தஞ்சுவன்” என்றாய்; பிள்ளையினுடைய ஜீவநாத்ருஷ்ட
த்தாலே அவள் முடிந்தாள்; அத்தைக்கண்டு நீ அஞ்சுகைக்குப் போருமோ
வென்ன; அது ஒன்றுமேயோ? சகடுதைத்தபடியைக் கேளுங்கோளென்கிறு
ளென்று ஸங்கதி.

(கனமுடைமை)-காயபலம். (மிடுக்கு)-பராபிபவநஸாமர்த்த்யம். (ஏடு)-
தளமாய், (அலர்)புஷ்பமாய், இப்படி விசேஷித்ததுக்குக்கருத்து (செவ்வியித்
யாதி). (கூ)

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௭-தி, ௦௧-பா, அஞ்சுவன். ௧௮௪௫

ன் செய்யும் செயல்களடைய ஸர்வேஸ்வரனோடொக்கும். (திருவடியால்) திருவடிகளாலே மலைபோலே ஊருகிற சகடத்தைச் சாடித்து களாக்கினபின்பு இவனைப்பொடிய அஞ்சுவன். (௧)

மூ;—

அஞ்சுவன்சொல்லி யழைத்திட நங்கைகளாயிர நாழிறெய்யை பஞ்சியமெல்லடிப்பிள்ளைகளுண்கின்ற பாகந்தான் வையார்களே கஞ்சன்கடியன் கறவெட்டுநாளி லென்கைவலத்தாதுமில்லை நெஞ்சத்திருப்பனசெய்துவைத்தாய்நம்பீ யென்செய்கேனென்செய்கேனோ.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நங்கைகள்	பூர்ணைகளான பெண்கள்!	கடியன்	மிகவும் க்ரூரனாயிராநின்றான்;
சொல்லி	(இவன் செய்த தீம்புகளைச்) சொல்லி	கறவு	(அவனுக்குக் கட்டவேண்டிய)கப்பமானது
அழைத்திட	(இவனை) அழைக்க	எட்டுநாளில்	எட்டு நாளைக்குள் கட்டவேண்டும்படி ஸ
அஞ்சுவன்	பயப்படாநின்றேன்;		மீபித்தது;
நம்பீ	கண்ணபிரானே!	என்	எனக்கு
பஞ்சியம்	பஞ்சபோலே	கைவலம்	கைம்முதல்
மெல்	ம்ருதுவான	ஆதும் இல்லை	ஒன்றுமில்லை;
அடி	அடிகளையுடைய		(ஆனபின்பு)
பிள்ளைகள்	(உன்னோடொத்த ஆயிரம்) பிள்ளைகள்	நெஞ்சத்திருப்பன	(என்னுடைய) நெஞ்சில்புண்பட்டிருக்கும்படியான கார்யங்களை
உண்கின்ற	புஜியாநின்ற		செய்துவைத் பண்ணிவைத்தாய்;
ஆயிரநாழிறெய்யை	ஆயிரநாழிகளிலே நியை		தாய்
பாகந்தான்	பாதிபாகத்தையும்	என்செய்கேன்	என்செய்கேனோ. (௧௦)
வையார்கள்	சேஷித்து வைக்கிறிலர்		
கஞ்சன்	கம்ஸனானவன் [கள்];		

அநு;—பத்தாம்பாட்டு. (அஞ்சுவனித்யாதி) கீழ் இரண்டு பாட்டிலும், பிள்ளைச் செவ்வைக் கேட்டைக்கேட்டுத் தாங்களெல்லாரும் முகங்களைப்பார்த்துக்கொண்டு இனி மறுமாற்றமுண்டோ வென்று திகைத்திருக்க, அவர்களெல்லாரையும் பார்த்து, “நீங்கள் எது சொல்லிலும், இவனைக்கூப்பிட நான் அஞ்சுவன்;” என்று நிருத்தரமாகச்சொல்ல, எல்லாரும் “இப்படியுண்டோ? உனக்குக் கட்டவுமடிக்கவும் எளியனாயிருக்க, உரப்ப அஞ்சுவன்” என்கிற,

கஅசக பெரியதிருமொழி, க0-ப, எ-தி, கக-பா, அங்ஙனும்.

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (அஞ்சுவன் சொல்லியழைத்திட)
 (பஞ்சியமித்யாதி) பஞ்சபோல ம்ருதுவான அடியையுடையராயிரு
 க்கிற பிள்ளைகள் ஆயிரநாழி நெய்யை உண்கிறவிடத்தில் பாதியும்
 சேஷியாதபடியாயிற்று புஜித்தது. (கஞ்சன்கடியன்) கம்ஸனான
 வன் சாலக்கொடியவன். (கறவெட்டுநாளில்) கறவென்று-இறைக்
 குப்பேர். எட்டுநாளில் இறை இடையர் பாலிருக்கக் கடவதாயிரு
 க்குமிதே. (என்கைவலத்தாதுமில்லை) எனக்குக் கைம்முதலொன்று
 மில்லை. அன்றிக்கே, என்கையில் பலமில்லை என்னவுமாம். (நெஞ்
 சத்திருப்பன செய்துவைத்தாய்நம்பி) என் நெஞ்சப்புண்மாறாதபடி
 யாகப் பண்ணினாய்; நான் இக்கார்ஹஸ்த்தய தர்மத்தை எங்ஙனே
 அதுஷ்ட்டிக்கும்படி. (க0)

மூ;—

அங்ஙனும் தீமைகள் செய்வர்களோ நம்பீ ஆயர் மடமக்களைப்
 பங்கயநீர்குடைந்தாடுகின்றார்கள் பின்னே சென்றொளித்திருந்து
 அங்கவர்பூந்துகில்வாரிக்கொண்டிட் டரவேரிடையாரிரப்ப
 மங்சைநல்லீர்வந்துகொள்மினென்று மரமேறியிருந்தாய்போலும்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நம்பீ	கண்ணபிரானே !	செய்வர்களோ செய்யக் கடவதோ?;	
ஆயர்	இடையர்களுக்கு	பங்கயநீர்	தாமரைப் பொய்கை
மடம்	பவ்யைகளான	குடைந்து	அவகாணித்து [யிலே
மக்கள்	பெண்கள் திறத்திலே	ஆடுகின்றார்கள்	நீராடப்புக்க ஸ்தரீக
அங்ஙனும்	அப்படியுங்கூட		ருடைய
தீமைகள்	தீம்புகளை		

விதில் நாம் குடிவாங்குமித்தனை. பெண்களைப் புடைவைகளை உரிவது
 முதலான தீமைகளுக்கு ஒரு கணக்கில்லையென்று முறைப்பட, அவர்களை
 விட்டு அவர்கள் முன்னே தன்பிள்ளையை ந்யமிக்க ஒருப்படுகிறாள் மேல்நாலு
 பாட்டுடென்று ஸங்கதி.

*சோறே அறம்செய்யும் நந்தகோபாலன்பிள்ளையாகையாலே 'நீதான்*தன்
 னேராயிரம் பிள்ளைகளல்லது உண்பதில்லை; அவர்களெல்லார்க்கும்-ஆயிரநாழி
 நெய்யைத்தாராதே தீராதது; அவர்களுண்ணும்போது சேஷித்ததை யாகிலும்
 இறைக்குக்கூட்டிவைக்கவிரகில்லை. கொண்டுவிற்கைக்குக்கைம்முதலுமில்லை;
 நீயோ என்னகத்திலே இத்தனை தீம்புசெய்கிறாய்' என்று வெறுக்கிறுனென்று
 விவசூலித்து உட்கருத்தருளுகிறார் (என் நெஞ்சித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௭-தி, ௧௨-பா, அச்சந்தினைத்தினையும். ௧௮௪௭

பின்னெசென் பின்னே போய் று ஒளித்திருந்து மறைந்து கொண்டிரு அங்கு அவ்விடத்தில் [ந்து அவர் அந்த ஸ்திரீகளுடைய பு அழகிய துகில் பரியட்டங்களை யடை வாரிக்கொண் வாரிக்கொண்டு, [ய டிட்டு	இரப்ப (தந்தாம் பரியட்டங்க ளை) யாசிக்க, நல் மங்கைமீர் “அழகிய பெண்காள்! வந்து நானிருக்கு மிடமேற வந்து கொண்மின் உங்கள் துகில்களைப் பெற்றுப்போங்கோ ள்” [ண்டு என்று என்று சொல்லிக்கொ மரம் மரத்தினுச்சியிலே ஏறியிருந்தாய் ஏறியிருந்தாய். போலும் (௧௧)
(அவ்வளவிலே) அரவு ஏர் அரவு போலே நுண் ணிதான இடையார் இடையையுடைய அ ப்பெண் பிள்ளைகள்	

வ்யா;—பதினேராரம்பாட்டு. (அங்ஙனுமித்யாதி) சொல்ல
வொண்ணாதபடியான தீம்புகளை விளைக்கக்கடவதோ? ஒரு குடியி
லே பிறந்த பெண்பிள்ளைகளைச்செய்யும் தீம்பு. தாமரைப் பொய்கை
யிலே சென்று ஒளித்திருந்து அவர்களுடைய பரியட்டங்களையடை
ய வாரிக்கொண்டு. (அரவேரிடையாரித்யாதி) அரவுபோலே நுண்
ணிய இடையையுடைய ஸ்திரீகள் இரக்க, (மங்கைநல்லீர் துகில்
கொண்மினென்று மரமேறியிருந்தாய்போலும்) வேணுமாகில் இங்
ஙனே ஏறிவாங்கிக்கொள்ளுங்கள் என்றிருந்தாய். (௧௧)

மூ;—

அச்சந்தினைத்தினையுமில்லையிப்பிள்ளைக் காண்மையும்சேவகமும்
உச்சியில்முத்திவளர்த்தெடுத்தேனுக்குரைத்திலன்தானின்றுபோய்
பக்சிலைப்பூங்கடம்பேறி விசைகொண்டுபாய்ந்துபுக் காயிரவாய்
நச்சுழல்பொய்கையில்நாகத்தினோடுபிணங்கிநீவந்தாய்போலும். (௧௨)

அநு;—பதினேராரம்பாட்டு. (அங்ஙனுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே “என்
செய்கேன்” என்று தன்னைப்பார்த்துவேறேயும் சிலரைப்பாரா அச்சம்தோற்ற
நிற்க, அநந்தரம் நங்கைகள் சொன்ன தீம்புகளைத்தான் சொல்லி இப்படி
செய்ய வடுக்குமோ வென்று கேட்கிறுளென்று ஸங்கதி.

(செய்யும் தீம்பு) என்றவநந்தரம் “ஏதென்று” என்று சேஷம்; இது
க்கு “கொள்ளுங்களென்று, இருந்தாய்” என்றத்தோடே அங்வயம். (௧௧)

கஅசஅ பெரியதிருமொழி,க0-ப,எ-தி,கஉ-பர,அச்சந்தினைத்தினையும்

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
இப்பிள்ளைக்கு இந்தப்பிள்ளைக்கு		பூ	பூத்துக்கிடந்த [றி
தினைத்தினை சுஷத்தும்		கடம்பு ஏறி	கடப்பமரத்தின்மேலே
அச்சம் இல்லை பயமில்லை ;		விசைகொண்டு பெரியவேகத்தோடே	
ஆண்மையும் பெளருஷமும் [து ;		பாய்ந்துபுக்கு (மடுவிலே)ஏறப்பாய்ந்து,	
சேவகமும் சேவகப்பாடுமே யுள்ள		ஆயிரம் வாய் ஆயிரம் வாயாலும்	
உச்சியில்முத்தி உச்சிமோந்து		நச்சு அழல் விஷத்தை உமிழா நிற்	
வளர்த்துஎடுத்த வளர்த்தெடுத்ததாயா		பானாய்[கிடக்கிற	
தேனுக்கு ன எனக்கு		பொகையில் நச்சுப் பொய்கையிலே	
தான் தான்		நாகத்தினோடு காளிய நாகத்தினோடு	
உரைத்திலன் (செய்யப்புகும் செய்		நீ இளம்பருவத்தான நீ	
கைகளைச்) சொல்		பிணங்கி போர்செய்து	
லுகிறிலன் ;		வந்தாய்போலு வந்தாயோதான்.	
இன்று போய் இன்றைக்குப்போய்		ம்	(கஉ)
பச்சிலை பசுமையான இலைக			
ளை யுடைத்தாய்			

வ்யா;—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. (அச்சமித்யாதி) பயமேகதேசமும் கூட வில்லை, இப்பிள்ளைக்கு. (ஆண்மையித்யாதி) ஆண்பிள்ளைத்தனமும் சேவகப்பாடுமேயாயிற்று உள்ளது. (உச்சியில்முத்தி) உச்சி மோந்து வளர்த்தெடுத்தேனுக்கு, ஒன்றுமுரைத்திலன்தான். இன்றுபோய், (பச்சிலையித்யாதி) திருவடிகளோடுண்டான ஸ்பர்ஸத்தாலே தழைத்துப் பூத்தகடம்பிலே ஏறிப்பெரிய வேகத்தாலே மடுவிலே ஏறப்பாஞ்சு; (ஆயிரவாயித்யாதி) ஆயிரம் வாயாலும் விஷத்தை உமிழாநிற்பானாய் தான் நச்சுப்பொய்கையிலே கிடக்கிற காளியோடே பிணங்கி வந்தாய்போலே இருந்தது. (கஉ)

அரு;—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. (அச்சமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே பொய்கையிலே பெண்களோடு பிணங்கிப்படியைச் சொல்லச்செய்தே, நச்சுப் பொய்கையிலே போனது ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய், அதுக்கு வயிறு மறுகியத்தைச் சொல்லி வெறுக்கிறுளென்று ஸங்கதி.

“தினைத்தினை”-எள்ளத்தனையென்னுமாபோலே, அல்பத்தைச்சொல்லுகிற தென்கிரார் (பயமித்யாதி). தினை-கூழாநீர்தான்; “இப்பிள்ளைக்கு” என்கையாலே நங்கைகளையும் ஒருகண்ணாலே பார்த்துச்சொல்லி, மேலே இவனை ஒருகண்ணாலே பார்த்துச் சொல்லுகிறுளென்று கொள்வது. ... (கஉ)

பெரியதிருமொழி, க0-ப, எ-தி, கந-பா, தம்பரமல்லன, கஅசக

மூ;—

தம்பரமல்லனவாண்மைகளைத் தனியேநின்றுதாம்செய்வரோ?
எம்பெருமானுண்ணைப்பெற்றவயிறுடையேனினியானென்செய்கேன்
அம்பரமேழுமதிருமிடஞ் லங்கனல்செங்கணுடை
வம்பவிழ்க்கானத் துமால்விடையோடு பிணங்கிநீவந்தாய்போலும்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எம்பெருமான்	எனக்குப்பெருமையை	இனி என்செய்கேன் ;—	
	விளைவிக்கக் கடவ	அம்பரம் ஏழும் உபரிதந லோகங்களெ	
	கண்ணனே!	ல்லாம்	
தாம்	ஒரோ காரியங்களிலே	அதிரும்	அதிரும்படியாக
	யிழிவார்	இடி	முழங்காரின் றுள்ள
தம்பரம் அல்ல தந்தாமால் செய்து த		குரல்	த்வநியையுடைத்தாய்
ன	லைக்கட்ட வொண்	அனல்	நெருப்புப்போலே
ஆண்மைகளை	வீரச்செயல்களை[ஞாத	செம்	சிவந்த
தனியேநின்று தனித்து நின்று		கண் உடை	கண்களை யுடைத்தாய்
செய்வரோ	செய்யக்கடவர்களோ?;	மால்	சுறுத்திருந்துள்ள
உண்ணை	இப்படி அஸாத்யமான	விடையோடு	ரிஷபங்களோடே
	செயலைச் செய்கிற	வம்பு அவிழ்	மணம்மாறுதேனிய
பெற்ற	பெற்ற [உண்ணை		வஸந்தமான
வயிறுடையே வயிற்றை யுடையளா		அங்கு கானத்து அச்சோலைக்குள்ளே	
ன்	ன	பிணங்கிநீவந்தாய்போலும். (கந)	
யான்	நான்.		

வ்யா;—பதின்மூன்றும்பாட்டு. (தம்பரமித்யாதி) ஒரோகாரிய
ங்களிலே இழிவார் தந்தாமால் செய்து தலைக்கட்டலாம் கார்யங்
களிலே யன்றோ இழிவது. (ஆண்மைகள்) ஒரோவொன்றையே

அநு;—பதின்மூன்றும்பாட்டு. (தம்பரமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் “நாகத்தி
னொடு பிணங்கி நீ வந்தாய்” என்னக்கேட்டு, நீ இதுக்கஞ்சுவேணுமோ? சிறுப்
பிள்ளையாயிருக்கச் செய்தே நான் நச்சுமுலையுண்டதாகச் சொன்னாயே, இவ்
விஷயம் எனக்கு ரஸ்யமானது ஆஜந்மஸித்தமென்று ப்ரஸித்தமாயிருக்கை
யாலே “விஷமேரூத ப்ரக்ருதி இவன்” என்று தேறியிருக்கலாமே யென்ன;
அதுவொன்றுமோ தேறியிருக்கைக்கு; மலைபோலே பெரியவிடைகளின்மேல்
விழுந்ததுக்கு நானென்செய்கே னென்கிறுளென்று ஸங்கதி.

கார்யங்களை என்னவேண்டியிருக்க, “ஆண்மை” என்று விசேஷிப்பதத்
தாலே சொல்லுவானென்னென்ன வருளுகிறார் (ஒரோவென்று தொடங்கி).

கஅரு பெரியதிருமொழி, க0-ப, எ-தி, கச-பா, அன்னநடை.

தலைகாணவொண்ணாதபடியிருக்கை. (தனியே நின்று) நம்பி மூத்த பிரானோடே கூடநின்று செய்தானாகில் கண்ணெச்சில் வாராதபடி அவன் தலையிலே ஏறிடலாம். (தாம்செய்வரோ) தந்தாமையும் பார் க்கவேண்டாவோ? (எம்பெருமான்) உன்னைப்பெற்றவிதுவே அமையாதோ வயிற்றெரிச்சலுக்கு வேண்டுவது. நீ ஒருசெயலைச் செய்ய வேணுமோ? (அம்பரமேழும்) உபரிதநலோகங்கள் அதிரும்படியான த்வநியையுடைத்தாய், அகவாயில் மரமெல்லாம் தெரிபும்படி நெருப்புப்போலே சிவந்தகண்ணையுடைத்தாயிருக்கிற வருஷப்பங்களோடு கூட நித்யவஸந்தமான சோலைக்குள்ளே பிணங்கிவந்தாய் போலே யிருந்தது என்கிறான். (கங)

மூ;—அன்னநடைமடவாய்ச்சி வயிறடித்தஞ்ச அருவரைபோல் மன்னுகருங்களிற்றருயிர்வவ்விய மைந்தனைமாகடல்குழ் கன்னிநன்மாமதிள்மங்கையர்காவலன் காமருசீர்கலிகன்றி இன்னிசைமாலையீரேழும்வல்லவர்க் கேதும்டரில்லையே

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்னநடை	ஹம்ஸகதியையும்	மைந்தனை	மிடுக்கனான கண்ணபீ
மடம்	ஆத்மகுணத்தையு மு		ரான் விஷயமாக,
	டையளான	மாகடல்	அகழாகப் போரும்படி
ஆய்ச்சு	யசோதைப் பிராட்டி		யான கடலாலே
	யானவள்	குழ்	குழப்பட்டதாய்,
வயிறுஅடித்து	வயிற்றிலே அடித்துக்	கன்னி	ஸாஸ்வதமாய்
அஞ்ச	அஞ்சும்படி, [கொண்டு]	நல்	விலகாணமாய்
அருவரைபோ	பெரியதொருமலைபோ	மா	அரணாகப் போரும்படி
ல்	லே		யான ஓக்கத்தையு
மன்னு	பொருந்தியிருக்கிற		டைத்தான
கரு	கருமையையுடைய	மதிள்	மதிளையுடைய
களிறு	குவலயாபீடத்தின்	மங்கையர்	திருமங்கையி லுள்ளார்
ஆருயிர்	அருமையான உயிரை	காவலன்	நிர்வாஹகராய் [க்கு
வவ்விய	அபஹரித்த	காமரு	ஸ்ட்ருஹணீயமான

(தலைகாண) எல்லகாண. வ்யாக்க்யாத்ருவாக்யம் (நம்பியித்யாதி). (தந்தாமை) தன் னெளஞ்மார்யத்தை யென்கை. ... (கங)

பெரியதிருமொழி. ௧௦-பி, எ-தி, ௧௪-பா, அன்னநடை. ௧௮௫௧

சீர்	கல்யாணகுணங்களையு	மாலைகளீரேழு சொல்மாலையான பதி
	டையரான	ம் னான்கு பாசுரங்களை
கலிகன்றி	ஆழ்வார் (அருளிச்செய்	வல்லவர்க்கு ஓதவல்லவர்களுக்கு [யும்
இன்	இனிதான [த)	இடர் துன்பமானது
இசை	இசையையுடைய	ஏதும் இல்லை ஈஷத்துமில்லை. (௧௪)

வ்யா;—பதினாலாம்பாட்டு. (அன்னமித்யாதி) ஆகர்ஷகமான நடையையுடையளாய், ஆத்மகுணேதையாயிருக்கிற யசோதைப் பிராட்டியானவள் வயிற்றிலே அடித்துக்கொள்ள. (அருவரை போல்) மலை கால்கொண்டு நடந்தாப்போலேயாய், கண்டார்கண்கள் பிணிப்படும்படியிருக்கிற ஆனையை முடித்துப் பொகட்டமிடுக்களை. (மாகடல்) கடலை அசுழாகவுடைத்தாய் அரணாகப்போரும்படியான மதினையுடைத்தான திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். (இன்னிசையித்யாதி) இத்திருமொழியை வல்லவர்களுக்கு யசோ

அநு;—பதினாலாம்பாட்டு. (அன்னமித்யாதி) இவ்வாழ்வாருக்கு யசோதைப்பிராட்டி தசைபிறந்து க்ருஷ்ணன் தீம்புகளையும் அதிமாதுஷ்சேஷ்டிதங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவிக்கும்போது, பத்தாம்பாட்டிலே நேரே அவனோடு வார்த்தை சொல்லுகையாலுண்டான அநுபவாதிசயத்தாலும், வயிறுமறுகும்படியான ஆண்மைகளையும் திருமேனினெளகுமார்யாதிகளையும் கண்டு வயிறடித்துக்கொள்ளும்படியான ப்ரேமத்தாலும், கீழ்த்திருமொழிகளின் கணக்கிலே பத்துப்பாட்டாக வருளிச்செய்யும் கட்டளையும் மறந்தும் ஈரேழாக வதுஸந்தித்தாரென்று கண்டிகொள்வது.

கீழ்ஸௌகுமார்யத்துக்கு அஞ்சினபடிசொல்லி, இதில் வயிறுபிடித்தபடி சொல்லிற்றென்று ஸங்கதி. அந்த அச்சம் தீரும்படிக்குக் குவலயாபீடத்தைக் கொண்டு பெருமிடுக்கைக்காட்டத் தெளிந்தவந்தரம், இத்திருமொழிக்குப் பலம்சொல்லுகிறாரென்று மேலுக்கு ஸங்கதி.

தீம்புகளைச்சொல்லிப் பழியிகிறபாட்டுக்கள் ஒரேழும், சேவகத்தைப் பேசுகைப்ராதாந்யேந தோற்றும்படியான தோரேழுமாகப் பிரித்து “ஈரேழு மென்றார்” என்று விவக்ஷித்து, ப்ரக்ருதோபயுக்தமாக வருளுகிறார் (இத்திருமொழியை யித்யாதி). (௧௪)

ஜீயர்திருவடிகளை சரணம்.

கஅடு௨ பெரியதிருமொழி, க௦-ப, அ-தி, க-பா, காதில்கடிப்பிட்டு.

தைப்பிராட்டியுடைய அதுபவத்தில் குறைய அதுபவிக்கவேண்டா
வென்கிறார். (கச)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
பத்தாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பத்தாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி
காதில் ப்ரவேசம்.

வ்யா;—வெண்ணெயையும் பெண்களையுமொக்கக் களவுகாணு
மது தவிர்ந்து அவர்களும் கைபுகுந்து நினைத்தபடியே ஸம்ஸ்லேஷ
மும் ப்ரவ்ருத்தமாய் நின்றதுகீழ்; இனி இது ப்ரஸித்தமாம்படியான
வாறே அகலநின்றான்; இவர்களுக்கு ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்து
ஸம்ஸ்லேஷத்தினுடைய மத்த்யந்திரமாய், அறமுருடுகொளுத்தியி
ருக்க, அவனும் வருந்தி காலேக்கையைப்பிடித்து ஸம்ஸ்லேஷித்தபடி
யைப் பேசுகிறதாயிருக்கிறது.

மூ;—காதில்கடிப்பிட்டுக் கலிங்கமுடுத்துத்

தாதுநல்ல தண்ணந்துழாய்கொடணிந்து

போதுமறுத்துப் புறமேவந்துநின்றீர்

ஏதுக்கிதுவென் னிதுவென் னிதுவென்றோ. (க)

அரு;—காதில் ப்ரவேசம். “நந்தன்பெற்றமதலை நஞ்சேரிக்கே அல்லில்
தான் வந்தபின்னை, கண்மலர் சோர்ந்தியாதி - என்மகள்வண்ணமிருக்கின்ற
வாநங்காய், என்செய்கேன்” என்கையாலும், “அங்ஙனம் தீமைகள்செய்வர்க
ளோநம்பீ” என்றுதாயும் ஆனாடவிட்டபடியாலும், உந்மஸ்தகரஸம் தலையெ
டுக்கும்படி ஸம்ஸ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாக, அதுஸாத்மிக்கவேணுமென்று, பிரி
ந்தவநந்தரம், பிரிவுபொறுக்கமாட்டாமல் ஊடுதல்தலையெடுத்ததென்றும்
ஸங்கதியை யருளுகிறார் (வெண்ணெயையுமித்யாதி). (ப்ரஸித்தமாம்படி)
மிகவும் உந்மஸ்தகமாம்படி கைபுகுந்ததென்னும்படி. (மத்த்யந்திரம்) நாளுக்கு
மத்த்யம்-ஸாயங்காலமென்றபடியாய், அத்தாலே ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு ஸாயங்
காலமாவது-கேவலம் விஸ்லேஷமுமன்றிக்கே, ஸம்ஸ்லேஷமுமன்றிக்கே,
முன்னேநிற்கிறநிலையானவாறே யென்கை. ... *
... *
... *

பெரியதிருமொழி, க0-ப, அ-தி, க-பா, காதில்கடிப்பிட்டு. கஅருங்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காதில்	காதிலே	அணிந்து	(திருமுடியை) அலங்
கடிப்பு	கர்ணபூஷணத்தை		கரித்து
இட்டி	சாத்திக்கொண்டு,	போது	(வருகைக்குக் குறிப்
கலிங்கம்	கறுப்புத் திருப்பரியட்		பட்டிச் சொன்ன)
	டத்தை		காலத்தை
உடுத்து	தரித்துக்கொண்டு,	மறுத்து	அதிக்ரமித்து
தாது	இதழ்களையுடைத்தாய்	புறமே	பின்புறத்தில்
நல்ல	விலகடினமாய்	எதுக்கு	எதுக்காக
தண்	குளிர்ந்த	வந்துநின்றீர்	வந்துநின்றீர்?
அம்	அழகிய	இது என்	இதென்னகாரியம்;
துழாய்கொடு	திருத்துழாய் மாலை	இது என்?	இது என்னோ! (க)
	யைக்கொண்டு		

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (காதில் கடிப்பிட்டு) பெண்களோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்க வருகிறவன் கடிப்பிட்டு வருகையாவதென்னென் னில்; பால்யாவஸ்த்தையில் பிடிக்கொடாதே தீம்பில் கைவளர்ந்து திரிசையாலே காதுகுத்த அவஸையில்லை; பின்பு பருவம் நிறைந்து விளையாடப்புக்கவாறே பெண்களடைய “விடுகாதழகியார்” என் றும், “சொணையழகியார்” என்றும் சொல்லுகிற க்ஷேபவசநம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே பின்புகாணும் காதுகுத்தப்புக்கது. அதுபெருக்கிவரப் பற்றுகிறதில்லைகாணும்.

அரு;—முதற்பாட்டு. (காதிலித்யாதி) (க) “காதில்கடிப்பை நோவத்திரி கிலுனக்கிங்கு இழுக்குற்றென்காதுகள் நொந்திகிகில்லேன்” என்றத்தைத் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டருளுகிறார் (பால்யேத்யாதி). (உ) “கை யில்திரியை இடுகிடாயிந்நின்ற காரிகையார் சிரியாமே” என்ற தாய்வாய் சொல் தன் நெஞ்சுக்கேற அதுபூதமானவாறே காதில்கடிப்பிட ஒருப்பட்டா னென்கிறார் (பின்பித்யாதி). ஆனால் (ங) “மகரக்குழைக்கொண்டு வைத்தேன்” என்றானே; காதுபெருக்கி * மகரநெடுங் குழைக்காதனாயன்றோவர அடுப்பது. கடிப்பிட்டுவரவேண்டுவானென்னென்ன வருளுகிறார் (அதித்யாதி). கடிப் பிட்டதுக்கே போதுமறித்ததாய் குற்றமாய்விழச்செய்தே, மகரக்குழையிட்டு வருமளவுதாழ்த்தால் முகம்பெறவிரகுண்டோவென்று கருத்து.

(க) பெரி-தி-உ-ங-கஉ. (உ) பெரி-தி-உ-ங-க. (ங) பெரி-தி-உ-ங-ங.

கடிபிட்டுப் பெரியதிருமொழி, க-ப, அ-தி, க-பா, காதில்கடிப்பிட்டு.

“காதில்” என்கையாலே வெறும்புறத்திலே பெண்பிறந்தாரை அந்நயார்ஹைகளாக்கிக் கொள்ளவற்றாயிற்று. அதுக்குமேலே கடிப் பையுமிட்டானாயிற்று. யுவாக்களாயிருப்பார்க்கு ஆராட்சிதோற் றச்செய்யும் செயலாயிற்று. (கலிங்கமுடுத்து) நல்லபுடவைகளையும் உடுக்கமாட்டாதவர்கள் உடுக்கப்படுக்கவாறே பொல்லாதாயிருக்கு மாயிற்று. அங்ஙனன்றிக்கே, உடைவாய்ப்பாலே நெஞ்சுபிணிப் புண்ணும்படியாகவாயிற்று உடுப்பது. (தாதுநல்ல) பரிமளத்தையு ம் செவ்வியையும் குளிர்ந்தியையுமுடைத்தான திருத்துழாய் மாலையை முடிக்கவல்லன்; முடித்தவாறே கண்ணுக்கு ஆகர்ஷக மாயிருக்கும்மே.

(போதுமறுத்து) காலத்தைத் தப்பினுனாயிற்று, ஒப்பித்துவர வேண்டுகையாலே. இவர்களுக்குஉடலாக ஒப்பிக்கிறத்தோடு இவர்க ளோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கிறத்தோடு வாசியென்னென்றாயிற்று அவன் படி. இருந்தபடியே உகக்கிற எங்களுக்கு ஒப்பிக்கவேணுமோ? புதியுநிலங்களை அழிக்கைக்காகவன்றோ என்றாயிற்று இவர்கள்படி. கிட்டிவரச்செய்தேயும் காலத்தைத் தப்பிவருகையாலே ஓரடியிலே பத்தடியிட்டானாயிற்று. (நின்றீர்) ஸாபராதனாகையாலே கிட்டி

கடிப்பிட்டுவருவது காதிலன்றோ? மூக்கிலிடுவாருண்டோ? காதிலென்று விசேஷித்ததுக்குக்கருத்தென்னென்னவருளுகிறார் (காதிலித்யாதி). அவன்மி கவும் ஆகர்ஷகமாகக்கடிப்பிட்டுவந்தால், இதுவுமொரு குற்றம்சொல்லுமாபோ லே சொல்லக்கருத்தென்னென்ன வருளுகிறார் (யுவாக்களித்யாதி). (ஆரா ட்சி) என்றது-இத்தனைநாளும் காதுகுத்தப்பொறுத இவன் இன்னாளுக்காக வேயோ காதுகுத்திக்கடிப்பிட்டானென்று விசாரிக்கையென்கை. பெண்கள் ஏச காதில் கடிப்பிட்டானென்று நாலுபேரும் சொல்லும்படி நீ இடுகைகுற்ற மேயன்றோ வென்கிறுளென்று கருத்து. “கலிங்கம்” கறுப்புத்திரிப்பரியட்ட மாய், இத்தை உடுத்தென்றதுக்கு பா (ஐ) வமேதென்ன வருளுகிறார் (நல்ல வித்யாதி).

(காலத்தை) வருகிறேனென்று சொன்னகாலத்தை. காலம்தப்பும்படி ஒப்பிக்கவேணுமோ? ஏற்கவே ஒப்பிக்கலாகாதோ வென்ன வருளுகிறார் (இவர் களுக்கித்யாதி). ஆனால் அதுவேகுற்றமாக்கி இவர்கள் வெறுப்பானென்னென் னவருளுகிறார் (கிட்டியித்யாதி). ஆனால் நிற்பானென்னென்ன (ஸாபராதனித்

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௮-தி, ௨-பா, துவராதையுதித்து: ௧௮௫௫

வரமாட்டுகிறிலன். ஆற்றுமையாலே புறம்புபோகமாட்டுகிறிலன். (ஏதுக்கிது) பசியில்கிடையாத சோறென்றிய. (என்னிதுவென்னிதுவென்னோ) ஒப்பித்துக் கொடுவரவேணுமோ? காலத்தைத் தப்பிவரவேணுமோ? ஸாபராதனனால் மேல் விழவன்றோ வடிப்பது.

மூ;—துவராதையுதித் தொருசெண்டுசிலுப்பிக்

கவராகமுடித்துக் கலிக்கச்சுக்கட்டிச்

சுவரர்கதவின்புறமே வந்துநின்றீர்

இவராரிதுவென்னிது வென்னிதுவென்னோ. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துவர் ஆடை	சிவப்பு நிறப்புடைவை	கலி	வலியையுடைய
	யொன்றை	கச்சு	கச்சுப்பட்டையை
உடுத்தது	திருவரையில் சாத்திக்	கட்டி	(திருவரையிலே)
	கொண்டு		டிக்கொண்டு,
ஒரு செண்டு	ஒரு செண்டையும்	சுவர் ஆர்	சுவரோடிணைந்த
சிலுப்பி	(கையால்) சலிப்பித்து	கதவின்புறமே	கதவின்பக்கமாக
	க்கொண்டு(திருக்கு		வந்து நின்றீர் ;
	ழல்களை)	இவர் ஆர்	இங்ஙனே வந்து நின்
கவராக	இரண்டு ப்ரகாரமாக		றவர் ஆர் கொல்?
முடித்து	முடித்துக்கொண்டு,	இதுவென்!இதுவென்?இதுவென்னோ	

வ்யா:—இரண்டாம்பாட்டு. (துவராதையித்யாதி) முற்பட

யாதி). ஆனால்நடக்கலாகாதோவென்ன வருளுகிறார் (ஆற்றுமையித்யாதி). (என்றிய)-கிமர்த்தம் என்றபடி; உன்உறவுக்கு ப்ரயோஜனமென்னென்றபடி. போது மறுத்துவந்தது-குற்றமானாப்போலே, நின்றதும் குற்றமென்று விவக்ஷித்து“என்னோ” என்கிறஸ்வரத்துக் குக்கருத்தருளுகிறார் (ஸாபராதனித்யாதி).

௮௫;—இரண்டாம்பாட்டு. (துவரித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டிலே “ஏதுக்கிது வென்” என்று ப்ரணயரோஷம் முற்றினபடியைக்கண்டு நின்றநிலையிலே தானேவேறொரு வேஷம்கொண்டிள்ளையுள்ளே ஓடிம்படிகடந்து நிற்க, அதிலீடுபட்டு இன்னொரென்றறியாதே மயங்கி, பின்னையும் ப்ரணயரோஷத்தாலே சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.

“கலிங்கமுடித்து” என்று சொல்லியிருக்க, “துவராதையுதித்து” என்னக்கூடிமோ வென்னவருளுகிறார் (முற்படவித்யாதி). (சிவப்புநிறப்புடவை)

கஅருசு பெரியதிருமொழி, க0-ப, அ-தி, ஈ-பா, கருளக்கொடி.

உடுத்ததுக்கு ஈடுபடாமையாலே அதுக்குமேலே ஒருசிவப்புநிறப் புடவைச் சிமிழ்த்துக்கொண்டு வந்தானாயிற்று. (ஒருசெண்டுசிலுப்பி) புறம்பே அந்நபரென்றுதோற்றுகைக்காகக் கையிலே ஒரு செண்டையும் சிலுப்பிக்கொடுவந்தானாயிற்று. (சுவராகமுடித்து) கிண்ணகத்தில் இழிவாரைப்போலே மயிரைப்புருந்துமுடித்து நழுத்தி, வலியுடைத்தான கச்சையிட்டுக்கட்டி.

(சுவரார்கதவிற்புறமே வந்து) சுவரார்கததவுக்குப் புறமே வந்து, தள்ளவும் போகாதே நின்றானாயிற்று. ப்ரத்யபிஜ்ஞார்ஹமல் லாதகாலத்திலேவந்தார்இவர், அந்நபரதைபாவித்துவரவேணுமோ? கதவுக்குப்புறம்பே நிற்கவேணுமோ? தள்ளவும் போகாதொழிய வேணுமோ? (2)

மூ;—கருளக்கொடியொன்றுடையீர் தனிப்பாகீர்

உருளச்சகடமதுடக்கில் நிமிர்த்தீர்

மருளைக்கொடுபாடி வந்தில்லம்புகுந்தீர்

இருளத்திதுவென்னிது வென்னிதுவென்னே. (ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒன்று	அத்விதீயமான	உறக்கில்	கள்ளநித்திரை கொள்
கருளக்கொடி	கருடத்வஜத்தை		கின்ற காலத்திலே
உடையீர்	நிருபகமாக உடையவ	சகடம் அது	அஸுராவிஷ்டமான
	ரே!		சகடமானது
	(அந்தப் பெரியதிருவ	உருள	உருண்டு துகளாம்படி
தனி	டியை)அத்விதீயமாக	நிமிர்த்தீர்	(திருவடியை) நிமிர்த்தீர்
பாகீர்	நடத்தவல்லவரே!,		தருளினவரே!

என்றது-சிவப்புச்சாயமேற்றினபுடவை. (சிமிழ்த்துக்கொண்டு) சுற்றிக்கொண்டு. மயிரைப்பேணுகைக்கும் கச்சக்கட்டுகைக்கும் தாத்தர்யமென்னென்ன வருளுகிறார் (கிண்ணகத்திலித்யாதி). ப்ரவாஹத்திலிழிவார் மயிரைப்பேணி கச்சக்கட்டி உத்யுக்தராம்இறங்குமாபோலே, இவன் ஒருபோக (ஹ்) ப்ரவா ஹத்திலிழிகைக்கு ஒருப்பாடு தோற்றி நின்றனென்கை.

(தள்ளவும்) என்றது - கதவைத்தள்ளவு மென்றபடி. அவனைத்தொட்டவளாகில் தள்ளமாட்டாளிறே. கீழே “வந்துநின்றீர்” என்றுவைத்து “இவரார்” என்கைகூடுமோவென்னவருளுகிறார் (ப்ரத்யபிஜ்ஞேத்யாதி). அன்றிக்கே, ஸந்தேஹிக்கிறுளென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (ப்ரத்யபிஜ்ஞேத்யாதி). (கதவுக்குப் புறம்பே) என்றது-சுஹோடே சுஹந்தகதவுக்கும் வாசற்படிக்கும் கடுவே என்கை. ... (2)

பெரியதிருமொழி, க0-ப,அ-தி, ச-பா, நாமம்பலவுமுடை. கஅருள

இருளத்து இராக்காலத்திலே இல்லம் அகத்துக்குள்ளே
மருளை (பெண்பிறந்தாரை) ம யக்கவல்லபாட்டை புகுத்தீர் ப்ரவேசித்தீரே!;
பாடிக்கொடி (மெள்ளப்) பாடிக்கொ இதுவென்? இதுவென்? இதுவென்
வந்து ண்டி வந்து [ஐ?] (ச)

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு (கருளக்கொடி) தகத்ப்ரஸித்தராயிரு
ப்பார் அப்ரஸித்தரைப்போலே வாக்கடவதோ? (தனிப்பாகிர்) எல்
லார் பக்கலிலும் பண்ணும் ரக்ஷணமடைய அவ்விருவனுக்குமே
பண்ணவேண்டும்படியன்றோ உமக்கிருக்கிறது. (உருளச்சகடம்)
அதிஸாஹஸங்களையன்றோ நீர்செய்வது. அஸாராவேசத்தாலே
நின்ற சகடம் முலைவரவு தாழ்த்தவாதே சிறி நியிர்த்ததிருவடிக
ளுக்கு இலக்காய்த்துகளாய்ப் போயிற்று.

(மருளை) பெண்பிறந்தாரடைய நஞ்சுண்டாரைப்போலே மோ
லிக்கும்படியாகப் பண்ணை நனுங்கிக்கொண்டுவந்து ராத்ரியிலே,
ப்ரஸித்தராயிருப்பார் அப்ரஸித்தரைப்போலே வாக்கடவதோ?;
பண்ணை நனுங்கிக்கொடுவரக்கடவதோ?; ராத்ரியிலேவாக்கடவதோ?.

மூ;—நாமம்பலவுமுடை நாரணநம்பி
தாமத்துளவம் மிக நாறிடுகின்றிர்
காமனெனப்பாடிவந் தில்லம்புகுத்தீர்
ஏமத்தி துவென்னிது வென்னிதுவென்னே. (ச)

அரு;—மூன்றும்பாட்டு. (கருளவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் வாசல்படிக்
குள்ளே அடியிட்டவளவிலே தயிர் கடையமாட்டாதே யிருக்கக்கண்டு கண்
னுக்கு இருண்டவாதே உள்ளேபுக, அத்தைக்கண்டு அவன் “கள்ளனைப்
போலே வருகை-கொடிகட்டிக்கொண்டிருக்கிற உமக்கு உசிதமோ” என்கிற
னென்று ஸங்கதி.

“கருளத்தனிப்பாகிர்” என்றவயித்து அவ்வருகுமேற்கொள்ளுகை ரக்ஷ
ணமென்று தாத்தர்யமென்றருளுகிறார் (எல்லாரித்யாதி). நான் உங்கள் வீட்
டுக்கு அடியிட்டவர, என்னை கருளப்பாகனாகச் சொல்லுகிறதென்னென்னும்
ப்ரஸ்ரத்திலே “உருளவித்யாதி” என்றுவிவக்ஷித்தருளுகிறார் (அதிஸாஹஸே
த்யாதி). அதாவது - திருவடிமேலே வருதி; நீர் அடியிட்டவருகை ஸாஹஸம்.
இது உனக்கு அடியே பிடித்து உண்டென்று கருத்தென்கை.

“மருளை, மருளப்பண்ணும்பாட்டை-பாடிக்கொண்டு” என்றவயித்து அர்
த்த மருளுகிறார் (பண்ணித்யாதி). (நனுங்குகை) மெள்ளப்பாடுகை. ... (௩)

கஅடுஅ பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப், அ-தி, ச-பா, நாமம்பலவுமுடை.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நாமம்பலவும்உ ஸஹஸ்ர நாமங்களையு	எமத்து	இராக்காலத்திலே	
டை டைய	காமன் என	“மந்மதனோஇவன்”	
நாரண நம்பீ ஒன்றாலும் குறைவில்		ன்னும்படியாக	
லாத ஸ்ரீமந்நாராய	பாடி	பாட்டைப்பாடிக் கொ	
ணனே!,		ண்டு	
துளவத்தாமம் திருத்துழாய் மாலையா	வந்து	(அரணையழித்து)வந்து	
மிக மூக்கறும்படி [லே	இல்லம்	அகத்துக்குள்ளே	
நாறிகின்றீர் வாணித்துப்போராநின்	புகுந்தீர்	ப்ரவேசித்தீரே!;	
நீர்;	இதுஎன்? இதுஎன்? இதுஎன்னோ?		

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (நாமம்பலவுமுடை நாரணநம்பீ)
 “இன்னொருக்குசேஷபூதன், இன்னொருக்கு சேஷபூதன்” என்று நீ
 படைத்தபேருக்கு எல்லையுண்டோ? சொல்லவேணுமோ? நீர் ஊர்
 பொது வல்லீரோ? நீர்நிரபேக்ஷரல்லீரோ?. (தாமமித்யாதி) கலக்க
 வருவார் மானிகைச்சாந்து நாற்றத்தோடேயோ வருவது.

(காமனெனனப்பாடிவந்து) காமன் பாட்டாலே பெண்களை

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (நாமமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே மருளைக் கொடு
 பாடினபடியைச்சொல்லுகிறவிடத்தில், “பெண்பிறந்தாரை யெல்லாம் பிச்சே
 ற்றுமவன்” என்று சொல்லக்கேட்டு “நான் உன்னையல்லதுவேறு அறிவனோ”
 என்ன நின்றுகொண்டு பெருந்தானத்திலே பாடத் துடங்கினான். அதிலே
 ஈடுபட்டு மாமிமார் முதலானாரிய இப்படி பாடுவாருண்டோ என்று அதுவே
 குற்றமாக்கிச் சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.

நாராயணபதத்துக்கு பஹுவரீஹி ஸமாஸபலித ஸௌலப்ப்யத்தைப்
 பற்ற ஒரு தாத்பர்யமருளிச்செய்து, தத்புருஷ ஸமாஸபலித பரத்வத்தைப்
 பற்ற வருளுகிரார் (நீர்நிரபேக்ஷரல்லீரோ) என்று. “மிக” என்கையாலே துள
 வத்துக்குள்ள பரிமளமேயன்றிக்கே, பெண்களுடைய கொங்கைத்தலத்தின்
 கோயில் சாந்து நாறாநின்றதென்று சொன்னமை தோற்றுகையாலே அருளு
 கிரார் (கலக்கவித்யாதி). இங்கே கலக்கவரும் போது இட்டமாலே சருகாயன்
 ரோ இருக்கவேண்டுவது என்று கருத்து.

இப்படி அவள் “குறிகள் காணத்துடங்கினான்” என்று மிகவும் மருளேற்ற
 வேணுமென்று பாடத்துடங்க, அதுதானும்அகத்தார் அறியில் குற்றமாமென்
 று அதுக்கு வெறுக்கிறுளென்று தாத்பர்யமருளுகிரார் (காமனித்யாதி). (ச)

பெரியதிருமொழி, க0-ப, அ-தி, னு-பா, சுற்றும்குழல்தாழ். கஅருக்

வருத்துமாபோலேயாயிற்று, இவனும் ஈடுபடுத்தினபடி. (ஏமத்து) அரணழித்துவருவார் ஆதரமுடையாரன்றோ? பூர்ணராயிருப்பார் அபூர்ணரைப்போலே வரக்கடவதோ? கலக்கவருவார் அப்ரஸித்த மாகவன்றோவருவது; அரணழித்து வரவேணுமோ?.... (ச)

மூ;—சுற்றும்குழல்தாழ்ச் சுரிகையணைத்து

மற்றும்பலமாமணி பொன்கொடணிந்து

முற்றம்புகுந்து முறுவல்செய்து நின்றீர்

எற்றுக்கிதுவென்னிது வென்னிதுவென்றோ.

(ரு)

பதம்.

உரை.

பதம்.

உரை.

குழல் திருக்குழல்களானவை
சுற்றும் பிடரியைச்சுற்றிலும்
தாழ் தாழ்ந்தலைய,
(அழகுக்குடலாக)

சுரிகை உடைவானை,
அணைத்து தரித்துக்கொண்டு,
மற்றும் மற்றுமுள்ள
பல பலவகைப்பட்ட
மா பெருவிலையான
மணி ரத்தங்களால் சமைக்
கப்பட்ட

பொன் திருவாபரணங்களையும்
அணிந்துகொடு சாத்திக்கொண்டு
முற்றம்புகுந்து எங்கனகத்து முற்றத்
துள்ளே புகுந்து
முறுவல்செய் மந்தஸமிதம் பண்ணிக்
து கொண்டு
நின்றீர் நில்லாநின்றீர்;
எற்றுக்கு இது ஏதுக்காக?;
இது என்? இதுஎன்? இது என்னோ?.

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சுற்றும்குழல்தாழ்) மயிர்முடித்து அதில் ஈடுபடாமையாலே, குழலைப்பேணாதே வந்தானாயிற்று. (சுரிகையணைத்து) உகப்பார்க்கும் உகவாதார்க்கும் கருவி ஒன்றாயிற்று. சுத்ருக்களை இருதுண்டமாகவிட்டு முடிக்கும்; அதுகூலரை அழகாலே கொல்லும். (மற்றும்பலமாமணி) ஆபரணகோடியோடொக்கச்

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சுற்றும்மியாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே காமனென்ப பாடின பாட்டுக்கு இசையாதே, இப்படி பாடுகை ஏதென்னச்சொல்லுகையாலே, அதைவிட்டு, சிறுப்பிள்ளைப்பருவம் தோற்ற எட்டுமெட்டாத திருக்குழலோடே மெள்ளவடியிட்டு முற்றத்திலே போகப்பெற்றத்தாலே க்ருதார்த்தனாய்முறுவல்செய்து நிற்க, “இவன் க்ருதார்த்தனைப்போலேமுறுவல்செய்தான்; இதென்ன” என்று அதையும் வெறுக்கிறுளென்று ஸங்கதி.

கீழே “கவராகமுடித்து” என்றிருக்க, இங்கே “குழல்தாழ்” என்னக்கூடுமோவென்ன வருளுகிறார் (மயிரித்யாதி). (கருவி) ஸாதநம். இப்போது சுரிகைக்கு ப்ரயோஜனமென்னென்ன (ஆபரணேத்யாதி).

கஅகூ0 பெரியதிருமொழி, க0-ப, அ-தி, கூ-பா, ஆனாயரும்.

சொல்லுகையாலே அதுவும் அழகுக்கு உடலாமத்தனை. பெரு விலையான ரத்நங்களையுடைத்தான திருவாபரணங்களைச்சாத்தி.

(முற்றம்புகுந்து) (க) “ஸ்துதிவ்யஸ்துதி - கஸ்த்தவ வ்யதிஷ்ட் டத்” போலே. (முறுவலித்யாதி) புக்கவயஸ்ஸுக்கு மரணமில்லை யிறே யென்றிருந்தானாயிற்று. (முறுவல்செய்து) எங்களையும் தோற்பித்தாலன்றோ உனக்கு இதுவெற்றியாவதும். (எற்றுக்கிது) மயிர்முடிபேணாதேவரவேணுமோ? ஆயுதத்தோடே வரவேணுமோ? பின்னை வெற்றிகொண்டாடி நிற்கவேணுமோ?. (ரு)

மூ;—ஆனாயருமானிரையு மங்கொழியக்

கூனாயதோர்கொற்ற வில்லொன்றுகையேந்திப்

போனாரிருந்தாரையும் பார்த்துப்புகுதீர்

ஏனோர்கள்முன்னென்னிது வென்னிதுவென்றோ. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆன் ஆயரும்	கோரகூணபரரான இ	எந்தி	எந்திக்கொண்டு,
	டையர்களும்	போனார்	போகும்வர்களையும்
ஆ நிரையும்	பசுக்களின் திரளும்	இருந்தாரையும்	இருக்குமவர்களையும்
அங்கு ஒழிய	இங்கின்றிக்கே வேறி	பார்த்து	(மெள்ள . மெள்ளப்)
	டத்திலே கிடக்க,		பார்த்துக் கொண்டு
கூனாயது	வளைந்திருப்பதுமாய்	புகுதீர்	உள்ளே புகாநின்றீர் ;
கொற்றம்	ஐஸ்வர்ய ஸஞ்சகமுமா	ஏனோர்கள்	போக (ஸ்) விரோ
ஓர்	ஒப்பற்றதுமான [ய்	முன்	திகளா யிருப்பார் மு
வில் ஒன்று	ஒரு ததுஸ்ஸை		ன்னே
கை	திருக்கையிலே	என் இது என்? இது என்னோ? (கூ)	

இத்தனை ஒப்பனையோடே வருமவன் முற்றத்திலே நிற்பானென்? உள்ளே புகலாமேஎன்ன; இவ்வொப்பனைக்கு அவர்கள் ஒப்பமிட்டாலிறே உள்ளே புகுரலாவது; என்று ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வான் அநுமதிஸாபேகூராய் நின்றாப்போலே நின்றானென்கிறார் (க (உ) ஸ்த்தஇத்யாதி). உள்ளேபுகப் பெருதே முற்றத்திலே நிற்பானுக்கு முறுவல்வர ப்ரஸங்கமென்னென்ன வருளுகிறார் (புக்கவித்யாதி). “மரணபயம் கீழ்நாளிலே உண்டாகாதே ஜீவித் தோமே, இனிமேலேஅன்றோ உள்ளது” என்றுஸந்துஷ்டராயிருப்பாரைப் போலே “கதவையடைத்துப் புறத்திண்ணையிலே கிடவாதே, முற்றத்திலே இவாகளைப்பார்த்துக்கொண்டு நிறகப்பெற்றோமே” என்றுசிரித்திருந்தானென் று கருத்து. அவன் முறுவல்தானே இவர்களுக்கு அறமுருடுபண்ணுகைக்கு உடலாயிற்றென்றருளுகிறார் (எங்களையுமித்யாதி). (நிற்கவேணுமோ) என்ற வந்தரம், “சொன்னபோதுதப்பாதே வந்தாலாகாதோ” என்றுசேஷம். (ரு)

பெரியதிருமொழி, ௧௦-ப, ௮-தி, கூ-பா, ஆனாயரும். ௧௮௬௧

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (ஆனாயரும்) உம்மையொழியச் செல்லாதார்க்கன்றோநீர் உதவுவது. வ்யதிரேகத்தில் முடியும் பதார்த்தங்களை யன்றோ நீர் ரக்ஷிப்பது. (கூனாயதோர் கொற்றவில்லொன்று கையேந்தி) நரம்புபடைத்து வளைந்து ஐஸ்வர்யஸூசகமான வில்லை ஏந்தி. ப்ரணயிநிபக்கல் ஆயுதங்களைல்லாம்கொண்டுவரவேண்டாவே.

(போனாரிருந்தாரையும் பார்த்து) உமக்கு முன்னடி தோற்றுகிறேன். இருந்தாரையும் போனாரையும் தெரியாதிறே. (ஏனோர்கள் முன்) சத்ருக்கள் முன்பே. உமக்காசையில்லையிறே. பழிவிளைக்கை

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (ஆனாயரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் முறுவலாலே மிகவும் ஊடல் தலையெடுத்துநிற்க, “தங்குணம் காணாதாரையெல்லாம்வணங்கப்பண்ணுவது வில்லிறே” என்று, (௧) ‘காணாய - சாபமாய’ என்று கைகண்டவராகையாலே, ‘காலப்பிடித்து உள்ளே புகக்கடவோம்’ என்னும் சங்கையின்றிக்கே, இருந்தாரையும் போனாரையுமெண்ணாதே புகுகிற நீர் இங்கே ஆரைரக்ஷிக்கவருகிறீர்; ரக்ஷயவர்க்கம் உமக்கு அங்கேயிருக்க, புகுவானென்” என்று வெறுக்கிறுளென்று ஸங்கதி.

“ஆனாயரும் ஆரிரையும் உம்மையொழிய அங்குநிற்க” என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்தார்யமருளுகிறார் (உம்மையித்யாதி). விவரணம் (வ்யதிரேகத்திலித்யாதி). நீ, சொன்னபோது வாராதிருக்கவும் பிழைத்திருந்த எங்களை ரக்ஷிக்கவந்தாயோ? என்று கருத்து. நரம்புபடைத்தானவில்லை நானேறிட்டுக் கையும் வில்லுமாய்நின்ற அழகில் ஈடுபடவேணுமென்று அவன்வர, இவளுக்கு அதுவே குற்றமாய், யுத்தரங்கத்தில் வேண்டின செயலை அந்தரங்கத்திலே செய்யாநின்றாய், அது என்னபிச்சென்கிறுளென்று தாத்தார்யம். (ப்ரணயித்யாதி).

பழிவிளைக்கப்போனாரையும், மேல்நடக்கிறகார்யமாய் இருக்கிற நாத்நார் முதலானாரையும் பார்த்துப்புகுகையாலே, உனக்குக்கண்ணும் நெஞ்சும்எங்கே ஓடுகிறதென்று சொல்லுகிறுளென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (உமக்கித்யாதி). “தங்கள் தங்கள் கார்யங்களுக்குப் போவாரும் இருப்பாருமாயிரார்களோ; இதுவும் குற்றமாகவேணுமோ?. நீ அறியாயோ ‘படிநன்படிது செய்தான்’ என்று பூசலிடுவாரை. இப்போது அவர்கள்முன்னேவருகை நல்லதுக்கோ? எங்களைப் பொடியவேணும் என்றன்றோவருவது” என்னும் பாவத்தாலே “ஏனோர்கள் முன்” என்கிறுளென்றருளுகிறார் (உமக்கித்யாதி). (கூ)

கஅகூஉ பெரியதிருமொழி, க0-ப, அ-தி, எ-பா, மல்லேபொருத.

க்கு வேண்வெதேயிறே உள்ளது. (என்னிதுவியாதி) வ்யதிரோக
த்தில் முடிவார்க்கன்றோ நீ உதவுவது. ப்ரணயிநிபக்கல் ஆயுதத்
தோடே வரவேணுமோ? இடமறிந்தன்றோவருவது. (சு)

மூ;—மல்லேபொருததிரடோள் மணவாளீர்

அல்லேயறிந்தோம் நும்மனத்தின்கருத்தைச்

சொல்லாதொழியீர் சொன்னபோதினல்வாரீர்

எல்லேயிதுவென்னிது வென்னிதுவென்றோ.

(எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மல்	மல்லர்களோடே	சொன்னபோ	அப்படி குறிப்பிட்டுச்
பொருத	போர்செய்த	தினால்	சொன்னகாலம் கட
திரள்	திரண்ட		வாதபடி
தோள்	பு(ஞ்)ஜங்கனையுடைய	வாரீர்	வருகிறீருமில்லை ;
மணவாளீர்	மணவாளப்பிள்ளாய் !	எல்லை	இதோராஸ்சர்யமே!;
நும்	உம்முடைய	இது என்	ஸ்வதந்த்ரரான நீர்பர
மனத்தின்	ஹ்ருதயத்திலுள்ள		தந்த்ரரைப்போலே
கருத்தை	அபிப்ராயத்தை		காலம்குறிப்பிட்டுப்
அல்லை	நேற்றிரவு (ஸம்ஸ்ரலே வதிக்கும்போதே)		போகிறதென்?
அறிந்தோம்	அறிந்துகொண்டோம் ;	இது என்	குறித்த காலத்தில் வா
சொல்லாது	(இன்னபோது வருவே னென்றொரு குறிப் பிட்டுச்) சொல்லா	இது என்றோ	நிரபராதரைப் போலே
ஒழியீர்	போகிறீரில்லை ; [மல்		நிர்ப்ப்யமாய் நிற்கிற படியென்? (எ)

வ்யா:—ஏழாம்பாட்டு. (மல்லேயித்யாதி) முருடராயிருப்பா
ரன்றோ உம்முடைய செவ்விக்கு இட்டுப்பிறந்தவர்கள். ஆசையுடை

அந;—ஏழாம்பாட்டு. (மல்லேயித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே எங்களுக்கு
அவத்யத்தை விளைக்கவேணுமென்று வந்தீரென்று குற்றம்சொல்ல; இனிஇது
க்கு மறுமாற்றமுண்டோவென்று கவழ்ந்துகொடு, “நீங்கள் இத்தனை வெறு
க்க நாம்செய்தகுற்றமென்” என்றுகேட்கமாட்டாமலிருக்க, அதுபொறுக்கமாட்
டாதே வில்வழியே தோளழகிலே கணவைத்து ப்ரணயம் விஞ்சின ரோஷ
காரணத்தையும் சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.

“மல்லரோடே பொருததிரண்டதோனையுடையமணவாளப்பிள்ளை” என்று
சப்தார்த்தமாய், உபகாரதாத்பர்யமருளுகிறார் (முருடரித்யாதி). “அல்லை”-

பெரியதிருமொழி, க0-ப, அ-தி, அ-பா, புக்காடரவம். கஅகாங்

யார்க்குக்கிடையாதிதே. (அல்லையித்யாதி) இரவுகலக்கிறபோதே “நினைவொன்றும், செயலொன்றுமாயிருந்தது” என்னு மிடமறிந் தோம்.

(சொல்லாதொழியீர் சொன்னபோதினா வாரீர்) உம்மை நீர் றிந்தால் காலத்தைக் குறித்தோபோவது. என்களையறிந்தால் சொன்னபோதிலேவரவேண்டாவோ?(எல்லே) உறவுமுறையாரைப் போலே நீர்கவிழ்ந்திருக்கிறதென். இங்கேவாரீர். (இதுவென்னிது) உம்மை நீர் அறியவேண்டாவோ?, என்களை அறியவேண்டாவோ?

மூ;—புக்காடரவம் பிடித்தாட்டும் புனிதீர்

இக்காலங்கள் யாமுமக்கேதொன்றுமல்லோம்

தக்கார்பலர்தேவிமார் சாலவுடையீர்

எக்கேயி துவென்னிது வென்னிதுவென்றே.

(அ)

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
புக்கு	பொய்கையிலே ஏறப் பாய்ந்து,	ஏதொன்றும் அல்லோம்	ஒரு சரக்காகவு மெண் ணப்படுகிறிலோம்;
ஆடு அரவம்	படமெடுத்தாடா நின் றகாளிய நாகத்தை	தக்கார்	(உமக்குத்) தகுந்திருப் பவர்களாய்
பிடித்து	பிடித்து	பலர்	அளவற்றவர்களுமான
ஆட்டும்	(அதன் உயிர்வாடும்ப டி) ஆட்டின	தேவிமார்	மஹிஷிகளை
புனிதீர்	பா(ஓ)வசத்தியை யு டையவரே!	சால	பெரும்பாலும்
இக்காலங்கள்	இப்போது	உடையீர்	பட்டங்கட்டி வைத்தி ராதின்ரீர்;
யாம்	நாங்கள்	எக்கே	இது என்ன கஷ்டம்!;
உமக்கு	உமக்கு	இதுஎன்?, இதுஎன்?, இதுஎன்றே?.	

முன்பேகலக்கிற ராத்ரியிலே தானே, * நகரஸ்தீர் கலாலாபாம்ருத பாநார்த்த மாக “முருடர்” என்றுபாராதே ஸுகுமாரமான் திருத்தோள்களைக் கொண்டு அவர்கள்கண்டு மகிழவேணுமென்றுபோக ஒருப்பட்ட கள்ளத்தன மறிந்தோமென்கிறுளென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (இரவித்யாதி).

“உம்மைஅறிந்தால்” என்றதுக்கு நகரஸ்தீர்கள் பக்கல்போகவேணு மென்று மறைத்துக்கொண்டிருக்கிற கபடந்தானறியிலென்றபடி. “எல்லே” என்றுஸம் போதிக்ைக்கு இத்தாத்பர்ய மருளுகிறார் (உறவித்யாதி). (வாரீர்) வாராதே போனீரென்றபடி. (எ)

ச-அக-சு பெரியதிருமொழி, க0-ப, அ-தி, கூ-பா, ஆடி.யசைந்தாய்.

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (புக்காடரவம்) ப்ரமாதத்தாலே காலிலே தட்டுகையன்றிக்கே அதின்மேலேபாய்ந்து ஸாஹஸமான செயல்களன்றோ நீர் செய்யுமவை. இடையர்க்கும் இடைச்சிகளுக்கு முண்டான ரக்ஷணத்திலன்றோ நீர் சுத்த பா (ஞ)வராய்ப் பரிமாறுவது. (இக்காலங்கள்) எனக்கு உங்களை யொழியவும் வேறே சிலரு ண்டோவென்றான்; அதெல்லாம் பண்டைக்காலத்தில் வார்த்தையன்றோ என்கிறான்.

நான் வேறேயும் சிலரை அறிவேனோவென்ன; உமக்கு ஸத்ருஸ்ராயிருப்பார் பலருமில்லையோ?. இது தன்னைக் கொண்டாடுமவர்களன்றோ அவர்கள். (எக்கே) இதுவென்ன கஷ்டமோ? ஸாஹஸங்களைச் செய்யக்கடவநீர் இங்குவந்தென்? குறைவற்ற நீர் இங்குவந்தென்? மேன்மையுடையார் வரக்கடவதோ? (அ)

மூ;—ஆடியசைந்தாய்மடவாரொடு நீபோய்க்

கூடிக்குரவைபிணை கோமளப்பிள்ளாய்

தேடித்திருமாமகள் மண்மகள்நிற்ப

ஏடியி துவென்னி துவென்னி து வென்றோ?.

(கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திருமாமகள்	பெரிய பிராட்டியாரும்	ஆடி அசைந்து	ஆடி அசைந்து
மண்மகள்	ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியும்	குரவைபிணை	திருக்குரவைகோத்த
தேடிநிற்ப	தேடிக்கொண்டிருக்க,	கோமளப்பிள்	அழகியபிள்ளாய்! (என்
நீபோய்	நீ அவர்களை அகன்று	ளாய்	று மற்றும் சில வார்
	போய்		த்தைசொல்வதற்கு
ஆய்மடவாரொப(ஞ)வ்யைகளான இ		எம	முன்காலைப்பிடிக்க)
டு	டைப் பெண்களோ	இது என்	வாராய்தோழி!
கூடி	ஸம்ஸ்லேஷித்து[டே		இவரை உள்ளே புகுர
			விட்டதென்?
		இது என்? இது என்? என்கிறான்.	(கூ)

அநு;—எட்டாம்பாட்டு. (புக்காடரவமித்யாதி) “சொன்னபடியே வரப்போமோ? ப்ரமாதிகத்துக்குப் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டாவோ? நான் இத்தனை ஸாஹஸத்திலே ஒருப்படுவனோ? எனக்குவேறே சிலர்தானுண்டோ உங்களை யொழிய” என்று சிலவிநயபாஷணங்களைப்பண்ண, அவ்வார்த்தைகள் ரோஷநிவர்த்தகங்களாகையாலே நொந்து கொள்ளுகிறுளென்று ஸங்கதி.

(இதுதன்னை) எங்களைவிட்டிருக்கிறத்தை, விவரணம் (மேன்மையித்யாதி).

பெரியதிருமாமாழ, ௧௦-ப, ௮-தி, ௧௦-பா, அல்லிக்கமலம். கஅசுடு

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆடியசைந்து) (திருமாமகள் மண்
மகள் தேடிநிற்ப) (௧) “அகலகில்லேனிறையும்” என்று அவர்கள்
ஆசைப்பட்டுநிற்க. “ஆய்மடவாரோடேகூடி ஆடி அசைந்துருவை
பிணைக்கோமளப்பிள்ளாய்” என்றதுக்குக்கருத்து - ஒருவார்த்தை
சொல்லுவர்களாக நினைத்து, “வ்யதிரேகத்தால் தரியாதவர்களிரு
க்க, உன்னைக்கொண்டு கார்யமின்றிக்கே யிருப்பார்க்கன்றோ நீ
உதவுவது”. என்று சொல்லப்படுக்காள்; “இவ்வார்த்தை சொல்
லித் தலைக்கட்டினால் பின்னை தனக்கு அவகாசமறும்” என்று
பார்த்து அதுக்கு முன்னே காலேப்பிடித்தான்; (௭௮) என்று -
தோழியைப்பார்த்து “நீயன்றோ புருஷவிட்டுக்கொடுத்தாய்” என்கி
றான். அவன் அதுக்குமேலே சிலவிநயாதிப்ரஸங்கங்களைப் பண்ணி
னான். (இதுவென்) காலேப்பிடிக்கிறதென்? மார்வத்தெழுத்தென்
கிறதென்? வாயிதுவிரலென்கிறதென்? (௯)

மூ;—அல்லிக்கமலக்கண்ணனை யங்கோராய்ச்சி
எல்லிப்பொழுதுடியவூடல் திறத்தைக்
கல்லின்மலிதோள் கலியன்சொன்னமலை
சொல்லித்துதிப்பாரவர் துக்கமிலரே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அல்லி	தாதுகளையுடைய	கண்ணனை	திருக்கண்களையுடைய
கமலம்	தாமரைப்பூப்போன்ற		கண்ணபிரானை

அந்;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆடியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே “பலதேவிமார்
சாலவுடையீர்” என்றவிதுக்கு வழியுண்டோ? நீங்கள்ரோஷத்தாலே கல்பிக்
கிறவித்தனையிறே” என்றான்; அதுக்கு “நித்யாநபாயிரிகளையும்விட்டு எங்களை
விரும்பினதில்லையோ? ராஸகரீடை பண்ணினதுபொய்யோ?” என்று மூதலி
த்துவிடவேணுமென்று அதைச்சொல்லி ஸம்போதிக்கிறுளென்று ஸங்கதி.

“சுரவைபிணைந்த கோமளப்பிள்ளாய்” என்றுஸம்போதித்து, மேலொரு
வார்த்தையும் சொல்லாதே, தோழியை ஸம்போதிக்கைக்கு ஸங்கதியருளு
கிறார் (வ்யதிரேகத்தாலித்யாதி). விநயாதிப்ரஸங்கத்தை வெளியிடுகிறார்
(மார்வத்தித்யாதி). “ఉంపొనెన్ద్రు కుక్షరమ్ - உரோவிந்யஸ்த மக்ஷரம்” என்
கிறபடியே எழுதிக்கொள்ளுகிறேன், காலில் பெருவிரலைக்கவ்வுகிறேன்” என்
கிற உக்திகளென்று கருத்து. (௯)

(௧) தி-வாய்-௬-௧௦-௧௦.

கஅசுக் பெரியதிருமொழி, க0-ப, அ-தி, க0-பா, அல்லிக்கமலம்.

அங்கு	அங்கு	தோள்	திருத்தோள்களையுடை
ஓர்ஆய்ச்சி	ஓரிடைச்சி	கலியன்	ஆழ்வார் [யரான
எல்லிப்பொழு	இராக்காலத்தில்	சொன்ன	அருளிச்செய்த
து	[பேசின	மலை	சப்தஸந்தர்ப்பரூபமான
ஊடிய	ப்ரணய கலஹமாகப்		இப்பத்துப் பாட்
ஊடல் திறத்	வெறுப்பு வார்த்தை வி	சொல்லி	(வாயாலே) சொல்லி
தை	ஷயமாக,	துதிப்பாரவர்	எம்பெருமானை ஏத்து
கல்லில்	மலையைக்காட்டிலும்		மவர்கள்
மலி	அதிசயித்த (பலமு	துக்கம் இலரே	துன்பமற்று வாழப்பெ
	டைய)		றுவர்கள். (க0)

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (அல்லிக்கமலக்கண்ணனை) அரைக்ஷணம் மாறிநிற்கில் கண்ணஞ்சுழலை யிடும்படியான நோக்கையுடையவன். (அங்கோராய்ச்சி) அவன்தன்னை நூறுபட்டினி கொள்ளுமவளாயிற்று. (எல்லிப்பொழுதுடிய ஓடல்திறத்தை) விலக்குவாரில் லாதகாலத்திலே ஈடுபட்டு உரைத்த மஹாபாரதப்பரப்பை. (கல்லின் மலிதோள்) விநயாதி ப்ரஸங்கங்களுக்கெல்லாம் பாடாற்றின தோள் வலியையுடையவர். (சொல்லித்துதிப்பார்) இவருடைய பா(ஞ)வ்ருத்தி உண்டாகாதிதே. (துக்கமிலர்) அவன்தான்வந்து மேல் விழச்செய்தேயும் இவர்களுக்கு பா(ஞ)வபந்தம் கனத்திருக்கச்செய்தேயும் ஏறிட்டுக்கொண்ட ஸங்கல்பம் குலையாதபடி நின்றதொரு நிலையுண்டிதே. இதுகற்றார்க்கு அந்தமிறுக்கில்லை. (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

பத்தாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (அல்லியித்யாதி) “ஓர்” என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (நூறுபட்டினியித்யாதி). “திறத்தை” என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (விலக்குவாரித்யாதி). *வாள்வலியால் மந்திரம் கொண்டவர் வார்த்தையாகையாலே, ஈஸ்வரனையும் பரதந்த்ரனாக்க வல்லமைதோற்ற விசேஷித்தாரென்று தாத்பர்யமருளுகிறார் (விநயேத்யாதி). (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி, க0-ப, கூ-தி, புள்ளுருவின் ப்ரவேசம். கஅகூள

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பத்தாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி

புள்ளுருவின் ப்ரவேசம்.

வ்யா;—புள்ளுருவின் ப்ரவேசம். (க) “ஊடல் கூடலுணர் தல்” என்கிறபடியே முன்பு விஸ்வலேஷமாய், அநந்தரம் ஸம்ஸ்லேஷமாய், அது தான்விஸ்வலேஷாந்தமாய் நின்றது. ஆற்றுமைகரைபுரண்டு அவன் வருமளவும் கண்டு ஆறியிருக்கவாண்ணாதபடி ஆசை மிகுத்து, இவர்க்ரமப்ராப்தி பற்றாதபடியாயிருக்கிற இவள்தசையை அதுஸந்தித்திருக்கிற திருத்தாயார் “இவளாபத்துக்கு இரையிடுவதோ? அவனை அழைப்பிப்பதோ? ஊரார் சொல்லுகிறபழியைப் பரிஹரிப்பதோ?” என்று பார்த்து, “இனி அவிருத்தமாகப் போகலாம் வழியென்” என்று நினைத்து, “மிடுக்கனல்லேனோ? நினைத்த கார்யங்கள்செய்து தலைக்கட்டுமவனல்லேனோ? குணவானல்லேனோ?

அந்;—புள்ளுருவின் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே ஊடல் தலையெடுத்திருக்கையாலே காலேப்பிடித்து ஸம்ஸ்லேஷித்து, * அல்லிக்கமலக் கண்ணனாய் அவனிருக்க, மீளவும் இத்திருமொழி துடங்கி “மன்றிலங்கு பாரதத்து” என்னுமளவும், விஸ்வலேஷமான போதைக்கு ப்ரஸக்தி யென்னென்ன வருளுகிரார் (ஊடல் கூடலித்யாதி). “மானமுடைத்து” என்றதிலே “அல்லில்தான் வந்தபின்னை” என்றத்தாலே ஸம்ஸ்லேஷம்நடந்து, அது ஸாத்மிக்க வேணுமென்று பிரிய, ஊடல் தலையெடுக்க, அத்தைத்தவிர்ந்து ஸம்ஸ்லேஷிக்க, அது தானும் அதிமாத்ரமென்றறிந்து பிரிந்திருக்க, அநந்தரம் (உ) “பொன்னம் சேவடிமேல் போதணியப்பெற்றேனே” என்று இவர்வாய்விட்டு ஹர்ஷிக்கும்படி நடந்ததென்னும்படி திருவுள்ளம். (உணர் த) ஸம்ஸ்லேஷம் ஸாத்மியா தென்றறிகை.

அதில் இத்திருமொழிக்கு ப்ரதிபாத்யத்தை அருளுகிரார் (ஆற்றுமையித்யாதி). (இவர்க்ரமப்ராப்தி)நாயகனுடைய க்ரமப்ராப்தி. (இரையிடுகை)நோவுபட வேண்டா வென்கை. அப்படி சொன்னால் ஆற்றுமை மிகுமிதே, (அவிருத்தமாக) என்றதுக்கு பா(ஓ)வம், நோவுபட வேண்டாவென்றால் அதிகமாய் படிகடந்து புறப்படுவன்; நோவுபடக்கடவை யென்றாலும் படிநுவிளையும்; அவனை அழைப்பித்தால் அஷட்கர்ணமாகாமையாலே அதுயும்பழிக்கு

கஅசுஅ பெரியதிருமொழி, க0-ப, கூ-தி, க-பா, புள்ளுருவாகி.

வடிவழகிலே துவக்கவல்லவனன்றோ?, என்று நினைத்திருக்கிற யோ” என்றுலோகத்தில் ஆற்றுமையுடையாடெல்லாரும் சொல்லிக் கூப்பிட்ட பாசுரத்தை இவளுடைய வ்யஸநத்துக்கு நிதர்ஸநமாகச் சொல்லி, “இவள் இப்பாடுபட நீ ஆறியிருப்பாயே?” என்று இவள் தசையை அநுஸந்தித்த திருத்தாயார் பாசுரமாயிருக்கிறது. *

மூ;—

புள்ளுருவாகிநள்ளிருள்வந்த பூதனைமாளவிலங்கை
ஒள்ளெரிமண்டியுண்ணப்பணித்த ஓக்கமதனைநினைந்தோ
கள்ளவிழ்கோதைகாதலுமெங்கள் காரிகைமாதர்கருத்தும்
பிள்ளை தன்கையில் கண்ணமே யொக்கப் பேசுவதெந்தைபிரானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எந்தை	எமக்குஸ்வாமியுமாய்	பேசுவது	அவ்விருப்புத்தோற்றப்
பிரானே	உபகாரகனுமானவனே !		பேசுகிறவிது,
எங்கள்	எங்களுடைய	புள் உருவு ஆகி பிள்ளைகளை அனுங்கப்	
கள் அவிழ்	மதுஸ்யந்தியான		பண்ணும், சந்திக்
கோதை	யயிர்முடியையுடைய		காக்கைகள் வடிவு
	பெண்ணின்		டையளாகி
காதலும்	அபி(ஜி)நிவேசத்தையும்	நள்ளிருள்	மத்யராத்ரத்திலே
காரிகைமாதர்	அழகு மிக்க பெண்க	வந்த	(வஞ்சகம் செய்ய) வந்
	ளுடைய	பூதனை	பூதனையானவள் [த
கருத்தும்	(இவள்காதலைப் பழிக்	மாள்	முடியும்படியாகவும்,
	கையில் துணியையும்	ஒள் எரி	ஒளிபொருந்திய அக்நி
	(புத்தி பண்ணாதே)		பகவான்
பிள்ளை தன்	சிறுப்பிள்ளைகளுடைய	இலங்கை	லங்கையை
கையில்	கையிலுள்ள	மண்டி	பொருந்தி
கண்ணமே ஒக்	கண்ணியை நினைத்த	உண்ண	புஜிக்கும்படியாகவும்
	போதுவாங்கக் கூடு	பணித்த	செய்தருளின
	மென்றாப் போலே	ஊக்கமதனை	மிடுக்கை
	(ஆறியிருப்பதுட	நினைந்தோ	திருவுள்ளம்பற்றியோ?
	ன்,)		(க)

உடலாமென்று, தானே போய்ப் பெண்படியை அப்போது அறிவித்தமை. (ஆறியிருப்பாயே என்று) என்றவந்தரம், “திருமுன்பே விண்ணப்பம் செய் தாராகையால்” என்று கூட்டுவது; இல்லாவிடில் “திருத்தாயார்” என்றது க்கு க்ரியை இல்லையிறே. ... *

பெரியதிருமொழி, க0-ப, கூ-தி, உ-பா, மன்றில் மலிந்து. கஅகக

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (புள்ளுருவித்யாதி) கண்காணவொண்ணாத ஆபத்தைப் பரிஹரித்த நமக்கு இதொன்றும் பழியாய்த்தலைக்கட்டப் புகுகிறதோ? என்று கொண்டிருக்கிறாயோ? (புள்ளுரு) “புள்” என்று சிலவுண்டாயிற்று. அவை மேலேஸஞ்சரிக்க, பிள்ளைகள் அனுங்குவர்களாயிற்று. அப்படியே புள்ளினுடையப்ரகாரத்தையுடையளாய்க்கொண்டு மத்த்யராத்ரத்திலே வந்த பூதனையானவள் முடியும்படியாகப் பண்ணின. “ஊக்கமதனைநினைந்தோ” என்றுக்ரியை. (நள்ளிருள்) பிறரும் பரிஹரிப்பாரன்றிக்கே தானுமறியாத காலத்திலே யாயிற்று்வந்தது. (இலங்கையித்யாதி) அக்ரியானது இவனுடைய தோளை அண்டைகொள்ளுமதுக்குமுன்பு ராவணனுக்கு அஞ்சி, சோற்றுக்குவேண்டுமளவும்ஸஞ்சரித்து உடம்பு வெளுத்தாயிற்றுத்திரிவது. இவன்தோளை அண்டைகொண்ட அக்ரியானது தன் நிறம்பெற்றது. “வயிறுநிரம்ப புஜிப்பிற்றிலோமோ” என்று உன் மிடுக்கை நினைத்தோ நீ ஆறியிருக்கிறது.

(கள்ளவிழித்யாதி) இவள் மாலையையும், மயிர் முடியையும்கண்டு நீர்காதலிக்கக்கடவ வித்தையன்றோ இவள் காதலிக்கிறது. (காரிகையித்யாதி) “ப்ராப்தவிஷயத்தில் காதலன்றோ” என்றிராதே இத்தைப் பழியாகச் சொல்லுகிற ஊரில் ஸ்தரீகளுடைய துணியையும்புத்திபண்ணாதே. (பிள்ளையித்யாதி) “பலவான்கள்கையில் கிண்ணியிறே வாங்கவரிது; பாலராயிருப்பார் கையிலது நினைத்தபோது வாங்குகிறோம்” என்றிருக்கிறாப்போலே ஆறியிருக்கிறாயோ? (க)

மூ;—

மன்றில்மலிந்துகூத்துவந்தாடி மால்விடையேமூமடர்த்தாயர் அன்றுநடுங்கவாநிரைகாத்தவாண்மைகொலோவறியேன்றான் நின்றபிரானேநீள்கடல்வண்ணா நீயிவள்தன்னைநின்கோயில் முன்றிலெழுந்தமுருங்கையில்தேனும் முன்கைவளைகவர்ந்தாயே.

அரு;—முதற்பாட்டு. (புள்ளித்யாதி) ஸ்வாபதேச தாத்பர்யம் (கண்காணவித்யாதி). (இதொன்றும்) நாலுநாள் இவ்விபூதியிலே வைக்கை. (சில) சந்திக்காக்கைகள். “பணித்த” என்றதினர்த்தம் (பண்ணின) என்றது. “ஒள்ளரி” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அக்ரியித்யாதி). உட்கருத்தை விசேஷித்தருளுகிறார் (வயிறித்யாதி).

(இத்தை) என்றவநந்தரம் “மறந்துன்னை” என்று சேஷம், “எந்தை பிரானே” என்றத்தைக்கடாக்கித்து. “காரிகை மாதர்” ஸுந்தரிகளான ஸ்தரீகள்; அவர்கள் கருத்து. இன்னதென்றருளுகிறார் (ப்ராப்தேத்யாதி). (க)

கஅஎ0 பெரியதிருமொழி, க0-ப, கூ-தி, உ-பா, மன்றில் மலிந்து.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நின்ற	(திருமலையிலே) நின்ற ருளின.	ஆரிரை	பசுக்களின் திரளை
பிரானே	உபகாரகனே!	காத்த	ரக்ஷித்தருளின
நீள்	விசாலமான	ஆண்மைகொ	பௌருஷத்தைத் (திரு
கடல்	கடல்போன்ற	லோ	வுள்ளம்பற்றியோ),
வண்ணா	வடிவையுடையவனே!	நின்	உன்னுடைய
நீ	க்ருஷ்ணாவதாரம் பண்	கோயில்முன்றி	கோயில் முற்றத்திலே
மன்றில்	நாற்சந்தியிலே[ணினநீ,	ல்	
மலிந்து	பொருந்திநின்று	எழுந்த	உண்டான
உவந்து	திருவுள்ளமுகந்து	முருங்கையில்	முருங்கை மரத்தின்
கூத்து ஆடி	(குடக்கூத்துமுதலிய)	தேனும்	தேன் எளிதானபு
	கூத்துக்களையாடி,	போலே	
மால்	கறுத்தநிறத்தையுடை	இவள் தன்னை இப்	பெண்பிள்ளையை
	ய	யும் (எளியளாக	
விடை எழும்	ரிஷபங்களேழையும்	னைத்து)	
அடர்த்து	நிரஸித்து,	முன் கைவளை (இவளுடைய)	முன்
அன்று	இந்தரன் கல்மாரிபொ	கையிலுள்ள வளை	
	ழியும் காலத்திலே	யை	[ம்
ஆயர்	இடையர்களடைய	கவர்ந்தாய்	கைக்கொண்டருளின
நடுங்க	வருந்திநிற்க,	நான் அறியேன் (உன்கருத்தை)	நான்
		அறிகிறிலேன்.	(உ

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (மன்றிலித்யாதி). “ஒருவர் இரு
வரன்றிக்கே, ஊராக அநுபவிக்கும்படி- குருகுலவாஸம் பண்ணினார்
கும் ஆடவொண்ணாத கூத்துக்களையன்றோ நாம் உபகரித்தது; ஆன
பின்பு நமக்கு இதுவொன்றும்பழியாகப்புகுகிறதோ?” என்றிருக்க

அநு;—இரண்டாம்பாட்டு. (மன்றிலித்யாதி)கீழ்ப்பாட்டிலே “பூதனைமை
முடித்துப் பஞ்சலக்ஷங்குடிப் பெண்களுக்கும் என்னைக் கொடுத்தேனே”
என்னவே “அதுவே பெருமையாக என்பெண்ணையிட்டுப்பழியில்லை” என்ற
ருக்கிறாயோ? என்றாள். இத்தைக்கேட்டு “நான் இவ்வூரில் பெண்களுக்காகக்
கூத்தும் ஆடவில்லையோ? விடைகொன்றது தானில்லையோ? மலைசுமந்ததில்
லையோ? ஒருமலையேறி வருவாருண்டோ? என்று எதிர்பார்த்து நின்றதில்லை
யோ” என்று, இவற்றையெல்லாமறியும்படி நிற்க, அத்தாலேயோ இப்படி
ஆறியிருக்கிறயென்று சொல்லுகிறாரென்று ஸங்கதி.

றையோ? (உவந்தாடி) (க) “ஃதூநாஃ-பக்தாநாம்” என்கிறபடியே “இவர்களறிந்து கொண்டாடிற்றிலர்களேயாகிலும் நாம்தாம் இவர்களுக்காகப் பற்றேழுமிறே” என்று உகந்தானாயிற்று. (மால்விடையித்யாதி) ஊருக்காக உபகரித்தபடி சொல்லிற்று. இனி ஒருத்திக்காக உபகரித்தபடி சொல்லுகிறது. “நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டை கலவிக்கு இடைச்சுவராயிருந்த வ்ருஷபங்களேழையும் அழியச்செய்த மஹாகுணத்திலே, இந்தகுணஹாநியொன்றும் நிரவிப்போகாதோ” என்றிருக்கிறாயோ? (ஆயரன்னுநடுங்க) (உ) “ஸ்ரீஸ்ரீஃசுலக்ஷ்மி-ஸுக்ரவரூப் - கோகோபிஜநஸங்குலம் - அதீவார்த்தம்” என்கிறபடியே பசுக்களும் இடையரும் நோவுபடாதபடி ரக்ஷித்த ஆண்பிள்ளைத் தனத்தை நினைத்தோ? அறிகிறிலேன்.

(நின்றபிரானே) அவ்வவதாரத்திலே இழந்தார்க்கும் இழக்க வேண்டாதபடி திருமலையிலேவந்து நிற்கிறவனே! (௩) “குன்றமேந்திக் குளிர்மழைகாத்தவன்” (௪) “நின்றவேங்கடம்” (௫) “வானவர்கள் சந்திசெய்யநின்றான்” என்னக்கடவதிறே. (நீள்கடல்வண்ண) ஒருகடல் செவ்வேநின்றாப்போலேயாயிற்று எழுந்தருளிநிற்கும் நிலை. (நீ இவள்தன்னை) ரக்ஷகத்வத்தில் முற்பாடனாயிருக்கிற நீ உன்னுனடய ரக்ஷக்த்வமும் போராதபடியான த்வரையையுடைய இவளை. கையும் வளையுமான சேர்த்தி கண்டு கொண்டாடும் நீயே அறுபவித்து விடப்புக்காயோ?. (௨)

கூத்துப்பார்ப்பாரன்றோ உகக்க அடிப்பது; ஆடுவார் உகக்கையைச்சொல்லுவானென்னென்ன வருளுகிறார் (பக்தாநாமித்யாதி).

“நின்ற பிரான்” என்றால், “திருமலை” என்னைக்கு ஜ்ஞாபகமென்னென்ன வருளுகிறார் (குன்றமித்யாதி), ஃமயர்வற மதிநலம்பெற்ற திருத்தாயாராகை யாலே க்ருஷ்ணனை வேங்கடத்தானாகவும் சொன்னொன்று திருவுள்ளம். “உன்னுடையகோயில், முன்னிலே-முற்றத்திலே, எழுந்தமுருங்கைமரத்தில் தேன் எளிதானாப்போலே, இவளையும் எளிதே வளைகழலப் பண்ணினாயோ” என்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்யமருளுகிறார் (கையுமித்யாதி). (அநுபவித்து விட) இவளை அநுபவிக்கவேண்டாவோ என்று கருத்து. (உ)

(க) ஜிதந்தா-க-நு. (உ) வி-பு-நு-கக-கநு. (ங) தி-வாய்-நு-நு-அ.

(ஈ) தி-வாய்-க-ந-ய்.

(௩) அமலா-ந.

கஅஎஉ பெரியதிருமொழி, க0-ப, கூ-தி, ந-பா, ஆர்மலியாழி.

மூ;—

ஆர்மலியாழிசங்கைகொடுபற்றி யாற்றலையாற்றல்மிசுத்துக்
கார்முகில்வண்ணாகஞ்சனை முன்னம் கடந்தநின் கடுந்திறல்தானே
நேரிழைமாதைநித்திலத்தொத்தை நெடுங்கடலமுதனையாளே
ஆரெழில்வண்ண வங்கையில் வட்டாமிவளெனக்கருதுகின்றாயே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கார்முகில்	காளமேகம்போன்ற	நேர்	விலகூணமான
வண்ண	திருநிறத்தை யுடைய	இழை	ஆபரணங்களையுடைய
	வனே!		வளாய்
ஆர் எழில்	மிக்க அழகையுடைய	நித்திலத்தொ	முத்துமலை போன்ற
வண்ண	வடிவையுடையவனே!	த்தை	வளாய்
முன்னம்	க்ருஷ்ணவதாரத்திலே	நெடு	மிகவும்பரம்பின
ஆர்மலி	கூர்மைமிக்கிருந்துள்ள	கடல்	ஸமுத்ரத்திலுண்டான
ஆழியொடு	திருவாழியோடே	அமுது அனை	அம்ருதம் போன்றவ
சங்கு	ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தை	யாளே	ருமான
	யும்		
பற்றி	(திருக்கைகளில்)எந்தி,	மாதை	இப்பெண்பிள்ளையை
ஆற்றலை	மிடுக்கை	இவள்	“இவள்
ஆற்றல்மிசுத்து	மிகவும்பரபலப்படுத்தி	அங்கையில்	அழகிய கையிலுள்ள
கஞ்சனை	கம்ஸனை	வட்டாமென	கருப்புக்கட்டி போல்
கடந்த	நிரஸித்துப்பொகட்ட		அநுபவிக்கவும் உபே
நின்	உன்னுடைய		கூறிக்கவும் தக்கவ
கடு	பலிஷ்ட்டமான		ள்” என்று
திறல்தானே	பராபிபவநஸாமர்த்யத்	கருதுகின்றாய்	நினைத்திருக்கிறாய்?
	தை நினைத்தோ,		

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு. (ஆர்மலியாழி சங்கொடுபற்றி) கூர்
மை மிக்கிருந்துள்ள திருவாழியோடே ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந்யத்தையும்
கூடப்பிடித்து. (ஆற்றலை) “ஆற்றல்” என்று - மிடுக்காகவுமாம்;

அநு;—மூன்றும்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டிலே நீயே இவளை அநுபவித்துக்
கொண்டிருக்கிறில யென்றாள்; அத்தைக் கேட்டு “நான்கையும் திருவாழியு
மாய், மற்றை ஆழ்வார்களுமாய் வந்து பிறந்து அநுபவ விரோதிகளைக் காற்
கடை கொண்டதும்முன்பு உனக்காகவன்றோ” என்ன; “அத்தைநினைத்தோ
பரமபோக்யதையை இப்படிப்பட விட்டு வைத்தது” என்று உபாலம்பநம்
தோற்றச் சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, க0-ப, கூ-தி, ச-பா, மல்கியதோளும். கஅஎங்.

பொறையாகவுமாம். (ஆற்றல் மிகுத்து) ஒருஜகதுபஸம்ஹாரத்துக் குப் போந்திருக்கச்செய்தே கம்ஸனளவிலேயாம்படி அமைத்து.. (கார்முகில்வண்ண) கம்ஸனை அழுக்கி, மேலேஏறிநின்றபோதை வடிவழகு. (கஞ்சனித்யாதி) அவன்தான் நினைத்தசெயலை அவன்றன் னோடே போம்படியாகப் பண்ணின பராபிபவந ஸாமர்த்த்யத்தை நினைத்தோ?

(நேரிழைமாதை) விலக்ஷணமான ஆபரணத்தை யுடையவளை. (நித்திலத்தொத்தை) அணைத்தால் தாபமெல்லாம் ஆற்றவற்றாயிருக்கை. (நெடுங்கடலமுதனையானை) பெறுதற்கரியளானவளை. (ஆரெழில்வண்ண) இவளை இப்படிப்பண்ணவல்ல வடிவழகையுடையவளை! (அங்கையில் வட்டாம்) கையிலிருந்த கருப்புக்கட்டி-தின்னவுமாய், பொகடவுமாயிருக்குமிதே. அப்படியே நினைத்திருக்கிறாயோ இவளையும். (ங்.)

மூ;—

மல்கியதோளும் மாணுரியதனா முடையவர்தமக்குமோர்பாகம் நல்கியநலமோநரகனைத் துலைத்தகரதலத்தமைதியின்கருத்தோ [ய் அல்லியங்கோதையணிநிறங்கொண்டு வந்துமுன்னேநின்றுபோகா சொல்லியென்றம்பி இவளை நீ யுங்கள்தொண்டர்கைத் தண்டென்றவாறே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மல்கியதோளும் மிகுந்ததோள்களையும்	நல்கிய	(இருப்பிடமாகக்)	
மான்உரிஅத மானின் உடலில்உரிக்க	நலமோ	கொடுத்த	
ளும் கப்பட்ட தோலை	நரகனை	சீலாதிசயத்தை (நினை	
யும்	துலைத்த	த்தோ,) (அல்லது)	
உடையவர்தம உடையனான ருத்ரனா	கரதலத்து	நரகாஸுரனை	
க்கும் க்கும் கூட	அமைதியின்	நிரஸித்த [டான	
ஒர்பாகம் (தன்திருமேனியில்)	கருத்தோ	திருக்கையிலே யுண்	
ஒரு பாக (ஊர்)		மிடுக்கைநினைத்தோ ;	
த்தை			

“ஆற்றலை-மிடுக்கை, ஆற்றல்மிகுத்து-பொறுமை மிகுத்து” என்று சப்தார்த்தமாய்த் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஒருவித்யாதி).

“நித்திலம்-முத்துக்களையுடைய, தொத்தை-மாலையை” என்றருளுகிறார் (அணைத்தாலித்யாதி). ... (ங்.)

கஅஎசு பெரியதிருமொழி, க0-ப, கூ-தி, ச-பா, மல்கியதோளும்.

அல்லி	செவ்விமாலையாலே	போகாய்	போகிருயில்லை ;
அம்	அழகிதான	நீ	நீ [த்திலே
கோதை	மயிர்முடியை யுடைய	இவளை	இப்பெண்பிள்ளை திற
	இப்பெண் பிள்ளை	உங்கள்தொண்	உமது சேஷபூதர்க்
அணி	விலகாமான [யின்	டர்	ளுடைய
நிறம்	நிறத்தை	கை	கையிலுள்ள
கொண்டு	அபஹரித்துக் கொண்	தண்டு என்று	வில்லைப்போலே (வே
	டுபோனது மன்றி,	ஆறு	ண்டும்போது பெற
முன்னே	இவள்முன்னே		லாம்) என்றப்ரகார
வந்துநின்று	(ஒருகால்) வந்துநின்	நம்பீ	ம் நினைத்திரா நின்
	று (உன்வடிவழ	சொல்லிஎன்	பூர்ணானுவனே! [ரூய்;
	கைக்காட்டி)		பரக்கச் சொல்லிப் பய
			னென்? ; (ச)

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (மல்கியவித்யாதி) பலதோள்களை யுடையனாய், மானினுடைய தோலென்னுதல்; அன்றிக்கே, மஹா னான ஆனையினுடைய தோலையுடையனாய், “தன் தபோபலத்தா லே நான் என் கார்யம்செய்து கொள்ளவல்லேன்” என்கொண் டு துர்மாநத்தை யுடையனாயிருக்கிற ருத்ரனுக்கும் திருமேனியிலே இடம்கொடுத்த சீலாதிசயத்தை நினைத்திருக்கிறாயோ? (நரகனைத் துலைத்த) நரகனாகிறவஸூரனை நிரஸித்த கையில் மிடுக்கைநினைத் தோ?.

(அல்லியங்கோதை) செவ்விமாலையையுடைத்தான மயிர்முடியை யுடைய இவள் விலகாணமான நிறத்தைக் கொண்டு. (முன்னே நின்று போகாய்) உன்னுடைய வடிவழகை ஒருகால் காட்டிக் கொண்டு போகிறிலே. பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே உருவு வெளிப்பாட்

அநு;—நாலாம்பாட்டு. (மல்கியவித்யாதி) “நிரதிசய போக்ய பூதையான வளை அங்கையில் வட்டாக நான் நினைத்தேன்” என்றாய் ; “நான், தோளும் தோலுமாயிருக்கிற ஒடுபுப்பானுக்கும் உடம்பு கொடுத்திருக்கும் சூணவா னன்றோ? பதினாறுயிரம் பெண்களுக்காக நரகாஸூரனை வென்றதில்லையோ? இப்படி பெண்பித்தனான என்னை இப்படி சொன்னால் கேள்வியுண்டோ” என்ன; ஓம், அத்தை நினைத்தோ என் பெண்ணை உருவுவெளிப்பாட்டிலே நின்று நலிகிறுயென்று வெறுக்கிறுளென்று ஸங்கதி.

“தமக்கும்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (துர்மாநத்தை யித்யாதி). (ச)

சுஅளக பெரியதிருமொழி, க0-ப, கூ-தி, கூ-பா, அரக்கியராகம்.

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (செருவழியாத) இதுக்கு முன்பு பூசலில் முதுகுசாட்டிப்போகாத ராஜாக்களடைய முடியும்படியாக. (தேர்வலங்கொண்டு) ஆயுதமெடுக்க வொட்டாமே, அத்தேரின் மிடுக்கையே கொண்டு கேவலம்போகவரிய வீரஸ்வர்கத்துக்குப் போவாரில்லாமையாலே புல்லெழுந்து கிடந்தவற்றைப் பெருவழி யாம்படிக்கண்ட ஆண்பிள்ளைத் தனத்தை நினைத்தோ செய்தது.

(திருமொழி) (க) “சுடூரூசுடூரூசு-மதுரா மதுராலாபா” என்னும்படியான பேச்சையுடையவளை. செவ்விமாறுத மாலையை யுமுடையவளை. (சீர்மையை நினைந்திலை) இவள்வாசி ஒன்றையும் புத்திபண்ணிற்றிலை. (அந்தோ) இதுக்கு நான் எத்தைச் செய்வேன். (பெருவழிநாவல்) பெருவழிக்கரையில் நாவலில் விழுந்தபழமானது குனிந்தெடுக்கவுமாய், தவிரவுமாயிருக்குமிறே. அவ்வோபாதியும் நினைத்திருக்கிறிலையாயிற்று இவளையும். (ரு)

மூ;—

அரக்கியராகம்புல்லென வில்லாலணிமதிளிலங்கையார் கோணைச் செருக்கழித்தமரர்பணிய முன்னின்றசேவகமோ செய்ததின்று முருக்கிதழ்வாய்ச்சி முன்கைவெண்சங்கம்கொண்டு முன்னேறின்றுபோகாய் எருக்கிலைக்காக வெறிமழுவோச்ச லென்செய்வதெந்தை பிரானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அரக்கியர்	ராக்கஸஸ்தீர்களுடை	மதிள்	மதிள்களாலே சூழப் பட்ட
ஆகம்	மார்பானது (ய	இலங்கையார்	லங்கையிலுள்ள ராக்க
புல்என	ஸுநியமாய்த் தோற் றும்படியாக, (மங்க ள ஸுதிர ஹீநமா	கோணை	நிர்வாஹகளுன ராவ ணனை
அணி	அழகிய [க]		

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (செருவித்யாதி). “சொல்லிஎன்றம்பி” என்று, நான் எத்தைச் சொன்னாலும், நீர் சொன்னத்தைச் சொல்லிற்றத்தனை போக்கி, என்னிடத்தில் குணக்ரஹணம் பண்ணிற்றிலை; நான் ஒருத்திக்காக மஹாபாரதமெல்லாம் நடத்தினது லோகப்ரஸித்தமன்றோ? நீ ஒருத்தி-குற்ற மாகக்கொள்ளில் நான் செய்வதென்னென்ன; இங்கே ஒருமஹாபாரதம் நடக்க வேண்டியிருக்க, இத்தை உபேக்ஷித்தத்தாலே † குறைப்பட்டிருக்கிறாயோ வென்கிறுளென்று ஸங்கதி.

தேமலர் - தேனையுடைய மலரென்றருளுகிறார் (செவ்வியித்யாதி). (ரு)

(க) ரா-ஸு-சுசு-கரு.

† அந்நிதம்.

பெரியதிருமொழி, க0-ப, கூ-தி, கூ-பா, அரக்கியராகம். கஅஎஎ

வில்லால்	ஒருவில்லாலே	வெண்	வெள்ளிதான
செருக்கு அழி	செருக்கற்றவனுக்கி	சங்கம்	வளைமை
த்து	(பின்பு பிராட்டிக்	கொண்டு	கழற்றிக்கொண்டு போ
அமரர்	தேவஜாதிகள் [காக)		னதுமன்றி
முன்	திருமுன்பே	முன்னே நின் (ஒருகால்) இவன் முன்	
பணிய	(ஏத்தாநின்று கொண்	று	னே வந்து நின்று
	டு)தொழச்செய்தே		(வடிவைக் காட்டி)
	யும்	போகாய்	போகிறிலே;
நின்ற	(அவர்களுக்கு முகங்	எந்தை பிரா	எங்களுக்கு உபகாரக
	காட்டாதே) நின்ற	னே	னே!
சேவகமோ	வீரப்பாட்டையோ	எருக்கிலைக்காக (தன்னடையே பழு	
இன்று செய்	இப்போது (இப்பெண்	த்து நெகிழ்ந்து வி	
தது	பிள்ளை பக்கலில்)	ழுகிற) எருக்கிலைக்	
	செய்து போருவது;	காக	
முருக்கிதழ்	முருக்கம்பூப்போலே	எறி	எறியப் படும் தன்மை
	(செவ்விதான)		யையுடைய
வாய்ச்சி	அதரத்தையுடையளா	மழு	கோடாலியை
	ன இவளுடைய	ஒச்சல்	போட எடுக்குகை
முன்கை	முன்கையிலணியப்பட்ட	என் செய்வது ஏதுக்காக? (கூ)	
	டிருந்த		

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (அரக்கியராகம்) ராக்ஷஸஸ்த்ரீகளுடைய கழுத்திலே மாங்கல்ய ஸூத்ரமானது போக. (வில்லால்) ப்ரஹ் மாஸ்த்ரத்துக்கும் அழியாதவூரை வில்லாலே அழித்தான். (அணி மதினிலங்கையார்கோனை) “அவ்வூருக்கு நான்கடவேன்” என்று அபி மாநித்திருக்கிறவனை. (செருக்கழித்து) முன்னடிதோற்றாதே முலையடியே வர்த்தித்தசெருக்கை அழித்து. (அமரர்பணிய முன்னின்ற)

அநு;—ஆறும்பாட்டு. (அரக்கியரித்யாதி) “சீர்மையை நினைந்திலையந் தோ” என்று மிகவும் குற்றம்சொல்லாநின்றாய்; உன்பெண், கருத்தறிந்து பரி மாறவல்லளோ” என்று அச்சமுறுத்த; உன்கருத்தை நித்யாநபாயினியானவன் அறிந்தாளோ? அவன்மேலே சீறினாப்போலே, சீறுகைக்குப் போராது கிடா யென்கிருளென்று ஸங்கதி.

“அரக்கியருடைய ஆகம் - சரீரமானது, புல்லென-க்ஷுத்ரமாகத் தோற் றும்படி” என்று சப்தார்த்தமாய், பலிதார்த்தமருளுகிரார் (ராக்ஷஸேத்யாதி).

கஅஎஅ பெரியதிருமொழி, க0-ப, கூ-தி, எ-பா, ஆழியந்திண்டேர்.

ராவணவதாநந்தரம் பிராட்டி எழுந்தருளிவர, பெருமாள் முகங் கொடாதேயொழிய, தேவஜாதிவந்து (க) “*यथा ह्येवमस्ति* - பவாந்நாராயணோதேவம்” என்றும், (உ) “*सिंहोऽक्षिणी* - ஸீதா லக்ஷ்மீர் பவாந்விஷ்ணு” என்றும் உணர்த்த, முகம்கொடாதே நின்ற அச்சேவகம்போலேயிருந்ததி இச்சேவகமும்.

(முருக்கிதழ்வாய்ச்சி) முருக்கம்பூப்போலேயிருக்கிற அதரத் தையுடையளாயிருக்கிறவள் கையில் வளையைக்கொண்டு. (முன்னே நின்றுபோகாய்) ஒருகால் வடிவைக்காட்டிப்போகிறிலையென்னுதல்; உருவு வெளிப்பாட்டாலே முன்னே நின்றுபோகிறிலையென்னுதல். (எருக்கிலைக்காக) தன்னடையே பழுத்து நெகிழ்ந்து விழுகிறத்தை எறிமழுவைக்கொண்டு வ்யாபரிக்கவேணுமோ?. (கூ)

மூ;—

ஆழியந்திண்டேரரசர் வந்திறைஞ்ச வலைகடலுலகுமுண்ட பாழியந்தோளோராயிரம்வீழப் படைமழுப்பற்றியவலியோ [உ] மாழைமென்றோக்கிமணிநிறங்கொண்டுவந்துமுன்னேநின்றுபோகா கோழிவெண்முட்டைக்கென்செய்வதெந்தாய் குறுந்தடிநெடுங்கடல்வண்ணை. (முகம்கொடாதே) என்றவநந்தரம் “நின்றார்” என்று சேஷம். இல்லாவிடில் “பெருமாள்” என்கிறது அந்வயியாதிதே.

“எறி-எறியப்படும், மழு-பரசுவை, ஒச்சல்-போட எடுக்கை” என்று சப் தார்த்தமாய், விஸ்வேஷத்தாலே க்ருரையாயிருக்கிறவள்மேலே “கருத்தறி யாதவள்” என்று குற்றம் சொல்லவேணுமோவென்று தாத்பர்யமருளுகிரார் (தன்னடையேயித்யாதி). (கூ)

அந்;—ஏழாம்பாட்டு. (ஆழியித்யாதி) எருக்கிலைக்குக் கோடாலிவேணு மோ என்றும், உன்னுடைய பெண்ணினுடைய மேன்மையும், “எனக்கெதி ருண்டோ” என்கிற கர்வமும் குறைவற்று, “லோகத்தில் என்னைப்போலே அழகியாரில்லை” என்று நான் வந்தபோது முகம்கொடாதே, “பெண் என் னைப் படுத்தினபாடு நீ அறியாய்” என்கொண்டு, மழுகொண்டு எனக்கெதி ரில்லைஎன்று உலகமெல்லாம் கொண்டவலியை அறியாயோ? என்ன; மிகவும் அஞ்சி, என் பெண்பிள்ளை ஒன்றுமறியாப்பெண்; அதிஸுகுமாரி, பவ்யமான நெஞ்சுஉடைந்துபோகவித்தனை நீ சொல்லவொண்ணாதென்றுப்ரார்த்திக்கிரு ளென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, க0-ப, கூ-தி, எ-பா, ஆழியந்திண்டேர். கஅஎக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திண்	வலிமை பொருந்திய	நோக்கி	நோக்கையுடையளான
ஆழி	உருளையோடு கூடின		இவனுடைய
அம் தேர்	அழகிய தேரை நடத்தி	மணிநிறம்	அழகியமேனிநிறத்தை
அரசர்	ராஜாக்களடைய[வல்ல	கொண்டு	அபஹரித்துக்கொண்டு
வந்து	(பராஜிதர்களாய்)வந்து		(போனதுமன்றி)
இறைஞ்ச	காலிலே விழுந்துபணிய,	வந்து	(ஒருகால்) வந்து (உ
அலை	திரைக்கிளப்பத்தை யு		ருக்காட்டி)
	டைய	முன்னேநின்	(இப்பெண் பிள்ளைக்
கடல்	கடலாலே சூழப்பட்ட	று	கெதிரில்) முன்னடி
உலகம்	உலகத்தை		தோற்றநின்று
முன்	முன்னே	போகாய்	போகிறிலே?!
ஆண்ட	அரசாண்ட (கார்த்த	நெடுங்கடல்	பரம்பினகடல்போன்ற
	வீர்யார்ஜுநனுடைய)	வண்ணா	வடிவையுடையவனாய்
பாழியம்	மிக்க வலியையுடைய	எந்தாய்	எமக்கு ஸ்வாமியுமான
ஓராயிரந்தோள்	ஆயிரந்தோள்களும்		வனே !
வீழ	துணியும்படி	கோழி வெண்	(தன்னடையே உடை
மழுப்படை	‘பரசு’ என்னுமாயுதத்	முட்டைக்கு	ந்து போகக்கடவ)
	தை [ற		கோழிமுட்டைக்கு
பற்றிய	கையிலே தரிக்கப்பெற்	குறுந்தடி	சிறியதொரு தடியெடு
வலியோ	மிடுக்கை நினைத்தோ?		க்கை
மென்	முக்த(ஈ) மான [ன்ற		
மாழை	மானினது நோக்குபோ	என் செய்வது	என்னபயன்பெறும்?'

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (ஆழியந்திண்டேரரசர்) எங்குமொக்க ஸஞ்சரிக்கும்படி மிடுக்கையுடைத்தான உருளையோடே கூடின தேரையுடைய ராஜாக்கள் காலிலே வந்துபணிய. (அலைகடல்) கடல் சூழ்ந்த பூமிப்பரப்புக்கெல்லாம் தானே கடவனும்படியான தோள் வலியையுடைய ராஜாவினுடைய தோள்கள் துணியும்படி மிடுக் குடைத்தான மழுவைக்கையிலே யுடையராயிருக்கிறத்தாலுள்ள வலியோ?.

(மாழைமென்றோக்கி) முக்த்த (ஈ) மான மானினுடையநோக் கோடொத்த நோக்கையுடையளாய், விலகூணமானநிறத்தையுடை

“மணிநிறங்கொண்டு - அழகியநிறத்தைக் கொண்டுபோன நீ வந்து” என்றர்த்தமாய் பலிதார்த்தம் (விலகூணேத்யாதி). (எ)

கஅஅ0 பெரியதிருமொழி, க0-ப, கூ-தி, அ-பா, பொருந்தலன்.

யளாயிருக்கிற இவளுடையமுன்னே உன்னுடைய வடிவை ஒரு கால் காட்டிப்போகிறிலை. (கோழி வெண்முட்டைக்கென் செய்வது) தன்னடையே உடைந்துபோகிறவித்தைத் தடியையிட்டுத் தகர்க்க வேணுமோ? (எ)

மூ;—

பொருந்தலனாகம்புள்ளுவந்தேற வள்ளுகிரால் பிளந்தன்று [ன்று பெருந்தகைக்கிரங்கி வரலியைமுனிந்தபெருமைகொலோசெய்ததி பெருந்தடங்கண்ணி சுரும்புகோதைபெருமையை நினைந்திலேபேசில் கருங்கடல்வண்ணு கவுள்கொண்டநீரா மிவளெனக் கருதுகின்றாயே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொருந்தலன்	பொருந்தாமையையே	இன்றுசெய்த	இப்போது (இவள் திற
	ப்ரக்ருதியாகவுடை	து	த்தில் இப்படி) செ
	ய ஹிரண்யனுடை		ய்து போந்தது?;
ஆகம	சரீரத்திலே [ய	பெருந்தடம்	மிகவும் விசாலமான
புள்	கழுகு, பருந்து முதலா	கண்ணி	கண்களை யுடையளாய்
	ன பக்ஷிகள்	சுரும்பு உறு	வண்டிகள் மாறுதே ப
உவந்து	மிகுந்த ப்ரீதியோடே		டிந்து கிடக்கிற
ஏற	ஏறி வர்த்திக்கும்படியா	கோதை	மயிர் முடியையுடைய
	க (அந்தச்சரீரத்தை)		ளான இவளுடைய
வள்ளுகிரால்	கூர்மையான நகங்க	பெருமையை	வைலக்ஷண்யத்தை
	ளாலே	நினைந்திலே	புத்திபண்ணிற்றிலை;
பிளந்து	இருதுண்டமாகக் கிழி		கருங்கடல் வண்ணு!— ;
	த்து, (அதுவுமன்றி)	பேசில்	(உன்கருத்தைப்) பே
அன்று	ஸூக்ரீவன் ரிச்ய மூக		சப்புக்கால்,
	பர்வதத்தில் வருந்	இவள்	“ இப்பெண்பிள்ளையா
	தினவன்று		னவள்,
பெருந்தகைக்	கம்பீர ஸ்வபாவனான	கவுள்கொண்ட	வாயில் பொகட்ட
கு	(அந்த) ஸூக்ரீவனுக்	நீர் ஆம் என	நீர் போலே அபே
இரங்கி	திருவுள்ளமிரங்கி [கு		க்ஷிக்கவும் உபேக்ஷ
வாலியை	(அவனுக்கு)சத்ருவான		க்கவும் தக்கவள்” எ
	வாலியை		ன்று
முனிந்த	நிரஸிக்கையினு ஓண்	கருதுகின்றாய்	நினைத்திருக்கிறாய்த்,
	டான		னை.
பெருமை கொ	மிடுக்கைநினைத்தோ ?		
லோ			

பெரியதிருமொழி, க0-ப, கூ-தி, கூ-பா, நீரழல்வானாய். கஅஅக

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (பொருந்தலன்) மதுஷ்யஜந்மமாய் ஆஸூர பா (ஓ)வத்தையுடையனாயிருக்கையன்றிக்கே, பொருந்தாமையைப் ப்ரக்ருதியாக வுடையனாயிருக்கை. (ஆகம்புஸ்ருவந்தேற) ஸ்த்ரீகள் பேணிப்போந்த சரீரத்திலே கழுகும்பருந்தும் உகந்தேற. (வள் ளுகிரால்) கூரிய உகிராலே நிரஸித்து. (அன்று பெருந்தகைக்கிரங்கி) என்றுமொக்கப் பொருந்திப்போருகிற ஸுக்ரீவமஹாராஜர்க்கு ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து வாலியை அம்பாலே வேண்டோமென்றனாயிற்று. (பெருமைகொலோ) அன்று ஆஸ்ரித விஷயத்தில் பண்ணின பகஷபாதமெல்லாம் இங்கேகண்டோமிதே.

(பெருந்தடங்கண்ணி) போ(ஓ)ஓ(தாக்களளவல்லாதபடி மிக்கப் பரப்பை யுடைத்தானகண். (சுரும்புறுகோதை) வண்டுகள்மாறாத மாலையோடுகூடின மயிர்முடியையுடையவள். (பெருமையைநினைந்திலே) இவளுடைய வைலக்ஷண்யமொன்றையும் புத்திபண்ணிற்றிலே. (கருங்கடலித்யாதி) வாயில் பொகட்டினநீர் இழிச்சவுமாய் கொப்பளிக்கவுமாயிருக்கும். அவ்வோபாதியாக நினையாநின்றாய் இவளையும்.

மூ;—

நீரழல்வானாய் நெடுநிலங்காலாய் நின்றநின்நீர்மையை நினைந்தோ சீர்கெழுதோதை யென்னலதில ளென்றன்னதோர் தேற்றன்மைதானோ பார்கெழுபவ்வத் தாரமுதனைய பாவையைப் பாவம்செய்தேனுக்கு ஆரழலோம்புமந்தணன்தோட்டமாக நின்மனத்து வைத்தாயே.

அந;—எட்டாம்பாட்டு. (பொருந்தலனித்யாதி) “நீ உன்பெண்ணைக் கோழி வெண்முட்டையாகவெண்ணியிருக்கிறாய்; அவள்என்னை எப்போதும் மறந்தேனென்று சொல்லத்தக்கதெல்லாம் சொல்லிவேண்டப்பண்ணினாள்ன்றோ? சிறுக்கனுக்கு*ஸமயஸமுத்பவனாய் உதவினதில்லையோ? ஒருகுரங்குக்கு நானேபோய் உதவினதில்லையோ” என்றுசொல்ல, அப்படி ஆஸ்ரிதபவ்யனாகில் நான் வேண்டிம்படி இப்படி யிருக்கவடுக்குமோ? உனக்குத்தக்க வைலக்ஷண்யமுடையவளாகையாலே (க) “இறையுமகலகில்லேன்” என்று ஊடினால், அதுவெல்லாம் ஏற்றமன்றோ? உபேக்ஷிக்கப்படாதென்கிறுளென்றுஸங்கதி.

இரணியன் என்னுதே “பொருந்தலன்” என்றதுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (மதுஷ்யேத்யாதி). “பெருந்தகை” பேரளவுடையவர் என்றுசப்தார்த்தமாய், “பொருந்தலன்” என்றதுக்கு எதிர்த்தட்டாக வருளுகிறார்(என்றுமிய்யாதி).

“பேசில் பெருந்தடங்கண்ணி” இத்யாத்யந்வயஃ. (அ)

† (பா) பெருத்திருக்கிற.

(க) தி-வாய்-கூ-க0-க0.

கஅஅஉ பெரியதிருமொழி, க0-ப, கூ-தி, கூ-பா, நீரழல்வானாம்.

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
நீர்	ஜலத்தையும்	பாவம்செய்	இவனையிழக்கைக் கீடா
அழல்	அக்கிரியையும்	தேனுக்கு	ன மஹாபாபத்தைப்
வானம்	ஆகாசத்தையும் சரீர		பண்ணின என்னு
	மாகவுடையனாகவும்		டைய,
நெடுநிலம்	மஹாப்ருதிவியையும்	பார்க்கெழு	பூமியைச்சுற்றிச் சூழ்ந்
காலாய்	வாயுவையும் சரீரமாக		து கிடக்கிற
	வுடையனாகவும்	பௌவத்து	கடலிலுண்டான
நின்ற	நிற்கப்பெற்ற	ஆரமுதுஅனை	அருமையான அம்ரு
நின்	தேவரீருடைய	ய	தம்போலே போக்
நீர்மையை	ஸ்வபாவத்தை		ய பூதையான
நினைந்தோ	திருவுள்ளம் பற்றி	பாவையை	இப்பெண்பிள்ளையை,
	யோ? (அல்லது)	ஆரழல் ஒம்பும்	அக்நிபரிசர்யைக்கே
சீர்கெழு	“கல்யாண குணங்க		காலம்போந்திருக்
	ளால் குறைவற்ற		கிற
கோதை	இப்பெண்ணானவள்	அந்தணன்	ப்ராஹ்மணனானவன்
என் அலதுஇல நம்மையொழிய வே		தோட்டமாக	அஹோராத்ரம் ப்ரம
ள்	ஞெருஆஸ்ரயமுடைய		ஸாத்யமான
	யளல்லள்”		சோலையை உபே
என்றன்னதோ	என்றிப்படிப்பட்ட		கைஷ்யாலே பாழ்
ர்	தொரு நினைவாலுண்		படுத்துமாபோலே
	டான	நின்மனத்து	(உபேக்ஷிப்பதாக)தேவ
தேற்றன் மை	திருவுள்ளத்தில்தெளி		ரீர் திருவுள்ளத்தி
தானே	வை நினைத்தோ?	வைத்தாய்	லே
			நினைப்பிட்டாய்? (க)

அ.ந;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நீரழலித்யாதி) “கவுள்கொண்டநீராக உபேக்ஷித்தாயென்னவேண்டா; நாம் ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் பண்ணும் ஸ்வபாவராய்ருப்புதோம்; நம்மையொழிய இவனுக்கு வேறு கதியில்லாதிருந்தால் அப்படியே இருக்கிறோம். நீர் போக அடுக்கும்” என்ன; போக்யபூதையான இவனை இப்படி வைத்து, ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப்பண்ணி நீர் ஸாதிக்கிற ப்ரயோஜனமென்? இவனுடைய போக்யதையை வ்யர்த்தமே யாக்காதே என்று சொல்லி, “ஒருத்தரைச் சொல்லுவதென்” என்று தன்னைவெறுத்துக் கொள் ளுகின்றென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, க0-ப, கூ-தி, க0-பா, வேட்டத்தை. கஅஅங்

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு.(நீரழித்யாதி) ப்ருதி (ஷுடி) வ்யாதி பஞ்ச பூதங்கள் நாம் இட்டவழக்காகில், இப்படி இருப்பதொருவ்யக் தியை நாம் உண்டாக்கிக்கொள்ளுகிறோமென்றிருக்கிறாயோ? விசித்ர ஸ்ருஷ்டிபண்ணவல்லோமென்றே நினைத்திருக்கிறது. (சீர்கெழு கோதை) கல்யாணகுணங்களால் குறைவற்றிருந்தவள். அதாகிறது- நான், மடம், அச்சம், பயர்ப்பு என்றுப்போலே சொல்லப்படுகிற ஸ்த ரீதவாதிகளால் குறைவற்றிருக்கிற இவளுக்கு நம்மையொழிய ஓர பாஸ்ரயமில்லை; அநந்யகதி, அபலை என்றுகொண்டு இத்தாலே வரு கிற நெஞ்சில் தெளிவோ நீ ஆறியிருக்கிறது.

(பார்கெழுபவ்வமித்யாதி) பூமியைச்சூழ்ந்த கடலைக் கடைந்து வாங்கினவதில் ப்ரயோஜனரூபமான அம்ருதம்போலே நிர்திசய போகையாயுள்ளவளை. (பாவஞ்செய்தேன்) இவளுடைய ஸ்லாக் கீயதையில் குறையுண்டாய் இழக்கிறேனல்லேன். இதுக்கடிநான் பண்ணினபாபமிதே. (ஆரழித்யாதி) அக்நிபரிசர்யை பண்ணவே காலம் போந்திருக்கிற ப்ராஹ்மணன் தோட்டமாக நினைத்தாயே. (உன்மனத் துவைத்தாயே) வேறேயும் ஒருகர்தவ்யமுண்டாக நினைத் திராநின்றாய். (க)

மூ;—

வேட்டத்தைக்கருதாதது யிணைவணங்கி மெய்ம்மைநின்றெம்பெரு வாள் திறல்தானே மங்கையர்தலைவன் மானவேல் கலியன்வாயொலிகள் [மாணே தோட்டலர் பைந்தார்குடர்முடியாணைப்பழமொழியால்பணிந்துரைத்த பாட்டிவைபாடப்பத்திமை பெருகிச்சித்தமும திருவொடுமிகுமே.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேட்டத்தை	அபிரிவேஸா விஷயமா	மெய்ம்மைநின்	பாரதந்தர்யத்திலே நீ
	னபகவத்விஷயத்தை	று	லைநின்று
கருதாது	(இப்போதேபெறவே	அடியிணைவண	ப்ரபத்திபண்ணியிருக்
	னுமென்று) ஆசைப்	ங்கி	கிற
	படாதே	எம்	எயக்கு
		பெருமானே	உபகாரகனாய்,

விவரணம் (விசித்ரேத்யாதி). “பாவம் செய்தேனுக்காக பார் கெழு வித் யாதி வைத்தாய்” என்றந்வயம். ... (க)

கஅஅச் பெரியதிருமொழி, க0-ப, கூ-தி, க0-பா, வேட்டத்தை.

தோடு	தொடுக்கப்பட்ட	கலியன்	ஆழ்வார்
அலர்	அலரையுடைத்தாய்	பழமொழியால்	முன்புள்ளார் சொன்
பைந்தார்	பசுமையான் திருத்		ன பாசுரத்தாலே
	துழாய் மாலையாலே	உரைத்த	அருளிச்செய்த
சுடர்	விளங்காநின்ற	வாய்ஒலிகள்	திருவாய் மொழியான
முடியாணை	திருவபிஷேகத்தை	இவைபாட்டு	இப்பத்துப் பாட்டுக்
	யுடையனான ஸர்		களையும்
	வேஸ்வரனை,	பாட	பாடப்பெறில்
பணிந்து	அடிபணிந்து		(அவர்களுடைய)
வாள்	வாளால்வந்த	சித்தமும்	மநஸ்ஸும்
திறல்	மிடுக்கையுடைய [ய்	பத்திமை பெ	பரமபக்திதலையெ
தானை	ஸேனையையுடையரா	ருகி	
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்	திருவொடி	கைங்கர்ய லக்ஷ்மியை
தலைவன்	நிர்வாஹகராய் [க்கு	மிகும்	யும் பெற்று விஸ்த
மானவேல்	இலையகன்றவேலை		ருதமாம். (க0)
	யுடையரான்		

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (வேட்டத்தையித்யாதி) மேன்மே
லே பெருகிவருகிற அபிரிவேசாதிசயத்தை அமைத்து, உபாஸ
நத்தில் தப்பாதபடி ஆஸ்ரயிக்குமவர்களுக்கு உபகாரகனாயிருக்கு
மவனை. (வாள்திறல்தானை) வாளால்வந்தமிடுக்கையுடையஸேனையை
யுடையராய் திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். (மான்

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (வேட்டத்தையித்யாதி) “வேட்டத்தை-அபிரி
வேச விஷயத்தை; அதாவது-பகவத் விஷயத்தை; கருதாது இப்போதே
பெறவேணுமென்று ஆசைப்படாதே; மெய்ம்மைநின்று-(க) “தத் தஸ்ய ஸத்ருஸ்”
தத்தஸ்ய ஸத்ருஸ்” என்று ஸ்வபாரதந்தர்யத்திலே நிலைநின்று; அடி
யிணைவணங்கி-ப்ரபத்தி பண்ணியிருக்கிற எமக்கு, எமபெருமானை” என்று சப்
தார்த்தமாய் தாத்பர்யமருளுகிரார்(மேன்மேலே இத்யாதி); (உபாஸநத்தில்தப்
பாதபடி.)என்றது - பக்திகார்யமான ப்ரபத்தியிலும் ஸ்வரூபவிரோதம் வாராத
படி என்கை. இங்ஙனன்றாகில் திருத்தாயாரான உபாயாத்யவஸாயத்தின்படி
யைச்சொன்ன இத்திருமொழியில், பெண்ணுக்காகத்தான் ப்ரயத்நம்பண்ணி
யும் கார்யமாகாதே, “பாவியேனுக்கு” என்றுதான் கைவாங்கினஸ்வப்ரவ்ருத்தி
கிவ்ருத்தியைச் சொன்னது கூடாதிதே. “தானை” என்றது-ஸேனை என்றது.

கஅஅக் பெரியதிருமொழி, க0-ப, க0-தி, சு-பா, திருத்தாய்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பத்தாம்பத் து பத்தாந்திருமொழி

திருத்தாயின் ப்ரவேசம்.

அவ;—திருத்தாயார் ஓரளவிலே கூப்பிட்டுக்கைவாங்கினாய்
நின்றது கீழ்த்திருமொழியில்; இதில்இப்பிராட்டிதான் தன்னுடைய
ஆற்றாமையாலே அவனைஎன்னோடேசேர்க்கவேணும் என்று, கண்ணால்
சுண்ட பகவத்களின் காலிலே விழுக்கிறார். இனி இவை தான் ஸ்ரீ
மாகையன்றிக்கே காரகமாகவும் வற்றென்றிருக்கிறார் காணும்.

மூ;—திருத்தாய் செம்போத்தே

திருமாமகள்தன் கணவன்

மருத்தார் தொல்புகழ் மாதவனைவரத்

திருத்தாய் செம்போத்தே.

(க)

பதம்.

உரை.

பதம்.

உரை.

செம்போத்தே ஓ! செம்போத்துப் பற
வையே!

திருமாமகள்த பெரியபிராட்டியாரு
ன் க்கு

கணவன் வல்லபனாய்

மரு மணம்மாறாத [னாய்

தார் மாலையை யணிந்தவ

தொல் அநாதிஸித்தமான

புகழ் ஆஸ்ரிதரக்ஷகத்வப்ர

தையையுடையனாய்

மாதவனை

இத்தனைக்கு மடியான

மாதவனென்ற திரு

நாமத்தையுடையனா

ன ஸ்ரீவேஸ்வரனை

வர

(என்னளவு மொரு

கால்) வரும்படியாக

திருத்தாய்

அதுகூலிக்கவேணும்;

செம்போத்தே! திருத்தாய்.

[ஆதராத்புருகத்தி.] (க)

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (திருத்தாய்) போத்துத் திருத்து
கையாவது - அதுகூலிக்கை - (திருமாமகள் தன் கணவன்) உனக்

வரவுக்கு சருங்களைப் பார்க்கிறுளென்று ஸங்கதியருளுகிறார் (திருத்தாயாரித்
யாதி). ஸஞ்சகங்களாமித்தனை யொழிய அவை சேர்க்கவற்றோ, அதின்காலில்
விழுவானென்னென்ன வருளுகிறார் (இனியித்யாதி). *

அந;—முதற்பாட்டு. (திருத்தாயித்யாதி) திருத்தாயார் வந்து ' க்ருஷ்
ணன் வருகிறான்' என்று சொன்னபின்பு இவன் புறப்பட்டுப்போகவேண்டிவ
தில்லையே; செம்போத்தை வலமார்கச் சொல்லுகிறதென்னென்னவருளுகிறார்
(போத்தித்யாதி). இருக்கிறவிடத்திலிருந்து வலமாகப் போனால் அவன் வரு
வனென்று குறித்துக்கொள்ளுகிறுளென்று கருத்து. உன் குற்றம் கண்ட

பெரியதிருமொழி, க0-ப, க0-தி, உ-பா, கரையாய், கஅஅள்

குத் திருத்துகையென்றொரு வருத்தமில்லை. இத்தலையில் அபராத ஸஹத்வத்துக்கு அடியான லக்ஷ்மீபதித்வத்தைபு முடையனாயிருக் கும். (மருத்தார்) ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாகத் தனிமாலையிட்டுக் கொண்டிருக்கிறவன். தேன்மாறாததாரென்றபடி. (தொல்புகழ்)என் னு மொக்க இவற்றினுடைய ரக்ஷணமே பண்ணிப்போடுகையாலே வந்த குணவத்தாப்பிரதை(நீ)யையுடையவன். (மாதவனைவர்) லக்ஷ் மீபதி யென்கையன்றிக்கே, இது தானே தனக்குப் பேராயிருக்கை. (திருத்தாய் செம்போத்தே) ஒருகால் சொன்னால் ஆதரம் மட்ட மென்றிருக்கிறதாய்க்கொண்டு இருகால் மட்டுச்சொல்லுகிறான். (க)

மூ;—கரையாய் காக்கைப் பிள்ளாய்

கருமா முகில்போல் நிறத்தன்

உரையார் தொல்புகழுத்தமனை வரக்

கரையாய் காக்கைப்பிள்ளாய்.

(உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காக்கைப் பிள் ளாய்	மஹோபகாரகனாகக் காய்!;	தொல் புகழ்	நித்யமான புகழையுடையனாய்,
கருமா முகில் போல்	காளமேகம்போன்ற	உத்தமனை	தீரோதாத்த நாயகன சக்ரவர்த்தித் திருமகனை
நிறத்தன்	திருநிறத்தை யுடைய னாய்	வர	(என்னளவும்) வரும் படியாக
உரைஆர்	சப்தபூர்த்தியையுடை த்தாய்	கரையாய்	கூப்பிடவேணும்;
		காக்கைப்பிள்ளாய்!	கரையாய், (உ)

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (கரையாய்க் காக்கைப்பிள்ளாய்)

வராலிடில் வலமானது வ்யர்த்தமாகாதோ என்று நிற்கிறதாகச் சொல்லுகிற னென்றருளுகிறார் (உனக்கித்யாதி). கீழே "திருமாமகள் தன்கணவன்" என்று சொல்லிவைத்து "மாதவன்" என்றால்புருக்தியாமே என்னவருளுகிறார் (லக்ஷ் மீபதித்யாதி), (க)

அ;—இரண்டாம்பாட்டு. (கரையித்யாதி)செம்போத்தானது "நீ என் னைத் திருத்தச்சொன்னாய்; அத்தாலே நீ புறப்பட்டுப்போக ஒருப்பட்டாப் போலே யிருக்கிறது. அத்தால் எனக்கும் கூடப்பழிவிளையும்" என்று இருக் கிறதாகக்கொண்டு, அருகிருக்கிற காக்கையின் கட்டுரை கேட்கிறுளென்று ஸங்கதி

காக்கையை 'பிள்ளை' என்று கொண்டாடவேணுமோ வென்னவருளுகி

பகவத் விஷயத்தில் உபகாரகராயிருப்பாரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணக் கடவதாயிதே இருப்பது. (க) “ஸ்ரீராமாயணம்- ப்ராஸம்ஸமஹா கபிம்” என்னக்கடவதிதே. (கருமாழிகில்போல் நிறத்தன்) கரைந்து கூட்டிற்றில்லையாகிலும் இழக்கவொண்ணாதபடியான வடிவு படைத் தவன். (உரையார் தொல்புகழ்) சப்த பூர்த்தியை யுடைத்தாய் நித் தமான புகழையுடையவனாயிருக்கிறவனை. “உரை” என்கிறது. ஸ்ரீ ராமாயணத்துக்கு ப்ரதிபாத்யனாயிருக்கிறவனை. (புகழ்) ரக்ஷிக் கையால் வந்த புகழையுடையவனை. (உத்தமனை) பிராட்டிக்காகத் தன்மார்விலே அம்பேற்ற தீரோதாத்த நாயகனை, (வரக்கரையாய்).

மூ;—கூவாய் பூங்குயிலே

குளிர்மாரி தடுத்த துகந்த

மாவாய்கீண்ட மணிவண்ணனை வரக்

கூவாய் பூங்குயிலே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பூ	தர்ஸனீயமரன	வாய்	வாயை
குயிலே	கோகிலமே!,	கீண்ட	கிழித்துப் பொகட்டவ
குளிர்	(பசுக்களுக்கு மிடை		னாய்
	யர்க்கும்) மிக்க கு	மணி	ஸ்ரீராமாயணமான
	ளிரையுண்டாக்கக்	வண்ணனை	வடிவையுடையனான
மாரி	கல்வர்ஷத்தை [கடவ		கண்ணபிரானை
தடுத்து	(கோவர்த்தநத்தால்)	வர	வரும்படியாக
	தடுத்து (அதனால்)	கூவாய்	கூவவேணும்;
உகந்த	ஸந்தோஷித்தவனாய்,	பூங்குயிலே! கூவாய்.	(௩)
மா	ப (௨) காஸரனுடைய		

முர் (பகவத்விஷயத்திலித்யாதி). (சப்தபூர்த்தியையுடைத்தாய்) என்றதுக்கு அவனுடைய புகழுக்கு வாசகங்களான சப்தங்கள் பூர்ணமாயிருக்கையென்று கருத்து. அர்த்தாந்தரம் (உரையித்யாதி). (ஸ்ரீ ராமாயணத்துக்கு) என்ற வந்தரம் “பேர்;அதுக்கு” என்று கூட்டுவது, (ரக்ஷிக்கையால்வந்த) என்றது- ஸபித்ராசேத்யாதிப்படியே, உன்வம்சத்தானான காக்கையை ரக்ஷிக்கையா லுண்டான வென்கை. காக்கையைக்குறித்துச் சொல்லுகிற பாசரமாகையா லே “உத்தமன்” என்றதுக்கு -காக்கையை ரக்ஷித்த காகுஸ்த்தனே யாக வேணுமென்று திருவுள்ளம். (௨)

பெரியதிருமொழி, க0-ப, க0-தி, ச-பா, கொட்டாய். கஅஅக.

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு. (கூவாய்) தர்ஸநீயமான உன்படி
யைக்காட்டி கண்ணுக்கிரையிட்டாப் போலே செவிக்கும் இரையி
டப்பாராய். (குளிர்மாரி தடுத்தகந்த) பசுக்களும் இடையரும் வர்
ஷத்திலே துலையப்புக, கைக்கெட்டிற்றொரு மலையை எடுத்து அவ
ற்றை ரக்ஷித்து “இவை நோவுபடாதொழியப் பெற்றொமே” என்று
அத்தாலே தானே உகந்தானாயிற்று. (மாவாய் கீண்ட) பகாஸூரனு
டைய வாயைக்கிழித்த. (மணிவண்ணனை) விரோதியைப் போக்கிற்
றிலனையாகிலும் விட்டுவாண்ணாதபடியாயிற்று வடிவழகு. (ந)

மூ;-கொட்டாய் பல்லிக்குட்டி

குடமாடி யுலகளந்த

மட்டார் பூங்குழல் மாதவனைவர

கொட்டாய் பல்விக்குட்டி.

()

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பல்லிக்குட்டி	ஓ பல்லிக்குட்டி!	பூ	பூக்களை அணிந்த
குடம்ஆடி	குடக்கூத்தாடி	குழல்	திருக்குழலையுடைய
உலகுஅளந்த	(தீரவிக்கரமாபதாநத்		னாய்
	திலே) லோகங்களை	மாதவனை	ஸ்ரீயஃபதியான
	யெல்லாமளந்தரு		ஸர்வேஸ் வரனை
	ளினவனாய்	வர	வரும்படியாக
மட்டுஆர்	தேன்மாறாத	கொட்டாய்	கொட்டவேணும்;
		பல்லிக்குட்டி!	கொட்டாய். (சு)

அரு;—மூன்றும்பாட்டு. (கூவாயித்யாதி). * பிண்டத்திரளையும் பேய்க் கிட்ட நீர் சோறும் உண்டற்கு வேண்டி ஒடித்திரிகிறதாயினாலே அது பறந்துபோக, அருகில் பூங்குயில்களைப்பார்த்துக் கூவச்சொல்லுகிறாளுென்று ஸங்கதி.

“பூம்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (தர்ஸனீயேத்யாதி). ஆபத்திலே உதவுமவன் என்னும் தாத்பர்யமருளுகிறார் (பசுக்களித்யாதி). ... (௩)

அநு;—நாலாம்பாட்டு. (கொட்டாயித்யாதி) (க) “வ்ஸ்ஸகாலேஸ்ஸுபு
காக் காகஃ பிகஃ பிகஃ - வஸந்தகாலே ஸம்ப்ராப்தே காகஃ காகஃ பிகஃ பிகஃ”
“தான் கூவினால், தன்னைப் போஷிக்கிறகாக்கைக்கும் தனக்கும் வைஜாத்யம்
தோற்றி வாயில் சோறு இழக்கவேண்டிவரும்” என்றுஇருந்ததாகக்கொண்டு,
தனக்குஅடிக்கடி சுபஸூசகமான தகூதிணகௌளியை ஆசைப்படுகிறுளென்று
ஸங்கதி.

கஅக௦ பெரியதிருமொழி, க௦-ப, க௦-தி, ௩-பா, சொல்லாய்.

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (கொட்டாய் பல்விக்குட்டி) என்று மொக்கப் பரஹிதமே பண்ணிப்போருகை உனக்கு ஸத்தாப்ரயுக்த மன்றோ? (க) “ஊஸ்திஷ்ஷிஸிஷ்ஷி - பால்யாத்ப்ரப்ருதி ஸுஸ்திக் த்தஃ” என்னுமாபோலே இருக்கிறது. (குடமாடியுலகளந்த) ஒரு ஊரில்; மன்னுபாழ் தீரும்படியாகக் குடக்கூத்தாடினான். ஒருலோகத்தில் பாழ்த்தீரும்படியாகவும் ஒருகூத்தாடினாயிற்று. (மட்டார் பூங்குழல்) தேன்மாறாத பூமலரையுடைத்தான திருக்குழலையுடைய வனை. (மாதவனை) பரமப்ரணயியானவனை. (ச)

மூ;—சொல்லாய் பைங்கிளியே

சுடராழி வலனுயர்த்த

மல்லார்தோள் வடவேங்கடவனை வரச்

சொல்லாய் பைங்கிளியே.

(௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பை	பசுமைநிறம் மாறாத	தோள்	திருத்தோள்களையுடை
கிளியே	ஒ கிளிப்பிள்ளாய்!,	யனாய்	
சுடர்	ஒளிமிக்க	வடவேங்கடவ வடக்குத் திருமலையி	
ஆழி	திருவாழியாழ்வானை	னை	லே நின்றருளுமவ
வலன்	வலதுதிருக்கையிலே	னான ஸர்வேஸ்வரனை	
உயர்த்த	ஏந்தாநின்றள்ளவனாய்,	வர	வரும்படியாக[வேணும்;
மல் ஆர்	மிக்கவலியையுடைய	சொல்லாய் ஒருவார்த்தை சொல்ல	
		பைங்கிளியே! சொல்லாய்.	(௩)

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சொல்லாய் பைங்கிளியே) உன் வடிவைக் காட்டி ரக்ஷித்தாப்போலே, உன்னுடைய பேச்சாலும் ரக்ஷிக்கப்பாராய். (சுடராழி வலனுயர்த்த) ஒருவிரோதி வந்த போதாக ஏந்துகையன்றிக்கே, ஏற்கவேகோலித்திருவாழியைவலவருகே

நன்மைசொன்னால் செய்யவும், தீமை சொன்னால் தவிரவுமாயிருக்கையாலே அருளுகிறார் (என்று மொக்கவியாதி). ... (ச)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சொல்லாயித்யாதி) பல்லியானது பலிசமான தாகையாலே “நினைத்தபோது கொட்டவேணுமென்றுநமக்கு நிர்பந்தமென்” என்றிருந்ததாகக்கொண்டு, கூட்டிலிருந்தகிளியைப்பார்த்துப் பேச்சுக்கொள்ளுகிறுளென்று ஸங்கதி.

பசுமைசொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் (உன்னித்யாதி). ... (௩)

(க) ரா-பா-கஅ-உஎ.

பெரியதிருமொழி, க0-ப, க0-தி, கூ-பா, கோழி கஅகக

ஏந்திக்கொண்டிருக்கிறாயிற்று. (மல்லார்தோள்) ஆ யு த ம்
தானும் மிகையாம்படியான திண்ணிய தோளையுடையவன். (வட
வேங்கடவனைவர) ரக்ஷணத் துக்குறுப்பாக முதலடியிட்டுக்கொண்டு
நிற்கிறவனை. (ரு)

மூ;—கோழி கூவென்னுமால்

தோழி நானென்செய்கேன்

ஆழிவண்ணர் வரும் பொழுதாயிற்றுக்

கோழி, கூவென்னுமால்.

(கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தோழி	வாராய் தோழி!	கோழி	(உடனே) விஸ்வலேஷ
கோழி	(வரவைசொசிப்பிக்கும்)		ஸுசகமான கோழி
	சாமக்கோழியானது		யானது
கூ என்னும்	'கூ' என்று கூவாரின்	கூஎன்னும்	'கூ' என்று கூவா
ஆல்	ஸந்தோஷம். [றது]		நிற்கும்.
ஆழி	கடல்போன்ற	ஆல்	கஷ்டம்;
வண்ணர்	திருநிறத்தை யுடைய		(இனி அவன் பிரிந்
	னான கண்ணபிரான்		துபோமாகையால்,)
வரும்பொழுது	வரக்கடவ காலமானது		நான்என்செய்நான்என்னசெய்வேன்.
ஆயிற்று	அணுகப்பெற்றது;		கேன்

(கூ)

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (கோழியித்யாதி) “ தோழி ” என்று
ஸமாநதுக்கையாய் உடன்கேடியானவனை ஸம்போதித்து “கோழி
கூவென்னுமால், ஆழிவண்ணர் வரும்பொழுதாயிற்று, கோழி

ஆந;—ஆறும்பாட்டு. (கோழியித்யாதி) கிளியைப்பார்த்து “சொல்லாய்”,
என்று சொல்லுவது-(க) “கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றீர்” என்கிற பாசு
ரத்தை நினைக்கிற இத்தசையிலே நாம் பேசவொண்ணாதென்றிருக்க, கோழி
யானது காலஜ்ஞாநியாகையாலே வரவுக்கு ஸுசகமாக “கூ” என்ன; திடுக்கிட்
டெழுந்திருந்து கோழியருகேவந்து “இனிவந்தால் உடனே கோழிகூவென்
னுமே? மேல் வரும்பிரிவுக்கு என்செய்வேன்” என்கிறுளென்று ஸங்கதி.

க்ருஷ்ணன் பசுமேய்த்துவந்து குளித்து ஒப்பித்துஉண்டு உறங்கஒருசாம
மும், பெண்களிருந்தவிடம்தேடி வர ஒருசாமமும், ஒருவரநியாதபடி மீண்டு
போய் பசுவின் சிறுவீடுமேய்க்க ஒருசாமமுமாய், த்ரியாமா இப்படி கழியு
மாகையால், நடுச்சாமத்தில் கோழிகூ விற்றன, கோழிகூவிற்று வந்தானென்று
உகந்து, உடனே கூவுகிறபடியாலே சாமம் க்ஷணமாய்கூவுதலால்க்லேசமும்

கஅகஉ பெரியதிருமொழி, க0-ப, க0-தி, எ-பா, காமற்கு.

குவென்னுமால், என்செய்கேன்” என்கிறாள். இதுக்குப் பொருளாக ஜீயர் அருளிச்செய்தாராகப் பிள்ளை அருளிச்செய்யும்படி; - “க்ருஷ்ணன் கோழிகூவினவாறே வருமாய், மீண்டு கோழிகூவினவாறே போமாய், வரவைஸஞ்சிப்பிக்கிற கோழி கூவாநின்றது. பிரிவில் தரிக்கவொண்ணாதபடி கடல்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடைய வர் வருங்காலமாயிற்று; மீண்டு கோழிகூவப் போவர். நடுவுஸம் ஸ்லேஷத்துக்குக் காலமில்லை. நான் என் செய்கேன் என்கிறாள்” என்று. “க்ருஷ்ணன் கோழியை மடியிலே இட்டுக்கொண்டுவரும் போலேகாணும்” என்று பட்டர் அருளிச்செய்தாரென்று ப்ரஸித்த மிதே. (சு)

மூ;—காமற் கென் கடவேன்

கருமாழுகில் வண்ணற் கல்லால்

பூமே லைங்கணைகோத்துப் புகுந்தெய்யக்

காமற் கென்கடவேன்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கருமாழுகில்	காளமேகம்போன்ற	ஐங்கணை	பஞ்சபாணங்களை [த்து
வண்ணற்கு	திருநிறத்தையுடைய	கோத்து	(கருப்புவில்லில்)தொடு
	கண்ணபிரானுக்கு	புகுந்து	உள்ளேபுகுந்து
அல்லால்	கடமைப்பட்டிருக்கை	எய்ய	ப்ரயோகியாநிற்க,
	யொழிய[னம்மதன்)	காமற்கு	(அப்படிப்பட்ட)மன்மத
மேல்	அதற்குமேலே (புத்ரனா	என்கடவேன்	னுக்கு [ன்?;
பு	புஷ்பங்களாகிற	என்னசெய்யவல்லே	
		காமற்கு என்கடவேன்?.	(எ)

நடக்கிறதென்றுஅதுக்கு ஒருஸம்வாதமருளுகிரார் (இதுக்கித்யாதி), (க்ருஷ்ணன் கோழியையித்யாதி). ... (சு)

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (காமற்கித்யாதி). தோழியானவள் நீ“வரும்பொழுதானால் உகந்ததுக்கநுகுணமாக ஒப்பித்திருக்கவிதே அடிப்பது. மேல்வரும் பிரிவை நினைத்தஞ்சு, அடுக்குமோ”என்ன, “ஸாக்ஷாந்மம்மதமம்மதனானவன் வடிவாகையாலே உடனே ஆற்றுமையைவிளைவிக்கும், அதுக்குமேலே (தாய்) என்று பாராதே காமன்கணைதொடுப்பனே; நான் அஞ்சாதேயிருக்க வழிஎன் தோழி”என்கிறாளென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, க0-ப, க0-தி, அ-பா, இங்கே. கஅகந

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (காமனித்யாதி) வயிற்றில்பிறந்த காமனுக்குஎன்கடவேன்; மாமணவாளரான கறுத்துப்பெரிய முகில் வண்ணற்கொழிய. “கருமா முகில் வண்ணர்” என்கையாலே இதர விஷயத்துக்கிறே அவன் ப்ரேரகன். இவ்விஷயத்துக்கு அவன் ப்ரேரிக்கவேண்டா; அவன் வடிவுதானேயிறே ப்ரேரகம். (க) “பேர மர்காதல் கடல்புரையவிளைவித்தகாரமர்மேனி” என்னக்கடவதிறே. கருப்புவில்லிலே புஷ்பபாணங்களைந்தையும் தொடுத்தெய்ய, (எ)

மூ;—இங்கே போ துங்கொலோ

இனவேல் நெடுங்கண்களிப்பக்

கொங்கார்சோலைக் குடந்தைக் கிடந்தமால்

இங்கே போ துங்கொலோ.

(அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொங்கு ஆர்	தேன்றிறைந்த	வேல்	வேல்போலே
சோலை	சோலைகளையுடைய	நெடு	நெடிதாயிருந்துள்ள
குடந்தை	திருக்குடந்தையிலே	கண்	(என்) கண்களானவை
கிடந்த	பள்ளி கொண்டருளும்	களிப்ப	களிக்கும்படியாக
	வனான	இங்கே	இவ்விடமேற
மால்	ஸர்வேஸ்வரன்,	போதும்கொல்லு	எழுந்தருளுவனோ?
இனம்	ஒன்றுக்கொன் ரொப்		
	பாய்	இங்கே போதுங்கொலோ?	(அ)

ருக்மணிப்பிராட்டி வயிற்றிற்பிறந்த முறைமையாலே அருளுகிறார் (வயி ற்றிலித்யாதி). (மாமணவாளரான) என்றது-பர்த்தருநாமக்ரஹணம் பண்ணாதே வ்யவஹரிக்கும் லாகஸமாதியைப்பற்ற. “மேல் பூவைங்கணை கோத்து” என் றவ்யமாய், அவன்திருமேனி ஆற்றுமையை விளைவிக்கு மென்றதுக்குமேல் பூக்களாகிற பாணங்களைக்கோத்து என்று தாத்பர்யமாய், கறுப்பு வில்லியாகை யாலே அருளுகிறார் (கறுப்பித்யாதி). (எ)

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (இங்கேயித்யாதி) “கோழிகூவின மாத்ரம் கொண்டு அவன் வந்தானாகவும், அவன்திருமேனி ஆற்றுமையை விளைவிக்கு மென்று விசாரப்படுகிறாய்; இன்னம்தானே வருகிறானோ? ஆள்வரவிடுகிறானோ? இரண்டுக்கு மொக்கும் இக்கோழி கூவுதல்” என்ன; “நீ நல்லநிருபகை யிறே. எனக்கும் அததை நிஸ்சயித்துத் தரவேணும்” என்று ப்ரார்த்திக்கிறு ளென்று ஸங்கதி.

கஅகச. பெரியதிருமொழி, க0-ப, க0-தி, கூ-பா, இன்னொன்று.

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (இங்கேபோதுங்கொலோ) இரண்டு தலைக்கும் ஸ்வரூபஹாநியாக நான் அங்கே செல்லாமே, தான் இங்கே வரவல்லனையோ? வந்தால் கொள்ளும் ப்ரயோஜனமிருக்கிறபடி, ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாய், வேல்போலே நெடிதாயிருந்துள்ள கண்கள் களிப்ப; தேனூர்ந்த சோலையை யுடைத்தான திருக்குடந்தையிலே சாய்ந்தருளின வ்யாமுத்த(ஈ)ன். (அ)

மூ;—இன்ன ரென்றறியேன்

அன்னே யாழியொடும்

பொன்னார் சார்ங்கமுடையவடிகளை

இன்ன ரென்றறியேன்.

(கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்னே	அம்மே!	உடைய	திருக்கையிலேயுடைய
ஆழியொடும்	திருவாழி யாழ்வானையும்	அடிகளை	ஸ்வாமியை [ரான
பொன் ஆர்	ஸ்ப்ருஹணீயமான	இன்னார்என்று	இன்ன ஜாதீயரென்று
சார்ங்கம்	சார்ங்கமென்னும் தநு	அறியேன்	அறிகிறிலேன்;
	ஸ்ஸையும்	இன்னார் என்று	அறியேன். (கூ)

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (இன்னாரித்யாதி). தேவனோ? மதுஷ்யனோ? அறிகிறிலேன். தேவத்வ ஸூசகமான திருவாழியையும், மதுஷ்யத்வைகாந்தமாய், ஸ்ப்ருஹணீயமான ஸ்ரீஸார்ங்கத்தையுமுடைய ஸ்வாமிகளை. அடையாளம் சொல்லாநிற்கச்செய்தே “அறியேன்” என்னப்பண்ணுகிறதிதே. அவன் வைலக்ஷண்யம். (கூ)

அன்றிக்கே, பின்னையும் வரக்காணாமையால் நாமேஆற்றாமைவிஞ்சிப்புறப் படவேண்டி வருமோவென்று ஸங்கதியாகவுமாம். ... (அ)

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு, (இன்னாரித்யாதி) திருக்குடந்தையில் கிடந்தவர் சார்ங்கபாணியின் படியும், ஆராவமுதாழ்வாரையும் அநுபவித்தாராகையாலே, அவருடைய போக்யதை நெஞ்சில் ஊற்றிருந்து முன்னிலையாக வந்தாப்போலே தோற்றக்கண்டு உகக்கிறுளென்று ஸங்கதி.

மதுஷ்யத்வே பரத்வம் இவருக்கு அடையாளமென்று சொல்லிக்கொண்டும் ஆஸ்ரயப்படுகிறான், போக்யதையாலே என்கருத்தருளுகிறார் (அடையாளமித்யாதி). ... (கூ)

பெரியதிருமொழி, க0-ப, க0-தி, க0-பா, தொண்டர். கஅகடு

மூ;—தொண்டர் பாடுமினே

சுரும்பார்பொழில் மங்கையர்கோன்

ஒண்டார்வேல் கலியனொலிமலைகள்

தொண்டர் பாடுமினே.

(க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்	ஓ பாகவதர்களே!	தார்	மாலையையும்
சுரும்பு ஆர்	வண்டிகள்மாறாதே கிட	வேல்	வேலையும் உடையரா
	க்கிற	கலியன்	ஆழ்வார் [ன
பொழில்	சோலையையுடைய	ஒலி	அருளிச்செய்த
மங்கையர்	திருமங்கையி லுள்ளார்	மலைகள்	சொல் மாலையான இப்
	க்கு		பாசுரங்களை
கோன்	நிர்வாஹகரர்ய்,	பாடுமின்	(வாபரப்) பாடுங்கோ
ஒண்	அழகிய		ள்!;
		தொண்டர்!	பாடுமினே— (க0)

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (தொண்டரித்யாதி) பகவத்விஷயத் தில் சாபலமுடையாரெல்லாரும் பாடுங்கோள். வண்டிகளார்ந்த பொழிலையுடைய திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான அழகிய மாலையையுடைய வேலை நிரூபகமாகவுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த மலைகள். ப(ந)லஸ்ருதி சொல்லாதொழிந்தது இது தானேப்ரயோஜ நமாகையாலே. (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

பத்தாபத்து பத்தாந்திருமொழி முற்றிற்று.

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (தொண்டரித்யாதி) 'சுரும்பு' என்றதினர்த்தம் (வண்டிகள்) என்றது. ... (க0)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி
பதினேரரம்பத்து முதல்திருமொழி
குன்றம் ப்ரவேசம்.

வ்யா;—குன்றம்ப்ரவேசம். பகவிகளின் காலிலே விழுந்து என்
னையும் அவனையும் சேரவிடவேணுமென்றான் கீழ்த்திருமொழியில்;
அவை இது செய்தனவில்லை. அதுக்குமேலே தென்றல் துடக்கமான
பாத (படி) சுபதார்த்தங்களின் கீழே ஜீவிக்கப் போகாமையாலே,
ஜீவநத்தில் நசையற்று நோவுபட்டுச் சொல்லுகிற பிராட்டி பாசுரத்
தாலே தம்தசையைப் பேசுகிறார். *

மூ;—குன்றமொன் றெடுத்தேந்தி மாமழை
அன்றுகாத்த வம்மா னரக்கரை
வென்றவில்லியார் வீரமேகாலோ
தென்றல்வந்து தீவீச மென்செய்கேன். (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	பசுக்களுமிடையரும் கல்வர்ஷத்தால் நோவுபட்டவன்று	வென்ற	ஜயித்த
குன்றம்ஒன்று	ஒருகோவர்த்தந பர்வ தத்தை	வில்லியார்	வில்லையுடையரான பெருமானுடைய
எடுத்து	ஸமூலமாகக் களைந் தெடுத்து,	வீரமேகாலோ	வீரப்பாட்டைப் பின் சென்றோ,
எந்தி	குடையாகத்தரித்து,	தென்றல்	தென்றல்காற்றானது
மாமழை	பெருத்த மழையில்	வந்த	நானிருக்குமிடமேற
காத்த	(அவர்களைரக்ஷித்தரு)	தீ	எரியை வந்து
அம்மான்	ஸ்வாமியாய், [ளின	வீசம்	வீசாநின்றது?;
அரக்கரை	ராக்ஷஸஜாதீயரைய டைய	என்செய்கேன்	(இதற்குநான்) என்ன செய்யக்கடவேன்?

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (குன்றமொன்றெடுத்து) வர்ஷத்துக்
குப் பரிஹாரமாகவெடுப்பது - குடையாயிருக்க, மலையை எடுத்தா

அந்;—குன்றம்ப்ரவேசம். (சேரவிடுகை) வருகைக்குஸ்சகமாகை.

அந்;—முதற்பாட்டு. (குன்றமித்யாதி) (பரிஹாரமாக) - நிவர்த்தகமாக,

பெரியதிருமொழி - கக-ப, க-தி, க-பா, குன்றமொன்று. கஅகௌ

யிற்றுப் பரிஹரித்தது. ஒருவரால் சலிப்பிக்க வொண்ணாதாய், அத்
வீதியமாயிருக்கிற மலையை எடுத்து. (ஏந்தி) மலையைத்தரித்துக்
கொண்டு நிற்கிறவிடத்தில் பாரார்த்தமான செயலாலையாலே
வருத்தமற்று, இதுதானே போதுபோக்காக நின்றநிலை. (மாமழை)
பாரப்தகாலத்தில் மழையன்றிக்கே, அசாலத்திலே வர்ஷத்துக்கு
நிர்வாஹகனான இந்தான் குழிதனும் வர்ஷிப்பிக்கவந்ததாயிற்று.
(அன்றுகாத்த) (க) “ஸ்ரீஸ்ரீமஹிமாயுஜ்யாய நம: - மஹிமாயுஜ்யாய - கோகோபிஜந
ஸங்குலம் - அதீவார்த்தம்” என்கிறபடியே பசுக்களும் இடையரும்
நோவுபடுகிறவனறு பரிஹரித்த ஸர்வேஸ்வரன்.

(அரக்கரைவென்ற வில்லியார்) ஒருத்தன் அபகாரம்பண்ண,
ராஜஸஜாதியாக நிரஸித்தான். (வீரமேகாலோ தென்றல்வந்து
தீவீசம்) பசுக்களும் இடையரும் நோவுபட அத்தைப் பரிஹரித்
தான். ஒருவன் அபகாரம் பண்ண, ஜாதியாக அழியச்செய்தான்;
அப்படியிருக்கிறவனுடைய வீரம் நமக்குப் பவித்தபடியோ, இத்
தென்றல் இப்படி பாத(உத)மாகிறது. (தீவீசம்) நெருப்புச்சுடப்
புக்கால் (உ) “ஸ்ரீஸ்ரீமஹிமாயுஜ்யாய நம: - மஹிமாயுஜ்யாய - கோகோபிஜந
ஸங்குலம் - அதீவார்த்தம்” என்று குளிரும்படிபண்ணவல்ல
வன் தன்பக்கனிலே குளிர்த்தியையுடைத்தான தென்றல் நெருப்
புத்தாவும்போது அவர்பண்ணிவிட்டதாகவேணும். (என்செம்சேன்)
பசுக்களும் இடையரும் வர்ஷத்தைப் பரிஹரித்துக்கொள்ளுதல்;
பிராட்டி “அதார்மிசனானராவணன்நஷ்டனாவான்” என்றுசொத்துப்
போருமன்றாயிற்று, இவளுக்குத் தென்றல் பரிஹரித்துக் கொள்ள
பாரப்தியுள்ளது. (க)

“ஒன்று” என்றதுக்குத் தாத்தார்யமருளுகிறார் (ஒருவரித்யாதி). “எடுத்து”
என்று சொல்லியிருக்கவும் “ஏந்தி” என்பாடுன்னென்ன வருளுகிறார்
(மலையித்யாதி). “மா” என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்து (பாரப்தேத்யாதி).

(ஒருத்தன்)ராவணன். விரஹிணிகளுக்குத் தென்றல் தீயாயிருக்கை
ஸித்தமாயிருக்க, அவர் வீரத்தை இதுக்கு ஹேதுவாகச் சொல்லுவானென்
னென்ன வருளுகிறார் (நெருப்பித்யாதி). அவன் வாசியாலே நானே ஸந்நிதி
யிலேபோய் பரிஹரிக்கப் போருகிறதில்லை என்றுகருத்து. பாத (உத) க
மானால் நெருப்பையும் குளிரப்பண்ணுகிறவன், குளிர்த்ததைக் குளிரப்பண்ணு
கைக்கு விசாரப்படுவானென்னென்ன வருளுகிறார் (பசுக்களுமித்யாதி). (க)

கஅகஅ பெரியதிருமொழி-கக-ப, க-தி, உ-பா, காரும்,

மூ;—காரும் வார்பனிக்கடலு மன்னவன்
தாரு மார்வமும் கண்டதண்டமோ
சோரு மாமுகில் துளியி னூடுவந்து
ஈரவாடைதா னீருமென்னையே.

(உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காரும்	காளமேகத்தையும்	சோரும்	வர்ஷியாநின்ற
வார்	குறைவறநிறைந்து	மாமுகில்	மேகங்களினுடைய
பனி	குளிர்ந்திருந்துள்ள	துளியின் ஊடு	துளிக் கு ள் குளிர்ச்சி
கடலும்	ஸமுத்ரத்தையும்	வந்து	யை யூட்டிக்கொண்
அன்னவன்	ஒத்திருந்துள்ளார்வே		டு வந்து(அத்தாலே)
	ஸ்வரனுடைய[யும்	ஈரம்	மிகவும் சைத்யத்தை
தாரும்	திருத்துழாய்மாலையை		வீளைக்கக்கடவ
மார்வமும்	திருமார்பையும்[ததற்கு	வாடைதான்	காற்றானது
கண்ட	ஆசைப்பட்டுப் போந்	என்னை	(விரஹக்ருசையான)
தண்டமோ	(அவன்) தண்டம் செ		என்னை
	ய்தபடி என் தான்!;	ஈருமே	நலியாநின்றதே. (உ)

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (காரும்) மேகமும். (க) “மேஹுஷு
கூஃ - மேகஸ்யாமம் ” என்னுப்படியாயிதே வடிவதானிருப்பது.
(வார்பனிக்கடலும்) குறைவற நிறைந்து குளிர்ந்திருக்கிறகடலும்.
(அன்னவன்) ஒன்றொப்பாக மாட்டாமையாலே கதிர்பெறுக்கிப்பல
வற்றையுமொப்பாகப் பிடிக்கிறது. (தாரித்யாதி) தோளும் தோள்
மாலையுமான மார்வும்கண்டு ஆசைப்பட்டுவந்த தண்டமோ? இதர
விஷயப்ரவணர்பட்டது படாநின்றோம். (உ) “ ஐதீநாஸுத்ஸீஷ்யே-
புத்திராஸாத் ப்ரணஸ்யதி” என்கிறபடியே விநாஸத்தைப்பலிப்பித்
தான். இதரவிஷயப்ரவணர்பட்டது படாநின்றோம், இப்பிராப்த

அநு;—இரண்டாம்பாட்டு (காருமித்யாதி) அந்தி தென்றல் நெருப்பை
ச்சொரிவதுக்குமேல், குணதிசைமாருதமான வாடை ஈரும்படியைச் சொல்லு
கிறாரென்று ஸங்கதி.

“தண்டமோ”என்று யமதண்டமென்று தோற்றுகையாலே, இதுக்குத்
தாத்பர்யமருளுகிறார் (இதரேத்யாதி).

பெரியதிருமொழி-கக-ப, க-தி, ஈ-பா, சங்குமாமையும். கஅக்க

விஷயத்தை ஆசைப்பட்டநாங்களும்.

(சோருமித்யாதி) வர்ஷிக்கிற மஹாமேகங்களினுடைய துளிக்குள்ளிட்டுக்குளிர்த்தியைஊட்டிக்கொடுவருகிற ஈரவாடையானது விரஹத்தாலே க்ருஸமாயிருக்கிற என்னுடலே ஈர்ந்து பொகடாநின்றது. நற்கொலையாகாதே உயிர்க்குலையாக்கி நலியாநின்றது.(உ)

மூ;—சங்குமாமையும் தளருமேனிமேல்

திங்கள்வெங்கதிர் சீறுமென்செய்கேன்

பொங்குவெண்டிரைப் புணரிவண்ணனார்

கொங்கலர்ந்ததார் கூவுமென்னேயே.

(ஈ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சங்கும்	கையில் வளையும்	வண்ணனார்	வடிவை யுடையனான
மாமையும்	நிறமும்		ஸர்வேஸ்வரனுடைய
தளரும்	தளராநின்றதுள்ள	கொங்கு அலர் பரிமளப்ரசரமான	
மேனி மேல்	என் உடம்பின்மேலே	ந்த	
திங்கள்	சந்த்ரனுடைய	தார்	திருத்துழாய்மாலையான
வெங்கதிர்	வெவ்விய கிரணங்களா	து	
சீறும்	சீருநின்றன; [னவை	என்னை	(ஸ்தீரீதவத்தை நோக்
	என் செய்கேன்?;		கிக்கொண்டிருக்கி
பொங்கு	கிளரா நின்றும்		ற) என்னை
வெண்	வெருத்துமிருக்கிற	கூவும்	(இங்ஙனே புறப்படா
திரை	அலைகளையுடைய		யோ என்று)அறை
புணரி	கடல் போன்ற		கூவாநின்றது.(ஈ)

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு. (சங்கித்யாதி) நிறமும் வளையும் தொங்குகைக்கு ஆஸ்ராயமின்றிக்கேயிருக்கிற உடம்பின்மேலே. (திங்களித்யாதி) நிலா உடம்பிலே படாநின்றால், பெண்பிறந்தார் எங்ஙனே ஜீவிக்கும்படி. (பொங்கித்யாதி) ஓதம் கிளர்ந்தகடல்போலே

கொல்லும் என்னுதே “ஈரும்” என்றதுக்குபா(ஊ)வம்(நற்குலையித்யாதி).

அந;—மூன்றும்பாட்டு. (சங்குமித்யாதி) “கண்ணுக்குத்தோற்றாதே ஓடித்திரிகிற காற்று எவ்வளவு” என்று, “எம்பெருமான்” என்கிற நல்திங்கள் கண்ணுக்கிலக்காய் கைகளாலே நெருப்பை இறைக்கிறதென்று க்லேசிக்கிறுளென்று ஸங்கதி.

என்செய்கே னென்கிறதென்? நீ நிலாமுற்றத்தை விட்டு உள்ளே புருரலாகாதோ? என்னும் சங்கையிலே “பொங்கித்யாதி” என்று தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஓதமித்யாதி). (ஈ)

ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையராயிருக்கிறவருடைய பரிமளப்ரகர
மாயிருக்கிறதாரானது உள்ளேபுக்கு “ஸ்தீரீத்வத்தை நோக்கிக்
கொண்டு மறையவிருக்கிறதென்? இங்ஙனே புறப்படாயோ” என்று
அறைகூவாநின்றது. (ந)

மூ;—அங்கோராய்க்குலத்துள் வளர்ந்துசென்று

அங்கோர்தாயுருவாகி வந்தவள்

கொங்கைநஞ்சுண்ட கோயின்மைகொலோ

திங்கள்வெங்கதிர் சீறுகின்றதே.

(ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அங்கு	கம்ஸபயமும் இருளு மாய்க்கிடந்த ஸமய த்திலே	வந்தவள்	வந்தவளான பூதனை யின்
ஓர் ஆய்க்குலத் திருவாய்ப்பாடியேற துள்	எழுந்தருளி	கொங்கை	ஸ்தநத்திலே தடவி
சென்று	வளர்ந்தருளா நிற்க	நஞ்சு	விஷத்தை [க்கிடந்த
வளர்ந்து	அவ்விடத்திலும்	உண்ட	அமுது செய்த
அங்கு	கருத்ரிமத்தில் ஒப்பற்	கோயின்மை	ஆராய்ச்சியில்லாத செ
ஓர்	றவளாவ் டுண்டு	கோலோ	யலைப்பின்சென்றோ,
தாய் உரு ஆகி தாயின் வடிவைக் கொ	சீறுகின்றதே	திங்கள்	சந்த்ரனுடைய
		வெங்கதிர்	வெவ்விய கிரணங்க
			ளானவை

தாய் உரு ஆகி தாயின் வடிவைக் கொ சீறுகின்றதே சீருநின்றனவே. (ச)

வ்ய.;—நாலாம்பாட்டு. (அங்கோராய்க் குலத்துள்வளர்ந்து
சென்று) அவ்வளவிலே ஒதுங்குகைக்கு ஒரு ஊருண்டாயிற்று.
கம்ஸபயமும் இருளுமாய் ஸ்ரீவஸுதேவரும் தேவகியாரும் நோவு
படுகிற ஸமயத்திலே அது, ஒரு அஞ்சினான் புகலிடமுண்டாயிற்று.
கம்ஸனுக்குக் குடிமக்களாய் இரை இறுகிற்கச்செய்தே அவனுக்கஞ்
சாதே பிள்ளைகளைநோக்கிக் கொடுக்கவல்ல ஊரிதே.

அந்;—நாலாம்பாட்டு. (அங்கோரித்யாதி) போது விடியாதோ? தா
னே மதி செட்டிப் போகிறுனென்று தோழிசொல்ல, “ஒரு நிலையாக நின்றன்
ரே இவன் பாதிக்கிறான்; எனக்கு விடிவது எப்போதோ” என்று மீளவும்
அதுக்க நோவு படுகிறுனென்று ஸங்கதி.

கீழ்வாக்ய விவரணம் (கம்ஸேத்யாதி). அஞ்சினான் புகலிடமானபடி
யென்னென்ன (கம்ஸனுக்கித்யாதி). ... (ச)

பெரியதிருமொழி-கக-ப, க-தி, ரு-பா, அங்கோ ராளரியாய். ககக

(அங்கித்யாதி) போனவிடத்திலே நலியவேண்டுமென்று தாய் வடிவுகொண்டு வந்தவளை, அதுகூலையென்று புத்திபண்ணுதே, அவளைப் ப்ரதிகூலையென்றே அறிந்து, அவள்முலையுண்டு முடித்த ஆராட்சியில்லாத செயலே? (திங்களித்யாதி) சந்தரன் இங்ஙனே பாதகனாகிறது, தனக்குக் குளிர்ச்சியையும் தர்ஸநீயதையையும் கொடுத்துவிட்டு, அவன் கருத்தைப் பின்சென்றோ இவன் நம்மை இப்போது நலிகிறது; (க) “*अहं ईश्वरः*”-பிஷோதேதி ஸூர்யம்” என்ற வனைப் பின்செல்லவேணுமிதே அவற்றுக்கு. (ச)

மூ;—அங்கோ ராளரி யாயவுண்ணைப்

பங்கமா வீருகூறு செய்தவன்

மங்குல் மாமதி வாங்கவேசொலோ

பொங்கு மாகடல் புலம்புகின்றதே.

(ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அங்கு	ப்ரஹ்லாதாழ்வானு	மாமதி	சந்தரனை
	டைய ப்ரதிஜ்ஞா	மங்குல்	ஆகாஸத்திலே (வர்த்
	ஸமகாலத்திலே		(திசுதம்படியாக)
ஓர் ஆளரியாய்	அத்விதீயமான நரஸி	வாங்கவே கொ	(கடலைக் கடைந்து
	ம்ஹரூபியாய்(தூணி	லோ	உள்ளினின்றும்)
	லே தோன்றி)		வெளிக்கிளப்பினா
அவுண்ணை	ஹிரண்யனை		னென்ற வருத்தத்
பங்கமா	மாநபங்க, ஷ்ட)ம்பண்ணி		தினாலேயோ
இருகூறுசெய்	இருதுண்டமாகக் கிழி	பொங்கு	திசைக்கிளப்பத்தை யு
தவன்	ததுப்பொகட்ட ஸர்	மாகடல்	ஸமுத்ரமான து[டைய
	வேஸ்வரன்		புலம்புகின்றதுகோஷியாநின்றது.(ரு)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (அங்கோரித்யாதி) தான் இப்படி மதிக் கொடுங்கி மதிகெட்டுக் கூப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கச்செய்தே, கடல் தான் கோஷிக்கக்கேட்டு, இதுவும் என்ன மதி இழந்ததோ வென்கிறுமென்று ஸங்கதி.

நான் * சந்த்ரகாந்தாநந்தத்தைக் காணாதே மதிகெடுவது, இது சந்த்ரனை க்கண்டிம எட்டாதே கூப்பிடுகிறதாக எண்ணுகிறுமென்று கருத்து; சந்த்ரனை க்கண்டால் கடல் மிகவும் கோஷிக்குமிதே. ... (ரு)

(க) தை-ஆந-அ.

கக0௨ பெரியதிருமொழி. கக-ப, க-தி, கூ-பா, சென்று.

வ்யா,—அஞ்சாம்பட்டு. (அங்கித்யாதி) ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வா
னுடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்தலே நரஸிம்ஹமுமாய்) ஆஸுரப்ரக்
ருதியான ஹிரண்யணையும் மதிப்பறுத்து அநாயஸேந கிழித்துப்
பொகட்டான். அவனை எதிரியாக்கி ஆயுத மெடுக்கையன்றிக்கே
வெறுங்கையே புறப்பட்டுத் திருவுகிராலே கிழித்துப் பொகட்
டான்.

(மங்குனித்யாதி) இப்படி அரியவற்றை வருத்தமறச் செய்து
தலைக்கட்ட வல்லவன், தன்னை நெருக்கிக்கடைந்து உள்ளுண்டான
மதியை வாங்குகையோ இக்கடல் இங்ஙனே கிடந்து கூப்பிடுகிறது,
என்னைப்போலே மதி இழந்தோ இக்கடலும் கூப்பிடுகிறது.* (க) மதி
யெல்லா முள்கலங்கியிறே இவளும் கிடக்கிறது. ஒன்றுக்கும்விக்
ருதையாகாத நான் கலங்கிக் கூப்பிடுகிறாப்போலேயிருந்ததி இக்க
டலும்தன் காம்பீர்யமெல்லாம் அழிந்துகூப்பிடுகிறபடியும். (மங்குல்)
ஆகாசம். (௫)

மூ;—சென்றுவார்சிலை வளைத்திலங்கையை

வென்றவில்லியார்வீர மேகொலோ

மூன்றில் பெண்ணைமேல் முளரிகூட்டகத்து

அன்றிலிங்குர லடருமென்னையே.

(கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சென்று	எதிரிகளிருக்குமிடமே றப்போய்	மூன்றில்	வாசலிலே நிற்கிற
வார்	நெடிதான	பெண்ணைமேல்	பனைமரத்தின்மேலே
சிலை	தனுஸ்ஸை	முளரி	தாமரைப்பூவாலும் தா தாலும் தண்டாலு ம்(பிணைக்கப்பட்ட)
வளைத்து	(நானேற்றி)வளைத்து,	கூட்டகத்து	கூட்டிலே கிடக்கிற
இலங்கையை	லங்கையிலுள்ள ராகுந்	அன்றிலின்	அன்றில் பகலியின்
வென்ற	அழித்த [ஸர்களை	குரல்	த்வநியானது
வில்லியார்	பெருமானுடைய	என்னை	என்னை
வீரமேகொ லோ	ஆண்பிள்ளைத் தனத் தைப்பின்சென்றோ,	அடரும்	வருத்தானின்றது? (கூ)

அரு;—ஆரூம்பாட்டு. (சென்றித்யாதி) திங்கள் தீவீச, ஸமுத்ரத்தைப்
போலே தான் புலம்புகிறபடியைக் கண்டு, அன்றில் அருகே நெருப்பை உருக்கி
வார்த்தாப்போலே செவிபடக்கூப்பிட, அதுக்கும் நொந்துபடுகிறுளென்று
ஸங்கதி.

(க) தி-வாய்-க-ச-ந.

பெரியதிருமொழி - கக-ப, க-தி, எ-பா, பூவை வண்ணனார். கக௦௩

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு (சென்று) எதிரிகள் வரப்போர விருக்கை யன்றிக்கே(க) “அஹிணா - அபியாதா” என்கிறபடியே அவர்கள் இருந்த வீடங்களிலே சென்று (உ) “அவஷ்டப்யே - அவஷ்டப் ப்யமஹத்தநஃ” என்கிறபடியே, ஒருவர்க்கு அடக்கவாண்ணாதெ டெடிதாயிருக்கிற வில்லை வளைத்து லங்கையை அழியச்செய்தவரு டைய ஆண்பிள்ளைத்தனமோ. (முன்றிலித்யாதி) வாசலிலே நிற்கி ற பெண்ணையின்மேலே, தாமரைப்பூவாலும் தாதாலும் தண்டா லும் செய்த கூட்டிலே கிடக்கிற அன்றிலினுடைய த்வதி எனக்கு பாத (கடி)கமாகாநின்றது. நான் இதுக்கு எத்தைச்செய்வேன். நான் இதுக்குமார்விலே அப்பேற்கவோ? (க)

மூ;—பூவைவண்ணனார் புள்ளின்மேல்வா
மேவிநின்று நான் கண்டதண்டமோ
வீவிலைங்கணைவில்லி யம்பு கோத்து
ஆவியே யிலக்காக வெய்வதே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஐங்கணைவில்லி பஞ்சபாணனான மந்ம	தன்	வண்ணனார்	திரு நிறத்தையுடைய
வீவு இல்	கூண்காலமும் ஒழிவி	புள்ளின்மேல்	பெரிய திரு வடியின்
	ல்லாமல் [த்து		மேலே
அம்பு கோத்து பாணங்களைத் தொடு		வர	எழுந்தருளா நிற்க,
ஆவியே	என்னுடைய மர்ம	நான்	நான்
	ஸ்தாநத்தையே	மேவி நின்று	ஸிதிலையாகாதேநின்று
இலக்காக	லக்ஷயமாகக்கொண்டு	கண்ட	ஸேவித்ததற்கு
	(அதுதுடிக்கும்படி)	தண்டமோ	தண்டம் செய்தபடி
எய்வது	ப்ரஹரிகையாகிறவினு,		யோ; (எ)
பூவை	காயாம்பூப்போன்ற		

(போர) யுத்தம் பண்ண. “வார்” என்றுநீட்சியைச்சொல்லுகையாலே பலிதார்த்தம்ருளுகிறார்(அவஷ்டப்யேத்யாதி). “பெண்ணை”பணை. “முளரி” தாமரையாகையாலே அருளுகிறார் (தாமரையித்யாதி). “எ” என்கிறது- விஷாதஸ்சகமான அவ்யயமாயருளுகிறார் (நானிதற்கித்யாதி). அம்பேற்கை யுத்தம் பண்ணுகை; அதாவது - வில்லியார் வீரங்கொண்ட வித்தைக்கண்டு, ஒட்டினால் அது ஒட்டுமோவென்று கருத்து. (சு)

கக௦௪ பெரியதிருமொழி கக-ப, க-தி, அ-பா, மாலினம்.

வ்யா;—ஏழாற்பாட்டு. (பூவைவண்ணனார்) வைத்தகண்மா
 றுதே கண்டிகொண்டிருக்க வேண்டும்படி ஆகர்ஷகமான வடிவை
 யுடையவர், ஒரு மேநுவைக் கிளிபமேகம் படிந்தாப்போலே பெரிய
 திருவடி திருத்தோளிலே வர. (மேவியித்யாகி) சிதிலையாகாதே
 நின்று நான் கண்டதுக்குத் தண்டமோ? (வீவியித்யாகி) காமனா
 னவன் தன்னுடைய புஷ்ப பாணங்களாலே தோல் புரையே யன்றி
 யே மர்மத்திலே எய்கிறவீது. (எ)

மூ;—மாலினம் துழாய்வரு மென்றெஞ்சகம்

மாலினம் துழாய் வந்தன்னுள் புகக்

கோலவாடையும் கொண்டுவந்ததோர்

ஆவிவந்ததாலரிது காவலே.

(அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
என்	என்னுடைய	கோலம்	பரிமளப்ரசரமான
நெஞ்சகம்	நெஞ்சானது	வாடையும்கொ	வாடைக்காற்றையுங்
மால்	(எனக்கவன்பக்கலுண் டான) வ்யாமோஹ	ண்டி	கூடக்கொண்டி
இனம்	அதுருபமாக [த்துக்கு	வந்தது ஓர்	(நிலம் பார்த்துப்பா
துழாய்வரும்	இங்குமங்கும் தேடித் திரிந்து வாராநின்ற	ஆவி	கைக்கு) முன்பே
	து.	வந்தது	வந்ததொரு
மாலின்	ஸர்வேஸ்வரனுடைய	ஆல்	சிறுதுளியானது
அம் துழாய்	அழகிய திருத்தூழாய்	காவல்	(மீண்டும்) வாராநின்ற
	த்தாரானது		கஷ்டம்; [து;
என்னுள்வந்துபுக	எனக்கு ஸ்ம்ருதி வி	அரிதே	(இதற்குத்தப்பி) உயி
	ஷயமாக,		ரைக் காத்துக்கொ
			ள்ளுகை [ததி.
			அஸாத்ய (நீ) மாயிருந்

அ;— ஏழாற்பாட்டு. (பூவையித்யாகி) தோல் புரையே பாதிக்கிற
 காற்றும், கண்ணுக்குத்தோற்றின மாத்ரமானமதியும், செவியிலே நோவுபடுத்
 தின அன்றிலும், பாதித்தாலும் இவற்றால் இவள் ஈடுபடவில்லை. இப்படி பரி
 கரங்களுக்கும் இடையாத இவளை நீயே போய் நெஞ்சிலேபட எய்யச்சொல்
 லிவிட, வந்த காமனுக்கு அஞ்சி நோவுபடுகிறாள் என்று ஸங்கதி.

“ஐங்கணவிலி - வீவில்லாதே, அம்பு கோத்து” என்றநவயம் திருவு
 ளம் பற்றியருளுகிறார் (காமனித்யாகி). ... (எ)

பெரியதிருமொழி கக-ப, க-தி, கூ-பா, கெண்டை. ககூரு

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (மாலித்யாதி) என்னுடைய நெஞ்
சானது எனக்கு அவன்பக்கலுண்டான மர்லுக்குஇனமாகத் துழாவி
வாராநின்றது. (மாலித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருமேனி
யின் ஸ்பர்ஸத்தையுடைய திருத்துழாயானது வந்து எனக்கு ஸம்
ருதிவிஷயமாக,பரிமளத்தை யுடைத்தான வாடையைக்கொண்டு.
(வந்ததோராலி வந்ததால்) பண்டே நிலம் பார்த்துப்போன சிறு
துளிடானது வாராநின்றது. (அரிது காவலே) தேசிகனான ஸ்ரீ
வீபீஷணமுவானே நின்று வழியிட்டுக் கொடுக்கையாலே ராக்ஷஸர்
கள் வெல்லமாட்டிற் றிலர்களிறே. அப்படியே நிலவரே வழிகாட்
டிக்கொடுவந்து நலியாநிற்க நம்மால் பரிஹரிக்கப்போமோ? (அ)

மூ;—கெண்டையொண்கணுந் துயிலுமென்னிறம்

பண்டு பண்டுபோ லொக்கும்மிக்கசீர்

தொண்டரிட்டபூம் துளவின் வாசமே

வண்டுகொண்டு வந்துது மாகிலே.

(கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சீர்	(அநயப்ரயோஜதை யாகிற) கல்யாணகு ணைத்தாலே	என்	என்னுடைய
மிக்க	சீரியர்களான	கெண்டை	கெண்டை மதஸ்யம் போல்
தொண்டர்	ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்	ஒண்	தர்ஸ்நீயமான
இட்ட	ஸமர்ப்பித்த	கண்ணும்	கண்களும்
பூந்துளவின்	திருத்துழாயலரின்	துயிலும்	உறங்கப்பெறும்;
வாசம்	பரிமளத்தை	நிறம்	(என்னுடைய) மாமை நிறமும்
கொண்டுவந்து	கொண்டுவந்து	பண்டு பண்டு	பழைய படியே அவி
வண்டு	வண்டானது [ல்	போல் ஒக்	கலமாயிருக்கப் பெ
ஊதுமாகில்	(என்னருகில்) ஊது	கும்	றும். (கூ)

அ;—எட்டாம்பாட்டு. (மாலித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டிலே காமன் சரங்
களாலே எய்ய, அவற்றாலே நெஞ்சு சிதிலமாய் மாலைறிவர; கீழே கூவுகின்ற
கொங்கலர்ந்திருக்க அவகாசமுண்டாய் உள்ள புக்கது, எதிராளின் நெஞ்சு
அஞ்சினபடியாலே முன்னே வந்தவாடையும் துளியும் மீளவந்தபடியைச்சொ
ல்லி மிகவும் அஞ்சுகிறுளென்று ஸங்கதி.

(மாலுக்கு) வ்யாமோஹத்துக்கு; (இனமாக) ஒத்ததாக; இன்
த்தார் என்னக்கடவதிறே ஸ்ரீகீர்த்தரை. “வந்ததோராலி” என்கையாலே
முன்னே நிலவரமுண்டானதென்று தோற்றுகையாலே அருளுகிறார் (தேசிக
ரித்யாதி). (அ)

கக௦௯ பெரியதிருமொழி, கக-ப, க-தி, க௦-பா, அன்று.

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கெண்டையித்யாதி) முக்த்த(X)
மாய் தர்ஸநீயமாய் உறக்கத்தாலல்லது போதுபோக்குகையரிதான
கண்ணுமுறங்கப் பெறலாம். (என்னிறம்) அவன் வாய் புலற்றும்
நிறம், அறப்பண்டுபோலேயாம். கலக்கையாகிறது பிரிவிக்கு அங்
குரநிறே. கலந்து பிரிந்து லாபாலாபங்களறியாதே பூர்ணையாயிரு
ந்தபோதை நிறம் போலேயாம்.

கண்ணுமுறங்கி நிறமும் வருவதுதானென்னென்தாலென்னில்;
(மிக்க வித்யாதி) அநந்ய ப்ரயோஜனரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்
இட்ட திருத்தழாயில் பரிமளத்தை வண்டு தொண்டிவந்து ஊது
மாகில், திருத்தழாயில் பரிமளம் உத்தேசயமாகில், “தொண்டரிட்ட”
என்ன அடையாதோ? “மச்சசீர் தொண்டரிட்ட” எனா
ன்னென்னில்; “அங்குத்தைக்குப் பரிவருண்டு” என்றரிந்தாலாயி
ற்று இவருக்குக்கண் உறங்குவதும், பழைய நிறம் வருவதும்.
(௭) “சுவாஸுநுசுரஜ-ஆத்வாரமதுவவ்ராஜ” எனறிருக்கு மவளா
கையாலே அநந்யப்ரயோஜனரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் அங்குத்தைக்
குப் பரியாநின்றார்கள்” என்றுகேட்டவாதே, இனி நடக்கொரு
குறையில்லை என்று கண் உறங்கா நிற்கும்; நிறமும் பழையபடியே
யாம். (க)

மூ;—அன்று பாரதத்தைவர் தூதனாய்ச்
சென்றமாயனைச் செங்கண்மாலினை
மன்றிலார் புகழ் மங்கைவாள் கவி
கன்றிசொல் வல்லார்க் கல்லலில்லையே. (க௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அந;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கெண்டையித்யாதி) “அரிது-காவலே” என்
துமிகவும் க்லேசிக்கக்கண்ட தோழியானவள் பொறுக்கமாட்டாதே உனக்கு
தூக்கலேசமுமின்றிக்கே கண்ணுறங்கி யிருக்கைக்கு நானென்ன செய்கேன்,
நாயகன் - ஸ்வதந்தன்; நீ பொறுக்கவல்லையல்ல; இனி நானும் இங்ஙனே
உன்னைக்கண்டி தூக்கிக்குமத்தனை யன்றோ? என்றுக்லேசிக், அது - பொ
றுக்கமாட்டாதவளாகையாலே எங்கேயிருந்தாலும் அலனுக்குப் பரிவருண்
டென்றுமது தோற்ற, * மிக்கசீர் தொண்டரிட்ட மாலையின் மணத்தைக்கொ
ண்டு வரும்படி பண்ணினாயாகில், நான் கன்னியா யிருக்குமபோலே யிருக்
கிறேனென்று சொல்லுகருளென்று ஸங்கதி.

(அறப்பண்டிபோலே) என்பானென்னென்னவருளுகிருர் (கலக்கையித்யாதி).

(க) ரா-அ-க௭-உக.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	பாண்டவர் நோவுபடுகி ற வன்று	ஆர்	வ்யாபித்துக்கிடக்கிற
பாரதத்து	பாரத யுத்தத்திலே	புகழ்	புகழையும்
ஐவர்	அவ்வைவர்களுக்கும்	மங்கை	திரு மங்கை யென்னும்
தூதனாய்	தூதனாய்		திரு நகரியையும்
சென்ற	எழுந்தருளின	வான்	வானையுமுடையரான
மாயனை	ஆய்சர்ய சீலனாய்,	கலிகன்றி	ஆழ்வார் (அருளிச்செ
செம்கண்	செவ்விய திருக்கண்க ளையுடையனான	சொல்	இப்பாசரங்களை [ய்த
மாலினை	ஸர்வேஸ்வரன் விஷய மாக,	வல்லார்க்கு	ஒதவல்லார்களுக்கு
மன்றில்	நாற்சந்திகள் தோறும் இல்லை	அல்லல்	பகவத் விஸ்வலேஷ வ்ய ஸநமானது .
			உண்டாக மாட்டாது.

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (அன்றித்யாதி) புண்டரீகாக்கொன ஸர்வேஸ்வரனாய் தன்னை யொழிந்ததுக்கடங்கலும் தான் நியாமக னாயிருந்து வைத்துப் பாண்டவர்கள் நோவுபடுகிறவன்று. பாரத ஸமரத்திலே “இன்னார் தூதன்” எனனுப்படி தன்னைத் தாமதவிட் டு தூதனாய் நின்ற ஆய்சர்யத்தையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. (மன் றிலார் புகழ்) நால்வர் திரண்டவிடமெங்கும் திருமங்கையாழ்வார் வார்த்தையே. ஆழ்வார் அருளிச்செய்த வித்தை அப்யவிக்க வல்லவர்களுக்கு பாத (பாதி)கபதார்த்தங்களால் நோவுபடவேண் டாதே நித்யஸம்ஸ்லேஷத்தோடே காலம்செல்லப் பெறுவர். அல்ல லாகிறது - இத்திருமொழியில் பட்டக்கலேசம் (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருமொழி பதினேராம்பத்து முதல் திருமொழி முற்றிற்று.

புற;—பத்தாம்பாட்டு. (அன்றித்யாதி) “செங்கண்மாலினை - அன்றி த்லாதி கலி கன்றி சொல்” என்றவயித்துத் தாத்பர்ய மருளுகிறார் (புண்ட ரீகேத்யாதி). தன்னை இப்படி காற்றுக்கும் காம்பனுக்கும் இலக்காக்கிவைத்த துக்கு, நங்கொடுமையாலே அவன் வரவிட்டதாகச் சொல்லுமித்தனைபோக்கி ததவமன்றிறே. நான் ஊழினபோது கையைக்காலேப் பிடித்துச் சேரவிட்டு க்கொண்டவன் இப்படி செய்யானிறே. இனிவாராமைக்குமேது ஆஸ்ரிதர்

கக௦௮ பெரியதிருமொழி, கக-ப, உ-தி, க-பா; குன்றமெடுத் ஈ,

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதினேராம் பத்து இரண்டாந் திருமொழி

குன்றமெடுத்துப் ப்ரவேசம்.

அவ;—குன்றமெடுத்துப் ப்ரவேசம். “என்செய்கேன்” என்ற விடத்திலும் இரங்காதேபாதக (ஈடி) பதார்த்தங்கள் மிகைத்தான; ரக்ஷகனானவன் கைவிட்டான்; என் கார்யம் ஸ்வயத்த ந ஸித்தமா யிருந்தது. எனக்கு இனி ரக்ஷகராக வல்லாருண்டோ என்கிறார் *

மும்;—குன்றமெடுத்து மழை தடுத்தினையாரோடும்
மனறில் குரவை பிணைந்தமாலென்னை மால்செய்தான்
முன்றில் தனிரின்ற பெண்ணேமேல் கிடந்தீர்கின்ற
அன்றிலின் கூட்டைப் பிரிக்க கிற பவரார்கொலோ. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குன்றம்.	கோவர்த்தன பர்வ த த்தை	மால்.	ஸர்வேஸ்வரன்
எடுத்து	குடையாக எடுத்து	என்னை	என்னை
மழை	(இந்த்ரன்பெய்வித்த கல்வர்ஷத்தால் வந்த ந லிவை	மால்செய்தான்	மதி மயங்கப் பண்ணி விட்டான்;
தடுத்து	நிரஸித்து,	முன்றில்	வாசலிலே.
மன்றில்	நாற்சந்தியிலே [டே	தனிரின்ற	ஒப்பற்று நின்ற
இளையாரோடும்	இடைப்பெண்களோ	பெண்ணேமேல்	பனைமரத்திலே
குரவைபிணைந்த	திருக்குரவைகோத்த ருளின	கிடந்து	(அஞ்சாதே) கிடந்து
		நர்கின்ற	(ஸ்ஸ்த்ரம்போலே) உ யிரை நலியா நின்ற

சொல்லிற்றுச்செய்வானாகையாலே, அதிலே அன்பபரனாகையிருக்கவேண்டுமென்று நினைத்து துளவின் வாசமே வண்டு கொண்டு வந்து ஊதினாலமையுமென்ற ளாகையாலே, இவ்வாய்ரித பாரதந்தர்யத்தைய கவிபாடி னுரென்னலா மென்று திருவுள்ளம். (க௦).

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அந;—குன்றமெடுத்தின் ப்ரவேசம், கீழ்த்திருமொழியிலே சில பாதகங் களுக்கஞ்சி, அவன் துளவின் வாசத்தை ஆசைப்பட்டிருந்தான். அதுவே ஹே ஜுவாகப் பின்னையும் அன்றில் முதலானவை நலிய, பொறுக்கமாட்டாதே தானே யத்நம்பண்ணுகைக்கு ஒருப்படுகிறுளென்று ஸங்கதியருளுகிறார் (என் செய்கேனிட்யாதி). தாமலரித்யாதியைப் பற்ற (ஸ்வயத்த ந ஸித்தமாய்) என் றது. *

பெரியதிருமொழி, கக-ப, உ-தி, உ-பா, பூங்குருந்து. ககூகூ

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்றிலே	அன்றில் பகலிகளை	கிற்பவர்	ஸமர்த்தராகக் கடவார்
கூட்டின்	கூட்டில்நின்றும்	ஆர்கொலோ	எந்த மஹாநுபாவரோ
பிரிக்க	பிரித்துவிட		தான்! (க)

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (குன்றமித்யாதி) அரிய செயலைச்செய்து தன்னை எல்லாரும் காணும்படியாக மன்றிலே இட்டவன், அச்செயலாலே என்னை மன்றிலே நிறுத்தினான். (முன்றிலித்யாதி) பழையதாக நலிந்துப்போருகிற இத்தைப் பரிஹரிப்பாராரென்கிறார்கள். ஏலக்கோலி நலிவுதாக மன்றிலேபெரிய ஆர்ப்பரவத்தோடே நின்றபெண்ணை மேலேகிடந்து ஈருகின்ற. பெண்ணை-பனை, சஸ்த்ரம் போலே கடுக முடித்துவிடாதேதார்த்து நலியாநின்றதாயிற்று, பிரிப்பனபிரித்து கூடுவன கூட்டித்திரிகிறானன்றிறே. இனி இத்தால் சொல்லிற்றாயிற் றென்னென்றால், இவ்வன்றிலின் த்வநி பாதகமாகாதபடி அவனை என் முலையோடே. கொடுவந்து சேர்க்க வல்லாநிலையோ வென்கிறாள். (க)

மூ;—பூங்குருந்தொசித்தானை காயந்தரிமாச்செருத்து ஆங்கு வேழத்தின் கொம்புகொண்டுவன் பேய்முலை. வாங்கியுண்ட வவ்வாயன்றிற்சு விவ்வாயன்வாய் ஏங்குவேய்ங்குழ லென்னோடாடு மிளைமையே. (உ)

அரு;—முதற்பாட்டு. (குன்றமித்யாதி) மால் செய்தானென்றதுக்குத் தாத்தர்யம் (அச்செயலாலே யித்யாதி). “முளரிக்கூட்டத்து” என்று கீழ்த்திருமொழியிலும் சொன்னதாகையாலே அருளுகிறார் (பழையதாக வித்யாதி). (ஏலக்கோலி) முந்துற உத்யோகித்து. கூட்டைப் பிரிக்கையாவதுதான் முற்றத்திலேநில்லாதே உள்ளேநாயகனோடே சுண்ணுறங்கிக்கிடந்தால், இந்த கூண்டுக்கும் தனக்கும் பிரிவுண்டாமென்றே சொல்லவேணுமென்று, யதாஸ்ருதம் கூடாதென்று அருளுகிறார் (பிரிப்பனவித்யாதி). ... (க)

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (பூமித்யாதி) கீழே அன்றிலின் குரலுக்கு நொந்து கூட்டவல்லராரோவென்று இருக்க, அவ்வளவிலே மாமணிவண்ணர் வாராமையாலே பெண் இப்படி பெண்ணைமேல் அன்றிலின்கையிலே அகப்பட்டு நொந்தாளென்று உடம்புவெருத்து பண்டலந்தவடிஷப்போலே குழலாதினோமாகில் வந்தானென்று ஆறியிருப்பாளென்று குழலாத, இவன் குழல்வாசியறிந்தவளாகையாலே இதுக்கு நோவுபடுகிறவென்று ஸங்கதி.

ககக0 பெரியதிருமொழி, கக-ப, உ-தி, உ-பா, பூங்குருந்து.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பூ	(தர்ஸரீயமாகப்) பூத் துக்கிடந்த	வாங்கி	(ஸாதரமாகக்) கையில் வாங்கி
குருந்து	குருந்தயரத்தை	உண்ட	சுவைத்து (அவளை மு டித்த)
ஒசித்து	முறித்து,	அவ்வாயன்	அப்படிப்பட்டவாயை
ஆனை	வ்ருஷபங்களை		புடையனான கண் ணபிரான்
காய்ந்து	நிரஸித்து,	நிர்க	விப்ரக்ருஷ்டனாய்நிற்க
அரிமா	ஸாத்ரவமே உடிவாய் வந்த கேசிபை	இவ் ஆயன்	(நம்பி மூத்த பிரானாகி ற) இந்த இடையனா னவன்
செகுத்து	(வாபைக்) கிழித்து	வாய்	வாயிலே (வைத்து)
ஆங்கு	அங்கே (பயங்கரமாய் வந்து தோற்றின)	ஏங்கு	ஏங்கி ஊதுகிற
வேழத்தின்	சுவலயா பீடத்தின்	வேயங்குழல்	வேயங்குழலானது
கொம்பு	தந்தங்களை	என்னோடு	என்னிடையாட்டத் திலே (அணுகி)
கொண்டு	முறித்தெறிந்து,	இளமை ஆடம் சிலபாலிஸசேஷடைக ளைப்பண்ணுகின்றது.	
வன்	நெஞ்சில் க்ரௌர்யத் தையுடைய		
பேய்	பூதனையின்		
முலை	(விஷதித்த (டி)மான முலைகளை		

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (பூங்குருந்தியாதி) அடியேயிடி
த்துத் தலைமளவும் செல்ல தர்ஸரீயமாம்படி பூத்து நின்ற குருந்தை
முறித்து ருஷபங்களை நிரஸித்து கேசிவாயை அநாயாஸேநகிழ்த்து,
அங்கே பயாவஹமாம்படி வந்துதோன்றின சுவலயாபீடத்தை நிர
ஸித்து, அதின் கொம்பை வாங்கி, அவனைக்கண்டுவைத்தும் நலிய
வேணுமென்று வந்த நெஞ்சில் திண்மமையுடையபூதனை முலையை
ஸாதரமாக உண்டு, அவ்வழியே அவள் ப்ராணனை முடித்தவன் சிற்க,
இந்த இடையனானவன் வாயிலே வைத்து ஸத்தாமேஸத்தாநே
நின்று ஏங்கி ஊதுகிற குழலானது என்னோடே பாலிசமான வ்யா
பாரங்களைப்பண்ணுகின்றது. (2)

(க) “ஸநீஷ்ஸுசுசுரூ-ஸந்த கசஸ்ஸாமதுரை” எனநிறை நம்பி
மூத்தபிரானிருப்பது. (பாலிசமான வ்யாபாரங்களை) என்றதுக்கு, மாமணி
வண்ணனுக்காக நான் நேரப்பட்டபோது ஸாதிக்க ஆமையாதென்னோதே, மூத்
தனாபிருக்கவும் இளமையாலே இப்படி ஊதுகிறது பாலிசக்ருத்யமிதே என்று
கருத்து. ... (உ)

(க) வி - பு - இ - உ - உ.

பெரியதிருமொழி, கக-ப, உ-தி, ஈ-பா, மல்லொடு. ௧௧௧௧

மூ;—மல்லொடு கஞ்சனும் துஞ்ச வென்றமணி வண்ணன்
அல்லிமலர்த் தண்டுழாயை நினைந்திருந்தேனையே
எல்லியின் மாருதம் வந்தடு மதுவன்றியும்
கொல்லை வல்லேற்றின் மணியும் கோயின்மை செய்யுமே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மல்லொடு	(கம்ஸன்எவிவந்த)மல் லவர்க்கமும்	மாருதம்	தென்றலானது
கஞ்சனும்	கம்ஸனும்	வந்து	நா னிருக்குமிட மே வந்து
துஞ்ச	உயிர்மான	அடம்	நலி பாநின்றது;
வென்ற	வெற்றிபெற்ற	அதுவன்றியும்	அதுவு மன்றக்கே
மணிவண்ணன்	எம்பெருமானுடைய	கொல்லை	வெளிநிலங்காரிலே(ன ஞ்சரிக்கிற)
அல்லி	இதழ்களை யுடைத்தா ய்	வல்	வல்லிய
தண்	குளிர்ந்திருந்துள்ள	எற்றின்	வ்ருநிஷ்பங்கனின்
துழாய்மலரை	திருத்துழாய்மாலையை (விரும்ப,அத்தையே)	மணியும்	(கழுத்தில்கட்டப்பட்ட டுள்ள) மணியின் ஓ சையுமீ
நினைந்திருந் தேனை	நெஞ்சில் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான் னை	கோயின்மைசெய்யும்	ஆராட்சி யில்லாத செயலைச் செய்யா நின்றது. (௩)
எல்லியில்	ஸந்த்யாகாலத்திலே		

வ்யா;—மூன்றாற்பாட்டு (மல்லித்யாதி) அவன் வரவிட்டமல்ல
வர்க்கத்தோடே கம்ஸன் முடியுபடியவென்று வீரோதிபாகப்பெற்
றதாலே சாமஹமான வடிவும் தானுமா யிருக்கிறவன், அப்போ
திட்ட வெற்றிமாலையைப் பெறவேணுமென்று ஆசைப்பட்டத்தை
யே நினைத்துக்கொண்டிருக்கிற வென்னை, ஸந்த்யாஸாயத்திலே தெ
ன்றலானது வந்தா நலியாநின்றது. அதாக் கமேலே வெளி நிலத்தி
லே நாகைத்துடர்ந்து அது கைபுருந்தாலல்லது மீளாதபடியிருக்
கிற வ்ருஷத்தினுடைய கழுத்தில் மணியையாசையானது ஆராட்சி
யில்லாதவிடத்தல் செயலைச்செய்யா நின்றது. (௩)

உ;—மூன்றாற்பாட்டு. (மல்லித்யாதி) நம்பி மூத்தபிரான் குழலோ
சையோயன்றக்க காற்றுககொடுங்கின என்னை அவர் மேய்கிற பசுக்களில்
விடைகளும் பாதிக்கிறன வென்கிறுளென்று ஸங்கதி.

“மல்லொடு” என்று ப்ராதாந்யம் சொன்னதுக்குக் கருத்து (அவன் வர
விட்ட)என்றது. (ஆராட்சியில்லாதவிடத்தில)அராஜகமாகையாலே விசாரிப்
பாரில்லாத விடத்திலே. (௩)

கககஉ பெரியதிருமொழி, கக-ப, உ-தி, ச-பா, பொருந்து.

மூ;—பொருந்து மாமா மேழுமெய்த புனிதனார்
திருந்து சேவடி யென்மனத்து நினைதோலும்
கருந்தண் மாகடல் கங்குலார்க்கு ம்துவன்றியும்
வருந்த வாடை வருமிதற்கினி யென்செய்கேன். (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொருந்து	தன்னிலே பொருந்து	தண்	ஸ்ரமஹரமாயிருந்துள்
	நின்ற	மாகடல்	ஸமுத்ரமானது [ள்
மாமரம் ஏழும்	ஸால வருஷங்க ளே	கங்குல்	இராமுற்றும்
	ழையும்	ஆர்க்கும்	கோஷியாநிற்கும்;
ஏய்த	முறித்தெறிந்த		அதுவன்றியும்-;
புனிதனார்	பரமபாவநரான பெரு	வாடை	வாடைக்காற்றானது
	மாளுடைய	வருந்த	(நான்) க்லேஸிக்கும்
திரு உந்து	ஐஸ் வர்ய ப்ரகாஸகமா		படி
சேவடி	திருவடிகளை [ன்	வரும்	வந்து வீசாநிற்கும்;
என்மனத்து	என் மன்ஸ்ஸிலே	இதற்கு	இதற்குப்(பரிகாரமாக)
நினைதோலும்	அது ஸந்திக்கும் போ	இனி	இனிமேல்
	தெல்லாம்,	என்செய்கேன்	(நான்)என்னசெய்யக்
கரு	கறுத்து		கடவேன். (ச)

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (பொருந்தியாதி) அடிசூறிக்கவொ
ண்ணாதபடி சுவியாநிற்கிற மராமரங்களேழையும் எய்து ஆஸ்ரிதவி
ஷயத்தில் தமக்குண்டான ஓரம் தரைகாண்வொண்ணாதபடி யிருக்
கிற அவருடைய ஐஸ்வர்ய ப்ரகாஸகமான திருவடிகளை அதுஸந்தி
க்கும்போதெல்லாம் கறுத்த தன்மையை உடைத்தா யிருக்கிற
கடல், ராத்திரியிலே என் எளிமை கண்டு மிசைத்துக் கூப்பிடாநிற்
கும். அதுக்குமேலே நான் வருந்தும்படியாக டலவானாயிருக்கிற
வாடையானது வாராநின்றது. (இதற்கினி யென்செய்கேன்) ஓரப
லை இதுக்குக்கடகிடவோ? (ச)

ஆர;—நாலாம்பாட்டு. (பொருந்தியாதி) கீழ்ப்பாட்டில் அந்தியில்
தென்றலும் மணிடியாசையும்போய் ராத்ரியுமாய் கடலாலே நோவுபட்ட
வென்னை ஸந்த்யாகாலத்திக்குளி காற்றும் நலிகிறதெந்திரொன்றுஸங்கதி.

ஆஸ்ரித வ்ஷயத்தில் பக்ஷபாதமில்லாமைய - அபாவநத்வமாய், அதில்லா
தவரென்றருளுகிறார் (ஆஸ்ரிதேத்யாதி) திருவுந்து என்றது - குறைந்து,
“திருந்து” என்று கிடக்கிறதாய், திருவை உந்துகை - முன்னே தள்ளுகை
மாய், ப்ரகாசிப்பிக்கைஎன்றருளுகிறார் (ஐஸ்வர்யேத்யாதி) (வருந்துமபடியாக)
க்லேஸிக்கும்படியாக.... (ச)

மூ;—அன்னை முனிவது மன்றிலின் குரலீர்வதும்
மன்னு மறிகடலார்ப்பதும் வளைசோர்வதும்
பொன்னங்கலையல்கு லன்னமென்னடைப்பூங்குழல்
பின்னை மணாளர் திறத்தமாயின பின்னையே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை,
அன்னை	பெற்ற தாயானவள்	அல்குல்	அல்குலையும் [று
முனிவதும்	சீறுவதும்,	அன்னம்	ஹம்ஸத்தின துபோன்
அன்றிலின்	அன்றில் பகடியின்	மென்	விலக்ஷணமான
குரல்	தவநியானது	நடை	நடையையும்
சார்வதும்	நலிகிறதும்,	சு	தர்ஸநீயமான
மன்னு	பூமியைச்சுற்றி வேலி	குழல்	கூந்தலையு முடைய
	யாகப் போரக் கடவ		ளான [கு
	தாய்		
மறி	ரக்ஷகமுமான	பின்னை	நப்பின்னைப்பிராட்டிக்
கடல்	ஸமுத்ரமானது	மணாளர்	வல்லபரான பெருமா
ஆர்ப்பதும்	கோஷிக்கிறதும், [வை		ளுடைய
வளை	கையில் வளைக ளான	திறத்தம்	இடையாட்டத்தில்
சோர்வதும்	கழலுவதும் (ஆகிற இ	ஆயினபின்னை	சுடுபட்டோமான பின்
	வையெல்லாம்),	யே	பிறே (நமக்கு நேர்ந்த
அம்	அழகிதான [ந்த		ன). (ரு)
பொன்கலை	பீதாம்பரத்தை யணி		

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (அன்னையித்யாதி) அவன் ஊர்பகை
விளைத்து விட்டானாகில் நாம்இவற்றைவெறுக்கிறதென்? பரிவுடைய
தாய் முனிகிறதும், நானும் அவனுமாயிருந்தபோது அநுகூல
மான அன்றிலுடைய தவநி பாதகமாகிறதும், பூமிக்கு வேலியாக
ரக்ஷகமாயிருக்கிற கடல் கூப்பிடுகிறதும், ஆபரணமான வளைகழலு
கிறதும், பொன்னாலே செய்யப்பட்டு தர்ஸநீயமாயிருக்கிற பரியட்
டத்தை யுடைத்தான அல்குலையுடையளாய், அன்னம்போலே யிரு
க்கிற நடையையுடையளாய், வைத்தகண் வாங்காதே கண்டுகொ
ண்டிருக்கவேண்டும்படி தர்ஸநீயமான திருக்குழலையுடையளான
நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபரான வவ ரிடையாட்டத்தோமான

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (அன்னையித்யாதி) ஒருகாலே பாதகபதார்த்
தங்களையெல்லாம் அடுக்கினதுக்குத்தாத்பர்யகதநமுகேந ஸங்கதியையும் ஸெ
சிப்பிக்கிறார் (அவனித்யாதி), ச (ச) காரங்கள்-விரோதஸூசகங்களென்றுவிவ
க்ஷித்து அதுக்கதுக்குத்தன்னிதைக்கூட்டி அருளுகிறார் (பரிவித்யாதி). இப்பா

கககசு பெரியதிருமொழி, கக-ப, உ-தி, கூ-பா, ஆழியும்.

பின்பிறே இவை நமக்கு இப்படியாகப் புக்கது. அவருடைய ப்ரணயித்வங்கண்டு நாம் அகப்பட்டபின்பிறே இவை நமக்கு பாதகமாகப் புக்கது. பூர்வாபரங்களுக்குச் சேர்த்திபோராதாகிலும், பிள்ளையுறங்காவில்லி தாஸர் “ பின்னை மணான் திறத்தோமான பின்பன்றோ இவை இப்படியாயிற்று; ஸாமாந்யனென்று ஈடுமீடெல்லாம் இடவமையும் என்பாரைப்போலே, அவளோடே ஒருஸம்பந்தம் சொல்லி நலிகிறவை நலிந்தாலென்” என்பராம். (௫)

மூ;—ஆழியும் சங்குமுடைய நங்களடிகள் தாம்
பாழிமையான கனவில் நம்மைப் பகர்வித்தார்
தோழியும் நானு மொழிய வையம் துயின்றது
கோழியும் கூகின்றதில்லைக் கூரிருளாயிற்றே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆழியும்	திருவாழி யாழ்வானையும் [னையும்]	தோழியும்	(ஸமதுகீக்க ஸுகைகளான) தோழிமார்களும்
சங்கும	பூர்வாபரங்களுக்குச் சேர்த்திபோராதாகிலும்	நானும் ஒழிய	நானும் தவிர,
உடைய	(நிருபகமாக) உடையனும்	வையம்	(மற்றை) உலகத்தாரணைவரும்
நங்கள்	நமக்கு [ஸ்வரன்]	துயின்றது	உறங்காநின்றார்கள்;
அடிகள்தாம்	ஸ்வாமியுமான ஸர்வே	கோழியும்	கோழியும்
நம்மை	நம்மை	கூகின்றதுஇல்லை	(விடிவுக்கு ஸஞ்சகமாகக்) கூவுகின்ற தில்லை;
பாழிமையான	(கரைகாணவொண்ணாதபடி) பரம்பி யிருந்துள்ள	கூர் இருள்	காடா (காடா) ந்தகாரமானது
கனவில்	ஸ்வப்நத்தின் அபரபர்யாயமான ஸம்ஸ்லேஷத்தில்	ஆயிற்றே	விடிந்த பின்பும் கால்வாங்கப் பெற்ற தில்லையே. (கூ)
பகர்வித்தார்	கூப்பிடுவித்தான்;		

ட்டுக்கு க்ரியை காட்டுகிறார் (இவையித்யாதி). உத்தரார்த்தத்தை அது ஸந்தித்து பூர்வார்தமதுஸந்திப்பது அந்வயமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, தொகுத்தபா(ஞ)வம்(அவருடையவித்யாதி). (பூர்வாபரங்களுக்கு) பாதகங்களாகநோவுபடுகிற கீழ்மேல்பாட்டுக்களுக்கு. இப்பகூத்திலே சகாரங்களெல்லாம் “வந்து நலியப்பெறும்” என்றுகருத்து. “சோர்வதுமாகத்தக்கதே” என்றுக்ரியைக்கூட்டிக்கொள்வது. “பின்னையே” பின்னையன்றோவென்று சப்தார்த்தம்.... (௫)

பெரியதிருமொழி, கக-ப, உ-தி, எ-பா, காமன்தனக்கு. கககடு

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (ஆழியித்யாதி) ஸர்வேஸ்வர ஸக்ஷண
மாயிற்றுத் திருவாழி யாழ்வானும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும். (பாழிமை
யான கனவில் நம்மைப் பகர்வித்தார்) பெரிய மேன்மையையுடைய
வர் கையைக்காலைப் பிடித்துத் தாழாநின்று பரிமாறின பரிமாற்ற
மாகையாலே, அதுஸந்திக்கப் புக்கால் கரைகாண வொண்ணாதபடி
யாயிருக்கிற அபர்யாப்த ஸம்ஸ்லேஷ ஸுகத்தாலே நம்மைக்கூப்
பிடுவித்தார். (நம்மை) ராஜ்யநிமித்தமாக ஸக்ரவர்த்தித் திருமகனை
ச்சொல்லாததில்லை. (க) “ $\text{तैः यैः तैः} - \text{தேநதுக்கேந}$ ” என்கிறப
டியே ஒரு படியாலும் வாய்திறவாதே, பெருமாள் தாபஸவேஷத்
தைப் பார்த்துக் கவர்ந்து நின்று கண்ணீரை விழவிட்டாளிறே.
இப்படியிருக்கை ப்ராப்தமாயிருக்க, நம்மைக்கூப்பிடுவித்தார். (தோ
ழியித்யாதி) ஸமாநஸுக துக்கைகளான எங்களை யொழிய எல்லா
ரும் உறங்கிற்று. விடிவுக்கு ப்ராப்தமான இதுவுங்கூட அரிதாகா
நின்றது. (கூரிருளாயிற்றே) விடிந்த பின்பும் இருள் கால் வாங்கு
கிட துமில்லை. (க)

மு;—காமன்தனக்கு முறையல்லேன் கடல்வண்ணனார்
மாமணவாளரெனக்குத்தான் மகன் சொல்லில்
யாமங்கள்தோ நெரிவீச மென்னிளங்கொங்கைகள்
மாமணிவண்ணச் சிறத்தவாய் வளர்கின்றவே. (எ)

அந;—ஆறும்பாட்டு. (ஆழியித்யாதி) பகலெல்லாம் அன்னை முனிவ
தும், ஸந்த்யையில் அன்றில்முதலானவைபாதிப்பதும், ராத்ரியெல்லாம் கடல்
நலிவதும், விடியுங்காலத்தில்காலால் துகையுண்கிறதுமாயிருக்கிறவற்றையெ
ல்லாம் சொல்லிக் கூப்பிட்டாள். அது பொறுக்கமாட்டாதே புறப்பட்டுலோக
யாத்ரையைப் பார்க்க ஒருப்படவும் “ $\text{त्रुडियुकायते} - \text{த்ருடியுகாயதே}$ ”
என்கிற கணக்கிலே இருள்விரியாமையாலே அதுக்கும் நோவுபடுகிறுளென்று
ஸங்கதி.

“பாழிமை” என்றது-பரப்பாய், “கனவில்” என்றது - ஸ்வப்ந மென்ன
லாம்படியான ஸம்ஸ்லேஷமாய்த்தாத்பர்யமருளுகிறார் (பெரியவித்யாதி). என்
னை என்னாதே, “நம்மை” என்று ஆத்மநி பஹுவசநமாகச் சொல்லுகைக்குத்
தாத்பர்ய மருளுகிறார் (ராஜ்யமித்யாதி). கோழிகூவென்னும் என்று
வெளிப்போம். “கேசுழியும் கூகின்றதில்லை” என்கிறது-விடிவைஸ்சிப்பிக்கிற
கோழியை என்று தாத்பர்யமருளுகிறார் (விடிவுக்கிட்யாதி). (க)

(க) ரா-

† (பா) சக்ரவர்த்திமகன்

கககக பெரியதிருமொழி, கக-ப, உ-தீ, எ-பா, காமன்தனக்கு.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காமன்தனக்கு	மந்மதனுக்கு	யாமங்கள்தோ	சாமங்கள்தோறும்
முறையல்லேன் (நான் நலியப் படுகை	க்கு) ப்ராப்தி யுடையேனல்லேன்;	எரி	காமாக்நியை
கடல்	கடல் போலே (ஸ்ரம ஹரமான)	வீசும்	துவாநின்றான்;
வண்ணனார்	வடிவையுடைய கண்ணபிரான்	என்	என்னுடைய
மாமணவாளர்	(எனக்கு) ஸ்லாக்யரான வல்லபர், (இவ்வழியாலே)	இளங்கொங்	இளமுலைகளானவை
தான்	அந்த மந்மதனானவன்	கைகள்	
எனக்கு	எனக்கு	மாமணி	நீலமணிபோன்ற
மகன்	மகனாகப்பெற்றான்;	வண்ணர்	திருநிறத்தையுடைய
சொல்லில்	(இவன் என்னை நலிகிறபடியைச்) சொல்லப் படிக்கால்	திறத்த ஆய்	ஸர்வேஸ்வரனுடைய
		திறத்தில் படுகையை	
		யே பயனாக வுடைய	
		னவாய்	
		வளர்கின்ற	வளராரின்றன. (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (காமன்தனக்கு முறையல்லேன்) காமனுக்கு நான்பாத்ய(ஐந்தி, கோடியிலே யாகைக்கு ஒருப்ராப்தியில்லை. (கடலித்யாதி) எனக்கு ஸ்லாக்யரான வல்லபராய் ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவர். அவ்வழியாலே தான் எனக்கு நன்மகன். மாதாபிதாக்களைச்சேரவைத்துரக்ஷிக்குமதிதேபுத்ரக்ருத்யமாகிறது. அரியன வெல்லாம் செய்தாகிலும் மாதாவை நோக்க வேணுமே? (சொல்லில்) இப்படி: ரக்ஷிக்கை முறையாயிருக்க, அதுக்கு விபரீதமாக நலிகிறபடியைச் சொல்லப்புகில் அதுக்கு இவனோடு எனக்கு ஒருப்ராப்தியில்லை.

இவன் இப்படி. விபரீதமாகச்செய்கிற செயலேதென்னில்? (யாமங்கள்தோறெரிவீசும்) சாமங்கள்தோறும் காமாக்நியைத்

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (காமனித்யாதி) முறைமையில்லாத அன்றில் முதலானவற்றையும் பருவம்கழிந்ததாயையும் சொல்லுகிறதென்? வயிற்றில் பிறந்தாரும், இணைபிரியாதே உரமேறியிருக்குமவையும் அவன் பக்ஷத்தையே பற்றி என்னை நலிகிறபடி வாசாமகோசரமென்றத்தைச்சொல்லி நோவுபடுகிறு ளென்று ஸங்கதி.

(அரியன) என்றது-பிதாவாகிலும் அவர்மேலே அம்பைத் தொடுக்கை. (மாதாவைநோக்குகை), அவரை அழைத்துக்கொண்டு சேர்க்கை. அவனுக்குப்

தூவாநின்றான். தனக்கு நான் அநுவர்த்தநீயையான ஆகாரம்கிடக்
கச்செய்தே, என்னுடைய இம் முலைகள் தான் அவனுக்கென்றேயா
யிற்று வளருகிறது. (௭)

மூ;—மஞ்சுறு மாலிருஞ்சோலை நின்ற மணாளார்
நெஞ்சுநிறைகொண்டு போயினார்நினைக்கின்றிலர்
வெஞ்சுடர் போய் விடியாம லெவ்விடம்புக்கதோ
நெஞ்சுடலம்துயின்றால் நமக்கினிநல்லதே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மஞ்சு உறு	மேகபதத்தளவு மோ	விடியாமல்	உதியாமல்
	ங்கின	எவ்விடம்	எவ்விடத்திலே
மாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ்சோலை	போய்புக்கதோ	சென்றொளித்தா
	மலையிலே		னோ?;
நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற	இனி	இப்படி பாத(நாடி)க
மணாளார்	எம்பெருமான்		ஸாமக்ரிகள் மிகைத்
நெஞ்சில்	(என்னுடைய) நெஞ்		தபின்பு
	சிலுள்ள	உடலம்	(நம்முடைய) ஸரீர
நிறை	அடக்கத்தை [டு		மானது
கொண்டு	அபஹரித்துக் கொண்	நெஞ்சு	ஸ்ரீதிலமாய்
போயினார்	எழுந்தருளிவிட்டார்	துயின்றால்	முடியப்பெறில்
நினைக்கின்றிலர்	(இத்தலையை ஒருகா	நமக்கு	நமக்கு
	லும்) நினைக்கின்றிலர்;	நல்லதே	நல்லவாழ்ச்சியே. (அ)
வெஞ்சுடர்	ஸார்யனானவன்		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) மேகபதத்தளவும்
செல்லுங்கின சிகரத்தையுடைத்தான திருமலையிலே, தமக்குக்கலவி
ருக்கையான ஸரீவைசுண்டத்தைவிட்டு, இங்கே நம்முடையசெவ்வி

பிள்ளையான முறைமையால் பிள்ளையென்னலாம்படியான காமனேயோ?
என்மார்விலே வளர்ந்த இவையும் எனக்கு அடங்காதே படித்துகிற பாடென்
னென்கிறுனென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (என்னுடைய வித்யாதி).

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (மஞ்சுறுவித்யாதி) வயிற்றில்பிறந்தாரை வெறு
க்கவேணுமோ? கைப்பற்றின கணவனுக்குக் கண்ணோட்டமில்லை; நாட்டுக்குக்
கண்காட்டியான லோக சக்ஷுஷ்ஸும் போனவிடம் தெரிந்ததில்லை. இனி
நான் செய்வதென்னென்று விசாரப்பட்டு, விரஹம் தின்ற உடம்பு இனி
இருக்கப்புகுகிறதோ? தானேபோமே; அதுபோனால் இனி நமக்கு துக்கமே
இல்லை என்று உடம்பில் நைராஸ்யத்தைச் சொல்லுகிறுனென்று ஸங்கதி.

கககஅ பெரியதிருமொழி, கக-ப, உ-தி, கூ-பா, காமன்கணைக்கு.

யறிந்து புஜிக்கைக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷரா யிருக்கிறவர், நெஞ்சிலடக் கத்தைக் கொண்டுபோனார். “இத்தலையை இப்படி ஸர்வஸ்வாப ஹாரம் பண்ணிஞ்ஞைமரகாதே” என்று நெஞ்சில் இத்தனை இரக்கமு மின்றிக்கே இராநின்றார்.

(வெஞ்சுடரித்யாதி) ரக்ஷகன் பாதகனானவாதே, அவன் பரிகர மும் பாத (ஈடி) கமாமத்தனையாகாதே?; அவன்பாதகமாகப்படுக்க வாதே அவனை அதுவர்த்தித்த அவன் பரிகரமும் பாத(ஈடி)கமா கப்படுக்கது. இவள் ஸந்திதியிலே வர்த்திக்கில் இவளை அதுவர்த் தித்துக்கொண்டு ப்ராப்தகாலத்திலே விடியவேணுமென்று நினைத் தது செய்யாதே போனவிடம் தெரியாதபடிபோனான். (எவ்விடம்- படுக்கதோ?) இவன் ஆஜ்ஞைநடையாடாததோரிடம் தேடிப்போன னை அவன். அவன்பாதகனானபின்பு பரிகரமும் பாதகமாயிற்று. இனி இருந்தபடியாலே சரீரமானது சிதிலமாய் முடிந்து பிழைக்கு மித்தனைபோக்கி, இனிமகக்கொரு ஜீவிக்கையென்றொரு பொருளி ல்லையாகாதே?. (அ)

மு;—காமன்கணைக் கோரிலக்கமாய் நலத்தின்மிகு
பூமருகோல நம்பெண்மை சிந்தித்திராதுபோய்
தூமலர்நீர்கொடு தோழி நாம்தொழு தேத்தினால்
கார்முகில்வண்ணரைக் கண்களால்காணலாங்கோலோ.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தோழி	வாராய் தோழி!;	கோலம்	ஒப்பனை யழகாலும்
காமன்	மம்மதனுடைய	மிகு	மிக்கவை லக்ஷணயத்
கணைக்கு	பாண மென்று பேர்	நம்	தையுடைய
	பெற்ற வற்றுக் கெல்	பெண்மை	நம்முடைய
	லாம்	சிந்தித்து	ஸ்தரீ த்வத்தை
ஓர் இலக்கமாய்	ஓர் லக்ஷயமாய் (நோ	இராது	புத்திபண்ணி
	வுபடுவதிற்காட்டில்)		“தத்தஸ்ய ஸத்ருஸ
நலத்தில்	ஆத்ம குணங்களாலும்		ம்” என்றிருக்குமிரு
பூமரு	ஸ்ப்ருஹணீயமான		ப்பு தவிர்ந்து

விடியாதென்னலாயிருக்க, “எவ்விடம்படுக்கதோ” என்பானென்னென்ன வருளுகிறார் (இவனித்யாதி). ஸ்வாமி ஸந்திதியிலிருந்தால் ஸ்வாமிநியான தான் சொன்னது செய்யவேண்டிவருமென்று, உபயவிபூதியைவிட்டு எங்கே போயிற்றோவென்று கருத்து. ... (அ)

† (பா) ப்ராதகாலத்திலே.

பெரியதிருமொழி, கக-ப, உ-தி, கூ-பா, காமன்கணைக்கு. கககக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
போய்	அவனிருக்குமிட மே றப்போய்	வண்ணரை	வடிவை யுடைய எம் பெருமானே
தூ	பரிசுத்தமான	தொழுது	வணங்கி [னால்,
மலர்	புஷ்பங்களையும் [ம்	எத்தினால்	ஸ்தோத்ரம் பண்ணி
நீர்	புண்ய தீர்த்தத்தையு	கண்களால்	(அவரைக்) கண்களா
கொடு	கையில் கொண்டு புக் கு		லே
நாம்	நாமிருவருமாக	காணலாம்கொ	ஸேவிக்கப் பெறுவோ
கார்முகில்	காளமேகம்போன்ற	லோ	மோ? (க)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (காமனித்யாதி) அவன் முறை
தப்பிநின்றான். அவன் பரிகரமும் முறைதப்பி நின்றது. இனி
நாமும் முறைதப்பி நின்றாகிலும் ஜீவிக்குமத்தனையென்கிறான்.

“காமனுடைய அம்பு” என்று பேர்பெற்றவற்றுக்கெல்லாம் ஓரிலக்
காய். அவன்றனை (க) “ஐங்கணைவில்லி” என்னக்கடவதிதே. ஓரம்பை
விடும்போதும் ஐந்தம்போடும் கூடியிறேயிருப்பது. காமனுடையசர
வர்ஷத்துக்கு இலக்காய் நோவுபடாநிற்க. (நலமித்யாதி) நலம் மிக்க
வாத்மகுணங்களோடும் மிக்க ஒப்பனையோடும் கூடியிருக்கிறநாம்,
அவன்றனே வரும்படி யிருக்கையொழிய, அவனிருந்தவிடத்தேற
நாமே புறப்பட்டுப்போகையாகிறவிது, நம்முடையநாண் மடம் அச்
சம் துடக்கமான ஆத்மகுணங்களுக்குப்போராது. ஒப்பனையழகுக்

அந்;— ஒன்பதாம்பாட்டு. (காமன்கணைக்கித்யாதி) கீழேஉடம்பில்நைரா
ஸ்யம் பிறந்தாலும், ஆசை முடிய வொட்டாமையாலே முறையழித்தாகிலும்
பெறுவோ மென்கிறு ளென்ற ஸங்கதியை உட்கொண்டு தோழியின் சித்த
ஸமாதாநம் பண்ணும் முகத்தாலே அருளுகிறார் (அவனித்யாதி).

“கணை” என்றத்தை ஜாத்யபிப்ராயமாக்கி அருளுகிறார் (காமனுடையவித்
யாதி). இவனுக்குள்ளபாணங்களெல்லாம்கூடி ஐந்தேயன்றோ? ஜாத்யேகவசந
மாக பஹுவாகச்சொல்லுவானென்னென்னவருளுகிறார் (ஐங்கணையித்யாதி).
இவனுக்கு இதுவே நிரூபகமாக விருக்கையாலே, ஓரம்புபொகட்டாலும் ஐங்க
ணையோடு கூடியே யிருக்கும்படி, அரவிந்தாதிகள் கனத்திருக்கையாலே,
அவை யெல்லா வற்றுக்கும் இலக்கானே னென்கிறுளென்று விவக்ஷித்து
எடுத்த பாசரத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளுகிறார் (ஓரித்யாதி). பவிதார்த்தம்
(காமனுடையவித்யாதி).

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (வென்றியித்யாதி) மிக்கசெயலையுடையவாய், புக்ககார்யத்தில் பிற்காலிக்கையன்றிக்கே யிருக்கிற வருஷ பங்களேழையும் ஊட்டியாகநிரஸித்துத் தன்னைக்கொண்டு தப்பினஸ்வாமியை. (மன்றிலித்யாதி) நால்வர் இருவர் திரண்டவிடமெங்கும் “இவ்வாழ்வார்,பாத(ஈ)க பதார்த்தங்களின்கையிலேபட்டபாடே?” என்று இவர் வார்த்தையையாயிருக்கும். கீழ் ஒன்பதுபாட்டாலும் பட்டநலிவும், இதொருபாட்டில் நலிவுமான்னால் இதுவே மிக்கு வாசாமகோசரமாயிருக்கையாலே சொல்லிற்றில்லை.

(என்றுநில்லாவினையொன்றும்) ப்ராப்திப்ரதிபந்தகமான கர்மங்கள் சிலநாள்போய் சிலநாள்நிற்கையன்றிக்கே ஒருநாளும் ஒன்றும் நில்லாது. (சொல்லில்) இவ்வளவன்றிக்கேமேல் பெறப்புகுகிற பேற்றின்கனத்தைச் சொல்லப்புகில். (உலகிலே) வருந்தி பனைநிழல் போலேதங்களளவில் போகையன்றிக்கே இவர்கள் இருந்ததேசத்திலும் கூடவின்றிக்கே ஒழியும். பாதகபதார்த்தங்களின் கையிலே நோவுபடாதே,அவைதானே அநுகூலமாம்படிஅவனோடேநித்யஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணப்பெறுவர். (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி பதினொரம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

அந்;— பத்தாம்பாட்டு. (வென்றி யித்யாதி). “பத்தும்” என்று கூட்டிச் சொல்லாதே, பிரித்துச்சொல்லுவா நென்னென்ன வருளுகிறார் (கீழேயித்யாதி).கீழெல்லாம் அவனைத்தாம்பெருமையாலேபாத(ஈ)கபதார்த்தங்கள் கையிலேநோவுபட்டு வ்யஸநத்தைச் சொல்லிக்கூப்பிட, கண்ணன் மர்மஜ்ஞானகையாலே நப்பின்னைக்காகத் தான் கருமாரிபாய ஒருப்பட்டத்தை நினைப்பூட்டத்திடுக்கிட்வொ,ளேறுகாணத்தேளேறிமாயுமாபோலே நோவுபட்டிருக்க,அநந்தரம்விடைகள்வென்றபடியை,க(ஈ)தஞ்சித்ப்ரதிஸந்தாநம் பண்ணி, பலஸ்ருதி சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறாரென்று திருவுள்ளம். (சொல்லிற்றில்லை) பத்தென்று கூட்டிச்சொல்லிற்றில்லை. ... (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பதினொரம்பத்து முன்றாந் திருமொழி

மன்னிலங்கு ப்ரவேசம்.

வ்யா;—மன்னிலங்கு ப்ரவேசம். பிரிந்தவன்று தொடங்கி பாதக பதார்த்தங்களாலே நோவுபட்டு, அத்தாலே மிகவும் அவஸந்நையாய், நம்மை உபாஸ்யகோடியிலே நினைத்து, அவன் தான் “வேணுமாகில் நம்மை உபாஸித்துவந்து பெறுகிறான்” என்று நாம் தலைமைகொண்டாடி யிருந்தது அமையும்; அவனை உபாஸ்யனாகக் கொண்டு நாம் உபாஸித்துப் போருமித்தனையென்று அதிலே ஒருப் பட்டார் கீழ்.

(க) “ ‘காமன்கணைக்கோரிலக்கமாய்’ என்கிறபடியே இத்தனை பொறுப்பானொருவனல்லனே அவன், அநந்தரம் வந்துமுகம்காட்டி அரைக்ஷணம் தாழ்க்கும் காட்டில் இத்தனை ஸாஹஸத்திலே ஒருப் படக்கடவதோ? இத்தலை பெறுகைக்கு எதிர் சூழல் புக்குத் திரிந்தேன் நானல்லேனோ? என்னதன்றோக்கேசம்; ஜம்மவ்ருத்தாதி களால் குறையின்றார்களேயாகிலும் நம்மையொழியச் செல்லாமை யுண்டானால் பின்னை அவர்களையொழிய ஜீவிப்பனோ நான். ஆஸ்ரித ஸ்பர்ஸமுள்ளத்ரவ்யமொழிய எனக்குத் தாரகமுண்டோ” என்று அவன் செல்லாமை யடங்கலும்காட்ட, அவற்றையடைய அநுஸந்தித்து, பிபாஸிதனுக்குக் குடித்ததண்ணீர் தாஹசாந்திக்கு உடலாகை தவிர்ந்து மேன்மேலென விடாய்க்குடலாமாபோலே, அவ் வநுஸந்தாநந்தான் மேலே விடாயைப் பிறப்பிக்க, அத்தாலேபோர நோவுபட்டுப்பின்னையும் அவனைக்கிட்டி நித்யாநுபவம் பண்ணப்

அரு;— மன்னிலங்கின் ப்ரவேசம். கீழிரண்டு திருமொழிக்கும் ஸங்கதி யருளுகிறார் (பிரிந்தவித்யாதி).

(இத்தனை) என்றது-மஹிஷி ஸ்வரக்ஷணத்திலே தானே ஒருப படுகையை. கீழ், போது விடியாதே “கண்களால் காணலாங்கொலோ” என்றவள் இத்திருமொழியிலே “மன்னிலங்கு” இத்யாதியாலே, “காணீர்” என்று எல்லாரையும் பார்த்துத் தான் அவன் குணங்களுக்குத் தோற்றபடியைச் சொல்லும்போது, போது விடிந்ததாக வேண்டுகையாலே அவன் வாராதே இவளுக்குப் போதுவிடியாதென்று அவன் வந்து சேரவிட்டுக்கொண்ட படிகளை, மேற்பாட்டுக்களை அடைவேகடாக்கித்தருளுகிறார் (அநந்தரமித்யாதி). (*)

பெரியதிருமொழி, கக-ப, ஈ-தி, க-பா, மன்னிலங்கு., ௧௯௨௩

பெற்றிலோமேயாகிலும் “இவ்விடாயும் த்வரையுமெல்லாம் இவ்விஷயத்திலாகப் பெற்றேமிறே” என்னுமிவ்வளவால் வந்தத்ருப்தியோடே தலைக்கட்டிற்றாயிருக்கிறது.

மூ;— மன்னிலங்கு பாரதத்துத் தேரூர்ந்து மாவலியைப்
பொன்னிலங்கு திண்விலங்கில் வைத்துப் பொருகடல்குழ்
தென்னிலங்கை யீடழித்த தேவர்க்கிது காணீர்
என்னிலங்கு சங்கோ டெழில் தோற்றிருந்தேனே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மன்	ராஜலோகத்தாலே	குழ்	குழப்பட்டதாய்
இலங்கு	விளங்காநின்ற உள்ள	தென்	தக்ஷிண திக்கிலுள்ள
பாரதத்து	பாரதயுத்தத்திலே	இலங்கை	லங்கையின்
தேர்	(அர்ஜுந னுடைய) தேரை	ஈடு	பெருமையை
ஊர்ந்து	(ஸாரதியாய் நின்று) நடத்தி,	அழித்த	அழித்தருளின
மாவலியை	மஹாபலியை	தேவர்க்கு	எம்பெருமானுக்கு
பொன்னில	ஹிரண்யமயமாய்	என்	என்னுடைய
ங்கு		இலங்கு	ஒளிமிக்க
திண்	திண்ணிதான	சங்கோடு	கைவளையோடு
விலங்கில்	விலங்கிலே	எழில்	மேனிநிறத்தையும்
வைத்து	சிறையிட்டுவைத்து	தோற்றிருந்தே	இழந்திராநின்றேன்;
பொரு	அலையெறிகிற	ன்	
கடல்	கடலாலே	இது காணீர்	(அவன் ஆஸ்ரித ரக்ஷணம் பண்ணும்பரிசு) இதுகிடிகோள். (க)

வ்யா;— முதற்பாட்டு. (மன்னிலங்கு பாரதத்துத் தேரூர்ந்து) தூசியேறினாரும் எல்லாம் அதிரதரான ராஜாக்களேயாயிற்று. ராஜலோகத்தாலே உஜ்ஜ்வலமான பாரதஸமரத்திலே ரதியாய் நிற்கையன்றிக்கே ஸாரதியானாயிற்று. தான் ரதியாய் நின்றால் ஆஸ்ரிதன்தலையில் வெற்றிகிடவாதென்று, அதுக்காக அவனை ரதியாக்கித் தான்தாழநின்று ஸாரத்யம் பண்ணினாயிற்று (க) “ஸ்ரீஸங்கஸ்க்”

அநு;— முதற்பாட்டு. (மன்னித்யாதி) “இப்படி ஆஸ்ரித விஷயத்தில் தன்னைத் தாழவிட்டபடியால் இனிநமக்கு ஜயம் வருவதில்லை” என்று த்ருத

(க) தோபாஷ்யம்.

ககஉசு பெரியதிருமொழி, கக-ப, ஈ-தி, க-பா, மன்னிலங்கு.

“கூர்-ஸர்வலோகஸாக்ஷிகஞ்சகார” என்றும் (க) “தேசமறியவோர்ச் சாரதியாய்ச் சென்று” என்றும் சொல்லுகிறபடியே “இவன் இப்படி ஒரு விஷயத்திலே பகஷ்படுத்தா நென்றறிந்தால் நம் கார்யமும் முடிந்ததன்று” என்று கைவாங்கவிதே அடுப்பது. (உ) “विष्णुः सृष्टिं सृजन्” - ஏவம்ஜ்ஞாத்வாபி ஸர்வாத்மநாந்தே” பாஹ்யசக்ஷுஸ்ஸுபோன மாத்ரமேயன்றிக்கே ஆந்தர த்ருஷ்டியும் போயிற்று.

(மாவலி யித்யாதி) ஆஸ்ரிதார்த்தமாகத் தன்னைத் தாழ்விட்டு ஸாரத்யம்பண்ணினானென்று மிவ்வளவேயோ தனக்கு; ஒளதார்யம் பண்ணினவனைச் சிறையிட்டு வைப்பதும் செய்திலனோ? ஒளதார்யம் பண்ணினானாகில் சிறையிட்டு வைத்ததென் னென்னில்; அவன் பண்ணின ஒளதார்யத்திலும் இந்தர னிரப்பே திருவுள்ளத்திலே பட்டுக் கிடந்தது. (ஈ) “கொண்டாணை யல்லால் கொடுத்தாரை யார் பழிப்பார்” என்றார்களிறே அடியறிவார்; தன்னதல்லாதத்தைத் தன்ன தாக்கிக் கொடுத்தவனிருக்க, தன்னுடைமை தன்னையே அவனதாக்கி நீர்வார்க்கத்தன்னதல்லாததொன்றுபெற்றுகொண்ட அந்நீர்மை யுடையவனைப் பழிசொல்லாநிற்பர்கள்; நிருபித்தால் மஹா பஸியையன்றோ நெல்லிலே வைத்துத் தெறிக்கவேண்டிவது. நம் முடைய ஆத்மஸமர்பணம்போலே இருப்பதென்றிறே அவ ராஷ்ட்ரன் கைவாங்கி யன்றோ இருக்க வடுப்பது, என்னும் சங்கையிலே அருளுகிறார் (ஸர்வேத்யாதி போயிற்றென்னு மளவும்).

ஒளதார்யம் ஸந்நிஹிதமாயிருக்கவும், இரப்பு அதீதமாயிருக்கவும் திருவுள்ளத்திலே தோன்றுமைக்கு அடியென்னென்னவருளுகிறார் (கொண்டாணை யித்யாதி). (ஆர் பழிப்பார்) பழிப்பாரைக் காணாமே லோகத்தி லென்றபடி. எடுத்த பாசரத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளுகிறார் (தன்னதித்யாதி). தன்னதல்லாதத்தைத் தான் பெற்றானும்படி அவனிருந்தால், இவன் கொடுத்தால் குற்றமோ? (ச) “अज्ञानात्” - உதாராஸ் ஸர்வஏவைதே” என்கிற விடத்திற்போலே அவன் நீர்மை குணத்தைக் கொடுத்தானென்னலாமே யென்ன; அங்ஙன் சொல்லலா மென்றதுக்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறார் (நம்முடைய வித்யாதி). இத்தால் நம்முடைய ஆத்ம ஸமர்பணத்தால் தன் உபாய பாவம் நிலை நின்று அவன் கார்யம் செய்கிறுப்போலே, அவ்வளவைக்கொண்டு தலையுதே சிறையிட்டு வைத்தான், மேலேராஜ்யம் கொடுக்க வேண்டி என்று கருத்து.

(க) தி-வாய்-எ-தி-க- (உ) பார- (ஈ) க-திருவ-எக- (ச) கீ-எ-கஅ.

பெரியதிருமொழி, கக-ப, ந-தி, உ-பா, இருந்தான். ககஉரு

னுடைய ஒளதார்யமும். இவன் ராஜ்யம் பண்ணுநிற்கச் செய்தே யிதே அததைத் தவிரந்தது; அதுக்காக இவனை ஒரு காலத்திலே பழையபடியே ராஜ்யத்தில் வைக்கிறோமென்று அவ்வளவுஞ் செல்ல ஸ்லாக்கயமான விலங்கில்வைத்தான்.

(பொருகடலித்யாதி) கடலை அகழாக வுடைத்தாய் உறுதி பண்ணிக் கொடுத்த ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் பேர்கேட்க அஞ்சவேண்டு முரை. (ஈடழித்த தேவர்க்கு) ப்ரணயிநிகார்யம் செய்தாராய், நிறம்பெற்றிருக்கிறவர்க்கு. நான் வந்தேறியாயும் ஸ்வாபாவிகமாய் முண்டான என்னுடைய ஆபரணங்களை இழந்திருக்கிறவிப்போது கிழகோள், அவர் ஆஸ்ரிதார்த்தமாகத் தம்மைத்தாழவிட்டு ஸார த்யம் பண்ணியும், இரப்பாளனாயும், தம்மைப்பேணுதே அம்பேற்றும் பண்ணின வ்யாபாரங்களடைய நமக்குப்பலித்தபடி இதுகிழகோள்.

மூ;— இருந்தா னென்னுள்ளத் திறைவன் கறைசேர்
பருந்தாள் களிற்றுக் கருள்செய்த செங்கண்
பெருந்தோள் நெடுமலைப் பேர்பாடி யாட
வருந்தா தென்கொங்கை யொளிமன்னு மன்னே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்னே—தாய்போன்றஸகியே!		தோள்	திருத் தோள்களை யு
என்உள்ளத்து என்னுடைய ஹ்ருதய			டையனாய்,
த்திலே [னாய்,		நெடு	ஸர்வஸ்மாத்பரணை
இருந்தான் ஸர்வதா ஸந் நி ஹி த		மால்	எம்பெருமானுடைய
இறைவன் (எனக்கு) ப்ராப்தசே		பேரை	திருநாமங்களை
ஷியாய்,		பாடி	வாயாரப் (பாடி)
கறைசேர் உரல்போன்று		ஆட	(அதற்கேற்க) நர்த்த
பரு பருத்திருந்துள்ள			நம்பண்ண,
தாள் காலையுடைய [க்கு		என் கொங்கை	என் முலைகளானவை
களிற்றுக்கு ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானு		வருந்தாது	வருத்தமற்று
அருள்செய்த க்ருபை பண்ணினவ		ஒளி மன்னும்	தன் னிறம் பெற்று
னாய்,			வாராநின்றன. (உ)
செங்கண் புண்டரீகாக்ஷனாய்			
பெரு (ஸர்வ நிர்வாஹகத்வ			
ஸஸகமாய்)பெருத்த			

பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்தபாவம் (அவராஸ்ரிதேத்யாதி). தன்னோடு தாழ் நின்று பரிமாறினதும், தன்னுடைய ஆத்மாத்மீயங்களைத் தனக்காக்கிக் கொண்டதும், தென்றல் முசுலான விரோதிக ளெல்லாவற்றாலு முண்டான நோவுதீர்த்ததும் தனக்குப்பலிக்கையாலே இவ்வபதாநங்களை, அநுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டையா யிருந்தாளென்று கருத்து.... (க)

ககஉக பெரியதிருமொழி, கக-ப, ஈ-தி, ஈ-பா, அன்னேயிவரை.

வ்யா;— இரண்டாம்பாட்டு. (இருந்தானென்னுள்ளத்து)இனி விட்டுப்போவான யிருக்கிறிலன். (இறைவன்) என்னிசை வின்றி க்கே யிருக்க என்ஹ்ருதயத்திலே புகருகைக்குப்ராப்தி. (கறை யித்யாதி)(க) “கறையடி” என்னக்கடவதிதே. உரல்போலே பெரிய காலே யுடைத்தா யிருக்கிற பெர்ய வடிவையுடைத்தாய், அத்தாலே வந்த க்லேசத்தைப் பாடாற்ற மாட்டாதே, யாதநா சரீரம்போலே நோவுபடுகிற ஆனைக்கு, அது அகப்பட்ட மலேவின் கரையிலே தன்னைப் பேணாதே அரை குலையத் தலை குலைய வந்து விழுந்து அதின் பக்க விலே அருள் பண்ணின அகவாயில் வாத்ஸல்யப்ரகாசகமான திருக் கண்களை யுடையனாய், எல்லாம் பட்டுக் காண வேண்டும்படியான தோளழகை யுடைய ஸர்வேஸ்வரனை. அவனுடை யதிருநாமங்களைச் சொல்லிப் பாடுவதாடுவதாக ஒரு க்லேசமின்றிக்கே என் முலைகள் ஸம்ஸ்லேஷ ஸமயத்திற்போலே தன் நிறம் பெற்று வாரா நின்றது. இப்படி யிருக்கிற நீ எங்ஙனே வாய் புதைக்கப் பார்க்கிறபடி.....(உ)

மூ;— அன்னே யிவரை யறிவன் மறைநான்கும்
முன்னே யுரைத்த முனிவ ரிவர்வந்து
பொன்னேய் வளைகவர்ந்து போகார் மனம் புகுந்து
என்னே யிவரெண்ணு மெண்ண மறியோமே. (ஈ)

அரு;— இரண்டாம்பாட்டு. (இருந்தானித்யாதி). “ ‘இருந்தான்’ என்று க்ருதார்ததாது ஸந்தாநம் பண்ணு நின்றாய் ; நீ நேற்றுப் பட்டபாடு எது ; இன்று இப்படி தேறுகை என் ” என்று துணுக்கிட்டுத் தோழியானவள் கேட்க, முலையில் தன் நிறத்தைக்காட்டி “ நீ அஞ்சாதே; இனி என்னை விட் டிப்போகான், என் நோவு கண்டு வந்தான் ” என்கிறு ளென்று ஸங்கதி.

கறை-வர்த்துலதையாய், அத்தாலே உரலைச்சொல்லிற்றாய், அத்தோடே, சேர்-ஸத்ருஸ்ரமான, பெரியதாளுென்று அருளுகிறார் (கறையடி யித்யாதி). (வாய்புதைக்க) என்றது-ஈழே அவன்வாராமையாலே ஸ்வயத்நத்தில் மூண்ட வன் இப்போது திருநாமம் சொல்லுகிறுென்று நீ நிஷேதிக்க வேண்டிவந்து கலந்தான் ; போக்யதையாலே பாடி யாட ஒருப்பட்டே னென்கிறுென்று கருத்து. (உ)

அரு;— மூன்றாம்பாட்டு. (அன்னேயித்யாதி) “நீ வந்தானென்னு நின் றாய், அவரை நீ அறிந்தாயோ ? அவர்க் கடையாளம் சொல்லாய், என்றும் இவன் இருந்தானென்றாய், இன்ன மிருக்கக் கார்யமென்?” என்று தோழி கேட்கச் சொல்லுகிறுென்று ஸங்கதி.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	அன்னே—;	வந்து	(ஒருகால் என்னிடம்)
இவரை	இந்த மஹாநுபாவரை	வந்து	
அறிவன்	(நான்நன்கு) அறிவேன்;	பொன் ஏய்	ஹிரண்மயமான
இவர்	இவரானவர்	வளை	கையில் வளைகளை
முன்னே	ஸப்தராசியு மகப்பட	கவர்ந்து	விரும்பி
	அழிந்து கிடந்தப்ர	மனம்புகுந்து	என்னெஞ்சி னுள்ளே
	ளயகாலத்திலே	புகுந்து	
மறைநான்கும்	நான்குவேதங்களையும்	போகார்	வீட்டுப்போகிறிலர்;
உரைத்த	(சதுர்முகனுக்கு)அரு	இவர்	இவர் [கிற
	ளிச்செய்த	எண்ணும்	நெஞ்சில் நினைத்திருக்
மூனிவர்	வேதாது பூர்வியில்	எண்ணம்	நினைவு
	மநநசீலரான எம்	என்னே	எதுவாயிருந்ததோ?;
	பெருமான்; (இப்ப	அறியோம்	அறிகிறிலோம். (ஈ)
	டிப்பட்ட இவர்,)		

வ்யா;— முன்றும்பாட்டு. (அன்னே யிவரை யறிவன்) நெருங்கக் கலந்தபோதாக “இன்னாரென்றறியேன்” என்னிலு மென்னும். காதாசித்கமாக ஸம்ஸ்லேஷித்தபோது ஸ்வாபாவிக சேஷித்வத்தாலும், முகத்தில்தண்ணளியாலும் அறிவே நென்னிலு மென்னும். (மறையித்யாதி) ப்ரளயகாலத்திலே ஸப்தராசியுமகப்படஅழிய.ஒரு பதார்த்த மின்றிக்கே யிருக்கிற ஸமயத்திலே இவ்வாறுபூர்வியை ஸ்மரித்துக்கொண்டிருந்து, பின்னை அத்தை உபதேசித்து ஹிதாறு சாஸநம்பண்ணினவர். இதாயிற்று இதினுடைய நித்யத்வ அபெனருஷேயத்வங்கள். உபாத்யாயன் உறங்கா நின்றாலும் ஸம்ஸ்காராத்மா வாய்க்கிடக்குமிதே.

(முன்னே) அவர் நம்மை அகப்படுத்த ஏற்கவே கோவினார். நாம் அறிந்திலோ மித்தனைகாண். தாம் ஹிதப்ரவர்தகரா யிருக்கிற இருப்பைக்காட்டி நெஞ்சை நெகிழ்ந்து அது பலிக்குமள வானவாறே ஸ்ப்ருஹணீயமான வளையை அபேக்ஷித்துக் கால் வாங்கிப் போகாதே த்வார ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்துநித்யமான ஆத்ம

முன்னே “இன்னாரென்றறியேன்” என்றவன், “அன்னே இவரை அறிவேன்” என்று எப்படி சொல்லுகிறுமென்னவருளுகிறார் (நெருங்கவியாதி).

ககஉஅ பெரியதிருமொழி கக-ப, ஈ-தி, ச-பா, அறியோமே.

வஸ்துவையும் தமக் காக்கிக் கொள்வாரைப் போலே இரா நின்றார். இவர்மனோரதம் நமக்குநிர்ச்சயிக்கலாயிருக்கிறதில்லை. உடைமை நாமிட்டவழக்கான தற்குப்பின்பு உடையவரும் நாமிட்டவழக்கன்றோ என்று இருக்கமாட்டுகிறிலர். (ஈ)

மு;— அறியோமே யென்றுரைக்கலாமே யெமக்கு வெறியார்பொழில்சூழ் வியன்குடந்தைமேவிச் சிறியானோர்பிள்ளையாய் மெள்ளநடந்திட்டு உறியார்நறுவெண்ணெயுண்டுநந்தார்தம்மையே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெறி ஆர்	பரிமளப்ரசரமான	உறி ஆர்	உறிகளிலே சேமித்து வைத்த
பொழில்	சோலைகளாலே		
சூழ்	சூழப்பட்டு	நறுவெண்ணெய்	மணம் மிக்க வெண்ணெயை
வியன்	ஆய்சர்யா வஹமாயி ருந்துள்ள	உண்டு	அமுதுசெய்து
குடந்தை	திருக் குடந்தையிலே	உகந்தார்தம்மை	திரு வுள்ள முகக்கப் பெற்றவரை
மேவி	சாய்ந்தருளி	அறியோம்என்	“ அறிகிறிலோம் ”
சிறியான் ஓர்	முகத்தமானபிள்ளையி	று உரைக்கல்	என்றுசொல்லுகை
பிள்ளையாய்	ன் நிலைமையை உடையனாய்,	எமக்குஆமே	எமக்குக்கூடுமோ? (ச)
மெள்ளநடந்தி	பொய்யடியிட்டுப்போ		
ட்டு	ய்		

வ்யா;— நாலாம்பாட்டு. இவரை அறிவேனென்றபடி எங்ஙனே என்ன; (அறியோமேயித்யாதி) ஆய்ரிதஸ்பர்ஸமுடைய த்ரவ்யமொழிய, தமக்கு தாரகமில்லையாம்படி யிருக்கிறவரை - எங்ஙனே “நாமறியோம்” என்னும்படி தான். (அறியோமே யென்றுரைக்கலாமே

“இவரை அறிவேன்” என்றவள் “எண்ணுமெண்ண மறியோம்” என்கிற தென்னென்னவருளுகிறார் (உடைமையித்யாதி). (உடையவரும்) ஆத்மாவும். (ஈ)

அரு;— நாலாம்பாட்டு. (அறியோமேயித்யாதி) கீழ் அடையாளம் சொல், என்றால் ஒருவருமில்லாத வேளையிலே “ ஒதி யிருந்த வென்னாயன் ” என்றாய்; அதுநீ அறியவிரகுண்டோ? என்று அதல்ல; வேறறிந்தவழிசொல்லென்னச் சொல்லுகிறாள் என்னு மவதாரிகையை ஸிசிப்பிக்கிறார் (இவரை யித்யாதி). நாமறிய ஆய்ப்பாடி வளர்ந்த நமபியன்றோ வென்கிறாளென்று தாத்பர்ய மரு

யெமக்கு) ஸ்வயத்நத்தாலே அறிய இழிந்தவர்கள் (௧) “யஸ்ஸிவாஸ்ஸி நிவ
ரூபீ-யதோவாசோநிவர்தந்தே” (௨) “யஸ்ஸிவாஸ்ஸி நிவரூபீ-யதோவாசோநிவர்தந்தே”
மதம் தஸ்யமதம்” என்னுங் காட்டில், அவன் காட்டின வழியே
அறிய விழிந்த நமக்கு அறியப் போகாதென்று சொல்லலாமே.
(வெறியாரித்யாதி) பரிமள ப்ரகரமாயிருந்துள்ளபொழிலாலே சூழ
ப்பட்டுவிஸ்மயநீயமாயிருக்கிற திருக்குடந்தையிலே வந்து சாய்ந்
தருளி.

(சிறியானித்யாதி) “இவன் இதுகளவுகண்டான்” என்று சொல்ல
வொண்ணாதபடியான மௌக்த்யத்தை யுடையனாய், பொய்யடி
யிட்டுப்போய்ப்புக்கு, உறிகளிலே சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை
அமுது செய்து “ஆஸ்ரிதஸ்பர்ஸமுள்ள த்ரவ்யத்தை புஜிக்கப்பெற்
றோம்” என்று ஹ்ருஷ்டரான வவரை, அறியோமேயென்று உரைக்க
லாமே எமக்கு. (ச)

மூ;— தம்மையே நாளும் வணங்கித் தொழுவார்க்குத்
தம்மையே யொக்க வருள்செய்வ ராதலால்
தம்மையே நாளும் வணங்கித் தொழுதிறைஞ்சித்
தம்மையே பற்றா மனத்தென்றும் வைத்தோமே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தம்மையே	தம்மையே	நாளும்வணங்கித்தொழுது இறைஞ்சி-	
நாளும்	ஸர்வகாலமும்	தம்மை	அவர் தம்மையே
வணங்கி	விநயபூர்வமாக	என்றும்	எந்நாளும்
தொழுவார்க்கு	ஸேவிக்குமவர்களுக்கு	பற்றா	ப்ராப்யராய்க்கொண்
தம்மையேஒக்க (அவர்கள்) தம்மைப்			டு பற்றப் படுமவ
போலையாம்படி [ர்;			ராக
அருள்செய்வர்	க்ருபைசெய் தருளுவ	மனத்து	எங்கள்மநஸ்ஸிலே
ஆதலால்	ஆகையினாலே	வைத்தோம்	அறுதியிட்டு வைத்
தம்மையே	அவர் தம்மையே		தோம். (௩)

ளுகிறார் (ஆஸ்ரிதேத்யாதி). “எமக்கு” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தம் (ஸ்வயத்நத்
தாலேயித்யாதி). ... (ச)

அந;— அஞ்சாம்பாட்டு. (தம்மையேயித்யாதி) களவிலே வெண்ணெய்
திருடித்தின்ற பரமபுருஷனை அறிந்தோமென்றத்தாலே, நாம்பெற்றதென்?
என்ன; “அவரையே ப்ராப்ய ப்ராபகபாவேந பற்றினார்க்கெல்லாம் பரமஸாப்யா

ககந௦ பெரியதிருமொழி, கக-ப, ந-தி, கூ-பா, வைத்தார்.

வ்யா;— அஞ்சாம்பாட்டு. (தம்மையேநாளும் வணங்கித்தொழுவார்க்கு) அளாவின ஸத்வமாய், ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே அபிபூ(ஞ)தராய்க்கொண்டுவேறேப(ஞ)ஜநீயவஸ்து உண்டென்று இருத்தல், வேறே ஒருப்ரயோஜ நமுண்டென்றிருத்தல் செய்யாதே, அவை இரண்டும் தாமேயாக நினைத்திருப்பார்க்கு. (தம்மையே யொக்க வருள்செய்வர்) பா (ஞ) வநாத்ரயராஜித்யம் ஸ்வதவவ உள்ள தம்மைப்போலேயாம்படி க்ருபை பண்ணுவர். இப்படி யிருக்கையாலே தம்மையே பஜநீயராகவும் ப்ரயோஜநமாகவும் பற்றி.

(தம்மையேபற்றி) உபாஸந வேளையில் இப்படி புத்தி பண்ணின பின்பு வேறொருபடியாகையன்றிக்கே உபாஸநா நுகுணம் ப(ஞ)லமாகையாலே அவ்வளவுமேபோனால் பெறும் பரமப்ரயோஜநமாய்க்கொண்டு பற்றப்படுவதும் தாமேயாக மநஸ்ஸில் வைத்தோம். (௫)

மு;— வைத்தா ரடியார் மனத்தினில் வைத்தின்பம்

உய்த்தா ரொளிவிசம்பி லோரடிவைத் தோரடிக்கும்

எய்த்தாது மண்ணென் றிமையோர் தொழுதேத்தி

கைத்தாமரைகுவிக்கும் கண்ணென் கண்ணையே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒளி	(தேஜபேதார்த்த ஸஞ்சாரத்தாலே) விளங்காநின்றள்ள	இமையோர்	ப்ரஹ்மாத்ரி தேவதைக
விசம்பில்	ஆகாஸத்திலே (தரை விக்ரமாபதாநத்தில்)	தொழுது	ஸேவித்து [ள்
ஓர் அடிவைத்து	ஒரு திருவடியை ஒங்க வைக்க,	ஏத்தி	ஸ்தோத்ரம்பண்ணி
ஓர் அடிக்கும் மண்	“மற்றொருதிருவடிக்கு பூமியானது	கை	(தங்களுடைய) கைத்
எய்த்தாது	என் போரா தொழிவதே”	தாமரை	தலங்களை
று	என்று (அதிலேவித் த(ஞ)ரான)	குவிக்கும்	கமல முகுளம்போலே
		என்	குவிக்கப்பெறாநின்றவ
		கண்ணன்	னாய்
			எனக்கு
			ஸுகப்ரதான

பத்தியைக்கொடுக்கு மவர்கிடாய்; நாமும் அப்படியே, ‘ப்ராப்யப்ராபகங்கள் அவரே’ என்று இருக்கப்பெற்றோமே” என்கிறுளென்று ஸங்கதி.

(அளாவின)மிஸ்ரமான, (பாவநாத்ரயம்) கர்மபாவனை, ப்ரஹ்மபாவனை, உபயபாவனை. (ஊ)

கண்ணனை	கண்ணபிரானை	வைத்து	நாட்டி (அதனால்)
அடியார்	அஸாதாரண ஸேஷ	இன்பம்	பரமாநந்தத்தை
	பூதர்கள்	உய்த்தார்	அடையப் பெற்றார்கள்
மனத்தினில்	(தங்கள்) மனஸ்ஸிலே		ள். (சு)
வைத்தார்	நாட்டினார்கள்;		

வ்யா;— ஆறும்பாட்டு. (வைத்தாரித்யாதி) அஸாதாரணரான சேஷபூதரானவர்கள் தந்தாமுடைய ஹ்ருதயங்களிலே கொண்டு புகுந்து வைத்தார்கள். வைத்துச்செய்ததென்னென்னில்: (இன்ப முற்றார்) வைத்தது ஸமஸ்த கல்யாண குணத்தகளை யாகையாலே (சு) “*வசுஷ்யவாஸ்த்யூக-ஏஷஹ்யே வானந்தயாதி*” என்கிறபடியே நிரதிசயானந்த யுக்தரானார்கள்.

அல்லாதார்க்கின்றிக்கே யிருக்க, இவர்கள் அவனை ஹ்ருதயத்திலே வைத்து நிரதிசயானந்த யுக்தராகைக்கு அடியென்னென்னில்; (ஒளிவிசும்பித்யாதி) அவன் தானே ப்ரதமஸுக்ருதமாய் நின்று வ்யாபரிக்கையாலே பூம்யந்தரிஷாதிகளை அளந்துகொள்கிற விடத்தில் “ஆகாசமானது எட்டுத் தெட்டாதாகப் போந்தது “பூமியானது திருவடிகளுக்குப் போராதொழிவதே” என்று இதிலேவித்தராய் ப்ரஹ்மாதிகள் எழுதிக்கொடுத்து கைத்தாமரை, குவிக்கும். ஸுகப்ரதானை என்னுடைய க்ருஷ்ணனை வைத்தா ரடியார் மனத்தினில் வைத் தின்பமுற்றார். (சு)

மு;— கண்ணன் மனத்துள்ளே நிற்கவும் கைவளைகள்
என்றோ கழன்றவிறை யென்னமாயங்கள்
பெண்ணோனும் பெண்மையோம் நிற்கவவன்மேய
அண்ணல்மலையு மரங்கமும் பாடோமே. (எ)

அரு;— ஆறும்பாட்டு. (வைத்தாரித்யாதி) தம்மையே ஒக்க வருள்செய்த பின்பன்றோ நமக்கு ஸுகமுள்ளது, ஜ்ஞாநலாபமே பேறென்றிருக்க வடிக்குமோ வென்ன ; அதுவே நிரதிசய ஸுகமாகவிதே இங்கிருக்கும்படி ஆறியிருப்ப தென்கிறுளென்று ஸங்கதி.

(ப்ரதம ஸுக்ருதம்.) என்றது- இவர்கள் அபேக்ஷியா திருக்கத்தானே திருவடிகளை வைத்துத் தன் சேஷித்வத்தை உணர்த்துகை. “கண்ணன்” என்றத்தால்-க்ருஷ்ணன் என்றபடியாகையாலே (உ) “*ஶ்யுஶ்யுஷ்யவாஸ்த்யூக-ஏஷஹ்யே வானந்தயாதி*” என்கிறபடியே (ஸுகப்ரதன்) என்றருளிச்செய்கிறார். ... (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்ணன்	கண்ணபிரான்	பெண்மையோம்	ஸ்ரீ த்வத்தை அழகி
மனத்துள்ளே	(என்) ஹ்ருதயத்திலே	தாகக்	காத்தோ மா
நிற்கவும்	வீற்றிருக்கச் செய்தே	நிற்க	இது நிற்க; [னோம்!
	யும்	அவன்	அந்த எம்பெருமான்
கைவளையள்	(என்) கையில் வளைக	மே	விரும்பி வர்த்திக்குமி
	ளானவை [லே		டமாய்
என்னோ	என்னகாரணத்தினா	அண்ணல்	ஸ்ர்வபர்வ தோத்க்ரு
கழன்ற	கழன்றுபோயினவே!,		ஷ்டமான [யும்
இவை	இவையெல்லாம்	மலையும்	திருவேங்கடமலையை
என்னமாயங்	என்ன ஆஸ்சர்யச்செ	அரங்கமும்	திருவரங்கத்தையும்
கள்	யல்களோ (அறிகிறி	பாடோமே	பாடுகையில் ஒரு தட்
	லேன்);		டுடையராயிருந்தோ
பெண்ஆனோம்	பெண்குடியிலே பிற		மோ? (எ)
	க்கப்பெற்ற நாம்		

வ்யா;— ஏழாம்பாட்டு. (கண்ணனித்யாதி) நம்முடைய விடாய்-அவனை ஹ்ருதயத்திலே வைத்து அநுஸந்தித்து ஆநந்தித் தவரானவர்க ளளவின்னிக்கே யிராநின்றதி. ப்ரத்யாஸத்தியன்றே ஸூதில்யத்துக்குப்பரிகரம். நான் கேட்டிருந்தபடியொழியக்கிட்ட க்கொள்ள மற்றைப்படியேயா யிருந்தது. ஒருவசநமாத்ரத்தாலே

அந்;— ஏழாம்பாட்டு. (கண்ணனித்யாதி) “மனத்து” என்றும் “வைத்தோம்” என்றும், “அடியாரின்பமுற்றார்” என்றும் சொல்லா நின்றாய்; அங்ஙனையாகில் கைவளை தொங்காதோவென்று தோழிகேட்க, தானும், அதுவும், அவன்பிரியாதிருக்குமதுவும் கண்மவிஸ்மயப்படுகிறுளென்றுஸங்கதி.

“நிற்கவும்” என்ற ச(८)காரம் விரோதஸூசகமாகையாலே அதின் தாத்தர்யமருளுகிரார்(நம்முடையவித்யாதி). “விடாய்-இரானின்றதி” என்றங் வயம் இத்தால் இவனைப் பிரிந்து ஆநந்திக்கிறவர்ஆநந்தத்தளவன்றிக்கே விடாய் மிஷ்முண்டானதென்கை. அவனிருக்கவட்டாய்வருமோவென்ன வருளுகிரார் (ப்ரத்யாஸத்தீத்யாதி). இனிஸூதில்யத்துக்குப்பரிகரந்தானேதென்னவருளு கிரார் (நானித்யாதி); ஸ்ரவண ஸமயத்தில் ஆநந்தாவஹமாயிருக்கும், குணநு பவத்தாலே; ஸாக்ஷாத்கரித்தால் “இவ்வலக்ஷண விஷயம் நமக்குத் தொங்கப் புகுகிறத்தா” என்று ஸூதில்யத்தை விளைவக்குமென்று கருத்து. ஸாக்ஷாத் காரத்தாலும் ஆநந்தாவஹத்வமன்றோ, ஸூபாஸ்ரயமாக எம்பெருமானுக்கு சாஸ்த்ரம் சொல்லுவதென்ன வருளுகிரார் (ஒருவித்யாதி). (விஷயாதீநம்

பெரியதிருமொழி, கக-ப, ந-தி, அ-பா, பாடோமே. ககநந

பிறக்கு மவைபோ லன்றியே விஷயாதீநமாகப்பிறக்குமவையா யிரு
பப்து. இவை என்ன வாஸ்சர்யங்கள்.

“அவன் ஹ்ருதயத்தில் நித்யவாஸம்பண்ணுநிற்கச் செய்தேயும்
கையில் வளைகழலும்படி யிருக்கிற நமக்கு, இனி ஒரு ஸ்த்ரீத்வமுண்
டோ? அது கிடக்கிடர்” என்று அதை உபேக்ஷித்து அவன்
நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்வாமி ஸ்த்தாநமான திரு மலையையும்
கோயிலையும் பாடுதுமே. அந்தஉபேக்ஷா கார்யமிருக்கிறபடி. அன்
றிக்கே (பெண்மையித்யாதி) அபலைகளான நம்முடைய ஸ்த்ரீத்வம்
நிற்கைக்காக ஸத்தை கிடக்கைக்காக அவனுக்கந்தருளினநிலங்களைப்
பாடுவோமென்னுதல். (எ)

மூ;— பாடோமே யெந்தை பெருமானைப் பாடிநின்று

ஆடோமே யாயிரம் பேரனைப் பேர்நினைந்து

சூடோமே சூடும் தூழ் பலங்கல் சூடிநாம்

கூடோமேகூடக் குறிப்பாகில் நன்னெஞ்சே. (அ)

என்றதுக்கு-பெண்ணான நம்மிடத்தில் பிறப்பு வேரூயிராதோ வென்று கரு
ந்து. ஆக அவனும் அதி விலக்ஷணமும், நாமும் பெண்ணாய் சிற்றால் அதி
சங்கையாலே ஸூதில்யம் வரக் குறையுண்டோ வென்றதாயிற்று. அந்வய
முகேந சப்தார்த்த மருளுகிரார் (இவையித்யாதி).

(ஸ்த்ரீத்வமுண்டோ) என்றது-பெண்ணானமையாலே இப்படி அவனிரு
க்கச்செய்தே கைவளை கழலும்படியானால் இனி, “நாண், மடம்” என்கிற ஸ்த்ரீத்
வம்பார்த்திருக்கக்கூடுமோ வென்கை. (அத்தை) நாண்-மடம்-அச்சம்பார்த்தி
ருக்கையை. (க) “ஸூரூதீய ஸூரூதி-கிரிராஜோபயோகிரி” என்றப்போலே
மலைகளுக்கெல்லாம் அண்ணலான மலையென்று சப்தார்த்த மாயருளுகிரார் (ஸ்வா
மிஸ்த்தாநமித்யாதி). (ஸ்வாமிஸ்த்தாநம்) -ஸ்வாமியான ஸ்தாநம். “பெண்ணா
னும்பெண்மை” என்று கூட்டி “நிற்க” வென்றது-நிலைநிற்க வென்றாக்கி,
வ்ரஹா஽ஸ ஹிஷ்ணுதையாகிற பெண்மை நிலைநிற்க வேண்டினால், விபவங்க
ளிலேபோய் அலையாதே அதிலே தேங்கின மடுக்கள் போன்ற திவ்ய தேசங்களிலே
நின்று வாசிகமான கைங்கர்யம் பண்ணுவோ மென்கிறுளென்று பாட்டுக்கு யோஜ
நாந்தரமருளுகிரார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). “இப்பக்ஷத்திலே “கண்ணனை-நெஞ்
சாலே அது ஸந்திக்கையாலே மனட்பால் போலே யாயிற்று” என்று அதுக்கு
ஆஸ்சர்யப் பட்டாளாகக் கீழுக்குத் தாத்பர்யம் கண்டுகொள்வது. ... (எ)

பதம்,	உரை.	பதம்,	உரை.
நல்	நன்மைபொருந்திய	நினைந்து	மநஸ்ஸினால் சிந்தித்து
நெஞ்சே	மநஸ்ஸே !	சூழம்	(அவன்) சாத்திப் போ
எந்தை பெரு	எமக்குஸ்வாமியான	ருகிற	
மாண	ஸ்ர்வேஸ்வரனை	துழாய் அலங்	திருத்துழாய் மாலை
பாடோமே	பாடமாட்டோமோ?!	கல்	பை
ஆயிரம்பேராண	ஆயிரம்திருநாமங்களை	சூடோமே	ஸிரஸாவழிக்க மாட்
	யுடைய அவளை		டோமோ?
பாடி	வாயாரப்பாடி	சூடி	(அந்த மாலைபைச்)
நின்று	த்ருடாத்ய வஸாயத்		சூடி [கைக்கு
	தோடே நின்று	கூட	(அவனோடே) கூடி
ஆடோமே	(ப்ரீதிக்குப் போக்குவீ	குறிப்புஆகில்	(அவனுக்குத்) திருவு
	டாக) நர்த்தநம்பண்		ள்ளமுண்டாகில்
	ணமாட்டோமோ?;	நாம்	(ஸம்ஸ்லேஷத்தை
பேர்	(அவனுடைய) திரு		விரும்புகிற) நாம்
	நாமங்களை	கூடோமே	கூடமாட்டோமோ?!

வ்யா;— எட்டாம்பாட்டு. (பாடோமே யித்யாதி) பரமப்ரா
ப்ய பூதனானவனைக் கிட்டுகையில் அருமை யுண்டோ? அவன் நினை
யாமையாலே யன்றோ வென்னுதல், நமக்கு அவன் பக்கல் ருசிபோ
ராமையன்றோ வென்னுதல்; எம் குலநாதனானஸ்ர்வேஸ்வரனை ப்ரா
பித்து அநுபவித்தால் அந்தப்ரீதிக்குப்போக்குவிட்டு(க) “ॐ ஸ்ரீ க்ரு
ஷ்ணாய நம:”-ஏதத்ஸாம காயந்நாஸ்தே” என்றுபாடுதையில் நமக்குஒரு

அநு;— எட்டாம் பாட்டு. (பாடோமே யித்யாதி) தோழியைப்பார்த்து
நாம் இனி திவ்யதேசங்களைப்பாடுவோமென்று சொல்ல, தோழி ப்ரியபரை
யாகையாலே இசைந்துநிற்க, தன்னுடைய நெஞ்சானது இசையாதேயிருக்க,
அத்தைப்பார்த்து நீ ஏதுக்குஸம்ஸயிக்கிரய், அவனைக்கூடுவோமென்று ஸமா
தாநம் பண்ணுகிறுளென்றும் திவ்யதேசங்களைத்தான் பெண்மைநிற்கப் பாட
வல்லோமோவென்ற நெஞ்சைக் குறித்து, நீ இரங்கினால் நமக்குத் தட்டுண்
டோ வென்கிறுளென்றும், இரண்டு விதமாக ஸங்கதி கண்டுகொள்வது.

“கூடக்குறிப்பாகில்” என்கிற பதம் பொதுவாகையாலே, இவனுக்குக்
குறிப்புண்டாகிலென்றும், நமக்குக் குறிப்புண்டாகிலென்றும் சொல்லுமாகை
யாலே இப்பாட்டுக்குத் தொகுத்த பாவ மருளுகிரார் (பரமேத்யாதி).

பெரியதிருமொழி கக-ப, ௩-தி, கூ-பா, நன்னெஞ்சே. கக௩௫

தட்டுண்டோ? இப்படிப்பாடி “ஸாமகாயநாஸ்தே” என்கிறபடியே களித்து நின்று ஆடோமோ?

* நாம ஸஹஸ்ரவாணவணை அவனுடைய திருநாமத்தை ஸ்மரியா நின்றுகொண்டு, அவன் சாத்திக் கழிக்கையினாலே சூடப் படுவதான திருத்துழாயை நாம் சிரஸா வஹியோமோ? (சூடிநாம் கூடோமே) இப்படி சூடி நாம் அவனைக் கிட்டுகையில் ஒரு தட்டுண்டோ? (கூடக்குறிப்பாகில்) அவனுக்குத் திருவுள்ள முண்டாகிலென்னுதல்; நமக்கு ருசியுண்டாகிலென்னுதல். (அ)

மு;— நன்னெஞ்சே நம்பெருமான் நானுமினிதமரும்
அன்னம்சேர்கான லணியாவி கைதொழுது
முன்னம்சேர் வல்வினைகள் போக முகில்வண்ணன்
பொன்னம்சேர் சேவடிமேல் போதணியப்பெற்றோமே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நன்னெஞ்சே!—;	[ன்	சேர்	சேர்ந்திருந்துள்ள
நம்பெருமான்	நமக்கு ஸ்வாமியானவ	வல்வினைகள்	கொடிய பாபங்களெல்
நானும்	எப்போதும்		லாம்
இனிது	திருவுள்ளமுகந்து	போக	நீங்குகைக்கு
அமரும்	வர்த்திக்கு மிடமாய்,	முகில்	காளமேசம்போன்ற
அன்னம்	ஹம்ஸங்களானவை	வண்ணன்	திருநிறத்தையுடைய
சேர்	பொருந்திவர்த்திக்கிற		ஸ்ரவேஸ்வரனுடைய
கானல்	நெய்தல் நிலங்களை யு		
	டைத்தாய்	பொன்னம்சேர்	ஸ்ப்ருஹணீயமான
அணி	(ஸம்ஸார விபூதிக்கு)	சேவடிமேல்	திருவடிகளின்மேலே
	ஆபரணமாயிராநின்ற	போது	புஷ்பங்களைக் கொண்
ஆலி	திருவாலியை		டு
கைதொழுது	ஸேவித்து,	அணியப்பெற்	அலங்கரிக்கப் பெற்
முன்னம்	அநாதிகாலமாக	றோம்	றோம். (கூ)

கீழ்ப்பாட்டுக்கு இரண்டாமையோஜனை சேரும் “அவள்குறிப்பு” என்றது முதல்யோஜனைக்குச்சேரும் “அவள்குறிப்பு” என்றது. அது எங்ஙனே என்னில்; ஸ்வயத்ந பரையாய் ஸ்தரீத்வத்தை உபேக்ஷிக்கும்போது நமக்கு ப்ராப்ய ருசி கண்ணழி வறவுண்டாக வேணுமென்றும், திவ்யதேசங்களில் வாசிகமான கைங்கர்யம் பண்ணுவோமென்கிற பக்ஷத்தில் அவன் ஸங்கல்ப முண்டாக வேணுமென்றும் சொல்லுகை உசிதமிதே. ... (அ)

அரு;— ஒன்பதாம் பாட்டு. (நன்னெஞ்சேயித்யாதி) ப்ராப்யருசி கண்ணழி வறவுண்டானதாகையாலே நாம் கிட்டுகையில் ஒரு தட்டு

ககநக பெரியதிருமொழி, கக-ப, ந-தி, க0-பர், பெற்றாரார்.

வ்யா;— ஒன்பதாம்பாட்டு. (நன்னெஞ்சே யித்யாதி) “அவன் திருவடிகளிலே நித்யகைங்கர்யத்திலே அந்வயிக்கப் பெற்றிலோமே யாகிலும், காதாசித்கமான கைங்கர்யத்திலேயாகிலும் அந்வயிக்க லாம்படி அவனிங்கே ஸந்நிஹிதனாகப் பெற்றோமே. இதுதான் முந் துறமுன்னம் உண்டாகப் பெற்றோமே” என்று இவ்வளவாலுண்டா ன த்ருப்தியோடே தலைக்கட்டுகிறது.

(நன்னெஞ்சே) பகவத்விஷயமென்றால் “காட்டு” “காட்டு” என்று முற்பட்டு வருகிற நெஞ்சே! நமக்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ் வரன் திருவுள்ளத்தாலே ஆதரித் துக்கொண்டு நித்யவாஸம் பண்ணு கிற, அந்நிலத் துக்கடைத்த திர்யக்குக்கள் மருவிவர்திக்கிற நெய்தல் நிலத்தை யுடைத்தாய், ஸம்ஸாரவிபூதிக்கு ஆபரணமாயிருக்கிற திருவாவியைத்தொழுது, அநாதிகாலம்சேர்ந்திருந் துள்ளவல்வினை கள் போம்படிக்கீடாக ஸ்ரமஹரமான வடிவை யுடையவனுடைய- ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளிலே புஷ்பாத் யுபகரணங்களை அணி யப்பெற்றோம். (க)

மூ;— பெற்றாராயிரம் பேராணப்பேர்பாடப்

பெற்றான்கலியனொளி செய்தமிழ்மலை

கற்றாரோமுற்றுல காள்வரிவைகேட்க

உற்றார்க்குறு துயரில்லை யுலகத்தே.

(க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

—(*)—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆயிரம்பேராண	ஸஹஸ்ர நாமவானான	ஒலிசெய்	அருளிச்செய்த
	எம்பெருமானுடைய	தமிழ்	தமிழ்பாஷையாலான
பேர்	திருநாமங்களை	மலை	சொல்மாலையாகிய இ
பாடப்பெற்றான்	பாடப்பெற்றவரான		ப்பாட்டுக்களை
கலியன்	ஆழ்வார்	கற்றார்	அப்யஸித்தவர்கள்

ண்டோ வென்று க்ருதார்த்தரா யிருக்கிறீர்; உண்டாலிறே விடாய் தீருவது, மனப்பால்குடித்துத் தேக்குவாருமுண்டோவென்ன; ஆகாசம்பாராதே, ஆறுங் கடவாதே, மலையுமேறாதே நாமிருந்த திருவாலி நாட்டிலே நித்யவாஸம்பண் ணுமவனுக்கு ருசி பிறந்தபோது கைங்கர்யம் செய்யப்பெற்றோமே ? கைப்பட் டபொருளைக் கணிசியாதே, கைக்கெட்டாப்பொருளை ஆசைப்பட்டு உடம்பு வெளுப்பானென்னென்று திருவுள்ளத்துக்குச்சொல்லியருளுகிறாரென்று ஸங்கதி. இந்த ஸங்கதிதன்னை ஸஞ்சிப்பிக்கிறார் (அவனித்யாதி).

“கானல்” என்றதினத்தம், (நெய்தல் நிலம்) என்றது. ... (க)

ஆயிரம்பே	(ஸஹஸ்ர நாமவானுன	முற்று உலகு	உலங்களை யடங்கலும்
ராணை	எம்பெருமானுடைய	ஆள்வர்	ஆளப்பெறுவர்கள்
பேர்பாடப்	திருநாமங்களைப் பாடு	இவை	இப்பாட்டுக்களை
பெற்று)	கைக் கீடான பாக்யத்	கேட்கலுற்றார்	ஸ்ரவணம் பண்ணப்
	தை) லபித்து	க்கு	பெற்றவர்களுக்கு
ஆரார்	த்ருப்தரன்திக்கேயிரு	உலகத்தே	உலகமெங்கும் [கம்
	ப்பர்கள்;	உறுதுயர்	அறுபாவ்யமான துஃக்
ஓ	இதோ ராஸ்சர்யமே!;	இல்லை	உண்டாகமாட்டாது.

வ்யா;— பத்தாம்பாட்டு. (பெற்றாராராயிரம்பேராணை) ஆயிரம் பேராணைப் பேர்பாடப் பெற்றுஆரார். (பேர்பாடப் பெற்றான் கலிய னொலிசெய் தமிழ்மலை) கற்றார்கள் பூமியடங்கலும் ஆள்வர்கள். கற்கவேண்டா; இவை கேட்போமென்று செவிதாழ்த்தார்க்கு அது பவிக்கவேண்டுவது ஒரு துயரில்லை. (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி பதினேராம் பத்து முன்னுந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

பதினேராம்பத்து நாலாந்திருமொழி நிலையிடமெங்கும் ப்ரவேசம்.

வ்யா;— “கார்முகில் வண்ணரைக் கண்களால் காணலாங்கொ லோ” என்றும், “நெஞ்சுடலம் துயின்றால் நமக்கினி நல்லதே” என்றும் இவர் வெறுக்க, “நமக்குள்ள வெறுப்புண்டோ உமக்கு, உம்மைச்சுட்டி நாம் பிறந்தபிறப்பு அறியீரோ?” என்ன; (க) “ஃஃஃ னாய்நாநாய்-பரித்ராணாய ஸாதூநாம்” என்கிறபடியே “நமக்காக விதே வந்து பிறந்தது” என்று ஹ்ருஷ்டராய் “அவனை ஆஸ்ரயிக் கப்பார்” என்று திருவுள்ளத்தை நோக்கி அருளிச்செய்கிறார்.

ஆந்;— பத்தாம்பாட்டு. (பெற்றாராப்தியாதி) “ஆயிரம் பேராணைப் பேர் பாடப்பெற்றான் கலியனொலிசெய் தமிழ் மலைகற்றார் ஆயிரம் பேராணைப்பேர் பாடப்பெற்று, ஆரார்-த்ருப்தரன்திக்கேயிருப்பர்கள், ஓ-இதோ ராஸ்சர்யம், முற்றுலகுமாள்வர்” இத்யாத்யந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (பேர்பாட) இத்யாதியாலே. ... (க)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

ககநஅ பெரியதிருமொழி, கக-ப, ச-தி, க-பா, நிலையிடமெங்கும்.

அங்ஙனன்றிக்கே, “திருவாலியிலேவந்து ஸந்நிஹிதஞ்சுப் பெற்றோம், அங்கே புஷ்பா திகளைக்கொண்டு ஆஸ்ரயிக்கப்பெற்றோம்” என்று-இவர்†ஆஸ்வஸித்தபடியைக்கொண்டு, “நம்முடைமையான இஜ்ஜகத்தை விடமாட்டாமை வந்திருக்கிற இந்த அர்சாவதாரமேயே? நாம், வீபூதிரக்ஷணர்த்தமாகவும் ஆஸ்ரிதரக்ஷணர்த்தமாகவும் அவர்கள் விரோதிகளை நிரஸித்து அவர்களுக்குக்காட்சி கொடுக்கைக்குமாகவன்றோநாம்அவதரித்தது; அந்தஅவதாரங்களையும்அநுஸந்தித்துத் தரிக்கமாட்டீரோ” என்று தன்அவதாரங்களைக் காட்டிக்கொடுத்தான் ஈஸ்வரன்; அவற்றை அநுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டராய், அந்த ஹர்ஷம் தம்மளவிலடங்காமையாலே பரோபதேசத்தலே ப்ரவ்ருத்தராகிறார்; அவன் தன்னைஅழியமாறியும்வீபூதியை நோக்குமவனாயிருந்தான்; ஆஸ்ரிதரைக்கைவிடாதவனாயிருந்தான்; இனிநமக்கொரு குறையுண்டோ வென்கிறார்.

*

மூ;—நிலையிடமெங்குமின்றி நெடுவெள்ளமும்பர்

வளநாடு மூட விமையோர்

தலையிடமற் றெமக்கோர் சரணில்லையென்ன

அரணுவ னென்னு மருளால்

அலைகடல்நீர் குழம்ப வகடாடவோடி

அகல்வா னுரிஞ்ச முதுகில்

மலைகளை மீதுகொண்டு வருமீனை மாலை

மறவாதிதைஞ்சென்மனனே.

(க)

பதம்,	உரை.	பதம்.	உரை.
என்மனனே!—;		உம்பர்	தேவதைகளுடைய
எங்கும்	எவ்விடத்திலும்	வளம்	செழிப்புற்றிருந்த
நிலையிடம் இன் நிலைத்து நிற்கைக்கு		நாடு	லோகத்தை
றி	இடமில்லாமல்	மூட	வ்யாபிக்க,
நெடு	நெடிதாகப் பெருகி	இமையோர்	தேவர்கள்
	வருகிற	தலையிடம் அற்மேலானதொரு இரு	
வெள்ளம்	(மஹாப்ரளயத்தில்)	று	ப்பிடம் பெறாமல்.
	நீர்வெள்ளமானது	எமக்கு	“எங்களுக்கு
		ஓர்சரண்	ஒருரக்ஷகரும்

†(பா) ஆஸ்ரயித்தபடி.

பெரியதிருமொழி கக-ப, ச-தி, க-பா, நிலையிடமெங்கும். ககநக

இல்லை	(உன்னையொழிய வேறு) இல்லை”	அகல்வான்	விசாலமான ஆகாசத் தி- லே
என்ன	என்றுமுறையிட, அரண் ஆவன் “நான் உங்களுக்கு ரக்ஷகனாகக் கடவே ன்”	ஒடி	(ப்ரஹ்மாதிகள் குடி யிருப்பிலே) சென் றோடி
என்னும் அரு ளால்	என்னும்படியான க்ரு பையாலே,	உரிஞ்சு	வீசும்படியாகவும்
அலை	திரைக்கிளப்பத் தாலே (க்ஷுபிதமாய் வருகிற)	முதுகில்	(தன்) திருமுதுகிலே
கடல்நீர்	ஸமுத்ரஜலமானது,	மலைகளை	மலைகளை
குழம்ப	குழம்பாம்படியாகவும்,	மீதுகொண்டு	ஏறிட்டுக்கொண்டு
அகடி	(தன்) கீழ்வயிற்றிலே	வரும்	வருகிற
ஆட	அலைபெறியும்படியாக வும்,	மீனை	மதஸ்யரூபியான
		மாலை	ஸர்வேஸ்வரனை
		மறவாது	(ஒருகாலும்) மறவாமல்
		இறைஞ்சு	வணங்கிப்போரு. (க)

வ்யா;— முதற்பாட்டு. (நிலையிடம்) நிலைகொள்ளலாவதோரிடமு
மின்றிக்கே ஆழங்காலாயிருக்கிற வென்னுதல்; ஓரிடத்தில் நில்லா
தே அலைஞ்சுவருகிறவென்னுதல்; “இதுகீழ், இதுநடுவு, இதுமேல்”
என்று பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதமஹாப்ரளயம், லோகத்துக்குரக்ஷக்
ரானதேவர்கள் குடியிருப்பையுங்கூட மேலிட, “நாம் ரக்ஷகரா
மெல்லைகழிந்தது” என்று தேவர்கள் கவிழ்த்தலையிட. அன்றிக்கே,
(தலையிடமற்று) மேலாயிருப்பதொருஇருப்பிடமற்று, எங்களுக்கு
ரக்ஷகரில்லை யென்ன;

“நான் உளனாயிருக்க நீங்கள் அஞ்சவேணுமோ? நான் ரக்ஷகனா
கிறேன்” என்னும்படியான க்ருபையாலே, க்ஷுபிதமாய் வருகிற
கடல், குழம்பாம்படியாகத்தன் கீழ்வயிற்றிலே அலை எறியும்படியாக

அரு;—முதற்பாட்டு. (நிலையிட்யாதி) “வளநாடுமூட” மூன்றத்தால்
நெடுமைஅர்த்தஸித்தமாயிருக்கவும், நெடுமைசொன்னதுக்கு பாவம் (இதுவித்
யாதி). (ப்ரளயம்)ப்ரளயஜலமென்றபடி. “தலைகாட்ட விடமற்று” என்றுசப்
தார்த்தமாயிருக்கின்ற (நாமித்யாதி).

ககசௌ பெரியதிருமொழி, கக-ப, ச-தி, உ-பா, செருமிகு.

வும், ஆகாசத்திலே ப்ரஹ்மாதிகள் குடியிருப்பிலே வீசும்படியாகத் தன் திருமுதுகிலேமலைகள் அழிஞ்சுபோகாதபடிதரித்து ஏறிட்டுக் கொண்டுவருகிற ஜலம்தாரகமான வஸ்துவை; ஸர்வாதிகளுள் ஸர்வேஸ்வரனை. அவன் அப்படித் தன்னுருக்கொடுத்து வேற்றுருக்கொண்டு அரியன் செய்து ரக்ஷியாநின்றான், உனக்குச் செய்யவேண்டுமருந்தேவை அவனை மறவாதிருக்கை; இத்தனையும்செய்யப்பாராய், மறக்கவொண்ணாத செயல்களை அவன் செய்யாநின்றால் நீ மறவாதிருக்கவேண்டாவோ? (க)

மூ,--செருமிகு வாளெயிற்ற வரவொன்று சுற்றித்
திசைமண்ணும் விண்ணு முடனே
வெருவர வெள்ளை வள்ளமுமுதும் குழம்ப
இமையோர்கள் நின்று கடைய
பருவரையொன்று நின்று முதுகில்பரந்து
சுழலக் கிடந்து துயிலும்
அருவரையன்னதன்மை யடலாமையான
திருமால் நமக்கோரரணே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செருமிகு	வலிமிக்கிருப்பதாய்	நின்றுகடைய	நின்று கடையும்படி,
வாள்	ஒளியையுடைத்தான	பருவரைஒன்று	பெரியதொரு மலையார்
எயிற்ற	பற்களையுடைய	முதுகில்	(தன்)முதுகிலே[னது
அரவுஒன்று	வாஸுகிபை	பரந்துநின்று	பரம்பிநின்று
சுற்றி	(கடைகயிருசு) சுற்றி,	சுழல	சுழலும்படியாக
திசை	திக்குக்களிலுள்ளாரும்	கிடந்து	(அந்த மலையின்கீழே)
மண்ணும்	பூமியிலுள்ளாரும்		கிடந்து,
விண்ணும்	ஸ்வர்க்காதிலோகங்களி லுள்ளாரும்	துயிலும்	சாய்ந்துகிடவாநின்ற
உடனே	துவ்யயோகக்ஷேமமாக	அருவரை அ	பெரியதொரு மலை சர்
வெருவர	நடுங்க,	ன்ன தன்மை	ய்த்துக்கிடக்கிறும்
வெள்ளை	ஸ்வச்சமான		போலிருக்கிற
வெள்ளம் மு	க்ஷீராப்தியடங்கலும்	அடல்	வலியையுடைய
முதும்		ஆமையான	கூர்மருபியான
குழம்ப	குழம்பாம்படியாக	திருமால்	ஸ்ரியபதி
இமையோர்கள்	தேவர்கள்	நமக்கு	நமக்கு
		ஓர் அரண்	ஒப்பற்றரக்ஷகன். (உ

“உரிஞ்சு” என்ற தினர்த்தம் (வீசும்படியாக) என்றது. (தன்னுருக் கொடுத்து) என்றது (க) “ஷ்ருநம் - பக்தாநாம்” என்று தன்னுபமையாக்கி யென்றது. (வேற்றுருக்கொள்ளுகையாவது)-விஜாதீயவேஷங்கொள்ளுகை.

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (செருமிசு) வலிமிக்கிருப்பதாய் ஒளியை யுடைத்தாய் எயிற்றையுடைத்தான வர்ஸுகியைச்சுற்றி, திக்குக்களும் பூமிஸ்வர்கங்ளும் “சிறியா பெறியார்” என்றன்றிக்கே நடுங்கத், தெளிந்திருக்கிற பாற்கடல் குழம்பாம்படியாக, தேவர்களும் நின்று கடையலாமடியாக, அந்தக்கடலைக் கண்ணெறியிட்டாப் போலேபெருத்தமலை முதுகிலே தன்பரப்பெல்லாங் கொண்டுசுழன்றுவர, தொடைகுத்த உறங்குவாரைப்போலே ஒரு மலை சாய்த்துக்கிடக்கிருப்போலே யிருக்கிற வலியையுடைய ஆமையான ஸ்ரியப் பதி இனி ஒரு ரகசகம் வேண்டாதவரண். (உ)

மூ;—தீதறுதிங்கள் பொங்குசுட ரும்பரும்ப

ருலகேழ்னோடு முடனே

மாதிர மண்சுமந்து வடகுன்று நின்ற

மலையாறு மேழுசுடலும்.

பாதமர்குழ் குளம்பி னகமண்டலத்தி

னொருபா லொடுங்கவளர்சேர்

ஆதிமு னேனமாகி யரணைய மூர்த்தி

அதுநம்மையாளுமாசே.

(ந)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தீதுஅறு	குற்றமற்று (தர்ஸநீய	மண்சுமந்து	பூமிக்கு தா (தா) சக
திங்கள்	சந்த்ரனும் [மான		மாக
பொங்கு	தயியாநின்றுள்ள	வட	வடக்குதிக்கிலுள்ள
சுடர்.	ஸூர்யனும்	குன்று	மேருபர்வதமும்
உம்பர்	தேவர்களும்	நின்ற	ஸேஷித்து நின்ற
உம்பர் உலகு	தேவர்களுடைய ஊர்	மலைஆறும்	(மற்ற) குலபர்வதங்க
ஏழினோடு	த்தவலோகங்களே		ளாறும்
முடனே	மும்	ஏழ்கடலும்	ஸப்தஸாகரங்களும்
மாதிரம்	திக்குக்களும்		(ஆகிய இவையெய்
			லாம்)

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (செருவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் இமையோர்க்குக் குடியிருப்புக்கொடுக்க அரியனசெய்தானென்றார்; இதில் அவர்களுக்கு தாரகம்வார்க்க வேணுமென்று அரியனசெய்ய ஆமையானபடியை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“உடனே” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிருர் (சிறியாரித்யாதி). (கண்ணெறியிட்டாப்போலே) குழாய் மூடியிட்டாப்போலே. ... (உ)

ககசஉ பெரியதிருமொழி, கக-ப, ச-தி, ச-பா, தனையவீழ்கோதை.

பாதம்	திருவடிகளிலே	சேர்	தகுதியான
அமர்	சேர்ந்திருப்பதாய்	ஆதி	காரணபூதனாய்
சூழ்	பரப்பையுடைத்தான	முன்	வராஹகல்பாதியிலே
குளம்பின்	திருக்குளம்பின்	எனம் ஆகி	மஹாவராஹமாய்
அகமண்டலத்	அந்தர்வலயத்தினு	அரணய	ரக்ஷகமாய்நின்ற
தின்	டைய	மூர்த்தி அது	அந்த மூர்த்தி வீடு
ஒருபால்	ஏகதேயத்திலே	நம்மை	நம்மை
ஒடுங்க	அடங்கும்படி	ஆளும்	அடிமைகொள்ளும்
வளர்	வளராநிற்பானாய்	அரசு	நிர்வாஹகவஸ்து. (ங)

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு. (திதறு) தர்ஸநீயமுமாய், கண்ணுக்குக் குளிர்ந்திருக்கும் சந்தரன், கண்வைக்கவொண்ணாத ஸஹஸ்ர கிரணான ஆதித்யன், தேவர்கள், உபரிதந லோகங்களேழோடே. “மாதிரம்” என்று-திக்கு, பூமிக்கு தாரகமான மேரு, அதுபோக்கி சேஷித்து நின்ற குலகிரிகளாகும், ஏழுகடலும், இவையடையத்திருவடிகளிலே சேர்ந்து பரப்பையுடைய திருக்குளம்பில் அந்தர்வலயத்தினேகதேசத்திலே அடங்கும்படி வளராநிற்பானாய். (சேரதி)(க). “अनुपस्थिते नाहः- அநுபஸ்தஸ்வைநாதஃ” என்னுமாபோலஇதுக்கடையத்தகுதியான காரணம்; வராஹகல்பாதியிலே மஹாவராஹமாய்ரக்ஷித்த திருமேனி; அது நம்மை அடிமைகொள்ளும்நிர்வாஹகவஸ்து. (ங)

மூ.—தனையவீழ்கோதை மாலையிருபால்தயங்க

வெரிகான் றிரண்டுதறுகண்

அளவெழ வெம்மைமிக்க வரியாகியன்று

பரியோன்சினங்களவிழ

அநு;—மூன்றும்பாட்டு. (திதித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் தாரகம் கொடுத்தாராகச் சொன்னார்; அவ்வளவிலே பர்யாப்தரல்லரிடே. மண்ணைச் மிகுத்திருக்குமே தேவர்களுக்கு. ஆகையாலே அவர்களுக்கு விளை நிலமானது வெள்ளம்கொள்ள, உருவழியாமே காணியை உத்தரித்தகட்டளையை நினைத்து, மஹாவராஹத்தின்படியை அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

இரண்டாம் பாதத்தினர்த்தம் (உபரிதநம்) என்றது. ... (ங)

(க) ரா-அ-உ-கஉ.

பெரியதிருமொழி, கக-ப, ச-தி, ச-பா, தனையவிற்கோதை. ககசந

வளையுகிராணி மொய்ம்பில் மருவோனதரகம்

மதியாது சென்றொருகிரால்

பிளவெழ விட்டகுட்டமதுவைய மூடு

பெருநீரில் மும்மை பெரிதே.

(ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	ப்ரஹ்லாதாழ்வான் ப்ரதிஜ்ஞை பண் ணினவன்று,	சினங்கள்	பகவத்பாகவத விஷ யங்களிலுள்ள மாத்ஸர்யமெல் லாம்
தனையவிற்கோ	கட்டு அவிழா நின் றுள்ள	அவிழ	குலையும்படியாக,
கோதை	தொடைகொள்மாலே யும்	வளை	வளைந்த
மாலே	பூமாலையும் (ஆகிய இவையிரண்டும்)	உகிராளி	திருவுகிரைபுடைய னாய்,
இருபால்	இரண்டுபக்கத்திலும்	மொய்ம்பில்	மிக்கவலியுடையனாய்
தயங்க	அசைந்துவர,	மறவோனது	விஞ்சின வீர்யத்தை யுடையனான அந் த ஹிரண்யனு டைய
ளரிகான்று	அழலை உமிழாநின்று ள்ள	ஆகம்	ஸ்ரீரத்தை
இரண்டு தறு	க்ருரமான வட்டணி கண்	மதியாதுசெ ன்று	ஒருசரக்காகமதியாதே போய்ப்புக்கு
அளவு எழ	விஸ்த்ருதமாக,	ஒரு உகிரால்	ஒருதிருவுகிராலே
வெம்மைமிக்க	விஞ்சின பாருஷ்யத் தையுடைய	பிளவெழுதிட்ட	இரண்டு பிளவாம்படி இட்ட
அரிஆகி	நரஸிம்ஹ ரூபியாய்,	குட்டம்அது	ரக்தமடுவானது
புரியோன்	(வரபலங்களாலே) பருத்தஹிரண்ய னுடைய	வையமூடு	பூலோகத்திலே (வ்யா பரியாநின்ற
		பெருநீரில்	மஹாப்ரளயத்திற் காட்டில்
		மும்மைபெரி தே	மும்மடங்கு பெரிதா யிருந்ததீ! (ச)

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (தனையித்யாதி). விளை நிலத்தை உத்தரித்த
வளவன்றிக்கே, அ தி ன் க ளை பிடுங்கிலிறே அது விளைவது; ஆகையாலே,
வனமானவந்தரம், அரியாய் - அரியை அழித்தபடியை அநுஸந்திக்கி
வென்று ஸங்கதி திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரமாணகதநமுகேந ஆத்தை ஸஞ்சிப்பிக்

ககசச பெரியதிருமொழி, கக-ப, ச-தி, ரு-பா வெந்திறல்வாணன்.

வ்யா;— நாலாம்பாட்டு. (தனையவிழ்) “ ஸுஷ்ரூக்ஷா ஸு
 ஸுஷ்ரூ ஸுஷ்ரூ மத்ஸ்யஃ கூர்மோவராஹஸ்ச நாரஸிம்ஹஃ ” இதே,
 கட்டுநெகிழாநின் னுள்ளதொடைகொள்மாலைபூமாலைஎன் னுர்; இவை
 இரண்டருகும் அசைந்துவர, அந்தத்தேளின் மாலைகளோடு கண்
 ணிப்புறப்படுகிறநெருப்போடு வாசியில்லைகாணும்இவர்க்கு, இரண்டு
 வட்டணித்தகண், (அளவெழ) விஸ்த்ருகமாக, ஹிரண்யன் அஞ்சும்ப
 டியாகப் பெய் வெம்மையைபுடைய நரஸிம்ஹமாய், ஆஸரிதன் ப்ர
 திஜ்ஞை பண்ணினவன் னு, வரபலங்களாலேபருத்த ஹிரண்யனு
 டைய, ஈஸ்வரவிஷயத்திலும் ஸாமான்யஜகத்விஷயத்திலும் ஆஸரித
 விஷயத்திலுமுள்ள த்வேஷங்களடைய நெகிழும்படியாக வளைந்த
 திருவுகிர் களையுடையவன்.

வலிமிக்க பெரியமறத்தைபுடைய ஹிரண்யன் வடிவைக்க
 ண்டு அத்தை ஒன்றாக மதியாதே கிட்டித்திருவாழிக்கு இரைபோ
 ராதென்று ஒரு உகிராலே இரண்டு பிளவாம்படி யிட்டகுழி-மஹா
 ப்ரளயத்தில் மும்மடங்கு பெரிது. (ச)

பூ.—வெந்திறல் வாணன் வேள்வியிடமெய்தி

யங்கோர் குறளாகி மெய்ம்மையுணர
 செந்தொழில் வேதநாவில் முனியாகிவைய
 மடிமுன் றிரந்து பெறினும்
 மந்தரமீதுபோகி மதிநின்றிறைஞ்ச
 மலரோன் வணங்க வளர்சேர்
 அந்தாமேழ் னூடு செலவுய்த்தபாத
 மது நம்மை யாளுமரசே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெந்திறல்	வெவ்விய வலியை யு டைய	வேள்வி இடம் யஜ்ஞவாடத்திலே எய்தி	எழுந்தருளி [போது
வாணன்	மஹாபலியினுடைய	அங்கு	எழுந்தருளுகிற வப்

கிரூர் (மத்ஸ்யேயத்யாதி). “கோதை” என்றதினர்த்தம்(தொடைகொள்மாலை)
 என்று. விபிஸரங்களைக்கை. “மாலை” என்றதினர்த்தம். (பூமாலை) என்றது;
 அதாவது-நெருங்கத் தொடுத்த திருமாலைஎன்கை. (என்றும்) என்றவநந்
 தரம் “பேதம் கொள்ளுவது” என்று சேஷம். (குழி) என்கிறது-ரக்தவெள்ள
 முடைய மடுவென்கை. ... (ச)

ஓர்	(ஆகர்ஷகத்வத்தில்)	போகி	போய் அளாவி
	ஒப்பற்ற	மதி	சந்த்ரனுவன்
குறளாகி	வாமநவேஷத்தை	நின்று	தன் ஸ்த்தாநத்தளவி
	யுடையனாய்,		லே நின்று
மெய்ம்மை உ	யதார்த்த ஜ்ஞாநத்	இறைஞ்ச	தொழும்படியாகவும்
ணர	தை யுடையனாய்,	மலரோன்	ப்ரஹ்மாவானவன்
செம் தொழில் ப (ஃ) ல	காமனையில்	வணங்க	வணங்கும்படியாகவும்
	லாத அநுஷ்டாநத்	வளர்ச்சேர்	ஒங்கிவளராரிந்பதாய்
	துக்கு (ச்சேஷமா	அந்தரம் ஏழி	உபரிதநலோகங்களே
	ன)	ன் ஊடு -	ழிநுள்ளும்
வேதம்	வேதவாக்யத்தை	செல உய்த்த	போம்படி நடத்தப்
நாவில்	வாயாலே (உச்சரியா		பெற்ற
	நின்றுள்ள)	பாதம் அது	அந்தத்திருவடியான
முனி ஆகி	ரிஷியாய்		து
மூன்று அடி	மூன்றடிமண்ணை	நம்மை	(அப்போதை இழவா
வையம்			லே வருந்துகிற)
இரந்து	யாசித்து		நம்மை
பெறினும்	பெற்றவாறே,	அரசு ஆளும்	ரக்ஷிக்கக்கடவது.
மந்தரம்மீது	மந்தரத்துக்குமேல்		

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (வெந்திறல்) உதாரனென்று ப்ரஸி
த்தனாயிருக்கச்செய்தேயும்தேவர்கள் குடியிருப்பை அழிக்கும்படியா
னப(ய)லம், இத்தையுடைய மஹாபலியஜ்ஞ பூமியிலேசென்று, சுண்
டார்க்கடைய ஆகர்ஷகமான வாமநவேஷத்தைக் கொண்டு யதார்
த்தஜ்ஞாநத்தையுடையனாய், அநபிஸம்ஹிதபலமான அநுஷ்டாந
த்துக்குச் சேஷமாய், நாட்டார்க்கு ஹிதாநுசாஸநம் பண்ணும்

அந.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வெந்திறலித்யாதி) விளைநிலத்தில்களை கழற்றுவது
பல பர்யந்தமாகப் புக்கவாறே. முன்கை மிடுக்கான குறும்பர் வந்து மேலி
ட்டு “எங்களது” என்று அபிமாநித்துப் பறித்துக்கொள்ள, விரகனாய்ப்போய்,
பொற்கையால் நீரேற்றும் எல்லேநடந்து மீட்டுக்கொடுத்த குறளின்படியை
அடியொற்றி அநுபவக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

மெய்ம்மையுணர்வதினர்த்தம் (யதார்த்தேத்யாதி). செம்மையின் தாத்
பர்யம் (அநபிஸம்ஹிதேத்யாதி). (டு)

ககசக பெரியதிருமொழி, கக-ப, ச-தி, கூ-பா, இருநிலமன்னர்.

வேதத்தை வாயலே உச்சரியாநின்ற ள்ளருஷியாய், ஓரடிக்குச்சிறை யிட்டு வைப்பானாக மூன்றடிபைவேண்டிப் பெற்றவாதே மந்தரத் துக்கு மேல்போய், சந்தராதித்யர்கள் ஸ்த்தாநத்தளவிலே நின்று ஆதரிக்க, ட்ரஹ்மா" நம் துருட்டினே தருவடி என் வந்தது" என்று புறப்பட்டு ஆஸ்ரயிக்கும்படி வளரா நிற்பதாய், சேரக்குடியேறியிரு க்கிற உபரிதநலோகங்களேமூம் நடுவே போம்படி நடத்தின திருவ டிகள் நமக்கு ரக்ஷகம். (ரு)

பு;— இருநிலமன்னர் தம்மை யிருநாலுமெட்டு

மொருநாலு மொன்றுமுடனே

செருதுதலுடு போகி யவராவ்மங்க

மழுவாளில் வென்றதிறலோன்

பெருநிலமங்கைமன்னர் மலர் மங்கை நாதர்

புலமங்கை சேள்வர் புசுழ்சேர்

பெருநிலமுண்டுமிழ்ந்த பெருவாயராகி

யுவர் நம்மையாள்வர் பெர்தே.

(கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இரு நிலம்	பரப்பையுடைத்தான பூமிக்கு (நிர்வாஹகரா யிருந்த)	பெருநிலமங் கை	ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு
மன்னர் தம்மை ராஜாக்களை		மன்னர்	வல்லபராய்
இருநாலுமெட்டு இருபத்தொருகால்		மலர்மங்கை	ஸ்ரீயபேதியாய்
மெட்டுருநாலு		நாதர்	
டனெ ஒன் றும்		புலம்	(நஸ்வரஹுடைய) ஸர் வேந்தரியங்களை யும் (ஆகர்ஷிக்க வல்ல)
செருதுதலுடு போகி	பூசற்களத்தின் நெற் நடந்து [நியிலே]	மங்கை	நீளாதேவிக்கு
அவர்	அந்தராஜாக்களுடைய	சேள்வர்	நிர்வாஹகராய்
ஆவி	ப்ராணானது	புசுழ்சேர்	மஹாயஸ்ஸவியாய்
மங்க	மறுகுப்படி	பெருநிலம்	மஹாப்ருதிவியடங்க ளும்
மழுவாளில்	கோடாலியாலே	உண்டு	(ப்ரளயத்தில்) திரு வயிற்றிலே வைத் து நோக்கி
வென்ற	ஜயித்த		
திறலோன்	மிடுக்கையுடையனாய்		

பெரியதிருமொழி, கக-ப, ச-தி, எ-பா, இலைமலிபள்ளி. ககசுஎ

உமிழ்ந்த	(பின்பு வெளிநாடு	பெரிதே	மேலுள்ள மஹாகால
	காண) உமிழ்ந்தரு		மெல்லாம்
	ளின	நம்மை	(ஆஸ்ரமணருசியுடை
			ய) நம்மை
பெருவாயராகி பெரிய வாயையுடைய		ஆள்வர்	அடிமை கொள்ளுவர்.
யவர்	ரானவர்		(சு)

வ்யா;— ஆரூம்பாட்டு. (இருநிலமன்னர்) பரப்பையுடைய பூமிக்குநீர்வாஹகரானராஜாக்களை, இருபத்தொருபடி கால் ஒருவர் தப்பாதபடி பூசலிலே நெற்றியிலே நடந்து, மழுவாகிற அடித்தலே முனையின்ருவே போய், அவர்கள் ப்ராணன்கள் மறுசும்படி வென்ற மிடுக்கர்.

“ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு வல்லபர், ஸ்ரியப்பதி; ஈஸ்வரனுடைய ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் அபஹரிக்கவல்ல நீளைப்பிராட்டிக்குவல்லபர், (க)“ஸஸ்ர” யஸ்யஸ” என்னும்படி “இவ்ளையுடையவர்” என்னும் பெரியபுகழையுடையவர்; ஸர்வலோகங் களையும்வழிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்து, ரக்ஷயத்தினளவல்லாதரக்ஷகத்வ ப்ராப்பையுடையராய், இப்படிக்கொத்தவர் நம்முடைய ஆஸ்ரமணத்தின் சிறுமைபாராதே சாவதாத்மபாவியர்க நம்மை அடிமைகொள்வர். (சு)

மு;— இலைமலிபள்ளியெய்தி யிது மாயமென்ன

இனமாயமான்பி நெடல் சேர்
அலைமலிலேற்களுளை யகல்விப்பதற்
கோருருவாய மாணையமையாக்
கொலைமலியெய்துவித்த கொடியோனிலங்கை
பொடியாக வென்றியமருள்
சிலைமலிசெஞ்சரங்கள் செலவுய்த்தநங்கள்
திருமால் நமக்கோரணே. (எ)

புரு.—ஆரூம்பாட்டு. (இருநிலமீத்யாதி) எல்லேநடந்து மீடிக் கொண்ட நிலந்தன்னிலே தோள்விஞ்சின மன்னரைக் கைவிஞ்சி நெருக்க, அவர்கள் சரத்துக்கஞ்சாதே, கரம் கழித்துவிட்ட மழுவாளியின் மிகக்கை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(நெற்றியிலே) வெட்டி வீழ்ந்த மன்னர் நெற்றியிலே. ... (சு)

(க) ரா-ஆ-ந-எ-கஅ.

ககசஅ பெரியதிருமொழி கக-ப, ச-தி, எ-பா, இலேமலிபள்ளி.

பதம்,	உரை.	பதம்.	உரை.
இலேமலிபள்ளி	பர்ணசாலையினருகே	அமையா	நிரஸித்து,
எய்தி	வந்து,	கொலை	பரஹிம்ஸையையே
எழில்சேர்	மிக்க அழகையுடைய	மலிஎய்துவித்	(தன்னிடத்தில்) பூர்
	ளாய்		ணமாக வளர்த்து
அலேமலி	(தன் நோக்குக்கு இல		வைப்பானாய்
	க்கானுரை) அலைத்	கொடியோன்	மஹாக்குரனான ராவண
	துப் பிணிப்புண்ண		னுடைய
	ப் பண்ணவற்றாய்	இலங்கை	லங்கையானது
வேல்	வேல் போன்ற	பொடிஆக	பொடியாம்படியாக
கண்ணுளை	கண்களையுடைய பிரா	வென்றி	வெற்றியை விளைக்கக்
	ட்டியை		கடவ
அகல்விப்பதம்	(பர்த்ரு ஸகாஸத்தில்	அமருள்	புத்தபூமியிலே
கு	நின்றும்) பிரிப்பத	சிலேமலி	ததுஸ்ஸிலே நிறைந்த
	ற்காக	செம்சரங்கள்	செவ்வியபாணங்களை
இது	“இந்த மானானது	செலஉய்த்த	செலுத்தியருளினவ
மாயம்	ஆய்சர்யமாயிரா நின்		னாய்,
	றதி”	நங்கள்	நமக்கு (புருஷகார
என்ன	என்னும்படிக்குடலாக		பூதையான)
இனமாய்	திரளாக வந்த	திரு	பெரியபிராட்டியார்
மரன்பின்	மான்களின் பின்னே		திறத்திலே
ஓர்	விலகணமான	மால்	வ்யாமுக்த (X) னான
உருஆய	ரூபத்தையுடைத்தா		ஸர்வேஸ்வரன்,
	ய்க்கொண்டுவந்த	நமக்கு	நமக்கு
மாணை	(மாரீசனாகிற) மாய	ஓர்	ஒப்பற்ற
	மாணை	அரண்	ஸரண்யன். (எ)

வ்யா;— ஏழாம்பாட்டு. (இலேமலிபள்ளி.) பர்ணசாலையிலே

“யிருந்தும் இவ்வொருவாய்சர்ய மிருந்தபடியென்?” என்னும்படி

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (இலேமலியித்யாதி) கைவிஞ்சின மன்னர்கரம் கழியவிட்டவுடனே தலைபத்துப் படைத்தாருமாய் மாயாவியுமான இராக்கதர் மீதுகொள்ளப்புகு பாதிக்க, கையும் வில்லுமாய்க்காத்த காகுத்தன் கதை யில் ஈடுபடுகிறாரென்று ஸங்கதி.

“மரன்பின்-மான்களுக்குப் பின்னே” என்றாய், அதுக்குக்கருத்தருளுகிறார்

பெரியதிருமொழி, கக-ப, ச-தி, அ-பா, முன்னுலகங்கள். ககசக

யாக “இனத்தின்மான்களோடே கூடிவரில் அவைவருவும்” என்று அவற்றின்பின்னே, (க) “அஞ்சுநூல்களும்-ஆய்மத்வாரமாகம்ய” இத்யாதி. எழிலையுடையளாய் இலச்சாநுரை அலைத்துப்பிணிப்புண்ணப்பண்ணவற்றாய், ஓராளுமொரு நோக்கும் நேரம்படியிருக்கிற பிராட்டியைப் பிரிக்கைக்கு ஈடாயிருப்பதொரு வடிவைக்கொண்டு வந்த மாயாம்பருகத்தை நிரஸித்து, பரஹிம்ஸையே யாத்ரையாகத்திரியும் அதிசுரானு பையலுடைய லங்கைபொடியாம்படியாக வெற்றியை விளைப்பதான ஸமரபூமியிலே ஆயிரமும் இரண்டாயிரமுமாக ஒரு தொடையிலே தொடையுண்ணும் செவ்விய அம்புகளை நடத்தின. இதடையச்செய்தது-பிராட்டிபக்கல் பிச்சாலேயிறே. இப்படித் தன்மார்பிலே அம்பை ஏற்று ரக்ஷிச்சுமவர் நமக்கு ரக்ஷகர்; நமக்குமேலொரு குறையுண்டோ? (எ)

மூ,—முன்னுலகங்களேழு மிருள்மண்டியுண்ண

முதலோடு வீடுமறியாது

என்னினுவந்ததென்ன விமையோர்திசைப்ப

எழில் வேதம்ன்றி மறையப்

பின்னையும்வானவர்க்கும் முனிவர்க்கும்நல்கி

யிருள்தீர்ந் திவ்வையமகிழ

அன்னமதாயிருந் தங்கறநூலுரைத்த

அது நம்மை யாளுமரசே.

(அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முன்	முன்பொருகாலத்திலே	வீடும்	விடுகிறபோதையும்
உலகங்கள்	ஸ்வலோகங்களையும்	அறியாது	அறியமாட்டாமல்
ஏழும்		என் இது வந்	“நமக்கு வந்த விதுவெ
இருள்	அஜ்ஞாநாந்தகாரமா	தது என்ன	ன்?” என்று
	னது	திசைப்ப	திகைத்துக்கிடக்க,
மண்டிஉண்ண	வ்யாபிக்கத் தொடங்	எழில்	அழகுமிக்க
	கின வளவிலே,	வேதம்	வேதமானது
இமையோர்	தேவதைகளானவர்க	இன்றிமறைய	(அஸுராபஹ்ருதமா
	ள்		ய்) மறைந்து கிடக்
முதலோடு	இவ்விருள்துடங்கி		
	னபோதையும்		

(இனத்தினித்யாதி) “அமையா” என்றது-அமைந்தென்றாய், அதினர்த்தம் - (நிரஸித்து) என்றது. (எ)

† (பா) கண்ணையுடைய பிராட்டி. (க) ரா-ஆ-சஉ-உசு.

ககடு பெரியதிருமொழி, கக-ப, ச-தி, அ-பா, முன்னுலகங்கள்.

பின்னையும் திரியட்டும்	அன்னமதாயி ஹம்ஸருபியாய் திருவ
வானவர்க்கும் தேவதைகளுக்கும்	ருந்து வதரித்து
முனிவர்க்கும் ரிஷிகளுக்கும்	அங்கு அப்போது
நல்கி ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணி	அறநூல் தர்மசாஸ்த்ரங்களை
இவ்வையம் இவ்வுலகானது	உரைத்த அருளிச்செய்த
இருள்தீர்ந்து இருளால் விடுபட்டு	அது அந்த பாஞ்சோதியே
மகிழ ஆனந்திக்கும்படியாக	நம்மை அரசு ஆளும். (அ)

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (முன்னுலகங்களேமூம்) முன் பொரு காலத்திலே ஸர்வலோகங்களும் அஜ்ஞாநாவ்ருதங்களாக, “துடங்கிற்று இது, விடுகிறது இது” என்றறியாதே, “அஸ்த்காரே நமக்குவந்தவிதுவென்றோ?” என்று லோகத்துக்கு வெளிச்செறிப்பைப்பண்ணும் தேவதைகளுமசப்பா அறிவுரிகட, (க)“यौष्ठीर्षदांश्चुक्रिन्” - யோவை வேதாம்ஸ ப்ரஹிணோதி ” என்றுதான் முதலிலே அறிவிக்கக் கைம்முதலான இவ்வேதங்களும் அபஹ்ருதமாக, “கொடுத்த நாம் இருந்தோமாகில் இவைஇப்படிப் படுகிறதென்” என்று திரியட்டும் அவர்களளவிலே ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணி, லோகத்தில் அஜ்ஞாநம் தீர்ந்து தன்னைக் கண்டாரெல்லா ரும்ஆனந்த நிர்ப்பரரம்படியாகக், கேட்பார் உபஸத்திபண்ணமாட் டாமையாலே இழக்கவேண்டாத திரயக்காய்த் தானே தாமழ

அ;—எட்டாம்பாட்டு. (முன்னித்யாதி) இப்படி முதற்பாட்டுத் தொடங்கி இமையோருக்குக் குடியிருப்புமுதல் தாரகப்ரதாரமும் அவர்கள் பூமி அழியாமல் நோக்கினதையும் அநுஸந்தித்தார். இவ்வளவின்றிக்கே, ஒதுவித்தும் உபகரித்தான் கிடாய் என்று அன்னத்தை அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

மத்யஸ்யாதிகளை அடைவே அநுஸந்தித்தவர் (உ), “மீனோடாமைகேழலரி குறளாய், முன்னுமிராமனாய், தானாய்ப் பின்னுமிராமனாய்த் தாமோதரனாய் கற்கியுமானான்” என்றரூப்போலே அநுஸந்திக்கவிடே அநிப்பதென்னில்; உப காரானுஸந்தாந விசேஷங்களை அநுஸந்திக்கிற ஹர்ஷத்தாலே அடைவற்று அடியைப் பிடித்து ஹம்ஸத்தை அநுஸந்தித்த வந்தரம் தாமோதரன் படியையும் அநுஸந்தித்து, தலைக்கட்டுகிறாரென்று கொள்ளக்கடவது. “முத லோடு வீமமறியாது” என்றதுனர்த்தம் (துடங்கிற்றித்யாதி). (அ)

கின்று ஸாரதியாய் உபதேசித்தாப்போலே ஹிதாநுசாஸநம் பண்ணக்கடவ அவனை நமக்கு பகஷ்சன். (அ)

மு.—துணைநிலைமற்றெமச்சோ ருளதென்றிராது

தொழுமின்கள் தொண்டர் துலைய

உணமுலைமுன்கொடுத்த வரவோளதாவி

யுகவுண்டு வெண்ணெய்மருவிப்

பணைமுலைமாயர்மாத ருரலோடுகட்ட

வதனோடு மோடியடல்சேர்

இணைமருதிற்றுவிழ நடைசற்றதெற்றல்

வினைபற்றறுக்கும் விதியே.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்	பகவத்விஷயத்திலே ருசியுடையவர்களே!	வெண்ணெய் வெண்ணெயை மருவி விரும்பி	
எமக்கு	நமக்கு	(அதற்காகக் களவுகள்செய்ய)	
மற்று ஓர்	வேறொரு	பணைமுலை பணைத்த முலையை	
துணைநிலை	ஆஸ்ரயம்	யுடையளான	
உளதுஎன்று	உண்டு என்று	ஆயர்மாதர் யசோதையானவள்	
இராது	புத்திபண்ணாமல்	உரலோடுகட்ட (சலிக்கவொண்ணாத	
தொழுமின்	(எப்பெருமானை) வண	ட படி உரலோடே	
கள்	ங்குங்கோள்.	கட்டிவைக்க,	
முன்	முன்பொருகாலத்திலே	அதனோடும் அவ்வுரலையுமிழுத்துக்	
துலைய	(கண்ணன்) முடிய	ஒடி கொண்டோடி,	
	வேணுமென்று	அடல்சேர் மிடுக்கையுடைத்தாய்	
	கருதி	இணை இரட்டையாய்ச் சேர்ந்	
உண்ண	(அவன்) உண்ணும்	து நின்ற	
	படியாக	மருது மருதமரங்கள்	
முலைகொடுத்த	(விஷதிகத்தமான ஸ்	இற்றுவிழ முறிந்துவிழும்படி	
	தநத்தை)வாயில்	நடைசற்ற நடந்தருளினவனாய்	
	கொடுத்த	தெற்றல் தெள்ளியவனான எம்	
உரவோளது	(நெஞ்சில்) வன்மை	பெருமான்	
	யை யுடையளான	வினை நம்பாபங்களை	
	பூதனையின்	பற்று அறுக்கு ஸ்வாஸநமாகப் போக்	
ஆவிஉக	ப்ராணன் முடியும்	ம் கியருளுவன்;	
	படிக்கீடாக	விதியே இது நிபந்திதம். (க	
உண்டு	ஸ்தந்யபாகம்பண்ணி,		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (துணையித்யாதி) நமக்கு வேறே ஒரு துணை உண்டென்றிராதே தொழுங்கோள், பகவத்விஷயத் தில் ருசியுடையீர்!. முடியவேணுமென்று நினைத்து உண்ண முலை கொடுத்த வெந்நெஞ்சியான பூதனையுடையப்ராணன் முடியும்படி கீடாகவுண்டு, வெண்ணையை ஆசைப்பட்டுப்பிணைத்த முலையை யுடைய யசோதைப்பிராட்டி உரலோடேகட்ட, அதற்குக் கொண் டோடினமிடுக்கையுடைத்தாய், ஒன்றென்னலாம்படி நின்ற மருது கள் முறிந்து விழும்படியாக, நடைகற்ற தெள்ளியவன் நம்முடைய பாபத்தை ஸ்வாஸநமாகப் போக்கும். இது நிஸ்சிதம். ... (க

மு.—கொலைகெழு செம்முகத்தாளிறொன்றுகொன்று

கொடியோ னிலங்கை பொடியா
சிலைகெழுசெஞ்சரங்கள் செலவய்த்தநங்கள்
திருமலை வேலைபுடைசூழ்
கலிகெழுமாடவீதி வயல்மங்கைமன்னு
கலிகன்றி சொன்னபனுவல்
ஒலிகெழுபாடல் பாடி யுழல்கின்றதொண்ட
ரவரால் வரும்பருலகே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொலைகெழு	கொலையில் உத்யுத்த மாய்	சொடியோன்	மஹாக்ரூரனான ராவ ணனுடைய
செம்முகத்த	சிவந்த முகத்தை யுடைத்தாய்க் கொண்டுவந்த	இலங்கை	லங்கையானது
களிறு ஒன்று	குவலயாபீடமென்னு மோர்யானையை	பொடியா	பொடியாம்படி
கொன்று	முடித்து,	சிலைகெழு	வில்லிலே பொருந்தி ன
		செம்சரங்கள்	நெருப்புப்போன்ற அம்புகளை

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (துணையித்யாதி) நெஞ்சம் தாழுமாயதுபவித் தார்; அவ்வதுபவம் உள்ளடங்காதே பரோபதேசத்திலே ப்ரக்ருத்தராய், அறநூலுரைத்தவன் கிடர் தங்களுக்கு அறமென்று, தாமோதரன் சேஷடி தங் களை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“எமக்கொருதுணை நிலமற்றுளதென்றிராதே” என்றவயித்து அர்த்தமரு ள்கிறார் (நமக்கித்யாதி) “வீதியே” என்கிற அவதாரண தாத்பர்யம் - (இது நிஸ்சிதம்) என்றகா. ... (க)

பெரியதிருமொழி, கக-ப, ச-தி, க௦-பா, கொலைகெழு. ககடுந

செலஉய்த்த	எவியருளினவனாய்	சொன்ன	அருளிச்செய்த
நங்கள்	நமக்குச் சேஷியான	பனுவல்	அருளிச்செயலாய்,
திருமலை	ஸ்ரியஃபதியை,	ஒலிகெழு	சப்தங்கள் நிறைந்துள்
வேலைபுட	நாற்புறமும் காவேரி		ளதான
சூழ்	யாலே சூழப்பட்ட	பாடல்	பாசுரங்களை
கலிகெழு	வலிமைமிக்க [தாய்	பாடி	வாயாரப்பாடி
மாடவீதி	மாடவீதிகளாலும்	உழல்கின்ற	இதுவேயாத்ரையாய்
வயல்	கழனிகளாலும்		ரா நின்றள்ள
	(அலங்கருதமான)	தொண்டர்	பாகவதர்கள்
மங்கை	திருமங்கையிலே	அவர்	
மன்னு	பொருந்திவர்த்திக்கிற	உம்பர்உலகு	பரமபதத்தை
சுவிகன்றி	ஆழ்வார்	ஆள்வர்	ஆளப்பெறுவர்கள் (க௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (கொலையித்யாதி) கொலைசேர்ந்து சிவந்த முகத்தையுடைத்தான குவலயாபீடத்தைக்கொன்று, கொடியோனுடைய இலங்கைபொடியாம்படிக்கீடாக வில்லிலே பொருந்தி அக்ரிகல்பமான சரங்களை நடத்தின நம்முடைய ஸர்வேஸ்வரனை. திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த பாடலை நெஞ்சாலே தரித்தும், இதுவேயாத்ரையாக உழலுகிறவர்கள் பரம பதத்தைப்பெற்றதுபவிப்பார்கள். (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி பதினேராம்பத்து நாலாந்திருமொழி முற்றிற்று.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (கொலைகெழுவித்யாதி) கற்கியின் சரித்திரம் மேலே வரப்புகிறதத்தனை என்று அதைவிட்டு, இவ்வவதாரங்களிலே கண்ணனும் இராமனுமே ஆழ்வார்களைத் துவக்கவல்லாராகையாலே, அதிலேபடு பட்டமைதோற்ற அவை இரண்டையும் சேர்த்து அதுபவிக்கிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி வாக்யார்த்த மருளுகிரார் (கொலைசேர்ந்தித்யாதி). ... (க௦)
ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பதினேராம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி மானமரும் ப்ரவேசம்.

வ்யா;—கீழில் திருமொழியிலே ஆஸ்ரிதார்த்தமாக அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணினத்தை அநுஸந்தித்து, அவ்வாஸ்ரிதபாரதந்தர்யத்திலே ஈடுபட்டுத் தாமானதன்மையழிந்து, வேறே இரண்டு பிராட்டிமார் பேச்சாலே, ஒருத்தி-மேன்மையை அநுஸந்திக்க, ஒருத்தி ஸௌலப்ப்யத்தை அநுஸந்தித்து இவனுடைய தாழ்வுகளைச் சொல்ல, “அப்படி தாழ்வுகள் செய்தாளுகிலும் நித்யஸூரிகளுக்கு மேலானவன் கிடாய் இப்படிச் செய்கிறான்” என்று இருவர் பேச்சாலுமாக அவனுடைய மேன்மையையும் ஸௌலப்ப்யத்தையும் பேசுகிறார்.

“இரண்டு பிராட்டிமார்தசை ஏககாலத்திலே கூடும்படி என்?” என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க, தேசவிசேஷத்திலே அநேகசரீர பரிக்ரஹம் ஏககாலத்திலே கூடும்படி எங்ஙனே? அப்படியே இவரையும் பார்த்தருளினால் கூடும்.

(க) “नतैरुपपन्नानां नान्यथा न च स्यादन्तर्ह्येकैषां नाना”

அந்.—மானமருமென்றோக்கிப் ப்ரவேசம். (ஈடுபட்டு) என்ற வந்தரம் “இவர்” என்று சேஷம். பாரவஸ்யத்தாலே தாமான தன்மை அழிந்தால், ஒரு பிராட்டியாய், பரத்வ ஸௌலப்பயங்களை அநுபவிக்கலாமோவென்னும் ஆகாங்கக்ஷையை ஸம்வாதமுகேந பரிஹரிக்கிறார் (இரண்டித்யாதி). பகவதிச் சாதுருணமாக முக்தர்க்கு பஹுப(து)வநம் வருமாபோலே பகவத் ஸங்கல்பத்தாலே உண்டாயிற்றென்று கருத்து.

(பார்த்தருளினால்)-எம்பெருமான் கடாக்ஷித்தருளினால்.

கேவலம் பகவத்கடாக்ஷத்தாலே இரண்டு பிராட்டிதசை பிறந்ததென்றால் போருமோ? கீழெல்லாவிடங்களிலும் தாமானதன்மை அழிந்ததில்லையோ? அங்கெல்லாம் “தோழி” “தாயார்” “மகள்” என்கிற பேதமுண்டித்தனைபோக்கி, இரண்டுநாயகியானதில்லைஎன்னுமாசங்கையிலே, ஸர்வேஸ்வரன், தன் ஸ்வரூபரூபகுணங்களெல்லாம் ஆஸ்ரிதர்க்கிட்ட வழக்காக்கினத்தாலுண்டான பரீதிப்ரகர்ஷம் இப்படி இரண்டுவடிவை எடுக்கப்பண்ணிற்றென்றும், அந்த ஆஸ்ரிதார்த்தத்தை, ப்ரமாணபூர்வகமருளுகிறார் (நதேரூபமென்று தொடங்கி-அநுபவிக்கிறாரென்னுமளவும்).

(க) ஜிதந்தா-க-தி.

பெரியதிருமொழி, கக-ப, ௫-தி, மானமரும்பரவேசம். கக௫௫

ஐதூநாஹ்ஸுஹ்ஸுஹ்ஸு - நதேரூபம்நசாகாரோநாயுதாநி நசாஸ்பதம்
ததாபிபுருஷாகாரோ பக்தாநாம் த்வம்பரகாஸஸே” உன்ஸ்வரூப
ரூபகுணவிபூதிகளடைய உனக்கில்லையாய்த் தோற்றுவத்யென்ன;
இப்படி இதடையத்தனக்கின்றிக்கேயிருந்தால் இதடைய ஆருக்கெ
ன்னுமபேகையிலே, [பக்தாநாம்] ஆஸ்ரிதார்த்தமாயிருக்கும்இப்படி
ஆஸ்ரிதர்க்காயிருக்கு மென்னுமிடம் எங்கே கண்டோமென்வ;
[த்வம்பரகாஸஸே] தூத்யஸாரத்யாதிகளிலே நீயேகாட்டுவதி. இத
டைய ஆஸ்ரிதார்த்தமாகப்பெறுகையாலே நீ உஜ்ஜ்வலனாகா நிற்
புதி. என்னுமாம்,

“இப்படிபரத்வத்தையும், அவதாரங்களையும், அவதரித்துப்பண்
ணும் வ்யாபாரங்களையும், இவ்விடத்தேயுண்டான மதுஷ்யத்வேபா
த்வத்தையும் அநுஸந்தித்துத்தனக்காக்கிக்கொண்டிருக்குமிவ்விருப்
பையும் தனக்கு உதவுகைக்கும், உறுப்பாகவந்தவதரிக்கும் அவதாரத்
தையும் அநுஸந்தித்து, இப்படி அவதரித்து வ்யாபரிக்கிறதும் ஆஸ்
ரிதரக்ஷணார்த்தமாக. அவன் பராவஸ்த்தா யிருக்கிறதும் ஆஸ்ரிதர்
குறை தீர்க்கைக்காக. இப்படி இதடைய ஆஸ்ரிதார்த்தமானபின்பு
நமக்கொருகுறையுண்டோ?” என்றநுஸந்தித்த வித்தால் பிறந்தப்ரீ
திப்ரகர்ஷம்ஓராஸ்ரயத்தில் அடங்காதாயிருக்கையாலே, அந்தஃபுர
பரிகரமாய் தங்களில் தோழமையாயிருப்பார் ஒருவர்க்கொருவர்
பரத்வா உவதரங்களிரண்டிலேயும் தனித்தனி ஊன்றி, அவற்றை அநு
ஸந்தித்துக்கனித்துப்பேசுகிற விவர்கள் பேச்சாலே தாம் அவற்றை
யேபேசி அநுபவிக்கிறார்.

(தனக்காக்கிக்கொண்டு) நாயகியான தனக்காக்கிக்கொண்டென்கை.
இது “மன்னிலங்கு பாரதத்து” என்கிற திருமொழியிலே (க) “அண்ணல்
மலையுமரங்கமும் பாடோமே” என்றத்தைப்பற்ற. ; தனக்கு உதவுகைக்கு)
இத்யாதியும், அதிலே “அணியாலிகை தொழுது” என்கிறத்தைப்பற்ற.
“போதணியப்பெற்றோமே” என்று களிப்புப்பிறந்தது அங்கேயிறே.

ஆகக்கீழிரண்டு திருமொழியோடு ஸங்கதி சொல்லிற்றாயிற்று.
(உ) “ஸ்வரூபம்ஸ்வாதந்தர்யம்பகவதஃ” என்றி
ருக்க இவ்வாஸ்ரித பாரதந்தர்யாநுஸந்தாநம் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தை உண்டாக்கக்

ககருக பெரியதிருமொழி, கக-ப, டி-தி, க-பா, மானமரும்.

இவ்வாத்மாவின்ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தால், தனக்காயிருக்கை-ஸ்வரூப விரோதியாய், அவனதாயிருக்குமிருப்பு-ஸ்வரூபாநுரூபமாயிருக்குமாபோலே, அவன்ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்திக்கப்படுகாலும் அதடைய ஆஸ்ரிதார்த்தமாக விருக்கிறவிருப்பை அநுஸந்தித்தால், ஆநந்தநிர்பரராய்க் களிக்கும்படியாய் இருக்குமிதே. இப்படிபரத்வஸௌலப்ப்யங்களிரண்டையும் மாறிமாறி அநுபவிக்கிறார்.

மூ;—மானமருமென்னோக்கிவைதேவி யின் துணையாக்

கானமரும் கல்லதர்போய்க் காடுறைந்தான் காணேம
கானமரும் கல்லதர்போய்க்காடுறைந்த பொன்னடிக்கள்
வானவர்தம்சென்னிமலர்க் கண்டாய்சாழலே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏம	தோழி!	சாழலே	தோழி!
மான் அமரும்	மானினது போன்று	கான் அமரும்	கல்அதர்போய்-;
மென்னோக்கி	முக்த (X)மான நோ	காடு	காடுகளிலே
	க்கை யுடையளா	உறைந்த	ஸஞ்சரித்த
வைதேவி	பிராட்டியை [ன	பொன் அடிக்	திருவடிகளானவை
இன் துணையா	இனியதுணையாகக்	கள்	
	கொண்டு,	வானவர்தம்	தேவதைகளுடைய
கான் அமரும்	காடுகள் நிறைந்த	சென்னி	முடியிலணியக்கடவ
கல் அதர்போய்	கல்வழியேபோய்	மலர்கண்டாய்	பூக்களாயிராநின்றன
காடு	நீருநிலுமற்ற வநங்		காண்;
	களிலே		[என்று மற்றொருத்தி புகழ்ந்து பேச
உறைந்தான்	வஸித்திருந்தான்;		னபடி]. (க
காண்!	(என்று ஒருத்தி இகழ்ந்து பேச;)		

கூடுமோவென்ன வருளுகிறார் (இவ்வாத்மாவினித்யாதி). இவனுடைய ஸ்வரூபயாதாத்மயஜ்ஞாநம் ப்ரீதிஜநகமானாப்போலே, அவனுடைய ஸ்வரூபயாதாத்மயஜ்ஞாநமும் ப்ரீதிப்ரகர்ஷஜநகமென்று கருத்து; ஆக, ஸ்வாதந்தர்யகார்யமே இப்பாரதந்தர்யமென்றதாயிற்று.

அநு;—முதற்பாட்டு. (மானமருமித்யாதி). “கொடியோனிலங்ை பொடியாச் சிலைகெழு செஞ்சரங்கள் செலவுய்த்தநங்கள் திருமால்” என்று பாரதந்தர்ய ஸூசகமான ஸ்ரியஃபதித்வத்தையும் அநுஸந்தித்தவுடனே *மானமருமித்யாதியை அநுஸந்திக்கையாலே ஸௌலப்ப்யம் ஈடுபடுத்துமென்

வ்யா;—முதற்பாட்டு (மானமருமியாதி) (க) “ஒண்டொடி யாள் திருமகளும் நீயுமேநிலாநிற்ப,” என்கிறபடியே தனக்கும் அவ ளுக்கும் யோக்யமான நிலத்திலே நிரதிஸ்யாநந்தயுக்தனாயிருக்கக் கடவவவன், அங்கு நின்றும் போந்து அவதரித்துத்திருவயோத்யை யும், அவ்விடத்தோபாதி காற்கடைகொண்டு, தங்களுக்கு அயோ க்யமான காட்டிலே, மாளோடொத்திருப்பதாய் ம்ருதுவான றோக்கையுடைய விதேஹராஜன் புத்ரியைத் தனக்கு இனியதுணை யாக, காட்டிலே, முளைத்தாப்போலே யிருக்கிற கல்வழியேபோய், இவ்வெய்யில் வெம்மைக்கும் பாலைநிலத்தின் வெம்மைக்கும் பரிஹா ரமான நீரும் நிழலுமெல்லாம் இவளையாய்ப் போனார்.

(காணேடியித்யாதி) தோழமையாலே “ஏட” என்கிறதாதல்; பிராட்டியைக் கண்டப்ரீதியாலே ததிமுகனைக் குத்தினாப்போலே ஹர்ஷத்தாலே சொல்லுகிறானாதல். விநயமேஸ்வரூபமாயிருக்கக் கடவதிருவடியிறே (உ)“ಅಸುಮಾರಯಃಷ್ಯಮಿ-ಅಹಮಾವಾರಯಿಷ்யಾಮಿ” என்றான்; நீங்கள் வேண்டினபடி மதுபாநத்தைப் பண்ணுங்கோள். நான் காத்திருந்த ததிமுகாதிகளைத்தொட்டுத்தருகிறேனென்றான்.

(காடுறைந்தான்) ரிஷிகளுடைய ரக்ஷணத்துக்காகக்காட்டிலே
வர்த்தித்தான் காண். (௩) [ரக்ஷிவ்யஸ்யாச்சக்ஷுர்நிபுணஸ்சக்ஷுர்நிபுணஸ்ச-
கைக்காக அடியேபிடித்துக் கூட்டித்தாத்தர்யமருளுகிறார் (ஒண்டொடியாளி
த்யாதி)].

ஒருபிராட்டிஸம்போதிக்கும்போது விநயமாகச்சொல்ல வேணுமொழிய,
இப்படி ஏக வசநமாக ஒருகாலப்போலே பத்துத்தரமும் சொல்லக்கூடுமோ
வென்கிற சங்கைக்காக பத்துப்பாட்டுப் பதங்களை உபாதாநம்பண்ணுகிறார்
(காணேமஇத்யாதி) என்று. இதுக்கு இரண்டுவிதமாகப்பரிஹரிக்கிறார் (ஏமயித்
யாதி). ஸாபதந்யகந்தமில்லாதபடி ஸௌஹார்தாதிசயமாதல், ஸௌலப்ப
யாது ஸந்தாநஜநிதஹர்ஷப்ரகர்ஷமாதல் இப்படிச் சொல்லப் பண்ணிற்று, என்று
கருத்து. ஹர்ஷத்தாலே விநயத்தைவிட்டவருண்டோ வென்ன வருளுகிறார்
(விநயமேயித்யாதி).

“காடுறைந்தான்” என்றது-சுடுபாட்டுக்கு உறுப்பாவானென்னென்னவரு னாகிரார் (ருஷிகளித்யாதி). பித்ருவசந்தாலேயன்றோபோனது; ரக்ஷணர்த்த மென்கைக்கு நியாமகமென்னென்ன ; (ரக்ஷிதவ்யாஇத்யாதி). அதுவ்யா ஜம், இதுவேப்ரதாநஹேது வென்று கருத்து. தவ்யப்ரத்யயார்த்தம்

ரக்ஷிதவ்யாஸ்த்வயாஸ்ஸ்வத்கர்ப்பூதாஸ்தபோதநாஃ] எங்களுடைய ரக்ஷணம் - உமக்குத்தவிர வொண்ணாது. உமக்குத் தலையோட்டில் பொறி. “உங்கள் தபஸ்ஸும்ப்ரபாவமும்கிடக்க, நான்ரக்ஷிக்கவேண்டி கிறதென்?” என்ன; [கர்ப்பபூதாஃ] எங்களுக்குக்கைம் முதலுண்டான லும்ரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லைகாணும். ராஜமஹிஷியானவள்சக்தி யுண்டென்றோ, அவகா(ஸ்) தம் பண்ணாளிறே. ஜநிதானே கைச்ச தும் புளித்ததும் தவிர்ந்து நோக்குமித்தனையன்றோ? இவ்வாத்மா வின் ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்தாலும் உம்மைக்குறித்து நித்யஸ்தநந்த யமாய்க்காணுமிருப்பது. இப்படிச்சொன்ன வார்த்தைக்கு ஒருமறு மாற்றமில்லாமையிறே(க) “ஸ்ரீதஸ்-ப்ரஸீதந்து” என்றது.

“பூர்ணராயிருக்கிற நீங்கள் குறைவாளரளவில்இரங்குமத்தனே யன்றோ? நாங்களும் பிறர்கையிலே நோவுபட்டு நிற்கையாலே கு றைவாளரன்றோ” என்ன; உங்களுக்கு நோவுவந்தது உங்களாலன் றே. நோவுபட்ட உங்களளவல்ல நோவுக்கு ஹேதுபூதான நம் முடையலஜை; (க) “ஸூர்ஷ-தத்தஸ்ய” என் ஈத்ருஸ்மான விலக்ஷண புத்தியை யுடையவர்களாலே “நெரு ப்பைக்குளிருக” என்றவாயைக்கொண்டு ராவணனை “நஷ்டமா வாய்” என்று சொல்லமாட்டாமையன்றிறே இருந்தது, நம்மு டையரக்ஷணத்திலேநமக்குப்ராப்தியில்லை. உ. “ஸூர்ஷ-தத்தஸ்ய” என் றிருந்தவளைப்போலேயிறேஇவர்களும்சிலர். நோவுபட்டால்அங்கே (எங்களித்யாதி). ருஷிகள் சொன்னவார்த்தைகொண்டோரக்ஷணம்ப்ரயோ ஜநமென்று ஸாதிப்பதென்ன; பெருமானுக்கும் அதுவே நினைவென்றதுக்கு ப்ரமாணம்காட்டக்கோலி அவதாரிகை (இப்படியித்யாதி).

(க) “ஸ்ரீதஸ்-ப்ரஸீதந்து” என்றதுக்குத் தா த்பர்யம் (நாங்களுமித்யாதி). “ஸூர்ஷ-தத்தஸ்ய” என்னுதே “ஸூர்ஷ- ஈத்ருஸ்” என்றதுக்கு அபிப்ராயம் பிராட்டியைப்போலே யாமவர்களென் று தாத்பர்யமாக்கி, அதைஉபபாதிக்கிறார் (நெருப்பையித்யாதி). “ஸூர்ஷ- ஈத்ருஸ்” உபஸ்த்தேயைரூபஸ்த்திதஃ” இதியத்” என்றதுக்குபாவம்(சிலரித்

பெரியதிருமொழி, கக-ப, ௫-தி, க-பா, மானமரும். ககடுக

வந்து அவர்கள் குறைதீர்க்கை ரக்ஷணத்துக்கு ஸ்வரூபமாயிருக்க, நோவுபடுவதிகோளும் நீங்களாய், பட்டகுறை அறிவிப்பிகோளும் நீங்களாம்படி நாம் பிற்பாடராஜோமென்பது யாதொன்று.

பின்பு (க) “ஶ்ஷாந்-பாபாநாம்” என்கிற பிராட்டி, “காட்டிலே வர்த்திக்கிறநாளிலே, ஆயுதம் வேண்டா; நீர்ஸாயுதராய்த் திரியப் புக்கவாறே நிழல்மரமாய்த் தோற்றுவிர். ஆரத்தராய் சரண்யன் தேட்டமாய்த் திரிகிறவர்கள், உம்மை “நிழல் மரம்” என்றுஒதுங்கு வர்கள்; சரணாகதரைக் கைவிடாமையுமக்கு ஸ்வபாவமாயிருக்குமா கையாலே, ராக்ஷஸரை அழியச்செய்வீர்; அதுதானே ஸத்தைக்குக் கைம்முதலாகநினை த்திருக்கிறஉம்முடையஸத்தையுமழியும்படி, தலை க்கட்டவடுக்கும், ஆனபின்பு காட்டில்வர்த்திக்கும் நாளித் தனையும் ஆயுதத்தைப் பொகட்டுக் கண்டார் இரங்கும் படி தாபஸவேஷத்தோடே திரிய அமையாதோ?” என்று அவள் ப்ரஜைகளுடைய ரக்ஷணத்தில் நிற்கும்ஊற்றத்தினெல்லை அறிகைக் காகச்சொல்ல; (உ) [அஷ்டஶ்-சுஹ-அப்யஹம், த்வாம்வா] அஸாதா ரணராய்த்தங்களோடு அநந்யராயிருப்பாரைவைத்தோ தந்தாமை விடுவார்விடுவது. உண்டாமன்று ஒக்கவுண்டாய், இல்லையாமன்று ஒக்கவில்லையாம்படியன்றோவிருப்பது [நஃ-நது] நான் துடங்கினவற் றில் தவிரமாட்டாதது, ஈதொன்றுமே. அதுதன்னில் ஸாயுதராய் ஸ்வரக்ஷணத்தில் அயோக்யதை யுடையராயிருக்கையன்றிக்கே,

யாதி). (யாதொன்று) என்றவநந்தரம் “அத்தர்லே என்லஜ்ஜை அதுலை யென்கிறார்” என்று பூரிப்பது.

காடுறைந்தது-ரக்ஷணர்த்தமாகில், *வைதேவி, இந்துணையாகப்போவா னென்னென்ன; “அவரும்அவருடைய ரக்ஷணத்தை * ஸ்த்துணாநிகநந் யாயே நஸ்த்திரீகரிக்கிறாளாகையாலே, “இந்துணையான” என்றத்தைப்பர க்க உபபாதிக்கிறார் (பின்பித்யாதி-தவிரமாட்டோம்) என்னுமளவும்.

(ஸத்தையுமழியும்) என்றது - திருமேனிக்கு வாட்டம் வருமென்கை. “திருமேனிக்கு வாட்டமென்றுகையில்வில்லைபொகடு” என்றோநின்றாய், (ங) [ஶ்ஷாந்-பாபாநாம்-ப்ராணேப்யோபிகரீயஸீ] என்னும்படியான உன்னை யும் விடவேண்டியவரிலும், ஆஸ்ரிதரக்ஷண ப்ரதிஜ்ஞையை விடுவதில்லை யென்னும் தாத்தர்யமருளுகிறார் (அஸாதாரணராயித்யாதி).

(க) ரா-யு-ககக-சச. (உ) ரா-ஆ-கக-கக. (ங) ரா-ஆ-கக-உஉ.

ககசுபெரியதிருமொழி, கக-ப, சி-தி, உ-பா, தந்தைதளை கழல.

நம்மைபார்த்திருக்கும் ப்ராஹ்மணரை ரக்ஷிக்கிறோமென்று சொல்
லிவைத்துத் தவிரமாட்டோம்.

(காணித்யாதி) காட்டில் கல்வழியேபோய் காடுறைந்த ஸ்லாக்
க்யமான திருவடிகள்-அமரர் சென்னிப்பூக்கிடாய். (மானமருமித்
யாதி)இப்படி தன்ஸ்வரூபத்தை அழியமாறி ஆஸ்ரிதரக்ஷண த்துக்காக
க்லேசப்படக்கடவனனால் இவ்வாத்மாவுக்கு ஒருகுறையுண்டோ?
(கானமருமித்யாதி) அவன் நிரதிசயானந்த பரிபூர்ணனாயிருக்கிறதா
நமக்காகவாயிருந்த பின்பு, இவ்வாத்மாவுக்கு ஒருகுறையுண்டோ?
மூ;—தந்தைதளைகழலத் தோன்றிப்போயாய்ப்பாடி
நந்தன்குலமதலையாய் வளர்ந்தான்காணேம
நந்தன்குலமதலையாய் வளர்ந்தான்நான்முகற்கு
தந்தை காணெந்தைபெருமான் காண்சாழலே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தந்தை	பிதாவான வஸுதே வருடைய	வளர்ந்தான்கா (இப்படிதாயும் தந்தை ண் யும் மாற)	
தளை	விலங்கானது	வளர்ந்தான் காண்	
கழல	கழன்று விழும்படியா	சாழலே;—	
தோன்றி	அவதரித்து, [க	நந்தன்குலமதலையாய்;—	
போய்	அவ்விடத்தினின்றும் பெயர்ந்து போய்	வளர்ந்தான் வளர்ந்தருளினவன்	
ஆய்ப்பாடி	திருவாய்ப்பாடியில்	நான்முகற்கு ப்ராஹ்மாவுக்கு	
நந்தன்	ஸ்ரீ நந்தகோபருடைய	தந்தைகாண் உத்பர்தகன்காண்;	
குலம்	குலத்துக்கு (உத்தார கன)	எந்தை எமக்கு ஸ்வாமியாகப் போரும்படிக்கீடா ன	
மதலையாய்		பெருமான் கா பெருமை பொருந்திய ண் வன் காண். (உ)	

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (தந்தைதளைகழல) நெடுநாள்
பட்ட ஸ்ரீவஸுதேவர் காலில் தளை, அவதரித்த ததக்ஷணத்திலே

“சாழலே” என்று தோழியை ஸம்போதிக்கிறதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி
யருளுகிறார் (காட்டிலித்யாதி). ஸ்வாபதேசம் (இப்படியித்யாதி), (க)

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் சக்ரவர்த்தித்
திருமகன் ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்து ஈடுபட்டார்கள். அதிலும் விஞ்
சினது கண்ணனுடைய ஸௌலப்யமாகையாலே, அவதாரத்துடங்கி ஸாரத்
யம்பண்ணினவளவும் க்ருஷ்ணாவதாராபதாநங்களைப்பேசி ஈடுபடுகிறார்கள்
என்று, இப்பாட்டுத்தொடங்கி எட்டாம்பாட்டளவும் ஸங்கதி.

கழன்றதாயிற்று. அவருடைய கம்ஸபயத்துக்குப் பரிஹாரமாக விரஹதாபத்தைப் பண்ணுதே வழியில் அழாதேபோய், பின்பு பருவம் நிரம்புமளவும்கெல்ல, “தானே உடன்படவிருந்தானாகில் வரி இறுத்தியிருக்கிறோம். அன்றாகில் உழக்கோலாலே அடித்துப் பொருகிறோம்” என்கிறஊரிலே ஸ்ரீநந்தகோபர் குலத்துக்கு உத்தாரகனாய் வளர்ந்தான் காண். இப்படி ஓரிடத்திலேபிறந்து ஓரிடத்திலே போய் வளருகிறவன், பிறப்புமோரிடத்திலே வ்யவஸ்த்திதமாய், நாட்டார் “அஜன்” என்று சொல்லும்படியிருக்கிற ப்ரஹ்மாவுக்கும் ஜநகன்காண். இஸ்ஸவபாவத்தை அநுஸந்தியா என் குலநாதனென்கிறான். அவன் அகர்மவஸ்யனாயிருந்துவைத்து கர்மவஸ்யருடைய ரக்ஷணத்துக்குவந்து பிறக்குமவனாகையாலும், அவன்தான் ஸர்வகாரண பூதனாகையாலும் நமக்கொரு குறையுண்டோ வென்கிறது. (2)

மூ;—ஆழ்கடல்குழ் வையகத்தாரேசப் போயாய்ப்பாடித்
தாழ்குழலார் வைத்ததயி ருண்டான்காணே
தாழ்குழலார்வைத்த தயிருண்டபொன்வயிறிவ்
வேமுலகுமுண்டு மிடமுடைத்தால் சாழலே, (ந)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆழ்	ஏழ	வைத்த	சேமித்துவைத்த
கடல்	ஆழ்ந்த	தயிர்	தயிரை
குழ்	கடலாலே	உண்டான்காண்	அமுதுசெய்தான்
வையகத்தார்	குழப்பட்ட	ண்	காண்;
ஏச	பூமியிலுள்ளாரடைய		சாழலே!—;
ஆய்ப்பாடிபோய்	ஏசும்படியாக	தாழ்குழலார்	வைத்ததயிர்;—
தாழ்	திருவாய்ப்பாடியிலே	உண்ட	அமுதுசெய்த
குழலார்	ய் போய்	பொன்	ஸ்ரீலாக்கியமான
	தாழ்ந்த	வயிறு	திருவயிறுனது
	கூந்தலையுடைய ஆய்ப்		
	பெண்கள்		

(பரிஹாரமாக) என்றதுக்கு (வளர்ந்தான் காண்) என்றத்தோடே அந்வயம். (விரஹதாபத்தைப்பண்ணுதே) என்றது முன்புபிறந்தமக்கள் அறுவரும் கம்ஸன்கையிலே அகப்பட்டுப் புத்ரவிரஹத்தைப் பண்ணினாப்போலாகாதபடியென்கை. (தானே) என்றது-கம்ஸனை. நான்முகனுக்கு என்னுதே, “நான்முகற்கு” என்று பூஜித்தருளிச்செய்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (பிறப்புமித்யாதி). (2)

கககஉ பெரியதிருமொழி, கக-ப, ௫-தி, ச-பா, அறியாதார்க்கு

இவ்வேழுலகு இவ்வுலகங்களேழை
ம் யும்
உண்டும் அமுதுசெய்தவனவி
லும்

இடம் உடைத் (இன்னும் பல உலங்க
து க ளடங்குகைக்கீ
டான) அவகாஸத்
தை யுடைத்தா
யிருக்கும்;
ஆல் இவ்வாஸ்சர்யமிருந்த
படி கண்டாயே.

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு. (ஆழ்கடல்குழ்) சிசுபாலாதிகளேயன்
றிக்கே “நீ இடையன், எனக்குப்பூசல்போரத் தாம்போராய்,” என்
றானிறே ஜராஸந்தன். (தாழ்குழல்) தங்கள் குழலைப்பேணாதே
தேடிவைத்த தயிரையுண்டான். அத்தயிரை அமுதுசெய்த ஸ்லாக்
க்யமான வயிறும் ரக்ஷணத்தில் பர்யாப்தமாகவிராது காண். ஆக
அவன் ஆஸ்ரித ஸ்பர்ஸமுள்ள த்ரவ்யம் நேரேகிடையாவிட்டால்
களவுகண்டாகிலும் ஜீவிக்குமவனாகையாலும், ரக்ஷணத்தில் பர்யாப்
தி பிறந்திராதவனாகையாலும் நமக்கொருகுறையுண்டோ? (௩)

மூ;—அறியாதார்க்கானையனாகிப் போயாய்ப்பாடி

உறியார்நறுவெண்ணெயுண்டுகந்தான் காணேடி

உறியார்நறுவெண்ணெயுண்டுகந்த பொன்வயிற்றுக்கு

எறிநீருலகனைத்து மெய்தாததால்சாழலே.

(ச)

பதம்.

உரை.

ஏஉ!—;

அறியாதார்க்கு மதுஷ்யத்வேபரத்வ
மென்றறியாதவர்
களுக்கு

ஆன்ஆயனாகி கோ (௩) பகுலாவதி
ர்ணனாய்

ஆய்ப்பாடி திருவாய்ப்பாடியேற

போய் எழுந்தருளி

உறி உறிகளிலே

ஆர் சேமித்திருந்த

நறு பரிமளிதமான

வெண்ணெய் வெண்ணெயை [ய்து

உண்டு (களவிலே) அமுதுசெ

பதம்.

உரை.

உகந்தான் கா ஸந்தோஷிக்கப் பெற்
ண் றுண் காண் (என்
சாழலே!—; [ன;)

உறிஆர்நறுவெண்ணெய் உண்டு உக
ந்த;—

பொன் ஸ்ப்ருஹணீயமான

வயிற்றுக்கு திருவயிற்றுக்கு

எறிநீர் கடல்குழந்த

உலகுஅனைத் லோகங்களெல்லாம்
தும்

எய்தாதால் போதாதுகாண் என்

கிறாள். (ச)

அரு;—மூன்றும்பாட்டு. (ஆழித்யாதி) தயிர்கடைகிற வாஸநையாலே

தாழ்குழலென்கிற தென்றருளுகிறார் (தங்களித்யாதி) ... (௩)

பெரியதிருமொழி, கக-ப, ௫-தி, ௫-பா, வண்ணக்கருங்குழல்.கககக

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (அறியாதார்க்கு) க்ருஷ்ணாவதாரத்
திலே ப்ரவணராகையாலே அதுபின்னாட்டுகிறபடி.

மதுஷ்யத்வே பரத்வமறியாதார்க்குத் தயிரை வருந்திக்கடை
ந்து உறியிலே சேமித்துவைத்தவன்று கடைந்த வெண்ணெயை
உண்டிகந்தான். ஸம்ஸாரிக்கு பகவல்லாபம்போலே அவனுக்கு இது;
அவ்வயிற்றுக்குக் கடல் சூழ்ந்தலோகமடையப்போராதுகான். (ச)

மூ;—வண்ணக்கருங்குழ லாச்சியால் மொத்துண்டு

கண்ணிக் குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டான்காணே

கண்ணிக் குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டாளுகிலும்

எண்ணற்கரிய னிமையோர்க்கும் சாழலே. (௫)

பதம்.

உரை.

பதம்.

உரை.

வட!—;

வண்ணம்

அழகியதாய்

கரு

கருத்திருந்துள்ள

குழல்

கூந்தலையுடைய

ஆய்ச்சியால்

யசோதைப்பிராட்டி

கையர்லே

மொத்துண்டு

அடியுண்டு

கண்ணி

முடிகளையுடைத்தாய்

குறு

(எட்டம்போராதபடி)

குறிதான

கயிற்றால்

கயிற்றினாலே

கட்டுண்டான் கட்டுண்டு கிடந்தான்

காண்

காண். (என்ன;)

சாழலே!—;

கண்ணிக்குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டா

ளுகிலும்;—

இமையோர்க் தேவதைகளுக்கும்

கும்

எண்ணற்கு

“இப்படிப்பட்டவன்”

என்று நினைக்கவும்

கூட

அரியன்

அஸாத்யன்என்கிறான்.

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (வண்ணக்கருங்குழல்) “அவனைப்
பெற்றவள்” என்னுமத்தாலே அவளுடைய அவயவங்களில் அழகும்
உத்தேஸ்யமாயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கும். (மொத்து) எடுத்தது
அடியாக மோதினாளாயிற்று. இவனகப்பட்டவப்போதாக ஒரு

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (அறியாதார்க்கித்யாதி) இப்படியே இப்பாட்
டாலும் க்ருஷ்ணனை அதுபவிக்கைக்கு ஹேதுவைக்காட்டுகிறார் (க்ருஷ்ணை
த்யாதி). (ச)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (வண்ணமித்யாதி) அங்கேயிருந்து மோத
லும் கண்ணியால் கட்டுகிறதுமான இவளை வர்ணிப்பானென்னென்ன வரு
ளுகிறார் (அவனையித்யாதி). (௫)

கககாசு பெரியதிருமொழி, கக-ப, நு-தி, எ-பா, கோதைவேலைவர்.

நெடுங்கயிறு தேடப்போகாதே, பல பிணைகளையுடைய குறள் கயிற் றுலே. கயிறு குறுத்தால் உரலில் இடம்காணவொண்ணாதே, அவன் உடம்பிலே இடம்கண்டு நெருங்கிநாட்டினான். (கட்டுண்டானாகிலும்) (க) “உடிக்” உடையதிசக்கோஷி” என்றும்படியிருந்தானாகிலும். “இவ னுக்கு சக்தியில்லை” என்று தோற்றம்படி பரிச்சிந்தனையிருந்தானாகி லும். இடைச்சிக்கு பரிச்சிந்தனையிருந்தானாகிலும், ஸ்வயத்தந்தாலறி யும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு அபரிச்சிந்தனையிருக்கும். (டு)

மூ.—கன்றப்பறை கறங்கக் கண்டவர்தம் கண்களிப்ப

மன்றில் மரக்கால்கூத் தாடினான்காணேடி

மன்றில் மரக்கால்கூத் தாடினாகிலும்

என்றுமரியனிமையோர்க்கும் சாழலே.

(சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கன்ற	எஃ!;— (உகவாதார் நெஞ்சு) கன்றும்படி.	மன்றில்	நால்சந்தியிலே
பறை	பறைகளானவை	மரக்கால்கூத்து ஆடினான்காண்	சாழலே!—; (என்ன;)
கறங்க	தவ (ஈ) நிக்கவும்,	மன்றில்மரக்கால்கூத்தாடினாகி	லும்;—
கண்டவர்தம்	பார்த்த பார்த்த ஜநங்	இமையோர்க்கு தேவதைகளுக்கும்	ம்
கண்	கண்களானவை [லாம்	என்றும்	என்றைக்கும்
களிப்ப	களிக்கவும்,	அரியன்	தூர்லபன் என்கிறான்.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (கன்றப்பறை) (பறைகறங்க) கேட்டார் நெஞ்சு ஈறும்படி தவநிக்க, இடையர் மநஸ்ஸுகளிப்ப, மன்றிலே மரத்தைக்காலிலே கட்டி ஆடினான்காண். இப்படி இடையர்கண் வட்டத்திலே நிற்கிற வஸ்துவை ப்ரஹ்மாதிகள் கண்வட்டத்திலே கண்டறிவாரில்லை. (சு)

மூ;—கோதைவேலைவர்க்காய் மண்ணகலம் கூறிடுவான்

தூதனாய் மன்னவனால் சொல்லுண்டான்காணேடி

தூதனாய் மன்னவனால் சொல்லுண்டானாகிலும்

ஒதநீர்வையகம் முன்னுண்டுமிழ்ந்தான்சாழலே.

(எ)

அநு;—ஆறும்பாட்டு. (கன்றவித்யாதி) “உகவாதார் நெஞ்சுகன்றும்படி பறையானது கறங்க” என்றாய் அதுக்குத்தாத்பர்யம் (கேட்டாரித்யாதி)(சு.)

(க) வி-பு-டு.

பெரியதிருமொழி, கக-ப, ௫-தி, எ-பா, கோதைவேலைவக. கககௌரு

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கோதை	ஏம!—; (ராஜசிஹ்நமான) மா லையையும்	சொல்லுண்டா அதி(ந்) கேஷபிக்கப் ன்காண் பெற்றாண்காண்; (என்ன;)	
வேல்	வேலையுமுடைய	சாழலே!—;	
ஐவர்க்காய்	பஞ்ச பாண்டவர்களுக் கு விதே (ந்) யனா	தூதனாய்மன்னவனாற்சொல்லுண் டானாகிலும்;-	
மண் அகலம்	பூமிப்பரப்பை [ய்]	முன் முற்காலத்திலே	
கூறிடுவான்	(அவர்களுக்கு) விபஜி த்துத்தருகைக் காக	ஒதநீர் கடல்குழந்த வையகம் உலகத்தையெல்லாம் உண்டு திருவயிற்றிலே வைத் து நோக்கி (பின்பு)	
தூதனாய்	தூதக்ருத்யத்திலே அதிகரித்தவனாய்	உமிழ்ந்தான் (வெளிநாடுகாண்)	
மன்னவனாற்	தூர்யோதநனாற்	உமிழ்ந்தான் என்கிறான்.	

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கோதைவேல்) ராஜசிஹ்நமாக மாலை யையும் வேலையுமுடைய அவர்கள் சேஷிகளாய், தான் சேஷபூத னாய், பூமிப்பரப்பைக்கூறிட்டு அவர்களுக்குக் கூறுகொடுக்கைக்காக தூத்யத்திலே அதிகரித்துத் தன்னை ராஜாவாக அபிமாநித்திருக்கிற தூர்யோதநனாலே “வ்ருஷலபோஜநம் பண்ணினான்” என்று சொல் லப்பட்டு அவத்யனாயிருந்தான்காண். [यत्प्रसूतम् - யத்ரஸூக்தம்] இத்யாதி “என்னைஆஸ்ரயித்தவர்களை ஏதேனுமொருபடிஇதிலே அந் வயிப்பித்தல்லதுவிடேன். அவர்களுக்குப் ப்ராப்தாம்ஸத்தைப் பெற வேணும்” என்றுநீர் சொல்லுகிறசீரியவார்த்தையும், “என்பந் துக்கள் ஜீவிக்க ஜீவியேன்” என்று அவன் சொல்லுகிற புல்லியவார்த்தையு மொத்து “அவனுக்குச்சிலசொன்னான். இவனுக்குச்சிலசொன்னான்” என்று ஒத்துவிடும் யாதோரிடத்தில் [प्रलपत् - ப்ரலபேத்] அர்த் தமில்லாதவார்த்தையோடொத்து விட்டதினே. (தூதனாயித்யாதி) இப்படி துருக்திபண்ணுவதற்கொருவருமில்லாத ஸமயத்திலே தூர்

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (கோதையித்யாதி) வாசியறியாத கோஷ்ட்டியில் தூது நிஷ்ப்ரயோஜநமான மாத்ரமன்றிக்கே, அவத்யாவஹ மென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (யத்ரேத்யாதி). ப்ரமாணார்த்தம் (என்னையித்யாதி), (இதிலே) ராஜ்யத்திலே. (எ)

தககககக பெரியதிருமொழி, கக-ப, நு-தி, அ-பா, பார்மன்னர்.

யோதநனில் குறைந்தாரில்லாத இஜ்ஜகத்தை வயிற்றிலேவைத்து
ரகூழித்தான் காண். (எ)

மு.—பார்மன்னர்மங்கப் படைதொட்டுவெஞ்சமத்துத்

தேர்மன்னர்க்காயன்று தேரூர்ந்தான்காணே

தேர்மன்னர்க்காயன்று தேரூர்ந்தானாகிலும்

தார்மன்னர்தங்கள் தலைமேலான்சாழலே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	ஏ!—		ஊர்ந்தான்கா நடத்தினான் காண் ;
அன்று	பாரதஸமரம் விளைந்த காலத்திலே		ண்;
பார்	பூமியிலுள்ள		சாழலே!—
மன்னர்	ராஜலோகமடைய		தேர்மன்னற்காய் அன்றுதேர் ஊர்ந்
மங்க	மாளும்படியாக		தான் ஆகிலும்;—
வெம்சமத்து	யுத்த (ஐ) பூமியிலே	தார்	(ஐயனஞ்சகமான)
படைதொட்டு	ஆயுதமெடுத்து,		தோள் மாலையை
தேர்	ரதி(டி)யாய் நின்ற		யுடைய
மன்னற்கு	அர்ஜுநனுக்கு		மன்னர்தங்கள் அரசர்களின்
ஆய்	துணையாய்		தலைமேலான் தலைமேலே வீற்றிரா
தேர்	தேரை		நின்றான் காண். (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (பார்மன்னர்) தரமல்லாதார் பண்
ணினை துருத்திகளைப் பொறுத்தமாத்ரமேயோ? தரமல்லாத தாழ்
ந்த செயலைச்செய்தானென்கிறது. பூமியடைய நெளியும்படிவந்த
ராஜலோகமடையத்தரையாம்படி “ஆயுதமெடேன்” என்றுவைத்து
ஆயுதத்தை யெடுத்து, எல்லாரும் காணும்படி யுத்தபூமியிலே அவ
ன் ரதியாய்த்தான் ஸாரதியாய், அவ்விழிதொழிலைச்செய்தான்காண்.
சல்யன் ஸாரத்தயம்பண்ணவிறாய்க்க; “தாழ்ந்தார்க்கும் உயர்ந்தார்
செய்வார்கள்காண்; ப்ரஹ்மாவன்றோருத்ரனுக்கு ஸாரதியானான்” என்
றதிதே. இப்படி தாழ்வு செய்தவன், லோகத்தில் ராஜாக்களானார்

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (பாரித்யாதி) மன்னர் என்னவமைந்திருக்க,
“பார்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பூமியித்யாதி). (இராய்க்க) என்றதுக்கு,
(செய்தான் காண்) என்று கீழ்வாக்யத்தோடந்நயம். சல்யன் “இழிதொழில்”
என்று, “மாட்டோம்” என்ன, தூர்யோதநன் நிர்பந்தித்துச் செய்வித்துக்
கொண்டானென்னுமத்தை யருளுகிறார் (தாழ்ந்தார்க்கித்யாதி). ... (அ)

பெரியதிருமொழி, கக-ப, ௫-தி, கூ-பா, தண்டாரிறங்க. கககூஎ

முடிமேல் மாலையிலே காண் திருவடிகளை வைத்துக்கொண்டிருப்பது. (க) “ ராஜாதி ராஜஸ்ஸர்வேஷாம் ” இத்யாதி. (அ)

மூ;—கண்டாரிரங்கக் கழியக்குற ஞ்ருவாய்

வண்டாரான் வேள்வியில் மண்ணிரந்தான் காணேடி

வண்டாரான் வேள்வியில் மண்ணிரந்தா னாகிலும்

விண்டேமுலகுக்கும் மிக்கான் காண் சாழலே. (கூ)

பதம்.

உரை.

பதம்.

உரை.

எஃ!—;

கண்டார் பார்த்தவர்களடைய

இரங்க மனமிரங்கும்படி

கழிய மிகவும்

குறள்உருஆய் ஹ்ருஸ்வமான வடிவை யுடையனாய்

வண் ஒளதார்யஸூசகமான

தாரான் தோள்மாலையையுடைய மஹாபலியின்

வேள்வியில் யஜ்ஞவாடத்திலே

மண் (மூவடி) மண்ணை

இரந்தான் யாசித்தான்காண்;

காண்

சாழலே!—;

வண்டாரான் வேள்வியில் மண் இரந்தானாகிலும்;—

விண்டு விபு(ய்)வாய்

ஏழ்உலகுக்கும் லோகங்களுக்கெல்லாம்

மிக்கான்காண் விஞ்சினவன்காண்.

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்டாரிரங்க) வடிவழகாலும் வரையாதே தீண்டும்படியாலும், ஆஸ்ரிதர்க்குத் தாழ்வுசெய்யும்படியாலும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தோடு போலியாயிறே ஸ்ரீவாமநாவதாரமிருப்பது. சுக்ராதிகள் வார்த்தைக்கும் கேளாதே இரங்கும்படியாக “நாட்டில் வாமநர்கள் வளர்ந்தவிடத்தோபாதி” என்னும்படி அறக்குறளாய், ராஜாவாய் மாலையிட்டு உதாரனாயிருக்கிற மஹாபலியஜ்ஞபூமியிலே, அவன் கண் வட்டத்துக்குள்ளே நின்று மூன்றடி மண்ணை இரந்தான் காண்; அவன் கண்வட்டத்தே நின்ற இவனை நாட்டில் கண்டவரில்லை கிடாய். (கூ)

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்டாரித்யாதி) தன்னைத் தாழ்விட்டு ஸாரத்தயம் பண்ணினது போலே, தன்னை இரப்பாளனுக்கினதும் ஈடுபடுத்துகைக்காகையாலே, அத்தையும் சொல்லுகிறார்களென்னும் ஸங்கதியருளுகிறார் (வடிவழகாலுமித்யாதி). “கழிய”லோகத்தில் குறளெல்லா மொவ்வாதே கழியவென்று சப்தார்த்தமாயருளுகிறார் (நாட்டிலித்யாதி). “விண்டு-விரிந்து-விபுவான, மிக்கான் - விஞ்சினான்” என்று சப்தார்த்தமாய்த் தாத்பர்யமருளுகிறார் (நாட்டிலித்யாதி). ... (கூ)

க) பார-உத்யோ.

கககஅ பெரியதிருமொழி, கக-ப, ௫-தி, ௧௦-பா, கள்ளத்தால்.

மு;—கள்ளத்தால் மாவலியை மூவடிமண் கொண்டளந்தான்
வெள்ளத்தான் வேங்கடத்தானென்பரால் காணேடி
வெள்ளத்தான் வேங்கடத்தானேலுங் கலிகன்றி
உள்ளத்தினுள்ளே யுளன்கண்டாய் சாழலே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்-	உரை.
	ஏடி!		
கள்ளத்தால்	க்ருத்ரிமவேஷத்தாலே	வேங்கடத்தா	திருவேங்கடமலையில்
மாவலியை	஁ஹாபலிபக்கலிலே	ன்	நில்லாநின்றான்,
மூவடிமண்	மூன்றடிமண்ணை	என்பர்காண்	என்று சொல்லா நிற்
கொண்டு	(யாசித்தும்) பெற்று		பர்காண்;
அளந்தான்	(த்ரிலோகத்தையும்)		சாழலே!—;
	அளந்தவன் (ஒருவ	வெள்ளத்தான்	வேங்கடத்தானேலும்
	ர்க்கும் எளியனாகா	கலிகன்று	ஆழ்வாருடைய
	தபடி)	உள்ளத்தினு	ஹ்ருதயத்திலே (நின்
வெள்ளத்தான்	திருப்பாற்கடலிலே	ள்ளே	று)
	கிடவாநின்றான்;	உளன்கண்டாய்	(நீக்கினும் நீங்காதப
			டி) கிடக்கிறான்
			காண். (௧௦)

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (கள்ளத்தால்) க்ருத்ரிமவேஷத்
தைக்கொண்டு சிலர்க்குச் சென்று “கிட்டவொண்ணாதபடி திருப்
பாற்கடலிலே காண் அவன் கிடப்பது, சடக்கெனச் சென்று காண்
வொண்ணாதபடி திருமலையிலே காண் அவன் நிற்பது” என்பர்கள்
காண்; அப்படியிருக்கிறவன் காண், ஆழ்வார் ஹ்ருதயத்தில் நின்
னும் புறப்படத் தள்ளினாலும் புறப்படாதே கிடக்கிறான். (௧௦)

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

பதினேராம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழிமுற்றிற்று.

அந்.—பத்தாம்பாட்டு. (கள்ளத்தாலித்யாதி) ப்ரீ திப்ரகர்ஷத்தால் பிறந்த
வதுபவம் உந்மஸ்தகமாகையாலே, பலம் சொல்லுகையும் மறந்து அந்யாபதேச
மாய் விட்டது. கீழ்ச்சொன்ன ராமக்ருஷ்ணவாம நாவதாரங்களுக் கடியான
வ்யூஹத்திலும், பலஸாதநீயமான திருவேங்கடத்திலுமிருந்தவன், (௧) “பொரு
ப்பிடையே நின்றும் புனல்குளித்தும்” என்கிறபடியே தபஸ்ஸைப்பண்ணி
ஆழ்வார் திருவுள்ளமாகிற கலங்காப் பெருநகரத்தைப் பெற்றானென்று அநு
ஸந்தித்து, இக்குணதிக்யத்திலே ஈடுபடுகிறார்களென்று ஸங்கதி.

“உள்” என்றத்தாலேபலிதம் (புறப்படவித்யாதி). ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி, கக-ப, கூ-தி, மைநின்றப்ரவேசம். கககக

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பதினோரம்பத்து ஆறந்திருமொழி மைநின்றப்ரவேசம்.

வ்யா;—ஸர்வேஸ்வரனுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும் ஸௌ
லப்ப்யத்தையும் சேர ஓரொன்றே கரைகாணவொண்ணாத இரண்
டையும் சேர அநுபவித்தார்; அநந்தரம் (க) “* ஸ்ரீமத்யஜுர்வெதஸு -
போதயந்தஃ பரஸ்பரம் பண்ணுகைக்குச் சிலர் தேட்டமாயிற்று.
அதுக்கு ஆவாரார்” என்று லோகத்திலே ஆராய்ந்தார்; அவர்கள்
டைய ஸ்ருஜ்யத்வ கர்மவஸ்யத்வாதிகளாலே, தங்களோட்டையா
ரான இதர தேவதையை ஆஸ்ரயிப்பாரும் ஸ்துதிப்பாருமாய்ச்
செல்லாநின்றது; “இவர்கள் இப்படிச் செய்கிறது-ஸர்வேஸ்வரனு
டைய ஸர்வேஸ்வரத்வ விஷயமாயும், ஸௌலப்ய விஷயமாயும்,
ப்ராப்தி விஷயமாயுமுள்ள ஜ்ஞாநமில்லாமை” என்று பார்த்து, “கெ
டுவிகாள்! நீங்கள் ஆஸ்ரயிக்கிற தேவதைகளோடு உங்களோடு வாசி
யில்லை காணுங்கோள் அவனுக்குக் குழைச்சரக்காமிடத்தில்; ஆன
பின்பு அவனையே ஆஸ்ரயிக்கப் பாருங்கோள்” என்கிறார். *

மு;—மைநின்ற கருங்கடல்வா யுலகின்றி

வானவரும் யாமுமெல்லாம்

நெய்நின்ற சக்கரத்தன் திருவயிற்றில்

நெடுங்காலம் கிடந்ததோரீர்

எந்நன்றி செய்தாரா வேதிலோர்

தெய்வத்தை யேத்துகின்றீர்

செய்ந்நன்றி குன்றேல்மின் தொண்டர்காள்

அண்டனையே யேத்தீர்களே.

(க)

பதம்,	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்காள்	(அப்ராப்தவிஷயத் திலே) தொண்டு பூண்டிருப்பீர் காள்!	மைநின்ற	மைமாறாதே நின்னுப் போலே
		கரு	கறுத்திருந்துள்ள
		கடல்வாய்	கடலிடத்து [றிக்கே
		உலகு இன்றி	லோகமொன்று மின்

அநு;—மை நின்றவின் ப்ரவேசம். கீழிரண்டு திருமொழிடாலும் தோழி
யோடும், இதுக்கு ஸங்கதியருளுகிறார் (ஸர்வேஸ்வரனித்யாதி). (சேர) என்ற
வந்தரம், “நிலையிடமெங்குமின்றியிலே அநுபவித்தவர்” என்று சேஷம்.

(க) கீ-க0-க.

கக௭௦ பெரியதிருமொழி, கக-ப, சு-தி, க-பா, மைநின்றகருங்கடல்.

வானவரும்	தேவதைகளும்	ஏதிலோர்	விரோதிகளான தாமஸர்
யாமும்	(மதுஷ்யர்களான) நாமும்		கருடைய
எல்லாம்	(ஆகிய) கார்யவர்க்க	தெய்வத்தை	தேவதைகளை
	மடங்கலும்	எந்நன்றி செய்	என்ன உபகாரம்செய்
நெய் நின்ற	நெய்யிட்டு விளாங்கா	தாரா	தாராகக் கொண்டு
	நின்ற	ஏத்துகின்றீர்	ஸ்துதிசெய்யா
சக்கரத்தன்	திருவாழியை அணிந்த		நின்றீர்?
	எம்பெருமானுடைய	செய்நன்றி	உபகாரஸ்ம்ருதியை
திருவயிற்றில்	திருவயிற்றிலே	குன்றேல்மின்	குறைக்காதே கொள்
நெடுங்காலம்	நெடுநாளளவும்		ளுங்கோள்;
கிடந்தது	அடங்கிக்கிடந்தமையை	அண்டனையே	ஸர்வேஸ்வரனையே
ஓரீர்	அறிகிறீரில்லையே;	ஏத்தீர்கள்	ஏத்தக்கடவீர்கள்.

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (மைநின்றவித்யாதி) மைமாறாதே நின்றபுப் போலேஒத்த அந்தக் கடலிடத்தே லோகமொன்று மின் றிக்கே. (வானவரும் யாமுமெல்லாம்) விபூதியழிகிற தென்று அழி யாமல் நோக்குகைக்குக் கடைந்து நெய்யிட்ட திருவாழியை யுடை யவன் திருவயிற்றிலேநெடுங்காலம்கிடந்தது, (ஓரீர்) அறிகிறீர். பத்துமாஸம் சுமந்ததுக்காகத் “தாய்”என்னு நின்றிகோள். (எந் நன்றி யித்யாதி) உபகாரஸ்ம்ருதி கிடக்க ஸ்வாராத தேவ தையைப்பற்ற வேண்டாவோ? (ஏதிலோர் தெய்வத்தை) “ஏதி லோர்” என்று-சத்ருக்கள்; “சத்ருக்களுடைய தேவதை” என்கி றது ஸத்வத்துக்கு தமஸ்ஸு விரோதியாகையாலே, தாமஸ்ருடைய தெய்வமென்று “ஏதிலோர் தெய்வம்”என்கிறது. (செய்நன்றி குன் றேல்மின்) உபகாரஸ்ம்ருதியை விடாதே கொள்ளுங்கோள். (தொண்டர்காளித்யாதி) மைநின்ற-கறுத்துக்கொண்டு விபூதியை

பு;—முதற்பாட்டு. (மையித்யாதி) மைநின்ற-மையோ டொத்த தாமஸ்யாலே, கருங்கடலிடத்தென்று சப்தார்த்தமாய்த் தாத்பர்யமருளுகிரூர் (மைம்மாறாதேயித்யாதி). (அந்த) என்றது - கருமையை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது. “நெடுங்காலம்” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தம் (பத்தித்யாதி). “மைநின்ற” என்ற பதத்துக்கும், “கரும்”என்றதுக்கும் புருக்தி நேரே பரிஹரிக்கவேண் டியும், முன்பு அவிசதமான வர்த்தங்களை விசதீகரிக்கவும் திருவுள்ளம்பற்றி மீளவும் வ்யாக்யாநம் செய்கிரூர் (மைநின்றவித்யாதி). இப்பக்ஷத்தில் கறுப் பாலே கருவுதலைச்சொல்லுகிறது. (க)

பெரியதிருமொழி, கக-ப, சு-தி, உ-பா, நில்லாத. கக்களக

அழிக்க ஒருப்பட்ட கடலிடத்து, ம்ருத்யுவின் வாயென்னுமா போலே.

(வானவரித்யாதி) ஆஸ்ரயணீயரானவர்களும் ஆஸ்ரயிக்கிற நாமும் மற்றுமுண்டான பதார்த்தங்களும். (எந்நன்றியித்யாதி) ஏதேனும் நன்மை செய்தாலும் ஆராதே “அட்டுதிருக்கச்சுட்டுது தருவாய்” என்னும் தேவதைகளை (க) [ஹித்ராபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் நத்யஜேயம் கதஞ்சந] “பொய் யேயாகிலும் ஓரடிவரநின்றவனைவிடில் நான் பிழையேன்” என்னுமவ னைப்பற்றுகிறிகோளோ? (ஏதிலோர்தெய்வத்தை) தமோகுளுபி பூதராயிருக்கையாலே பரமாத்மாவுக்குச் சரீரமென்று உபாஸிக்கப் போகாதவர்களை. (தொண்டர்காள்) அப்ராப்த விஷயங்களிலே தா ழ்வுசெய்ய வாசைப்பட்டநீங்கள். (அண்டனையேயேத்தீர்களே) ஸர் வேஸ்வரனையே ஏத்தப்பாருங்கோள். இரண்டு விபூதிக்கும் அண்ட மென்று பெயர்.

மூ.—நில்லாத பெருவெள்ளம் நெடுவிசம்பின்

மீதோடி நிமிர்ந்தகாலம்

மல்லாண்ட தடக்கையால் பகிரண்ட

மகப்படுத்தகாலத்தன்று

எல்லாரு மறியாரோ வெம்பெருமா

னுண்டுமிழ்ந்த வெச்சில் தேவர்

அல்லாதார் தா முளரே யவனருளே

யுலகாவ தறியீர்களே.

(உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நில்லாத	ஓரிடத்தில் நிலையில்	தட	பெரிதான
	லாத	கையால்	திருக்கையினாலே
பெருவெள்ளம்	பெருவெள்ளமானது	பகிரண்டம்	பரமபதத்தை
நெடு	அபரிச்சிந்தமான	(ப்ரளயம் கொள்ளாதபடி)	
விசம்பின்மீது	ஆகாசத்துக்குமேலே	அகப்படுத்தகா	பாதுகாத்தருளின
ஓடி	வழிந்தோடி [யும்,	லத்து	காலமாகிற
நிமிர்ந்தகாலம்	ப்ரவஹித்தகாலத்தை	அன்று	அக்காலத்தையும்
மல் ஆண்ட	மிடுக்கையுடைத்தாய்	எல்லாரும்	எல்லாரும்

ககஎஉ பெரியதிருமொழி, கக-ப, கூ-தி, உ-பா, நில்லாத.

அறியாரோ	அறியாதிராநின்றார்க ளோ?	தேவர்தாம்	தேவதைகள் தாம்
எம்பெருமான்	ஸ்ரீவேஸ்வரன்	உளரே	இராநின்றார்களோ?
உண்டு	அழுதுசெய்து	உலகு	லோகமானது
உமிழ்ந்த	(பின்பு) உமிழ்ந்த	ஆவது	ஸத்தைபெற்றிருப்பது
எச்சில் அல்	உச்சிஷ்டமாகாத	அவன் அருளே	அவனுடைய ப்ரஸா
லாதார்			தாதீந்மென்பதை
			அறியீர்களே அறியமாட்டிகோளோ?

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (நில்லாத) ஓரிடத்தில் நிலையில்
லாத பெருவெள்ளமானது, அபரிச்சிந்நமான ஆகாசத்துக்கு மேலே
போய்ப் போருகிறகாலம். (மல்லாண்டித்யாதி) மிடுக்கையுடைத்
தான திண்டோளாகிற பெரியகையாலே பஹிரண்டங்களையு மகப்
படுத்தினகாலம். அன்றிக்கே; ஸ்ரீவேஸ்வரன் ப்ரளயம்சென்று
அடராதபடி தன் திருக்கையாலே பரமபதத்தைத் தன் கைக்கீழே
யிட்டுக்கொண்டு நின்றகாலமென்னவுமாம்.

அநு;—இரண்டாம்பாட்டு. (நில்லாதவித்யாதி) பத்துமாஸம் தாய்வயிற்
றிலே இருந்தும் நாட்டாரறிந்து சொன்னபடியாலே “தாய்” என்று ப்ரதிபத்தி
பண்ணலாயிருக்கிறது. “அவன் திருவயிற்றிலே நெடுங்காலம் கிடந்தும் அறி
வாரார்” என்னு மபேகையிலே அருளிச்செய்கிருரென்று ஸங்கதி.

(திண்டோளாகிற) என்றது-“மல்லாண்ட” என்ற பதத்தாலேஸ்மாரிதமா
ன (க) “திண்டோள் மணிவண்ணா” என்கிறபாசுரத்தினர்த்தம்; இத்தால் ப்ர
மாண ப்ரதர்ஸநம் பண்ணினபடி. (பஹிரண்டங்களையு மகப்படுத்தின காலம்)
என்றது-(உ) “அண்டரண்ட பகிரண்டத் தொருமானில மெழுமால்வரைமுற்று
முண்ட கண்டங்கண்டிர்” என்கிறபடியே மஹாப்ரளயத்தைச்சொல்லுகிறது.
இப்போது, “நில்லாதவித்யாதி - நிமிர்ந்த காலம்” என்றது - அவாந்தரப்ரளய
மாய், அக்காலத்திலே “எம்பெருமானுண்டுமிழ்ந்த எச்சில் தேவரல்லாதார்
தாமுளரே” என்றந்வயிப்பது. “அகப்படுத்த காலத்து” மஹாப்ரளயத்திலே,
“அவனருளே-உலகாவதறியீர்கள்” என்றந்வயிப்பது.

“அன்று எல்லாருமறியாரோ?” என்றதுக்கு - வேதாதிகள். ப்ரவ்ருத்
தமான காலத்திலே ருஷிகளெல்லாரு மறியாரோவென்று பொருள். இப்படி
யன்றிக்கே, “கேவலம் அவாந்தரப்ரளயம் தானேயாக்கி, வெள்ளம் நிமிர்ந்தகால
முமாய் அகப்படுத்த காலமுமானவன்று” என்று ஏகமாக அந்வயமேயாகத்
திருவுள்ளம்பற்றி பகிரண்டபதத்துக்கு அர்த்தாந்தரமருளுகிறார் (அன்றிக்கே

பெரியதிருமொழி, கக-ப, சு-தி, ந-பா, நெற்றிமேல்கண்ணான். ககஎந

(அன்றெல்லாரு மறியாரோ) இவ்வர்த்த மறியாதாருண்டோ?
(எம்பெருமானுண்டுமிழ்ந்த) இவனுக்குப் புறம்பாயிருப்ப தொன்
றைப்பற்றி இவனைக்கைவிட்டிகளோ? (அவனருளே) லோகத்தி
னுடைய ஸத்தை அவனுடைய ப்ரஸாதாயத்த மென்னுமிடம் அறி
யீர்களோ? (உ)

மூ.—நெற்றிமேல்கண்ணானும் நிறைமொழிவாய்

நான்முகனும் நீண்டநால்வாய்

ஒற்றைக்கை வெண்பகட்டி லொருவனையு

முள்ளிட்ட வமரரோடும்

வெற்றிப்போர்க் கடலரையன் வீழுங்காமல்

தான்விழுங்கி யுய்யக்கொண்ட

கொற்றப்போராழியான் குணம்பரவாச்

சிறுதொண்டர் கொடியவாதே. (ந)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெற்றிமேல்	நெற்றிக்கண்ணான	உள்ளிட்ட	உள்ளீடாகவுடைய
கண்ணானும்	ருத்ரனையும்	அமரரோடும்	மற்ற தேவதைகளையும்
நிறை	அர்த்தங்களால் நிறை	வெற்றிப்போர்	யுத்தஜயிஷ்ணுவான
மொழி	வேதங்களை [ந்த	கடலரையன்	ஸமுத்ராபிமாநிதேவ
வாய்	வாயாலே உச்சரியா		தை
	நின்றுள்ள	விழுங்காமல்	விழுங்கவொண்ணாத
நான்முகனும்	சதுர்முகப்ரஹ்மாவை		படி [வைத்து
நீண்ட	தீர்க்கமாய் [யும்,	தான்விழுங்கி	தான் திருவயிற்றில்
நால்	தொங்காநின்றுள்ள	உய்யக்கொண்	நோக்கியருளினவனாய்
வாய்	வாயையும்	ட	
ஒற்றைக்கை	ஒற்றைத்துதிக்கையை	கொற்றம்	ஐய் வர்யஸூசகமாய்
	யுமுடைய	போர்	எதிரிகளை எதிர்ந்து
வெண்பகட்டி	(ஐராவதமென்கிற)		பொருகிற
ல் ஒருவனை	வெள்ளாளனுக்குப்பாக		
யும்	னான இந்த்ரனையும்		

யித்யாதி). அப்போது-“அத்து” என்றது-சாரியைச்சொல்லு. பரமபதத்துக்கு
ப்ரளயம் வர ப்ரஸக்தியில்லையாகிலும், ரஸோக்தியாக இதின் கொடுமையைச்
சொல்லுகையிலே தாத்தர்யம். “அல்லாதார் - தாமுளரே” என்கிற ஸ்வரத்
துக்கு உட்கருத்தருளுகிறார் (இவனுக்கித்யாதி). (உ)

ககௌசு பெரியதிருமொழி, கக-ப, கூ-தி, ச-பா, பனிப்பரவை.

ஆழியான்	திருவாழியாழ்வானைக் கையிலே யுடைய ஞானஎம்பெருமா னுடைய	பரவா	ஸ்துதிசெய்யாத சிறுதொண்டர் கூடூத்ர கிங்கரர்களு டைய கொடியஆறே கொடுமையிருந்தபடி என்தான்!
குணம்	திருக்கல்யாணகுணங் களை	(என்று ஆய்சர்யப்படுகிறார்.)	(ந

வ்யா. — மூன்றும்பாட்டு. (நெற்றியித்யாதி) லலாடநேத்
னும், அர்த்தத்தாலே பூர்ணமான வேதத்தை உச்சரியாநின் னுள்ள
சதுர்முகனும், நீண்டு நான்றிருக்கிற வாயையும் ஒருகையைமு மு
டைத்தான வெள்ளையானையுடைய இந்த்ரனுள்ளிட்டவமரரோ
டும். (வெற்றிப்போரித்யாதி) கடலுக்கபிமாநியானவன் விழுங்காத
படி தன்வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்து, ஐஸ்வர்யஸூசகமாய், எதிரி
களை முடிக்கவற்றான திருவாழியை யுடையவனுடைய குணங்களை,
அடைவுகெடச்சொல்லாத தண்ணிய கூடூத்ரங்களை ஸஹிக்க வரிதா
யிருக்கிற வவர்கள் க்ரௌர்ய மிருந்தபடியென்? (ந)

மூ.—பனிப்பரவைத்திரை தனும்பப் பாரெல்லாம்

நெடுங்கடலேயான காலம்

இலரிக்களைக ணிவர்க்கில்லையென்றுலக

மேழினையுமுழில்வாங்கி

முனித்தலைவன் முழங்கொளிசேர் திருவயிற்றில்

வைத்தும்மை யுய்யக்கொண்ட

கணிக்களவத் திருவுருவத் தொருவனையே

கழல்தொழுமா கல்லீர்களை.

(ச)

அநு;—மூன்றும்பாட்டு. (நெற்றியித்யாதி) “அல்லாதார் தாமுளரே” என்று
நீர் சொல்லா நின்றீர்; முக்கண்ணன் முதலானாரைப் பரதெய்வங்களாகச்
சொல்லுவாரு முண்டாயிருந்ததே” என்ன, அதை எடுத்துக் கழிக்கிற
ரென்று ஸங்கதி.

(நான்றிருக்கிற) தொங்காநிற்கிற. “பகடு” - ஆணை. இந்த ப்ரளயத்
திலே ப்ரஹ்மாதிகளைக் கடலரையன்விழுங்க ப்ரஸக்தியுண்டோவென்னும்
சங்கையிலே, அவர்களபிமாநாந் தர்ப்பூதமான லோகத்திலுள்ளாரை விழுங்கு
வதே, அவர்களுக்கு மொக்கு மென்றருளிச்செய்த தென்று திருவுள்ளம்பற்றி
யருளுகிறார் (கடலுக்கித்யாதி). (ந)

பெரியதிருமொழி, கக-ப, சு-தி, ச-பா, பனிப்பரவை. ககஎடு

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பார்எல்லாம்	பூமியடங்கலும்	திருவயிற்றில்	திருவயிற்றிலே வைத்
பனி	குளிர்ந்து	வைத்து	து
பரவை	பரந்திருக்கிற	உம்மை	உங்களை
திரை	அலைகளானவை	உய்யக்கொண்	உஜ்ஜீவிப்பித்தருளின
ததும்ப	எறியும்படி	ட	வனாய்,
நெடுங்கடலே	பெரிய கடலானது வ்	முனி	ஸாத்வீகர்களுக்கு
யானகாலம்	யாபித்தகாலத்திலே	தலைவன்	தலைவனாய்
இவர்க்கு	“இவ்வுலகத்தார்க்கு	கனி	கனிந்திருந்துள்ள
இனி	இனிமேல்	களவம்	களாம்பழம்போன்ற
களைகண்இல்லே	ரக்ஷகரர் வார்ப்புருமில்	திருஉருவம்	வடிவுடையனாய்,
என்று	லை” என்று	ஒருவனையே	அத்விதீயனான ஸர்
உலகம் ஏழினை	உலகங்களெல்லாவற்		வேஸ்வரனையே
யும்	றையும்	கழல்தொழும்	அடிதொழும்படி
ஊழில்வாங்கி	முறையாலேவாங்கி	ஆ	யை
முழங்கு	முழங்காநின்றதுள்ளதாய்	கல்லீர்களை	கற்கமாட்டிகோளே.
ஒளிசேர்	ஒளிசேர்ந்திருப்பதுமான		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (பனிப்பரவை) குளிர்ந்து பரந்திருக்கிற திரைகளாலே அலையெறிந்துள்ள கடலானது ஸர்வலோகங்களும் தானேயானகாலம். (இனிக்களைகணிவரித்யாதி) “இனி இவர்களுக்கு ரக்ஷகர் ஆருமில்லை” என்று த்ரையலோக்யத்தையும் முறைபாலே, ஸத்வஸ்த்தனான ஸர்வேஸ்வரன், முழங்காநின்றதுள்ள ஒளிசேர்ந்திருந்துள்ள திருவயிற்றில்வைத்து, உம்மையுய்யக்கொண்ட. கனிந்திருந்து களாம்போலையிருந்துள்ள திருவுடம்பையுடைய ஒருவனையே கழல்தொழுமாகல்லீர்களை. (ச)

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (பனியித்யாதி) “சிறுதொண்டர்கொடியவாதே” என்று வெறுத்தவாதே, எங்களுக்கு அவன் குணம்பரவும்படி நீர்வழி சொல்லவேணுமென்ன, அவன் திருவடிகளைத் தொழுங்கோ ளென்கிருரென்று ஸங்கதி.

“பரவை” என்றதினர்த்தம் (பரந்திருந்துள்ள)என்றது. “ஊழில்” என்றதினர்த்தம்-(முறையாலே)என்றது; “வாங்க” என்றுசேஷம். “களவம்போலே” பாணை போலே யென்னுதல். ... (ச)

தகைகள் பெரியதிருமொழி, கக-ப, சு-தி, னு-பா, பாராரும்.

மு,--பாராரும்காணாமே பரவைமா

நெடுங்கடலே யானகாலம்

ஆரானுமவனுடைய திருவயிற்றில்

நெடுங்காலம் கிடந்ததுள்ளத்து

ஓராதவுணர்விலீ ருணருதிரேல்

உலகளந்தவும்பர்கோமான்

பேராளன் பேரான பேர்களாயிரங்

களுமே பேசீர்களே.

(ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பார்	பூமியிலே	உணர்வு இலீர் அறிவுகேடர்களே!	
ஆரும்	ஒருத்தரையும்	(நீங்கள்)	
காணாமே	காணவொண்ணாதபடி	உணருதிரேல் சேதநராயிருந்திகோ	
மா நெடுங்கட	மஹாஸமுத்ரந்தானே	ளாகில்,	
லே		உலகுஅளந்த திருவுலகளந்தருளின	
பரவைஆன கா பரந்து (ப்ரளயம்)கொ		வனாய்	
லம்	ண்ட காலத்திலே	உம்பர்	நித்யஸூரிகளுக்கு
ஆரானும்	எவரும்	கோமான்	நிர்வாஹகனாய்
அவனுடைய	அந்த எம்பெருமானு	பேராளன்	மஹாநுபாவனான ஸர்
திருவயிற்றில்	திருவயிற்றிலே [டைய		வேஸ்வரனுக்கு
நெடுங்காலம்	நெடுநாள்வரை	பேரான	வாசகங்களான
கிடந்தது	அடங்கிக்கிடந்தமை	பேர்கள் ஆயிர	ஸஹஸ்ரநாமத்தையே
உள்ளத்து	நெஞ்சிலே [யை	ங்களுமே	
ஓராத	அநுஸந்திக்கப்பெறாத	பேசீர்கள்	பேசுங்கள். (ரு)

வ்யா.--அஞ்சாம்பாட்டு. (பாராரும்காணாமே) பூமியிலொரு த்தரையும் காணவொண்ணாதபடி எங்கும் தானேயாய்க் கொண்டு கடல் பரந்தகாலம். ஒருத்தரும் அவன் திருவயிற்றிலே நெடுங்கா லம் கிடந்ததை ஓராத அறிவுகேடர்களே! (உணருதிரேல்) சைதன்ய

அரு;--அஞ்சாம்பாட்டு. (பாரித்யாதி) “திருவயிற்றிலேவைத்து உய்யக் கொண்டவன் கழல்களை நாங்கள் தொழுகை எங்ஙனே கண்டன்றோ தொழுவது என்ன; நீங்கள் தொழமாட்டி கோளாகிலும் உங்கள் தலையிலே அடியிட டான்; அவனுடைய பேராயிரத்தைப் பேசலாமே யென்கிறாரென்று ஸங்கதி. (ரு)

பெரியதிருமொழி, கக-ப, கூ-தி, கூ-பா, பேயிருக்கும். ககௌ

முண்டாகில் வரையாதே எல்லார்தலையிலும் திருவடிகளைவைத்து,
அத்தாலே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய் அளவுடையவனா
யிருந்துள்ளவனுடைய பெயரான திருநாமங்களைப்பேசீர்களே. (ரு)

மு.--பேயிருக்குநெடுவெள்ளம் பெருவிசும்பின்

மீதோடிப் பெருகுகாலம்

தாயிருக்கும்வண்ணமே யும்மைத்தன்

வயிற்றிருத்தி யுய்யக்கொண்டான்

போயிருக்க மற்றிங்கோர் புதுத்தெய்வம்

கொண்டாடும் தொண்டர் பெற்ற

தாயிருக்க மனைவெந்நீராட்டுதிரோ

மாட்டாத தகவற்றீரே.

(கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பேய்இருக்கும்	மதுஷ்யர்களுருவரு	உய்யக்கொண்	உஜ்ஜீவிப்பித்தருளின
(மில்லாதபடி) வெ		டான்	ஸர்வேஸ்வரன்
றும்பேய்களேயிருக்			(இவைநம்மைப்பற்
கக்கடவ			ருமல் புறம்புபோயி
			ற்றனஎன்று)
நெடுவெள்ளம்	மஹாப்ரவாஹமானது	போயிருக்க	வெறுத்திருக்க,
பெருவிசும்பின்மீது ஓடி;—		இங்கு	இங்கே
பெருகுதாலம்	ப்ரவஹித்தகாலத்தி	மற்றுஓர்புதுத்	மற்றொருகூடாத்ரதே
லே		தெய்வம்	வதையை
தாய்இருக்கும்	நோன்புநோற்றுப்ரஜை	கொண்டாடும்	கொண்டாடுகிற
வண்ணமே	யை வயிற்றிலேவை	தொண்டர்	தொண்டர்காள்!
த்து	நோக்கும் தா	பெற்றதாய்	(வருந்திப்) பெற்றதாய்
யைப்போலே		இருக்க	விளங்காநிற்க (அவளை
			அநாதரித்து)
உம்மை	உங்களை	மனை	(அசேதநமானதொரு
தன்வயிற்று	தன் திருவயிற்றிலே		மனைக்கட்டையை)
இருத்தி	வைத்து	வெந்நீர் ஆட்டு	உபசரியாநின்றிகோ
		திரோ	ளோ?;
		மாட்டாத	செய்யமாட்டாத
		தகவுஅற்றீரே	இரக்கமற்றிகோளே.

அரு;—ஆரூம்பாட்டு. (பேயித்யாதி) “பேர்களாயிரங்களைப் பேசீர்களே”
என்று சொல்லச் செய்தே ஒருவரும் சொல்லமாட்டாதே வாஸநாபலத்தாலே
தேவதாந்தரபஜநத்திலே ஒருப்படுகிற படியைக்கட, “ஐயோ! நீங்கள் இப்
படிச் செய்யுமது ந்யாயமோ” என்று சிவீட்கொண்கிருரென்று ஸங்கதி.

ககஎஅ பெரியதிருமொழி, கக-ப, கா-தி, எ-பா, மண்ணுடும்.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (பேயிருக்குமித்யாதி) பேயிருக்கும் என்னவே - மதுஷ்யர்கள் ஒருவரும்ல்லே யென்னுமிடம் தோற்று கிறது. (தாயிருக்கும்) ப்ரஜையைப் பெறுகைக்கு நோன்பு நோற்று, அப்ப்ரஜையை வயிற்றிலே வைத்துக்கொடிருக்கும் தாயைப் போலே, உம்மை வயிற்றிலே வைத்துஉய்யக் கொண்டவன், “நாம் கொடுத்த கரணங்களைக்கொண்டு நம்மைப்பற்றப்பாராதே புறம்பே போயிற்றன்” என்று வெறுத்துப்போயிருக்க, அங்கே புதுசாயிருக்கிற தேவதைகளைக் கொண்டாடுகிற தொண்டர்!. (பெற்றதாயித்யாதி) அசேதநமாயிருப்ப தொன்றை வெந்நீராட்டுதிரோ? செய்ய மாட்டாத க்ருபையற்றீரே. (சு)

மு.—மண்ணுடும் விண்ணுடும் வானவரும்
தானவரும் மற்றுமெல்லாம்
உண்ணாதபெருவெள்ள முண்ணுமல்
தான்விழுங்கி யுய்யக்கொண்ட
கண்ணான் கண்ணமங்கை நகராளன்
சுழல்குடி யவனையுள்ளத்து
எண்ணாதமானிடத்தை யெண்ணாத
போதெல்லா மினியவாரே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மண்ணாடும்	பூலோகமும்	உண்ணாத	தகையவொண்ணாத
விண்ணாடும்	ஸ்வர்க்கமும்	பெருவெள்ளம்	மஹாப்ரவாஹமானது
வானவரும்	தேவர்களும்	உண்ணுமல்	(உலகத்தை) விழுங்
தானவரும்	அஸுரர்களும்		காதபடி [வைத்து
மற்றும் எல்லா	மற்றுமுண்டான பதா	தான்விழுங்கி	தான் திருவயிற்றிலே
ம்	ர்த்தங்க ளெல்லாம்	உய்யக்கொண்	உஜ்ஜிவிப்பித்தருளின
	(கூடி முயன்றும்)	ட	வனாய்

“போயிருக்க” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (நாமித்யாதி). “நன்றோளிருக்க மனைவெந்நீராட்டுதிரோ” என்று, அவனிருந்து பெற்ற மனையை நீராட்டிப் பூச் சூட்டுவாரைப் போலே, அவனுக்குச் சேஷபூதரை ஆராதிக்கக் கூடுமோ என்றுவிவக்ஷித்தருளுகிறார் (அசேதநேத்யாதி). (க்ருபையற்றீரே) என்றதுக்கு எம்பெருமானுடைய வெறுப்பை எண்ணி, அதுகூலிக்க வேணுமென்று இரங்காதே போனீர்களே, அது ந்யாயமோ வென்று கருத்து. ... (சு)

பெரியதிருமொழி, கக-ப, கா-தி, அ-பா, மறங்கிளர்ந்த. கககக

கண்ணாளன்	மஹாக்ருபாளுவாய்	அவனை	அந்த எம்பெருமானை
கண்ணமங்கை	திருக்கண்ணமங்கை	உள்ளத்து	நெஞ்சிலே
நகராளன்	க்கு நிர்வாஹகனான	எண்ணாத	அநுஸந்தியாத
	ஸர்வேஸ்வரனு	மானிடத்தை	மதுஷ்யரை
	டைய	எண்ணாதபோ	ஸ்மரியாத காலமெல்
கழல்	திருவடிமே	து எல்லாம்	லாம்
குடி	(தம்தலையிலே) அணி	இனியஆறே	(எனக்கு) இனிதாகச்
			செல்லாநின்றபடி.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (மண்ணாடுமித்யாதி) பூமியும் ஸ்வர்க்கமும், தேவர்களும், அஸுரர்களும், மற்றுமுண்டானபதார்த்தங்களுமெல்லாம்கூட “உண்ணப்போகாதுஎன்று” தகையவொண்ணதென்று பெருவெள்ளம் உண்ணாதபடிக்கீடாகத் தான்விழுங்கி உய்யக்கொண்ட ஜகந்நிர்வாஹகன்; க்ருபாவானென்னவுமாம். இப்படி க்ருபை பண்ணி ஸந்நிஹிதனாய்க்கொண்டு திருக்கண்ணமங்கைக்கு நிர்வாஹகனானவனுடைய திருவடிகளைப்பேணி, அவனை ஹ்ருதயத்திலே எண்ணாத மதுஷ்யரை. (எண்ணாத போதெல்லாமினியவாறே) பகவத்க்ருபமும் வேண்டா; வைஷ்ணவ ஸஹவாஸமும் வேண்டா; அவைஷ்ணவர்களை நினையாதபோது - இனிதென்கை. (எ)

மூ.—மறங்கிளர்ந்த கருங்கடல்நீ ருரந்துரந்து

பரந்தேறி யண்டத்தப்பால்

புறங்கிளர்ந்தகாலத்துப் பொன்னுலக

மேழினையு முழில்வாங்கி

அநு;—ஏழாம்பாட்டு. (மண்ணாடுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே “தகவற்றீரே” என்று ஸவிநயமாகச் சொன்னாலும், குரங்குப் பிடிபோலே பிடித்ததையே பிடித்துக்கொண்டு மூர்க்கராயிருக்கும் படியைக் கண்டு, “இவர்களோடு நாம் வார்த்தையிடுகை நமக்கு துஃக்க மித்தனை போக்கி பலிப்பதில்லை” என்று கைவாங்குகிறாரென்றுஸங்கதி.

(உண்ணப்போகாது) என்றதுக்கு விவரணம் (தகையவொண்ணதென்று) என்கிறது. அதாவது - இவையெல்லாம் கூடியும் ப்ரளயத்தைத் தகையமாட்டாதென்று விசாரித்தென்றபடி. ... (எ)

ககஅ௦ பெரியதிருமொழி, கக-ப, கூ-தி, அ-பா, மறங்கிளர்ந்த.

அறங்கிளர்ந்த திருவயிற்றினகம்படியில்

வைத் தும்மை ய்யக்கொண்ட

நிறங்கிளர்ந்தகரும்சோதி நெடுந்தகையை

நினையாதார் நீசர்தாமே.

(அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மறங்கிளர்ந்த	கொடுமைபொருந்திய	அறம்	ரக்ஷணதர்மத்தாலே
கருங்கடல்	கருங்கடலின்	கிளர்ந்த	விஞ்சின
நீர்	ப்ரவாஹமானது	திருவயிற்றின்	திருவயிற்றினுள்ளே
உரம்	வேகத்தாலே	அகம்படியில்	
துரந்து	ஒடி	வைத்து	வைத்து
பரந்து	சுற்றும்பரம்பி	உம்மை	உய்யக்கொண்ட;
அண்டத்து	அண்டகடாஹத்துக்	கருநிறங்கிளர்	கருமைமிக்கிருந்துள்ள
அப்பாற்புறம்	கு அவ்வருகாக	ந்த	
ஏறி	வ்யாபித்து	சோதி	தேஜஸ்ஸையுடைய
கிளர்ந்தகாலத்	கிளர்ந்த ஸமயத்திலே	நெடுந்தகை	ஸர்வேஸ்வரனை
து		யை	
பொன்	ஸ்ப்ருஹணீயமான	நினையாதார்	நினைக்கப்பெறுதவர்க
உலகம்எழினை	உலகங்களினைத்தையும்	தாம்	ள்
யும்		நீசர்	மிகத்தண்ணியர்கள்.
ஊழில்வாங்கி	முறையாலேவாங்கி,		(அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (மறங்கிளர்ந்த கருங்கடல் நீருரந் துரந்து பரந்தேறி) உரத்தாலேயொட்டி அண்டத்துக்கவ்வருகாக. புறங்கிளர்ந்த காலத்து, ஸ்ப்ருஹணீயமான லோகங்களை முறையிலே வாங்கி ரக்ஷயத்தினளவல்லாத ரக்ஷணதர்மத்தாலே விஞ்சின திருவயிற்றினுடைய உள்ளேவைத்து உம்மை உய்யக்கொண்ட. (நிறங்கிளர்ந்த) கறுத்திருந்துள்ள தேஜஸ்ஸையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை நினையாதார் தண்ணியவர்கள். (அ)

அ.நு—எட்டாம்பாட்டு. (மறமித்யாதி) தாம் உபதேசித்ததிலும் கை வாங்க ஒருப்படவும் க்ருபை காற்கட்டுகையாலே “இன்னும் மீள்வர்களோ” என்னும் நோயாசையாலே நிந்திக்கிறாரென்றுஸங்கதி. மீளவேணுமென்றிறே இவர் நிந்திக்குமது.

“துரந்து” என்றதினர்த்தம் (ஒட்டி)என்றது. “அறங்கிளர்ந்த” என்றதினர்த்தம் (ரக்ஷயத்தினித்யாதி). ... (அ)

பெரியதிருமொழி, கக-ப, கூ-தி, கூ-பா, அண்டத்தின். ககஅக

மு.—அண்டத்தின்முகடமுந்த வலைமுந்நீர்த்
திரைததும்ப வாவாவென்று

தொண்டர்க்கு மமரர்க்கும் முனிவர்க்கும்
தானருளி யுலகமேழும்

உண்டொத்த திருவயிற்றினகம்படியில்
வைத்தும்மை யுய்யக்கொண்ட

கொண்டற்கை மணிவண்ணன்தண்

குடந்தைநகர் பாடி யாடர்களை.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அண்டத்தின்	அண்டபி(2)த்தியான	ஒத்த	(மற்றஅவயவத்தோடு)
முகடு	து		ஒத்திராநின்றள்ள
அமுந்த	உள்ளே அமுந்த,	திருவயிற்றின்	அகம்படியில் வைத்து
அலை	அலையையுடைய		உம்மை உய்யக்கொண்ட;—
முந்நீர்	கடலானது	கொண்டல்	மேகம்போலே (உதார
திரை	திரைக்கிளப்பத்தாலே		மான)
ததும்ப	செறிய,	கை	கையையுடையனாய்
ஆ ஆ என்று	அய்யோ! அய்யோ!	மணிவண்ணன்	மணி போன்ற நிறத்
	என்று		தையுடையனான)
தொண்டர்க்கும்	(தன்னிடத்தில்) ப		எம்பெருமானுடை
	க்திபண்ணினவர்க	தண்	ஸ்ரமஹரமான [ய
	ளுக்கும்	குடந்தைநகர்	திருக்குடந்தை என்
அமரர்க்கும்	தேவர்களுக்கும்		னும் திருப்பதியை
முனிவர்க்கும்	ருஷிகளுக்கும்	பாடி	(வாயாரப்) பாடி
தான் அருளி	தான் க்ருபைசெய்து	ஆடர்கள்	ஆடுங்கள். (க)
	உலகம்எழும் உண்டு;—		

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அண்டத்தினித்யாதி) இவர், நீசரென்று
நிந்திக்க, “நீர் எங்களை நிந்திப்பானென்? நீர் ஒருகால் சொன்னாப்போலே ஒன்
பதின்கால் சொன்னாலும் ருசிபிறவாமைக்கடி எங்கள்பாபமன்றோ? அதுகீரும்
வழி என்” என்ன; (க)“சொல்லுகேன் வம்மின்குழ் புனல்குடந்தையே தொ
ழுமின்” என்று அடியிலேதானே சொன்னபடியே, “திருக்குடந்தையைப்
பாடி ஆடுங்கோள், பாபங்களும் அழியும்” என்று உபதேசிக்க, உபக்ரமித்த
படியைத் தலைக்கட்டுகிறாரென்று ஸங்கதி.

“ஸுஹ்யக்ஷீக்யத் ஸுஹ்யக்ஷீக்யஸ்ய- சும்பகோணேக்ருதம் பாபம்
சும்பகோணேவிநஸ்யதி” என்றிறே அதினைற்றம்.

(க) க-க-எ.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அண்டத்தின் முகடமுந்த) அண்டபித்தியானது உள்ளே அமுந்த. அலையையுடைத்தான முந் நீரானது திரைகளாலே செறிய, “ஐயோ, ஐயோ” என்று தன்பக்க விலே பக்திபண்ணின வர்களுக்கும், மநகம்பண்ணின வர்களுக்கும், தேவர்களுக்கும் தானருளி, உலகமேழையுமுண்டு ப்ரளயம்தேடுகிற தென்று இளைத்துக்காட்டி அல்லாத வவயவத்தோடொத்த திருவ யிற்றி னுள்ளேவைத்து உம்மை உய்யக்கொண்ட. மேகம்போலே உ தாரமான கையையுடையனும் மணிபோலே ஸ்ரமஹரமானநிறத்தை யுடையவன் ஸ்ரமஹரமான திருக்குடந்தையைப்பாடி ஆடர்களை.

மு.—தேவரையு மசுரரையும் திசைகளையும்

கடல்களையும், மற்றும்முற்றும்

யாவரையுமொழியாமே யெம்பெருமானு

ண்டுமிழந்த தறிந்துசொன்ன

காவளரும்பொழில் மங்கைக் கலிகன்றி

யொலிமாலை கற்றுவல்லார்

பூவளரும்திருமகளா லருள்பெற்றுப்

பொன்னுலகில் பொலிவர்தாமே.

(க௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தேவரையும்	தேவர்களையும்	பொழில்	வயல்களையுடைய
அசுரரையும்	அஸுரர்களையும்	மங்கை	திருமங்கைக்கு நிர்வா
திசைகளையும்	திக்குக்களையும்		ஹகரான
கடல்களையும்	ஸப்தஸாகரங்களையும்	கலிகன்றி	ஆழ்வாருடைய
மற்றும்முற்றும்	மற்றுமுள்ள	ஒலிமாலை	சொல்மாலையான இப்
யாவரையும்	ஸமஸ்த பதார்த்தங்க		பாட்டுக்களை
ஒழியாமே	ளையும் ஒன்றுதப்பா	கற்று	அப்யஸித்து
	மல்	வல்லார்	(அர்த்தஜ்ஞாநத்திலே)
எம்பெருமான்	ஸ்ர்வேஸ்வரன்		ஸமர்த்தராமவர்கள்
உண்டு	அமுதுசெய்து	பூவளரும் திரு பெரியபிராட்டியாரா	
உமிழ்ந்தது	(பின்பு) உமிழ்ந்தருளி	மகளால்	லே
	னதை	அருள்பெற்று	அருளப்பெற்று
அறிந்து	உள்ளபடி அறிந்து	பொன்னுலகில்	நித்யவிபூதியிலே
சொன்ன	அருளிச்செய்த	பொலிவர்	விளங்கப்பெறுவார்கள்.
காவளரும்	பூஞ்சோலைகள் வளர		
	ப்பெற்ற		

(க௦)

பெரியதிருமொழி, கக-ப, எ-தி, நீணுகம்ப்ரவேசம். ககஅந

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (தேவரையுமித்யாதி) இப்பாட்டுக்கு இடையே பொருள். (காவளரும்) திரண்டுபரந்த சோலைகள். (க௦)
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருமொழி
பதினோராம்பத்து ஆளுந்திருமொழி
முற்றிற்று.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

பதினோராம்பத்து ஏழாந்திருமொழி
நீணுகம்ப்ரவேசம்.

வ்யா;—ஸர்வேஸ்வரன் தன்னை அதுபவிக்கக்கொடுத்த கரணங்
களைக் கொண்டு வ்யர்த்தமே திரிகிறவர்களை, அவனுடைய செயல்
களை அதுபவியாதவர்கள் கரணங்கள் ஒன்றுமன்றென்கிறார்.

பு;—நீணுகம் சுற்றி நெடுவரைநட் டாழ்கடலைப்

பேணன்கடைந் தமுதம்கொண்டுகந்த பெம்மாணைப்

பூணாமார்வணைப் புள்ளுரும் பொன்மலையைக்

காணாதார் கண்ணென்றும் கண்ணல்ல கண்டாமே. (க)

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (தேவரித்யாதி) இப்பாட்டுக்கு வ்யாக்க்யாநத்து
க்கு அவகாசம் காணாமையாலே அருளுகிறார் (இப்பாட்டுக்கித்யாதி). (இடை
யே) என்றது - த்வயத்தின் க்ரமத்திலே யென்னவுமாம்; அதாவது-
“திருமகளாலருள்பெற்று” என்றத்தால் “த்வயத்தில்பெரியபிராட்டி யாரா
லே பேறு” என்கிறபடியே, பலஸ்ருதியிருக்கிறதே யென்கை. (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநமஃ.

நீணுகம்ப்ரவேசம்;—“சூழ்புனல்குடந்தையே தொழுது என்னாவினாலுய்ய
நான் கண்டு கொண்டேன்” என்று தொழுதவராமத்தையே “குடந்தை
யே தொழுமின்” என்று அடியிலே உபதேசித்து, அதைக்கீழ்த்திருமொழி
யிலும் “தண்குடந்தை நகர் பாடியாடர்களே” என்று உபதேசித்துத் தலைக்
கட்டினபின்பும், கூடாத்தர்புருஷார்த்தங்களில் நப்பாசையாலே விஷயாந்தரங்
களிலே ப்ரவணராய், கரணகளேபரங்களை அதுக்கு உறுப்பாக்குவராயிருக்கை
யாலே நிந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதியை உட்கொண்டு, திருமொழி ப்ரமே
யத்தை ஸங்க்ரஹணவருளுகிறார் (ஸர்வேஸ்வரனித்யாதி). (வ்யர்த்தமே
திரிகிறவர்களை,) என்றவநந்தரம் “நிந்தித்து” என்று சேஷம். *

ககஅச பெரியதிருமொழி, கக-ப, எ-தி, க-பா, நீணுகம்சுற்றி.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நீள்	திர்க்கமான	மார்வனை	திருமார்பையுடையனா
நாகம்	வாஸுகியை	ய்	
சுற்றி	(கடைகயிருகச்) சுற்றி	புள்	பெரியதிருவடியை
நெடுவரை	மந்தரத்தை	ஊரும்	ஏறிநடத்தவல்லானாய்
நட்டு	(மத்தாக) நாட்டி	பொன்மலையை	பொன்மலைபோலே
ஆழ்கடலை	கம்பீரமான கடலை		போ(ஸ்) க்யனான
பேணான்	(நமக்குப்படுக்கையன்		ஸர்வேஸ்வரனை
	ரோ என்று) பேண	காணாதார்	ஸேவிக்கப்பெறாதவர்
கடைந்து	கடைந்து [தவனாய்		களுடைய
அமுதம்	அம்ருதத்தை	கண்	கண்களானவை
கொண்டு	(தேவர்களுக்கு) எடுத்தி	என்றும்	ஒருநாளும்
	துத்தந்து	கண் அல்ல	கண்களாகமாட்டா;
உகந்த	திருவுள்ளமுகக்கப் பெ	கண்டாமே	(இதைநாம்) அறிவே
பெம்மாணை	ஸ்வாமியாய் [ற்ற		மே. (க)
ஆரம்புண்	ஹாராலங்கருதமான		

வ்யா,—முதற்பாட்டு. (நீணுகம்சுற்றி) மஹாமேருவிலே சுற்றியும் பின்னையும் வாஸுகி நீண்டபடி. (நெடுவரைநட்டு) சுற்றுடைத்தாய் நீண்டிருந்துள்ள மஹாமேரு ஒருவரால் பேர்க்கும்படியன்றி நே யிருப்பது; அதைக்கொடுவந்து ஸமுத்ரத்துக்குக் கண்செறியிட்டாப் போலே நாட்டி. (ஆழ்கடலை) ஒன்றாலும் சலிப்பிக்கவொண்ணாத பெரிய பதார்த்தத்தை. (பேணான் கடைந்து) இரப்பாரைப் பெற்றால் படுக்கையென்றும் பாரான். (அமுதம் கொண்டு கந்த) பிறர்க்கு உபகரித்தானாயிராதே தன் பேருக உகந்தான். (பெம்மாணை) இப்படிச் செய்கிறது உடையவனாகையாலே.

(பூணாமார்வனை) இவர் தம்முடைய அம்ருதம். (புள்ளுரும் பொன்மலையை) ஸர்வாபரண பூஷிதனாய், பெரியதிருவடிதோளிலிருந்த விருப்பு-ஒரு பொன்மலைமேலே ஒருபொன்மலை யிருந்தாப்

அரு;—முதற்பாட்டு. (நீணுகமியாதி). (மஹாமேருவை) என்றது-மந்தரத்தை. மந்தரம் மேருவினுடைய 'எகதேசமிதே.

“பூண்களார்ந்தமார்வனை என்று” சப்தார்த்த முட்கொண்டு, ஸமபிவ்யா ஹார தாத்பர்யமருளுகிரார் (ஸர்வேத்யாதி). “கண்” என்று சொல்லிவைத்து

பெரியதிருமொழி, கக-ப, எ-தி, உ-பா, நீள்வான். ககஅரு

போலே. (காணாதார்கண்ணென்றும் கண்ணல்ல) இதுக்கு முன்பு
கண்டவை என்றும் கண்ணல்ல. (கண்டாமே) கேட்பமரகக் கண்
டாமே யென்கிறார். (க)

மூ; —நீள்வான்குறஞ்ஞவாய் நின்றிரந்துமாவலிமண்
தாளாலளவிட்ட தக்கணைக்குமிக்காணைத்
தோளாதமாமணியைத் தொண்டர்க்கினியானை
கேளாச்செவிகள் செவியல்லகேட்டாமே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நீள்வான்	நீண்டிவளருவதற்காக	மாமணியை	நீலமணிபோன்றவனாய்
குறள்உருஆய்	வாமநவேஷதா(ஹ)ரி யாய்	தொண்டர்க்கு	பாகவதர்களுக்கு
நின்று	(யஜ்ஞவாடத்திலே) நின்று	இனியானை	போக்யபூதனான ஸர் வேஸ்வரனை
மாவலி	மஹாபலியிடத்தில்	கேளா	ஸ்ரவணம் பண்ணப் பெறுத
மண்	(மூவடி) மண்ணை	செவிகள்	காதுகள்
இரந்து	யாசித்து,	செவிஅல்ல	காதுகளாகமாட்டா; (இவ்வர்த்தத்தை,
தாளால்	திருவடிகளாலே	கேட்டாம்	பலகால் பெரியோர்கள் பக்கலிலே)கேட்டிரா நின்றோம்.
அளவிட்ட	அளந்தருளினவனாய்,		
தக்கணைக்கு	தக்ஷிணாதாநத்துக்கு		
மிக்காணை	அப்ய(ஹ்)ர்ஷிதபாத்ர பூதனாய் [காத		
தோளாத	துளைபட்டு ஒளிமழுங்		

கண்ணல்லவென்று சொல்லக்கூடாமோ வென்னவருளுகிறார் (இதுக்கித்
யாதி). பொன்மலை காண்கைக்கு முன்னாக விஷயங்களைக் காண வல்லது
களாயிருந்தாலும், காலமெல்லாம் 'கண்' என்று சொல்லவொண்ணாது, 'பீலிக்
கண்' என்றாப்போலே உபசரித்துச் சொன்னதாக வேணுமென்று கருத்து.
'கண்டாமே' தாமும் மற்றும்ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு அவ
ர்களைக் கேட்பிக்கவேண்டி இசைவிக்கிறாரென்றருளுகிறார் (கேட்பேத்யாதி). (க)

அரு; —இரண்டாம்பாட்டு. (நீள்வானித்யாதி) பொன்மலையைப் போய்
காணமரட்டாரே யாகிலும், இருந்தவிடத்திலிருந்து தங்களை அடிக்கீழிட்ட
படியைக் கேட்கச் செவிதாழ்க்கலாமே, அதுவும் செய்யாதார் செவி-செவியன்
மென்று செப்புவாருண்டே, அதுவும் கேட்டோமே யென்று கேட்பிக்கிறு
ரென்று ஸங்கதி.

ககஅகா பெரியதிருமொழி, கக-ப, எ-தி, ந-பா, தூயானை.

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (நீள்வான்) நீளுகைக்கு நரிப்பூணா லிட்டாப்போலே நின்றபடி. அன்று செய்தகீர்த்தி கொண்டாட் றீளவென்னுமாம். (குறளுருவாய்) சுருங்க நின்றதனையும் பெருக்கவளருகைக்கு உறுப்பாக. (நின்றிரந்து) வடிவே அமைந் திருக்கச்செய்தே அதுக்குமேலே அவனைஇரந்து. (மாவலிமண்) அவன் என்னதென்றபிமாநித்தபூமி. (தாளாலளவிட்ட) திருவடி களுக்கிடாகக் கீழே இட்டுக்கொண்டு நின்றபடி. (தக்சணைக்கு மிக்கானை) தக்சணையாக மஹாபலிகொடுத்த கொடை இன்னம் போராதென்னும்படி யிருந்தவன். பூஜ்யதமனானவனை.

(தோளாத மாமணியை) துளைபட்டுச் சிலர் விநியோகம் கொண்டன்றிக்கே அதுபு(ஃ)த்தமாய் ஒளிமழுங்காதே ஜாதியான ரத்தத்தை. (தொண்டார்க்கினியானை) (க)“ உன்னைப்பிரமாணித்தார் பெற்றபேறு” என்று ஆஸ்ரிதர் நடுபட்டு நெஞ்சிலே எப்போதும் அதுபவித்திருக்குமவன். (கேளாச்செவிகள்) அவனுடைய கீர்த்தி கேட்கவென்றால், “கே க ளோ ம்” என்னுமவர்செவி-செவியல்ல-; (கேட்டாமே) கேட்பம். (உ)

மூ;—தூயானைத் தூயமறையானைத்தென்னாவி

மேயானை மேவாளுயிருண்டமுதுண்ட-

வாயானை மாலைவணங்கி யவன் பெருமை

பேசாதார் பேச்சென்றும் பேச்சல்லகேட்டாமே. (ந.)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தூயானை	பவித்ராணம் பவித்ரனா ய்,	மேவாள்	தன்பக்கல்பொருந் தாதபூதனையின்
தூய	(அபௌருஷேயத்வா திகளால்) பரிசுத்த மான	உயிர்	ப்ராணனை
மறையானை	வேதங்களாலே ப்ரதி பாதிக்கப்படுமவனாய்,	உண்டு	(விஷமிஸ்ரஸ்தந்யபாந் த்தினால்) முடித்த ருளி
தென்	அழகிய	அமுது	(அதற்குப்பரிஹார மாக)தாயின்ஸ்தந் யத்தை
ஆலி	திருவாலியிலே		
மேயானை	பொருந்திவர்த்திக்கும வனாய்,	உண்ட	அமுதுசெய்த

(நரிப்பூணா லிட்டாப்போலே) என்றது - உத்யோகித்தாப்போலே என்றபடி. முந்தினபகூத்திலே தாத்பர்யம் (சுருங்க வித்யாதி) கீழ்வாக்ய பலிதம் (பூஜ்யேத்யாதி). அர்த்தாந்தரமாதல். ... (உ)

(க) உ-திருவ-கக.

வாயானை	வாயையுடையனாய்	பெருமை	மாஹாத்ம்யத்தை
மலை	ஆஸ்ரிதவ்யாமுத்த(ஈ)	பேசாதார்	பேசப்பெறுதவர்களு
	னா ஸர்வேஸ்வர		டைய
	னை		
வணங்கி	திருவடிதொழுது	பேச்சு	பேச்சுக்களானவை
அவன்	அந்தஎம்பெருமானு	என்றும் பேச்சல்ல கேட்டாம்- (ந)	
	டைய		

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (தூயானை) வேதைகஸமதிகம்யனானவனை. (தூயமறையானை) இவன்றன்னையே ப்ரதிபாதிக்கும் வேதத்தையுடையவனை. அல்லாதவாஸ்ரயணீயரில் இவனுக்கு வாசி வேதப்ரதிபாத்யனாகை. அல்லாதவற்றிற்காட்டில் வேதத்துக்கேற்றம் இவனையே ப்ரதிபாதிக்கை. (தென்னுலிமேயானை) ப்ரமாணத்திலே கேட்டுப்போகாமே, கண்ணுலேகண்டநுபவிக்கலாம்படி ஸுலபனாய் நின்றவனை.

(மேவாருயிருண்டமுதுண்டவாயானை) ஆஸ்ரிதத்ரவ்யமும் அநாஸ்ரிதருயிரும் தாரகமானவனை. நஞ்சுக்குப் பரிஹாரமாக அமுதுண்டபடி. (மலை) இப்படி செய்தது ஆஸ்ரிதர்பக்கலுண்டான வ்யாமோஹம். (வணங்கியவன்பெருமை பேசாதார் பேச்சென்றும் பேச்சல்ல) அவனுடைய கீர்த்திகளையொழிய பேசுமவை கடலோசை பேச்சாயிருக்கச்செய்தேயும், அர்த்தமின்றிக்கே யிருக்கிறுப்போலே. (கேட்டாமே) கேட்டுத்திரிகிறிகோளிநே என்று கேஷபம். (ந)

அந;—மூன்றும்பாட்டு. (தூயானையித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டாலும் ஜ்ஞானேந்தரியங்களை நிந்தித்தார்; இனி மூன்றுபாட்டாலே கர்மேந்தரியங்களை நிந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

“மறையானை” என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (வேதை கேத்யாதி).

“மேவாள்” என்று விசேஷித்தத்தாலே பேஷுவாரு முண்டென்று தோற்றநையாலே யருளுகிறார் (ஆஸ்ரிதேத்யாதி). தாத்பர்யாந்தரம் (நஞ்சுக்கத்யாதி). பேய்முலையுண்டதுக்கு மாற்று- தாய்முலையுண்டதென்று கருத்து. (கேட்டுத்திரிகிறிகோளிநே என்று கேஷபம்) என்றதுக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப் பார்த்து அருளிச் செய்கிற வழியாலே இதரநிந்தை பண்ணினபடி யென்று கருத்து. ... (ந.)

ககஅஅ பெரியதிருமொழி, கக-ப, எ-தி, ச-பா, கூடாவிரணியனை.

மு;—கூடாவிரணியனைக் கூருகிரால்மார்விடந்த
 ஓடாவடலரியை யும்பரர்கோமானைத்
 தோடார்நறுந்துழாய் மார்வணையார்வத்தால்
 பாடாதார் பாட்டென்றும் பாட்டல்ல கேட்டாமே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கூடா	(தன்பக்கலிலே) பொருந்தாத	கோமானை	நிர்வாஹகனாய்
இரணியனை	ஹிரண்யனுடைய	தோடுஆர்	தொடுக்கப்பட்டு
மார்வு	மார்பை	நறு	பரிமளப்ரசரமான
கூர்	கூர்மைபொருந்திய	துழாய்	திருத்துழாய்மாலையை
உகிரால்	திருவுகிர்களாலே	மார்வனை	திருமார்பிலே அணிய ப்பெற்ற ஸர்வேஸ் வரனை
இடந்த	கீண்டருளினவனாய்,	ஆர்வத்தால்	ப்ரேமபரவஸ்யத்தா லே [டைய
ஓடா	சத்ருவுக்குப் பிற்காலியாத	பாடாதார்	பாடப்பெறாதவர்களு
அடல்	க்ரௌர்யத்தையுடைய	பாட்டு	பாட்டுக்களானவை
அரியை	ஸிம்ஹஸ்வ ரூபியாய்,	என்றும்பாட்டு	அல்லகேட்டாம். (ச)
உம்பரார்	நித்யஸூரிகளுக்கு		

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (கூடாவிரணியனை) சத்ருவாய் முடியின்றவனை. (கூருகிரால்) ஆயுதத்தாலன்றிக்கே திருவுகிராலே. (மார்விடந்த) வரபலபுஜபலங்களாலே திண்ணியதான உடலைப் பிளந்தபடி. (ஓடாவடலரியை) ஹிரண்யனுக்குப் பிற்காலியாத அரியை. லோகத்தில் பரிமாறாதபடி யென்னுமாம். (உம்பரர்கோமானை) ஹிரண்யாதிகளைப்போக்கி ப்ரஹ்மாதிகளுக்குக் குடியிருப்புக்கொடுத்து அவர்களுக்குத் தன் ஸ்வாமித்வம் நிலைநிறுத்தினவனை. (தோடார்நறுந்துழாய் மார்வனை) சிறுக்கனுக்கு விரோதியைப்போக்கி மாலையிட்டிருந்தவனை. (ஆர்வத்தால் பாடாதார் பாட்டென்றும் பாட்டல்ல) ப்ரேமபரவசராய்ப் பாடும் பாட்டல்லது பாட்டல்ல. (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு, (கூடாவித்யாதி) வாகிந்த்ரிய கார்யங்கள் இரண்டாகையாலே அதிலே விடு பேச்சை நிந்தித்து ப்ரபந்த நிஷ்டை கார்யத்தையும் கேஷபிக்கிறாரென்று ஸங்கதி,

(பரிமாறாத) நடையாடாத. (ச)

பெரியதிருமொழி, கக-ப, எ-தி, ௫-பா, மையார்கடலும். கக அக

மூ;—மையார்கடலும் மணிவரையும் மாமுகிலும்
கொய்யார் குவளையும் காயாவும் போன்றிருண்ட
மெய்யானை மெய்யமலையானைச் சங்கேந்தும்
கையானைக் கைதொழாக்கையல்ல கண்டாமே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மைஆர்	மைபோலே கறுத்திருந் துள்ள	மெய்யானை	திருமேனியை யுடையனாய்,
கடலும்	கடலையும்	மெய்யமலையா னை	திருமெய்யமலையிலே ஸந்நிஹிதனாய்,
மணி	நீலமணிமயமான	சங்கு	ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தை
வரையும்	மலையையும்	ஏந்தும்	தரித்திராநின்ற
மாமுகிலும்	காளமேகத்தையும்	கையானை	திருக்கையையுடைய னான ஸர்வேஸ்வரனை
கொய்யார்	பறிக்கையிலே பொருந்தின	தொழா	தொழாத
குவளையும்	நீலோத்பலத்தையும்	கை	கைகளானவை
காயாவும்	காயாம்பூவையும்		
போன்று	ஒத்து		
இருண்ட	கறுத்திராநின்ற		கை அல்ல கண்டாம். (௫)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மையார்கடலுமித்யாதி) ஒன்றைச் சொல்லி, இன்னது உபமாநமென்னவொண்ணாத வடிவு சொல்லுமிடத்தில் உபமாநம் கொண்டிழியவேணும். அவைதான் இதுக்குப் போராவாயிருக்கும். காமிநிக்குக் கார்த்தனுடையதேஹமும் தேஹகுணமுமேயாய் வாய்வெருவுமாபோலே, ஆழ்வார்களெல்லார்க்கும் † படி. (மையார்கடலும்) பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதிருக்கை. (மணிவரையும்) நெஞ்சாலே முகக்கலாயிருக்கை. (மாமுகிலும்) குளிர்ந்து ஸ்ரமஹரமாயிருக்கை.

(கொய்யார் குவளையும்) தர்ஸநீயமாயிருக்கை. (காயாவும்) நெய்த்திருக்கை. (மெய்யானை) இப்படிப்பட்டவடிவு. (மெய்ய

அந்;—அஞ்சாம்பாட்டு. (மையாரித்யாதி) “பல உபமாநங்களைச் சொல்லுவானென்? உபமேயத்தைமாத்ரம் சொல்லலாகாதோ? உபமாநத்துக்கு விசேஷங்களிவொனென்?” இப்படி வருந்தியாகிலும் திருமேனியைச் சொல்லுவானென்?” என்கிற சங்காசதுஷ்டயத்தையும் அடையே பரிஹரிக்கிறார் (ஒன்றையித்யாதி). இப்போது கடலை “மையார்” என்றது- நிஸ்தரங்க ஜலதி யென்றுதோற்றவேண்டி. தரங்கிதப்ரதேசம் வெருத்திறே தோற்றுவது; ஆழமேசொல்லவேண்டி விசேஷித்தாரென்று கருத்து.

“கொய்கையிலே-பறிக்கையிலே பொருந்தினகுவளை” என்று சப்தார்த்தமாய்த் தாத்பர்யம் (தர்ஸநீயேத்யாதி). (௫)

மலையாணை) அதுகாதப் பயணம்போய் பரமபதத்திலே காணவி
ராதே ஸந்நிஹிதனானவனை. (சங்கேந்தும் கையாணை) தொழுகை
க்கு இவன் கைபோலே தொழுவித்துக் கொள்ளுகைக்கு அவன்கை.
(க)“ சங்கேந்தும் கையாணை - தமஸம் பரமஇத்யாதி ”. (கை தொழாக்
கையல்ல) தொழாக்கை கையல்ல என்றவயம். (ரு)

மு;—கள்ளார் துழாயும் கணவலரும் கூவினையும்

முள்ளார்முளரியு மாம்பலு முன்கண்டக்கால்

புள்ளாயோரேனமாய்ப் புக்கிடந்தான் பொன்னடிக்கென்று

உள்ளாதாருள்ளத்தை புள்ளமாக்கொள்ளோமே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கள்ளார்	மதுஸ்யந்தியான	புக்கு	பூமியை உள்ளேபுகுந்து
துழாயும்	திருத்துழாயையும்	இடந்தான்	இடந்தருளின ஸர்வே
கணவலரும்	அலரியையும்		ஸ்வரனுடைய
கூவினையும்	பில்வபத்ரத்தையும்	பொன்	ஸ்ப்ருஹணீயமான
முள்ளார்	கண்டகப்ரசரமான	அடிக்கு என்று	திருவடிகளிலே (ஸமர்
முளரியும்	தாமரைமலரையும்		பிக்க உரியவை)
ஆம்பலும்	ஆம்பல்புஷ்பத்தையும்		என்று
முன்	கண்ணுக்கெதிரில்	உள்ளாதார்	நினையாதவர்களுடைய
கண்டக்கா	ல்பார்த்தால்(இவைகள்)	உள்ளத்தை	நெஞ்சை
புள்ளாய்	ஹம்ஸாவதாரம் செய்	உள்ளமா	நெஞ்சாக
	தருளினவனும்,	கொள்ளோம்	கொள்ளமாட்டோம்.
ஓர் ஏனம் ஆய்	வராஹாவதாரம் செய்		(கூ)
	தருளி		

வ்யா;—ஆரம்பாட்டு. (கள்ளார் துழாயும்) செவ்வித் திருத்
துழாயும். (கணவலரும்) அலரியும். (கூவினையும் முள்ளார் முள
ரியும்) தாமரையும். (ஆம்பலுமுன் கண்டக்கால்) தேடிப்பறிக்க

அரு—ஆரம்பாட்டு. (கள்ளாரித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன ஜ்ஞாநேந்தரியங்
களுக்கும் கர்மேந்தரியங்களுக்கும் நிர்வாஹகமான மநஸ்ஸு - பகவத்விஷயத்
துக்கு உறுப்பாகாவிடில், அது மநஸ்ஸுநென்று நிந்திக்கிறார் மேலிரண்டு
பாட்டாலென்று ஸங்கதி.

“கூவினையும்”-பில்வமும், “முள்ளார்முளரியும்” என்றது-கண்டகிதமான
நாளங்கனையுடைத்தான தாமரையும். “முன்கண்டக்கால்” என்றதுக்கு வ்யாவர்
த்த்யமருளுகிறார் (தேடியித்யாதி). திருத்துழாயோடொக்கமற்றவற்றையும் ஒக்க

வேண்டா. விஸஜாதீயங்களைக்கூட வெண்ணிற்றென்னென்னில்; இவனது த்ரவ்யப்ராதாந்யமன்று; ஸ்நேஹப்ராதாந்யம். ஸ்நேஹ மில்லாதவன்இடித் திருத்துழாயுமாகாது. ஸ்நேஹத்தோடேஇடித் அலரியும் ஆம். ப்ராக்ருதமன்றே அப்ராக்ருதவஸ்துவுக்கு ஸத்ரு ஸம். ஸ்ரீபுருஷோத்தம முடையான் செண்பகம் உகந்து சாத்து வர்; சில ராஜபுத்ரர்கள் செண்பகங்கொண்டு சாத்தத்தேடி முன்பு பூவெல்லாம் வித்துப்போய் ஒரு பூவிருந்தது கடையிலே. இப் பூவுக்குச் செருக்காலே ஒருவர்க்கொருவர் த்ரவ்யத்தைப் போர ஏற்றி, இவர்களிலே ஒருவன் நினைக்க வொண்ணாதபடி த்ரவ்யத் தைப் போரவிட்டுக் கொடுவந்துசாத்தினான். அன்றிரா அவன் ஸ்வப்நம் காண்கிறான். “ நீ இட்டபூ எனக்குக் கனத்துச் சுமக்க வொண்கிறதில்லை ” என்றருளிச்செய்தான்.

(புள்ளாயோரேனமாய் புக்கிடந்தான் பொன்னடிக்கு) ஏதே னும் த்ரவ்யமாம்படி தன்னை ஏதேனும் த்ரவ்யமாகச் சிறுகியிட்ட வன். பகஷிகளுக்கும் ம்ருகங்களுக்கும் ஆகாது இல்லையிறே. இவனி மிகிறவை மிகையாம்படியிறே சிறுகவிட்டபடி. (உள்ளாதாருள்ள த்தை) நினைவே அமையும். செயல்மிகை. (உள்ளமாக் கொள் ளோமே)வேறேயும் நினைப்பனவுண்டிறே அவர்கள்; தான் நினைக்கு மவையொழிய, நினைக்குமவை ஹ்ருதயமன்றென்கிறார். ரத்நபரீக்ஷ கன் கையிலேபுகுந்து இவன் விலையிட்டாவிறே விலைபெறுவது; அவ் வளவும் முடிக்கொண்டு திரியுமத்தனை. (சு)

வெடுக்கவொண்ணாமேவென்றுசங்கித்துப்பரிஹரிக்கிறார்(விஸஜாதீயங்களையித் யாதி).(அன்று)என்றவந்தரம்“பார்ப்பது”என்றுசேஷம். (விவரணம்ஸ்நேஹ மித்யாதி). த்ரவ்யஸ்வரூபமும்விசாரிக்கவேண்டாவோ?ஸ்நேஹமேபோருடோ வென்னவருளுகிறார்(ப்ராக்ருதீதத்யாதி). ஸ்நேஹபூர்வமாகப் பூவிட்டால்,அது அவனுக்கு அத்யந்தம் அலப்யலாபமாயிருக்கு மென்றதுக்கு ஸம்வாதமருளு கிறார் (ஸ்ரீ புருஷோத்தமமுடையானித்யாதி).

இவர் “ ஹ்ருதயமன்று ” என்றால், அது ஹ்ருதயமாகாமல் போமோ வென்னவருளுகிறார் (ரத்நேத்யாதி). (சு)

கககூஉ பெரியதிருமொழி, கக-ப, எ-தி, எ-பா, கணையார்.

மூ.—கணையார்கடலும் கருவினையும் காயாவும்
அணையாணை யன்பினுலார்வத்தா லென்றும்
சுணையார்மலரிட்டுத் தொண்டராய்நின்று
நிணையாதார்நெஞ்சென்றும் நெஞ்சல்லகண்டாமே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கணை ஆர்	மிக்க ஒலியையுடைய	மலர்	மலர்களை(கொணர்ந்து
கடலும்	கடலையும்		அவன் திருவடிகளிலே)
கருவினையும்	கருவினைப்பூவையும்	இட்டு	ஸமர்ப்பித்து
காயாவும்	காயாம்பூவையும்	தொண்டராய்	சேஷபூதர்களாய் நின்
அணையாணை	ஒத்திராநின்ற ஸர்வே	நின்று	று
	ஸ்வரணை,	என்றும்	எந்நாளும்
அன்பினால்	ஸ்நேஹத்தோடும்	நிணையாதார்	த்யா (ஹ்)நீக்கப் பெ
ஆர்வத்தால்	ஆற்றாமையோடும்		ருதவர்களுடைய
சுணை ஆர்	தடாகங்களில் நிறை	நெஞ்சென்றும்	நெஞ்சல்ல கண்டாம்
	ந்திராநின்ற		(எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கணையார் கடவித்யாதி) உபமாந
மில்லையென்று பேசாதிருக்க மாட்டாரே. திவ்ய விக்ரஹத்துக்கு
உபமாநம் அபூமியானால் ஆத்மகுணங்களுக்கு உள்ளுப்போகாரிதே.
(அன்பினுலார்வத்தால்) அன்பாவது - ஸ்நேஹம். ஆர்வமாவது-
பெறுதொழியில் முடியும்படியான ஆற்றாமை. (சுணையார்மலரிட்டு)
புஷ்பாத்யபகரணங்கள் பண்டேசமைத்திருந்தன. அவன் தன்
னைத்தாழவிட்டுநின்றான். (தொண்டராய்) இனி“அவனுக்கிது சேஷ
ம்” என்னுமித்தைஇசையுமித்தனை. (நிணையாதார் நெஞ்சென்றும்
நெஞ்சல்ல)நினைவுக்கு அநதிஷ்ட்டாநமானநெஞ்சு-நெஞ்சல்ல. (எ)

மூ.—வெறியார்கருங்கூந்த லாய்ச்சியர்வைத்த
உறியார்நறுவெண்ணெய் தானுகந்துண்ட
சிறியாணைச் செங்கணையாணைச் சிந்தித்து
அறியாதாரென்று மறியாதார் கண்டாமே. (அ)

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (கணையாரித்யாதி) விக்ரஹத்துக்கு ஒருபமாநம்
அமையாதோ, இத்தனையிட்டு வர்ணிப்பானென்னென்ன வருளுகிறார் (உப
மாநமித்யாதி). ஆத்மகுணங்களைப் பேசி அநுபவிக்கப்போகாதோ வென்ன
வருளுகிறார் (திவ்யவிக்ரஹத்துக்கித்யாதி). (குணங்களுக்கு) என்றவநந்தரம்
“தருஷ்டாந்தமிட்ட நுபவிக்கிறார்” என்று சேஷம். ... (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெறியார்	பரிமளப்ரசுரமாய்	சிறியாணை	(எளிமைக்குறுப்பான)
கரு	கருமை பொருந்திய		சிறுமையையுடை
கூந்தல்	கூந்தலையுடைய		யனாப்
ஆய்ச்சியர்	இடைச்சிகளாலே	செம்கண்	சிவந்த கண்களையு
வைத்த	சேமித்துவைக்கப்பட்ட		டையனா
	டதாய்	நெடியாணை	ஸர்வேஸ்வரனை
உறியார்	உறிகளிலே நிறைந்து	சிந்தித்துஅறி	நெஞ்சாலும் நினைத்த
	ள்ள	யாதார்	றியாதவர்கள்
நறுவெண்	மணம்மிக்க வெண்	என்றும்	எப்போதும்
ணைய்	ணையை [து	அறியாதார்	விஷயவைலக்ஷணய
தான்உகந்து	தான்திருவுள்ளமுகந்		மறியாதவர்கள்;
உண்ட	அமுதுசெய்த		கண்டாமே. (அ)

வ்யா—எட்டாம்பாட்டு. (வெறியார் கருங்கூந்த லாய்ச்சியர் வைத்த) இடைச்சிகள் வைத்த. (உறியார் நறுவெண்ணெய் தானுகந்துண்ட) ஆஸ்ரித த்ரவ்யமாகையாலே பெருப்பேறு பெற்றானாய் உண்டபடி. (சிறியாணை) ஆஸ்ரியிக்குமவர்களுக்கு இனி இல்லை என்னும்படி, தாழ்விட்டு முக்த்த(க்)னாவனை. (செங்கணையாணை) இவர்களைக்கொண்டுபோய் வைக்குமிடத்தில் இதுக்குமேல் இல்லையென்னும்படி உயரப்பரமபதத்திலே வைக்கவல்லவனை. (சிறியாணைச் செங்கணையாணை) ஆஸ்ரிதர்க்கு இப்படி எளியனாய், மேன்மையால் குறையற்றுச் சிவந்த கண்களையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை. (சிந்தித்தறியாதார்) நினைத்தறியாதவர்கள். (என்று மறியாதார்) இங்குத்தை எளிமையும் மேன்மையும் இரண்டு மறியாதவர்கள். (அ)

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (வெறியாரித்யாதி) பாஹ்யகரணங்களோடு ஆந்தரகரணங்களோடு வாசியற என்றும் பகவச்சேஷமாகாவிடில் அவைஅஸத்கல்பமென்றார்கீழ்.இனி மேலிரண்டு பாட்டாலே கரணிகளான மதுஷ்யர் நினையாவிடில் அஸத்கல்பரென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(இடைச்சிகள் வைத்த) என்றது, அதிகாரிகளுடைய தாழ்மையும் பாராணென்றுதோற்றுகைக்காகக்கீழ் தாத்பர்யமருளிச் செய்து வாக்யார்த்தமருளுகிறார் (ஆஸ்ரிதர்க்கித்யாதி). ... (அ)

க.கூ.௦௪ பெரியதிருமொழி, கக-ப, எ-தி, கூ-பா, தேனோடு.

மு.—தேனோடு வண்டாலும் திருமாலிருஞ்சோலை
தானிடமாக்கொண்டான் தடமலர்க்கண்ணிக்காய்
ஆன்விடையேழன்றடர்த்தாற் காளாரூரல்லாதார்
மானிட வரல்லொன் றென்மனத்தேவைத்தேனே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தேனோடு	வாயில் தேனோடே	கண்ணிக்காய்	கண்களையுடையனார்
வண்டு	வண்டுகளானவை		ன் நப்பின்னைப்பி
ஆலும்	ஆரவாரம் செய்யா		ராட்டிக்காக
	நின்றுள்ள	ஆன்விடைஎழ் மதித்த ஏழுவருஷபங்	
திருமாலிருஞ்	திருமாலிருஞ்சோலை	களை	
சோலை	யை	அடர்த்தாற்கு நிரஸித்தருளின ஸர்	
தான்இடமா	தனக்கிருப்பிடமாக	வேஸ்வரனுக்கு	
கொண்டான்	அமைத்துக்கொண்ட	ஆளாரூரல்லாதார்	
	ருளினவனாய்,	மானிடவர் அ மதுஷ்யகோடியில்	
அன்று	சுல்கப்ரஸங்கத்திலே	ல்லர் என்று சேராதவர்களெ	
தட	விசாலமாய்	ன்று	
மலர்	கருநெய்தல் பூப்போ	(இவ்வர்த்தத்தை)	
	ன்ற	என்மனத்தே என் ஹ்ருதயத்தில்	
		வைத்தேன் உறுதியாகநாட்டினே	
		ன். (கூ)	

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தேனோடுவண்டாலும் திருமாலிருஞ்சோலை தானிடமாக கொண்டான்) உண்கிறவாயில், தேனுள்ளே இழிச்சுவது, உமிழ்வதாகாநின்றுகொண்டு ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணும் வண்டுகள். மதுவும் நித்யமாய்ச் செல்லுகிறபடி. (தடமலர்க்கண்ணிக்காய்) சுனைப்பூப்போலேயிருந்த திருக்கண்கள்.

(ஆன்விடையேழன் றடர்த்தாற்கு) தன்னைப்பேணாதே எருதுகளை அடர்த்தவனுக்கு. (ஆளாரூரல்லாதார்) அவன்றனைப்பேணாதொழியத் தங்களைப் பேணித் திரியுமவர்களை. (மானிடவரல்லர்) பிரித்துஅவயவங்களைச் சொல்லுகிறதென்? கட்டடங்க மதுஷ்யரல்லர். (என்மனத்தே வைத்தேனே) ஸர்வேஸ்வரன் குற்றங்

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தேனித்யாதி) இவர் மனத்திலே வைத்தால் விரோதமென்னென்ன வருளுகிறார் (ஸர்வேஸ்வரனித்யாதி). ஸ்வவிஷயத்தில்குற்றங்களைப்பொறுக்குமென்றபடி. (க) “यद्विषयस्य विषयस्य विषयस्य विषयस्य”

பெரியதிருமொழி, கக-ப, எ-தி, க௦-பா, மெய்நின்றபாவம், கக௦டு

களும் பொறுக்குமிதே. அவன் கழித்தவன்றும் க்ருபைபண்ணு
மவரிதே ஆழ்வார். இருவருமகப்படக் கைவிடும்படி யானார்கள்.
(க) “ லுத்ருஃஸுக்ஞ்ருஃ - மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் ” என்னு
மவளிலும், இவர்க்குவாசிபுண்டு. (க).

மூ.—மெய்நின்ற பாவமகலத் திருமாலேக்
கைநின்ற வாழியான்கூழும் கழல் சூடி
கைநின்ற வேற்கைக்கலிய னொளிமாலே
ஐயொன்றுமைந்து மிவைபாடி யாடுமினே. (க௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மெய்நின்ற	ப்ரக்ருதியிலே அதுபவி	கைசீன்ற	கைகழலாதே நின்ற
	க்கக்கடவதாய் நி	ஆழியான்	திருவாழியாழ்வானே
பாவம்	பாபங்களடைய [ன்ற		நிருபகமாக உடை
அகல	கழிவதற்காக,		யனான ஸர்வேஸ்வ
திருமாலே	ஸ்ரியஃபதிபாய்,		ரனுடைய

ஸ்ரீராமச்சந்திர ஸர்வேஸ்வரஃ । ஸ்ரீராமச்சந்திர ஸர்வேஸ்வரஃ-யதபராதஸஹஸ்
ரமஜஸ்ரஜம்த்வயிசரண்ய ஹிரண்ய உபாவஹத் । வரததேநசிரம் த்வமவிக்ரியஃ”
என்னக்கடவதிதே. (அவன் கழித்தவன்றும்) என்றது- “ லுத்ருஃஸுக்ஞ்ருஃ
நாஃ - விக்ருதிமர்பகநிர்பஜநாதகாஃ ” என்கிறபடியே பாகவதாபசாரம்
பொறுக்கமாட்டான் ஸர்வேஸ்வரன்; அவன் கழித்தவன்று மென்றபடி.

(க்ருபை பண்ணுமவரிதே ஆழ்வார்) என்றது. (உ) “ பயிலும்சுடரொளி ” (ரு)
“ நெடுமாற்கடிமை ” (ச) “ நண்ணாதவாளவுணர் ” (டு) “ கண்ணோரவெங்குருதி ”
முதலானவற்றிலே பாகவத வைபவத்தை விஸ்தரேணவருளிச்செய்கையாலே
பாகவதாபசாரம் புகுர வழியில்லாதபடி உபதேசிக்கை. இப்படிப்பட்ட ஆழ்
வாருடைய உபதேசத்துக்கும் விஷயமாகாதே போனார்க்கு இனிஉஜ்ஜீவந ப்ர
ஸங்கந்தானுண்டோவென்னுமத்தைக்காட்டுகிறார் (இவருமித்யாதி). “ மனத்
தே வைத்தேனே ” என்ற உத்தமனாலே தம்மதென்று தோற்றுமே என்பா
னென்னென்ன வருளுகிறார் மித்ரமௌபயிகமித்யாதி). பிராட்டி உபதே
சம் கேளாதவனுக்குத் தலையோடே போயிற்று; ஆழ்வாருபதேசத்துக்கு
உட்படாதார்க்கு ஸ்வரூபம் நேசிக்குமென்று கருத்து. ... (க)

(க) ரா-ஸு-உக-கக (உ) தி-வாய் ரு-எ. (ரு) தி-வாய்-அ-க௦.

(ச) தி-மொ-உ-க.

(டு) தி-மொ-எ-ச.

ககூ௦௬ பெரியதிருமொழி, கக-ப, எ-தி, க௦-பா, மெய்நின்றபாவம்.

சூழும்	எல்லாரையும் சூழ்த்து	கலியன்	ஆழ்வார்
	க்கொள்ளவல்ல	ஒலி	அருளிச்செய்த
கழல்	திருவடிகளை	மாலை	சொல்மாலையான
சூழி	(சிரோபூஷணமாக)	ஐஒன்றும் ஐந்	இப்பத்துப்பாட்டுக்க
	சூடுமவராய்	தும் இவை	ளையும்
கைநின்ற	கைசெய்வதற்கு (ஸ	பாடி	வாயாரப்பாடி
	ஹகரிக்கைக்கு) உ	ஆடுமின்	ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்
	றுப்பாயிராநின்ற		
வேல்	வேலை [யரான		பண்ணுங்கோள்.
கை	திருக்கையிலே உடை		(க௦)

வ்யா—பத்தாம்பாட்டு. (மெய்நின்ற பாவமகல) ப்ரக்ருதியிலே அநுபவிக்கக்கடவதாய்நின்றபாபங்கள் அகல. பாபத்துக்கடி ப்ரக்ருதியிறே. (திருமாலை) அவள் முன்னாக ஆஸ்ரயிக்கிவிதே பாபங்கள் அகலுவது. (கைநின்றவாழியான்) * எப்போதும் கைகழலா நேமியானாயிறே இருப்பது. (சூழங்கழல்) எல்லாரையு மாக்கிக்கொள்ளும் திருவடிகள். திருவடிகளுக்கு ஆகாதாரில்லை. இத்திருவடிகளைச் சூடும் ஆழ்வார். (கைநின்ற வேற்கைக்கலியன்) சேஷித்வத்துக்கு அவன் திருவாழியைப் பிடித்தாப்போலே சேஷித்வத்துக்கு இவர் வேலைப்பிடித்தபிடி. (ஒலிமாலை ஐயொன்று மைந்தும்) பத்தும். (இவைபாடியாடுமினே) முன்பே பாசுர

அநு;—பத்தாம்பாட்டு. (மெய்நின்றவித்யாதி) “மானிடவசல்ல ரென் றென்மனத்தே வைத்தேனே” என்றவர்தாமே பின்னும் ஆசையாலே அதிலே அந்வயித்தால், இப் ப்ரபந்தம் நமுவ விடாதே அநுகூலிக்கப் பண்ணுமென்று ஒருவழியருளிச் செய்கிறாரென்றவதாரிகை.

பாபத்தை “மெய்நின்ற” என்பானென்னவருளுகிறார்(பாபத்துக்கிட்யாதி),

(ஆக்கிக்கொள்ளும்) அடிமையாக்கிக்கொள்ளும். “ஐயொன்றுமைந்தும்” என்றால் பதினொன்றுதோற்றாதபடி யருளுகிறார் (பத்தும்) என்று. பாஹ்யகரணங்க ளை நிந்தித்தவைந்தும், ஆத்மாக்களை நிந்தித்து விடமாட்டாதே ப்ரபந்தத்தை அநுஸந்திக்கச் சொல்லுகிறதுமான தோரைந்துமாகப் பத்துமருளிச் செய்தா ரென்று திருவுள்ளம். ஆத்ம சப்தம், மநஸ்ஸுக்கும் ஜீவனுக்கும் பெயர். (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, மாற்றமுளவின் ப்ரவேசம். கக௦௭
மிட்டுத் தந்தோம். இனிச் சரீரத்தாலுள்ள விநியோகம் கொள்ளுங்
கோள். (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
பதினேராம்பத்து ஏழாந்திருமொழி முற்றிற்று,

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

பதினேராம்பத்து எட்டாந்திருமொழி
மாற்றமுளவின் ப்ரவேசம்.

வ்யா;—அடியிலே வாதிப்ரதிவாதிகளாயாயிற்று இழிகிறது. இவர்தாம் ஒருவார்த்தை சொன்னாவிதே அவனுக்கு மறுமாற்ற முள்ளது. இவர்சொன்னவார்த்தை ஏதென்றால்;—இவ்வாத்மவஸ்து வானது அங்குத்தைக்கு ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தோபாதியும் நாய்ச்சி மார்திருமுலைத் தடத்தோபாதியும் ஸ்ப்ருஹாவிஷயமுமாய்போக்ய

அநு;—மாற்றமுளவின் ப்ரவேசம். இவ்வாழ்வார் அடியிலே “குழ்புனல் குடந்தையேதொழுமின்” என்று துடங்கினத்தை “தண்குடந்தை நகர்பாடியாடர்களே” என்று உபதேசித்திருக்கச் செய்தேயும் விஷய ப்ரவணராய்ப் போருகையாலே, அவர்கள் கரணங்களையும் அவர்களையும் நிந்தித்து இசையாதே அஸைவ்ய ஸைவைபண்ணியிருந்தவர், மீளவும் இந்த சாற்றுப்பாட்டிலே பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகையை விட்டும் “இவை பாடி யாடுமின்” என்று பரோபதேசம் செய்ய வழியில்லை என்னும் சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திலோடுகிற நிரூபண விசேஷத்தை உபபாதிக்கிறார் (மாற்றமுளவியாதி). தம்முடைய உபதேசமும் கார்யகரமாகாதபடி அநாதரித்தான் ஈஸ்வரனாகையாலே இவர்களை நிந்திக்க வழியில்லை என்று கருதி, அவன் ஆதரித்திருக்கைக்குத் தம்முடைய ப்ரபந்தத்திலே அந்வயியுங்கோள், அத்தாலேஸகலப்ரதிபந்தகங்களும்போய் ஆநந்தமே பலிக்கும் என்று, மீளவும் பரமக்ருபையாலே உபதேசிக்கை கூடுமென்று கருத்து.

ஸர்வேஸ்வரன் மேலேதானே குற்றம்சுமற்றும்படி யென்னென்ன, அதுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (அடியிலேயித்யாதி). “ஆகிலும் சொல்லுவன்” என்கையாலே (வாதிப்ரதிவாதிகள்) என்றது. “மாற்றம்” என்றத்தாலே பூர்வப்ரஸ்ரம் வேண்டுகையாலே (அருளுகிறார்இவர்தாமித்யாதி). “பூணாமார்வனை” என்றத்தையும், “தடமலர்க்கண்ணிக்காய்” என்றத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றி

பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, மாற்றமுளவின் ப்ரவேசம். ககரக்

“ஆகிலும் சொல்லுவன்” இதுபக்ர (ஃX) மாம்படி இவற்றுக்கு மேலே உத்தரம்சொல்லுவன். எங்ஙனையென்னில்; ருசியில்லையென்றே முதல்வார்த்தை, ருச்யருசிகளுக்கும் அடியேதென்னில், மகஸ்ஸர்யே இருப்பது. அந்தமகஸ்ஸு நீ இட்டவழக்கன்றோ? (க) “ஸ்ரஸ்யுஃ உஃஸ்யுஃ ஸ்ரஸ்யுஃ - ஸர்வஸ்யசாஹம் ஹ்ருதிஸந்நிவிஷ்டஃ” (உ) “தீமனம்கெடுத்தாய்,” (ங) “மருவித்தொழும்மனமே தந்தாய்” என்று சொல்லுகிறபடியாலே ருசிஜநகன் நீயானபின்பு, ருசியில்லை என்று சொன்னவிடம் வார்த்தையல்ல.

அநந்தரம் கர்மமடியாக ஸம்ஸரித்துப்போந்தான் என்னுதே? கர்மஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தால், அதுக்ரியாரூபமாகையாலே அப்போதே நசிக்குமே. க்ரிபாவான்மறக்குமே; அது-நிக்ரஹா² துக்ரஹ ரூபேண உன் திருவுள்ளத்தில் கிடந்தன்றோ அதுபாவ்யமாவது. உனக்கு நிவாரகரில்லாமையாலே அத்தைக்ஷமிக்கத்தீருமே. ஆகையாலே அதுவும் வார்த்தையல்ல. இனி கர்மகர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்கள் சைதந்யக்ருத்யம்; அதில்லாமையாலே ஸம்ஸரித்துப்போந்தானென்ன துவும் வார்த்தையல்ல; உனக்கிது ஸரீரதயாபரதந்த்ரமாகையாலே, ஸ்வதந்த்ரக்ருத்யமான கர்த்ருத்வம் பரதந்த்ரனுக்குக் கூடாமையாலே, அதுவும் வார்த்தையல்ல; ஸரீரக்ஷணம் ஸரீர்யன்றோபண்ணுவான். ஸம்பந்தத்தையும் மறந்தாயோவென்கிறார். ஆனபின்பு உன்னுடைய அநாதரமேஹது.

இருவரும் என்நினைத்துச்சொன்னார்களென்னில்; அவன் கர்மத்தைப்பற்றி நின் னு வார்த்தை சொன்னான்; இவர் ப்ருஹமத்

இந்தநாலாம் வார்த்தைக்கு உத்தரமருளுகிறார் (சரீரரக்ஷணமித்யாதி).

“ஸர்வஜ்ஞனை ஸர்வேஸ்வரஹம், அவஸ்தை * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவாழ்வாரும், வாதிப்ரதிவாதிகளாம்போது ப்ரமாணங்களை நிர்ஸயித்திறே நிரூபிக்கவடுப்பது” என்னும்ப்ரஸ்நத்தைக் கிளப்பி, வேதத்தில் பூர்வோத்தரபாகங்களைப்பற்றி முதல்வார்த்தையும், உத்தரபாகம் தத்ஸாரமான திருமந்த்ரத்தைப்பற்றி இரண்டாம்வார்த்தையும், திருமந்த்ரம் தன்னில் மத்த்யமபதத்தைப்பற்ற மூன்றாம் வார்த்தையும் நமஸ்ஸுதன்னிலும் ஆர்த்தமான பகவதே கோபாயத்வத்தையும் அசித்வத்பாரதந்த்ர்யத்தைப்பற்ற நாலாம்வார்த்தையுமாக ப்ரமாண விசேஷங்களை ஸஞ்சிப்பிக்கிறார் (இருவருமித்யாதி யாலே). இப்படி

உ0000 பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி 'மாற்றமுளவன் பரமேசம்.

தைப்பற்றி நின்று அத்தை அழித்தார். அவன் வேதத்தைப் பற்றி நின்று வார்த்தை சொன்னான்; இவர் வேதாந்த தாத்பர்யத்தைப்பற்றி அழித்தார். அவன் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி வார்த்தை சொன்னான்; இவர் ஸ்வரூபயாதாத்ம்யத்தைப்பற்றி நின்று அழித்தார். அவன் பாரதந்தர்யத்தைப்பற்றி நின்று, ஸாத்யோபாயத்தைப்பற்றி வார்த்தை சொன்னான்; இவர் பாரதந்தர்ய காஷ்ட்டையைப்பற்றி நின்று ஸித்தோபாயத்தைப்பற்றி வார்த்தையை அழித்தார். இதுகாணும் உபாஸகரில் காட்டில் ப்ரபந்நனுக்கு ஏற்றம். *மக்கள் தோற்றக்குழிதொடங்கிமேறபாட்டுக்குறையும் இவற்றைச் சொன்னபடி.

(மெய்ந்நின்றவித்யாதி) போக்யதை அளவிறந்திருந்தது; அது பவித்து வாழுங்கோள் நாடடைய வென்கிறார். [மெய்ந்நின்றபாவமாகல] அதுபவித்தல்லது நசியாதபடியான பாபமானது போக வென்னுதல்; தேஹோபாதிக்கமானது அகலவென்னுதல். [திருமலை] விரோதியென்று பேர்பெற்றவற்றையடையப் போக்குவிக் கும் பிராட்டியை அருகேயுடையவனை. (கைநின்ற) * எப்போதும் கை கழலாநீமியானாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய போக்யதை அளவிறந்திருந்துள்ள திருவடிகளையென்னுதல். ஸுலபமான திரு வடிகளை சிரஸாவஹரித்தென்னுதல். ஸர்வேஸ்வரன் ஐஸ்வர்யப்பிரகாசக மானதிருவாழியைக் கையிலே யுடையவனாப்போலேசேஷத்வப்ர காசகமான வேலையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த இப்பத்தையும் பாடி

நிருபித்தவர்த்தத்திலீடுபாடு (இதுகாணுமித்யாதி). இத்தனை உத்தரங்களுக் கு ஸுசகமெங்கேயென்ன வருளுகிரார் (மக்களித்யாதி). “நாற்றச்சுனைவ்யுரெ லியாகிய” என்று சப்தாதிவிஷயங்கள் நீ இட்டவழக்கென்று இவர் உத்தரம் சொல்லுகையாலே, ஸுசிதமென்றுகருத்து. இப்படிநிருபித்திருந்தவராகையாலே ஸம்ஸாரிகளை நிந்திப்பானென் னென்ன; என்றுவிட்டு, மீளவும் உப தேசித்தாரென்று திருவுள்ளம்.

ஆழ்வார் தம்முடைய பரமக்ருபையாலே ஸம்ஸாரிகளைக்குறித்து உபதேசித்தது இப்பாட்டேயாய், மேலே மாற்றமுளவென்று தொடங்கி மேல் பரபந்தங்களிலும் பரோபதேசமில்லாமையாலே இப்பாட்டில் ஆதரம் தோற்றுமுளவும் வ்யாக்யாநம் செய்தருளுகிறார் (வைபவின்றவித்யரதி). பாட்டுக்

பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, மாற்றமுளவின் ப்ரவேசம். ௨௦௦௯

வது ஆடுவதாங்கோள். விரோதிபோக்குகையில் பணியில்லை. அது தன்னடையேபோம். மேலுள்ளது உங்களுக்குஹர்ஷமே.

பகவத்விஷயத்தில் அந்வயியாதாருடைய கரணங்கள், அவர்கள் அவற்றைத் தங்களுக்கு உறுப்பென்று நினைத்தார்களேயாகிலும், அவை அவர்களுக்கு அடைத்தவையல்லவென்றும், பகவத் ப்ராவண்யமில்லாதார் முதலிலே சேதநரல்லரென்றும் சொன்னார் கீழ்த்திருமொழியில்; இவர்தாம் பிறர் குறையறிந்து பரிஹரிப்பாராய் நின்றார்; நாம் நின்றநிலை ஏதென்று ஆராய்வோம். இவர்தாம் தம் குறைகிடக்கப் பிறர்குறை பரிஹரிக்கப் பார்க்கிறது- தான் குறைவற்றாராக நினைத்திருந்தோ? அன்றிக்கே தம்முடையக்ருபாகுணப்ராசர்யத்தாலேயோ? தயாவான்களாயிருப்பார் தந்தாம் குறைகிடக்கச்செய்தேயும், பிறர்குறையைப் பரிஹரிக்கப்பார்ப்பார்களிறே. பெருமாள் பிராட்டியைப்பிரிந்து தடுமாறிக்கண்ணாஞ்சுழலை

கெல்லாம் தொகுத்தபாவம் (விரோதியித்யாதி). இப்ப்ரபந்தாது ஸந்தாநமாதரத்தாலே பிராட்டியும்அவனும் உகந்து உங்களைக்கடாக்கித்தால் உங்களுக்குப் புருஷார்த்தம்ஸித்திக்குமென்றுபரமார்த்தத்தைஉபதேசித்தாரென்றுகருத்து

அடியிலே “குடந்தையேதொழுது” என்று ஆராவமுதைப் பருகினவராகையாலே, திருப்பிரிதிதொடங்கி உகந்தருளின நிலங்களில் ப்ரவணரானவர் * தூவிரியமலருழக்கியிலே தூதுவிட்டும், * ஏழையேதலனில் தாமேமுன்னிலையாகத்தமக்கு இவ்விபூதியிலிருப்பு அரிதாயருளவேணுமென்று சரணம்புக, அடியில் ஆராவமுதைப்பருகினவராகையாலே இவரை இன்னமும் உகந்தருளின நிலங்களை அதுபவிப்பிப்போமென்று ஸங்கல்பித்து அதிலே மூட்ட * ஒருநல்கற்றத்தளவும் பரிபூர்ணமாக வதுபவித்து, அதுக்குமடியான ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களையும்அதுபவித்து, தத(௩)லாபத்தாலேநொந்துமீண்டுதிருவாலியெம்பெருமானடிமேல் “போதணியப்பெற்றோம்” என்று தேறி, ஸம்ஸாரிகளிருக்கும்படியே ஆராவமுதைப் பருகச்சொல்ல, அது செய்யாமையாலே நிந்திக்கிற ஆழ்வரைக்கண்ட ஸர்வேஸ்வரன், “இவ்வாழ்வாருக்கு இவ்விபூதியில் கால்பாவி ஏழையே தலனாகத் தீர்ந்ததோ?” என்று விசாரிக்கக்கோலி, ஸம்ஸாரமண்டலத்தில் இவரிருப்பைஅறிவிப்பித்தானென்கிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி, கீழ்த்திருமொழியோடுஇதுக்குஸங்கதியருளுகிறார் (பகவத்விஷயத்திலித்யாதி). (கரணங்கள்) என்றவநந்தரம் “யாவைசிலவுண்டு” என்று சேஷம்,

உ00உ பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, மாற்றமுளவின்ப்ரவேசம்.

யிட்டு வாராநிற்கச்செய்தேயும் மஹாராஜரிழவைக்கண்டபின்பு அவ
ற்றைமறந்து அத்தைப் பரிஹரிக்கப் பார்த்தாரிறே.

“இவைகிடக்க, இவர்தாம்நின்ற நிலையை இவர்க்கறிவிப்போம்.
ஸம்ஸாரத்தினுடைய பொல்லாங்கையறிவித்தால் இதுவே அமையு
மென்றறிந்தாராகில் இங்கேவைக்கிறோம். இதில் பொருந்தாதபடி
யானாராகில் அமர்ந்தநிலத்திலேகொடுபோகிறோம்” என்றுபார்த்து,
“பிறரை இகழ்கிறநீர்தான்நின்றநிலையைப்பார்த்துக்காணீர்”என்ன;
தம்மைப்பார்த்தார். ஜ்ஞாநலாபமுண்டேயாகிலும் அவன்உபேக்ஷி
த்தவன்று இவ்வருகே போகைக்குமுடலாய்,அவன்ஆதரித்தபோது
அவ்வருகே போகைக்குமுடலாம்படி பொதுவான நிலத்தில் தேஹ
ஸம்ஸ்ருஷ்டராயிருக்கிற விருப்பைக்கண்டார். குறைவற்றாராயிரு
க்கிறவர்கள் கோடியிலேயுமாகப் பெற்றதில்லை; இக்குறை நெஞ்சில்
படாதே போதுபோக்கியிருக்கிறவர்கள் கோடியிலேயுமாகப்பெற்ற
தில்லை.

இதுதான் தேஹமாயும் இந்தரியமாயும் போக்யமாயும் பந்தக
மாய்த்தோற்றியிருந்தது. இதுதான் அஸத்கல்பமாம்படியிறே பிற
ந்தஜ்ஞாநம். அந்தஜ்ஞாநந்தான் ஆறியிருக்கைக்குஉடலன்றிக்கே,
த்வரிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமிதே. புற்றினருகே பழுதைகிடந்

(இதுவேஅமையுமென்றிருந்தாராகில்) என்றது-உகந்தருளின நிலத்தில்
ப்ராவண்யத்தாலே,(க)“இங்கே திரிந்தேற்கிழுக்குற்றென்”இத்யாதிப்படியே
தேறியிருந்தாராகிலென்கை. ஜ்ஞாநமுண்டானால் உம்முடலை-கைங்கர்யத்
துக்குஉடலாக்கலாமே, இதுக்கஞ்சக்காரணமென்னென்னவருளுகிறார் (ஜ்ஞா
நலாபமித்யாதி). பொதுவாகையாலே அச்சத்துக்கு முடலாமேயென்று
திருவுள்ளம்.

“போதணியப்பெற்றோமே” என்றிருக்குமவருக்கு பந்தகமாகாதேயென்
ன; ஆகிலும் இவ்வுடம்பொடுசெய்யும் கைங்கர்யம், அபி (2) நிஷ்பத்யமான
ஜ்ஞாநத்துக்குப் போருமோவென்கிறார் (இதுதானித்யாதி). அந்தஜ்ஞாநந்
தானே பயஹேதுவாயிற்றென்கிறார் (அந்தவித்யாதி). எத்தனை சொன்னா
லும் அவருக்கு ஸகலகடணங்களும் பகவத்விஷய ப்ரவணமாய், பெறில் தரித்
தல், இல்லையாகில் நசித்தலாயிருக்க, இவருக்கு அஞ்சுகைக்கு நிமித்தமுண்
டோவென்ன, (புற்றினருகேயித்யாதி). ஆனால் பயமநுவர்திப்பானேன்,

தாலும் “பாம்பு” என்றே பயம் அதுவர்த்திக்குமிதே. ஆகையால் இதுதான் அவஸ்யம்பரிஹரித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்தொன்றாயிருக்கிறபடியும், தம்மால்பரிஹரித்துக்கொள்ளவொண்ணாதபடியாயிருக்கிறபடியும், அவனையே கால்கட்டிப் பரிஹரித்துக்கொள்ளவேண்டியிருக்கிறபடியையும் அதுஸந்தித்து, த்வதநுபவவிரோதியானதேஹஸம்பந்தத்தை அறுத்துத் தந்தருளவேனுமென்று திருவடிகளிலே விழுந்து சரணம் புகுகிறார். *
 மு.--மாற்றமுள வாகிலும் சொல்லுவன் மக்கள்

தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய்கொ லென்றின்னம்
 ஆற்றங்கரை வாழ்மரம்போலஞ்சுகின்றேன்
 நாற்றச்சுவை யூறொலியாகிய நம்பீ. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நாற்றம்	கந்தமென்ன	சொல்லுவன்	அதுக்குமேலே உத்த
சுவை	ரஸமென்ன		ரம் சொல்லுகிறே
ஊறு	ஸ்பர்சமென்ன		ன்;
ஒலி	ஸுப்தமென்ன	மக்கள்	மதுஷ்யர்களுடைய
ஆகிய	ஆகிய இக்குணங்களா	தோற்றக்குழி	கர்பஸ்தர்நமாகிற பெ
	ய் நின்ற		ரும்பாழியிலே
நம்பீ!	பூர்ணனே!	இன்னம்	இதுக்குமேலும்
(நான் உன்னைச்சிலகேட்டால்;)		தோற்றுவிப்பா	பிறப்பித்து ஸம்ஸரி
மாற்றம்உள	உனக்குச்சொல்லலாம்	ய்கொல்	க்கச்செய்வாயோ
	மறுமாற்றமுண்டு;	என்று	வென்று நினைத்து
ஆகிலும்	நான்சொன்னவற்றுக்	ஆற்றங்கரை	ஆற்றங்கரையிலே
	கெல்லாம் நீ உத்த	வாழ்	வர்த்திக்கிற
	ரம் சொன்னாயேயா	மரம்போல்	வ்ருகூழ்ம்போலே
	கிலும்	அஞ்சுகின்றேன்	பயப்படாநின்றேன்.

(க)

வ்யா;—முதற்பாட்டு.(மாற்றமுள) “இவ்வாத்மவஸ்துவானது கௌஸ்துபா திகளோபாதி நிர்தோஷமாய் உன்னாலே தரிக்கப்படுவ

(ச)“ சபி ஸ்ரீஸக்திந-நபிபேதிருதஸ்சந” என்றன்றோ ப்ரபந்நர் இருப்பது.

*ஏழையேதலனிலே சரணம் புகுந்தாரே,அதுதானே அமையாதோவென்ன வருளுகிறார் (ஆகையாலித்யாதி). *

உலகப் பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, க-பா, மாற்றமுள்.

தொன்றாயிருக்க, இது அநாதிகாலம் ஸம்ஸரிக்கும்படி விட்டுவைத்தாய்நீ” என்றுப்ராப்தாப்ராப்தவிவேகம்பண்ணிச்சொன்னால், அதுக்கு உனக்குச் சொல்லலாம்மறுமாற்றங்களுள். (மாற்றமுள்) அதுக்கு அர்த்தமில்லை. ஸம்பந்தத்திலே ஒருகண்ணழிவுண்டாகிவிடே ஒருமறுமாற்றம்சொல்லிக் கடக்கவருக்கலாவது. உன்னோடுண்டான குடல் துடக்கு-போட்கனல்ல; உன்கண்வட்டத்தே ஸம்ஸரிக்கிற இதை இல்லைசெய்யவொண்ணாது. இதுக்குநீஎன்னமறுமாற்றம் சொல்லுவது.

(உள்) “நீசேதநனாபின்புபேற்றுக்குடலாகநீயேஅநுவர்த்தித்து வரவேண்டாவோ” என்று உனக்குச் சொல்லலாம்; “நாம், * ஆள் பார்த்துழிதருவானாய், எதிர்குழல்புக்குத் திரியாநிற்க, நீ ரே யன்றோ இவ்வளவாக மிறுக்குப்பண்ணினீர்” என்று சொல்லலாம்; “ஆவேனென்று இசைந்தவின்று வரநிற்கைக்குறுப்பாகவன்றோ நாம்முதலிலேசக்தியையும்ப்ரவ்ருத்தியையும் தந்துவிட்டது” என்று சொல்லலாம்; நீ ஒரு உத்தரம்தேடி சொல்லுங்காட்டில் நான் படுகிற க்லேசத்துக்குப் பரிஹாரமாயிற்றோ? நான் படுகிறக்லேசத்தைப் பரிஹரித்துக் கொடுநின்றன்றோ உத்தரம் சொல்லுவது. (ஆகிலும் சொல்லுவன்) நான் சொன்னவற்றுக்கெல்லாம்நீஉத்தரம் சொன்னாயேயாகிலும் அதுக்குமேலே உத்தரம் சொல்லுகிறேன்.

(ம க் க ள் தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய் கொலென்று) “நீ,

அநு.—முதற்பாட்டு, (மாற்றமுள்வித்யாதி) “அரங்கநகரப்பா” என்றபதத்தை உட்கொண்டு, அர்த்தமில்லை யென்னுமத்தை உபபாதிக்கிறார் (ஸம்பந்தத்திலித்யாதி). (போட்கனல்ல) க்ருத்ரிமனல்ல. அப்பனாகையாலே அரங்கத்தில் நித்யமாக நிறை செய்யுமதில்லையென்னவொண்ணாதேயென்று கருத்து. “தாமரைக்கண்ணா” என்றத்தை உட்கொண்டருளுகிறார் (உன்கண்ணித்யாதி).

மாற்றமுண்டு என்றுசொல்லாதே “உள்” என்று பஹுவசநமாகச் சொன்னதுக்குத் தாற்பர்யமருளுகிறார் (நீயித்யாதி). சொன்னதுக்கெல்லாம் ஒன்றுசொன்னால் அதுக்குமேல் சொல்லும்படி உத்தரங்கள் அநேகமுண்டென்கையாலே, எனக்கத்தனை சொல்லப்போகாதென்று தோற்ற பஹுவசநப்ரயோகம் பண்ணினபடியென்று கருத்து.

நீர் சொல்லுமதுதான்வெண்ணும் ப்ரஸ்ஸத்திலே “மக்களித்யாதி” என்று விவக்ஷித்துத் தாற்பர்யமருளுகிறார் (நீயித்யாதி). “தோற்றுவிப்பாய்”

சொன்ன வற்றுக்கு மறுமாற்றம்சொன்னாயாகிலும், பின்னையும்உன்னை வடிம்பிட்டுக்கேட்கவேணுமென்னும் நிர்பந்தமில்லாத மறுஷ்யர்களுடைய கர்ப்ப(Xṛ)ஸ்தாநத்திலே என்னுடையகர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கிறாயோ” என்று. “ஸம்ஸரிக்கைகுக்கர்மம்பண்ணுவானிவனிதே. அதுக்கிடாக ப்ரவர்த்திப்பிக்குமதன்றோ வேண்டுவது. ஆனாலும் சரீரத்தோடேயிருக்கச் செய்தேயன்றோ உமக்கு ஷ்ஞாநம் பிறந்தது” என்ன; நெடுநாள் “ஃஃஃஃ, ஸுஃஃஃஃ- தேவோஹம், மறுஷ்யோஹம்” என்று அகன்றுபோந்ததும் இச்சரீரத்தோடேயன்றோ? இன்னம் கீழ்கழிந்தகாலம் அநாதி; மேலுள்ளகாலம் அநந்தம்; ஆனபின்பு ஸம்ஸரித்தகாலம் போராது? இது தண்ணிய தென்றும், அதைக்கழித்துத் தருவாய் நீயென்றும்அறிந்தபின்பும் இந்த நோவுபடவேணுமோ?

ஆனாலும் “இத்தைக்கழித்துத்தருவோம் நாம்” என்னுமறிவைப் பிறப்பித்தோமே” என்ன; (ஆற்றங்கரை வாழ்மரம்போலஞ்சுகின் றேன்) ஆகில் நீபிறப்பித்தஞ்ஞாநத்துக்குப்பலம்-இதுவோ? சைதந்யத்தால் கொள்ளும்கார்யம் பயஸ்த்தாநமென்கை. ஆறு பெருகித் தன்வேரையகழ்ந்து பொகடாநின்றால், பேரநிற்றல், பரிஹரித்துக் கொள்ளுதல், கூப்பிடுதல் செய்யவறியாதிதே. பயத்தில்வந்தால் சேதநனாகையும், பரிஹாரத்தில் வந்தால் அசித்ஸமனாகையுமாயிற்று இவனுக்கு ஸ்வரூபம்; பயமேயிதே இவனுக்குள்ளது. (க) “अज्ञानं” ஸ்-அஹம்பிதோஸ்மி” (உ) “நன்றுமஞ்சுவன்” (ங) “मासु-மாசுசம்” என்பான்வேறொருவனிதே. பரிஹரிக்கை-அஹம்என்கையிதே, “உன்னுடைய அஹம் புத்தியை நினைத்து அஞ்சினாயாகில் என்னுடைய அஹம் புத்தியைஅநுஸந்தித்து ஆறியிருக்கப்பாராய்” என்றானிதே.

என்று கேவலம் அவனைஅநாதரித்துச் சொல்லியிருக்கிறது. (கர்மாநுகுணமாக) என்று கூட்டுவானென்னென்ன வருளுகிறார் (ஸம்ஸரிக்கைக்கித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (ஆனாலுமித்யாதி). “ஆற்றங்கரைவாழ்மரம்போல்” என்றத்ருஷ்டாந்தத்துக்கு பாவமருளுகிறார் (ஆறித்யாதி). அதைத்ருஷ்டாந்தமாக எவ்வாகாரத்திலே சொன்னாரென்னவருளுகிறார் (பயத்திலே யித்யாதி). (உன்னுடைய அஹம் புத்தியை) என்றதுக்கு “நான் என்பேற்றுக்கு யத்நம் பண்ணுகை-எனக்குச்சேராதென்று நினைத்தஞ்சினாயாகில்” என்றுகருத்து.

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (சீற்றமுள) திருவுள்ளத் துக்குச் சீறவேண்டுவன குவாலைச் செய்துவைத்து, அவையொன்றையும் பாராதே அதுகூலரைப்போலே திருமுன்பேநின்று சிலவார்த்தை சொல்லப்படுக்கவாதே “கேட்டருளுகிறதேவர் ஸர்வஜ்ஞராகையாலே அப்போது அவற்றைச் செய்து இப்போது இவற்றைச் சொல்லா நின்றானிவன்; என் செய்தானான்” என்று திருவுள்ளத் துக்குச் சீறவேண்டுவன குவாலுள.

(க) [விக்ஹம்ஸ்யூத்சுஸ்யஸீத்யவ் - ஏகோஹமஸ்மீதிசமந்யஸேத்வம்] கெடுவாய்! ஜீவபரர்கள் இருவருண்டென்கிற ப்ரமாணப்ரஸித்தியையும் கேட்டறியாயோ? நீ தான் ராஜாவாய் ப்ராமாணிகர்ஸேவிக்கவே தாரிருந்து போந்தது. [நஹுச்சயம் - நஹ்ருச்சயம்] அப்போதொன்றைச் சொல்லி இப்போதொன்றைச் செய்கிற உன்னுடைய நினைவுக்கு வாய்த்தலையாயிருக்கிற அவனை யொன்றும் புத்த'பண்ணிற்றிலையோ பாவி. [ஸுநிவ்-முநிவ்] அவன்றான்உன்னைப்போலே ஜ்ஞாநஸங்கோசமுடையானொருவனென் றிருந்தாயோ? [புரணம் - புராணம்] ஒருகால் ஜ்ஞாநஸங்கோச முண்டாய் ஒருகால்விஸ்தருத்முமவனென்றிருந்தாயோ? (உ) “பழகியான் தாளேபணிமின்” என்னக்கடவதிறே. பரிக்ரஹித்த சரீரம் தோறும்புதியனையிறே இவன் போருவது. முன்பு நின்றநிலை அறியான்; நடுநிற்கிற நிலையறியான்; மேல்போக்கடியுமறியான் இவன். முன்பு நின்ற

‘அஃம் மீ - அஹம்மே’ என்று வசப்படாதே, இப்போதும் ‘இன்னும் தோற்றுவிப்பாய்கொல்’ என்று நிர்க்க்ருணரைச் சொல்லுமாபோலேகையும் திருவாழியுமாயிருக்குமாதிக்யத்தையும் பாராதே என்பொன்னீரென்னுமிடம்தோன்ற, சீறிச் சிவந்தகண்ணொய் நிற்க, அதுக்குமேலே பாவ (ஞா) ஜ்ஞராய், அத்தையும் அநுமதித்து அதுக்குமேலும் சொல்லத்தக்கத்தை அருளுகிறாரென்று ஸங்கதி.

கீழ்ப்பாட்டிலே “ மாற்றமுளவாகிலும் சொல்லுவன் ” என்றுபோரப் பொலிய உத்தரம் சொன்னவர்தாமே, “சீற்றமுள்” என்று தன்பக்கலிலே குற்றமுண்டானதாக அங்கீகரிக்கிறதென்னென்ன; சகுந்தளையானவள் துஷ்யந்தனே இன்னாதாகச் சொன்னாப்போலே சொன்னாரித்தனைபோக்கி, இழவானது தம் கர்மமென்கிறதறியாரோ வென்றுபரிஹாரம் திருவுள்ளம்பற்றி, சகுந்தளையெடுத்த ஸ்லோகத்துக்கு வ்யாக்க்யாநம் பண்ணுகிறார் (ஏகோஹமித்யாதி).

உ-00அ பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, உ-பா, சீற்றமுள.

நிலையுமறிந்து, இவனுக்குஸாத்மிக்குமதுவுமறிந்து, மேல்போக்கடியுமறிவான் அவனிதே. வாதப்ர்க்ருதி, பித்தப்ர்க்ருதி, என்றறிந்து ஓரோசுடிச்சாகப் பரிஹரித்துப்போரும் வைத்யர்களைப்போலே. முன்புதான் அசித்தகல்பனாய்ச்சிடக்கும்; பின்புதான் “கார்பீர்” என்னக்கதறாநிற்கும்இவன். முன்புத்தைநிலையறிவானொருவன்பலாநுபவம்பண்ணுவிக்குமத்தனையிதே. [ஐஃசீரீசா - யோவேதிதா] இத்யாதி முன்பு சொன்னவார்த்தையையும் இப்போதுசெய்கிற செயலையும் உள்ளபடியறிவான் யாவொருவன், அவ் வீஸ்வரன்முன்பே யிருந்து அமணக்கூத்தடியாதே கொள்ளாய்.

திருவுள்ளத்துக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதபடி பரஹிம்ஸைகளைப் பண்ணுவது; தேவரீர் இவைநல்வழி போகவேணுமென்று ஹிதம்பார்த்து வைத்தால் அவ்வழிபோகாதொழிவது; சரீரபரிக்காஹம் பண்ணி நிற்கையாலே அதுக்கடியான அவித்யாதி களுக் கு வாய்வது; சப்தாதிகளிலே ஆபிமுக்க்யம் பண்ணி உன்பக்கலிலே வைமுக்க்யம் பண்ணுவது; உன் திறத்திலேபொறுக்கவொண்ணாதவற்றைச் செய்வது; உன்னடியார்விஷயத்தில் பொறுக்கவொண்ணாதவற்றைச் செய்வது; இரண்டிடத்திலும் நிர்நிபந்தநமாகச் செய்யுமவை; இவ்வழியாலே அநேகமிதே-தேவருக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதவை. பகவதபசாரமாவது - ஈஸ்வரசேஷமான ஆத்மவஸ்துவை, என்னதென்றிருக்கை. அவனுடைய அநுகரஹஜந்மத்தை கர்மநிபந்தநஜந்மத்தோடு ஸமாநமாக புத்திபண்ணுகை. அவன் தன்ச்ருபையாலே இவன் கோலிற்றொன்றைத் திருமேனியாகப்பரிக்காஹித்தால், அதை இதரஸஜாதீயமாக ப்ரதிபத்திபண்ணுதல்செய்கை. பாகவதாபசாரமாகிறது. அர்த்தகாமநிபந்தநமாக பாகவதர்களுடேபொறுமை கொண்டாடுகை. அஸஹ்யாபசாரமாகிறது - இவை இரண்டு விஷயத்திலும் ப்ரயோஜநநிபேக்ஷமாகச்செய்கை. இப்படியால்தேவர்திருவுள்ளத்துக்குச் சீறவேண்டுவனகுவாலுள.

(ஆகிலும் செப்புவன்) சீறுகைக்கு வேண்டுமவையில்லாமை சொல்லுகிறேனல்லேன். ஆகில்பின்னை சொல்லுகிறதென்னென்ன;

“உள” என்கிற பஹுவசந்தாலே, சீற்றங்களும் பலவாக வேண்டுகையாலே அவை, அவற்றுக்குப் பண்ணப்பட்ட அபராத பாஹுஸ்யத்தாலே யாகையாலே அவற்றையெல்லாம் உபந்யஸிக்கிறார் (திருவுள்ளத்துக்கிட்யாதி).

பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, ஈ-பா தூங்கார்பிறவிக்கள். ௨௦௦௯

புறம்புபுகலில்லாமையாலே (க) “ சமீபச்சரணம் - தமேவசரணம் கதம் ” என்னுமாபோலே சொல்லுகிறேன். (மக்களித்யாதி) உனக்குச் சீறவேண்டும்படியான செயலுக்கடியான கர்மாறுகுணமாக நான் போக, நீ அதுக்கு அதுமதிதாநத்தைப்பண்ணி உதாஸீநரைப் போலே யிருக்கிறாயோ என்றஞ்சி. தன்னால்வந்ததுக்கும் அவனால் வந்ததுக்கும் அவனை இன்னாதாகலாம்படியிறே ப்ராப்தியிருப்பது. ப்ரஜைகிணற்றிலேவிழாநின்றால், வாங்காததாயைத்தானேதள்ளினு ளென்னக்கடவதிறே. இதுஉன்னை அகன்றுநோவுபடவேண்டுகிறது. நீ கைவிடுகையன்றோ என்னலாயிருக்குமிதே. “ ஸம்ஸாரிகளான மதுஷ்யர்கள் கர்மாறுகுணமாக ஸம்ஸரிக்கும் கர்ப்ப ஸத்தாநத்திலே ப்ரவேசிப்பிக்கிறாயோ ” என்றஞ்சி.

(காற்றத்தித்யாதி) பெருங்காற்றிலே அகப்பட்டமாக்கலத்து க்குள்ளே அகப்பட்ட சேதநருடைய ஞஞ்சபோலே. பயப்படுகை க்கு மேற்பட பரிஹாரத்தில் அந்நயவிலையிறே அதுக்குட்பட்டமது ஷ்யரெல்லாருக்கு முள்ளபயம் இவரொருவருக்கு முண்டாயிருக் கிறது. மிகவும் நடுங்காநிற்பன், சரீர வியோகமாத்ரத்திலே இவர்களுக்கு. ஆனால்பின்னை நம்மைச்செய்யச்சொல்லுகிறதே துக் கென்ன; (ஆழிவலவர) உன்கையில் திருவாழிக்கும் எனதுஉள் நடுக் கத்துக்கும் சேர்த்திச்சொல்லிப்போ. உனக்கு அசக்தியுண்டென்று சொன்னாயாதல், என் நடுக்கத்தைப் பரிஹரித்தல்செய். (௨)

மூ;—தூங்கார்பிறவிக்க ளின்னம் புகப்பெய்து

வாங்காயென்று சிந்தித்து நானதற்கஞ்சிப்

பாம்போ டொருகூரையிலே பயின்றாப்போல்

தாங்காதுள்ளம் தள்ளு மென்தாமரைக்கண்ணை. (௩)

குற்றம்தம்மேலே யிருக்கச்செய்தே, எதிர்த்தலையை வெறுத்துக்கொண் டுகாலிலே விழுகைக்கு மூலமென்னென்ன (தன்னாலித்யாதி). வாக்யார்த தம் (ஸம்ஸாரிகளானவித்யாதி).

(பின்னை) என்றவநந்தரம் “ ஆத்மநாசத்துக்கஞ்ச மிவருக்குச் சொல்ல வேண்டாவிதே ” என்றுகூட்டுவது. (௨)

(க) ரா-ஸ-௩௩ அ-௩௩.

உலகம் பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, ந-பா, தூங்கார்பிறவிக்கள்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
என்	எனக்கு ஸ்வாமியான	அதற்கு	அந்தஸம்ஸாரத்துக்கு
தாமரைக்	தாமரைபோன்ற திரு	அஞ்சி	பயப்பட்டு
கண்ணை	க்கண்களையுடைய	பாம்போடு	ஸர்ப்பத்தோடே
	ஸர்வேஸ்வரனே!	ஒருகூரையிலே	ஒருகூரையீட்டிலே
இன்னம்	இனிமேலும்	பயின்றாற்போ	வஸித்தாற்போலே
தூங்குஆர்	தமஃபரசுரமான	ல்	
பிறவிக்கள்	ஜந்மங்களிலே	உள்ளம்	என்மநஸ்ஸானது
புகப்பெய்து	புகச்செய்து	தாங்காது	தரித்துநிற்கமாட்டா
வாங்காய் என்	மீட்கமாட்டாயென்று	மல்	
று		தள்ளும்	தடுமாறுநின்றது.
நான்கிந்தித்து	நான் நினைத்து		(ந)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (தூங்கார்பிறவிக்கள்) அசைவு மிக்க ஜந்மமென்னுதல். தமஃபரசுரமான ஜந்மமென்னுதல். (இன்னம் புகப்பெய்து) இதுக்குமுன்பு பட்டது போராதோ? (வாங்காயென்று) மீட்கைக்குத்தாமும்கூட்டுன்னுமிடத்துக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லுகிறிலர். (கிந்தித்து நானதற்கஞ்சி) பரிஹாரத்தில் வந்தால் தம்மை அசித்ஸமராக நினைத்தாரேயாகிலும், சேதநரான வாசிக்கு பயம்அநுவர்த்திக்கையும் தவிராதே.

(பாம்போடு) அவையொழியில் நாட்டார் பிழையாதபடியிருக்கிறவை, இவர்க்கிருக்கிற படியாயிற்று இது. வெய்யிலிலே நொந்தவன் ஆடுகிற ஸர்ப்பத்தின் நிழலிலே போய் ஒதுங்கி, அது அள்ளிக்கொள்ளு மென்றறியாதே ஸுகிக்கப்பார்க்குமா போலே யிருப்பதொன்றிறே. அது அள்ளிக்கொண்டது அப்போதேயிறே.

அநு.—மூன்றும்பாட்டு. (தூங்காரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே “இவ்வாழ்வார்தம்மிடத்திலே குற்றங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு நம்மையும் இன்னொதாரர்; இதுக்கடி ஸம்பந்தத்திலுறைப்பிறே” என்று செவ்வரியோடிக் கண்டகண்ணையிருந்து, “ஆழ்வீர்! நீர் உம்மிடத்தில் குற்றங்களையுண்டென்றும் சொல்லி, நம்மை இன்னொதாகிறதென்? நாம்செய்தபடி செய்கிறோமென்றறியிரும்” என்றுசொல்ல; என்னுள்ளம்நின்றவாநில்லாதே; என்செய்கேனென்றோன்று ஸங்கதி.

தூங்குதல் - அசைவும், உறங்குதலுமாக வருளுகியூர் (அசைவித்யாதி). (அவை)-விஷயங்கள். (அப்போதேயிறே) என்றது-மயர்வறமநிலமருளு

பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, ஈ-பா, தூங்கார்பிறவீக்கள், ௨௦௧௧

(ஒரு கூரையிலே) கண்ட தடைய அதிசங்காஹேதுவாயிற்று, (தாங்காதுள்ளம் தள்ளும்) தரியாதே ஹ்ருதயமானது தடுமாறு நின்றது. அதுக்கு நான் செய்யவேண்டுமென்னென்ன; (என் தாமரைக்கண்ணா) (க) “ಅಜ್ಞಾನ-ஆஜகாம” என்று லங்கையில்பொருந்தாதேபோந்தவன்தானே, பெருமாள்தானவாதே, (உ) “विष्णु-विप्रेक्षणा-विप्रेक्षणा-विप्रेक्षणा-विप्रेक्षणा” என்னலாம்படி அங்கே பொருந்தினானிதே. அப்படி நீயே உன் திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கப்பெறில், நான் இது தன்னிலேயும் இருக்கவல்லேன். ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே பார்த்தவன்றிறேஇவ்விடம் த்யாஜ்யமாவது. அவன் ஸம்பந்தத்தையிட்டுப் பார்த்தபோது, இதுதானும் உத்தேச்யமாயிருக்குமிதே.

“இதில் அரைக்ஷணம் பொருந்தாதபடியாயிருக்கிறஇவர்பாசுரத்துக்கும், இதொழியச் செல்லாதபடியாயிருக்கிற நம்பாசுரத்துக்கும் வாசியறியாதானொருவன் ஸரண்யனாகப்பெறில், நமக்கு அப்பேறு பெறலாவது’ என்றருளிச் செய்யாததாமே, அநந்தரம் (ஈ) “विष्णु-विप्रेक्षणा-विप्रेक्षणा-विप्रेक्षणा-विप्रेक्षणा” - மித்ரபாவேந ஸம்பராப்தம்’ என்கிறபடியே ‘இத்தலையிலுள்ளது போட்கனாலும் நான் அவனைவிடேன்” என்றருளிச்செய்தபடியாலே, நமக்குப்பெறுகைக்குத் தட்டில்லை” என்றருளிச்செய்தருளினார் நஞ்சீயர். இது-மெய்யாதல், இல்லையாகில் பரிஹாரமின்றிக்கேபோதல் செய்யுமத்தனை. இதுபொய்யாகிலும் நமக்கு அஞ்சவேண்டாம்; இத்தால் பொய்யாகாதென்றபடி. இது பொய்யாகில்நரகாத்யநுபவங்களைச்சொல்லுகிறவையோமெய்யாகப்புகுகிறது. (ஈ)

வதற்கு முன்பிறே என்கை. “உள்ளத்தள்ளுமென் தாமரைக்கண்ணா” என்கையாலே-உள்ளம் தள்ளாதபடி கடாக்கிக்கவேணுமென்று விவக்ஷித்து, இங்கிருக்க இவன்கடாக்கத்தாலே நெஞ்சுபொருமோவென்ன; த்ருஷ்டாந்தாந்தரம். தாத்பர்யமருளுகிறார்(ஆஜகாமேத்யாதி).

“பாம்போடொருகூரையிலே பயின்றாப்போலேஉள்ளம் தள்ளும்” என்று ஸஹ்ருதயமாக ஆழ்வார் அநுஸந்திக்க, இப்பாசுரத்தை அந்தபாவவ்ருத்தியில் லாதாரும்அநுஸந்தித்தால்அப்பேறுண்டோ’ என்றும், வினையாயினசாசுகில்லாயே’ என்கிறாரிறே; இதுகூடுமோவென்றும்சங்கையைஸம்வாதமுகேநபரிஹரிக்கிறார் (இதிலித்யாதி). ... (ஈ)

உருக உபெரியதிருமொழி; கக-ப, அ-தி, ச-பா, உருவார்பிறவிக்கள்.

மு;—உருவார்பிறவிக்க னின்னம் புகப்பெய்து

திரிவாயென்று சிந்தித்தி யென்றதற்கஞ்சி

இருபாடெரி கொள்ளியினுள் ளெறும்பேபோல்

உருகாநிற்கு மென்னுள்ள முழிமுதல்வா.

(ச)

பதம்.

உரை.

பதம்.

உரை.

ஊழிமுதல்வா ப்ரளயகாலத்திலும்

ரக்ஷகனாய்நின்றவ
னே!

உருஆர் நாநாருபமான

பிறவிக்கள் ஜந்மங்களிலே

இன்னம் இனிமேலும்

புகப்பெய்து ப்ரவேசிப்பித்து

திரிவாய் என் “நீ இப்படியே சுற்றிச்

சுழலக்கடவை” எ

ன்று

சிந்தித்தி என் (என்விஷயத்திலே)

நினைத்திருக்கிராய்

என்று

அதற்குஅஞ்சி—;

இருபாடி

இரண்டிபக்கத்திலும்

எரி

நெருப்புப்பற்றி யெரி
யாநிற்கிற

கொள்ளியின்

கொள்ளிக்கட்டையி

ன்

உள்

உள்ளே அகப்பட்ட

எறும்பேபோல் எறும்புபோலே

என்உள்ளம்

என்மநஸ்ஸானது

உருகாநிற்கும்

உருகிக்கரையாநின்ற

து.

(ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு.(உருவார்பிறவிக்கள்)(ச)“நாஸதோவித்யதே” இத்யாதி. அநேகருமமாய் ஒருபடிப்பட்டிரா

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (உருவாரித்யாதி)“தாமரைக்கண்ணு” என்று நீர் இப்போது கடாக்கிக்கச் சொல்லுகிறதென்? அடியிலே நம்கடாக்கம் பெற்றா லிறே ‘நீர்’ பாம்போடொரு கூரையிலே பயின்றாப்போலே தாங்காதுள்ளம்’ என்றஞ்சுகிறீர்; இப்படி அஞ்சினுரைக்கிட்டவஞ்சங்காணும் விஷயங்களும்’ என்ன; “நீ, அஞ்சினவென்னை அச்சத்துக்குடலானநிலத்திலேதானேவைத் திருக்கையாலே, ஊழி முதல்வனுன நீ ஸ்வதந்த்ரனென்று நினைத்தாயோ” என்று உருகுமென் நெஞ்சென்றருளுகிறுரென்று ஸங்கதி.

“இந்தச்சரீரம்-ஸத்திரமல்லாமையாலே, சரீரந்தரம் வந்தால்இப்போது அஞ்சினவர்க்கு ப்ரச்யுதிவருமே; அப்போது பழையபடியேயாய் விடுமே” என்றுஉருகுமென்றுகருத்து. “பிறவிக்கள்” என்னவமைந்திருக்க, “உருவார்” என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன வருளுகிறார் (நாஸதஃ என்று தொடங்கி, போருமிறே என்னுமளவும்). “உரு” என்று சரீரமாய், ஆர்தல்-மிகுதியாய் சரீரமேமிக்கு ஆத்மாவை சிறுக்கும்படியான ஜந்மமாகையாலே தேஹாத்மாபி

பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, ச-பா, உருவார்பிறவிக்கள், ௨௦௧௩

மையாலே, அஸத்தானவிது விநாஸயோகியாயிருக்கும். ஏகரூபமாயிருக்கையாலே, ஆத்மவஸ்துவானது அவிநாஸியாயிருக்கும். இப்படி இரண்டுக்கும் தத்வதர்ஸிகளாயிருக்குமவர்களாலே நிர்ணயம் காணப்பட்டது. “निष्कलं नित्यं नित्यं नित्यं नित्यं - நிருபணஸ்யநிர்ணயாந்தத்வாத்நிர்ணயாந்தோத்நுஷ்டஃ” - ஆத்மவஸ்துவானது- அஹம்புத்திபோத்யமாய், ப்ரத்யக்வஸ்துவாயிருப்பதோன்றாய், தேஹமாகிறது-க(ஸ)டாதிக்களைப்போலே இதம்புத்தி போத்யமாய், பராகர்த்தமாய், அநாத்மாவாய், ஆத்மாவோடு அதிதூரமாயிருக்க,இத்தேஹத்தில் அஹம்புத்திபண்ணலாம்படிபொருத்திப்போந்த ஜம்மங்களிலே, தேஹத்திலே அஹம்புத்திபண்ணிப்பேருகையாலே, அதுவே விஸ்த்ருதமாய் ஆத்மவஸ்துதேயந்தபோருமிதே. தேஹாத்மாபிமாந ஜநகமாயிருக்கிற ஜம்மங்களிலே இன்னமும் என்னுடைய கர்மாநுகுணமாக ப்ரவேசிப்பித்து.

(திரிவாயென்று) “தி ற ந் து கி ட ந் த வாசல்தோறும் நுழைந்துதிரியும் பதார்த்தம்போலே, தேவாதி சரீரங்கள் தோறும் புக்கு, ‘ஃஷீஃஷ், ஸுஸுஷீஃஷ்-தேவோஹம், மதுஷ்யோஹம்’ என்று இங்ஙனே க்லேசப்பட்டுத் திரிவாயென்று நீ நினைத்திருக்கிறாயோ?” என்று அஞ்சாநின்றேன். (சிந்தித்தியென்றதற்கஞ்சி) உனக்குசிந்தாமாத்ரம்; என்னுடைய க்லேசத்துக்கு அவதியில்லை. நானேகர்மங்களைப்பண்ணிவைப்பனே? பின்பு அவைதானேகொண்டுநடத்துமே. அநுமதிதாநத்தைப் பண்ணியிருக்குமத்தனையிதே உனக்குவேண்டிவது. (இருபாடெரிகொள்ளியினுள்ளெழும்பேபோல்) இரண்டுதலையும் நெருப்புப்பற்றி எரியாநிற்க, நடுவே அகப்பட்டு நோவுபடுகிற க்ஷுத்ரபதார்த்தம்போலேயாயிற்று, ஜம்மமரணங்களிரண்டுக்கும் நடுவே அகப்பட்டு நோவுபடுகிறபடி. அவ்வருகு போக்கின்

மாநஜநகமென்று பலிக்கையாலே, இந்ததேஹாத்மாபிமாநம் ப்ரமமென்கைக்கு ப்ரமானோபந்யாஸ பூர்வகமாக வரக்காட்டி உபபாதித்தாராயிற்று. வாக்யார்த்தமருளுகிரூர் (தேஹாத்மேத்யாதி).

“உருகாநிற்கும்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, “சிந்தித்தி” என்றதுக்குக்கருத்தருளுகிரூர்(உனக்கித்யாதி). “திரிவாய்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து “உரு” என்றதுக்கு பாவமருளுகிரூர் (நானித்யாதி). (க்ஷுத்ரபதார்த்தம்)என்றது

உரசு பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, தி-பா, கொள்ளக்குறையா.

றிக்கே இவ்வருகு பொறுக்கமாட்டாதே படுகிறபாடு, கொள்ளியினு
ள்ளொறும் பென்னவுமாம். (உருகாநிற்குமென்னுள்ளம்) க்லேசத்து
க்கு ஓரவஸாதமுண்டாகிலிறே ஓரளவிலேஉருகிவலிப்பது. அதுக்கு
நாம் பின்னைச்செய்வதென்னென்ன; (ஊழிமுதல்வா) ப்ரளயத்திலே
அகப்பட்டு அழிந்துபோகப்புக்கதையெடுத்து ரக்ஷித்தவனன்றோ நீ.
மூ.—கொள்ளக்குறையாத விடும்பைக்குழியில்

தள்ளிப்புகப்பெய்தி கொலென்றதற்கஞ்சி

வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம்போலே

உள்ளம் துளங்காநிற்ப ஊழிமுதல்வா.

(ந)

பதம்.

உரை.

ஊழிமுதல்வா!

கொள்ள அதுபவித்தாலும்

குறையாத நசியாத

இடும்பைக்குழி கார்ப்பஸ்தாநத்திலே
யில்

தள்ளி தள்ளி

புகப்பெய்தி (மேன்மேலும்) ப்ரவே

கொல் சிப்பிக்கப்போகிரும்;

பதம்.

உரை.

என்று அதற்கு அஞ்சி;—

வெள்ளத்திடை மஹாப்ரவாஹத்திலக

ப்பட்ட ப்பட்ட

நரிஇனம்போ நரிக்கூட்டம்போலே
லே

உள்ளம் என்னுடையஹ்ருதயம்

துளங்காநிற்ப தமொறும்படி இராரின்

ன் நேன். (ந)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கொள்ளக்குறையாத) க்லேசப்படவுமா
யிற்றிறே; அதுபவவிநாஸ்யமாகப்பெற்றதாகில்காலமெல்லாம் அது
பவியாரின்றாலும்முதலில் குறையாதபடி யிருக்கிறக்லேசத்தைவிளை

“பண்ணெறும்பு” என்றபாடத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி. பாடாந்தரத்தைக்காட்
டுகிறார் (கொள்ளியினுள்ளித்யாதி). (அதுக்கு) நீர் இப்படி அதி சங்கை
பண்ணுமதுக்கு. (ச)

அநு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (கொள்ளவித்யாதி) “நீ குளிரநோக்கப் பெறில்,
நான் இதுதரிலும் இருக்கவல்லேனென்று சொன்னீர்; நல்லதென்றிருந்தால்
அதிசங்கைபண்ணி, ப்ரளயத்தில் நின்றும் எடுத்தாப்போலே எடுக்கவேணு
மென்கிறீர்; இப்படி நீரிரண்டுபடியும் சொன்னால் நான்செய்வதென்” என்று
கேட்க, மீளவும் தன்னை ஸம்ஸாரப்ரளயம்கொள்ளாதபடியே பண்ணவேணு
மென்று நிர்ணயம் தோற்றச்சொல்லுகிறாரென்று ஸங்கதி.

“இடும்பை” என்றதினர்த்தம்-(க்லேசத்தை) என்றது. “குழியில்புகப்
பெய்துகொல்” என்னவே அமைந்திருக்க ‘தள்ளி’ என்றுவிசேஷித்தத்தாலே

ப்பதான கர்ப்பஸ்த்தாநத்திலே. (தள்ளி) எல்லாவற்றுக்கும் அவனை இன்னொதாகலாம்படியிறே ஸம்பந்தமிருப்பது. தான் இடறி, தாய் முதுகில்குத்தும் ப்ரஜையைப்போலே; அத்தலையாலே வந்ததுக்கு அவனை இன்னொதாமோபாதி, இத்தலையாலே வந்ததுக்கும் அவனை இன்னொதாகலாம்படியிறே ப்ராப்தி இருப்பது. கிணற்றிலேவிழுகிற ப்ரஜையைவாங்காததாயைத்தானேதள்ளினாள்” என்னக்கடவதிறே. அடியிலே நீ பரிஹரியாமையன்றோ இது அகலவேண்டிற்று.

உதங்கன் “துர்யோதநாதிகள் பட்டுக் கிடக்கிறபடியைக்கண்டு, பிள்ளை பக்கலிலேவந்து, சீற்றத்தாலே சிவந்தகண்களும்தானுமாய், ‘ஸர்வஸாதாரணனாயிருக்கிறநீ ஒருதலையிலே பகஷ்பதித்துஇவர்களை அழியச்செய்தாயே’ என்ன; ‘நானும் இரண்டுதலையும்பொருந்தவிடலாமோவென்று ஆவுதெல்லாம் பார்த்தேன்; அவர்கள் ஒருகோல்குற்றுகிறமுகம்கொடோம், என்றபின்புகாண்நான் அழியச்செய்தது’ என்ன; ‘அவர்கள் இசையும்படியாகவும் நீயேபண்ணாவிட்டதென்?’” என்றானிறே. (புகப்பெய்தி கொலென்றதற்கஞ்சி) நெருப்பிலே அகப்பட்டு எரிகிறவனை, திரிய அதுக்குள்ளே தள்ளி ஒன்றையிட்டு அழுக்குவாரைப்போலே, (வெள்ள) வெள்ளத்துக்குள்ளே அகப்பட்டு நோவுபடுகிற கோமாயுகணம்போலே. அவையெல்லாவற்றுக்கு முள்ள பயமுண்டாயிற்று இவரொருவர்க்குமே. (ஊழிமுதல்வா) நீ பரிஹரித்த ப்ரளயாபத்தினளவல்ல நான்நோவுபடுகிற ஸம்ஸாரப்ரளயம்; அங்கொருவர் அபேக்ஷியாதிருக்கப்பரிஹரித்தாய்; இங்கு நான் அபேக்ஷிக்கவேண்டுகிறேனதுவென்? (௫)

மூ.—படைநின்ற டைந்தாமரையோ டணி நீலம்

மடைநின்றலரும் வயலாலிமணாளா

இடையனெறிந்த மரமேயொத்திராமே

அடையவருளா யெனக் குன்றனருளே.

(சு)

நிர்தயர்செய்யும் செயலாய்த்தோற்றுமே? இப்படி அருளிச்செய்யப்போமோ? எடுக்கநினைத்தவனை “தள்ளினாய்” என்றால், எடாமைக்கு உறுப்பாய்விடாதோ வென்னவருளுகிறார் (எல்லாவற்றுக்குமித்யாதி-வேண்டிற்றென்னுமளவும்).

இன்னொதாக்கைக்கு லௌகிக த்ருஷ்டாந்தம்காட்டி, இதிஹாஸஸித்தமான தொருத்ருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறார் (உதங்கனித்யாதி). (பிள்ளை)வெண்ணெய்க்காடும் பிள்ளை. (௫)

உலகக் பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி கூ-பா, படைநின்ற.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
படை	கலப்பைக்கும் அறுதே கிடக்கும் நிலத்தி லே	மணாளர்	நிர்வாஹகனான ஸர் வேஸ்வரனே!
நின்ற	தப்பி நின்ற	இடையன்	இடையனானவன் (ஆடுமொடுமுதலியவ ற்றுக்காக)
பைந்தாமரை	தாமரை மலரோடே யோடு	எறிந்த	கத்தியையிட்டு வெட் டிச் சாய்த்த
அணி	தர்ஸநீயமான	மரமே ஒத்து	மரமானது ஓரிடம்
நீலம்	நீலோத்பலங்களான வை (பறித்துப் பொகடப்பட்டு)	இராமே	பச்சையாய் ஓரிடம் உலர்ந்துகிடக்குமா போலேயிராமல்
மடை	நீர்பாயும் மடைகளிலே	அடைய	நான் உன்னை அடை யும்படி
நின்ற அலரும்	நின்றலரும்படியான	எனக்கு உன்றன் அருளே	அருளாய்.
வயல்	வயல்களையுடைய		(சு)
ஆலி	திருவாலிக்கு		

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு; (படைநின்ற) இப்பாட்டியலருளிச்செய்யும்
போது இதுவே அமையுமென்னும்படி அருளிச்செய்தருள்வர்;
இரண்டருகும் உழுது போகாநிற்க, நடுவுகலப்பைக்கு அறுதே
கிடக்குமிடத்தை “படை” என்னக்கடவதிறே. படையிலே தப்பிநின்ற
தாமரையும் நீலமும் களையாகப் பறித்து எறட்டால், புகட்டமடை
யிலே கிடந்தலருமாயிற்று வயல். படையிலே தப்பிநின்ற விகஸித
மானதாமரையோடே தர்ஸநீயமான நீலமானது பறித்துப் பொகட்டு
மடையிலே நின்றலரும்படியான வயலையுடைத்தான திருவாலி
யிலே ஸந்திஹிதனானவனே?

அநு;—ஆறும்பாட்டு. (படையித்யாதி) கீழே ஸம்ஸாரப்ரளயம் கொள்
ளாதபடி பண்ணவேணுமென்று நிர்ணயித்துச் சொன்னவாறே, வயலாலி
மணாளன் ஆழ்வாரிடத்தில் சாபலத்தாலே “நாம் *சூட்டு நன்மலைகள் தூயன
வேந்தியிருக்கிற விண்ணுளார்க்கு விண்ணுளே வீற்றிருந்தோம்; வயலாலி
நாடனாய், உம்முடைய நாட்டிலேயும் ‘போதணியப்பெற்றோமே’ என்று
ஹ்ருஷ்டரம்படி உமக்கு இஷ்டவிரியோகார்ஹரம்படி யிருந்தோம்; இப்படி
நாமிருக்க, நீர்நம்மைவிட்டு தேசாந்தரம்போகைதகுமோ?” என்ன; நீ அங்கு
சொல்லவொண்ணாது. இங்கிருந்து விரோதியான உடம்போடே பண்ணும்
கைங்கர்யத்தால் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே, ஆர்த்திதோற்ற அருளிச்செய்ய
அதுவே அழகாயிருக்குமென்கை. தாத்தர்யமருளிச்செய்து, சப்தார்த்த
மருளிச்செய்கிறார் (படையிலேயித்யாதி), (சு)

பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, எ-பா, வேம்பின்புழு. ௨௦௧௭

(இடையனித்யாதி) இதுவாயிற்று இவருடைய தசை. இடையரானவர்கள் ஆடுகள் மற்றையவற்றுக்குக் கையில் கத்தியை யிட்டு ஒடியெறிந்து சாய்த்துப் போவர்களாயிற்று மரங்களை; அவைஓரிடம்பச்சையாய், ஓரிடம் உலர்ந்து கிடக்கும்; அதுபோலே யாயிற்று ஜ்ஞாநலாபத்தால் வந்த தோரம்ஸமும் * அஸந்நேவ என்னலாம்படி சூழ்ந்து கொடுநிற்கிறநிலையும். (அடையவருளாய்) நான் உன்னை அடையும்படியாக அருளவேணும். அம்மரத்தின்உல ர்ந்தவம்சமும் தன்னிலே ஒன்றிப்பச்சையாம்படி பண்ணவேணும். அது பின்னை செய்யப்போமோ வென்னில்; வேர் பறிந்தவையும் புகட்டிடத்திதே செவ்விபெறும்படி பண்ணும் தேசத்திலேயன்றோ நீ வர்த்திக்கிறது; முதல் பறிந்ததுக்குச் செவ்விபெறுத்தவல்ல உனக்கு உள்ளதுக்கொருபுகமைபண்ணத் தட்டென்?. (எனக்குள் றனருளே) தயநீயனான வெனக்கு கொள்வார்தேட்டமான உன்ன ருளை அருளவேணும். (சு)

மு.—வேம்பின்புழு வேம்பன்றியுண்ணு தடியேன்

நான்பின்னு முன்சேவடியன்றி நயவேன்

தேம்ப விளந்திங்கள் சிறைவிடுத் தைவாய்ப்

பாம்பினனைப் பள்ளிகொண்டாய் பரஞ்சோதி. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தேம்பல் இளந் தேய்ந்து பருவம் நிரம்	வேம்பு அன்றி வேம்பையொழிய		
திங்கள் பாதசந்த்ர னுடைய	(மற்றொன்றை)		
சிறை ஸூயரோகத்தை	உண்ணாது தின்னாது;		
விடுத்து போக்கி	(அதுபோலே)		
ஐவாய் பாம்பி ஐந்தலை நாகத்தனை	அடியேன் உனக்கு ஸேஷபூத		
னனை யிலே	னான		
பள்ளிகொண் பள்ளிகொண்டருளா	நான், நான்,		
டாய் நின்ற	பின்னும் நீ வேம்பானாலும்		
பரம் சோதி பரஞ்ஜயோதிஸ் ஸ்வ	உன் உன்னுடைய		
ருபனான ஸர்வேஸ்	சேவடி அன்றி திருவடிகளையொழிய		
வரனே!	(மற்றொன்றை)		
வேம்பின்புழு வேம்புக்கு இட்டுப்பிற	நயவேன் விரும்பமாட்டேன்.		
ந்த புழுவானது	(எ)		

உகஅ பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, எ-பா, வேம்பின்புழு.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு(வேம்பின்புழுவேம்பன்றி யுண்ணாது)வேம்புக்கு இட்டுப்பிறந்த புழுவானது கரும்பைக் காணச் சாமாயிற்று. அப்படியே நீரும் நமக்குஇட்டுப்பிறந்தீரோ வென்ன; (அடியேன் நான்) என் ஸ்வரூபம்ருக்கும்படி திருவுள்ளம் பற்றுகிறதில்லையோ? அநயார்ஹனன்றோ? (பின்னு முன் சேவடியன்றி நயவேன்) (க) “கடல்மல்லைக் கிடந்த கரும்பே” என்னக் கடவதிதே. இப்படி நிரதிசய போக்யனான நீதானேவேம்பானவன் றும், நான் உன்னைவிடுகைக்கு ப்ரஸங்கமில்லை. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று, விஸத்ருஸத்ருஷ்டாந்தமாயிருந்ததீயென்ன; அந்வயம் விச்சேதத்தைப் பொறுக்கும்; வ்யதிரேகம் அப்படி விச்சேதத்தைப் பொறுத்தே; அதைப் பற்றச் சொல்லிற்று.

அநஸூயை, பிராட்டிக்கு “ஸ்த்ரீகளுக்கு தைவம் பர்தாவேகிடிர்; நீர் பெருமாள் விஷயமாக அநுகூலித்துப் போரும்” என்ன; லஜ்ஜித்தாள். எனக்கும் பெருமாள் பக்கல் பாவ(ஓ)பந்தம் ஸ்வதஃ உண்டாயிருக்கச் செய்தே, அவர் தாம் குணாதிகராயிருக்கையாலே என்னுடைய பாவ பந்தத்தை குண நீபந்தந மென்றிருப்பார்கள்

அந.—ஏழாம்பாட்டு. (வேம்பித்தாதி) வயலாலி மணவாளன் நீ, இவ்வாழ்வார்திறத்தில் சாபலமநுவர்த்திக்கையாலும், ஆஸக்தியின் மிகுதியாலே மறுக்கவும்மாட்டாமையாலும், “கீழேஏழையே தலனிலேதாமேமுன்னிலையாக த்திருவரங்கத்தம்மாளைப்பலபடியாகச்சரணம்புக்கார். இவர், வேண்டினபோது வேண்டியபடிக்கு விநியோகம் கொள்ளவல்லர்” என்று அவாகியாயிருக்க, இவர் தாம் அரங்கத்தம்மாளை முன்னிலையாக்கி “நீ மதிகேட்டை நீக்கினவனிறே நான் உய்யும்வகை பண்ணியருளவேணும்” என்று மேலிரண்டாலருளிச் செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(சாமாயிற்று)என்றதுக்கு-புஜிக்குமென்றுகருத்து; சோற்றுக்குப்ராணனை விடுகிறுனென்பர்களே, “உன்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிரார்(கடல்மல்லையித்யாதி). கரும்பை வேம்பாகச்சொல்லுகைக்குத் தாத்பர்யமென்னென்ன, வேம்பை விடாததுக்கு கரும்பைவிட ப்ரஸக்தியுண்டோவென்கிற உறைப்புத்தோற்றுமென்றத்தை யருளுகிரார் (இத்தாலித்யாதி).

“கரும்பானவன் வேம்புபோலேயானாலும் விடாதிருப்பன்” என்றிருந்த பேருண்டோவென்ன வருளுகிரார் (பிராட்டிக்கித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, எ-பா, வேம்பின்புழு. ௨௦௧௯

நாட்டார். அவ்வாய்ரயத்தை குணங்களோடு வ்யதிரேகித்துக் காட்ட வொண்ணாமையாலே, நான் அவர்பக்கலிருக்குமிருப்பை அறிவிக்கப் பெறுகிறிலேன்; அவர் குணஹீநருமாய் விருபருமானவன் நான் அவர் பக்கல்இப்படி காணுமிருப்பது.

ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகமான விஷயத்தைச் சொல்லும் போது கிடந்தபடியே யோஜிக்கை யொழிய, வெட்டிக் கொடுமுட இப்படி நிர்வஹிக்கிறதென்னென்னில்; தாம்சொல்லநினைக்கிற அநந்ய கதித்வத்துக்கு உபயோகியாயிருக்கையாலும், மேல் சொல்லுகிற குணங்களோடும் வைலக்ஷண்யத்தோடும் சேரவேண்டுகையாலும், அவனுடைய போக்யதையைச் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களோடும் சேர்ச்சொல்லித் தலைக்கட்டவேண்டுகையாலும், இப்படிச் சொல்லுகிறது. இங்ஙனன்றாகில், (க)“सर्वज्ञः- ஸர்வரஸஃ” என்கிற வஸ்துவுக்குக் கீழ்ச்சொன்னபடியே த்ருஷ்டாந்தமாகக் கொள்ளுமன்று மேலில் பதங்களோடு அநந்வயமே பவித்துவிடும்.

“தேம்பலிளந்திங்கள்சிறைவிடுத்து ஐவாய்பாம்பினனைப்பள்ளி கொண்டாய்” என்கையாலே குணதிக்யம் சொல்லுகிறது. “பரஞ்சோதி” என்கையாலே வடிவழகைச்சொல்லுகிறது. தேம்பிப் பருவம்நிரம்பாத சந்த்ரனுக்கு வந்தக்ஷயத்தைப்போக்கினாய்; “உன்னைக்கொண்டு விரோதியைப் போக்கிக்கொள்ளவமையும்” என்றிருப்பார்க்கு - விரோதியைப் போக்கிக்கொடுப்புதி. உன்னோடே அணையவேணுமென்றசைப்பட்டார்க்கு நித்யஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணுகைக்கு உடம்புகொடுப்புதி. “நீவேண்டா,ப்ரயோஜநமேஅமையும”

“இப்படிவிஸத்ருஸத்ருஷ்டாந்தமென்றுநிர்வஹிப்பானென்? கார்யம்செய்யாத கொடுமையாலே வேம்பென்கிறாரென்னலாகாதோ? அது இல்லாவிடில் கரும்பின்புழு கரும்பன்றியுண்ணாதென்னலாமே. இப்படி ஏதுக்காக யோஜிக்கவேண்டினபடி” என்று ஸம்ஸயித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (ஸமஸ்தேத்யாதி).

கரும்பின்புழு - கரும்பு வேம்பானால் உண்ணாதே; வேம்பின்புழுவானால் அது கரும்பாகிலும்விடாதே உண்ணுமென்கைக்காகச் சொன்னாரென்றும், வெறுப்பாலே சொன்னாரென்னில், * தேம்பலித்யாதிக்குச் சேராதாகையாலும், இப்படியே நிர்வஹித்தல்லது தீராதென்று திருவுள்ளம். வாக்யத்வய விவரணம் (நீ வேண்டாவித்யாதி). (எ

உ0உ0 பெரியதிருமொழி, கக-ப அதி, அ-ப்ர, அணியார்பொழில்.

என்றிருப்பார்க்கு அத்தைக்கொடுத்து, உன்னையே பெறவேணு
மென்றிருப்பார்க்கு உன்னைக்கொடுப்புதி. (பரஞ்சோதி) நீ அனைக்
கைக்கு உடம்புகொடாதே க்ஷயத்தை வர்திப்பிப்பாறொருவனா
லும் உன்னை விடலாயோ வடிவழகிருக்கிறது. (எ)

மூ.—அணியார் பொழில்சூழ் அரங்கநகரப்பா
துணியேனினி நின்னருளல்ல தெனக்கு
மணியே மணிமாணிக்கமே மதுசூதா
பணியா யெனக்குய்யும்வகை பரஞ்சோதி. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அணி ஆர்	அழகுமிக்கிருந்துள்ள	மணியே	நீலமணிபோன்றவனே!
பொழில்	பொழிலாலே	மணிமாணிக்க	ரத்நம்போலே ஸ்வாபா
சூழ்	சூழப்பட்ட	மே!	விகமானமேன்மை
அரங்கநகர்	திருவரங்கத்துக்கு		யுடையவனே!
அப்பா	நிர்வாஹகனானவனே!	மதுசூதா!	மதுவென்னுமஸரணே
இனி	இனிமேல்		முடித்தவனே!
நின்	உன்னுடைய		பரஞ்சோதி!—;
அருள் அல்லது	கருபையொழிய	எனக்கு	அடியேனுக்கு
	(மற்றொன்றை)	உய்யும்வகை	உஜ்ஜீவநோபாயத்தை
எனக்கு	எனக்கு (தாரகமாக)	பணியாய்	அருளிச்செய்யவே
துணியேன்	அத்யவஸிக்கமாட்		ணும்.
	டேன்;		(அ)

வ்யா—எட்டாம்பாட்டு, (அணியார்பொழில்சூழ்) அழகுமிக்கு
ருந்துள்ள பொழிலென்னுதல்; திரட்சிமிக்க பொழிலென்னுதல்;
(அரங்கநகரப்பா) நிருபா திகபந்துவானவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற
தேசமாகையாலே உத்தேஸ்யம்; வாஸஸ்த்தாநமான தேசந்தான்
நிரதிசயபோக்யமாகையாலேயும் உத்தேஸ்யம். (துணியேனினி நின்
னருளல்லதெனக்கு) ஸ்ரமஹரமானதேசத்திலேவந்துசாய்ந்தருளின

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (அணியாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே “பரஞ்
சோதி” என்றவடிவும், அத்தோடே திருவரங்கத்தில் கிடக்கையாலே நிரு
பாதிக ஸம்பந்த ஸௌஹார்த்தங்களும், அவனிக்கு மூராகையாலே ஊரில்
போக்யதையும் இவர் திருவுள்ளத்திலேபட்டுக் குறைவற்ற அச்சந்தீர, ஓர்
வார்த்தை சொன்னாராகில் அதுவேநமக்குத் தஞ்சம், அஞ்சாதிருக்கலாமென்று
அது ஸாயப்படுகிறுரென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, அ-பா, அணியார்பொழில். ௨௦௨௧

நிருபாதிசுபந்துவான தேவர் அவஸரப்ரதீக்ஷராய் வந்துநிற்க, நான் வேறுசிலரை அபாஸ்ரயமாக நினைத்திரேன்; தேவருடைய ஸௌ ஹார்தமொழிய வேறொன்றைத் தஞ்சமென்று வ்யவஸிதனாயிரேன்.

உம்மை இப்படி துணிவித்தாராரென்ன; (மணியேயித்யாதி) மற்று ஆர்; தேவருடைய வடிவழகிறே. கண்டார் கண்குளிரும்படி நீலமணிபோலே ஸ்ரமஹரமானவடிவையுடையவனே! கேவலம் அவ் வடிவழகையாய் அஸ்ரேஷ்ட்டமாயிருக்குமதன்றிக்கே யிருக்கையன் றிக்கே, (மணிமாணிக்கமே) பெருவிலையான ரத்நம்போலே ஸ்வா பாவிகமான மேன்மையையுடையவனே!; இப்படி நீர்வடிவழகை அநுபவிக்குமிடத்தில் உம்முடைய விரோதிபோக்குவாராரென்ன; அதுவும் தேவரே; மதுவாகிறவஸுரனைக் களையெடுத்தாப்போலே, தேவர் என்விரோதியைப் போக்கித்தர, நான் அநுபவிக்குமத்தனை; நீர் சொல்லுகிறவையெல்லாம் நமக்குண்டு; உமக்குச் செய்யவேண் டியவையெல்லாம் சொல்லீரென்ன; (பணியாயெனக்குய்யும்வகை) சோகித்தவர்ஜுநனைக் குறித்து உன்னுடைய ஸர்வபரங்களையும் நம்தலையிலேறிட்டு நம்மையே தஞ்சமாக நினைத்திரு;நாம் உன்விரோ திகளைப்போக்குகிறோம், (க) “सुखं मासु” என்னுமாபோலே, நான் உஜ்ஜீவிக்கும்படி எனக்கொரு வார்த்தையருளிச் செய்ய வேணும்.

(பரஞ்சோதி) பூவலரும்போதை விகாஸம்போலே, வார்த்தை யருளிச்செய்யும்போது திருமேனியில்பிறக்கும் செவ்விகாணவா

துணிவு - நிர்ஸயமாயருளுகிறார் (தேவருடைய வித்யாதி).

“மதுகுதா’ என்று விரோதி கழிக்கவும் சொல்லுகிறாப்போலே யிருக் கிறது. ஊரிலும் வடிவிலும் ஆசையும் பரிபூர்ணமாயிருக்கிறது; நாம் செய்வ தென்?” என்கிற பகவதபிப்ராயத்தைக்கிளப்பி, “பணியாய்” என்றதுக்கு, விரோதியைப் போக்குகிறேனென்று நீர் ஒருவார்த்தை சொன்னால் அதைக் கொண்டு (உ) “सुखं मासु” என்நிதிதோஸ்மிகதஸந்தேஹம்” என்றிருக்கி றேனென்கிறாரென்று பாவமருளுகிறார் (நீரித்யாதி).

“பணியாய்” என்ன; பெருமாள் திருமுகமண்டலம் விகசித்து, மந்தஸ் மிதத்தாலே “கார்யம்செய்வார், வாய்திறந்துசொல்லவேணுமோ?” என்றிருக்க, சொல்லும்போதையில் செவ்விகாணவாகிலும் பணியவேணுமென்னுமபிப்ராய த்தாலே “பரஞ்சோதி” என்கிறாரென்றருளுகிறார் (பூவித்யாதி). வார்த்தை

௨௦௨௨ பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, அ-பா, அணியார்பொழில்.

யிற்று ஆசைப்படுகிறது. (க) [கஃகீடதி] ஆஸ்ரித விஷயத் திலுண்டான ஓரத்தாலே, “அவர்கள்விரோதியைப் போக்குகைக்கு நகனிநுந்தேனே” என்கிறபோதைச்சீற்ற ம்தோற்றியாயிற்று,வார்த் தையருளிச்செய்யும்போதிருப்பது. [கஃகீடதி] தோற்றரவிலே முடிக்கவல்லதொரு மஹாஸர்பம் உறங்குகிறவற்றை எழுப்பி அத் தோடே போதுபோக்கிப்பிழைக்கப் புகுகிறவன்தானார். [ஸ்ரீஸ- ஸரோஷேண] அதுக்கு ஆற்றலுண்டாகப் பெற்றிடம் ஜீவிப்பாரு டைய பாக்யத்தாலேயாயிற்று. [ஸஹ்யதீ-பஞ்சவக்த்ரேண] கண்ட விடமெங்கும் முடிக்கைக்குப் பரிகரமாயாயிற்றிருப்பது. [ஹீந- போகிநா] அதெல்லாம்வேணுமோ? வடிவைக்காண அமையாதோ முடிகைக்கு.

*ப்ரக்ருத்யாதர்மசீலரானவரிதே இப்படிச்சொல்லுகிறார்; (௨) [ஸ்ருத்யாஸநாஸாஸரணாஸுஸுரு-ஸமுத்ரம் ராகவோராஜாசரணம் கந்துமர்ஹதி] “அக்கரைப்படுகைக்குக்கடல் இடைச்சுவராய்க்கிடந்த து, கடல்கடக்கும்படிசொல்லும்தோழனாரே” என்ன; “தேவருடைய குடிப்பிறப்பும் அளவுடைமையுமிருந்தபடியால், இவ்வுபாயபரிக்ரஹம் பண்ணுகைக்கு வேண்டும் யோக்யதைபோரும். கடுக இவ்வுபாயத் தைப்பரிக்ரஹிக்கப்பாடும். ஒருகுடிப்பிறப்பும்அளவுடைமையுமில்லா தார்க்குப்பலித்தபடிகண்டால், அதுடையார்க்குப்பலிக்கச்சொல்ல வேணுமோ” என்றிருந்தான். [ஸ்ருத்யாஸநாஸாஸரணாஸுஸுரு - ப்ரக்ருத்யாதர்ம ஸீலஸ்ய” என்றும் பிறர்க்கும் பின்னாடு மேய்க்கவென்றால் உகப்பா ரொருவராயிற்று. (அ)

யருளிச்செய்யும்போது செவ்வியுண்டாயிருக்கு மென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (கஃகீடதீத்யாதி). நிக்ரஹாதுகுணமாக சீற்றம் தோற்றுமா போலே, அதுக்ரஹாதுகுணமாக ப்ரஸாதமும் தோற்றுமென்றபடி.

ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதத்தாலே தத்விரோதிகள் நிமித்தமாக, சீற்றம் தோற்று மென்னுமதுக்கு ஜ்ஞாபகமேதென்ன வருளுகிறார் (ப்ரக்ருத்யேத்யாதி). தர்ம ஸீலராயிருப்பாரென்னுமத்தை உபபாதிக்கிறார்(ஸமுத்ரமித்யாதி). (பின்னாடு மேய்க்கை) - ஆஸ்ரிதபரதந்த்ரனாகை. ... (அ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நந்தாவித்யாதி) அடியிலே இவ்வாழ்வார் திருமந்த்ரத்தை லபித்து, திருக்குடந்தையில் ஆராவமுதை அதுபவித்து,

பெரியதிருமொழி, கக்-ப, அ-தி கூ-பா, நந்தாநரசுத்து. ௨௦௨௩

மு.—நந்தாநரசுத் தழுந்தாவகை நானும்

எந்தாய் தொண்டரானவர்க் கின்னருள் செய்வாய்

சந்தோகா தலைவனே தாமரைக் கண்ணை

அந்தோ வடியேற்கருளா யுன்னருளே.

(கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எந்தாய்	எமக்கு ஸ்வாமியான வனே!	நந்தா	மாருதே அதுபவிக்கக் கடவ
தொண்டரான	தாஸபூதரானார்க்கு வர்க்கு	நரசுத்து	ஸம்ஸாரமாகிற நரசுத் திலே
இன்	இனிதான்	அழுந்தாவகை	அழுந்தாதபடி
அருள்	க்ருபையை	அடியேற்கு	அடியேனுக்கு
செய்வாய்	செய்தருளும்வனே!	நானும்	எந்நானும்
சந்தோகா	வேதப்ரதி பாத்யனான வனே!	உன் அருளே அருளாய்—;	
தலைவனே	ஸர்வாதிகுணவனே!	அந்தோ	ஆர்த்தியின் மிகுதி
தாமரைக் கண்	செந்தாமரைபோன்ற னை!		தோற்றுகிறது.
	திருக்கண்களை யுடையவனே!		(கூ)

பிறர்க்கும் அளித்துக் களித்துத் தர்த்தாநுஸந்தாநத்தாலேபிறந்தப்ரீதிப்ரகர்ஷத் தாலே திருப்பிரிதியிலே துதித்து, திருமந்த்ரம் அவதரித்த வதரி வணங்கி, வதரியாச்சிராமத்தானைத் தொழுது, ஸாளக்ராமம், நைமிஸ்ராரண்யம், சிங்கவேழ் குன்றம், திருவேங்கடம், திருவெவ்வுள், திருவல்லிக்கேணி, திருநீர்மலை, திருக்கடல்மலை, திருவிடவெந்தை, திருவட்டபுயகரம், பவளவண்ணம், பரமேச்சுரவிண்ணகரம், திருக்கோவலூர், திருவயீந்திரபுரம், திருச்சித்திரகூடம், காழிச்சீராமவிண்ணகரம், திருவாலி, மணிமாடக்கோயில், வைகுந்தவிண்ணகரம், அருமேயவிண்ணகரம், திருத்தேவனூர்தொகை, வண்புருடோத்தமம், செம்பொன், செங்கோயில், திருத்தெற்றியம்பலம், திருமணிக்கூடம், காவளம் பாடி, திருவெள்ளைக்குளம், பார்த்தன்பள்ளி, இந்தனூர், திருவெள்ளியங்குடி, புள்ளம் பூதங்குடி, கூடலூர், திருவெள்ளறை, தென்னரங்கம், தென் திருப்பேர், திருநந்திபுர விண்ணகரம், திருவிண்ணகர், திருநறையூர், தண்ணேறை, திருவழுந்தூர், சிறுபுலியூர், திருக்கண்ணமங்கை, திருக்கண்ணபுரம், திருக்கண்ணங்குடி, திருநாகை, திருப்புல்லாணி, திருக்குறங்குடி, திருவல்லவாழ், திருமாலிருஞ்சோலை, திருக்கோட்டியூர், இவைகளாகிற உகந்தருளினிலங்களைப்பத்தும் பத்தாக அதுபவித்து, * ஒருநல்சுற்றத்தில் இவற்

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு, (நந்தாநரகத்தழுந்தாவகை) நந்து வதும் ஒரு நரகமுண்டுபோலே. பண்ணின கர்மத்துக்குப் பலாது பவம் பண்ணினவாறே விட்டடிக்கும்படியாயிருக்குமிதே யமனு டைய நரகம். இச்சரீர பரிக்கரஹத்துக்கு ஹேதுவான அவித்யாதி களுக்கு ஒழிவில்லாமையாலே மாறுதே அதுபவிக்கும்தாயிற்று ஸம்ஸாரமாகிறநரகம். (எந்தாய்) ஆனால் இதுக்குப் போக்கடி யில்லையென்ன? ரென்ன; கர்மமும், அதுபாவ்யமானநரகமும், நரகத்தை அதுபவிக்கும்நானுமேயோ உளோம்; ஸ்வாமியானநியுமில்லையோ? ஸ்வாமியானவன் ஸர்வ ஸாதாரணனானால் ஸர்வருக்கும் ஸம்ஸரிக்க ப்ராப்தியில்லையிதே. வ ர நி ற் கை க் கு ஒருஹேதுவேண்டாவோ வென்ன; (தொண்டரானவர்க் கின்னருள்செய்வாய்) திருவடிகளில்

ஹை ஒரு மடைசெய்து அதுஸந்தித்தும், இவற்றுக்கெல்லா மடியான விபவங் களிலே போய் ராமக்ருஷ்ணாவதாரங்களை யதாமநோரதம் அதுபவித்து, ப்ரீத்யதிசயத்தால் இப்போதே பெறவேணுமென்று கலங்கி, காலாந்தரமாகை யாலே நமக்குக் கைப்பட்ட அர்சாவதாரமே அமையுமென்று மீண்டு, வய லாலி மணவாளனடியில் “போதணியப் பெற்றோயே” என்று தேறி, பரோ பதேசத்தைப் பண்ணி, முதலிலே உபக்ரமித்தபடியே ஆராவமுதைப் பருகச் சொல்லச் செய்தேயும் விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தாலே மீளாதாரை நிந்தித் தும், இவர்களை நிந்திக்கிறதென்? எம்பெருமானையன்றோ சொல்லுவதென்று அறுதியிட்டும், மடி பிடித்து மன்னாடி தம்ஆர்த்தியெல்லாம் அறிவித்தும், அர ங்க நகரப்பன் வடிவழகிலே மூழ்கி திருவாய் மலர்ந்தருளுகிற போதை செவ் விகாண வாசைப்பட்டு “பணியாய்” என்றார் கீழ்ப்பாட்டில். அநந்தரம் (க) “ॐ नमो भगवते वासुदेवाय :- ததாநுஜாநந்தமுதார வீக்ஷணே” என் கிறபடியே * தூது செய்கண்கள் கொண்டென்று பேசுமவராகையாலே மலர விழித்துக்கொண்டுகடாக்கிக்க, க்ருதார்த்தராய், தம்முடைய ஆர்த்தியையும் தவிர்பித்துக்கொண்டு, ப்ராப்த ஸ்வாமியானவன் இன்னருளிருக்க, ஸம்ஸா ரோத் தரணத்துக்குஸம்ஸ்யமுண்டோ வென்றுகொண்டு, உமக்குத் திருவுள் ளமானபடி என் மனோரதத்தைத் தலைக்கட்டியருளவேணுமென்று ப்ரார்த் திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“நந்தா” என் கைக்குநந்தென்னும் நரகமுண்டோ வென்கிறார் (நந்துவது மித்யாதி). ஆனால் ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கமுண்டாகாதோ வென்னும்ப்ரஸ்நத் தை யெடுத்தருளுகிறார் (வரநிற்கையித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, க௦-பா, குன்றமெடுத்து ௨௦௨௫

கைங்கர்யருசியுடையார்க்கு உன்பேறுக உன்னருளைக் கொடுக்கையே
ஸ்வபாவமாகவுடையவனே!

(சந்தோகா) (க) “யஸ்யஸ்வரூபஸ்யஸ்வரூப - யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்”
(௨) “ஃஸிஷ்யஸ்ய - பதம்விஸ்வஸ்ய” (௩) “ஸர்வீதாயஸ்யஸ்வரூபஸ்ய - ஸர்
வேவேதாயத்பதமாமநந்தி” (௪) “ஸர்வீதாயஸ்யஸ்வரூபஸ்ய - ஸர்வேவேதா
யத்கைங்கம்பவந்தி” (௫) “ஸிஷ்யஸ்யஸ்வரூபஸ்ய - வேதஸ்சஸர்வை
ரஹமேவவேத்யம்” (௬) “ஃஸிஷ்யஸ்யஸ்வரூபஸ்ய - வசஸாம்வாச்யமுத்த
மம்” என்கிற நிர்தோஷப்ரமாணங்களாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறவ
னே! (தலைவனே) அப்ரமாணம், அநுமாந ப்ரமாணவிஷயமென்
றுப்போலேசொல்லுகிற தூஷணங்களுக்கு ப்ரத்யநீகனாவனே!
(தாமரைக்கண்ணா) தலைமைபெற்று உபாஸ்யனாவனுக்கு லக்ஷண
மென்னென்ன; (எ) “ஸிஷ்யஸ்யஸ்வரூபஸ்ய - ஸர்வீதாயஸ்யஸ்வரூபஸ்ய - தஸ்யயதா கப்
யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ” என்றுசொல்லிற்றிறே. (அந்தோ)
பிதா ராஜ்யம்பண்ணி ஸுகிததுப்போராநிந், புத்ரனாவன் தரி
த்ரனாயிருக்குமாபோலே. அவனுடைய நைரபேக்ஷ்யத்தையும் தம்மு
டைய தயநீயதசையையும் அநுஸந்தித்து ஐயோவென்கிறார். (அடி
யேற்கருளாயுன்னருளே) தயநீயதசையை ப்ராப்தனாயிருக்கிற என்
பக்கலிலே கொள்வார்தேட்டமாய் புறம்புவழிந்து போம்படியான
உன்னருளைப்பண்ணவேணும். (க)

மு;—குன்றமெடுத் தாநிரைகாத்தவன்றன்னை
மன்றில் மனிபுகழ் மங்கைமன் கணிகன்றிசொல்
ஒன்றுநின்றவொன்பதும் வல்லவர்தம்மில்
என்றும் வினையாயின சாரகில்லாவே. (க௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

தலைவனாக ப்ரதிபாதிக்கப் பட்டவனென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமரு
ளுகிறார் (அப்ரமாணமித்யாதி). (ப்ரமாணம்) - வேதமானது, அநுமாந
ப்ரமாண மதுக்கவிஷயமானத்தை விஷயமாகவுடைத்தா யிருக்குமத்தனை.
தான் தனியொரு தலையுண்டென்று சொல்லநிர்வஹிக்க மாட்டாதென்றும்,
குணரஹிதமென்றும், தேசஸாந்நித்ய மில்லையென்றும் சொல்லுகிற தூஷ
ணங்களெல்லாம் வாராதபடி ஸர்வஜ்ஞத்வாதி குணபரி பூர்ணனாய் இருந்தா
யென்கிறாரென்று கருத்து. (க)

(க) முண்ட-க-க-க௦ (௨) தை-நா-க-கக-௩. (௩) கடோப-க-௨-க௫
(௪) யஜு-ஆ-௩-௩-௨. (௫) கீ-க௫-க௫. (௬) க-ஜிதந்தா-௭.
(௭) சாந்தோ-க-க-௬.

உ0உ௬ பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி, க0-பா, குன்றமெடுத்தது.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குன்றம்	கோவர்த்தந பர்வத த்தை	கலிகன்றி	ஆழ்வார்
எடுத்து	(குடையாக) எடுத்து	சொல்	அருளிச்செய்த
ஆநிரை	பசுக்களின் திரளை	ஒன்று நின்ற	இப்பத்துப் பாட்டுக்
காத்தவன்	ரக்ஷித்தருளின ஸர்வே	ஒன்பதும்	களையும்
தன்னை	ஸ்வரன்விஷயமாக,	வல்லவர்தம்	ஒதவல்லவர்கள் பக்க
மன்றில்	நாற்சந்திகளிலே	மேல்	லிலே
மலி	நிறைந்த	வினை ஆயின	பாபமென்று பேர்
புகழ்	புகழையுடையராய்		பெற்றவை
மங்கை	திருமங்கைக்கு	என்றும்	எக்காலத்திலும்
மன்	நிர்வாஹகரான	சாரகில்லா	அணுகமாட்டா.

(க0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (குன்றமித்யாதி) ஒன்பது பாட்டிலும் இவர்க்கு ஒடினவ்யஸநமும் வாஸநையோடே கழியும்படி (க) “அஹம் — அஹம்” என்று ரக்ஷகனான தன்னைக் காட்டினான். (குன்றமித்யாதி) “ரக்ஷயவர்க்கம் ஏதேனும் ஒருபடியிருந்தாலும், ரக்ஷணந்தான் மிதுக்குடைத்தானாலும், ஒரு குறைகள்வாராது காணும்” என்று அதுக்குடலாகத்தான் கோவர்த்தநோத்த(ஃ)ரணம் பண்ணின படியைக் காட்டினான். (மன்றிலித்யாதி) முன்பு சப்தாதி விஷய ப்ராவண்யத்தாலே இத்தை விடமாட்டாதே போந்த விவர்தமக்கே இப்போது இப்படி பொருந்தாதபடியாவதே” என்கிற வார்த்தைப்பாடேயாய்க் கிடக்குமாயிற்று, நால்வர் இருவர் திரண்ட விடமடைய. இவர் நோவுபட்ட ஒன்பது பாட்டும், அதுக்குப் பரிஹாரமாய்ச் சொன்ன ஒருபாட்டையும் வல்லவர்களுக்கு.

அநு;—பத்தாம்பாட்டு. (குன்றமித்யாதி) கீழ் “அரங்கநகரப்பா” என்றவர், குன்றமெடுத்தா னென்றத்தை அருளிச்செய்கைக்குக் கருத்தருளுகிறார் (ஒன்பதித்யாதி). அதிகாரிகள் எத்தனைவேனும் அளவிலிகளாயிருந்தாலும், நாம் அரியன செய்தாகிலும் துஃக்கவர்ஷத்தை நீக்குவோமென்று, அதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகப் பசுக்களை நோக்கினமையை அறிவித்தானென்று கீழ்ச்சொன்ன வர்த்தத்தை விவரிக்கிறார் (ரக்ஷயவர்கமித்யாதி). (இத்தை) இந்த ஸம்ஸாரத்தை.

பெரியதிருமொழி, கக-ப, அ-தி ௧௦-பா, குன்றமெடுத்து ௨௦௨௭

(ஒன்றுமித்யாதி) பதினெட்டு ஒத்திலுமாக சோகத்தை உப
பாதித்து “ஊஊஊ - மாசுசு” என்று பரிஹரித்தாப் போலையா
யிற்று, ஒன்பது பாட்டாலும் நோவுபட்டவர்க்கு ஒரு பாட்டாலே
நோவு பரிஹரித்தபடி. ஸம்ஸாரத்துக்கு ஹேதுவான அவித்யாதி
கள் கழிந்து, பின்னையும் வித்து முதல்கிடந்து அரும்புகையன்றி
க்கே, இவர் தாம் த்வதநுபவ விரோதியான ப்ரக்ருதி ஸமபந்த
த்தை அறுத்துத் தரவேணு மென்று ப்ரார்த்தித்தபடியே ஸவாஸந
மாகக் கழியும். (௧௦)

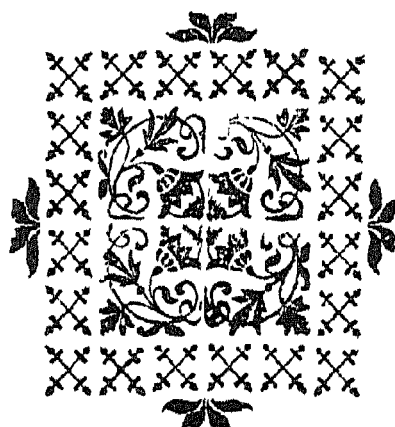
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

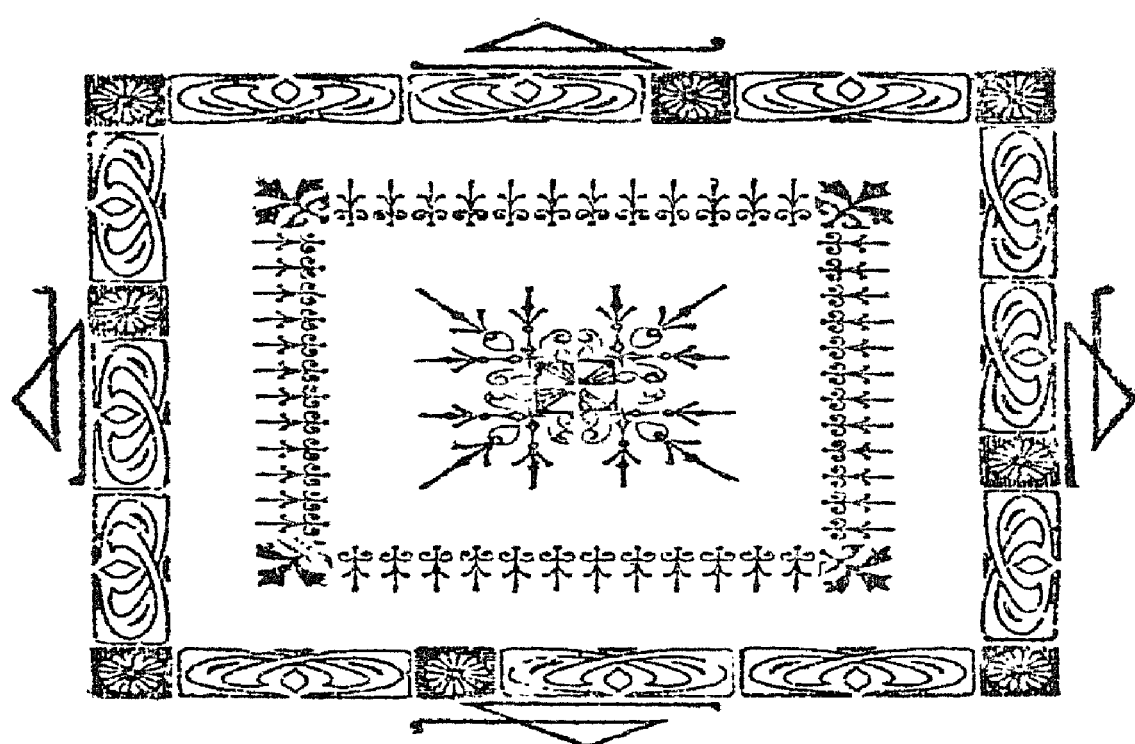
பெரியதிருமொழி
பதினொரம்பத்து எட்டாந்திருமொழி
முற்றிற்று.

பெரியதிருமொழி வ்யாக்க்க்யாநம்
ஸம்பூர்ணம்.

(பரிஹரித்தபடி) என்ற வந்தரம் “ஆகையாலே” என்று சேஷம். (௧௦)
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அப்பு அரும்பத விளக்கம்
முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாயநமஃ.

பெரிய திருமொழி

பாசுரங்களின் அட்டவணை.

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.	பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
(அ)							
அகில்குறமும்	சு	க	ரு	அலங்கெழு	உ	எ	அ
அக்கும்புலியின்	க	சு	க	அலமன்னும்	உ	ச	ந
அங்கண் ஞாலம்	க	எ	க	அலமுமாழிப்படை	க	ந	அ
அங்கவ்வானவர்க்கு	க0	உ	க0	அலைத்தபேழுவாய்	க	எ	உ
அங்கையால்	சு	உ	சு	அல்லிக்கமலம்	க0	அ	க0
அங்கோராய்க்குலம்	கக	க	சு	அல்லிமாதரமரும்	ரு	ச	க0
அங்கோராளரியாய்	கக	க	ரு	அறியாதார்க்கு	கக	ரு	ச
அங்ஙனம் தீமைகள்	க0	எ	கக	அறியோமேயென்று	கக	ந	ச
அச்சம் தீனை த்தனை	க0	எ	கஉ	அறிவதரியான்	ரு	க	க
அஞ்சுவன் சொல்லி	க0	எ	க0	அன்றாயர்	உ	ச	க
அஞ்சுவன்	ந	எ	ந	அன்றியவாணன்	ச	ந	அ
அடித்தலமும்	அ	க	ரு	அன்றுபாரதத்து	கக	க	க0
அடித்தார்த்து	க	ரு	ரு	அன்றுலகமுன்றினை	சு	சு	ரு
அணியார்பொழில்	கக	அ	அ	அன்னநடை	க0	எ	கச
அண்டத்தின் முகடு	கக	சு	க	அன்னமன்னு	எ	எ	க0
அண்டமும்	ச	க	ரு	அன்னமும்	க	உ	க0
அண்டமும்	ந	க	ந	அன்னமும்	உ	எ	க0
அண்டமும்	உ	க	ச	அன்னே இவரை	கக	ந	ந
அண்டரானவர்	ச	உ	ந	அன்னைமுனிவதும்	கக	உ	ரு
அண்டர்கோன்	ச	அ	ந	அன்னையுமத்தனும்	ந	எ	எ
அண்ணல்செய்து	சு	க	உ	(ஆ)			
அத்தாவரியே	எ	க	அ	ஆங்குமாவலி	ரு	ந	க
அந்தகன்சிறுவன்	உ	ந	சு	ஆங்குமாவலி	ந	க	ரு
அம்பரமனல்கால்	க	அ	அ	ஆங்குவெந்நரகத்து	எ	ந	ரு
அம்பரமும்	சு	சு	க	ஆசைவழுவாது	ச	க	சு
அம்புருவ	எ	ச	உ	ஆடியசைந்தாய்	க0	அ	க
அம்பொருளுலகம்	ரு	க	அ	ஆநிரைமேய்த்து	ச	க0	உ
அரக்கராவிமனை	ச	அ	ரு	ஆமருவிநிரை	ரு	சு	க0
அரக்கியராகம்	க0	க	சு	ஆமையாகியரியாகி	அ	சு	ரு
அரவுநீள்கொடி	க	க	அ	ஆயன்மாயமே	அ	ரு	ந
அரிவிரவுமுகில்கண்	அ	ந	உ	ஆயிரங்கண்ணுடை	க0	எ	எ
அருமானிலம்	ந	உ	ச	ஆயிரம்குன்றம்	ரு	சு	க
அருவிசோர்	அ	உ	ந				

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.	பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
ஆச்சியரழைப்ப	ச	க0	க	இலைமலிபள்ளி	கக	ச	எ
ஆர்மலியாழி	க0	க	ந	இலையார்மலர்	அ	ச	எ
ஆலுமாவலவன்	க	க0	க0	இழையாடுகொங்கை	ந	அ	டு
ஆவரிவைசெய்து	ந	ந	எ	இற்பிறப்பறியீர்	க	க	எ
ஆவியேயமுதே	க	க	உ	இனியெப்பாவம்	எ	ந	அ
ஆழியன் திண்டேர்	க0	க	எ	இன்னுணை	உ	ந	டு
ஆழியும்சங்கும்	கக	உ	ச	இன்னொரென்று	க0	க0	க
ஆழ்கடல்சூழ்	கக	டு	ந	(ந)			
ஆறும்பணயும்	ச	எ	க	ஈசிபோமின்	க	ந	அ
ஆறுதசினத்தின்	ந	க	அ	ஈடும்வலியும்	க0	எ	க
ஆறினோடொரு	டு	ந	எ	(உ)			
ஆறும்பிறையும்	ச	எ	க	உடம்புருவில்	உ	டு	ந
ஆறையருமாநிரையும்	க0	அ	ச	உடையாணை	எ	ச	ந
ஆணைப்புரவி	ச	டு	ந	உணரிலுள்ளம்	க	ந	டு
(இ)				உண்டாயுறிமேல்	க	க0	ச
இங்கேபோதும்	க0	க0	அ	உண்டிலகேழினை	க	க	ந
இடும்பையால்	க	ச	டு	உண்ணுவெங்குற்றம்	எ	ச	அ
இணைமலிமருதின்	அ	எ	உ	உண்ணும்நாளில்லை	அ	உ	ச
இண்டைகொண்டு	உ	உ	க0	உந்தமடிகள்	க0	ச	அ
இண்டையாயின	உ	க	ந	உந்திமேல்	டு	ச	க
இண்டையும்	க	அ	உ	உம்பருமிவ்வேழுலகு	ந	க0	ந
இந்திரனுக்கென்று	உ	ந	ச	உம்பருலகேழு	டு	க0	ந
இந்திரனும்	ச	க	ச	உம்பருலகோடு	ச	அ	ச
இந்திரன்பிரமன்	டு	எ	உ	உய்யும்வகை	டு	க0	உ
இந்துவார்சடை	ச	உ	க	உரங்களாலியன்ற	எ	ந	ச
இம்மையிடர்கெட	க0	ச	க0	உரந்தருமெல்லனை	உ	க	ந
இரக்கமின்றி	க0	உ	க	உருகெடுஞ்சே	க	ந	உ
இரவுகூர்ந்திருள்	க	உ	அ	உருக்குநறுநெய்	ச	க	எ
இருங்கைம்மாகரி	உ	க0	எ	உருத்தெழுவாலி	ச	ச	ந
இருநிலமன்னர்	கக	ச	ச	உருவார்பிறவிக்கள்	கக	அ	ச
இருந்தண்மாளிலம்	ந	க	க	உருவினார்பிறவிசேர்	க	எ	ச
இருந்தாணென்	கக	ந	உ	உலகமேத்தும்	ச	அ	அ
இலகியநீண்முடி	உ	க	எ	உலவதிரைகடல்	ந	டு	எ
இலங்குமுற்றும்	க	ந	க0	உலவதிரையும்	க	டு	ந
இலங்கைப்பதிக்கு	க	க0	உ	உளங்கனிந்து	உ	எ	எ
இலங்கையும்	க	ச	ந	உளைந்தவரியும்	அ	அ	ச
				உளைந்திட்டெழுந்த	க0	ச	ந

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.	பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
உளையவொண்டிறல்	சு	உ	எ	எரிந்தபைங்கண்	க	எ	சு
உறங்களாலியன்ற	எ	௩	சு	எல்லியும்நன்பகலும்	க	௩	சு
உறவாதுமில்ள்	௩	௩	அ	எவ்வநோய்	க	௧௦	உ
உறவுசுற்றம்	உ	க	உ	எவ்வும்வெவ்வேல்	க	எ	சு
உறிகள்போல்	க	௩	௩	என்கிறெஞ்சே	க	௩	சு
உறியார்ந்த	உ	௧௦	சு	என்செய்கேன்	எ	௩	க
உறியார்	சு	௩	சு	என்துணை	௩	எ	சு
(ஊ)				என்னைம்புலனும்	எ	௩	க
ஊடேறுகஞ்சொடு	எ	அ	க	(ஏ)			
ஊரான்குடந்தை	க	௩	சு	ஏடிலங்குதாமரை	எ	௩	சு
ஊழியாய்	௩	எ	அ	ஏடொத்தேந்தும்	௧௦	௩	க
ஊழியில்பொரிதால்	உ	எ	சு	ஏதம்வந்து	க	சு	௧௦
ஊனமர்தலை	௩	க	சு	ஏதலர்நகைசெய	அ	எ	சு
ஊனிரைச்சுவர்	க	சு	க	ஏதவன்	௩	எ	சு
ஊனேரக்கை	எ	உ	க	ஏதுசெய்தால்	க	௩	௩
ஊன்வாட	௩	உ	க	ஏத்தியுன்சேவடி	அ	அ	சு
(எ)				ஏத்துகின்றோம்	௧௦	௩	க
எங்களுக்கருள்	எ	௧௦	௩	எய்ந்தபேழ்வாய்	க	எ	௩
எங்களெம்மிறை	க	௧௦	க	ஏரார்பொழில்சூழ்	சு	க	௧௦
எங்கானும்	௧௦	சு	க	ஏரார்மலர்	அ	சு	௩
எங்ஙனம்	உ	அ	சு	ஏவிளங்கன்னி	சு	சு	அ
எங்ஙனேஉய்வர்	௩	எ	௩	ஏவினார்கலியார்	க	சு	அ
எஞ்சலிலிலங்கை	௧௦	உ	சு	ஏழுமாமரம்	அ	௩	௩
எஞ்சாவெந்நகத்து	அ	க	சு	ஏழலகும்	சு	சு	க
எட்டனை	எ	௩	சு	ஏழையேதலன்	௩	அ	க
எண்டிசைகளும்	க	அ	சு	ஏறுமேறி	க	௧௦	சு
எண்டிசையும்	க	உ	க	ஏற்றினை	எ	௧௦	௩
எண்ணில்நினைவு	௩	௧௦	அ	ஏனத்துருவாகி	உ	சு	௩
எந்தாதைதாதை	எ	உ	சு	ஏனமீனமை	௩	சு	அ
எந்தைதந்தை	சு	க	க	ஏனமுனாகி	க	சு	க
எப்பாவப்பலவும்	க	க	௩	ஏனாகிவுலகிடந்து	௩	சு	௩
எப்போதும்	எ	உ	அ	ஏனோஞ்சு	க	௩	எ
எம்பிரானெந்தை	க	க	சு	(ஒ)			
எம்பிரானே	௧௦	௩	உ	ஒருகுறளாய்	௩	சு	க
எம்மானும்	எ	உ	௩	ஒருநல்சுற்றம்	௧௦	க	க
எய்த்தசொல்லோடு	க	௩	சு	ஒருவனை	௩	க	௩
எய்யச்சிதைந்தது	௩	௩	சு	ஒளியாவெண்ணெய்	சு	எ	சு

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.	பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
ஒள்ளியகருமம்	ச	க0	எ	கண்ணும்சுழன்று	சு	ச	க
ஒற்றைக்குழையும்	அ	அ	அ	கதியேலில்லை	எ	க	எ
(ஒ)				கந்தமாமலர்	ந	ந	சு
ஒடாதவாளரியின்	ந	க0	ச	கம்பமாகடல்	ச	உ	க
ஒடாதவாளரி	ச	க	எ	கம்பமாகளிறு	க0	க	க
ஒடாவரியாய்	சு	அ	ச	கயங்கொள்	அ	ந	ச
ஒடாவாளரியின்	எ	உ	உ	கரியமாழுகில்	க	உ	க0
ஒசமாகடலை	க0	உ	சு	கருந்தண்கடல்	ந	உ	எ
ஒசினாமங்குளித்து	க	ந	க	கருமகள்	ச	ந	ந
ஒதியாயிரநாமம்	க	உ	க	கருமணிபூண்டு	க	ந	ச
ஒதியாயிரநாமம்	ந	ந	க	கருமாழுகில்	எ	க	க
ஒதிலுமுன்பேரன்றி	உ	எ	ந	கருமாழுகில்	அ	சு	க0
ஒதுவாய்மையும்	ந	அ	எ	கருமுகில்போல்வது	ந	ந	க
(க)				கருளக்கொடி	க0	அ	ந
கஞ்சனை	எ	சு	ந	கரைசெய்மாக்கடல்	க	உ	ந
கஞ்சன் நெஞ்சம்	ந	ச	எ	கரையாய்	க0	க0	உ
கஞ்சன்விட்ட	ச	அ	உ	கரையெடுத்த	அ	ந	க
கடம்குழ்	க	ந	உ	கலங்கமாக்கடல்	அ	ந	எ
கடிகழ்	உ	சு	க0	கலங்கமாக்கடல்	க	உ	உ
கடிகொள்	ந	அ	ந	கலங்கமுந்நீர்	சு	ந	க
கடுங்கால்மாரி	சு	க0	அ	கலையாளர்	உ	அ	ந
கடுவிடமுடைய	ச	க0	ந	கலையிலங்கும்	ந	ந	உ
கட்டேறு	சு	அ	எ	கலையிலங்கும்	ச	ச	ந
கணமருவு	அ	ந	ச	கலையும்கரியும்	ந	க	ச
கண்ணோர	எ	ச	க	கலையுடுத்த	க	ந	க
கண்டசீர்	அ	க0	க0	கலையுடுத்த	ந	ச	சு
கண்டவர்தம்	ந	க0	ந	கலையுலாவல்குல்	க	க	க0
கண்டாரிரங்க	கக	ந	க	கலையாழ்பிணை	ந	உ	அ
கண்ண னூர்	அ	உ	ந	கல்லார்மதிள்	சு	க0	ச
கண்ணென்றும்	ச	அ	க	கல்லார்மதிள்	சு	அ	ந
கண்ண மங்கையுள்	எ	க0	க0	கல்லால்கடலை	ச	எ	சு
கண்ணன்	கக	ந	எ	கல்லாவைம்புலன்	சு	உ	சு
கண்ணாய்	க	க	க0	கல்லின்முந்நீர்	க0	ந	சு
கண்ணார்கடல்குழ்	க	க0	க	கவளமாகத்தத்த	க	க	உ
கண்ணார்கடல்போல்	ச	எ	க	கவளயாணை	ச	அ	க
கண்ணார்கண்ணபுரம்	அ	க	க	கவளயாணை	க0	ந	அ

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.	பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
கவ்வைக்களிறு	கூ	கூ	௩	காரார்ந்த	சு	க	க௦
கவ்வைவாளையிற்	சு	௩	௨	காரார்புயற்கை	க௦	௩	க௦
கழியாரும்	கூ	கூ	௨	காரும்	கக	க	௨
களங்கனிவண்ணை	சு	௩	கூ	கார்கெழு	கூ	க	கூ
கள்வனேநானேன்	க	க	௩	கார்கொள்	க	௨	௭
கள்வன்கொல்	௩	௭	க	கார்மலி	அ	௨	க௦
கள்ளக்குறளாய்	௩	க	௨	கார்மன்னு	௨	கூ	௨
கள்ளக்குழவி	க௦	௩	கூ	காலையும்	கூ	௩	௩
கள்ளத்தால்	கக	௩	க௦	காலையெழுந்து	க௦	௭	௨
கள்ளத்தேன்	௭	சு	கூ	காவலன்	கூ	க௦	கூ
கள்ளம்மனம்	௭	கூ	க	காவார்மடல்	கூ	சு	க
கள்ளார்துழாயும்	கக	௭	கூ	காவிப்பெருநீர்	௩	௨	க௦
கறவாமடநாகு	௭	க	க	காவிபங்கண்ணி	௩	௭	கூ
கறவைமுன்	சு	க௦	சு	காற்றிடை	சு	க௦	கூ
கறுத்தகஞ்சனை	௭	௭	௭	கானஎண்கும்	கூ	க௦	கூ
கறையாரெடுவேல்	௩	க	அ	கானார்	சு	௭	சு
கறைவளர்வேல்	௨	க௦	௩	கானிடை யுருவை	க	சு	௨
கற்றாமறித்து	௩	க	க௦	(க)			
கற்றார்பற்று	அ	கூ	அ	கிடந்தநம்பி	கூ	க௦	க
கற்றிலேன்	க	க	அ	கிடந்தானை	௨	௩	கூ
கனம்செய்மாமதின்	அ	௩	கூ	(க)			
கனிசேர்ந்து	கூ	சு	கூ				
கனையாரிடிசூரல்	கூ	சு	௭	குடிசூடியாக	சு	க௦	கூ
கனையார்கடல்	கக	௭	௭	குடைத்திறல்	௨	கூ	அ
கன்றதனால்	௩	க௦	அ	குடையா	கூ	க௦	௩
கன்றப்பறை	கக	௩	கூ	குடையாவிலங்கல்	௩	க	௭
கன்றுகொண்டு	கூ	க௦	௭	கும்பமிகு	சு	க	கூ
(கா)				கும்பமிகு	௭	அ	அ
காசையாடை	௨	௨	க	குயிலாலும்	௩	கூ	அ
காண்டாவனம்	௨	சு	௨	குலத்தலைய	௭	அ	௩
காதல்செய்து	கூ	க	அ	குலந்தரும்	க	க	கூ
காதில்கடிப்பு	க௦	அ	க	குலந்தான்	க	கூ	சு
காமற்கென்	க௦	க௦	௭	குலையார்ந்த	கூ	கூ	அ
காமல்கணைக்கு	கக	௨	கூ	குழல்நிறவண்ணன்	கூ	க	௩
காமன்றனக்கு	கக	௨	௭	குன்றமும்	சு	௩	௭
காயோடு	௩	௨	௨	குன்றமெடுத்தது	கக	அ	க௦

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.	பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
குன்றமெடுத்தது	கக	உ	க	கொம்புமரவும்	சு	ச	ச
குன்றமொன்று	கக	க	க	கொலைகெழு	கக	ச	க0
குன்றால்	ச	எ	ந	கொலைப்புண் தலை	ந	அ	ந
குன்றால்மாரி	எ	சு	ச	கொல்லையானான்	ச	அ	ச
குன்றால்மாரி	அ	சு	சு	கொழுங்கயலாய்	சு	சு	உ
குன்றொன்று	க0	சு	உ	கொழுந்தலரும்	உ	க0	ந
(கூ)				கொள்ளக்குறையாத	கக	அ	டு
கூடாவி ரணியன்	கக	எ	ச	கொற்றைப்புள்	அ	க	அ
கூடியாடி	உ	க	சு	கொன்றேன்	க	சு	ந
கூந்தலார்	க0	க	எ	(கோ)			
கூவாய்	க0	க0	ந	கோடியமனத்தால்	க	சு	சு
கூற்றேருருவில்	டு	உ	ச	கோதைவேல்	கக	டு	எ
கூனுலாவிய	ந	க	சு	கோமங்க	ந	உ	டு
(கெ)				கோலால்	ச	எ	எ
கெண்டையும்	ச	டு	சு	கோவாய்	எ	எ	சு
கெண்டையொண்	கக	க	சு	கோவானார்	எ	சு	உ
(கே)				கோவையின் தமிழ்	சு	க0	சு
கேவலமன்று	சு	டு	அ	கோழிகூவென்னும்	க0	க0	சு
கேவலமன்று	க0	டு	சு	கோழியும்	சு	உ	டு
(கை)				(ச)			
கைம்மானம்	அ	சு	க	சங்குதங்கு	ந	டு	அ
கைம்மானம்	டு	சு	க	சங்குமலி	ந	சு	க0
கையிலங்காழி	டு	சு	க	சங்கும்	கக	க	ந
(கொ)				சங்கையும்	ச	டு	அ
கொங்கலர்ந்த	க	அ	சு	சந்தமலர்க்குழல்	க0	ச	சு
கொங்கார்	சு	ச	ந	சந்தமாய்	ச	சு	சு
கொங்குண்	சு	ச	உ	சலங்கொண்ட	ந	சு	சு
கொங்குண்	சு	ந	ச	(சா)			
கொங்குமலி	அ	ந	அ	சாடுபேய்வீழ	ச	உ	டு
கொட்டாய்	க0	க0	ச	சாதலும்	சு	க	சு
கொண்டரவம்	ந	சு	எ	சாந்தமும்	உ	எ	ந
கொண்டல்	க	ச	சு	சாந்தேந்துமென்	சு	ந	ச
கொந்தலர்ந்த	உ	க0	உ	(சி)			
கொந்தார்	ச	எ	உ	சிங்கமதாய்	எ	சு	சு
				சிங்கமதாய்	சு	சு	சு
				சிந்தனையை	டு	சு	எ

பாசரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசரம்.	பாசரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசரம்.
சின்தை தன்னுள்	சு	சு	உ	செம்மொழிவாய்	சு	சு	க0
சிரமுனைந்தும்	சு	சு	சு	செருநீரவேல்	அ	சு	க0
சிலம்படி	க	சு	உ	செருநீலவேல்கண்	ந	உ	சு
சிலம்பினிடை	சு	சு	அ	செருமிகு	கக	சு	உ
சிலம்புமுதல்	எ	அ	சு	செருவரை	அ	சு	உ
சிலையால்	சு	சு	க0	செருவழியாத	க0	சு	ந
சிலையிலங்கு	அ	சு	சு	செவ்வரத்த	அ	சு	எ
சிறியாய்	எ	உ	சு	செழுநீர்மலர்	உ	சு	அ
சிறையார்	ந	அ	சு	செறும்திண்திமில்	ந	உ	உ
சினமேவும்	எ	அ	ந	செற்றவன்	சு	ந	க0
சினவில்	எ	ந	சு	சென்றுசினவிடை	ந	க0	க0
(சீ)				சென்றுவார்சிலை	கக	சு	சு
சீரணிந்த	சு	சு	க0	(சே)			
சீரார்	எ	சு	க0	சேமமேவேண்டி	சு	சு	ந
சீரார்பொழில்	ந	உ	க0	சேயனணியன்	சு	க0	அ
சீர்தழைத்த	சு	சு	எ	சேயனணியன்	உ	சு	அ
சீற்றமுள	கக	அ	உ	சேயனென்றும்	ந	சு	சு
(சு)				சேயோங்கு	எ	சு	எ
சுடலையில்	க0	சு	ந	சேலுகளும்	ந	க0	க0
சுரிசூழல்	ந	எ	எ	(சொ)			
சுரிந்திட்ட	க0	சு	சு	சொல்லாதொழிய	சு	சு	சு
சுழன்றிலங்கு	சு	சு	சு	சொல்லாய்	சு	ந	சு
சுளாகொண்ட	சு	சு	ந	சொல்லாய்	க0	க0	ந
சுற்றும்சூழல் தாழ	க0	அ	ந	சொல்லுவன்	உ	சு	சு
(சு)				(சோ)			
சூதினை	சு	சு	ந	சோத்தம்நம்பி	உ	உ	சு
சூர்மையிலாய	சு	அ	சு	சோத்தெனநின்று	சு	ந	சு
(செ)				சோத்தெனநின்னை	க0	ந	ந
செங்கணாளி	சு	எ	க0	(சூ)			
செங்கணைய	சு	ந	எ	சூலமாளும்	க0	ந	ந
செங்கமலத்து	ந	சு	க0	சூலமுற்றும்	சு	அ	சு
செங்கமலம்	எ	அ	சு	சூலமெல்லாம்	சு	சு	சு
செங்கயல்	சு	அ	க0	(த)			
செம்பொனிலங்கு	உ	அ	ந	தக்கன்வேள்வி	ந	உ	சு
செம்பொன்	க0	உ	ந	தஞ்சமிவர்க்கு	உ	அ	சு
செம்பொன்மதிள்	எ	ந	ந	தஞ்சினத்தை	ந	சு	சு

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.	பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
தண்டகாரணியம்	க0	உ	ந	தாய்வாயில்	ந	ந	ச
தந்தைகாலில்	எ	ந	க	தாராயதண்டுளப	அ	க	ச
தந்தைகால்	அ	ந	க	தாராயதண்டுளப	ந	ச	ச
தந்தைதளைகழல்	கக	ந	உ	தாரார்மலர்	ச	ந	க0
தந்தைதாய்	க	எ	க	தாராவாரும்	க	ந	க0
தந்தைதபுகுந்திலன்	க0	எ	ந	தாராளன்	ச	ச	க
தந்தைதமனம்	ந	க0	எ	தாரேன்பிறர்க்கு	எ	க	ந
தம்பரமல்லன	க0	எ	கந	தாவளந்து	ச	ச	க
தம்பியோடு	ந	க0	ச	தாழமின்றி	க0	உ	எ
தம்மையேநாளும்	கக	ந	ந	தர்னவன்வேள்வி	க	க	ந
தரங்கநீர்	அ	உ	எ	தானை	ந	ச	ச
தருக்கினால்	உ	க	எ	தான்போலும்	ச	ச	ச
தருமானம்	அ	க	உ	(தி)			
தவளவிளம்பிறை	க	ந	க	திங்களப்பு	உ	உ	எ
தளர்ந்திட்டு	க0	ச	ச	திங்கள்தோய்	ச	ந	க()
தளைக்கட்டவிழ்	ந	அ	எ	திடவிசம்பு	ச	ந	ந
தளையவிழ்	கக	ச	ச	திண்களகமதிள்	ச	க	க0
தன்குடிக்கு	உ	எ	ச	திண்ணியதோர்	ந	க	உ
தன்மகனாக	க0	ச	எ	திண்டிமில்	க	ந	ந
தன்னாலே	ச	ச	ச	திண்படை	உ	க	ச
தன்னை	க	ந	க	திரிபுரமூன்று	உ	அ	க
(தா)				திருத்தனை	எ	க0	எ
தாங்கரும்சினம்	ச	ந	ச	திருத்தாய்	க0	க0	க
தாங்கரும்போர்	உ	க0	ச	திருமடந்தை	ந	க0	க
தாங்காததோர்	உ	ச	ச	திருவாழ்மார்பன்	எ	ச	எ
தாதவிழ்மல்லிகை	க	ந	உ	திருவில்பொலிந்த	க0	ச	ந
தாதாடுவனமாலை	ந	ந	ச	திருவுக்கும்திரு	எ	எ	க
தாந்தம்பெருமை	ந	உ	க	திவளம்	உ	எ	க
தாமத்துளப	ச	ந	க0	திறல்முருகன்	எ	ச	க0
தாமோருருட்டி	க0	ந	ந	(தி)			
தாயர்மனங்கள்	க0	ந	உ	தீதறுதிங்கள்	கக	ச	ந
தாயாய்வந்த	க	ந	ச	தீதறுநிலம்	ந	க0	க
தாயெனையென்று	ந	எ	ந	தீநீர்வண்ணம்	க	ச	ச
தாயேதந்தை	க	க	க	தீமனத்தரக்கர்	ச	ந	ந
தாய்நினைந்த	எ	ந	உ	தீமனத்தான்	ந	க0	எ
தாய்மனம்	ந	எ	க0	தீயெம்பெருமான்	ச	க	ந

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.	பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
தீவாய்	கூ	உ	அ	தெள்ளார்கடல்	கூ	எ	ந
(து)				தெள்ளியவாய்	க0	எ	ந
துங்கமாமணி	அ	ந	ந	தெள்ளியீர்	அ	உ	க
துங்காரவம்	கூ	கூ	உ	(தே)			
துடிகொள்	க	உ	ந	தேடற்கரியவனை	கூ	கூ	க0
துணிவினி	க	சு	சு	தேமருவுபொழில்	அ	ந	க0
துணைநிலை	கக	சு	கூ	தேமணக்கு	க	சு	கூ
துப்பனை	எ	ச0	கூ	தேராமும்	எ	சு	சு
துவரர்டை	க0	அ	உ	தேவனாயும்	கக	கூ	க0
துவரிக்கனிவாய்	அ	அ	க	தேவமாய்சாலை	சு	ந	க0
துவரித்தவுடை	டு	கூ	அ	தேவமார்	ந	ந	க0
துவரியாடையர்	உ	க	கூ	தேவரீர்	கூ	உ	க0
துளக்கமில்	க0	க	சு	தேவனாவி	கூ	அ	எ
துளங்குநீண்முடி	டு	அ	கூ	தேவனாவி	கக	எ	கூ
துளம்படுமுறுவல்	உ	எ	உ	(தை)			
துளையார்	ந	அ	அ	தையலாள்மேல்	உ	உ	உ
துறந்தேன்	கூ	ந	உ	(தொ)			
துறப்பேன்	கூ	ந	க	தொண்டரும்	அ	எ	டு
துன்றோளி	கூ	கூ	சு	தொண்டர்பரவ	டு	உ	டு
துன்னிமன்னும்	டு	க	கூ	தொண்டாமென	க	டு	கூ
துன்னுமாமணிமுடி	அ	க	ந	தொண்டாயார்	உ	டு	கூ
(தூ)				தொண்டர்	அ	கூ	கூ
தூங்கார்பிறவிக்கள்	கக	அ	ந	தொண்டர்	க0	க0	க0
தூணையதனோடு	க	க0	டு	தொண்டெல்லாம்	அ	உ	அ
தூம்புடை	கூ	சு	அ	தொழுநீர்வடிவு	அ	அ	டு
தூம்புடை	உ	கூ	டு	(தோ)			
தூம்புடை	சு	டு	க	தோடவிழ்நீலம்	கூ	உ	உ
தூயாய்	எ	க	கூ	தோடுவிண்டலர்	எ	ந	க0
தூயானை	கக	எ	ந	தோயாவின் தயிர்	எ	எ	கூ
தூவடிவில்	உ	க0	கூ	தோய்த்ததயிர்	க0	எ	அ
தூவாய	கூ	அ	ந	(ந)			
தூவிரிய	ந	கூ	க	நஞ்சுசோர்வது	டு	அ	சு
(தெ)				நண்ணாத	உ	கூ	க
தெரியேன்	க	கூ	எ	நந்தன்மதலை	அ	சு	கூ
தெருவில்	எ	கூ	உ	நந்தாநரகத்து	கக	அ	கூ
தெவ்வாய	ந	சு	டு				

பாசுரங்கள்	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.	பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
நந்தாநெடுநகத்து	எ	கூ	ரு	நீர்வானம்	நு	கூ	நு
நந்தாவிளக்கே	நு	அ	க	நீலத்தடவரை	நு	ரு	உ
நல்லன்புடை	சு	எ	க0	நீலமலர்கள்	அ	சு	அ
நல்லெநஞ்சே	க	எ	கூ	நீள்வான்	கக	எ	உ
நறைசெய்	ரு	க0	க0	(நு)			
நன்மையுடைய	கூ	எ	க0	நும்மை	சு	கூ	க
நன்னீர்வயல்	எ	உ	க0	(நெ)			
நன்னெஞ்சே	கக	நு	கூ	நெஞ்சினால்	க	கூ	எ
நாடியென்னுள்ளம்	சு	அ	எ	நெடியானே	எ	கூ	அ
(நா)				நெடுமாலவன்	உ	சு	க0
நாட்டினாய்	அ	க0	கூ	நெய்யாராழி	எ	எ	நு
நாத்தழும்பு	க	எ	அ	நெய்வாயழலம்பு	நு	உ	கூ
நாமம்பலவுடை	க0	அ	சு	நெல்லில்குவளை	எ	ரு	க0
நாராரிண்டை	கூ	கூ	அ	நெறித்திட்ட	க0	கூ	அ
நால்வகைவேதம்	ரு	கூ	கூ	நெற்றிமேல்கண்	கக	கூ	நு
நான்முசனாள்	நு	சு	உ	நென்னெல்	நு	ரு	நு
(நி)				(நே)			
நிலவொடி	கூ	க	சு	நேசமிலாதவர்	கூ	கூ	கூ
நிலையாளாக	எ	கூ	அ	(நோ)			
நிலையாளா	நு	கூ	கூ	நோயெல்லாம்	கூ	எ	எ
நிலையிடம்	கக	சு	க	நோற்றேன்	க	கூ	அ
நில்லாத	கக	கூ	உ	(ப)			
நின்றமாமருது	க	அ	நு	பகலுமிரவும்	எ	ரு	ரு
நின்றவரையும்	கூ	க0	எ	பகுவாய்வன்பேய்	கூ	ரு	கூ
நின்றவினையும்	கூ	கூ	கூ	பஞ்சிச்சிறுகூழை	உ	கூ	எ
நின்றார்முகப்பு	க0	கூ	க0	பஞ்சியமெல்லடி	நு	சு	சு
(நீ)				படநாகத்தலை	உ	ரு	க0
நீடுபன்மலர்	நு	ரு	ரு	படலடைத்த	சு	சு	நு
நீணாகம்சுற்றி	கக	எ	க	படவரவு	சு	கூ	ரு
நீணிலாமுற்றம்	அ	உ	உ	படிபுல்கும்	அ	எ	அ
நீண்டாயை	எ	உ	ரு	படைத்திட்டது	க0	கூ	எ
நீண்டான்	க0	கூ	ரு	படைநின்ற	கக	அ	கூ
நீரழலாய்	ரு	கூ	ரு	பட்டரவு	நு	சு	அ
நீரழல்வானாய்	க0	கூ	கூ				
நீரார்கடலும்	க	க0	நு				
நீர்மலிகின்றது	அ	சு	சு				

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.	பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
பணங்களாயிரம்	க	உ	சு	பனியேய்	எ	க	சு
பண்டிவனாயன்	ந	எ	உ	பன்றியாய்	எ	பு	க
பண்டிவன்	ந	ந	ந	பன்னியபாரம்	க	க	க
பண்டிவ்வையம்	ந	ச	ந	(பா)			
பண்டிகாமரானவாறு	க	ந	ந	பாடோமே	கக	ந	அ
பண்டுமுனேனமாகி	ச	க0	க0	பாண்டேன்	சு	உ	ந
பண்டேனமாய்	எ	ச	சு	பாய்ந்தானே	உ	ந	ந
பண்டைநான்மறை	ந	எ	க	பாராயதுண்டு	உ	ந	க
பண்ணினின்மொழி	எ	ந	எ	பாராளவும்	பு	பு	ந
பண்ணினை	எ	க0	க	பாராரும்	கக	சு	ந
பண்ணுலா	க	எ	ச	பாராருலகும்	உ	ச	சு
பண்ணேர்மொழி	ந	அ	சு	பாரித்தெழுந்த	எ	ந	உ
பத்தராவியை	க0	க	அ	பாரிணையுண்டு	ச	க0	ந
பத்துநீண்முடி	க0	உ	உ	பாருநீரெரி	க	பு	எ
பந்தணைந்த	உ	உ	ச	பாருள்நல்ல	ச	பு	க0
பந்தணைந்த	எ	அ	எ	பாரெழு	சு	க	ந
பந்தார்மெல்விரல்	எ	எ	உ	பாரேறு	உ	க0	பு
பந்தார்விரலாள்	சு	எ	அ	பாரையூறும்	சு	ந	சு
பந்திருக்கும்	உ	உ	க	பார்த்தர்க்காய்	க	அ	ச
பந்தோடு	ந	ந	க	பார்த்தனுக்கு	க	க	அ
பப்பவப்பர்	க	ந	எ	பார்மன்னர்	கக	ந	பு
பரதனும்	உ	ந	எ	பார்மன்னு	உ	க	க0
பரவிநெஞ்சே	க	ந	எ	பார்வண்ணம்	உ	சு	உ
பரணே	எ	எ	ச	பர்லனாகி	உ	உ	ந
பரிதியோடு	அ	எ	எ	பாவமும்	ச	ந	க
பரியவிரணியன்	க	ச	ச	பாவியாதுசெய்தாய்	உ	க	ச
பருங்கையானே	ச	உ	ச	(பி)			
பருவக்கருமுகில்	ந	ந	ந	பிச்சச்சிறுபீலி	உ	சு	ந
பல்லவன்திகழ்	ச	உ	உ	பிச்சச்சிறுபீலி	உ	சு	பு
பவ்வநீர்	சு	சு	ந	பிணங்களிகாடு	உ	சு	க
பழித்திட்ட	க0	சு	சு	பிணியவிழ்	ந	சு	உ
பள்ளியாவது	க	அ	உ	பிணியவிழ்தாமரை	க	உ	ச
பள்ளியிலோதி	உ	ந	அ	பிணிவளராக்கை	க	அ	ந
பறையும்	எ	க	ந	பிள்ளைகள்	க0	ச	சு
பற்றேல்	க	க	க	பிள்ளையுருவாய்	ந	உ	ந
பனிப்பரவை	கக	சு	ச	பிறப்பொடு	ச	ந	உ

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.	பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
பிறிந்தேன்	கூ	உ	ச	புவைவண்ணனார்	கக	க	எ
பிறைசேர்	கூ	ச	க	(பெ)			
பிறைதங்கு	ங	ச	க				
பிறையினொளி	ரு	க0	ச	பெடையடர்த்த	ங	கூ	க
பிறையுடை	உ	கூ	கூ	பெண்ணாகி	உ	ரு	அ
(பீ)				பெண்ணாளுள்	அ	க0	ச
பீனேசோர்	க	ங	ச	பெண்மைமிகு	ங	கூ	கூ
(பு)				பெரியானே	எ	கூ	கூ
புகராருருவாகி	உ	ச	எ	பெருகாதல்	ரு	உ	கூ
புக்காடரவம்	க0	அ	அ	பெருநீரும்	அ	க0	உ
புதமிகு	கூ	அ	கூ	பெரும்புறக்கடலை	எ	க0	க
புந்தியில்சமணர்	கூ	அ	அ	பெற்றத்தலைவன்	க0	ச	கூ
புயலுறு	அ	எ	ங	பெற்றமாளியை	க0	க	க0
புரங்கள்மூன்று	க0	உ	கூ	பெற்றார்	கக	ங	க0
புலமனு	அ	எ	கூ	பெற்றாரும்	அ	க0	ரு
புலன்கள்	க	ங	கூ	பெற்றார்தலைகழல	க0	ரு	ச
புலன்கொள்	உ	கூ	எ	பெற்றார்பெற்று	அ	கூ	எ
புல்லிவண்டயையும்	ங	ரு	ச	(பே)			
புள்வாய்பிளந்த	எ	ச	ச	பேசுகின்றது	ச	கூ	ங
புள்ளாய்	எ	உ	க	பேசுமளவன்று	உ	ச	கூ
புள்ளினைவாய்	கூ	கூ	எ	பேசுமின்	க	அ	கூ
புள்ளினைவாய்	க0	ரு	எ	பேனாத	உ	ரு	எ
புள்ளுருவாகி	க0	கூ	க	பேயிடைக்கிருந்து	க	ச	ரு
புனைவளர்	கூ	கூ	உ	பேயிருக்கும்	கக	கூ	கூ
(பூ)				பேயினார்முலை	ரு	எ	கூ
பூங்குருந்து	கூ	க0	அ	பேய்த்தாயை	உ	ரு	ச
பூங்குருந்து	கக	உ	உ	பேய்மகள்	ங	ங	உ
பூங்கோதை	க0	ரு	க	பேய்முலை	எ	க0	ச
பூனாதனலும்	கூ	க0	ங	பேரணிந்து	ச	ங	க
பூணுலாமென்முலை	கூ	எ	ங	பேராயிரமுடைய	அ	க	கூ
பூண்டவத்தம்	உ	ரு	உ	பேராணை	எ	கூ	கூ
பூண்முலைமேல்	ரு	ரு	ரு	பேராணை	ரு	கூ	உ
பூமருபொழிலணி	கூ	க	க0	(பை)			
பூமாண்சேர்	எ	ச	க0	பைங்குளாரி	கூ	கூ	ச
பூவார்திருமாமகள்	ச	எ	கூ	பைங்கண்	ங	ச	கூ
				பைவிரியும்	எ	ச	எ

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.	பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
(பொ)				மண்ணின் மீபாரம்	௬	மு	மு
பொங்கிய மரில்	௩	௩	அ	மண்ணுளார்	௬	௨	௬
பொங்கிலங்கு	௬	௬	௭	மண்மகள்கேள்வன்	௬	௭	௬
பொங்குபுணரி	௬	௬	௯	மலங்குவிலங்கு	௬	௭	௨
பொங்குபோதியும்	௨	௬	௩	மலிபுகழ்	௬	௭	௬
பொங்குநீண்முடி	௩	௩	௬	மல்கியதோளும்	௬	௬	௬
பொங்கேறு	௬	அ	௬	மல்லரையட்டு	௬	௬	௬
பொய்வண்ணம்	௩	௬	௬	மல்லேபொருத	௬	௬	௭
பொருந்தலனாகம்	௬	௬	அ	மல்லேமாமுந்நீர்	௬	௩	௬
பொருந்தாவரக்கர்	அ	௬	௨	மல்லேமுந்நீர்	அ	௬	௬
பொருந்துமாமரம்	௬	௨	௬	மல்லொடு	௬	௨	௩
பொருவில்வலம்புரி	௩	௬	௭	மழுவியல்படை	அ	௭	௬
பொறுத்தேன்	௬	௨	௬	மழுவினால்	௬	௬	௬
பொற்றொடி	௬	௬	௨	மறம்கிளர்ந்து	௬	௬	மு
பொன்குலாம்பயலை	௨	௭	௬	மறங்கொள்	௬	௨	௬
பொன்முத்தும்	௬	௬	௬	மறந்தேன்	௬	௨	௨
பொன்னலரும்	௬	௬	௬	மறையாரும்	௬	௬	௬
பொன்னிவர்மேனி	௬	௨	௬	மறைவலார்	௬	௭	௬
பொன்னுமாமணி	௩	௭	௬	மற்றுமோர்தெய்வம்	அ	௬	௩
பொன்னை	௬	௬	௨	மற்றோர்தெய்வம்	௬	௩	௩
(போ)				மனங்கொண்டு	௬	௨	அ
போதலர்ந்த	௬	௬	௬	மன்றில்மலிந்து	௬	௬	௨
போதார்	௬	௨	௬	மன்னஞ்ச	௭	௨	௭
(ம)				மன்னவன்	௨	அ	௬
மக்கள்பெறுதவம்	௬	௬	௬	மன்னவன்	௬	௬	௩
மஞ்சாடுவரை	௨	௬	௬	மன்ற	௬	௬	௬
மஞ்சசேர்	௬	௭	அ	மன்னிலங்கு	௬	௩	௬
மஞ்சதோய்	௬	௭	௩	மன்னுதண்பொழில்	௨	௩	௬
மஞ்சயர்	௨	அ	௬	மன்னுநான்மறை	௩	அ	௬
மஞ்சயர்மாமதி	௬	௨	அ	மன்னுமதுரை	௬	அ	௬
மஞ்சலாம்சோலை	௬	௬	௬	மன்னுமாதிலனும்	௩	௭	௩
மஞ்சலாமணிமாட	௩	௩	௬	(மா)			
மஞ்சறு	௬	௨	அ	மாகமானிலம்	௩	அ	௩
மடலெடுத்த	அ	௩	௬	மாடமாளிகை	௩	அ	௬
மணங்கள்நாறும்	௬	௩	௬	மாட்டிரானீர்	௬	௬	௭
மண்ணுடும்	௬	௬	௭	மாணகி	௬	௬	அ
மண்ணாய்	௬	௬	௬	மாத்தொழில்	௬	௩	௩
மண்ணிடந்து	௬	௬	௨	மாயிருங்குன்றம்	௩	௭	௬
				மாரிமாக்கடல்	அ	௩	௨

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.	பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
மார்வில்திருவன்	அ	சு	சு	முதலைத்தனிமா	ந	அ	உ
மாலினம்துழாய்	கக	க	அ	முதுகுபற்றி	க	ந	உ
மாலும்கடலார	உ	சு	நு	முந்துநாலும்	சு	நு	எ
மாலேப்புகுந்து	எ	நு	எ	முந்துறவுகாக்கேன்	சு	அ	க
மாவளம்பெருகி	சு	சு	க0	முந்நீரை	சு	அ	உ
மாவளரும்	அ	க	க0	முரியும்	அ	நு	சு
மாவாயினங்கம்	ந	உ	அ	முருக்கிலங்கு	சு	சு	அ
மாறுகொண்டு	ந	க	சு	முலைத்தடத்த	சு	சு	எ
மாற்றமாவது	க0	ந	எ	முழுசிவண்டாடி	உ	அ	எ
மாற்றமுள	க0	அ	க	முழுதிவ்வையகம்	அ	நு	அ
மாற்றரசர்மணிமுடி	சு	சு	க	முழுநீலமும்	எ	சு	சு
மானமரும்	கக	நு	க	முளிந்தீயந்த	சு	ந	அ
மானமுடைத்து	க0	எ	க	முள்ளெயிறு	அ	உ	க
மானவேல்	நு	ந	நு	முற்றுமுற்று	க	ந	க
மானாய	நு	நு	ந	முற்றிலும்	ந	எ	அ
மானேய்கண்	க	சு	உ	முனியாய்வந்து	சு	எ	உ
மானேய்நோக்கியர்	சு	உ	ந	முனிவன்	உ	உ	அ
மானேய்நோக்கு	சு	ந	ந	முனைத்தசீற்றம்	க	எ	எ
மானேய்மடநோக்கி	க	க0	எ	முனைமுகத்து	சு	சு	சு
மாண்கொண்ட	சு	அ	க	முனையார்	சு	நு	உ
மாண்முனிந்து	க	சு	அ	முன்னம்குறள்	சு	சு	உ
(மி)				முன்னிவ்வுலகேழு	எ	அ	உ
மிக்கானை	அ	சு	சு	முன்னிவ்வேழுவகு	நு	ந	அ
மிடையாவந்த	சு	சு	எ	முன்னுலகங்கள்	கக	சு	அ
மின்னனைய	ந	சு	நு	முன்னைவண்ணம்	சு	சு	அ
மின்னில்நுண்	ந	க	எ	முன்னோர்தூது	உ	உ	ந
மின்னில்மன்னு	ந	நு	சு	(மு)			
மின்னினன்ன	நு	க	சு	மூத்தவர்க்கு	சு	சு	எ
மின்னுமாழுகில்	உ	க	க0	மூவராகிய	ந	க	க0
மின்னுமாவல்லியும்	க	எ	உ	மூவரில்முன்	க	சு	க
மின்னுமாழி	ந	க	உ	மூளவெரிசிந்தி	நு	க0	நு
மின்னேரிடை	சு	சு	சு	(மே)			
(மீ)				மெய்ந்நலத்தவம்	எ	க0	உ
மீதோடி	எ	சு	ந	மெய்ந்நின்றபாவம்	கக	எ	க0
மீனமர்பொய்கை	உ	ந	சு	மென்றபேழ்வாய்	க	எ	நு
மீனோடாமை	அ	அ	க0	(மே)			
(மு)				மேவாவரக்கர்	நு	க	ந
முடியுடையமரர்	சு	க0	அ	மேவியெப்பாலும்	உ	அ	அ
				(மை)			

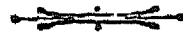
பாசரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசரம்.	பாசரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசரம்.
மைத்தகருங்குஞ்சி	க0	ச	டு	வண்டுணுநறுமலர்	சு	க	ச
மைந்நம்புவேல்	க0	எ	ச	வண்டுதண்டேன்	க	ந	க0
மைந்நின்ற	கக	சு	க	வண்ணக்கருங்குழல்	கக	டு	டு
மையார்கடல்	கக	எ	டு	வந்தநாள்வந்து	எ	ந	ந
மையார்தடங்கண்	டு	க	டு	வந்தாயென்மனத்	சு	சு	டு
மையார்வரிநீலம்	எ	சு	அ	வந்தாயென்மனம்	க	க0	சு
மையிலங்கு	ந	சு	க0	வந்திக்கும்	எ	ச	டு
மையொண்	சு	ந	சு	வந்துனதடியேன்	ந	டு	க
(மௌ)				வம்பவிழும்	சு	உ	ச
மௌவல்குழல்	ந	உ	எ	வம்புலாங்குந்தல்	க	சு	ச
(யா)				வம்புலாங்குந்தல்	டு	ச	டு
யாயும்பிறரும்	க0	டு	அ	வருந்தாதிருநீ	அ	சு	சு
யாவருமாய்	ச	க	உ	வருந்திரைமணிநீர்	க	ச	க0
(வ)				வலம்புரியாழியானை	சு	சு	க
வக்கரன்வாய்	டு	சு	டு	வல்லிச்சிறு	சு	சு	எ
வங்கமலி	ந	சு	சு	வல்லியிடையாள்	அ	சு	ந
வங்கமலிபௌவம்	டு	க0	சு	வவ்வித்துழாய்	சு	ச	ந
வங்கமறிகடல்	க0	ச	உ	வளர்ந்தவனை	டு	சு	ச
வங்கமார்கடல்கள்	டு	சு	உ	வளைக்கை	ந	ந	ச
வங்கமாகடல்	சு	க0	டு	வள்ளிகொழுநன்	சு	எ	சு
வங்கமாழுநீர்	சு	க	க	வற்றழுதுநீர்	எ	க	உ
வசையறுகுறளாய்	ச	ந	ச	(வா)			
வசையில் நான்மறை	டு	ந	உ	வாடமருதிடை	ந	ந	க
வஞ்சனைசெய்ய	உ	ந	ந	வாடினேன்வாடி	க	க	க
வஞ்சனையால்வந்த	ந	க0	சு	வாணிலாழுறுவல்	க	சு	க
வஞ்சிமருங்குல்	எ	டு	அ	வாணெடுங்கண்	ந	க0	சு
வடவரைநின்றும்	அ	உ	சு	வாத்மாமகன்	டு	அ	உ
வடிவாய்மழுவே	அ	அ	சு	வாதைவந்தடர	சு	க	ந
வணங்கலிலரக்கன்	சு	அ	டு	வாமனன்கற்கி	அ	ச	எ
வண்கையான்	க	அ	டு	வாம்புரியுகமன்னர்	டு	ந	ச
வண்டமரும்சோலை	அ	ச	க0	வாயெடுத்த	அ	ந	டு
வண்டமரும்மலர்	அ	ந	எ	வாணங்கொள்	உ	க0	க0
வண்டமரும்வநமா	அ	க	சு	வாராகமதாகி	ச	எ	அ
வண்டமர்சாரல்	சு	அ	க0	வாராரும்	ச	க	ச
வண்டறைபொழில்	டு	சு	க0	வாராரும்முலை	ச	ச	ச
வண்டார்பூமாமலர்	அ	க0	க	வாராரும்	டு	டு	எ
வண்டார்பொழில்	எ	க	க0	வாராரும்	அ	ந	சு
வண்டார்பொழில்	ந	அ	க0	வாராகொள்	அ	டு	க
				வாலிமாவலத்து	க	உ	க0

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.	பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
வாவித்தடம்குழ்	க	க0	க0	வெந்தாரென்பும்	க	ரு	அ
வாழக்கண்டோம்	க	க	ந	வெந்திறல்களிறும்	க	ச	எ
வாளாயகண்	ந	க	ரு	வெந்திறல்வாணன்	கக	ச	ரு
வாளையார்	ச	உ	அ	வெந்திறல்வீரரில்	உ	அ	உ
வாளொண்கண்	க	ச	அ	வெம்பும்சினத்து	ந	உ	ந
வானவர்தங்கள்	உ	க	க	வெய்யனாய்	ரு	ந	ந
வானவர்தம்	எ	அ	க	வெருவாதாள்	ரு	ரு	க
வானாடம்	ச	க	ந	வெள்ளத்துள்	எ	ரு	ச
வானார்மதி	எ	க	ச	வெள்ளியார்	க	எ	க
வானுளரவரை	க	க	எ	வெள்ளியான்	க	க0	ந
வானையார்	க0	க	க	வெள்ளைநீர்	அ	க0	எ
வானோளவும்	அ	அ	க	வெள்ளைப்புரவி	க	ரு	அ
(வி)				வெறியார்	கக	எ	அ
விடங்கலந்து	க	அ	க	வெற்பால்மாரி	ரு	க	ச
விடந்தானுடைய	க	க0	உ	வென்றதொல்சீர்	க0	ந	க0
விடையேழ்	அ	க	ந	வென்றிதந்தோம்	க0	ந	ரு
விடையேழ்வென்று	க	ரு	ரு	வென்றிசேர்	க	க	ச
விடையோட	ந	அ	க	வென்றிமாமழுவ	ரு	ந	க
விண்டமலரெல்லாம்	அ	ச	ந	வென்றிமிரு	ந	க0	உ
விண்டாரவென்று	உ	க	ச	வென்றியேவேண்டி	க	க	ச
விண்டான்விண்புக	எ	எ	ரு	வென்றிவிடை	கக	உ	க0
விண்ணவர்தங்கள்	அ	ச	க	(வே)			
வியமுடைவிடை	அ	எ	க	வேடார்	ச	எ	ரு
விரைகமிழந்த	ந	க	அ	வேட்டத்தை	க0	க	க0
விலங்கலால்	ரு	க	க	வேதத்தை	உ	ந	உ
விலங்கும்கயலும்	க	ச	ரு	வேதமுதல்வன்	அ	ச	உ
வில்லார்மலி	க	க0	க0	வேதமும்வேள்வியு	க	ச	க
வில்லார்விழவில்	க	எ	ரு	வேதவாய்மொழி	ரு	அ	அ
வில்லாலிலங்கை	க	ச	ரு	வேம்பின்புழு	கக	அ	எ
வில்லேந்துதலார்	க	ச	எ	வேயிரும்சோலை	க	உ	ந
வில்லேந்துதல்	எ	க	ரு	வேலையாலிலை	க0	க	ந
விளங்கனியை	ந	க	எ	வேல்கொள்	ந	க	க
விளைத்தவேம்போர்	ரு	ச	ச	வேரூயானிரந்தேன்	க	உ	எ
விற்பெருவிழவும்	உ	ந	க	வேறேகூறுவது	க	ந	எ
(வெ)				(வை)			
வெஞ்சினக்களிறும்	ச	ந	எ	வைத்தாடி யார்	கக	ந	எ
வெஞ்சினக்களிற்	எ	க0	அ	வையணைந்த	ந	ச	ந
வெஞ்சினவேழம்	க	உ	க	வையமேழுமுண்டி	ந	க	ந
வெண்ணெய்தான்	ரு	க	எ	வையமுண்டி	ரு	ச	உ
				வையமெல்லாம்	அ	அ	எ

பெரியதிருமொழி பாசுரங்களின் அட்டவணை முற்றிற்று.

பெரியதிருமொழி

சுத்தாசுத்த பத்திரிகை.

பேஜு.	வரி.	அசுத்தம்.	சுத்தம்.
1383	8	இலங்காநிற்கும்	இலங்காநிற்கும்.
"	13	நாஷு	நாஷு
1393	33	மார்வுலே	மார்பிலே
1405	17	உனக்கு	எனக்கு
1409	25	ஆதிக்மேதென்ன	ஆதிக்யமேதென்ன
1416	13	கண்டாள்	லோகதர்ஸநம்பண்ணினாள்
1417	27	பாகவத்விஷய	பாகவதவிஷய
1454	16	இழந்தெனென்	இழந்தேனென்
1471	30	கண்செறி-துழாய்முடியாய்	கண்செறி-குழாய்முடியிட்டாப்போலேயாய்
1474	29	பதவுரைவிட்டிருக்கிறது	மாதவன்-ஸ்ரியப்பதியாய்
1483	17	ஆயிற்று	ஆயிற்று.
"	20	பெண்ணுயர்க்கிரங்குமோ	பெண்ணுயர்க்கிரங்குமோ
1484	15	பிரியல்	பிரியில்
1487	22	உதவாதொழுகிறான்	உதவாதொழிகிறான்
1488	20	பாஸ்பர	பரஸ்பர
1490	21	ஆய்-ஆகிவிட்டது	ஆய்-உண்டானதாய் (எண்ணைபாதுக்கிறது)
1491	24	பக்திகளானதுகள்	பக்திகளானவை.
1515	2	மருதுகளானவை	மருதுகளானவை.
"	5	யுத்தம்பண்ணி	யுத்தம்பண்ணி,
1529	7	(வெட்டினபிறகும்)	துணித்தபிறகும்
1548	7	செருநீர்	செருநீர்
"	24	வேல்வலவன்-வேலாயுதச் தைவலது திருக்கையி லுடையராய்	வேல்வலவன்-வேல்வைவந் திருக்குமவரான
1580	17	சிலையினால்-பாணத்தால்	சிலையினால்-தநுஸ்ஸினால்
1588	13	வாழியரோ-பல்லாண்டு சொல்லப்படுமவரோ?	வாழியரோ-பல்லாண்டெ ன்று சொல்லப்படுவது. "அரோ" என்பது அசைச் சொல்
1657	19	வெண்ணைகளைந்து	வெண்ணைகளைந்து

பேரூ.	வா.	அசுத்தம்.	சுத்தம்.
I658	26	ஸ்ம்ருதிவிஷய	ஸ்ம்ருதிவிஷய
1666	27	வசிகரித்த	வசிகரித்த கண்ணபிரானு டைய
1694	14	வல்லையாய	வல்லையாய்
1698	2	ஸ்தாநமகை	ஸ்தாநமாக
1699	4	இறைவாராய்	இறைவராய்
1707	18	தேசம்	தேசம்.
"	22	தேனிணுடைய	தேனிணுடைய
1717	11	புனைவளர் பூம்பூம்	புனைவளர் பூம்
1720	18	தோத்திருக்கிற	தோற்றிருக்கிற
1721	30	என்றுக்கு	என்றதுக்கு
1729	8	கூசுசூசு	கூசுசூசு
"	12	எங்கெளம்மிறை	எங்கெளம்மிறை
1738	6	விளங்கனி	விளங்கனி
1826	13	படைத்திட்டி-ஸ்ருஷ்டி த்து, அது-அவைகளா னவை	படைத்திட்டி-ஸ்ருஷ்டி த்தது, (அவை)
"	31	ஸ்ருஷ்டித்து	ஸ்ருஷ்டித்தது
"	36	முன்னாள் இவ்வையம் படைத்திட்டி, அது உய்யும்படியாக "தனக் காக்க"	"முன்னாள் இவ்வையம் படைத்திட்டி-உய்யும் படியாக, தனக்காக்க"
1827	1	தானிட்டவழக்காக்க வென்ன. (தெளியா வித்யாதி)	தானிட்டவழக்காக்க. (என் னத் தெளியாவித்யாதி).

சுத்தாசுத்தம் முற்றிற்று.

